

מקור הישועה

חלק כוונות החול

ב

כוונות החול

כוונות החול תוכן העניינים

יז סדר עטיפה הציצית
כא אופן הסתכלות ז"א בנוק'
כא הכאת קוצא דשערי דז"א בנוק'
כב מי הנוק' המקבלת חו"ג וחוי"ב
כב מנהג בית אל כנלע"ד מוהרר"ו
כג בענין קוצא דשערי
כד סדר העטיפה
כה האם יש מציאות גילוי העורף
כו ח"י ברכות השחר
כז הקדמת הקרבנות
כח כוונה כללית בהתכללות העולמות
ל ירידת העולמות
לא תיקון החיצוניות דבי"ע דאצילות
לב תיקון בי"ע תחתונים
לז בענין עליית העולמות
לז הקדמת העקדה
לט כוונות העקדה
לט חטא הבל - הביט בשכינה
מ מהו ענין הבטה בשכינה
מא תיקון עון הראיה בעקידה
מב החסד המתגלה בפום אמה
מב וישכם אברהם בבקר
מג יצחק מסטרא דנוק'
מג לאכללא אשא במיא
מג החו"ג מי מתפשט תחילה ומה הגורם
מז השינויים בהתפשטות החסדים
מח מיתוק שלישי השלישי של הת"ת במיתוק הגב'
מט טבלת סיכום
נ הערות לטבלה
נ בענין התפשטות בצלם
נא התפשטות החסדים ושלא יחלקו הדרושים
נב בהר המוריה
נג סיכום כוונות העקדה
נד סדר הכוונה
נז רבונו של עולם
נז מי אל כמוך
נח בענין מקום התיקון בפנים

כוונות החול

נח	ספירות דיקנא דא"א
ס	בענין כלי ואור הויה דע"ב וקס"א
סא	אור מקיף אור פנימי
סב	סדר הכוונה
סב	מיתוק ש"ך ופ"ר דינים בתיקונים לאלפים ונקה
סג	סדר היחוד
סד	אנא בכח
סד	סדר הכוונה
סז	הלבשת מלכות דיצירה
סט	איזהו מקומן
סט	בירורי בי"ע דאצילות ובי"ע תחתונים
עד	בירורי בי"ע דאצילות בעיון
עו	מהו שכתוב תמיד לברר ו"ק דכחב"ד ?
עו	האם צריך להעלות גם את הפנימיות
עז	האם ההיכלות עולים או רק מה שבתוכם
עז	מה הבחינות העולות
עח	מי העולים והמתחברים בכל יום, סיכום
עט	פטום הקטורת
עט	מה הם י"א סמני הקטורת
פ	י"א סמני הקטורת זה לא חיות הקלי
פא	ב' שמועות בדברי הרב
פא	למה בקדושה סופרים עשר ובקלי' אחד עשר
פב	שיטת הסידור
פב	שמועה ב'
פג	האם נוכל לאחד את השמועות
פה	זוה"ק פרשת תרומה דף קס"ד ע"ב
פו	מי הנעשים חיצוניות לחיצוניות המלכות
פז	מי הם האורות העולים בפיטום הקטורת ולמה מספרם י"א
פח	להבדיל בין הקדושה, והחיות, והקלי' וממה נעשתה כל אחד
צ	ממה נעשה הקלי ומה מחיי אותם
צא	צריך שלא נטעה בהבנת המערכת
צב	מה שצריך להבין הוא
צב	מה הבחינות העולות לע"ב ס"ג דא"ק
צג	עליית הבירורים
צה	כד סליק ברעותא
צח	האם הרפ"ח הם י"א סמנים
צח	שאלת השמן ששון
צט	מה טעם היה מקרה המלכים, ומהסיגים היה קלי
ק	סיבה למה היתה השבירה

ה

כוונות החול

- קא..... האם הבירור לפני יציאת שם מ"ה או אחרי יציאתו
- קג..... האם בירורי רפ"ח היו בקלי'
- קד..... מה הם פרטי הבחינות הנבררים ע"י אמירת הקטורת
- קד..... האם יש עבודה במחצב האצילות הגמור
- קו..... **באיזה מחצב עבודתינו**
- קז..... איך עומדים המחצבים
- קח..... ממה נברא אדה"ר ומה אדה"ר בא לתקן
- קי..... סדר הכוונה.....
- קיא..... **בד בבד יהיה**
- קיב..... להבין כוונה זו נחלק אתהסוגיא ל4 שלבים.....
- קיד..... מקורות נוספים
- קיד..... מה ירד מהמוחין דנוק' לקלי
- קטו..... בענין שמות הסמנים וסדר הספירות
- קטז..... **פטום הקטורת** כוונת פטום
- קיז..... כוונת פטום הקטורת.....
- קיח..... כוונת שלוש מאות וששים ושמונה מנים.....
- קיח..... באיזה מדרגה המוחין שהיו ארבע נהפכו לשלש.....
- קיח..... בענין שש מדרגות שיש לתפילין.....
- קיט..... שלוש בחינות שיש בבחינה החמישית
- קיט..... מה עובר בנסירה לנוק'
- קכ..... שיטת השמן ששון
- קכא..... שיטת הבית לחם יהודה.....
- קכא..... שיטת רבי שאול.....
- קכב..... שתי סוגיות בשער החשמל פרק א'.....
- קכב..... בתי התפילין קטנות או גדלות.....
- קכג..... למה הרש"ש בחר בגדלות בקטורת ובנסירה
- קכד..... האם יש נסירה בקטורת
- קכה..... ממה יש אחיזת החיצונים
- קכה..... קשר בין הקטורת לנסירה.....
- קכו..... רבי ישמעאל י"ג מידות שהתורה נדרשת בהם
- קכז..... **בענין הקדיש**
- קכז..... מה העבודה שאנו עושים בקדיש
- קכז..... קדיש בתרא- דיתמי
- קכז..... לשון הקודש ותרגום בקדיש
- קכו..... שיטת הרש"ש יתגדל ויתקדש
- קכח..... המשך שיטת הרש"ש יתגדל ויתקדש.....
- קכט..... יהא שמיה רבא-באר
- קכט..... בענין סדר אבי"ע
- קמ..... אימא מקננא בבריאה

כוונות החול

קמא	התפשטות אור א"ס בעולמות
קמב	בעניין התפשטות והמשכת אור א"ס
קמב	עוד בעניין הקדיש
קמג	כמה בירורים נבררים בתפילה
קמו	איך יתבררו ויתוקנו הבירורים השונים
קמו	כמה בירורים הם ומי המבררים
קמז	פירוש הכוונה בתחילת התפילה, דף ס"ב ע"א
קמט	איזהו מקומם
קמט	שיטת עלי נהר בתיקון בירורי בי"ע
קנא	שמונה זיווגים דא"א וישסו"ת
קנב	סדר אבי"ע בקיצור הסבר הטבלה
קנד	אני ואין מיעוט הירח
קנה	ברוך שאמר
קנה	בענין שלשה ברוכים ראשונים הם כח"ב
קנה	בענין זו"ן דתליין בא"א
קנה	סוד שם כ"ב אתוון
קנו	כוונת פותח את ידיך לכל חי רצון
קנח	כוונת קריאת שמע כוונת שמע למי נמשך השפע
קנט	בעניין בירורי רפ"ח
קס	ההוא רוחא בזיווג חיצוניות
קסג	מדומ"ן וכח המעלה מדומ"ן ממה נעשים
קסד	שיטת בית לחם יהודה
קסד	שיטת הרש"ש
קסה	בעניין הצטננות נה"י דאימא
קסז	למי נמשכים תשלום מוחין דיניקה
קסז	ג' ע' או ג' אלהים
קסט	מי הב"ן שמצרפים לרפ"ח
קסט	נפילת אפיים
קעא	אל נקמות ה'
קעב	יוסף ובנימין בנפילת אפיים
קעג	נסירה בקריאת שמע
קעד	בענין זיווג רוחא ברוחא
קעד	זיווג רוחא ברוחא וגופא בגופא מי קדם
קעה	עניין המוחין הבאים במילת ישראל
קעה	פרצוף היניקה
קעח	נשמת יסוד דא"א שבבינה דז"א
קעח	המשכת הטיפות בק"ש שיטת השמן ששון
קעט	עניין התלבשות או"א וסדר הזיווגים בק"ש
קפא	כוונת הרומ"ח

כוונות החול

קפב	נסירה בקריאת שמע.....
קפג	ה' אלהיכם אמת.....
קפד	כניסת המוחין דז"א וכוונת ה' אלהיכם אמת.....
קפה	כוונת אמת ותהילות.....
קפז	כוונות התפילה לחש וחזרה חו"ב או חג"ת נה"י.....
קפז	ו"ק מתוקנים.....
קפח	בעניין שמות הנוק'.....
קצ	כוונת אדני שפתי תפתח כוונת אדני.....
קצא	מי הם ה' פעמים דין.....
קצב	מה עושים באדני שפתי.....
קצג	מי זאת הנוק' הנקראת אדני.....
קצג	מי הם גבורת המנצפ"ך דאימא.....
קצה	נער נערה.....
קצו	הבנת כוונת הש"ך.....
קצו	בעניין מה שכתב הרמוזים בה' תתאה.....
קצז	תירוץ השמן ששון.....
קצז	תירוץ המעיל אליהו.....
קצז	תירוץ מו"ר הרה"ג הרב מ. עטיה שליט"א.....
קצט	סיכום.....
קצט	ביאור בקיצור בעניין הש"ך.....
ר	ש"ך ל"ב נתיבות חכמה.....
רב	מל"ב במוח אבא לה"פ דין ש"ך שבמלכות דנוק'.....
רד	מיתוק הפ"ר.....
רה	כוונות נוספות בתיבת אדני.....
רו	מה בחינת השיניים.....
רט	כוונת שפתי.....
רי	כוונת תפתח.....
ריא	חיד וגרון יש בכל הפרצופים.....
ריב	מי בעל השמועה של כוונת תפתח.....
ריב	האם צריך לכוון אחע"ה גיכ"ק משולבים.....
ריד	הא' היתר הממתקן.....
ריד	כוונת ופי.....
רטז	סיכום שתי כוונות תפתח ופי.....
ריז	מתי יש לכוון פסוק אדני שפתי.....
רכ	מ"ן מן מנצפ"ך מתי יומתקו הג' גבורות צפ"ך.....
רכא	מפני מה ממתקים דווקא מ"ן.....
רכד	להבין כוונת הרש"ש בתיבת ופי.....
רכה	כוונה שניה במילת ופי.....
רכז	מ"ן המתמתק הוא של הנוק'.....

רכח	כוונת יגיד תהלתך
רכט	כוונת דין יגיד
רכט	כוונה שלישית
רלא	תהלתך
רלב	ופי יגיד תהלתך ר"ת
רלב	ופי יגיד תהלתך ס"ת
רלו	המלכות מתמלאת בל"ד אותיות
רלח	כוונת יגיד תהלתך בסידור
רלט	אדני שפתי תפתח הכוונה הקצרה
רמ	מתי מתחילים לעלות להיכל קה"ק
רמ	כריעות וזקיפות
רמ	מקורות ושיטות בכוונת ברוך
רמג	כריעות וזקיפות חכמה דכתר
רמד	טבלאות לכריעות וזקיפות
רמה	כוונת כריעות וזקיפות במגן אברהם
רמו	כל זה לפני מילת ברוך בכריעה ראשונה
רמח	מקורות נוספים כריעות וזקיפות
רמח	כוונת הויה אדנות והויה אהיה בכריעות וזקיפות
רנא	חיבוקים
רנב	למה אין רואים פירוט העבודה בשאר המוחין דכתר
רנג	איזה נוק' היא מתמעטת
רנד	האם נוק' דאח' מתמעטת בפנים
רנו	כוונת אבותינו
רנז	כוונת האל
רנז	בענין דחיות לגרון
רנז	כוונת אל עליון בעניין ההכאות ומקומם
רנט	ממה נעשה כתר יעקו"ר
רס	תיקון כתר דיעקב
רסב	איזה נוק' נתקן כתרה באל עליון דעת השמן ששון
רסג	דעת שערי רחמים
רסג	דעת אמת ליעקב
רסג	דעת מזכיר שלום
רסג	כוונת קונה הכל איך העברת או"ח לנוק'
רסד	הכתר הנעשה לז"א ולנוק'
רסה	בעניין הכתר דז"א ונוק'
רסט	בעניין המקיפים
רסט	מעבר הארת נ"ה לחו"ב דנוק'
רע	הקדמה לאטב"ח
רעא	דרוש אטב"ח

כוונות החול

- בעניין ישסו"ת שניים שהם שלישיים והטיפות.....רעב
 בעניין הנה"י החדשים ויחוד תדירי.....רעג
 סדר לידת המוחין לז"א.....רעד
 בעניין נה"י חדשים ולמי נעשים.....רעו
 למי נעשים נה"י חדשים ומי המתייחדים סיכום שיטות.....רעז
למען שמו הדלקת המנורה.....רעה
למען שמו - באהבה ענין החותם הראשון והשני.....רפ
 האם החותם הוא יסוד עצמו.....רפג
 כוונת נע"ר נע"ר ה.....רפה
 זמני נקב"ה.....רפו
 ציון וירושלים.....רפז
 בעניין ציון וירושלים החותם וכ"ב אותיות.....רפח
 איך להבין הוראת הסידור דף ע"ג ע"ב.....רצ
 מה מקבלת לחותם הראשון ומה לחותם השני.....רצב
 זו"ן הגדולים וזו"ן הקטנים.....רצה
 סדר חלוקת השפע באו"א והחילוף.....רצז
 ממנה נעשה החילוף ולמי.....ש
 מקורות נוספים בעניין חלוקת השפע והחילוף.....שב
 בעניין זו"ן הגדולים.....שב
 זו"ן הגדולים הארות ונסירה.....שג
באהבה האם יש תרדמה בנסירת באהבה.....דש
 בריבועים או שמות אלקים בנסירה.....שה
 בענין אח' באח' ופנים בפנים.....שו
בענין השלמת חצי הכותל שיטת שלום ירושלים.....שח
 שיטת הבאתי לגני.....שח
 ממנה ואיך נעשה השלמת חצי כותל.....שט
 הנסירה היא תהליך מתמשך.....שיב
 בענין אור החדש.....שיב
 בענין לאה ולאה דרחל.....שיג
כוונת מגן פנימיות דחיצוניות.....שיג
 בעניין ברכות אמצעיות נה"י חדשים.....שיד
 הארת נה"י דאימא בג' ברכות אחרונות.....שיז
שים שלום מקור הטיפה.....שיח
 להבין מה שכתב בסידור.....שכ
 שיטת הטוב שם.....שכא
 שיטת זמרת הארץ.....שכא
 מה הכוונה בימים שאין אומרים תחנון שיטת השמן ששון.....שכב
 שיטת הטוב שם שיטת הזמרת הארץ.....שכב

כוונות החול

- שיטת אמת ליעקב שיטת הבן איש חי..... שכג
איך יורדת הטיפה ליעקו"ר בשים שלום..... שכג
סדר הכוונה בסידור..... שכד
יחוד העולמות הוא התעוררות המוחין..... שכה
השינויים בכוונת זיווג כתר חב"ד ו"ק..... שכז
מוחין דקטנות..... שכז
יחוד הנר..... שכח
- כוונת המברך את עמו ישראל בשלום** אמן מלבוש חשמל..... של
מה הם אלו השמות הויה אדנות וג' אל..... שלא
מי עושה את החשמל של זו"ן ומי מאיר בו..... שלא
מה הם השמות המופיעים בבי"ע..... שלב
בירור המ"ן ושליט נחית וסליק (שנ"ס)..... שלב
יעקב ורחל המתיחדים מי הם..... שלד
חזרת השי"ץ..... שלד
כוונת אמן..... שלה
סוגי קדושות ומה נעשה בכל אחת מהן..... שמב
כוונת הקדושה בסידור..... שמד
כוונת הקדושה..... שמה
סדר הכוונה..... שמו
המשכת המוחין בקדושה..... שמז
שיטת הצדק ושלוש הרב משען..... שמח
שיטת הרב עובדיה הדאיה והשערי רחמים..... שנא
ב' זיווגים וב' מערכות מוחין הצדק ושלוש..... שנב
שיטת הקניין פירות והטוב שם..... שנג
בענין הוידוי מה נעשה ע"י ההכאות של הוידוי..... שנג
מה נעשה בוידוי..... שנד
בענין הלב..... שנה
מה מתגלה בלב חב"ד או רק דעת..... שנו
מה צריך לכוון בפועל..... שנח
מה בין כוונה ראשונה לשניה לב דפרטות לב דכללות..... שנט
מה הקשר בין גולגלתא דז"א לבין יסוד דעתיק..... שנט
מה נלמד מהמלקות..... שס
איך תהיה הכוונה אחר מה שלמדנו מהמלקות..... שסב
כוונת ויעבר..... שסג
שכר המשלים י"ג תיקוני דיקנא בז"א..... שסה
כוונת עלינו לשבח..... שסה
כוונות שבת מנחה ערב שבת קודש..... שסז
סיכום כוונות כריעות וזקיפות מעש"ק..... שסח
קבלת שבת..... שסט

שע	בענין המרגלאן בתפילה
שעא	לאיזה צורך מביאים את המרגלאן
שעא	באיזה מערכת המרגלאן
שעב	בענין פטור תפילין בשבת
שעב	כוונות האכילה כוונת מנוח
שעב	כוונת אברהם אבינו
שעג	ממה נעשה החיורתא והנימין
שעד	בענין המזלות הח' והי"ג
שעה	מעבר השפע דרך החיורתא והנימין
שעו	יחוד הש"ע
שעו	כוונת חודש אלול
שעז	בענין שנת השמיטה
שעח	תפילת הרש"ש ופירושה
שפו	מהדורא קמא
ללא מספר	שעור כללי בעניין הכוונות

יב

כוונות החול

כוונות החול הקדמה

אודה ה' בכל לבב בסוד ישרים ועדה. מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי. כי גבר עלינו חסדו. כל מה שזיכה כן אין להסתפק רק בקריאת הנושא ויש לפתוח ספרים ולעיין במתינות, ולבסוף לשאול אם הגעת למסקנה הנכונה אליה כוונו הדברים.

בכוונה תחילה, ואמנם גם מחוסר כישרון וזמן, לא נכתבו הדברים כשולחן ערוך מפני שלדעתי, אינה חכמה וצריך עמל.

יש גם מעט סיכומים שנלמדו אותי לשבת בארץ ישראל בעיר הקודש ירושלים תובב"א בקרוב בימינו אמן, ויהי רצון שלימוד זה שהוא להגיע לגילוי חכמה, ולבנין בית המקדש כי אין מקדש בלי חכמה עילאה, ה' בחכמה יסד ארץ, ואבא יסד ברתא, ואבא היא חכמה עילאה, ודי בזה ותשתדל להרבות בחכמה, הן יראת ה' היא חכמה והיא לבד חכמה.

מאז עמדתי על דעתי דעה קלושה, קנה היה לי חבר ובכל שיעור ובכל מה שלמדתי השתדלתי לכתוב לפחות מקורות או גם סיכום קצר, ואף לפעמים לעבד החומר הנכתב ולסכם נושא לפי עניינו, וכתבתי במחברות. והנה לפני כחמש שנים התחלתי לסכם מהחברות למחשב, ואני נעזר גם במכשיר הקלטה. וראיתי ברכה רבה.

א) תוך כדי סיכום. זו חזרה נהדרת ואני גם פותח ספרים ומעתיק חלק מהמקורות.

ב) אם חוזרים ומעיינים באותו נושא שוב אני מוסיף על הכתוב את החידוש.

ג) לזכות את הרבים לתת להם את הסיכומים לפי בקשתם והם חוזרים על הלימוד בזכות זה.

ד) אני גם נותן דיסק עם כל מה שסוכם, וכל אחד יכול להכניס את כל החומר למחשב ולהמשיך מכאן ולהבא לסכם בעצמו.

ה) להרבות חכמה ובזה נזכה לקרב הגאולה ברחמים.

כל מה שנכתב מתוך שיעוריו של **מו"ר הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א**, ואין הדברים מוגהים על ידו, רק מה שאני הבנתי, וכתבתי מקורות, והכל בקיצור, העניינים נלמדו באריכות ובעיון רב, עלבמסגרות אחרות בשעורי הרב יואל בלומנפלד, וגם מעט ממה שלמדתי עם החבורה שלי. בדרך כרלל ציינתי במקום.

יהי רצון שהדברים יהיו לתועלת, ולא יכשל איש בהם, ונזכה לגאולה שלמה בקרוב בימינו אמן.

כוונות החול סדר עטיפת הציצית

שער הכוונות דף ה' סע"א: ואחר שביארנו ענין הציצית נבאר ענין העטיפה כי הנה נוק' דז"א בתחילה היא עומדת באחורי ז"א כנודע ולכן כשמתעטף האדם בטלית צריך שיאחוז בצד ימני של הטלית בשתי הציציות שבו וישליכם לצד השמאלי לאחור כדי שיגיעו הציציות ברישא דנוק'... ושתי הציציות האחרות השמאלים ישארו תלויים דרך פניו של אדם... וכאשר חוזרת פב"פ^א אז לוקחת גם שתי הציציות האחרים שנשארו בפניו של האדם שהם מן החכמה והבינה... ע"כ. ע"ש.

שער הכוונות דף ד' אע"א: שורה נקבה... והנה לסיבה זו הצריכו הגאונים להתעטף עטיפת הישמעאלים ומחזירים ב' הציציות שבצד ימין אל צד שמאל^ב באופן שיתחברו שם בצד השמאל מאחוריו כל הד' ציציות והיו תלויים מאחוריו בצד שמאל במקום התחלת בנין הנקבה מאחורי החזה גם רבינו סעדיה ז"ל בפירושו שחיבר בל' ערבי בפר' בא ענין עטיפה זו וטוב ונכון לעשות כך ולפחות ישאר מעוטף כך כדי שיעור הליכת ד' אמות בעת שמתעטף בציצית ואח"כ יסיר העיטוף מעל צוארו וכך היה מנהגו של מורי ז"ל... ע"כ. ע"ש.

שער הכוונות דף ד' רע"ג: ... מבאר הרב שיש קוצא דשערי בא"א מאחוריו עד רישא דז"א וכן בז"א עד רישא דנוק'. דא"א נקרא ציץ, דז"א נקרא ציצית, לשון נקבה, והוא על פי המקבל. וגם ענין ציצית לשון הסתכלות כנ"ל הטעם הוא מפני שאלו השערות אשר בקוצא דשערי דא"א או דז"א היו נמשכים ותלויין לקבל אנפייהו דא"א או דז"א והוון מכסיין עינייהו דלא יסתכלון לא א"א בז"א ולא ז"א בנוק' להאיר זה בזה. ועיי מעשינו במצות הציצית רמינן ושדינן להו להנהו שערי באחוריהו דא"א ודז"א כי היכי דיסתכלון... ע"ש.

סידור דף נ"ז ע"א: ובעטיפה ישליך ב' ציציות הימנים על כתף שמאל מאחוריו רמוז לנוק' שלוקחת ב' ציציות חו"ג בהיותה באחור. וב' ציציות האחרים ישארו תלויים דרך פניו להורות על תרין מוחין דחו"ב שלוקחת בחזרתה לפנים.

ענין כוונת "מארבע כנפות הארץ" יקבץ כל הד' ליציות ויאחזם בשמאלו ויתנס כנגד לבו מקום שמתגלים החסדים לאימא בז"א שכןגדס יולאת הנוק' ויכוין כי עד עתה לא לקחה הנוק' כי אם הב' ליציות ב' מוחין דחו"ג שהם מוחין דלח' ועתה יכוין להמשיך לה גם את התרין מוחין דחו"ב שהם מוחין לפנים.

סידור נ"ח ע"ב: להמשיך ב' שמות קס"א שהם חו"ב עם י"ו אותיות שורשם... דרך הפנים לרישא דיעקב ואלו הם הב' ציציות הנשארים תלויים

^א אך כעת בזמן העטיפה ממשיכים החו"ב ליעקב ורק בכוונת מארבע כנפות הארץ לפני קריאת שמע הנוק' תקבל את החו"ב מוחין דפנים.

^ב צריך להבין שכאן יש פעולה נוספת והיא שישליך גם הב' ציציות השמאלים לאחור ואז יהיו שם תלויים ד' הציציות.

כוונות החול

יח

לפניו. ולהמשיך הב' מוחין דחוי"ג... דרך האחור **לרישא דרחל** והם הב' ציציות שמצד ימינו שבאחוריו דמצד שמאלו...

יחזיר כל ד' ציציות לאחוריו ולהמשיך קוצא דשערי דא"א אחורי רישא דז"א...

שפת אמת שבסוף ספר אמת ליעקב דף ק"ז ע"ד אות מ"ה: כתב רבינו ז"ל **בשעה"כ בדרוש ציצית פ"א** וז"ל הצריכו הגאונים להתעטף עטיפת ישמעאלים ומחזירים ב' ציציות שבצד ימין אל צד שמאל באופן שיתחברו שם בצד שמאל מאחוריו כל ד' ציציות והיו תלויים מאחוריו כל הד' ציציות במקום התחלת הנוק'. גם רבינו סעדיא ז"ל כתב ענין עטיפה זו ע"כ. **מפורש יוצא דצריך בעת העטיפה להשליך כל הד' ציציות לצד אחור.** וקשה **דסוף פרק ב' [שעה"כ דף ה' ע"ב]** כתב דסדר העיטוף הוא דישליך ב' ציציות ימנים לצד שמאל מצד אחור כדי להמשיך **החוי"ג אל הנוק'** וב' ציציות שמאלים ישארו תלויים דרך פניו של אדם ולא באחור והטעם כדי להמשיך **החוי"ב ליעקב** שהוא כנגד פניו וכמ"ש **בפ"ג יע"ש** ולכאורה סתראי נינהו.

ונלע"ד דהא והא איתא וסדר העיטוף צריך שיהיה באופן זה דתחילה ישליך הב' ימנים על צד שמאל ולהשאיר הב' שמאלים בצד פניו ולכוין לתת **החוי"ג לרחל, והחוי"ב ליעקב**, ואחר הכוונה זו ישליך גם הב' שמאלים על צד שמאל באופן שיתחברו שם כל הד' בס' רבי סעדיא ז"ל והוא **לבטל כח היצה"ר** וכ"כ ה"ה בספר **מחזיק ברכה סי' ח' ס"ד**. (החיד"א) ... ע"ש באורך.

משמע מדבריו מה שאמר בשעה"כ. ישליך ב' הימנים, ואחר כך יתחברו כל הד' ציציות מצד אחור **וזה לבטל היצה"ר**. ומה שכתב יתחברו מאחוריו אע"פ שלא כתב להשליך ב' השמאלים אינו צריך, **ואם אינו משליך** איך הם מתחברים כל הד' הדבר מובן מאליו...

בן איש חי הלכות ציצית פר' בראשית שנה א' סעיף ה': ... אחר סיום הברכה תעטף ראשך בלבד... יהיו הד' כנפות יורדין על הכתפיים לצד פנים שנים על צד ימין ושנים על צד שמאל, אז תאחז תחילה בשנים שלצד ימין ותשליכם לאחור לצד שמאל שיהיו כרוכים סביב צוארך על הכתף השמאלי לאחור, ושתיים השמאלים ישארו תלויים נגד פניך, ותמתין מעט שיעור מהלך ד' אמות³ או פחות מעט, ותחזור ותשליך אותם השנים השמאלים ג"כ לאחור לצד שמאל באופן שעתה נעשו כל הד' כנפות תלויים לאחור ביחד בצד שמאל ותמתין שיעור מהלך ד' אמות ואז תוריד הטלית הכרוך בצוארך על כל גופך... ע"כ. ע"ש. **מפורש מדבריו** שאין עושים ב' הכאות לרמוז הכאת הקוצא דשערי.

מעיל אליהו עמ' רכ"ח: וגם יחזיר כל ד' ציציות לאחוריו... אין לומר שמה שכתב ויכוין להמשיך⁷ וכו' שזו היא הכוונה שצריך לכוין בהחזיר כל ד' ציציות לאחוריו... ועיי מעשינו בקיום מצוות הציצית יהיה המשכת קוצא דשערי הנזכר למעלה ולא על ידי החזרת הציציות לאחוריו... ע"ש באורך.

³ משמע משעה"כ שרק אחר שיהיו ד' הציציות לצד אחור ישהה שיעור ד' אמות.

⁷ שם בסידור כתוב בהמשך, להמשיך קוצא דשערי לז"א וכן לנוק' ע"ש

כוונות החול

יט

משמע מדבריו שמה שכתוב בסידור "וגם יחזיר כל ד' ציציות לאחוריו" הוא עושה כאן **נקודה גדולה**. והמשך אינו שייך לפעולת החזרת הציציות לאחור, אה"נ ודאי יש לו דין קוצא דשערי, אך הוא סובר מה שכתב בשעה"כ ע"י מעשינו במצוות הציצית, הכוונה שזה נעשה **בכללות קיום המצוה** ולא צריך לעשות פעולה עם הציציות. והעברה של הד' ציציות לאחור הוא ללא כוונה רק לבטל היצה"ר שזה כוונה פשטית. וראה בד"ה הבא ובהסתכלותנו שם כתב שההסתכלות היא מעשינו במצוות הציצית, נראה שחזר ממה שכתב באות הקודם. וצ"ע.

שלום ירושלים עמ' ס"ד: ... וגם יחזיר כל הד' ציצית לאחוריו ויכוין להמשיך קוצא דשערי דא"א באחורי רישא דז"א ומכה בערפו ומגלה הארת המוחין דז"א... ע"ש. ועיין **בשע' מאמ"ר דף נ"ו סע"ג**. וכן **פריע"ח דף ט"ו ע"א**: ד' ציציות הם בחינת קוצא דשערי. ע"ש.

משמע מדבריו שהוא מחבר את ההוראה יחד, שהמילים יחזיר כל ד' ציציות לאחוריו זה פתיחה להכאת **הקוצא דשערי**.

כף החיים דף ט"ו ע"ג הלכות ציצית הלכה ב' ס"ק ז: ... **ומנהג בית אל** יכב"ץ לאחר שמשליכים ב' ציציות השמאלים ג"כ לאחוריהם לצד שמאל **מכים בד' ציציות ב' פעמים כנגד העורף** לצד שמאל כנגד ב' הכאות הנזכרים בשע' הכוונות בדרוש ב' של הציצית... ע"ש.

משמע מדבריו שמה שכתוב וגם יחזיר כל ד' ציציות לאחוריו זה פתיחה להכאת הקוצא דשערי. וצריך לעשות פעולה של הכאת ד' הציציות אחורה להורות זה, ואינו נעשה בכללות המצוה.

נה"ש דף ט"ז ע"א: 4 שורות לפני ד"ה ובהסתכלות... **וגם יחזיר כל הד' ציציות** לאחוריו ויכוין להמשיך **קוצא דשערי** דא"א באחורי רישא דז"א... ע"ש.

זו גם הוראת הסידור כאמור ולפי **המעיל אליהו** מה שכתב להמשיך קוצא דשערי **זה לא המשך** של וגם יחזיר. לפי דבריו קשה, היה לו לרש"ש לכתוב יעביר גם ב' הציציות השמאלים ויהיו כל הד' לאחוריו. ולמה כתב יחזיר כל הד' לאחוריו. ראה **נה"ש דף ט"ז ע"ד** 10 שורות מלמטה.

נה"ש דף ט"ז ע"א: ד"ה **ובהסתכלותו בציצית** יכוין להמשיך הארה והסתכלות מפנים דאריך לפניו ז"א גם להמשיך הארה והסתכלות מפני ז"א לנוק'... ע"ש.

משמע שההסתכלות היא **פעולה בפני עצמה** והיא באה תמיד אחרי ההכאת הקוצא דשערי. הכאת הקוצא עשתה פינני השערות, ומאפשר ההסתכלות. ואילו ההסתכלות היא להמשיך ההארה לז"א מא"א ולנוק' מז"א. **זו ההבנה דברי הרש"ש ע"פ הסידור**, מנהג בית אל, שלום ירושלים ובאתי לגני. **אך לא לפי המעיל אליהו דף רכ"ח**.

מעיל אליהו עמ' רכ"ח: ראה לעיל בד"ה **וגם להחזיר** דבר הרב על ענין הקוצא דשערי אינו כתוצאה מן החזרת הד' ציציות לאחור. אך בד"ה ובהסתכלותו בציצית מודה המע"א שצריך לעשות מעשה וכתב: " ועל ידי מעשינו במצות ציצית רמינן ושדיננן "

כוונות החול

כ

וכו' והיא הנזכרת לקמן בדברי רבינו נה"ש דף ט"ז ע"ד 10 שורות מלמטה ור"ל שעל ידי הסתכלותנו בציצית (1 שדינן ורמינן הקוצין לאחור, 2) וממשיכין הסתכלות פני א"א וכו' בפני ז"א וכו'... מ"מ סבר רבינו כיון שהוא בחינת הסתכלות טוב לכיון אותה על ידי הראיה וההסתכלות כנלע"ד... ע"ש באורך.

משמע שהוא סובר כאן שצריך מעשינו ממש, וזה שאמר... ור"ל שעל ידי הסתכלותנו בציצית שדינן ורמינן הקוצין לאחור וממשיכין הסתכלות פני א"א וכו' בפני ז"א המעשה הוא הסתכלות והיא גורמת לשתי הפעולות פינוי השערות לאחור והסתכלות, נראה שחזר ממה שאמר בדיבור הקודם שההכאות הם מכללות המצווה.

כף החיים דף ט"ו ע"ג הלכות ציצית הלכה ב' סוף ס"ק ז:... מנהג בית אל לאחר העטיפה קודם שהורידו הטלית על גופם בעודנו על כתפיהם שנים מצד ימין ושנים מצד שמאל לוקחים כל הדי' ציציות ומסתכלים בהם ב' פעמים ואחר כך מורידים הטלית על גופם.

באתי לגני א' דף כ"ד ע"ב: ראשית דבריו הביא את שאלת המע"א. וכתב ולקו"ד י"ל ע"י בעולת תמיד דף כ' ע"ב שכתב שבתחילה צריכים אנחנו ע"י כוונת מצות ציצית לכיון שיושלכו ויהיו נתלים דרך העורף ואחר שורה א' כתב וע"י מעשינו בלבישת הטלית הם נשלכין דרך האחור ולא לפנים עכ"ל. ומדלא קאמר בקיצור כאן ובשעה"כ ע"י מצות הציצית, אלא ע"י מעשינו זה מורה שע"י איזה עשיה שאנו עושים במצוות הציצית נעשה דבר זה... וא"כ יתכן שהרש"ש זיע"א דקדק מזה שצריך לעשות מעשה בלבישת הטלית המורה על השלכת הקוצא מהפנים לאחור... ע"ש. עיין עולת תמיד דף כ' ע"ב.

פריע"ח דף ט"ו ע"א: שורה תשמיש... והענין כנודע כמ"ש כי יש ברישא דא"א חד קוצא דשערי דתליא עד רישא דז"א במקום העורף מכנגד המצח שלו והוא מאיר במוחין דז"א ומוציא הארתן לחוץ... ע"ש.

פריע"ח דף ט"ו ע"ב: שורה וגם נקרא ציצית לשון הסתכלות כנ"ל שהוא לשון מציץ מן החרכים, והענין כי אלו הקוצין דשערי דא"א ודז"א צריכין אנו ע"י כוונתנו במצוות הציצית שיושלכו ויהיו נתלים דרך העורף מאחוריהם כי אם ח"ו יומשכו דרך פניהם לא היה משגיח ומסתכל לא אריך בז"א ולא ז"א בנוק'. וע"י מעשינו בלבישת הטלית הם נמשכים דרך אחוריים ולא דרך הפנים וע"י כך מסתכל אריך בז"א וזה נקרא ציץ לשון זכר שע"י שנשלך ונתלה ההוא קוצא דשערי דרך אחוריו יכול א"א להסתכל בפני ז"א שהוא זכר וכן ע"י השלכת הציצית של קוצא דשערי דרך אחוריו יכול ז"א להסתכל בפני נוק', וזהו ציצית לשון נקבה... ע"ש. משמע שבפועל יש מציאות שהקוצא דשערי הם נמצאים כנגד הפנים וע"י הציצית יש פינוי והעברה לאחור.

כא

כוונות החול

לפי האר"י בין בשעה"כ שכתב... וע"י מעשינו במצות הציצית רמינן ושדינן להו להנהו שערי באחורייהו דא"א ודז"א כי היכי דיסתכלון... ע"ש. בין בפריע"ח לעיל בסמוך, משמע שהארבע הקוצים הם בפנים ומשליכים אותם לאחור. כבר בפעולה של העברה של השערות אחורה יש הסתכלות, שכתב שע"י שנשלך ונתלה ההוא קוצא דשערי דרך אחוריו יכול א"א להסתכל בפני ז"א. שיש כאן פעולה אחת ע"ישדינן ורמינן כבר יכול להסתכל.

אך לפי הרש"ש. נה"ש דף ט"ז ע"א: 4 שורות לפני ד"ה ובהסתכלות... וגם יחזיר כל הד' ציציות לאחוריו ויכוין להמשיך קוצא דשערי דא"א באחוריו רישא דז"א... זו פעולה אחת ועדיין אין הסתכלות, בהמשך כתב, נה"ש דף ט"ז ע"א: ד"ה ובהסתכלותו בציצית יכוין להמשיך הארה והסתכלות מפנים דאריך לפנים ז"א גם להמשיך הארה והסתכלות מפני ז"א לנוק'... משמע מהרש"ש שצריך ב' פעולות, ופינוי השערות לא מספיק, וצריך פעולה נוספת הסתכלות.

אופן הסתכלות ז"א בנוק'

נלע"ד שמה שאמר שז"א מסתכל בנוק' צריך להבין שהוא כמו שכתב הרב בשעה"כ בברכת המפיל דף נ"ה ע"ד:.... והנה נמצא כי בהיותה באחור היא טפילה אליו וצריכה אליו שיאיר בה והוא פותח עיניו להשיג ולחביט בה אבל אינו מביט אלא במקום החזה שבו ומשם נוקב אור עיניו ויוצא לאחור ומאיר בה, כפי מה שהיה באצילות עצמו ובהיות הוא מביט בה גם א"א מביט ומשיג ומסתכל בז"א כנז'... ע"ש.

הכאת קוצא דשערי דז"א בנוק'

נלע"ד שמה שאמר הרב שקוצא דשערי דז"א מכה בראש נוק' ומוציא הארת המוחין ברחל לעשות בחינת תפילין דרחל, צריך להבין שזה על פי מה שכתב הרב באוצרות חיים דף נ"א ע"ג: מובא בשע' מאמ"ר דף נ"ו ע"ג:.... אך הענין בתכלית הקיצור הוא שהנה אחורי רישא דז"א יש חד קוצא דשערי ונמשך דרך האחור ומסתיים עד החזה כנגדו מן האחור כנ"ל ושם הוא מכה בגופא דז"א עצמו באחוריו מב' הצדדים ונכנסת ההארה ההיא בתוכו בכח ההכאה ובוקעת ויוצאת מגופא דז"א דרך פנים שלו ומשם מכה באחורי רישא דיעקב ונמשכת עד מצחו ופניו ושם נעשים בחי' תפילין דראש דיעקב ומכח ההכאה גדולה חוזר האור לאחוריו ומוציא קשר תפילין דראש דיעקב הנז' והוא בחי' דור המדבר הנז' שכן לאה היא בחי' קשר תפילה דראש דז"א ואח"כ עוד חוזר האור לאחור ונכנס תוך גופא דז"א ויוצא ממנו דרך האחור ושם יוצא עד מצח הפנים דרחל נוק' דז"א ונעשה שם בחינת תפילין דראש דרחל הנקרא תפלה דיד דז"א והבן זה איך בערך רחל הנקרא ראש ובערך ז"א נקרא יד... ע"ש.

כוונות החול מי הנוק' המקבלת חו"ג וחוי"ב

כב

שער הכוונות דף ה' סע"א: ואחר שביארנו ענין הציצית נבאר ענין העטיפה כי הנה נוק' דז"א בתחילה היא עומדת באחורי ז"א כנודע ולכן כשמתעטף האדם בטלית צריך שיאחוז בצד ימני של הטלית בשתי הציציות שבו וישליכם לצד השמאלי לאחור כדי שיגיעו הציציות ברישא דנוק'... ושתי הציציות האחרות השמאלים ישארו תלויים דרך פניו של אדם... וכאשר חוזרת פב"פ אז לוקחת גם שתי הציציות האחרים שנשארו בפניו של האדם שהם מן החכמה והבינה... ע"כ. ע"ש.

סידור דף נ"ז ע"א: ובעטיפה ישליך ב' ציציות הימנים על כתף שמאל מאחוריו רמו לנוק' שלוקחת ב' ציציות חו"ג בהיותה באחור. וב' ציציות האחרים ישארו תלויים דרך פניו להורות על תרין מוחין דחו"ב שלוקחת בחזרתה לפנים.

ענין זכוונת "מארבע כנפות הארץ" יקבץ כל הד' ליציות ויאחזם צמאלו ויתנס כנגד לבו מקום שמתגלים החסדים לאימא בז"א שנגדס יולאת הנוק' ויכוין כי עד עתה לא לקחה הנוק' כי אם הב' ליציות ז' מוחין דחו"ג שהם מוחין דלח' ועתה יכוין להמשיך לה גם את התרין מוחין דחו"ב שהם מוחין לפנים.

באתי לגני א' דף כ"ג ע"ב: ד"ה ובעטיפה... ומה שכתב שהחוי"ב לוקחת בחזרתה לפנים, לא פירש כאן מתי. ובברכת אהבת עולם כתב עד עתה לקחה הנוק' מוחין דחו"ג... אח"כ ראיתי לתו"ח דף פ"ה ע"ב שכתב על הנז"ל באהבת עולם וז"ל זה מדבר בנוק' דיצירה ששם הוא בחינת הציצית שעתה נגמר להתקן גם מוחין לפנים בנוק' דיצירה ומתחיל להתקן ז' דבריאה וכו' ע"ש עוד.

מנהג בית אל כנלע"ד מוהר"ח"ו

שע' מאמ"ר דף נ"ו ע"ג: ... דע כי כמו שנתבאר לעיל כי אין תפלה דראש דז"א יוצאין רק ע"י ההוא קוצא דשערי דאריך אנפין הנמשכין עד כנגד העורף דרישא דז"א ומכה ובטש תמן ובוקע ונכנס ואח"כ מוציא אורות המוחין לחוץ במצחו. כך ברישא דז"א יש חד קוצא דשערי הנמשך מאחורי רישא דז"א עד מצחא דרישא דנוקביה¹ כנז' בפ' נשא דף קמ"א ע"ב וז"ל כד אתברי פרצופא דרישא דנוקבא תלייא חד קוצא דשערי מאחורוי דז"א ותלי על רישא דנוקבא וכו', ונלע"ד כי זה הקוצא דשערי הם ארבעה הציציות הנמשכות ממוחין דעיבור דז"א והם המוציאין תפלה של יד ועיין למטה בדרושי הציציות כי הוא מוכרח... ע"ש.

¹ אך כעת בזמן העטיפה ממשיכים החוי"ב ליעקב ורק בכוונת מארבע כנפות הארץ לפני קריאת שמע הנוק' תקבל את החוי"ב מוחין לפנים.

² ראה שע' מאמ"ר דף נ"ה ע"ג שכתב שם כתב שד' נימין דשערי הנמשכים אחורי רישא הם הגורמים בחינה שישית הוצאת הציציות ע"י ההוא קוצא דשערי. ע"ש.

³ עיין לעיל מה שכתבתי בנלע"ד איך נמשך הקוצא לנוק' וזה מבואר בשעמ"ר וכן באוצרות דף נ"א ע"ג.

כוונות החול

כג

משמע כי המעשה שעושים בדי' ציציות, היא הוצאת תפלה של יד. ועוד מכאן משמע שאינה הפעולה השניה שאמר עליה **הדב"ש והביאו המעיל אליהו**, שפעולה השניה היא לבטל היצר הרע. ואם מדבר על הפעולה השניה היה לו לומר שמוציאין תפלה של יד, אלא מכאן הוכחה שמיהרח"ו אינו מדבר על הפעולה השניה אלא על השלישית ורביעית, שיש לעשות פעולה בציציות, ועל ידי זה להוציא תפלה של יד. וע"ע **שלום ירושלים דף ס"ד ע"א** שעושה ג"כ ע"י הציצית שהם הקוצא דשערי מוציאים התפילין והביא הנלע"ד מוהרח"ו... ע"ש

ע"י **שמן ששון הירוק דף ל"ג אע"א**: כי הוא מוכרח שע"י הקוצא דשערי מוציאין התפילין... כאן לא עשה חיבור שקוצא דשערי הם ד' ציציות וכן המע"א

עולת תמיד דף כ"א ע"א: שורה ד'... ונחזור אל הנ"ל כי ענין הציציות הם **עצמן בחי' הקוצין** היוצאין ממוחין הפנימיים של קטנות דעיבור דז"א והם ד' מוחין וכנגדם הם ד' ציציות ולהיות הם **מתחברין ארבעתם יחד דרך אחורי ז"א כנ"ל** לכן נקרא חד קוצא דשערי בלבד... ע"ש. משמע גם כאן שאינו מדבר על הפעולה השניה, שהיה לדב"ש לומר שיש חיבור ד' באחור למה לא הזכיר שהם קוצא, אלא משמע שכאן מדבר ג"כ על הפעולה השלישית והרביעית **ודב"ש** דיבר על הפעולה השניה.

בענין קוצא דשערי

מבו"ש דף כ"ו ע"ב:... קוצא דשערי דא"א נמשך עד אחורי רישא דז"א מכה בעורפו ומאירים המוחין במצחו. ע"י **צמח שם** כתב דמהאדרא נראה שהקוצא דשערי מגיע עד כתפין דא"א, ואם כן קשה: **ותירץ דמה שכתב עד רישא דז"א הוא הארה**.

אמת ליעקב דף פ"ז ע"א מערכת הק' אות ט"ז: לאו דווקא עד כתפין אלא תרין עיטרין (שמהם נעשה הדעת דז"א והם הפירקין התחתונים של הזרוע דא"א כשהידים למעלה) ושם מגיע קוצא דשערי.

שע' מאמ"ר דף נ"ה ע"ג: ואותם השערות דא"א הם צינורות ומבועין דנגדין שפע ואור גדול ממו"ס דביה למטה לז"א במוחיה ואותם ההארות יוצאות דרך פיות השערות לחוץ במקום סיומם למטה ואז אותם הקצוות של השערות המסיימים ומגיעים אחורי העורף דז"א שהוא שהוא באחורי הדעת שבו ואותם הארות היוצאים משם מכים שם בחוזק בעורף דז"א ובוקעים המקום ההוא ונכנסים אל תוך המוחין. **ומ"ש** באידרא דמתפשטים הנהו נימין עד רישא כיתפין דא"א **אין הכוונה** בא"א עצמו דאם כן היכי קאמר בגין לנגדא למוחא דז"א **והרי הוא רחוק מהם מאוד**. אבל יובן זה עם מה שכתב לעיל **כי תרי פרקין תתאין דחסד וגבורה דא"א הם נקראים רישי כיתפין דיליה שהם תרין עטרין שבדעת דז"א כנ"ל**... ושם מגיע קוצא דשערי **ויוצאים אותם הארות משם ומכים ובוקעים ונכנסים תוך המוחין דז"א. ואמנם**

כוונות החול

כד

אמיתות ביאור לשון זה נתבאר בברכת אבות דיום טוב דראש השנה במילת אלהינו ואלהי אבותינו וע"ש היטב.

שעה"כ דף צ"ה ע"ב: בענין כוונת אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם... וכו' בחינת פנימיות דחיצוניות ענין התפילין. ד"ה והענין... והנה יש חד קוצא דשערי נמשך מן ראש א"א דרך אחוריו ומגיע עד רישי תרין כתפין דיליה בלבד, ונודע כי אלו תרי רישי כתפין דא"א הם עצמם בחי' ב' עטרין דחסדים וגבורות שבדעת דז"א והנה על ידי ק"ש" דשחרית נזדווגו או"א בבחינת אור פנימי שלהם עד למטה ונוגע ברישא דז"א ונעשו בו ב' עטרין דדעת בבחינת אור פנימי דמוחין. ועדיין בחינת אור מקיף נשאר למעלה במקום ב' רישי כתפין דא"א וגם אותה הנימא דקוצא דשערי דרישא דא"א אינה נמשכת רק עד שם, לפי שגם היא בחי' אור מקיף כי כל השערות הם אור מקיף כנודע, ואחר כך חזרו או"א עתה בברכת אבות^ו להזדווג ב' בחינות אור מקיף שלהם עצמם ואז יורד גם אור המקיף של אותם ב' רישי כיתפין דא"א למטה ברישא דז"א ואז גם כן נמשך ההוא קוצא דשערי דרישא דא"א מאחוריו עד למטה בחצי הת"ת שבו המגיע באחורי רישא דז"א במקום העורף שבו שהוא באחורי ב' עיטרין דדעת דז"א ע"ש.

סידור דף ל"ז ע"א: למעלה... ויכוין להמשיך או"פ דתרין כתפין דא"א שהם תרין עטרין דדעת דז"א וגם או"פ דקוצא דשערי דא"א עד רישא דז"א.

סידור דף נ"ט ע"א: למטה... ולזווגם בבחינת המקיפים שלהם ולהמשיך המקיף דחוי"ב ותרין עטרין דדעת עליון וגם מקיף קוצא דשערי דא"א עד אחורי העורף דז"א...

פריע"ח דף כ' ע"ב: בענין התפילין שיוצאים במצח דז"א מכוח הכאת הקוצא דשערי. ע"ש. וכן פריע"ח דף קל"ו ע"ב. אדרא רבא דף קכ"ח ע"ב יין הרקח אות ס"א. (דף ט"ז ע"א בישן). ע"ש.

סיכום: יוצא לנו שיש ב' פעולות. ויש ב' דעות בהבנת הרש"ש לפי מעיל אליהו ע"י מעשינו במצוות הציצית היא ההסתכלות. והיא תגרום ב' דברים א' פינוי השערות, ב' והסתכלות לפי מנהגי בית אל, שלום ירושלים, באתי לגני, יש ב' מעשים לב' פעולות. א' ע"י החזרת ד' לאחור עושים הכאת הקוצא. גורם לפינוי השערות. ב' ההסתכלות גורמת הסתכלות א"א בז"א וז"א בא"א. ע"כ.

סדר העטיפה

על פי שלמי ציבור עמ' ע"ח בסופו ועמ' ע"ט (בישן דף ל"ג ע"א) מהרב יום טוב אלגזי שהיה הראשון לציון בזמן הרש"ש. וז"ל: ... ואולם יש דרך ישר לפני איש לצאת

^ו עיין סידור דף ל"ז ע"א למעלה
^ט עיין סידור דף נ"ט ה' שורות אחרונות.

כה

כוונות החול

ידי דעתם ז"ל אף שיברך מקודם בעודו הטלית בידו והוא **שתכף לברכה ילבשנו הטלית כולו דרך אחוריו על ראשו ועל גופו בבת אחת** ואחר כך יתעטף כעטיפת הישמעאלים... ע"ש. כדלהלן. וכך נוהג מו"ר הרה"ג רבי **מרדכי עטיה** שליט"א.

- (1) ישים הטלית על ראשו והציציות, ב' יהיו תלויות מימינו וב' משמאלו. כאן השלב הראשון לפי הבן איש חי.
- (2) יעביר ב' הציציות הימנים לאחור, לצד שמאל. וישהה כך שיעור ד' אמות, להורות שהנוק' רחל מקבלת החו"ג אלו הציציות באחור. ויעקב יקבל החו"ב, אלו הציציות שבפנים³.
- (3) ואח"כ יעביר ב' הציציות השמאלים ויהיו כל הד' ציציות לאחור. ואין כאן כוונה קבלית רק פשטית לבטל היצה"ר.
- (4) ואח"כ יחזיר כל הד' הציציות לפנים, ויכה לאחור ב' פעמים, להורות על הכאת קוצא דשערי דא"א בז"א ודז"א בנוק'.
- (5) ואח"כ יחזיר הד' ציציות לפנים ויסתכל ב' פעמים בד' ציציות. א' הסתכלות א"א בז"א וא' הסתכלות ז"א בנוק'.

האם יש מציאות גילוי העורף

עולת תמיד דף כ' סע"א: ... ע"י כוונת מצוות ציצית **לכוין שיושלנו** ויהיו נתלין דרך העורף מאחוריהם **כי אם ח"ו ימשכו דרך פניהם** לא היה משגיח ומסתכל לא א"א בז"א ולא ז"א בנוק'... **צמח** עיין בביאור על " כי פנו אלי עורף ולא פנים" (ירמיהו ב' כ"ז)

שער מאמרי רשב"י דף כ"ד ע"ב: ד"ה ביאור הדברים... משום דכתיב כי פנו אלי עורף ולא פנים כי בעורף מקור הדינין והקליפות, וישראל בחטאם נמשכו אחר העורף. והעורף העליון מכוסה בשער לכסות הדינין ולבשם... ע"ש בעיון ובאורך. משמע שיש מציאות גילוי העורף.

ע"ח א דף ס"ג ע"א: ... דרך האי חיוורתא מתפשט השפע ונמשך לרישא דז"א ומאיר בו אמנם דרך הצדדין אינם מתפשטים כנזכר שם דשערוי סליק מבתר אודנין בגין דלא לחפיא עלייהו... ע"ש. הגההת השמש [א] על ידי תפילת הצדיקים מפנים השערות מעינים ואזנים וז"ס הטה ה' אזניך עיניך וראה ומכסים לעורף וכשחוטאים ח"ו נאמר כי פנו אלי עורף ולא פנים... ע"ש.

פרפראות לחכמה מר' מנחם פרג' נ"י

מכה חד קוצא דשערי ע"ה = 859 = תפלה של יד. = חכם גבור עשיר = 859.
ארבעה הציציות = 889 = יהיה תפלה של יד. = 889.

³ אע"פ שבסידור הרש"ש שזה מורה על הנוק' שתקבל בהיותה בפנים, נראה שאין לכוין זה וצ"ע למה כתב הסידור זה.

כוונות החול ח"י ברכות השחר

כו

מה נתקן ומה הבחינות שאנו עובדים בהם בח"י ברכות השחר.

סידור דף י' ע"ב י"א ע"א משמע שבכל אחד מברכות השחר עוסקים ב-18 בחינות, כלים, מוחין, ונרנח"י, 3 מכל אחד כנגד עי"ם, לפנימיים ולמקיפים, ס"ה 18 בחינות. ג' כלים ג' אורות ג' נרנח"י = 9 לפנימיים ולמקיפים = 18 והמשתנה בברכות הם הספירות, מהכתר עד היסוד 9 **ספירות** אור ישר ואור חוזר = 18, וכן בכל ברכה משתנה אות אחת מ-18 אותיות שבשישה צירופי אל"י.

עלי נהר דף י"ב אות ט"ו: בענין הכלים דמקיפים שאנו רואים ב"ח ברכות מה הן??

עיין ע"ח ב' דף צ' ע"ד: בענין הלבושים שהם כלים למקיפין.

ועיין עוד ע"ח ב' דף ק"א ע"ד: פ"א משע' המקיפים, וכן ע"ח א' דף י"ג ע"ד, י"ד ע"א, ע"ח ב' דף פ"ב ע"ב. ע"ש היטב.

הרב הקביל בין דרושי עגולים ויושר ובין דרושי אבי"ע, שני"ג = יושר. ל"ה = עיגולים. אחר קריאת ע"ח א' דף י"ג ע"ג, עד י"ד ע"א שם מזכיר את עולמות בי"ע. בע"ח ב' דף צ' ע"ד: הרב מדבר על שנגל"ה^נ, וכאן מוסיף ענין הקלי שבין היושר והעיגולים. ויוצא משם שהלבושים הם כלים לאור מקיף דיושר, עיין ע"ח ב' דף פ"ב ע"ב: חיזוניות הכלי יש ביושר וגם במקיפים, ויש נר"ן בפנים, ביושר, וכן במקיפים, המוחין הם פנימיות הכלי.

אור ישר			אור מקיף דיושר		
חיזוניות הכלי	אור ישר פנימי נרנח"י	חיזוניות הכלי		עיגולים	אור מקיף דיושר נרנח"י
					לבושים

מוחין = פנימיות הכלי

מוחין = פנימיות הכלי

לפי זה אפשר להבין מה שכתוב בסידור בכוונות ח"י ברכות. הנרנח"י הוא האור גם בפנימי, גם במקיפים, הכלי החיצון ביושר זה צירופי אל"י, והכלי החיצון במקיפים יוד ה ה ה, והמוחין בשניהם הם פנימיות הכלי.

בענין ההבדל בין המקיפים: בדברי הרב בע"ח דף ק"א ע"ד וכן בע"ח ב' דף צ' ע"ד למטה, משמע שיש 2 סוגי מקיפים. (1) מקיף שהוא נכנס ויוצא בסוד אור חוזה וזה בחינת חיה והוא מקיף את הפרצוף עצמו בלבד. (2) ויש אור מקיף שאינו נכנס בכלי כלל והוא מקיף את כל האצילות מאותו פרצוף ולמטה והוא אור מקיף דיושר והוא בחינת יחידה.

בענין השנגל"ה וסדר העמדתם עיין ע"ח דף צ' ע"ב, ע"ג הקלי בין שני"ג דקדושה ובין ל"ה דקדושה, והם הקלי השני"ג צמודים לשני"ג א"א דקלי צמוד לנוק' דאצילות ונוק' דקלי לנוק' דל"ה וא"א ל"ה דקלי צמוד לנוק' דל"ה דקדושה.

^נ שנגל"ה ר"ת שורש נשמה גוף לבוש היכל

כז

כוונות החול

א"ק	שני"ג דקדושה א"א או"א וזו"ן	שני"ג דקלי' א"א או"א וזו"ן	ל"ה דקלי' נוק' ז"א אימא אבא א"א	ל"ה דקדושה נוק' ז"א אימא אבא א"א	א"ק
-----	--------------------------------------	----------------------------------	--	--	-----

בענין הנרנח"י הויות ואהיה מנוקדים שאנו רואים בסידור :

ע"ח ב' דף ק' ע"ג, סוף קטע ראשון, וכן ש"ש ב' על ע"ח דף פ"ה ע"ג וכן דף פ"ו ע"ב, וכן פת"ע דף נ"ד ע"ד משמע מהשמך ששון שמה שאנו רואים האהי"ה בנרנחי המנוקדים הם בחי אור המקיף הגדול בחי היחידה, וכן כתב אמת ליעקב דף נ"ו ע"ב אות רכ"ד מביא תחילה את ע"ח פ"א משע' השמות וסובר שהאהי"ה הוא המקיף הגדול, ואחר זה מביא סידור הרד"ם ששם מסדר נרנח"י רק הויות מנוקדות בלבד ללא אהי"ה, ומה שהוסיפו בסידורים החדשים האהי"ה הוא תוספת ומשמע שכוונו בזה לרמוז על המקיף הקטן הנכנס בתוך הכלים שכן את הכותרות המקוריות השאירו במקורן וכתוב שם רק הויות מנוקדות עיין סידור ג' כוונות ראש השנה בנסירה ולא כסידורים האחרונים שהוסיפו גם אהי"ה בכותרות ולא טוב עשו שכן כאן הכוונה רק הוי"ה והאהי"ה הוא מקיף קטן, עיין היטב בשפת אמת (חדש) דף ר"ה ע"ב משמע בפירוש שהאהיה שאנו רואים בסידור הוא או"מ הקטן הנכנס בתוך הכלי, עיין אמת מאר"ץ דף יח' ע"ב ד"ה וגם, ושם שאלה בענין שאלה הנ"ל שהרגישו ושאלו שם (נלע"ד שגם השיש בצריך עיון). עיין עוד בעניין או"מ וכלים לאו"מ בסיכום על עלינו לשבח.

הקדמת הקרבנות

נה"ש דף י"א ע"ד... ואח"כ כל פרטי פרצופי האצילות המשיכו אור מכל פרטי בחינותיהם הנמצאות באצילות ודרך המסך שהוא קרקע היכל האצילות המשיכו אורם ע"י המלכות דמלכות דאצילות שהיא עתיק דבריאה והחתימו חותמם דאצילות בבריאה...

באופן שכל העולמות דא"ק ואבי"ע שוים במציאותם וכל מה שיש בזה יש בזה ואין חילוק ביניהם אלא במהות האור לבד...

וכתב שם כי כל אלו הספירות מתחילת הי"ס דאצילות עד סוף הי"ס דעשיה כולם אלהות ואחדות גמור...

אם כן²³ כפי זה צריך להבין שהרי שמות הכלים דבי"ע שכתב בפ"ה משער השמות אינם דוגמת כלים דאצילות שנתבארו שם בפרק ג' וד'. גם²³ מה שכתב שם ובכמה מקומות כי כל הכלים דבי"ע וגם הנפש והרוח כולם נקרא

²³ קושיא א'

²³ קושיא ב'

כוונות החול

כח

עולם הפירוד ומן הנשמה ולמעלה נקרא אלהות. וכאן כתב כי כל אלו הספירות מתחילת הי"ס דאצילות עד סוף הי"ס דעשיה כולם אלהות ואחדות גמור. (יש כאן אומר הרש"ש 2 שאלות 1) מה שכתב שכל העולמות שוים במציאותם ולפי שעי' השמות אינו כן. 2) אמר שהכל אלהות גמור ואינו כן בבי"ע אלא מנשמה ומעלה. ושאלת חכם חצי תשובה צריך להבין שאלו ואלו דברי אלהים חיים)

ע"ח ב' דף צ"ח ע"א שער השמות פרק ג' וד' ... יש כאן שמות הכלים של ז"א ונוק' דאצילות...

ע"ח ב' דף צ"ח ע"א שער השמות פרק ה' ... יש כאן שמות הכלים של בי"ע... בריאה, הוי"ה אדנ"י אלהי"ם. יצירה, יה"ו שד"י אלהי"ם. עשיה, אלו"ה אל"י אלהי"ם. (אם כן רואים בפירוש שאינם שווים)

טבלת עלי נהר עמוד לפני תחילת נה"ש: עיין שם לפי הכתוב שם מתיישבות הקושיות של הרש"ש. מה שאמר שהם שוים במציאותם והם חותם ואלהות גמור, דבר הרב באצילות דאבי"ע דפנימיות ודחיצוניות והם מספרים 1 – 9 – 17 – 25. וכך 5 – 13 – 21 – 29. ומה שכתב שהם פירוד ופרק ה' משער השמות. כוונתו על השאר 2 – 3 – 4, ומה שתחתיהם. וכך 6 – 7 – 8, ומה שתחתיהם. אך צריך עוד להבין שמבי"ע דאצילות ההשפעה לבי"ע אינה כדוגמת האצילות, לכל הקו שתחת 2 או 3 וכו'. אלא ג' כלים דבריאה דאצילות – 2. ראשית הם **מחתימים** חותמם בבי"ע דבריאה 10 – 11 – 12, וזה בבחינת **כלים**, וגם **יורדים** להעשות שם **נשמה** לבי"ע דבריאה, והשמות הם **זהים**, וכן כולם. וכלים וני"ר הם עולם הפירוד. עיין היטב **בנה"ש דף י"א ע"ד ד"ה ואח"כ הראשון ועד דף י"ב ע"א למטה**. ותוכל להבין את הטבלה של הרב עלי נהר המובאת לפני נהר שלום. עוד עיין **באתי לגני ב' על פרק ה' דשער השמות**. וכן **פאת השדה על נה"ש דף י"ב**. וכן **מעיל אליהו דף י' ד"ה ראה ראיתי... ע"ש**.

כוונה כללית בהתכללות העולמות

שער הכוונות דף י"א ע"ד: ונבאר עתה כללים שיש בסדר תיקון תפילת השחר דע כי מן תחילת התפילה עד ברוך שאמר הוא **בעולם העשיה** ומברוך שאמר עד יוצר אור הוא **בעולם היצירה** ומן יוצר אור עד **סוף ברכת אבות** הוא **בעולם הבריאה** ושאר העמידה הוא בעולם האצילות...

מה שכתב כאן: "ומן יוצר אור עד **סוף ברכת אבות** הוא **בעולם הבריאה**" קשה שהרי בהמשך באותו עמוד כתב עוד דע... עד ברוך שאמר הוא בעולם העשיה ומשם עד יוצר אור הוא עולם היצירה ומשם עד **תפילת י"ח** הוא עולם הבריאה... ראה **שעה"כ שם בהגוב"י י"א**, וכן הגהת **רבי שאול** על הגוב"י י"א בתחילת שעה"כ (או בסוף לפי ההדפסות). ועיין **בספר עטרת מרדכי למו"ר הרב מרדכי עטיה שליט"א בעמוד ח"י** שם ביאר והביא את כל המפרשים בענין זה כיד ה' הטובה עליו הי"ו.

כוונות החול

כט

שער הכוונות דף י"ב רע"א: ... והנה כאשר התחיל בח"י ברכות הנז' עד ברוך שאמר תכוין תמיד בהויה דמילוי ההין שהוא בעשיה ויוצא מאות ה' אחרונה של ההויה הכוללת כנודע כי ה' אחרונה היא בעשיה והויה זו דמילוי ההין היא סוד נשמת העשיה הנקראת בחינת נפש והיא העולה ממקומה אל היצירה כנז' גם תכוין אל שם אל אדני אשר בעולם העשיה... ע"כ ביאר את הכוונה הכללית שיש לכוון כל זמן התפילה מי"ח ברכות עד ברוך שאמר.

בסידור א' בדף ד' ע"א: ... ויכווין לשם ב"ן ולאות ה' אחרונה שבשם הויה דכללות העולמות שהם נפש דעשיה דאצילות ודעשיה התחתונה שהיא אל אדני.

ה יוד ה ה ו ה ה אל אדני

וכן על דרך זה כתב בשעה"כ לכלול את העשיה ביצירה ולכוין מברוך שאמר ועד היוצר ו' דהויה והויה דמ"ה ואל הויה.

סידור ב' לפני ברוך שאמר דף ה' ע"א: מברוך שאמר עד היוצר יכוין תמיד לכלול ולקשר ולחבר העשיה דאצילות שהיא ה' יוד ה ה ו ה ה אל אדני, ביצירה שהיא אות ו' ושם מ"ה ואל הויה, ולכלול ולחבר נפשו ורוחו עם נפשות ורוחות דעשיה ויצירה...

הו יוד יוד ה ה הא ו ו ואו ה ה הא אל לל אידהנויה

וכן על דרך זה כתב בשעה"כ לכלול את העשיה והיצירה בבריאה, ולכוין מתחילת היוצר לכלול ולקשר את העשיה ויצירה בבריאה... ובסידור ב' דף כ"ג ע"א סדר הכוונה...

הוה יוד יוד ה ה הא ה ה ו ו ואו ה ה הא ה ה אא ללל איש דהד נוי יה

וכן על דרך זה כתב בשעה"כ לכלול את העשיה והיצירה והבריאה, באצילות וסידר לכוין בסידור אחר אמירת אדני שפתי תפתח...

הוהי יוד יוד יוד ה ה הא ה ה ו ו ואו ואו ויו ה ה הא ה ה אא ללל איש דהד נוי יה

ובשמן ששון ג' דף י"ד ע"ב אות ז': ... ענין עלית העולמות שאינם עולים רק בבחינת הנר"ן... בדברי רבינו איך מכאן נראה דכל זה שעולים העולמות כולם באצילות וכמ"ש לקמן בדרוש זה שצריך לכוין בעולם העשיה ה' יוד ה ה ו ה ה אל אדני להעלותו... ויכוין להעלות שלושתם ולהתכללם באות י' ובשם ע"ב אשר בעולם האצילות יע"ש. אין כל זה אלא בבחינת פנימיות העולמות שעולים בי"ע לגמרי באצילות והם בי"ע דאצילות... ע"ש.

כוונות החול ירידת העולמות

שער הכוונות דף י"ב ע"א: ... וכן על דרך זה תעשה להיפך בעת ירידת העולמות אחר העמידה כנ"ל ונמצא כי בהגיעך אל אין קדוש כה' כי אין בלתך וכו' תכוין לכל הארבע עולמות כלולים זה בזה מעילא לתתא... ע"ש.

סידור דף קל"ה ע"ב: לפני אשרי יושבי...

מאשרי עד תפלה לדוד תכוין כי האצילות שהיא

י' יוד הי ויו הי מוריד שפע לבריאה שהוא ה' יוד הי ואו הי ואל שדי.

סידור דף קמ"ג ע"א: לפני תפילה לדוד...

יכוין להמשיך מן הולד ההוא הנולד בבריאה חלקי האורות והשפע המתייחסים לחיצוניות ופנימיות פנים ואח' דאבי"ע דיצירה דאבי"ע שהם הנרנח"י דרוחות דנרנח"י.

יהו יוד יוד יוד הי הי הא ויו ואו ואו הי הי הא אא לל שי דה יוה

סידור דף קמ"ז ע"ב: לפני קוה אל ה'...

יכוין להאיר משם ע"ב ואות י' של השם שבאצילות.

לשם ס"ג ואות ה' ראשונה שבשם ואל שדי שבבריאה

ולמ"ה ואות ו' שבשם ואל הויה שביצירה.

ולב"ן ואות ה' אחרונה שבשם ואל אדני שבעשיה,

ותטול חלקה מהילד הנולד בחינת הנפש.

י' יוד הי ויו הי

ה' יוד הי ואו הי אל שדי

ו' יוד הא ואו הא אל יהוה

ה' יוד הה וו הה אל אדני

ועתה ישלבם ממעלה למטה.

**יהוה יוד יוד יוד יוד הי הי הא הה ויו ואו ואו הי הי הא הה
אא לל שיא דהד יונ הי**

יכוין להמשיך מן הולד ההוא הנולד בבריאה חלק האורות והשפע המתייחסים לחיצוניות ופנימיות פנים ואח' דאבי"ע דעשיה דאבי"ע והם הנרנח"י דנפשות דנרנח"י.

תיקון החיצוניות דבי"ע דאצילות

לפני תיקון הפנימיות, שהוא דיבור התפילה עצמה, עלינו לתקן את החיצוניות בי"ע התחתונים ובי"ע דאצילות וזה נעשה ע"י:

- (1) יטול ויפנה וברכותיהם וי"ח ברכות השחר, נתקן חיצוניות העשיה.
- (2) טלית קטן וטלית גדול וברכותיהם נתקן חיצוניות היצירה.
- (3) תפילין של יד נתקן חיצוניות הבריאה.
- (4) תפילין של ראש נתקן חצי 5 שהוא חיצוניות דפנימיות דאצילות. (עיין ספר הליקוטים דף ב' ע"ב)

ובתפילה אנו כוללים חיצוניות דעשיה עם פנימיותה ומעלים אותם, וכן כוללים חיצוניות היצירה עם פנימיותה ופוי"ח של העשיה ומעלים אותם, וכן כוללים חיצוניות דבריאה עם פנימיותה ועם פוי"ח העשיה והיצירה ומעלים אותם והכל עולה בשמנה עשרה עד בי"ע דאצילות 2 – 3 – 4. וגם חלק שנתקן מאתמול ורק ירד לעזור בבירור עולה להיות 1, ולהתקן. ע"כ בכללות.

שעה"כ דף י"ב ע"ג: (שורה 2)... והנה ע"י ב' דברים אלו שהם **יטול ידיו ויפנה נתקנו ג' אחרונות דעשיה** בבחינת אור פנימי מבחינת חיצוניות ופנימיות שבהם ואמנם ע"י שני ברכות שמברכין ענ"י כשנטול ידיו, ואשר יצר כשיפנה, נתקן אור המקיף שלהם...⁷

ואחר כך ע"י ב' הטליתות **טלית קטן וגדול** הם שני תיקונים אל ג' אחרונות דעולם היצירה כנודע כי סוד טלית היא במטטרו"ן אשר ביצירה... ואח"כ ע"י ב' ברכותיהם נתקן אור המקיף שלהם.

והנה בהיותנו בעולם העשיה לא נתקנו רק ג"ת אשר שם אבל עתה שנתקנו ג' אחרונות דיצירה ממילא נתקנו כל הי"ס שבעשיה אשר הם למטה מג"ת דיצירה ואמנם לא נתקנו רק בבחינת חיצוניותם...

ואחר כך ע"י **תפילין של יד** נתקנים ג"ת דבריאה וע"י הברכה נתקן אוה"מ שלהם וזה בבחינת חיצוניות לבד כי לבחינת הפנימיות שלהם **אין צורך לעשות תיקון**⁸ אחר ע"ד הנז' ביצירה ועשיה **והטעם הוא שאין הקלי' נאחזות בפנימיות הבריאה רק בחיצוניותה ומכל שכן בעולם האצילות** וכנודע שבבריאה אין רע וטוב מעורבים והבן זה היטב.

והנה עתה אשר נתקנו ג' אחרונות דבריאה מכל שכן שנתקנו החיצוניות בלבד של הז' עליונות דיצירה אשר הם למטה מג"ת דבריאה, וגם נתקנו הפנימיות דז' עליונות דעשיה.

⁷ בענין השאלה מתי לברך ענ"י עיין בהגהה בסידור דף ה' ע"א כתב הרש"ש אם הוא צריך לנקבו יטול ידיו בלי ברכה ויפנה ואחר כך יטול ידיו שנית ויברך ענ"י ואחר כך אשר יצר...ע"ש

⁸ פנימיות דחיצוניות של הבריאה יתוקן ביוצר בדיבור התפילה.

לב

כוונות החול

אחר כך ע"י תפילין של ראש נתקנים ג' אחרונות דאצילות בבחינת חיצוניותם אלא שהוא בסוד אור פנימי שלהם בלבד ואין התש"ר צריכה לברך עליה לפי שאו"מ שלהם נעשה מאליו ואינו נעשה על ידינו...

כוונות אלו הן בסידור כדלהלן

סידור הרש"ש א' דף ב' ע"ב: יכוין להפריד הקליפות מפרצופים החיצונים^{טו}...

סידור הרש"ש א' דף ז' ע"א: ויפנה בצניעות ויכוין להפריד הקליפות מנה"י דפרצוף הפנימי דז"א^{טז}...

סידור הרש"ש א' דף נ"ג ע"א: גם יכוין להפריד הקליפות מפרצ' נה"י דחו"פ דחיצוניות דיצירה (זה נה"י דיצירה). וגם מחיצוניות דחיצוניות כחבי"ד חגי"ת דעשיה^{יח}... (זה ז' עליונות דעשיה חיצוניותם).

סידור הרש"ש א' דף נ"ח ע"ב: (למטה). כאן סידר הכוונה והמשכת המוחין וכן המשך בסידור הרש"ש א' דף נ"ט ע"א: עייש.

סידור הרש"ש א' דף נ"ט ע"א: יכוין להפריד הקלי' מפרצ' נה"י דחיצוניות דחיצוניות דבריאה... והכוונה עצמה ב **סידור הרש"ש א' דף ס"א ע"א**^{טז}: עייש.

תיקון בי"ע תחתונים

צריך להבין שיש שתי מערכות כלליות בתיקונים שאנו עושים בתפילה בי"ע תחתונים ובי"ע דאצילות. בי"ע תחתונים עולים בכל יום משלש לשלש עד אין סוף, אך בי"ע דאצילות עולים כולם בהיכלות עד האצילות ונתקנים שם. ונתחיל לבאר סדר תיקון בי"ע תחתונים.

שעה"כ דף י"ב ע"ג ד"ה ועתה: ... והנה עד עתה ע"י המעשה נתקנו העולמות במקומן ונסתלקו מהם הקלי' כדי שאחר כך ע"י הדיבור של התפילה נוכל להעלות עולם בעולם ולקשרם ולהעלותם יחד. ונתחיל^כ לבאר סדר עלייתם הנה ע"י הי"ח ברכות דשחרית מברכת עניי^{כא} עד פרשת התמיד אנו מורידים שפע גדול אל הג' ראשונות דפנימיות דעשיה כדי שהחיצוניות שלהם יזדכך ויחזור להיות בבחינת פנימיות כנודע... ע"כ.

ראה גם **בפריע"ח דף ו' ע"ב:** ... אי"כ צריך תחילה להאיר בג"ר דחיצוניות דעשיה כדי שיוכלו להזדכך ולהיות בחינת פנימיות ממש כדי שאח"כ יוכלו לעלות פנימיות ג"ר דעשיה אל היצירה... ע"כ.

^{טו} זה בנטילת ידיים

^{טז} זה ביפנה

^{יח} זה בטליתות ושם המשך הכוונה כמו בשע' הכוונות

^ט זה בתפילין של יד ושם המשך הכוונה כמו בשער הכוונות

^כ הנה עד כאן דיבר בבי"ע דאצילות ואמר שעולים מעולם לעולם, וכאן מתחיל לדבר בבי"ע התחתונים משלוש לשלוש. וכן כתוב בפריע"ח שמתחיל עניין בי"ע דאצילות העליה מעולם לעולם וממשיך בבי"ע תחתונים משלוש לשלוש.

^{כא} הנותן לשכוי בינה. (נלע"ד להשאיר הגרסא עניי מפני שבאמת אנו מתחילים משם את הפרדת הקלי' מהעשיה, אך נכון שיי"ח ברכות מתחילות מהנותן לשכוי בינה. ע"כ נלע"ד)

כוונות החול

לג

צריך להבין שההארה היא לפנימיות, וכך הגיה הלשם בגיליון. וע"י כך מזדכך החיצוניות להיות פנימיות. והפנימיות האמיתי מתחיל לעלות באשה. וכמו שכתב הרש"ש בסידור. ע"ש.

סידור א' דף ד' ע"א: מתחילת הברכות²² עד פרשת התמיד יכוין להמשיך שפע הארה גדולה לכחב"ד דעשיה כדי לזכך חיצוניותם לעלות אח"כ בפר' התמיד למדרגת פנימיות. **שלום**. נראה שעיקר השפע וההארה הנז' יכוין להמשיך לפנימיות הכחב"ד וע"י כן מזדכך חיצוניותם.

עטרת מרדכי למו"ר הרב מרדכי עטיה שליט"א עמ' א': כדי להבין דברי הרב ראוי להקדים כאן הקדמה קצרה בענין **עליית בי"ע התחתונים ובי"ע דאצילות**.

הנה ידוע שיש חילוק בין בי"ע דאצילות לבי"ע התחתונים, שהכלים דבי"ע דאצילות יורדים להתלבש ולהיות נשמה לבי"ע התחתונים, וכמבואר ב**נה"ש דף י"ב ע"א**, ואח"כ בסדר התפילה: קרבנות זמירות יוצר, הכלים שירדו, עולים מעולם לעולם עד הגיעם לגבול האצילות.

אבל בי"ע התחתונים. כל עלייתם היא רק מג' לג', וכפי שהרחיב בכל זה **הש"ש בח"ג דף י"ד ע"ג**.

סדר עליית בי"ע התחתונים מג' לג', מתחיל באשה²³ ריח ניחח לה', שבו עולה פנימיות חב"ד דעשיה ומלבישה על חיצוניות נה"י דיצירה וכן עזה"ד עד אין סוף ב"ה [כמבואר כל זה בסידור הרש"ש ח"א דף ע"ד סע"א ורע"ב].

ולהיות ששאר ספירות דעשיה עדיין לא עלו, שהרי עליית העשיה התחילה מפנימיות חב"ד, לכן **באנא בכח** בשלושה פסוקים ראשונים, עולה חיצוניות²⁴ חב"ד דעשיה ומלבישה על פנימיות מלכות דיצירה. ובשלושה פסוקים אחרונים, עולה פנימיות חג"ת דעשיה ומלבישה על חיצוניות המלכות דיצירה,²⁵ [כמבואר כל זה בסידור ח"א דף ע"ז ע"ב, ובהקדמת אנא בכח שבנה"ש דף כ"ה ע"ד, ובעיקר בדף כ"ו מאמצע ע"א, וראה באש"ל דף י"א ע"א אות ב' שהביא קיצור נפלא של כוונת אנא בכח]

באיזהו מקומן, בשלוש משניות ראשונות עולה פנימיות נה"י דעשיה להלביש חיצוניות חג"ת, ובשלוש משניות שאחריהם עולה פנימיות מלכות דעשיה להלביש חיצוניות נה"י. ובמשנה אחרונה עולה הקדושה שנבררה בקטורת ומלבישה את חיצוניות המלכות דעשיה, [כמבואר בסידור דף ע"ט ע"א בהקדמה לאיזהו מקומן].

²² גם מכאן הוכחה שאפשר לאשאר הגירסא הנ"ל שכן כתב מתחילת הברכות וזה נמצא לפני ברכת עניי.

²³ הרב בשעה"כ לא גילה באיזה מקום בפרשת התמיד יעלו הפנימיות לחיצוניות. אך בפריע"ח דף כ"ט ע"א סי' קט"ו מהחברים כתב שזה נעשה כשאומר אשה ריח ניחח לה' וזה מהרמ"ע מפאנו כנפי יונה סי' קט"ו. מכאן לכאורה רואים שהרש"ש הביא כוונות מהחברים. ואחר זמן ראיתי בספר הליקוטים דף ב' ע"ב שמביא שם אשי עשיה ריח יצירה ניחח בריאה לה' אצילות. לכאורה זה מהרב עצמו אך זה לא בטוח שכן זה ספר הליקוטים כידוע.

²⁴ צריך לשים לב שכן בניגוד לכל מה שעושים בהיותנו בעשיה שמעלים הפנימיות לחיצוניות כאן עולה החיצוניות לפנימיות המלכות.

²⁵ הפסוק האחרון שועתינו קבל הוא כנגד המלכות והיא מתלבשת.

כוונות החול

לד

בברייתא דר' ישמעאל, מבואר **בשעה"כ דף י"ג ע"ב** שיש שתי שיטות, ... שיטה שניה שהי"ג הם הו' בחינות שעלו באנא בכח, עם הו' בחינות שעלו באיזהו מקומן, ועם הקדושה שעלתה בקטורת הרי הם י"ג... ע"כ.

האם הכתר הוא גם עולה אם כן להיכן? לא כתב הרב בסידור עליה לכת דבי"ע אך באצילות בברכת המינים כתב שהכתר עולה לת"ת דעקודים עיין **סידור דף צ"ה ע"א**. נראה ששאר הכתרים של בי"ע עולים אלא שלא הזכיר זאת הרב.

שעה"כ דף י"ב ע"ד ארבע שורות לפני ד"ה **ועתה** :... כי על ידי קרבנות עולים העולמות ומתקשרים זה בזה מדרגה למעלה ממדרגה עד א"ס ובזה יתבאר לך מש"ל כי העולמות הנקרא חיצוניות אינם עולים כלל אמנם נשארים במקומם וחוזרים להיות בחינת פנימיות.

ועתה צריך לתת טעם אל הנ"ל איך **המלכות** דבריאה נעשית **חיצוניותה** בחינת פנימיות אל הג"ר **דיצירה** כי היא א' והס ג', וכן איך **פנימיותה**¹² עולה ונעשית **חיצוניות** אל כל ג"ת שלמעלה ממנה. וכע"ז תפול קושיא זו במלכות נוק' דאצילות ודז"א דאצילות וכו' עד רום המעלות.

אבל סוד הענין הוא במה שהודעתך כי שיעור קומת המלכות היא לעולם בסוד נה"י כי הם שלשה עדרי צאן רובצים עליה...

ונמצא עתה כי יש ב' **שינויים** מעולם העשיה אל שאר העולמות. **השינוי הא'**, הוא כי פנימיות ג"ר דעשיה נעשית חיצוניות אל ג"ת דיצירה, אבל הג"ר **דיצירה** אינם מלבישים אלא אל **המלכות דבריאה** בלבד **ולא לג"ת** דבריאה, וכן בג"ר דבריאה וכן שאר העולמות העליונים כולם.

וטעם הדבר הוא לפי שסדר הקרבנות עד ברוך שאמר הכל הוא **בתיקון עולם העשיה** בלבד והנה עולם העשיה הוא **סוד המלכות** כנודע. לכן כיון שאנחנו עתה בתיקון עולם העשיה. לכן נשלם כל תיקון עולם העשיה לגמרי ויכולים לעלות¹³ עד המקום הראויים להם שהוא שלשה האחרונות, שהם **נה"י דיצירה**.

אבל העולמות שלמעלה מן העשיה אין עתה זמן תיקונם כי בברוך שאמר הוא זמן תיקון היצירה, וביוצר אור הוא זמן תיקון הבריאה כנ"ל וכו', ואף אם תראה עתה כי גם עולמות העליונים נתעלו ממדרגתם כנ"ל אינו אלא לצורך העשיה עצמה **לתת מקום פנוי** אל הג"ר דעשיה שיעלו ביצירה ולסיבתו הוכרחו כל העולמות להתעלות מדרגה אחר מדרגה על צד ההכרח אף על פי שאין עתה זמן עלייתם מצד עצמן ולכן הלואי שהעולמות העליונים יתוקנו עתה אע"פ שאינו זמנם בבחינת חלק העשיה שבכל עולם מהם שהוא מלכות שלהם ויתוקן ע"י תיקון עולם העשיה התחתון שהוא מן הסוג שלהם. **ולכן אין כח בג"ר דיצירה לעלות אלא עד המלכות דבריאה בלבד** אשר היא לבדה נתקנה ע"י תיקון עולם העשיה התחתון כי גם היא בחינת עשיה שבבריאה אבל למעלה מזה אי אפשר להם לעלות.

¹² של מלכות דבריאה

¹³ ג"ר דעשיה

כוונות החול

לה

ואמנם כשיהיה זמן תיקונים אזי יהיו גם הם דומים אל תיקון העשייה והוא כי בתיקון **ברוך שאמר** שהוא תיקון **היצירה** יוכלו ג"ר שבה לעלות עד שלשה אחרונות דבריה ממש, וכן בתיקון **יוצר אור** שהוא תיקון **הבריאה** יוכלו ג"ר שבה לעלות עד ג"ת דאצילות וכן **בתפלת י"ח** שהוא תיקון **האצילות** יהיה ג"כ ע"ד הנז'.

ונלע"ד חיים ששמעתי ממוז"ל כי עד ב"ש עלה הפנימיות דג"ר דעשייה והלביש לחיצוניות ג' אחרונות דיצירה, אבל אחר ב"ש נתקן היצירה ע"ד הנז' כי ג"ר שבה עולה הפנימיות ומלביש לחיצוניות ג"ת דבריה, **ואז ממילא ניתוסף תיקון והארה בעשייה והוא כי עלה גם החיצוניות דג"ר דעשייה ונתחברו עם הפנימיות שלהם שעלה בתחילה ביצירה כנ"ל** ונמצא עתה כי ג"ר דעשייה חיצוניותם ופנימיותם הם עומדים עתה במקום ג' אחרונות דיצירה ...

סידור א' דף כ"ג ע"א ד"ה גם יכוין: בסוף הדיבור... וחיצוניות ופנימיות חב"ד דיצירה במקום חיצוניות ופנימיות נה"ם דבריה. מכאן ברור שזה על פי מה שכתב מוהר"ו בשעה"כ, אך זה עומד בסתירה עם מה שכתב בתחילת ההוראה, לפי מה שכתב כאן יש כפילות עבודה, ויש ספק מתי נעשה תיקון ועליית חיצוניות ג"ר של כל עולם. האם בתיקון אותו עולם או בתיקון עולם שלמעלה ממנו. והלשון בכוונה בסידור היא על פי מחלוקת בין הרב עלי נהר ובין התורת חכם. וכדי לכוין נצטרך לסגור בסוגריים חלק מהכוונה הראשונה ואחר כך לעשות אותה שוב ללא הסוגריים.

עלי נהר עמ' כ"ד אות ל"א: בענין עליית העולמות בי"ע תחתונים ע"י קרבת וזמירות ויוצר והעמידה. ראשית הוא שואל ע"פ מה שכתוב בתחילת ההוראה שמשמע שבברוך שאמר עלו פו"ח ג"ר דיצירה לנה"י דבריה וכן על דרך זה בשאר העולמות. ושואל על הסתירה בהמשך שכתוב ביוצר חב"ד דיצירה חו"פ בנה"י דבריה הלא כבר עלו בברוך שאמר לפי מה שכתוב בתחילת ההוראה? ועוד מביא דברי שעה"כ ובעיקר דברי מוהר"ו שמשמע משם שעליית חיצוניות דעולם תחתון היא אחרי תיקון העולם שלמעלה ממנו, וכמו שכתב והוא שבברוך שאמר ניתוסף תיקון בעשייה ועלו פנימיות החב"ד דעשייה שהוא חיצוניותם והלביש לפנימיותם שעלה כבר בנה"י דיצירה... ומסיים: **ולמעשה אני סומך עפ"י מה שנראה מדברי הרב מוהר"ו וכנזכ"ל, ובלי ספק דמה שכתב בסידור שבידינו בברוך שאמר אינו מדברי שר שלום...**

אור הלבנה דף רכ"ו: סדר עליית עולמות בי"ע... כפי הסכמת הרנ"ה זיע"א בסה"ק עלי נהר אות ל"א שכתב להקשות על סדר הנמצא בסידורים שבידינו, שדבריו סתראי בסדר העליות, ועוד שאינו מתאים עם מה שכתב מהר"ו ז"ל בשעה"כ ובלי ספק דמה שכתב בסידור שבידינו בברוך שאמר ויוצר אינו מדברי הרש"ש ולמעשה אני סומך כפי הנראה מדברי הרב ומהר"ו ז"ל עכת"ד יעוש"ב...

לו

כוונות החול

תורת חכם דף ס"ו ע"ב: ואבוא להבין מ"ש הרב ז"ל בספר הכוונות שבברוך שאמר עולים גם חיצוניות חב"ד דעשיה ליצירה, עד שעולים פנימיות חב"ד דיצירה שהוא חיצוניותם ומלבישים לפנימיות חב"ד המלבישים עתה לחיצוניות נהי"ם דבריאה. ע"כ.

משמע שהוא כמו ההוראה הראשונה בסידור, ויצא לנו שיש מחלוקת בין התו"ח ובין עלי"נ ואנו לא נוכל להתעלם מהתו"ח ונעשה את הכוונה בכפילות ראשית נעלה פנימיות חב"ד דיצירה להלביש נהי"ם דבריאה. ואחר כך נעלה את החיצוניות להלביש את הפנימיות.

בענין עליית העולמות

ספר הליקוטים דף י"ג ע"ב: בין אות ח' לאות ט'... אל ארץ המוריה דהיינו היסוד... קח לך בשמים ראש מר דרור, כי המור הוא ראש לבשמים, כי הוא היסוד שהוא שבת והוא יום השביעי. שעולה המלכות בשבת למעלה בראש הזעיר... כי אף שגם הז"א עולה הבחינה שנשארה כאן במקומה שהיא בחינת בריאה בשבת הוא בחינת ו"ק דזעיר ו' דהויה, ומלכות שעלתה היא י' בראש הו' הרי יו ז' ואז היא עטרת בעלה והיסוד שלו הוא הז'.

הרב מסדר כאן 4 דרשות גדולות על ארץ המוריה (1 מור בשמים) (2 יסוד שהוא שבת (3 יסוד דאבא.

שמן ששון ה' (הירוק) דף ק"ה ע"ג: ... ע"ש

שעה"כ דף ס"ח ע"א: ... ע"ש

להבין קטע זה מספר הליקוטים צריך כמה הקדמות:

- (1) הקדמת עצמות וכלים. שעצמות נשאר במקומו והכלים עולים.
- (2) צריך להסביר לפי עליה שניה בשבת שאז ז"א הוא במקום אבא, ונוק' במקום אמא, ואז היא הנוק' מעל עצמות ז"א, שהוא ו' דהויה והיא י' ויחד זה ז'.
- (3) אם בעליה זו הנוק' במקום אמא, ואמא בערכין היא בריאה, ז"א יצירה וכו'.
- (4) ועוד שהיסוד הוא שביעי, אם הנוק' שהיא נקודה על ו"ק, היסוד הוא שישי בו"ק אך אם יש מלכות למעלה הרי הוא שביעי.

כל זה ניתן להבין לפי תיקונים שעשינו לגרסא של ספר הליקוטים ע"פ ליקוטי תורה והם (א) הוא בחינת ו"ק במקום היא (ב) ו' דהויה במקום ו' הויות (ג) הרי זין ז'. במקום הרי שבעה, היסוד שלה הוא שביעי, צ"ל היסוד שלו. ע"פ ר' חיים הכהן תלמיד מהרח"ו.

לז	כלים עולים	כוונות החול	עצמות לא עולה	עליות שבת
	א"א			
	אא			
	אמא		א"א	מנחה - דיקנא
	ז"א		אבא	מוסף - גרון
ב	נוק'		אמא	ערבית - חזה
ב	ב		ז"א	
יצירה	ב		נוק	
ע	י		ב	
	ע		י	
			ע	

1) המצב כאן אחר 2 עליות ז"א במקום אבא במוסף שבת, נוק' על ראש עצמות ז"א.

2) כשיש מלכות על ו"ק היסוד הוא שביעי.

מלכות	1
1	ח 2
2	ג 3
3	ת 4
4	נ 5
5	ה 6
6	י 7
6	יסוד שישי

עוד בענין עליות ומצד העולמות ומה גרם חטא אדם הראשון, עיין שע' מאמ"ר דף ל"ו ע"א, וכן עיין בלשם ספר הדעה חלק ג' דרוש ג' ענף ט' עמ' 51.

כוונות החול הקדמת העקדה

לח

סידור ס"ב ע"א: בכל פעם כשיאמר פרשת העקידה יכוון לכבוש ולהמתיק הדינים והגבורות שביסוד דז"א. ויכוין שהקב"ה יחזור לעקוד את שרי האומות שלא יקטרגו עלינו.

כתוב כאן שיש לעשות שתי עבודות (1) מיתוק הגבורות. (2) לעקוד את שרי האומות. ולכאורה בעקדה אנו רואים רק עבודת המיתוק. היכן נעשה את הכוונה השניה? כתב החיד"א בספרו **עבודת הקודש ציפורן שמיר סי' ב' סע' י"ב**: **ויעקד את יצחק בנו**... יכוין שיעקוד ה' שרי מעלה כשהם מקטרגים על ישראל. ע"כ. וזה ע"פ **מדרש רבא פר' וירא פר' נ"ו ה'**: ... ויעקד את יצחק בנו רבי חפני בר יצחק אמר כל מה שהיה אבינו אברהם עוקד את יצחק בנו מלמטן היה הקב"ה כובש שריהם של עובדי כוכבים מלמעלן... ע"ש. ולכאורה לא כתוב בסידור הכוונות שלנו, אך נראה שבאמת צריך לכוין שם גם כוונה זו. (וכן יש כוונה נוספת והיא: **וישכם אברהם** ח' פעמים א"ל גימ' אברהם **בבקר** החסדים שבפוס אמה. **ויחבוש את חמורו** להכניע הקלי. ע"כ. נראה שכוונה זו אינה בכלל מיתוק הגבורות. ואולי סיוע לעקוד את שרי האומות, או למיתוק. ואולי זה מה שכתב בהקדמה לכבוש ולהמתיק הדינים ויחבוש את חמורו זהו להכניע הקלי. וצ"ע.)

אלהינו^כ הויה דסי"ג **ואלהי** הו"ייה דמ"ה והו"ייה דע"ב. כוונה זו נבין ע"פ מה שכתוב **בסידור ב' דף נ"ח ע"ב**: **אלהינו** הויה דסי"ג **אימא**, א"ל ייא"י. **ואלהי** הויה דע"ב אבא הויה דמ"ה דעת **וד"יינו** מ"י גימ' אלהי. ועוד בכוונת פנימיות דחיצוניות: שם מ"ה ומ"י, אלה"י גימ' מ"י. ו' דואלה"י ופ"י גימ' אלה דאלהי ועם י' דאלהי גימ' מ"ה ע"ה והוא הדעת המזווג לאו"א.

שעה"כ דף ל' ע"ב: **אלהינו** תכוין כי הוא באימא, כי כל מקום שנזכר מלת אלהינו זה או באימא או קו שמאל... ואלהי אבותינו תכוין באבא ובדעת המזווג לאו"א... ע"ש. יצא לנו שיש כאן **אימא, דעת, אבא**, וזה דעת המזווג או"א. **אבותינו**. אין בעקידה כוונה. (אך בסידור בברכת אבות, הכוונה להאיר בג" פרקים עילאין דאימא ובמוחין דאבא שיכנסו לתוך ז"א.)

שמן ששון ג' דף ל"ב ע"ג אות ט': שואל הרב ש"ש הרי כבר הבאנו באחד דשמע כל המוחין ע"ג רישא ולמה צריך עוד זיווג? ועונה שכל המשכת מוחין לתוך הגוף צריך זיווג נוסף... ע"ש.

זוכרנו, ע"ב קס"א גימ' זוכר וראה כוונת וזוכר חסדי אבות גם שם יש ע"ב ס"ג פני או"א...

ופקדנו, ריבוע ע"ב יסוד דאבא גימ' פקד. קו אמצעי.
בפקודה ישועה ורחמים, השפעת הדעת.

^כ כאן יש בקשה ותפילה, להבין ענין זכירה ופקידה הנזכרים כאן עיין ספר הליקוטים דף י"ב ע"ד וה' פקד את שרה... ע"ש.

לט

כוונות החול

משמי שמי קדם, קפ"ד קס"א. והכוונה שמלת שמי גימ' קפ"ד קס"א ועוד 4 אותיות אהיה וכללות הויה.

כוונות העקדה

ספר הליקוטים דף י"ב ע"ד: הרב מתחיל בהקדמה כללית על העקדה ובהמשך שם בדף י"ג ע"א ד"ה ויהי אחר הדברים.. הוא מבאר הכוונות בפרטות יותר. **עיין ליקוטי תורה פרשה וירא**

בהקדמה הכללית מבאר הרב כמה נושאים:

- 1 הגבורות יוצאות אחר החסדים,** החסדים הם אברהם והגבורות שיוצאות אחר החסדים הם יצחק, ולכן יצחק הוא בן אברהם. ועל כן אברהם בן מאה שנה בהוולד לו את יצחק. ומאה הם י' ספירות כל אחת כלולה מי' הרי מאה ואז נולד יצחק. החסדים הם קומה שלמה ושלושים ושבע שנה הם התפשטות הגבורות בשני שליש ת"ת נה"י.
- 2 אברהם ויצחק הם גלגול של אדם והבל,** וכל אחד כלול משניהם, ועיקר אדם הוא אברהם ועיקר הבל הוא יצחק^ט, ומפני שחטאו **בהצצה** בשכינה, לכן צריכים לתקן הדבר. וזה מה שכתב " ויקרא אברהם את שם בנו הנולד לו..." הנולד לו לשעבר והוא הבל, ולכן ר"ת הבל.
- 3 סוד העקדה** שהחסדים שביסוד ילבישו ויקשרו הגבורות ע"י אברהם שהם החסדים. ומפגש זה יהיה דווקא ביסוד דז"א, משתי סיבות **א**) כל החסדים שם, ויש ריבוי אור. **ב**) הגבורות מתעכבות שם מה שאין כן בירידתן ע"ש באורך כל הדרוש.

חטא הבל - הביט בשכינה

ליקוטים דף י"ג ע"א למעלה: ... ודע כי אדם והבל חטאו בראיה שהציצו. ונתגלגלו שניהם באברהם, ושניהם ביצחק, ועיקר יצחק לתקן בחינת הבל, ואברהם בחינת אדם. וזהו שנאמר ויקרא אברהם את שם בנו הנולד לו וכי שכבר ידענו שקרא לו שם זה אחר שנולד ומה צורך לומר הנולד לו אלא לרמוז על מה שאמרנו כי הוא היה בנו שנולד לו לשעבר פעם אחרת כי אברהם היה אדם הראשון ויצחק הבל וזהו שנרמז "בנו הנולד לו" ר"ת אותיות הבל ותיקון זה דהבל היה ע"י העקדה, וע"כ לא נעקד יצחק עד שהיה בן ל"ז שנה כמניין הבל. וזה אמר אח"כ אברהם "אלהים יראה לו" כלומר לתקן אותו עוון של ראייה שחטא הבל "השה לעולה בני" ר"ת הבל ג"כ. ואז

^ט **עיין זה"ק בראשית דף קי"ט ע"ב:** יצחק הוא עיקר שהיה יכול לסרב, ולמה נקרא על שם עקדת יצחק, היה נסיון של אברהם שיהיה בו גבורות דבעי לאתכללא בדינא ולפני כן היה כולו חסד. עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה, ע"י העקדה לאכללא אשא במיא ומיא באשא אחר העקדה לאברהם יש גם גבורות

כוונות החול

מ

"וילכו שניהם יחדיו" לענין אחד זה לתקן אדם וזה לתקן הבל בבחי' אחת וזהו יחדיו דקאמר... ע"כ. ע"ש.

ספר הליקוטים דף ז' ע"ב: ... אמנם סוד הענין הוא כי אפילו בקרבנו של הבל היה מעט תערובת. והתערובת הוא כי כבר ידעת כי בא"א יש ש"ע נהורין וכיון שהקריב הבל קרבנו כתיב וישע אל הבל ואל מנחתו ובאותה שעה נסתכל הבל במקום גבוה באותם ש"ע נהורין ושם מסד^ל בין אותם ש"ע נהורין שבגלגלת ולמטה וזהו רמוז במלת וישע ה' אל הבל ר"ל ו"י ש"ע שנתחייב מיתה וזהו ו"י ש"ע... ע"כ. ע"ש. (כאן לא ברור מה היתה התערובת בקרבן ואם זה החטא?)

פסוקים דף י"ב ע"ב סי' כ"ב: ... ועתה על ידי העקידת יצחק נשלם כפרת חטאו של הבל שחטא במחשבה עלאה... ע"כ. ע"ש. (כאן אומר החטא במחשבה עלאה. ואולי זו תערובת בקרבן?)

פסוקים דף ח' ע"ב סי' י"ו: ... והנה הבל הציץ בשכינה וכן יצחק כד"א "ותכהן עיניו מראות" ואמרו רז"ל מראות בשכינה^{לז}. (פרקי דרבי אליעזר פרק ל"ב) ואפשר שזהו פי' אלהים יראה לו כי לפי שראה בשכינה בקרבן^{לב} לפיכך נעקד לכפר על אותה ראייה... ע"כ. ע"ש. (מכאן משמע שראה או הציץ בשכינה.)

מהו ענין הבטה או הצצה בשכינה?

בשער הכללים דף ט' ע"א כתב:... והנה הבל חטא **שהביט בשכינה** פירוש שהבל היה רוצה שאור היוצא מן היסוד אבא והוא בוקע ויוצא ליעקב, היה רוצה הבל להפכו לאחוריים ליתן לרחל הנקראת שכינה, **וזהו הציץ בשכינה**^{לז}, שרצה להאיר ולהציץ בשכינה מאותו אור הנוגע ליעקב... ע"כ. ע"ש. (מכאן מובן שהציץ בשכינה זהו פעולה למטה בשפע המגיע ליעקב.)

בשעה"ק דף מ"ה ע"ג: ... ובזה תבין מה שאמרו רז"ל **כי הבל הציץ בשכינה** ומת בחטא זה וביאורו: כי הבל בקש לעקור את האור היוצא מהיסוד דאבא אל יעקב, ולהמשיכו אל אחור ז"א, לנוק' הנקראת שכינה, ונקראת רחל, וזהו אומרו הציץ בשכינה, בסוד מציץ מן החרכים, כי רצה להציץ ניצוצי האור היוצא ליעקב ולהמשיכו לשכינה... ע"כ. ע"ש. (כנ"ל בשער הכללים אך מכאן ברור **שהציץ בשכינה או הביט בשכינה** זה היינו הך ואולי זהו הפעולה

^ל עיין בחטא אדם הראשון **פסוקים דף ב' ע"ב דרוש ב'**: ...דשוי חשך בין עילת העילות אל הכתר. וצריך להבין כאן וגם שם האם החטא למטה גרם ענין ההוא למעלה או שעשה משהו למעלה? אך נראה כמו שחטא אדה"ר היה למטה וגרם למעלה גם בהבל היה תערובת או מחשבה זרה שגרמה ענין המסד למעלה. כך נלע"ד.

^{לא} נראה שזהו פירוש ראשון ובהמשך מתחיל פירוש נוסף.

^{לב} הבל בקרבן שלו.

^{לז} וזה לא כמו שכתב ליקוטים דף ז' ע"ב: כתיב וישע אל הבל ואל מנחתו ובאותה שעה נסתכל הבל במקום גבוה באותם ש"ע נהורין ושם מסד^{לב} בין אותם ש"ע נהורין שבגלגלת ולמטה

מא

כוונות החול

המעשית שעל ידה רצה להעביר האור למטה לשכינה וגם נקרא ש "שם מסך" או ראה למעלה בא"א. ועוד צריך עיון⁷⁷.)

ועיין עוד בספר עמק המלך דף קי"ז ע"ד למטה סוף פרק קל"ז שכתב שהבל נהרג על קידוש השם... ועיין עוד בהרבה מקומות שכותב הרב שזרעו של הבל צריך ליהרג על קידוש השם... ליקוטים פרשת שופטים דף נ"ט ע"ב... דע כי כל זרעו של הבל נתחייבו מיתה...

תיקון עון הראיה בעקידה

סידור דף ס"ג ע"ב: "ויאמר אברהם אלהים", הגבורות הסותמות ראה עליונה, בהתמתקותם "יראה לו", לתקן עון הראיה

ליקוטים דף י"ג ע"ב: 11 שורות מלמטה... ויאמר אברהם אלהים שהם הגבורות הסותמות הראיה העליונה, עכשיו בזו ההמתקה יראה לו, ויכול לראות כשיהיה השה לעולה בני, ואז נכללו זה בזה שאמר וילכו שניהם יחדיו, שניהם אשא ומיא ומיא באשא.

סידור ר' אשר דף כ"ט ע"א: וילכו שניהם יחדיו, כלולים יחדיו אשא ומיא... עיין משנת חסידים.

יש 2 בעיות 1) גבורות סותמות. (ליקוטים י"ג ע"ב). **2)** הצצה (ליקוטים דף י"ג ע"א).
יש 2 פתרונות 1) התמתקות הגבורות (ליקוטים י"ג ע"ב) **2)** להכללא אשא במיא. (ליקוטים י"ג ע"ב)

בהתמתקותם יראה לו ענין הגבורות. בהתכללות אשא במיא מתקנת עון ההצצה.

משנת חסידים דף קצ"ב: (בחדש) סידר זה בשתי משניות שונות, משנה ח' וט', להורות שהם ב' ענינים.

לפני העקדה כתוב ויאמר אברהם אלהים, הגבורות הסותמות הראיה העליונה, בהתמתקותם יראה לו לתקן עון של אדם והבל שהציצו.

אחרי העקדה כתוב ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה', חסדים. יראה גימ' גבורה, שהם הגבורות המתוקות. ובסידור ר' שבתאי כתוב פתחו הראיה העליונה.

⁷⁷ עיין **אוצרות חיים דף נ"ג ע"א** בענין חטא המרגלים כתב הרב... אבל הענין הוא שהנה נתבאר שמשה הוא מבחינת יסוד אבא שבתוך ז"א מן החזה ולמטה ואע"פ שהארותיו הם דור המדבר וב' המטות כנז' עכ"ז היתה **כוונתו לתקן גם את רחל** אע"פ שהיא מהארת אימא אף בזמן שהארת דור המדבר קיימת ויהיו ב' מאירות ותזדווג רחל עם ז"א בסוד ה' בחכמה יסד ארץ... ולסיבת תיקון זה **שלה שליחות המרגלים ההם לארץ ישראל שהיא רחל** כנודע. והנה המרגלים האלו הם ניצוצות דהארת משה יסוד אבא אשר בהאירם ברחל הנקי' אי"י נקי' אז מרגלים שהולכים לרגל את הארץ לא להם כי שורשם אינם משם רק הארת דור המדבר. והנה בחינת אלו ניצוצות הנקראים מרגלים המשולחים מיסוד אבא לרחל ארץ כנען ... ע"כ. ע"ש. הנה נלע"ד מכאן לאמר שמעשה משה בשליחת המרגלים הוא מזכיר מה שכתב הרב בענין הבטה או הצצה בשכינה וכידוע משה הוא גלגול הבל ובא לתקן ואולי זה מה שאומר משה לעם בהזכירו חטא המרגלים גם בי התאנף ה' וכו' ע"כ נלע"ד.

מב כוונות החול החסד המתגלה בפום אמה

ע"ח ב' דף מ"ב ע"א פ"ד: והנה בזה תבין מה שכתב בזוהר ובאדרא על הפסוק "והוא יושב פתח האוהל כחום היום" אמרו שם דאתגליא חסד בפומא דאמה, פי' כי אברהם הוא סוד החסדים כמבואר אצלנו. והנה התינוק כשנולד... וכשנימול אתגלייא יו"ד שהוא ראש פי האמה שלו... ע"ש.

שער הפסוקים דף ו' ע"ד: ד"ה ונחזור... דע כי אברהם הוא בחינת החסד הנקרא אל בסוד "חסד אל כל היום..." אברהם גימ' ח' אל... ע"ש.
יפה שעה על ע"ח הנ"ל אות א): מקשה הרי פי האמה היא עטרת היסוד צורת י' ואמר שהחסדים מתגלים שם איך יבוא התפשטות החסדים עד פום אמה והלא הם יורדים רק עד היסוד?

ומתריך שם 2 תירוצים: (1) מיירי אחר זיווג ראשון, ובזיווג שני החסדים יעברו דרך פי האמה (אך וודאי שאין חסדים אלו של מיתוק והחסדים של מיתוק לא יעברו לעולם דרך פי האמה). (2) הכוונה לכללות דכללות היורדת בפי האמה אחר כריתת הערלה.

בית לחם יהודה על ע"ח במקום: גורס חסד דאתגליא, חסד פומא דאמה.
מזכיר שלום על ע"ח עמ' רס"ב: הכוונה מה שכתב הזוה"ק דאיתגליא חסד בפום אמה, ר"ל על גילוי העטרה שהיא צורת י', אבל אין הכוונה על החסדים עצמם שנתגלו בעטרה. אלא כיון שנתגלית העטרה שהיא צורת יו"ד המורה על החסדים וממילא גם החסדים נתגלו ביסוד. יו"ד נקראת חסד על שם הויה דיודיין שהיא גימ' ע"ב חסד.

זוה"ק פר' לך על הברית:... הידיים והראש הם צורת ש' יד וגוף צורת ד' והעטרה י', הרי שבכריתת הערלה מתגלית העטרה, שהיא י' הרי שם שד"י.
שערי רחמים ב' שאלה של"ח: העטרה ראש היסוד זה בהשאלה ולעולם ראש ותחילת היסוד הוא בחיבורו לגוף... ע"ש. (ע"ן בענין דיבוק האתרוג ללולב בסיכומים על נענועי לולב.)

וישכם אברהם בבקר

הרב הביא פסוק זה בשלושה מקומות "וישכם אברהם גימ' ח' א"ל, חסד אל כל היום. בבקר חסד המתגלה בפום אמה להכניע הקלי. (1) **שע' הכוונות דף ב' ע"ב:** חסד א"ל המתעורר בבקר. (2) **שעה"כ דף י"ג ע"ג:** ענין הכנעת הקלי. (3) **ליקוטים י"ג ע"ב:** ענין בוקר של אברהם החסדים בפום אמה. כמו בעולת תמיד וכן בעקדה יש ענין הכנעת הקלי ע"י החסד המתגלה בפום אמה. ע"ן סידור בכוונת עולת תמיד תולע גימ' אבגית"צ הארת החסד שבגבורות להכניע התולע הטמא, וכן בעקדה וישכם אברהם שהוא חסד המתגלה בפום אמה להכניע הקלי.

מג

כוונות החול יצחק מסטרא דנוק'

ליקוטים דף י"ג ע"א: מה שהביא הרב שיצחק בחינת נוקי וכל מי שמסטרא דנוק' מותה יתקשר ביה. והביא הרב שגם בנה של השונמית היה מסטרא דנוק' לכן מת. והחיה אותו אלישע והוא חבקוק..

פסוקים דף ט' ע"ג: גם בנימין וכן יונה הנביא והוא בן האשה הצורפית היה מסטרא דנוק'. **ספר הליקוטים דף ע"ז ע"א ד"ה דע:** דע כי כל מי שבא מהבל מסטרא דנוק' הוא ...

שע' הפסוקים דף י"א ע"ד ודף י"ב ע"א:

אור החיים בראשית פרק י"ז פס' י"ט, וכן שם פרק כ"ב פס' כ'

לאכללא אשא במיא

זוה"ק בראשית דף קי"ט ע"ב:

זוה"ק שמות דף רנ"ז ע"א:

זוה"ק שמות דף רל"ז ע"א:

החסדים והגבורות מי מתפשט תחילה ומה הגורם

ע"ח ב' דף ו' ע"ב: ... והנה זה שאמרנו שהחסדים ירדו תחילה היינו בתיקון העולמות קודם חטא אדם הראשון, ובדרוש הציצית יתבאר להיפך שהגבורות ירדו תחילה והוא מה שגרם חטא אדה"ר כנ"ל בדרוש אדה"ר.

ע"ח ב' דף ז' ע"א אות ט': חטא אדה"ר גרם שהגבורות להיותן במקום רחב יצאו תחילה אך מקודם בהיותן למעלה במקום צר היה מוכרח שהחסדים יתפשטו תחילה... ע"ש. (**עיין ע"ח ב' דף ל"ט ע"ג:** ענין מסך שיש בפי יסוד דאימא יסוד דאימא צר ומה הכוונה שם ע"ש באורך.)

שער הפסוקים דף ב' ע"ב: אדה"ר שוי חשך בין עילת העילות אל הכתר, עילת העילות היא אימא וכתר עצמו דז"א.. ואדם הראשון גרם זאת ע"י מעשיו להגדיל כלי הכתר דז"א וזה גרם שהדעת, שעלתה למעלה בראש בהיות אור הכתר גדול וכלי הכתר קטן, תרד אחר החטא כי לא היה כוח באור הכתר להחזיק הדעת בראש וירדה הדעת בין תרין כתפין... ע"ש. (**עיין ע"ח א' דף ק"ג ע"ב** וכן **אוצרות חיים דף ל"ו ע"א:** שם מבואר שכתר דז"א הוא שלישי אחד דת"ת דאימא, ואור הכתר גדול. ועוד מבואר שם איך ז"א יש בו כוח ע"י אור הכתר להעלות הדעת שבו לראש, אע"פ שהדעת דז"א באה מגופא דאז"א מדעת תחתון לכן היה ראוי שתהיה הדעת בגוף והיא עולה בזכות אור הגדול של הכתר, ואדה"ר הגדיל כלי הכתר ועי"ז הוחלש אור הכתר והדעת ירדה בין תרין כתפין... ע"ש.)

עץ חיים שער כ"א פרק ב' מ"ת: ודע הקדמה אחרת והוא כי הנה אלו המוחין הנמשכין אל הז"א ולנוקבא הם בחי' טיפות הנמשכין מן אז"א

כוונות החול

מד

ממוחותיהם בעת זווגם כנודע. ואמנם ב' טיפות הנקרא חו"ב הם נמשכין ממוחין עצמן דאו"א מחו"ב של כל אחד מהם אבל טפת הדעת הכלולה מחו"ג אינה נמשכת מהדעת עצמו דאו"א אלא מהחו"ג המתפשטין בו קצוות דגופא דאו"א. והנה כפי זה [מן הראוי היה] כאשר אלו המוחין מתפשטין בז"א יהיו עד"ז שחו"ב יהיה למעלה בראשו אבל החו"ג יתפשטו בגופא בו קצוות אבל לא יהיו בראשו בחי' מוח ג' הנקרא דעת הכולל חו"ג כיון שתחלת המשכתן אינם רק מן התפשטות ו' קצוות דאו"א כנ"ל.

ואמנם הענין לא כך היה **אלא שיש אל הז"א ג' מוחין בראשו ממש** ואפי' בחי' הדעת הכלול מחו"ג הוא למעלה בראשו ובבחי' מוח ממש מלבד התפשטות ה"ח וה"ג אשר בו קצוותיו כנודע **אבל בנוקבא דז"א לא כך הוא אלא שבראשה לא יש רק בחי' ב' מוחין לבד** שהם חו"ב שלה כנזכר באדר"ז רצ"ב ונהירו דב' מוחין גליפא בה וגם ז"ס דעתן של נשים קלה ואח"כ יש לה בחי' התפשטות גבורות לבד ולא חסדים ואף התפשטות זה אינו אלא בגופה למטה ומקום חצי הדעת שלה שהם הגבורות בלבד הם יושבים באמצע ב' הכתפות שלה בשליש העליון של ת"ת שבה ושם היא בחי' הדעת שבה אשר ז"ס קשר של תפילין ש"י כמבואר אצלינו במקומו.

באופן כי זה שינוי הגי' נחלק וכולל ב' שינוים :

הא' שהזכר יש בו דעת מהחו"ג והנקבה אין לה דעת רק מהגבורות.

והב' שדעת הז"א הוא בראשו בבחי' מוח ממש ודעת הנקבה הוא בשליש העליון של ת"ת ושם מקובצים בדעת ההוא הגבורות שלה זולת התפשטות הגבורות המתפשטים בגופא דז"ק כנודע.

והנה סיבת היות דעת הנקבה ניתן למטה בגופא מבואר הוא כיון שלא נמשך מדעת או"א העליון שבראשה אבל צריך לידע סבה למה הדעת של ז"א נתנין למעלה בסוד מוח בראשו ממש כיון שלא נמשך ממוח הדעת דאו"א כנ"ל. והטעם תלוי בשינוי הראשון הנ"ל והוא **כי ז"א אשר הכתר שלו יש לו אור גדול מאוד וגופו קטן יש בו הארה גדולה ויש בו כח להמשיך ולהעלות את החסד וגבורה שהוא דעת דז"א ולהעלות דרך קו האמצעי עד ראשו ממש תחת כתר כנודע כי שניהם הם קו האמצעי ואז יהיה הז"א דומה לאבא ואימא שיש להם מוח הדעת שלהם בראשם אבל נוקבא דזעיר אנפין שגוף כתר שלה גדול ואורו קטן מאד אין בו כח להעלותו ונשאר למטה בגוף כי שם מקומן הראוי להם כי משם חוצב מאו"א כנ"ל.**

מתוך דברי הרב זצ"ל הנ"ל יוצא שדעת דז"א הוא למטה עד הסוף, אך בא כתר דז"א שיש לו עודף אור על פני הכלי ומושך אותו למעלה, במקום שיהיה בגוף בין תרי כתפין מעלה אותו לדעת.

חטא אדה"ר גרם שדעת דז"א ירד לבין תרי כתפין במקום שיהיה מקומו בראש. אחר החטא הכתר כלי גדול והאור יהיה קטן ואז הדעת אינה עולה אלא יורדת למטה וזה יגרום התרחבות וזה יגרום שהגבורות יוצאות תחילה.

שער הפסוקים דף ב' ע"ב: פגם ג' הוא, שפגם גם בדעת דז"א, והוא כי נתבאר לעיל שמן הראוי היה, שהדעת יהיה למטה בגופא דזעיר, כי גם

כוונות החול

מה

כשנמשך מן אבא, היה מבחי' הדעת המתפשט בשש קצותיו. אבל האור אשר בכלי הכתר שבו, המשיכו והעלהו למעלה, כי הכתר והדעת הם בקו אמצעי כנודע. ועתה אשר הוחשך האור של הכתר כנז', ואין בו כח להאיר במקומו. ומכל שכן, שאין בו כח להאיר בדעת ולהעלותו. ואז נפל מוח הדעת דז"א דמצד אימא למטה, בשליש העליון דת"ת עד החזה, בין שתי הכתפים דשני זרועותיו, הנקרא חו"ג, ונתרחק מן תרין מוחין חו"ב המאירים בו כנודע. והנה, כיון שנפל מוח הדעת במקום הגוף, אינו נקרא מוח, ויש בו אחיזה לחצונים כנז"ל, ובפרט להיות שעדיין אין שם מוחין דאבא, המבטל לגמרי אחיזת החצונים, וזה הוא פגם גדול, שיתאחזו החצונים אף בשרש המוח עצמו של הדעת, וגם שם ערב רע, ואל זה רמזו רז"ל בס"ה, האומר כי חטאו של אדה"ר הוא, שאכל מעץ הדעת טוב ורע:

שער הפסוקים דף ב' ע"ג: פגם ה', בשאר גופו דז"א והוא, כי נודע שמוח הדעת מלובש ביסוד דאימא. ובהיות הדעת למעלה, גם היסוד דאימא היה למעלה. ובחינת המלכות דאימא, שהיא עטרת היסוד שבה, היתה בשליש עליון דת"ת דזעיר עד החזה, ועתה שירד מוח הדעת למטה, גם הכלי שלו שהוא היסוד דאימא, ירד עמו שם, ונמצא שירד שיעור ספירה אחת שלימה. כי בתחלה היה היסוד בדעת, והעטרה בשליש עליון דת"ת. ועתה היסוד דאימא הוא בת"ת דזעיר, והעטרה שלה בשליש העליון דיסוד דז"א. והרי זה פגם גדול מאד בכל גופא דז"א. כי בתחלה היו שני שלישים תחתונים דת"ת, וכל נו"ה דזעיר, בבחי' אורות מגולים. ולא עוד, שגם ג"ר היו מקבלים הארה גדולה מאלו האורות המגולים, כמבואר אצלנו כי אלו החסדים המגולים, יורדים במרוצה חזקה בצאתם מפי היסוד דאימא הנגמר בחזה, ויורדים עד היסוד דזעיר בהכאה חזקה, ועיי"כ חוזרים לעלות בכח חזק, בסוד אור חוזר, דרך ג' קוים, ומאירים עד ג"ר שבו עצמם. אבל עתה אין גלוי אל האורות ההם, אלא בשני שלישים תחתונים דיסוד דזעיר, ומשם ולמעלה בתכלית החשך בלי אור כלל. ובפרט, כי ג' קוים דזעיר, כלם סתומים על ידי מחיצות כלי היסוד דאימא, המתפשט ויורד עד סוף שלישי העליון שביסוד, ולכן גם אין מקום עליית החסדים המגולים בסיום היסוד דזעיר, לעלות בסוד אור חוזר:

ואל יקשה בעיניך לומר, איך היסוד דאימא יורד למטה, והנצח וההוד דאימא נשארו במקומם כמו שהיו בתחילה. כי הענין הוא, כי הנה ג' קוים הם, וכל קו נפרד מחבירו, ולהיות כי חטאו של אדה"ר היה בכתר דזעיר, שהוא הת"ת דאימא, שהוא קו אמצעי, לכן המשיך הפגם ההוא בדעת דזעיר, שהוא יסוד דאימא, והם בקו אמצעי, וירדו למטה. אבל הנצח וההוד הם קוים אחרים, ולא היה הפגם נמשך בהם, ונשארו במקומם.

שער הפסוקים דף ב' ע"ג: פגם ששי, כלול משני פגמים, או שלשה, והוא, כי בתחלה שמוח הדעת היה למעלה, במקום צר מאוד, היו החמשה חסדים מתחילים להתפשט בתחילה, ולירד דרך מעבר הגרון, שהוא צר מאוד. ולהיות כי החסדים הם בחי' מים, הם מקדימים לצאת, ומרחיבים הפתח, כדרך טבע המים הנגרים, שמרחיבים דרך

כוונות החול

מו

מעבר שלהם, ואז היו הם מתפשטים בגופא דזעיר, מחסד עד הוד שבו כנודע. ואח"כ היו הגבורות מוצאים פתח פתוח לרוחה, ויורדים גם הם עד היסוד דזעיר, וניתנים אל הדעת שבנוקבא, המכוון כנגד אחורי היסוד דזעיר, כנודע. ועיי"כ לוקח ז"א עיטרא דחסדים, שהיא חלקו, ונותן הגבורות לנוקביה, שהיא חלקה. ועוד תועלת אחר, כי כיון שקדמו החסדים לצאת, הגבורות שירדו אח"כ, היו מתמתקות עם החסדים, ברדתם ביסוד, כנודע אצלנו. ועוד תועלת שלישי, כי כל החסדים והגבורות של בחינות התפשטות בגופא דזעיר, כלם היו מתפשטים כנודע, כי שרשיהם נשארים בדעת, וענפיהם מתפשטים בגופא.

אבל עתה שירד מוח עצמו של הדעת, למקום רחב, בתרין כתפין דז"א, והנה הגבורות הם אש לוחט, דינים תקיפים, ומתגברות על החסדים, ומקדימים לצאת, ואז הם מתפשטים בגופא דזעיר, והחסדים נשארים בדעת, ואינם מתפשטים.

והנה יש בזה כמה פגמים :

האחד הוא, כי אין הגבורות מתבסמות עם החסדים למטה בגופא דזעיר, כמו שהיה בתחלה.

הב', הוא, כי תשש כח זעיר כנקבה, ונתפשטו בו הגבורות תמורת החסדים. **הג' הוא,** כי בתחלה היו כל החמשה חסדים מתפשטים מחסד עד הוד, ועתה שירד הדעת למטה בת"ת דזעיר, אין מקום התפשטות אלא בג' אחרונות, שהם נה"י דזעיר. ונמצא, כי כל הה' חסדים, וגם שתי הגבורות העליונות הנקרא חו"ג, נשארו למעלה בשרשם בדעת, וג' הגבורות תחתונות שהם נקראים תנ"ה, הם לבדם ירדו ונתפשטו למטה, בג' אחרונות שהם נה"י דז"א. ונמצא ג"כ כי הגבורות, הנקרא ת"ת, שירדה ביסוד דזעיר, יש לה ב' בחי', כי העטרה דיסוד דאימא, נגמרת בסוף שליש עליון דיסוד דז"א כנז"ל. ושליש אור הגבורה שירדה שם, הוא מכוסה. וב' שלישי אור הגבורה ההיא, אשר בתוך ב' שלישים תחתונים דיסוד, הם אורות מגולים, והרי עיי"כ הדינים מתגברים.

ע"ח ב' דף ה' ע"ג: ... כבר ידעת... כי החסדים נקרא מים, ובוודאי פי היסוד דאימא צר מאוד לכן צריך שיצאו החסדים תחילה לפתוח הפתח ואחר כך יוצאות הגבורות... **בית לחם יהודה א' דף קכ"ה ע"ג כלל ט':** וכן **באתי לגני ב' דף קל"ג:** מהו מקום צר ומה צר ומה רחב ומה מקום רחב. כשהיסוד בראש הוא במקום צר וגם צריך לעבור דרך הגרון שהוא צר, וגם פי היסוד דתבונה (עטרה) הוא צר, **תרתי צרות,** החסדים ראשונים להרחיב הפתח כמ"ש הרב **ע"ח דף ה' ע"ג.** וזה לפני החטא.

יסוד דאימא הוא רחב ורק פי היסוד צר והיסוד נמצא במקום רחב בת"ת אז הגבורות יוצאות תחילה ויש רק מקום צר אחד וזה אחר החטא (עיין דב"ש דף נ"ה ע"ד. וכן דף מ"ה ע"ד).

כוונות החול השינויים בהתפשטות החסדים

התפשטות חסדים וגבורות יש בכמה מקומות והם: (1 בקונה הכל. 2) בציצית. (3) בברכת המזון. (4) בברית מילה. (5) העקדה. (6) כוונת ופרוס. (**שעה"כ דף ס"ט ע"א**)
 בכל מקום ההתפשטות שונה וזה בעקבות כמה שינויים: (א) אם זה במצב של קודם החטא וזה בגדלות ואז החסדים מתפשטים תחילה בפנימיות. (ב) ואם זה בקטנות חיצונית אז הגבורות יוצאות תחילה, כמו ברית מילה ובציצית. (**שער הפסוקים דף ב' ע"ג פגם ה'**) השינויים בגלל חטא אדם הראשון ומקום הדעת.
בענין הציצית: שעה"כ דף ה' ע"א: הגבורות יורדות תחילה. יש מיתוק.. וראה יפה **שעה על שעה"כ דף ה' בסוף הספר דף ב' ע"ד אות ה'** : שלשה הבדלים בין ציצית ובין קונה הכל (**ע"ח ב' דף ה' ע"ג שע' כ"ה**)

(1) מי יורד תחילה האם החסדים או הגבורות: **שע' כ"ה, חסדים.** ובציצית, **גבורות.**

(2) בירידת הגבורות יש שינוי בסדר הירידה **שע' כ"ה, החסד ראשון.** בציצית, **הוד ראשון.**

(3) יש שינוי נוסף שכן **בשע' כ"ה, הת"ת מחולקת שליש ושני שלישים.** ובציצית, הת"ת בשלמות.

בענין העקדה: שער הליקוטים דף י"ג ע"א: אברהם בן מאה שנה בהוולד לו את יצחק בנו. משמע שהיתה התפשטות כל החסדים בגוף ז"א עד היסוד כמו בקונה הכל ועוד שלושים ושבע שנים היתה התפשטות הגבורות עד היסוד. (**עיין משנת חסידים שם** משמע שקודם החטא שהחסדים תחילה, ודומה לקונה הכל. ע"ש.)
מעיל אליהו דף כ"ט: ומה שאמר קח נא שהזמין הגבורות למתקם ולעקדם (עקדה זה לקשור ובגבורות קשירה זה מיתוק). ומה שאמר ולך לך, רצה לומר להמשיך עוד מיסוד דאימא חסדים אחרים כפי בחינתם. יוצא מזה התפשטות החסדים בכל ז"א (ואברהם בן מאה שנה.) ואחר כך באו הגבורות ליסוד, ואז יצאו חסדים אחרים למתק הגבורות. (גם לא רואים המשך עליית החסדים בכל הגוף מפני שכבר גדול.)
 עיין עוד **שעה"כ דף ס"ט ע"א – ע"ב:** בענין ירידת החסדים וחזרתם ומצב יסוד אימא בתוך ז"א.

מיתוק שליש השלישי של הת"ת במיתוק הגבורות

בעקדה אנו רואים שהמיתוק הוא שלש גבורות שלמות ואין חלוקה של שני שלישי ושליש ת"ת. והרי החסדים היורדים הממתקים הם רק שני שלישי ת"ת ונ"ה ?
שעה"כ דף ה' ע"א ד"ה ונשלים שורה 3: בענין הציצית החלוקה היא מיתוק 3 גבורות תנ"ה ואחר כך ח"ג (סדר רגיל)

הגהות השד"ה בשעה"כ על דף ה': על ידי העליה נמתק החצי ת"ת ונשלמו חגיית להתמתק משמע כמו קונה הכל. (הגהה זו אין עליה חתימת השד"ה ויכול להיות שהיא מהרב אליהו מערבני.) **עיין שרף פרי ע"ח דף י' ע"א:**

כוונות החול

מח

משנת חסידים מס' הציצית פ"ב מ"ב. בחדש דף קס"ח: לפי שלא נמתקו מהגבורות שבתחתית יסוד ז"א אלא כשליש גבורות... ודרך עליה מתקן הגבורות שבשארית הת"ת וחוי"ג שבו. (זה מעין הגהת השד"ה)

ע"ח ב' דף מ"א ע"א שורה 8: בענין ברית מילה נמתקים ב' גבורות ושני שלישי. והשליש העליון נמתק ע"י הפריעה שאז מתגלה שלישי עליון של חסד דת"ת וממתיק ממקומו את השליש העליון של גבורה דת"ת.

ע"ח ב' דף ו' ע"ב אות ב': ... ג' גבורות חג"ת מתמתקות מג' חסדים ביסוד דרך ירידה... (אות ח' בהגוב"י) פחות שלישי מתמתקות בג' גבורות ביסוד וב' גבורות ושליש תחתונות הן מתמתקות דרך עליה (כ"י)

דב"ש דף מ"ו סע"א: כלל ב' קשה דאינו מתמתק כיאם בג' חסדים פחות שלישי וגם הגבורות אינם מתמתקות כי אם ג' גבורות פחות שלישי... ונלע"ד דאפשר דלאו דווקא. ואפשר שהוא בדווקא כמ"ש שער ההונאה דלפעמים מתגלה שלישי העליון וממתק גם שלישי העליון דגבורות.

ע"ח ב' דף ד' ע"ב למטה אות [ב] השמש: ... שלישי עליון דחסד דת"ת אינו יורד עם שני חסדים ושני שלישי. אמנם הוא מסיר מעליו כיסוי כלי יסוד דאימא ומאיר וממתק שלישי א' דת"ת דגבורות (זה במילה) וכתב שם (הרב) (כי זהו הסדר) (בדרושינו קונה הכל) הוא תמיד. שהוא סדר שני גבורות ושני שלישי באור ישר ושלישי ושני גבורות באור חוזר, הוא תמיד.

מעיל אליהו הישן דף קס"ד סע"א אות ד': מסביר שם שסדר זה הוא תמיד. קאי על שער ההונאה, מבין שהגילוי כמו בברית מילה זה תמיד. (לפי מע"א זה יוצא שהרש"ש חולק על האר"י בעצמו?) לכאורה אם מקבלים דעת המעיל אליהו כביכול הכל שלוש גבורות ורק תשאר בעיה בקונה הכל. אבל אפשר לראות את הענין בחלוקה אחרת והיא: גדלות או קטנות. ברית, ציצית, עקדה, הכל מתמתק ג' גבורות. אך תהיה בעיה בציצית שכתוב כשליש לפי ר' שאול הנ"ל אי אפשר לתרץ כך את המעיל אליהו...

**כוונות החול
הרי טבלת סיכום**

מט

אופן המיתוק	כמה גבורות ממותקות	אופן מצבם ביסוד	מי יורד תחילה	מערכת	
3 תני"ה אור ישר חסד וגבורה אור חוזר 6	חמש גבורות	כסדר: חסד גבורה תפארת נצח הוד 3	2 גבורות	1 חיצוניות	העקדה
2 ושני שליש אור ישר 2 ושלש, אור חוזר	חמש גבורות	הפוך: הוד נצח תפארת גבורה חסד 4	חסדים	פנימיות	"קונה הכל"
2 ושני שליש אור ישר שליש עליון של גבורת הת"ת נמתק ע"י הפריעה שליש עליון של חסד הת"ת המתגלה ומאיר ממקומו לשליש העליון גבורה שבת"ת.	שלוש גבורות	הפוך: הוד נצח תפארת גבורה חסד	גבורות	חיצוניות קטנות	ברית מילה
3 גבורות תני"ה אור ישר 2 באור חוזר 5	חמש גבורות	כסדר: חסד גבורה תפארת נצח הוד	גבורות	חיצוניות קטנות	ציצית
2 ושני שליש אור ישר 2 ושלש, באור חוזר	חמש גבורות	הפוך: הוד נצח תפארת גבורה חסד	חסדים	פנימיות	ברכת המזון

כוונות החול הערות לטבלה :

1. אמנם סדר המיתוק כמו מערכת החיצונית, אך העקדה היא דיבור ושייכת גם לפנימיות.
2. אעי"פ שאברהם בן מאה שנה יש לו חסדים, במערכת הענפים. גבורות תחילה.
3. הגבורות יוצאות דרך יסוד דאימא ועוברות דרך מעבר דרך ת"ת ז"א - שני שלישי - שבע שנים. נצח - עשר שנים. הוד - עשר שנים. יסוד - עשר שנים. הרי שלושים ושבע שנה.
4. הת"ת אינה מתהפכת.
5. לפי הגהת השד"ח "ומשנת חסידים": תנ"ה, שניים ושני שלישי - אור ישר. שלישי אור חוזר.
6. על פי הגהת השמש על ע"ח ב' דף ד' ע"ב שהסדר של מיתוק הגבורות בקונה הכל הוא תמיד. צ"ע אם בעקדה זה גם כך ?

התפשטות בצלם

יש שני סוגי התפשטות חסדים בז"א

- 1) **התפשטות בצל"ם**: הגדול - חסד. הגיבור - גבורה. והנורא - ת"ת. חסדים - נ"ה. זה הארת החסדים בלבד. וצריך להבין שהתפשטות זו של ההארה היא לפני כניסת ו"ק דגדלות דאימא באחד, ולא צריך לחכות לכניסת יסוד אימא לז"א. (ולכן מה שכתב בסידור הארה דרך מחיצות, לאו דווקא.)
 - 2) **התפשטות בגופא**: בקונה הכל. כידוע יש כ"ל צמ"א, אורות מוחין צלמים ולבושים, צלם דק מעל ז"א וזה יכנס לתוך כלי ז"א, ושם בצלם הדק הייתה התפשטות חסדים ע"ח ב' דף ח' ע"ב: בענין שיש צלם דק בעל 10 ספירות מעל כלי ז"א ושם יש התפשטות של חסדים, וגם מוחין והכל נכנס בנה"י דאימא לפני כניסה לתוך ז"א להעשות לו מוחין פנימיים..
- ע"ח ב' דף ח' ע"ג: דרוש השנים שנתיים ראשונות יניקה שלישית עד ששית יכנסו שני פרקים תתאין דנ"ה דאימא לח"ב וח"ג יום אחד אחרי שש שנים יסוד בדעת. ועד שנת 9 ויום אחד כל המוחין נכנסו בז"א וזה המצב של קונה הכל. (עיין אוצרות חיים דף ט"ז ע"א אות ו' בענין השנים וכן שער מאמרי רז"ל על"המשנה בן 5 למקרא דף ט"ו ע"ג) ואם כן למה צריך לחכות לגיל 13 להיות בר מצווה? אלא שצריך את המערכת של קונה הכל התפשטות החסדים בכחב"ד כדי שיבקעו את הנה"י דאימא ואז יתגלו מוחין כחב"ד דז"א בכלי ז"א. עיין ע"ח ב' דף ז' ע"ג אות י"ד. וכן ע"ח ב' דף ט' ע"ב: בענין שצריך כל המוחין להתגלות שהיו סתומים בנה"י דאימא וגם הני"ה אחר עלייתם למעלה בחזרתם באים לנ"ה ובוקעים נ"ה דאימא לגלות המוחין

כוונות החול

נא

אוצרות דף י"ב ע"א אות י"ג: (כל מה שאומרים שצריך זמן לאצילות, זה רק באצילות הראשון עיין ע"ח ב' דף ח' ע"ב למעלה וכן **אוצרות חיים דף ט"ז ע"א אות ו'**: זמ"ן גימ' מ"ה ב"ן הכוונה הזמן הניתן כדי שנוכל לעשות תיקון הב"ן ע"י המ"ה . ועוד לילה לא זמן תפילין יש זמן לכל תיקון להתקן. ועוד מה נעשה ממה שלא נתקן עיין **רב פעלים חלק ג' סי' ב'.**)

אוצרות חיים דף ל"ה ע"ג אות א': אחר התפשטות המוחין מצד אבא אז יוצאים החסדים תנ"ה המגולים ליסוד למתק את הגבורות והרי החסדים התפשטו בצלם לפני כן? ומתרחש שיש שורשים, ענפים, והארה. עיין ע"ח א' דף ק"ח ע"א וכן **בית לחם יהודה א' דף קי"ד.** השורשים ישארו בדעת לעולם, הענפים ירדו מיסוד דאימא (תנ"ה המגולים) למתק הגבורות ולבקוע יסוד דאימא לגרום להגדלת חג"ת ועלותם לכחב"ד לגלות המוחין מתוך נה"י דאימא, הארות התפשטו בצלם לפני כניסת הנה"י דאימא לתוך כלי ז"א בהיות הצלם מעל לכלי ז"א. (הגדול, הגיבור, והנורא, חסדים,) עוד בענין בקיעת נה"י דאימא בכחב"ד עיין **עלי נהר דף ט"ז ע"א שער הפסוקים דף כ"ב סע"ג.** עוד יש להבין למה כתב בסידור דרך מחיצות ? ולמה אין רואים התפשטות חסד דנצח הוד בהגדול הגיבור, ולמה מתפשטים ב"חסדים". עיין **באתי לגני א' דף פ"ב.**

התפשטות החסדים ושלא יחלקו הדרושים

אוצרות חיים דף ל"ה ע"ג אות א': מה שמתפשטים החסדים אחר כניסת המוחין מצד אבא, הוא לסיבת אחיזת החיצונים החסדים הם מאימא ואבא הוא לדחות החיצונים... ע"ש.

ע"ח ב' דף ח' ע"ד: 6 שורות מלמטה... התפשטות בצלם משמע לפני שבאו מוחין דאבא. והתפשטות זו לפני כניסה בנה"י דאימא..ע"ש.

ע"ח ב' דף ח' ע"ב: ד"ה ונחזור... הנה אחר כמה בחינות נתלבשו בנה"י דאימא (אם כן בהתפשטות בצלם אין מחיצות נה"י דאימא. לפי דרוש השנים החסדים מתפשטים עם התפשטות המוחין. נשאלת השאלה אם כן מפני מה לא רואים בסידור ב"הגדול" שמתפשט גם החסד של הנצח וב"הגיבור" החסד של ההוד, ולמה צריך לחכות למלת "חסדים" ?

ע"ח ב' דף ט' ע"א: נלע"ד חיים שואל: (1) אם כבר נתפשטו החסדים בני"ה וכל חסד במקומו איך אמרינן בדרוש הקודם שכולם (החסדים) מכוסים ביסוד דאימא. (2) איך הנ"ה יגיעו ליסוד דז"א האם מנ"ה או מיסוד דאימא. (3) בנלע"ד השני מביא שאלה נוספת למה צריך לחכות לתשע שנים. **משמע שהדרושים חלוקים ויש סתירה ביניהם.**

ע"ח ב' דף ח' ע"ג יפה שעה: מביא את קושיות מוהר"ח"ו ומביא תירוץ מדף י"ב ע"ד: ע"ש ואומר שאינו מספיק שם. ואומר שתירץ הרב בע"ח א' דף ק"ח רע"ב: מסביר שיש שורש, ענפים והארה, והבן זה שלא יחלקו ג' הדרושים..יפה שעה ודברי

כוונות החול

נב

רז"ל אלה בכוונה מכוונת כתבם לתרץ כל אלה הקושיות. ויש ג' חלוקים, שורשים ענפים והארה של ענפים. הארות נכנסו בצלם. ענפים מתפשטים בגוף, (בקונה הכל). והשורש נשאר לעולם במקומו בדעת. (עיין כללי חו"ג ע"ח ב' דף ז' ע"ב אות י' וכן אות ט"ז שלעולם השורשים אין מתפשטים.)

אוצרות חיים דף ל"ה ע"ג אות א': בהמשך מתרץ כמו הרב יפה שעה ומביא

גם את סידור הרש"ש. הארות בהגדול... וכו' ענפים בקונה הכל.

באתי לגני א' עמ' פ"ג: שואל על הסידור דף ס"ב ע"א, "הגדול", למה כתב דרך מחיצות יסוד דאימא?

פאת השדה דף ש' הגהה נ"א: מהרב הלל שיש סידורים שלא גרסו דרך מחיצות יסוד דאימא, וגם שאלה נוספת על ר' שאול מפני מה אין רואים חסד של נצח בהגדול וחסד של הוד בהגיבור, אלא רק במלת "חסדים"? לשאלה ראשונה נראה שלא צריך לגרוס דרך מחיצות יסוד דאימא. והשאלה השנייה עדיין קשה לרבי שאול. אבל לבאתי לגני עמ' פ"ג תירוץ משלו. ע"ש.

בהר המוריה

ספר הליקוטים דף י"ג ע"ב שורה וז"ש: אל ארץ המוריה דהיינו היסוד וכמו שאמרו רז"ל (ברעיא מהימנא פרי' ויקרא דף ג' ע"ב כי חסד הנקרא מור שורה בפרס אמה). שהיסוד נקרא הר המור וזה סוד (שמות ל' כ"ד) קח לך בשמים ראש מור דרוור כי המור הוא ראש לבשמים, כי הוא היסוד שהוא שבת והוא יום השביעי שעולה מלכות בשבת למעלה בראש הזעיר כי אף שגם הז"א עולה הבחינה שנשארה כאן במקומה שהיא בחינת בריאה בשבת הוא בחינת ו"ק דזעיר ו' דהויות ומלכות שעלתה היא י' בראש הוי' הרי שבעה (ז) ואז היא עטרת בעלה והיסוד שלה הוא הז'.

וכנראה שארץ המוריה הוא מקום ששמו כן ושם הרים הרבה והיה אומר לו לילך אל אחד מן ההרים. והכוונה כי חג"ת נה"י דדכורא כולם נקראים הרים והמיוחד שבהם הוא היסוד וזה שאמר על אחד ההרים המיוחד ולא אמר אחד בסגו"ל אלא אחד בפת"ח ועוד שהוא אחד הכולל את כולם שכל האורות שבכולם מתקבצים בו.

ונקרא ארץ המוריה משום דיסוד אבא שהוא תורה לשון הוראה לשון מוריה מתגלה שם וז"ש (ישעיה ב' ג') כי מציון תצא תורה דהיינו יסוד דאימא שהוא החמשים שערים ואלו הם שערים המצויינים בהלכה, שהיא נוק' דז"א הנקראת הלכה, משם מיסוד דאימא תצא תורה שהוא יסוד דאבא ודבר ה' שהוא דיבר דבר גלוי כי כל אמירה בז"א ודיבור בנוק', זה יוצא מירושלים שהוא יסוד דרחל ורחל נקראת (תהילים קכ"ה ב') ירושלים הרים סביב לה שהם ו"ק דז"א הנקרא הרים כדאמרינן שהם סביב לה וא"כ דבר ה' שהוא דבר גלוי הדיבור יוצא מירושלים שהיא עלמא דאיתגלייא.

נג

כוונות החול

ועוד נקרא מקום זה **ארץ המוריה** משום שבכאן נבנית ממקום זה הנוק' שהיא מוריה לשון **שמראה עצמה** לשון גילוי... הרב מביא כמה דרשות על ארץ המוריה הר המוריה.

א- ארץ המוריה דהיינו היסוד, כי חסד הנקרא מור שורה בפום אמה... כי המור הוא ראש לבשמים.

ב- שארץ המוריה הוא מקום ששמו כן

ג- ארץ המוריה משום דיסוד אבא (יסוד דאבא הוא תורה. ציון הוא יסוד דאימא הלכה נוק' דז"א).

ד- ארץ המוריה הנוק' שמראה עצמה

שעה"כ דף ס"ח ע"א: ע"ש היטב.

להבין דרשה ראשונה בענין עלית שבת צריך כמה הקדמות:

א- הקדמות עצמות וכלים שעצמות נשאר במקומו וכלים עולים.

ב- צריך להבין לפי עליה שניה בשבת שאז ז"א הוא במקום אבא ונוק' במקום אמא ואז היא הנוק' מעל עצמות ז"א, שהוא ו' דהויה והיא י' עליו ויחד שניהם הוא ז' שבע.

ג- אם בעליה זו הנוק' במקום אמא ואמא בערכין היא בריאה, ז"א יצירה וכו'.

ד- ועוד שהיסוד הוא שביעי, אם הנוק' שהיא נקודה על ו"ק היסוד הוא ששי בו"ק אך אם יש מלכות למעלה הרי הוא שביעי.

כל זה ניתן להבין לפי תיקונים שעשינו לגירסת ספר הליקוטים על פי ליקוטי תורה והם: (1) הוא בחינת ו"ק במקום היא. (2) ו' דהויה במקום ו' הויות (3) הרי שבעה צריך להיות הרי ז'. (4) היסוד שלה הוא שביעי צ"ל היסוד שלו (על פי ר' חיים הכהן תלמיד מוהרר"ו). ראה ציור במחברת סיכומים

שמן ששון ה' הירוק דף ק"ה ע"ב: ע"ש

תיקוני זוהר תיקון י' דף כ"ה ע"ב: בענין הטבעת על האצבע ו' ז'

אור נערב ח"ג פר' ד' בסופו: דהיינו י' מלכות על ו' זעירא ונעשית ז'

סיכום כוונות העקדה

העקדה מסודרת במבנה מיוחד ומסודר כשהשיא הוא הפסוק **"ויעקד את יצחק בנו."** המתיק הגבורות לפני מעשה זה כל מה שכתוב הוא בבחינת **תכנית ואחרי** הפסוק הזה הוא **התוצאה**:

(1) **התכנית** ויאמר הנני בלי גבורות ומעונין שיהיו לי גבורות.

(2) **התוצאה** ויאמר אברהם חסדים אברהם חסדים כלולים עם הגבורות.

(3) **התכנית** קח נא את בנדך... ולך לך... והעלהו לאור החסדים באור חוזר, שם למעלה לעולה, למתק 2 גבורות דחוי"ג...

(4) **התוצאה** והרבה ארבה, גימי יצחק ד' פעמים ב"ן ג' גבורות תנ"ה שנתמתקו ע"י ג' חסדים באור ישר ועוד ב' גבורות חוי"ג הרי ד' פעמים ב"ן.

- (5) **התכנית** אלהים גבורות הסותמות הראיה העליונה בהתמתקותם יראה לו לתקן עון הראיה דאדם והבל
- (6) **התוצאה** ויקרא שם המקום ההוא ה' חסדים יראה גימ' גבורות שהם הגבורות הממותקות פתחו הראיה העליונה.

סדר הכוונה

נִיְהִי אֲתָר הַדְּבָרִים הָאֱלֹהִים אֲלֵהֶם שֶׁהֵם הַגְּבוּרוֹת בִּיסוּד דְּזִ"צ אֲסָה לְהַתְקַשֵּׁר (שהגבורות רוצות להתקשר) אֲתָ עֵבֶר רָהָם שֶׁהֵם הַחֲסָדִים (החדשים) הממתקים את הגבורות. ועיין **מעיל אליהו דף כ"ט** שסובר שהם החסדים הראשונים) **אֲמָר אֲלֵיו** ליחדם עמו ולמתקם על ידי (לייחדם עמו זה להכללא עיין לעיל **זה"ק בראשית דף קי"ט ע"ב**) רָהָם שֶׁהֵם הַחֲסָדִים **אֲמָר הֵן נְנִי בְּלֵי גְבוּרוֹת**. (אברהם בן מאה שנה אלו חסדים ראשונים ואחר כך יורדות ה' גבורות מבי' שלישי הת"ת נצח הוד יסוד הרי 37 ואז מתחילה העקדה. ע"י המשכת חסדים נוספים מיסוד דאימא והמתקת הגבורות, 3 באור ישר 21 באור חוזר וזהו התכללות אשא במיא ומיא באשא.)

בפרשת העקדה מופיע שלש פעמים "הנני"

נִיְהִי אֲתָר הַדְּבָרִים הָאֱלֹהִים אֲלֵהֶם נִסְהָ אֲתָ אֲבֵר הַיָּמִים אֲלֵיו אֲבֵר הָם נִיְאָמָה הֵן נְנִי בְּלֵי גְבוּרוֹת (ואני מעונין בגבורות כדי שאהיה שלם. **"מעיל אליהו" דף כ"ח**)

נִיְאָמָר בְּצַדֵּק אֲלֵהֶם אֲבֵר יוֹ נִיְאָמָר אֲבֵר יוֹ נִיְאָמָה הֵן נְנִי בְּלֵי גְבוּרוֹת. עס בני.

נִיְקָרָא אֲלֵיו גַּם לְאֵדִי יִהְיֶה מִן הַשָּׁמַיִם יוֹ נִיְאָמָר אֲבֵר הָם אֲבֵר הָם יוֹ נִיְאָמָה הֵן נְנִי - אני כלול עם הגבורות.

ד- נִיְאָמָר נָא אֲתָ בְּנֵדִי גְבוּרָה שְׂבֹאוֹת יְחַדְּךָ גְבוּרָה שְׂבֹאוֹת אֲתָ בְּתָ גְבוּרָה שְׂבֹאוֹת יִצְחָק ב' גְבוּרוֹת דְּחוֹזְלֵךָ לְהַמְשִׁיךְ עוֹלָךְ חֲסָדִים בְּאוֹר יִשְׂרָאֵל (חוץ מהמאה, אלא חסדים חדשים ממש מיסוד דאימא) לְאֵרֶץ הַמֶּרְזֵה שֶׁהוּא יִסוּד דְּזִ"צ, לְמַתְקָא ג' גְבוּרוֹת דְּתַנּוּ"ה וְאֲחִ"כ חוֹזְרָה עַל הוֹ לְאוֹר הַחֲסָדִים בְּאוֹר חוֹזְרָה לְמַעְלָה לְמַתְקָא ב' גְבוּרוֹת חוֹזְרָה עַל אֲתָ דְּהַתְקַשֵּׁר אֲמָר אֲלֵיךָ: (יצחק הביא הרב בספר הליקוטים 2 פירושים 1) ב' גְבוּרוֹת חֲסָד וְגְבוּרָה. 2) יִצְחָק גִּימ' ר"ח ד' ב"ן ג' כִּנְגָד ג' גְבוּרוֹת שֶׁהֵתְמַתְקוּ בְּג' חֲסָדִים, וּב"ן הַרְבִּיעִי הוּא ב' גְבוּרוֹת שֶׁלֹּא נִמְתְּקוּ בְּאוֹר יִשְׂרָאֵל (הרי יצחק). נסיון העקדה היה לתקן הראיה, והצצה שהציצו אדם והבל.

וּשְׂכַם אֲבָרָהִם ח' פעמים א"ל גימ' אברהם בבקר החסדים שבפום אמה ויחבוש את חמורו להכניע הקלי' (לכאורה נראה שכוונה זו אינה שייכת למיתוק הגבורות. ואולי לכוונה השניה לכבוש את שרי האומות, אך החיד"א בספר "עבודת הקודש" כתב שכוונה לכבוש ולעקד את שרי האומות היא

כוונות החול

נה

במלת "ויעקד את יצחק בנו, נראה שזה סיוע לשתי העבודות. בענין הכנעת הקל"י וחסד המתגלה בפוס אמה ראה לעיל).

ויקם וילך אל המקום יסוד אשר אמר לו האלהים... וירא את המקום יסוד מרחוק...
ויבא אל המקום יסוד. (עיין שעה"כ דף כ"ט ע"ד בענין מילוי מ"ו ומילוי ק"ם בסוד כל הקובע מקום לתפילתו, תמשיך מקום לתפילה... ע"י ב' המילויים מתרבים האורות של ז"א הנקרא הויה, הויה בהכאה היא ז"א ואז ז"א מעביר לנוק' הנקראת תפילה..ע"ש. ועוד ע"ח ב' דף ק' ע"ג: מקום הוא ביסוד ג' שמות של הדעת גימ' קפ"ז סוד שם ששי פז"ק של שם מ"ב פנה זוכרי קדושתך שהוא ביסוד גימ' מקום והכולל. ע"ש. ועוד שעה"ק דף נ' ע"ג. וכן קהלות יעקב ערך מקום וכן עיין פרי ע"ח דף ק"ב ע"ב: ברוך המקום... ע"ש).

ויבן שם אברהם את המזבח נוק' דז"א (אין עדיין תיקון לנוק' כאן מתחיל

התיקון) **ויערך את העצים**

ויעקוד את יצחק בנו, נמתקו הגבורות (סידור דף ס"ד ע"א) כאן זה השיא, והעקדה היתה צריכה להיגמר. שהרי נמתקו הגבורות, וא"כ מדוע ממשיך ענין העקדה? אם היתה המתקה מדוע צריך אברהם לשחוט את בנו? כל מטרת המיתוק של הגבורות היא כדי להעביר אותם לנוק' ממותקים וכאן על ידי שהגבורות יהיו ממותקות, יראה לתקן עוון הראיה, שהגבורות סותמות הראיה.

וישלה אברהם את ידו ויקח את המאכלת אברהם חשב שהיה צריך להוציא ממנו דם שהוא תוקף הגבורות כי הדם הוא אחיזת החיצונים, לשחוט את בנו.

אברהם חשב (זה היה סד"א) שהיה צריך להוציא ממנו דם שהוא **תוקף הגבורות** כדי למתק את הגבורות, א"כ אם רוצים לעשות מיתוק אי אפשר א"כ יהא קודם שלב של הוצאת הדם שהוא תוקף הגבורות, ואם לא מוציאים בחינה קשה זו לא עשינו כלום.

אם כן מעשה העקדה נגמר ברגע שעקד אברהם את יצחק אך כיון שיש תוקף הגבורות זה מעכב. ואז **ויקרא אליו אליו מלאך ה' מן השמים, ויאמר אברהם אברהם ופי' בזה"ק:** קדמאה לא שלים בתראה שלים, פי' קדמאה לא שלים שהיו החסדים לבדם, בתראה שלים שנכללו אשא במיא. **ויאמר הנני** (כלול עם הגבורות)

אומר המלאך לאברהם הפעולה שאתה רוצה לעשות היא מיותרת כי אברהם הראשון לא שלים אך אברהם שני שלים. כתוצאה מזה אומר לו: **ויאמר אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה מום** כי על ידך יתמתק הדם בלי שתוציאנו. (ודרז"ל מומא כתיב פי' אל תעש לו מום כי הכל אפילו הדם יתמתק על ידך אף שלא תוציא את דמו), **כי עתה ידעתי כי ירא אלהים** שהם הגבורות שנתייחדו ונתחברו עמך אתה שהם החסדים ובהיותך כלול חסד עם דין יש בך כוח למתק את הגבורות ללא צורך להוציא דם (כי עד עכשיו היית אוהבי שהם סוד החסדים ועתה ירא אלהים נתערבת בגבורות).

כוונות החול

נו

מסביר רבנו האר"י עד עכשיו היית אברהם אוהבי בחינה של חסדים אבל עכשיו "ירא" נכללו בך הגבורות.

"**ידעתי**", זיווג, חיבור חסדים וגבורות. **וירא והנה איל יסוד**. הארת לבוש הגבורות (גימ' א"ם אותיות דפשוט ומלא ומלא שם אהיה שהוא לבוש הגבורות ועל ידי שיעלהו למעלה לשורשו ליסוד דאימא ושלא יתאחזו החיצונים בו שהוא גבורות פנימיות ולא הוצרך להעלות ליצחק שהוא הגבורות עצמם), **אחר נאחז בסבך ב' פעמים איל בקרניו נ"ה... ויעלהו לעולה** ליסוד דאימא שלא יתאחזו החיצונים בו, בלבוש **תחת בנו** הגבורות הפנימיות ולא הוצרך להעלות ליצחק שהם הגבורות עצמם: **ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' חסדים יראה** גימ' גבורה, שהם הגבורות בהתמתקותם ואז פתחו הראיה (שלפני כן היה אלהים גבורות הסותמות הראיה כאן נפתחו).

אשר יאמר היום בהר ה' יראה: ... כי ברך אברכך והרבה ארבה (גימ' יצחק ד' ב"ן כנ"ל ע"ש) **את זרעך... וישב אברהם בבאר שבע**: ויצחק נשאר למטה ביסוד (יצחק הוא זכר שבגבורות) להוציא את רבקה אשתו שנולדה אז והיא נקבה שבגבורת, סוד הגבורות היוצאות שהם ד' פעמים ב"ן, וגימ' הגר שיצחק הלך להחזיר את הגר לאברהם.

ארבעה פסוקים:

וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶת יְדוֹ נִיקָח אֶת הַמֶּלֶךְ חִטָּא בְנוֹ- תוֹקֵף הַגְּבוּרוֹת.

וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אַבְרָהָם - ראשון לא שלים שני שלים.

וַיֹּאמֶר אֵלֶיךָ לְחַדְדֵךְ אֶל הַנְּעִר וְאֵל תַּעֲשֵׂ לּוֹ מְאוּמָה - אל תעשה לו מוֹשֵׁי עֵתָה נִדְעָתָה יִפְיִרְא אֶלֶּה יִם אֶתָה - נכללו בך גם הגבורות.

א"כ יש שני התכללויות בעקדה:

א. אדם והבל שהם צריכים להיות כלולים לתקן את החטא של שניהם ויש

באברהם ויצחק את שניהם.

ב. איתכללן אשא במיא.

ובסידור הרש"ש שם:

נִיקָח אַבְרָהָם אֶת עֲצֵי הָעֵלָה וַיִּשֶׁם עַל יְצִתְקָב בְּנוֹ נִיקָח בְּנוֹ אֶת הַשֵּׁן אֶת

הַמֶּלֶךְ לְחַדְדֵךְ וְכֹשֶׁ נִיחַ סַחֲדָו - כלולים ומיוחדים (אדם והבל באברהם ויצחק)

וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶלֶּה יִם יִרְאָה לּוֹ הַשֵּׁה לְעוֹלָה בְּנִינִילְכוּ שֶׁ נִיחַ סַחֲדָו - אש

ומים. (לתקן עוון של אדם והבל שהציצו)

שאלה: מהו שאומר הרב שבתבקוק הגבורות היו מונחות ביסוד ולכן מת מיד?

תשובה: בענין זה כתב הרב **בשער הפסוקים דף י"א ע"ד** ד"ה ונחזור לענין הראשון בענין יצחק וכתבקוק... **שם בדף י"ב ע"א** שורה אבל חבקוק היה מן רוחא דדכורא בנוקבא ונעשה נקבה ולהיותו משרש דכורא היה זכר אבל כיון שנהפך לנוק' דרגא דמותא לכן מת לגמרי מיתה גמורה ולא עוד אלא שמת בשנה הא' שנולד ולא נתקיים

י"ב חודש ואז הוצרך אלישע הנביא לחזור ולחדש בו עוד רוחא עילאה מן הזכר שהוא דרגא דחיי... ע"ש.

רבונו של עולם

רבונו הויה בניקוד סגול של עולם כמו...

מעיל אליהו עמ' ל"א: כל הכוונות הכתובות בסידור מתיבת ריבונו עד תיבת ומנחלתך כתוב במשנת חסידים. ותיבת הויה הסמוכה לתיבת רבונו המנוקדת בסגול במשנת חסידים כתב הזכרים דווקא בסגול והנקבות דווקא בצירי.

כמו שכבש אברהם אבינו את רחמיו לעשות רצונך בלבב שלם כן יכבשו רחמיך את כעסך.. לכאורה זה משמעות הפוכה אברהם כבש רחמיו... והבקשה יכבשו רחמיך את כעסך? אך ע"פ מה שלמדנו מובן שהרי אברהם ע"י שהחסידים נתערבו עם הגבורות מיא באשא ונכללו היה בו כוח למתק יותר את הגבורות, כך מבקשים שהקב"ה יכבוש ויתכללו הגבורות בחסידים כדי שהרחמים יהיו יותר גדולים..
ויגלו רחמיך דא "א"ל^ה על מדותיך דז"א ותתנהג עמנו ה' אלהינו שילוב הויה אהיה או"א במדת החסד.

ישוב חרון אפך מעמד ה' ומעירך ו' ומארצך ה' ומנחלתך י' .. נקט שם הוי"ה מתתא לעילא לכאורה הסדר לא נראה לפי הפשט.. מעיל אליהו עמ' ל"א... מעמד אלה שאינם עושים רצונו של מקום וירדו ממדרגת אדם... ומעירך היא ירושלים כמו שכתוב תשכון בתוך ירושלים עירך. ... ומארצך הוא בית המקדש כמו שכתוב במדרש איכה .. והארץ הדום רגלי זהו בית המקדש של מעלה הרי בית המקדש נקרא ארץ... ומנחלתך היא בית קודש הקדשים שהוא משכן השכינה...

וכן רמוזה הויה בהיפוך במילים שלפני כן... הדין ובטובך הגדול ישוב חרון אפך...

מי אל כמוך

בכוונות מי אל כמוך בסידור יש ה' מערכות של כוונות (1) שם התיקון, למעלה מי אל כמוך שאמר מיכה ולמטה אל רחום וחנון, שאמר משה בפר' כי תשא. (2) מקום התיקון בפנים הכוונה בצד שמאל. (3) ספירות הדיקנא בכל תיקון פנימי ומקיף דחכמה ודכתר דחכמה. בצד ימין. (4) אור וכלי הויות ואהיה. (5) מיתוק ש"ך ופ"ר דינים בתיקון לאלפים ובתיקון ונקה.

^ה כך מופיע בסידור עם רווח של אות אחת נראה שהיה כתוב או"א והורידו את אות ו' והיה כתוב או"א, וכן כתוב בכמה סידורים, או"א. ואצלנו תקנו דא"א וכן כתוב בסידור של הרב סלמאן אליהו כנראה ע"פ הרד"ם. וצ"ע.

כוונות החול מקום התיקון בפנים

ע"ח א' דף ס"ו ע"א: אמנם פירוש י"ג תיקוני דיקנא דא"א נבאר מקום הי"ג תיקונים היכן הם בדיקנא ואמנם נמנה תחילה התיבות איך הם י"ג. א' מי אל כמוך. ב' נושא עוון... ואמנם הי"ג מדות אלו **דמיכה** הם השפע הפנימיות הנמשכין ממוחא סתימאה בתוך שערות הזקן והם נקראים **שבחא דעתיקא**. אך **שערות הזקן** עצמו שהם הצינורות וכלים ומעברים שיריק המשחתא קדישא בהם הם י"ג **מדות שנזכרו בתורה** בפרשת כי תשא...ועתה נבארם בפנים האדם עצמו איך הם י"ג תיקונים...ע"ש. מסדר מקומם בפנים.

בענין התיקון השלישי "ועובר על פשע" אורחא שבשפה העליונה, **פנוי משערות**. וזה דווקא **בא"א**, ראה בכוונת ברוך שאמר שם **תיקוני ז"א**, ברוך אומר ועושה, ורב חסד, **שערות קטנות דאורחא** דתחות חוטמא.

ספירות דיקנא דא"א

עץ חיים א' דף ס"ה ע"ג: שורה כתפוי..ונחזור לענין כי ברישא דא"א יש כתר וחכמה לבד, והנה כל זה הוא בבחינת הכללות אבל כבר ידעת כי כל מדה ומדה מנהון כלולה מי'. וא"כ כתר וחכמה יש בכל אחד י"ס והנה...**הרב ממשיד** ואומר שיש בס"ה **שמונים** ספירות. בכתר וחכמה **דכתר** בכל אחד מהם י' פנימיות וי' מקיפים, הרי ארבעים. וכן בכתר וחכמה **דחכמה** הרי שמונים....

עץ חיים דף ס"ה ע"ג פרק י':..הרב מלמד אותנו אילו ספירות נראה בדיקנא. **אין בה מהספירות של כתר וחכמה דכתר**. וגם מכתר וחכמה **דחכמה**, לא נראה את כל הספירות. כתר וחכמה **דחכמה דחכמה** לא נתגלו. וכן כתר חכמה ובינה וכן מלכות **דכתר דחכמה** לא נתגלו. ונתגלו, מחכמה **דחכמה**, מבינה ועד יסוד. ומכתר **דחכמה**, מחסד ועד יסוד. הרי 14 ספירות פנימיות וכן מקיפות. ס"ה 28 ספירות. ספירות **מקיפות** מלמטה למעלה, ממלכות עד בינה. ובספירות **הפנימיות** מלמעלה למטה, מבינה למלכות. **ובתיקון השמיני** יש חפיפה בין בינה דחכמה, ויסוד דכתר **במקיף**. ומלכות דחכמה וחסד דכתר **בפנימי**. בענין מקיפי פנים ראה **כרם שלמה ד' עמ' קל"ח**: ע"ש.

ע"ח א' דף ס"ה ע"ד: אמנם המקיפים הם להיפך כי הם מתחילים ממטה למעלה מלכות בראש כל י"ג ת"ד והכתר בסופם..ע"ש...והסיבה מפני מה המקיפים בסדר הפוך והפנימים בסדר ישר? והטעם כי להיותו אור מגולה מקיף לא היה כח בתחתונים לסבלו ולכן אורות העליונים לא נתגלו רק למטה ממדרגתן...ע"ש. עיין גם **ע"ח דף ס"ו ע"ג פרק י'**: מבאר שם הרב הספירות המקיפים והפנימיים מקומם בתיקונים..ע"ש.

כוונות החול

נט

מפני מה משה אמר חיצוניות אל רחום ומיכה פנימיות מי אל כמוך? עיין אדרא עם פירוש יין הרקח . 1) כד חבו ישראל זמן של דינים. 2) לעשות כלים צריך בחינה יותר גבוה מאשר הבאת המוחין (הסתכלות העינים באח"ף לעשות כלים בעקודים... וכן כלים דז"א ע"י זיווג א"א דווקא ומוחין ע"י או"א.)

שאלה: מה שאנו אומרים חכמה דכתר או כתר דחכמה מי הם, האם אלו ספירות פרטיות של הכתר או החכמה, או שזה כתר הכללי שמתגלה בחכמה שזו התכללות של הכתר בחכמה והחכמה בכתר?

עץ חיים א' דף ס"ה ע"ג: ... ונחזור לענין כי ברישא דא"א יש כתר וחכמה לבד, והנה כל זה הוא בבחינת הכללות אבל כבר ידעת כי כל מדה ומדה מנהון כלולה מ"י. וא"כ כתר וחכמה יש בכל אחד י"ס. והנה כל שיעור הראש שהוא עד המצח שהוא מקום השערות שם יש כללות י"ס מן הכתר וי"ס מן החכמה. וכן למטה מן המצח עד הגרון ששם הבינה יש ג"כ כללות י"ס מן הכתר וי"ס מן החכמה...

מזכיר שלום ב' דף ק"ט ע"ב: והנה כל שיעור הראש שהוא עד המצח שהוא מקום השערות שם יש כללות י"ס מן הכתר וי"ס מן החכמה... ר"ל שעיקר הראש הוא של הכתר, אבל צריך גם כן מבחינת החכמה. וכן למטה מן המצח עד הגרון ששם הבינה יש ג"כ כללות י"ס מן הכתר וי"ס מן החכמה... ר"ל העיקר הוא של החכמה אבל צריך ג"כ מן הכתר ועיין מבוי"ש שם הטעם... ע"כ.

שערי רחמים ב' ש' קע"ט: תשובה. כתר וחכמה דא"א כל אחד כלול מהשני, הכתר כלול מהחכמה והחכמה כלולה מהכתר ולעולם אינם אלא ב' ספירות דווקא, ומ"ש עד מקום המצח יש י"ס מהכתר וי"ס מהחכמה, הכל הוא ספירת הכתר וי"ס דחכמה הכלולה בו, וכן מ"ש מהמצח עד הגרון יש שס"ס דכתר וי"ס דחכמה, מיירי בספירת החכמה שיש בה י"ס מצד עצמה וי"ס דכתר הכלול בה אבל הכל ספירה אחת שרשית, ועיין בע"ח שעי' א"א פ"ח. מהרה"ג שד"ה יצ"ו.

עץ חיים א' דף ס"ה סע"א: ואמנם הארת העתיק הוא מתגלה בב' רישין תתאין... ולכן תמצא כי החסד שבו מתגלה בגולגלתא והגבורה מתגלה במוחא ואז נכלל חסד בגבורה וגבורה בחסד...

מבוי"ש דף כ"ז ע"ד פרק י"ב: נבאר מה ענין אלו הי"ג תיקוני דיקנא... והנה אע"פ שעיקר הי"ג תיקוני דיקנא הם מחכמה מוחא סתימאה עכ"ז גם הכתר מאיר בהם. וכן אע"פ שכל הגולגלתא היא כתר דא"א עכ"ז אחר שהחכמה בתוכם גם היא תאיר בהם. ולכך היו הכתר והחכמה זה בתוך זה יען הם דכר ונוק'... ונמצא כי ברישא דא"א שהוא מקום השערות יש בו י"ס פנימיים מצד הכתר וי"ס פנימיים מצד החכמה... ע"כ.

מכל הנ"ל מובן שאין לומר שספירות הדיקנא הם מחכמה דחכמה וכתר דחכמה ואינם ספירות פרטיות, אלא מחכמה ומהכתר הכלול בחכמה.

כוונות החול כלי ואור הויה דע"ב וקס"א

ע"ח א' דף ס"ב ע"א 5 שורות מלמטה: הרב מלמד אותנו היות בא"א תלת רישין ואע"פ שבאדרא נקראו ב' רישין, ויש בהם עצמות וכלים. ג' בחינת כל אחת מהם כלולה מג' הרי ט' בחי' של עצמות וכנגדם ט' בחי' בכלים, סך כולם י"ח בחינות. ג' בחי' הוא היות אור פנימי ואור מקיף ואור מקיף לשניהם והנה הם ג' רישין... ע"ש.

- 1) **גולגלתא**, רישא עילאה דא"א הוא המקיף העליון. **נשמה**.
- 2) **אורא**, רישא תנינא דא"א הוא מקיף קטן, והוא מקיף לאור פנימי. **רוח**.
- 3) **מוחא סתימאה**, רישא תליתאה חכמה דא"א, סוד אור פנימי. **נפש**.

בהמשך מגלה לנו שיש ג' בחינות ובכל בחינה.

רישא קדמאה, בגולגלתא יש ג' הויות דע"ב, וההבדל שיש בניהם הוא בניקוד. 1) אור פנימי הויה דע"ב בניקוד מוצא רק באותיות ההויה. 2) אור מקיף הויה דע"ב כל האותיות, פשוט ומלא, בניקוד מוצא. 3) אור מקיף העליון הויה דע"ב בניקוד מוצא ההויה הפשוטה, והמילוי בקמץ.

רישא תנינא, **אורא** יש בו ג' הויות דס"ג, גם כן על דרך הנ"ל ובניקודים הנ"ל אלא שבמקום כל נקודת ציר"י יש נקודת סגול תמורתן, ושלושתן או"פ ומקיף ומקיף לשניהן.

רישא תליתאה, חכמה **מוחא סתימאה**. יש בה ג' הויות דמ"ה, גם כן ע"ד הנ"ל בניקוד. אלא בנוסף לשינוי ברישא תנינא **מצירי לסגול**, כאן יש עוד שינוי, שבמקום **קמץ** יבוא **פתח** תמורתן. ושלושתן או"פ ומקיף, ומקיף לשניהן. **יש להוסיף** מה שכתב **הרב בע"ח ב' דף צ"ז ע"א** כל הויה בניקוד מוצא הוא שם המפורש הנז' בכל מקום.

ועוד יש לדעת שמוחא סתימאה הוא המאיר בדקנא.

ועוד מה שהניקוד הוא מוצא שהוא בדרך כלל ניקוד של הדעת וכאן אנו בא"א? **התשובה** על פי דרוש הדעת מערכת י"ב פרצופים, עתיק ונוק' = חכמה ובינה. א"א ונוק' = דעת.

סכום הניקוד

- 1) **רישא קדמאה**, ג' הויות דע"ב, או"פ אותיות הויה פשוטה מנוקדות בניקוד **מוצא**. מקיף מנוקדות כל האותיות פשוט ומלא בניקוד **מוצא של הפשוט**. מקיף דשניהם, אותיות פשוטות ניקוד **מוצא**, אותיות המילוי, ניקוד **קמץ**.
- 2) **רישא תנינא**, ג' הויות דס"ג, ניקודן על דרך הנ"ל אלא שבמקום כל ניקוד **צירי** יבוא ניקוד **סגול** תמורתן.

- 3) **רישא תליתאה**, ג' הויות דמ"ה, ניקודן ע"ד הנ"ל, ובנוסף לשינוי הצירי דלעיל, יבוא כאן שינוי נוסף, שבמקום כל ניקוד **קמץ** יבוא **פתח** תמורתן.

עוד יש ט' בחינות אחרות **דאהי"ה** הנקרא כלים שלהם שבתוכם מתלבשים ה"ט' הויות של העצמות והם ט' שמות של אהיה והם ממש ע"ד ט' הויות של עצמות בניקודם והם רישא קדמאה, אהיה **דקס"א**. רישא תנינא, אהיה **דקס"א**. רישא תליתאה, אהיה **דקמ"ג**. והניקוד מוצא של ההויות.

סא

כוונות החול

אם כן מה שאנו רואים בכוונה אור הויות כלי אהיה, הם התפשטות ממוחא סתימאה בייג תיקוני דיקנא. אך לעומת זאת הספירות. מקיף, מלכות. ופנימי, בינה. אלו הספירות מכוח מו"ס אך אינן במו"ס.

מפני מה שם האור של הדיקנא אינו שם מ"ה? כנודע מדרושי הרב גולגלתא שם **ע"ב** אווירא **ס"ג** מוחא סתימאה **מ"ה** ? עיין **שער מאמרי רשב"י דף מ' סע"ד**: אמר שמואל צ"ע שהרי למעלה כתב שלשה הויות אחת **דע"ב** ואחת **דס"ג** ואחת **דמ"ה**. ואח"כ כתב ששלשתם הם הויות **דע"ב** וצ"ע. ואולי נוכל לומר כי מקודם, (במקומם) הוא **מע"ב ס"ג מ"ה**. האמנם בהתפשטותם, מתפשטים כולם **בע"ב ע"ב ע"ב**... וכן עיין **מבוי"ש דף כ"ג סע"ד** שגם שם שואל מהרש"ו ואשתמוטתא דברי הרב מהרש"ו עצמו **במבוי"ש דף כ"ו סע"ג**:... וכבר נתבאר לעיל פ"ה כי י"ג אלו הם ג' הויות דס"ג האמנם פעמים רבות שמעתי ממורי ז"ל כי כולם הם הויות דע"ב... ואמר כי כל בחינות רישא דא"א הם הויות דיודין וצ"ע... עיין שם **הגוב"י ט': 2 תירוצים: 1** (2) שמועות. (שנקראים ע"ב ס"ג מ"ה אך בכל אחד מהם יש 12 הויות דע"ב.) (2) במקומם או בהתפשטותם. (ואמרנו כאן משל ג' בני אדם שגרים בירושלים, בהיותם בירושלים כשנשאל איפה הוא גר כל אחד יאמר שם השכונה שגר בה. אך אם יהיו בתל אביב וישאלו מהיכן הם יאמרו מירושלים.)

אור מקיף אור פנימי

עץ חיים א' דף ס"ה סע"ג:... הנה סוד י"ג ת"ד הם סוד **מקיפי פנים** ע"ד שנבאר בע"ה... וז"ס שערות הדיקנא שיוצאים האורות דרך נקבי השערות ומאירים בסוד **מקיפים**...

עץ חיים דף ס"ו ע"א:... אמנם הי"ג מדות **דמיכה** הם **השפע הפנימיות** הנמשכין ממוחא סתימאה בתוך שערות הזקן והם הנקראים שבחא דעתיקא, אך **שערות הזקן עצמו** שהם הצינורות וכלים ומעברים שיריק המשחתא קדישא **בהם**, הם י"ג מדות שנזכרו בתורה בפרשה **כי תשא**...

כרם שלמה ד' עמוד קל"ח: וצריך לדעת כי מ"ש הרב ז"ל כאן כי הי"ג מידות דמיכה הם השפע הפנימיות, **אינו רוצה לומר** שהוא אור הפנימי דעשרים ספירות דכתר וחכמה המתפשטים בפנים והם הם המתפשטים בייג תיקוני דיקנא אלו... **מה שקורא אותם בשם שפע הפנימיות הוא לגבי השערות עצמם שהם החיצוניות**, ולעולם כוונתו **שבחא דעתיקא** המתפשט בהם הם **אורות המקיפים** ולא אורות הפנימיים. ואין הכי נמי כי אורות הפנימיים העיקרים שהם כ' ספירות דפנים דכתר וחכמה המתפשטים בפנים **ג"כ הם מאירין בהם**. אלא עיקר השבחא דעתיקא הנזכר כאן הוא על י"ג מקיפי הפנים הנזכרים בפ"ח לעיל והם המתפשטים בשערות, אבל אותם הפנימיים הם טמונים בפנימיות הפנים עצמו **ומאירים דרך עורות הפנים** בדרך העלם ופשוט ונכון.

סב

כוונות החול

סידור הרש"ש א' דף קכ"א: ע"פ מה שכתוב אור יו"ד מקיף **מלכות**, משמע שהאור המקיף, המשחתא העובר בתוך השערות, הוא ספירת מלכות ואור יו"ד, והכלים ואור הפנימי הוא השערות ומאיר בו בינה אלף.

כרם שלמה דף קל"ג סע"א: ... ר"ל אע"פ שאלו הפנימיים הם מניין עשרים ואלו המקיפים הם מניין י"ג, עכ"פ, **מחזיקים הפנימיים שיעור אותו המקום שמחזיקים הי"ג המקיפים** ושיעורם שוה והטעם לפי שאלו הפנימיים ג"כ הם מאירים באלו הי"ג תיקוני שערי דדיקנא וצריך להם לקבל הארה מס כל העשרים, ולא די להם ביי"ג מהם לכן מחזיקים מקום שוה כדי להאיר בהם כל העשרים.

חסדי דוד אות מ"ה: הי"ג מדות ד"אל רחום וחנון... " הם השערות שהם הכלים, והי"ג ד"מי אל כמוך... " הם אורות הפנים והם ג' אהי"ה דיודי"ן, וג' היות דע"ב, **דהיינו האורות הם ע"ב, והכלים הם אהיה.**

אפיקי מים עמוד 284: ע"ש כתב בהגהה כמו הכרם שלמה.

סדר הכוונה

צריך להבין סדר הכוונה ע"פ האמור לעיל.

כשאומר **מי אל כמוך** באותה שורה יש לכוון. מקיף, **מלכות**. אור, יו"ד. אחר כך יאמר **מי אל כמוך** (התחלת כל הכוונה **מקיף מלכות** שממנה מתחיל הכל.) ולמטה: פנימי, **בינה**. כלי, **אלף**. אל. ואחר כך את המקום בפנים.

וראה **בסידור דף קכ"א ע"א** שגם שם הסדר הוא כך **תמיד**, מקיף למעלה פנימי למטה, אע"פ שאנו אומרים שם, אל רחום וחנון. מפני שמקיף ואור שייך למיכה. **ופנימי וכלי, שייך למשה.**

מיתוק ש"ך ופ"ר דינים בתיקון לאלפים ובתיקון ונקה

שעה"כ דף צ' ע"ב: הרב מביא יחוד זה בענין תשליך שעושים ביום ראש השנה אך כשנעין היטיב נראה שיש שינוי מסוים בין תשליך לבין היחוד שאנו עושים בכל יום. הנה **בתשליך** כתוב: ותשליך במצולות ים כל חטאתם, תכוין שיושלכו כל חטאתיך ועונותיך וגם המקטרג העליון יושלך במצולות הים העליון...

אך **ביחוד שעושים בכל יום** כתוב: ותשליך במצולות ים כל חטאתם, שהוא התיקון הטי' ג"כ של מי אל כמוך כנ"ל. ואז אותם החטאות שחטא האדם ועשה אותם מעשה ממש כנודע מה שאמרו ז"ל כל העובר עבירה אי קנה לו קטיגור אי כי ממש נבראים מלאכים רעים וקטיגורים ע"י אותם החטאות כנודע ואלו הקטיגורים הנקראים חטאתם יורדים ונשלכים במצולות ים **דס"מ ונחש ואינם עולים משם** לפי שכבר נמתק שורשם שהם ב' שמות אלהים ואדני ואינם משפיעים בהם.

שורש כל הדינים והגבורות הם ב' שמות אלהי"ם **אדני"ם** שהם בחינת **זכר ונוק'** משם אלהי"ם יוצאים ה' גבורות **מנצפ"ך** שהם גימ' **פ"ר** דינים **זכרים**.

כוונות החול

סג

משם **אדני** יוצאים **ש"ך** דינים כמנין ה' פעמים **די"ן** שנמתקים הם ה' פעמים **אדני** והם גימ' **שכ"ה** בחינת נוק'.

מצולות ים הם ס"מ ונחש. והם יונקים **מפ"ר** ו**ש"ך** דינים. כשאנו משפיעים מיתוק לאלהים אדני הדינים נמתקים ואינם משפיעים במצולות ים לס"מ ונחש. **שעה"כ דף צ' ע"ב: ונשלכים במצולות ים דס"מ ונחש ואינם עולים משם** לפי שכבר נמתק שורשם שהם ב' שמות אלהים ואדני ואינם משפיעים בהם.

פרי ע"ח דף קמ"ב ע"א: ותכוין להמתיק **אלהים אדני** הנקראים מצולות ים כי **אלהים אדני** הם שורש הדינים הנקרא מצולות ים... ואז ותשליך במצולות ים כל חטאתם שהוא תיקון ט' של מי אל כמוך ואז אותן החטאים שעשה האדם שהם המזיקים אשר ברא ע"י חטאו הם יורדין במצולות ים וס"מ ונחש שהם צלמות אינם יונקים מלמעלה שכבר נמתק שורש יניקתם שהם הדינים והם אדני"י אלהי"ים ואינם יונקים מהם... ולפי שאין חטאת וקליפה שאין בתוכה ניצוץ קדושה ע"י חטאת לכן בהגיעך אל ונקה מזל הי"ג שהוא אהיה דיודין העולה קס"א כמנין אלפים... אז תכוין בונקה שהוא קס"א כנ"ל ולשוון ונקה לשון ניקוי הכסף מן העופרת והוא המברר והננקה קדושה מתוך הקליפה...

אור הלבנה דף קמ"ז: יהי רצון... ותמנע אור יניקתם משמות הקודש אדני"י אלהי"ים... עיין עוד **שרף פרי ע"ח** וכן **בניהו זיכוך הנפש דף י"ט ע"א:**

סדר היחוד

- א- יכוון **להמשיך** שפע רב ואור מהויה **דמילוי יודין** שבתיקון נוצר חסד.
- ב- **להמתיק** מספר אהי"ה דההי"ן ויו"ד אותיותיו (גימ' **אלפים**).
- ג- וגם (ע"י הקנ"א הנ"ל) **להמתיק** מספר ב' שמות אלהי"ים אדני"י וט' אותיותיהם והכולל (גימ' **אלפים**).
- ד- ואשר הוא משורש **קין** להמתיק **אלהי"ם** במילוי **אלפי"ן**.
- ה- וגם **להמתיק** ש"ך ופ"ר דינים ע"י ב' שמות אלהי"ים אדני"י הנ"ל.
- ו- **ותשליך** במצולות ים דס"מ ונחש **כל חטאתינו וכל המשחיתים** אשר נבראו על ידינו ותמנע אור יניקתם משמות אדני"י אלהי"ים.
- ז- ובכח תיקונא תליסר דדיקנא **ונק"ה** העולה קס"א. וכמספר אלפים, וכמספר ב' שמות אלהי"ים אדני"י וט' אותיותיהם והכולל **יעלו** כל הנשמות וכל ניצוצות הקדושה... עיין הייחוד עצמו.

עטרת מרדכי למו"ר הרב מרדכי עטיה שליט"א עמ' א': ולהיות ששאר ספירות דעשיה עדיין לא עלו, שהרי עליית העשיה התחילה מפנימיות חב"ד, לכן **באנא בכח בשלושה פסוקים ראשונים**, עולה **חיצוניות**^ל חב"ד דעשיה ומלבישה על **פנימיות מלכות דיצירה**. ובשלושה פסוקים אחרונים, עולה **פנימיות חג"ת דעשיה** ומלבישה על **חיצוניות המלכות דיצירה**,^{לו} [וכמבואר כל זה בסידור ח"א דף ע"ז ע"ב, ובהקדמת אנא בכח שבנה"ש דף כ"ה ע"ד, ובעיקר בדף כ"ו מאמצע ע"א, וראה באש"ל דף י"א ע"א **אות ב'** שהביא קיצור נפלא של כוונת אנא בכח]

סידור א' דף ע"ז ע"ב: כאן רואים את הכוונה ויש כאן פירוטים נוספים.

- (1) בכל פסוק אנו מתקנים קו אחד לפי סדר חח"ן בג"ה נה"י.
- (2) ועוד יש פירוט אחר פרטי כל פסוק מתחלק ג"כ לשלש כל שתי תיבות, לחב"ד נה"י חג"ת^{לח}, וזה על פי הפסוק בישעיהו ו' "...בשתים יכסה פניו, ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופף". כמו שנבאר בהמשך בע"ה.
- (3) ועוד בכל תיבה פנימי או מקיף שכן יש בכל ספירה יש או"פ ואו"מ כמבואר **אוצרות דף א' ע"ד**.
- (4) ועוד יש כוונה בשמות לפי הגימ' של הר"ת, **בשתים יכסה פניו**, צ"ב שהוא שם **ס"ג ועשר** אותיות ועוד מילוי מ"ה שהוא **י"ט** הרי **צ"ב**. וזה עושים פעמים כנגד פנימי ומקיף. ובשתים יכסה רגליו, ר"ת **רי"ו** וכאן זה מתחלק לשנים, **ח"ק** לפנימי ו**ח"ק** למקיף. ו**ח"ק** גימ' **ס"ג ומ"ה**. ובשתים **יעופף** כאן מתחלק גם הכוונה לאור פנימי שם **אלהים** גימ' **יע"ו** ולאור מקיף **קס"א** גימ' **פ"ף** ע"ה.

סדר הכוונה

- (1) בשורה ראשונה^{לו} בכל פסוק אנו מעבירים שפע, שהוא שם אחד היוצא מפסוק אחד מששה הפסוקים שהם בחג"ת נה"י דיצירה, (אבגית"ץ בחסד קרעשט"ן בגבורה וכו') לחיצוניות חב"ד דעשיה ולפנימיות חג"ת דעשיה. (שלושה שמות הראשונים לחיצוניות חב"ד ושלושה שמות האחרונים לפנימיות החג"ת). ואז רואים את אותו שם שהוא ר"ת הפסוק.

^{לו} צריך לשים לב שכן בניגוד לכל מה שעושים בהיותנו בעשיה שמעלים הפנימיות לחיצוניות כאן עולה החיצוניות לפנימיות המלכות.

^{לז} הפסוק האחרון שועתינו קבל וכו' הוא כנגד המלכות והיא מתלבשת.

^{לח} בחג"ת הוא המקום שבו הכנפיים שמעופף בהם לעלות.

^{לט} לפני כוונה זו צריך לדעת שכל הכוונה בששה פסוקים אלו היא משתנה בכל יום לפי שליטת הספירה של אותו יום, יום א' חסד, יום ב' גבורה, וכו'. וצריך להבין שבאותה בחינה השולטת באותו יום יהיו כל הכוונות של אותו יום החל מאשה ריח ניחח וכו'.

סה

כוונות החול

- (2) אומרים תיבה ראשונה^מ שהיא כנגד או"פ .
- (3) מכוונים בר"ת הפסוק בשתיים יכסה פניו גימ' צ"ב ורואים את השמות, שהם גימ' צ"ב.
- (4) אומרים תיבה שניה שהיא כנגד או"מ.
- (5) מכוונים בר"ת הפסוק בשתיים יכסה פניו גימ' צ"ב ורואים את השמות, שהם גימ' צ"ב.
- (6) על ידי זה יכוון "לכסות חח"ן דחכמה^{מא} דחסד ונצח^{מב} דחכמה^{מג}"
- (7) וכן הכוונה בשתי התיבות הבאות והם כנגד הנה"י, (פסוק ראשון כנגד נצח, שני כנגד הוד וכו'), וכוונת השמות לפי הפסוק ובשתיים יכסה רגליו, ורואים את השמות שהם גימ' ח"ק שהם חצי גימ' ר"ת ובשתיים יכסה רגליו, רי"ו.
- (8) על ידי זה יכוון לכסות חח"ן דנצח, דחסד ונצח, דחכמה. וכנ"ל מספר 6 וההערות למטה.
- (9) וכן הכוונה כנ"ל בשתי תיבות אחרונות של הפסוק והם כנגד החג"ת (פסוק ראשון כנגד חסד, שני כנגד גבורה, וכו') ורואים את השמות, כאן נחלק מילת יעופף יעו- פף.
- (10) על ידי זה יכוון לעופף בחח"ן דחסד, דחסד ונצח. דחכמה. וכנ"ל מספר 6 וההערות למטה.
- (11) להעלות כל כללות חח"ן, דחסד ונצח, דחכמה, להלביש חח"ן, דחב"ד דמלכות דיצירה^{מד} שבה אות ש^{מה}.
- (12) וכן כנ"ל בשאר הפסוקים כל אחד לפי מקומו אך מבנה הכוונה הוא זהה

נה"ש דף כ"ה סע"ד: הקדמת אנא בכח שורה 12... והנה טבע האור העליון חפצו וחשקו ותאוותו לעות למקורו ושורשו להכלל ולהדבק שם כשלהבת קשורה בגחלת וככה יעשה יתבטל מהות תיקונו לפיכך שם המאציל לכל בחינה^{מו} יראה פנימית שלא יעלה האור ההוא ויכנס פנימה יותר הראוי לו וגם יראה חיצונית וחק וגבול שלא ירד למטה ויצא יותר ממדרגתו והנה יראה זו היא שם מ"ב שהוא בחינת גבורה כמספר יראה ושם זה הוא האוחז ומעכב לאור העליון שלא יעלה יותר מהראוי לו ושלא ירד יותר מגבולו ושם זה הוא ביצירה...

ועל שם מ"ב זה נאמר **ישעיהו ו'** "בשתיים יכסה פניו, ובשתיים יכסה רגליו ובשתיים יעופף" ר"ל שבשתי אותיות ראשונות שבכל שם יכסה פניו שהם

^מ יש לכיין דווקא באות ראשונה וכן בשאר האותיות ר"ת הפסוק וכן בכל הפסוקים
^{מא} כאן הכוונה לחלק את החח"ן לשלש כנגד הכנפיים לכסות פניו.

^{מב} כאן הכוונה לחיצוניות הנקראת חג"ת נה"י וכאן חסד נצח נציגות החלק הימני.

^{מג} כאן הכוונה לנציגות החב"ד צד ימין.

^{מד} חיצוניות חכמה דעשיה להלביש חח"ן פנימיות דמלכות דיצירה.

^{מה} אות ש' מפסוק שועתינו קבל ושמע... וכו' שהוא שם שקוצי"ת שהוא שם המלכות.

^{מו} ההגבלה שלא יעלה ושלא ירד היא על הבחינה העולה ולא לבחינה שעולים אליה.

חב"ד דכל ספירה אות ראשונה לכסות אור פנימי ואות שניה לכסות אור מקיף שלא לעלות לשורשו...

וכל זה ע"י השמות הרמוזים בפסוק זה באופן זה בשתיים יכסה פניו, ר"ת גימ' צ"ב כמספר ס"ג ועשר אותיותיו וי"ט מילוי דמ"ה לכסות או"פ וצ"ב ב' כמוהו לכסות אוה"מ. ובשתיים יכסה רגליו, ר"ת גימ' ב' פעמים ח"ק ח"ק אחד לכסות הפנימי וא' לכסות המקיף וכל ח"ק מספרו ס"ג ומ"ה. ובשתיים יעופף תיבת יעופף נחלקת כי יע"ו מספר אלהים לצורך פנימי וב' פ"פ מספר אה"ה דיודי"ן לצורך המקיף...

גם נודע כי פירוש כללות ענין חיצוניות ופנימיות הנזכר בכל מקום הוא כי ב' פרצופי נה"י וחג"ת עיבור ויניקה שהם נפש ורוח של אותו העולם או הפרצוף או הספירה נקרא חיצוניות בערך ג' פרצופים הפנימיים חב"ד דגדלות שהם נשמה חיה יחידה שלו שנקראים פנימיות בערכו...

ועתה צריכים אנו לעלות שש מדרגות חיצוניות, חיצוניות חב"ד ופנימיות חג"ת דעשיה ע"י ששה שמות דמ"ב הראשונים להלביש פנימיות וחיצוניות מלכות דיצירה העומדת שם שבה שש אותיות דשם השביעי שקוצי"ת, ולחבר כל שם מהששה שמות אל אות א' דשם השביעי...

באופן זה באומרו ששה תיבות ראשונים יכוין להמשיך שם הראשון אבגית"ץ מחסד דיצירה, בשתי אותיות הראשונות יכסה פנימי ומקיף דחח"ן דחכמה^{מז} דחסד ונצח^{מח} דחכמה^{מט} דעשיה ע"י השמות הנז"ל, ובשתי אותיות שניות לכסות פנימי ומקיף דחח"ן דנצח דחסד ונצח דחכמה ע"י השמות הנזכ"ל ובשתי אותיות אחרונות לעופף בפנימי ומקיף דחח"ן דחסד דחסד ונצח דחכמה, ולהעלות כל כללות החח"ן דחסד ונצח דחכמה ע"י שמות הנז"ל להלביש חח"ן דחב"ד דמלכות דיצירה ולחברו לאות ש"י^{נא} דשם השביעי וכן עד"ז... ע"כ. וכן עד"ז בשאר הפסוקים והתיבות לפי ענינה, ע"ש. לכן באומרו תפלת ר' נחוניא אנא בכח יתן רווח בין כל שתי תיבות.

והנה ביום ראשון שולט^{נב} החסד ולכן שם הראשון דשם מ"ב שהוא אבגית"ץ הוא הגובר ובו כלולים כל הו' ולכן ביום ראשון יכוין להמשיך הו' שמות הנז"ל מחג"ת נה"י דחסד דיצירה להעלות שש מדרגות דחב"ד וחג"ת דחסד דעשיה להלביש פנימיות וחיצוניות דמלכות דחסד דיצירה הכל כסדר הנ"ל, וכסדר הזה ביום שני בגבורה דכל העולמות... עד שביום השבת במלכות.

^{מז} חכמה דקו ימין חח"ן

^{מח} חסד נצח הכוונה חיצוניות.

^{מט} פסוק ראשון כלו הוא חיצוניות חכמה פסוק ב' חיצוניות בינה פסוק ג' חיצוניות דעת

^נ הרמוזים בר"ת בי"פ וי"ר ויעופ"ף אלו השמות עושים את העבודה זו המסגרת הפרטית ויש את המסגרת הכללית שהם השמות אבגית"ץ וכו'.

^{נא} בכל פסוק אות אחרת משקוצי"ת

^{נב} כאן יש להוסיף פרט חשוב בכוונה והוא כי בכל יום הכוונה היא לפי שליטת אותה ספירה באותו יום, יום ראשון חסד, יום שני גבורה. וזה יהיה בין בהשפעה השמות דחג"ת נה"י מהיצירה לחיצוניות החב"ד ולפנימיות החג"ת. וכן ההלכה לאותה בחינה של אותו היום

שער ההקדמות דף ס"ב ע"ב: ... אצילות נקרא כך מלשון ואצלתי מן הרוח שפירושו כמדליק מנר לנר, גם הוא מלשון "וכל אשר שאלו עיני לא אצלתי מהם" והענין כי יש ב' בחינות בעולם האצילות ונקראים, **יראה פנימית ויראה חיצונית**, יראה פנימית הוא שהוא חפץ ורוצה לעלות ממקומו למעלה אל שרשו אבל נמנע מלעלות לפי שיש לו יראה. ויראה חיצונית היא כי מתיירא מלרדת כל בחינה ובחינה שבו למטה ממדרגתה. והנה יראה בגימי גבורה והענין הוא כי ב' בחינות אלו נעשות ע"י שם בן מ"ב שהוא בחינת גבורה כנודע. והנה הוא מעכב אותו שלא יעלה לשורשו והטעם הוא כי בתחילה קודם שנתקן עולם האצילות כמבואר אצלינו כל בחינה ובחינה ממנו לא היתה רק בסוד גלגלת הראש והפנים בלבד ותיקונו היתה שיתפשט בכל בחינה ובחינה גם ענין הגוף שבה וזהו ענין התיקון. ואמנם אחר התיקון כל בחינה מהם רוצה לעלות למעלה אל שורשה העליון ואז שם בן מ"ב שבה הוא מעכב אותה מלעלות לפי שאם תעלה לא תוכל לקבל האור ותתבטל כבתחילה בזמן מיתת המלכים. ואמנם שתי אופני שם מ"ב יש בכל בחינה מהם הא' הוא ענין שם ההויה אשר יש בפשוטו ובמילואה ובמילוי מילואה מ"ב אותיות...

שער ההקדמות דף ס"ב ע"ג: שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד בשתים יכסה פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופף... ע"ש.

שערי רחמים ב' שאלה מ"ה: בענין למה עושים כל העבודה הזאת באנא בכח דווקא. ע"ש.

הלבשת מלכות דיצירה

שעה"כ דף"ג ע"א: שורה 11. עוד יש שינוי שני מעולם העשיה אל שאר העולמות והוא כי בשאר העולמות כאשר עולים ג"ר דיצירה בגי' דבריאה או עדי' בשאר העולמות, הנה הם עולים ג"ר בד' תחתונות דכל עולם, כי המלכות דבריאה נכללת בגי' שהם נה"י דבריאה ואז באלו הארבעה תחתונות דבריאה עולים הג"ר דיצירה ונכללים בהם. אבל בעשיה אינו כן אמנם בעשיה הג"ר עולים בגי' שהם נה"י בלבד דיצירה. **אבל המלכות דיצירה היא נשארית למטה בז"ת דעשיה לעולם** וכמשי"ת בע"ה, וטעם הדבר הוא לפי שכל בחינת המלכות הוא בחינת עשיה כנודע, ולכן צריך שהמלכות דיצירה הדבוקה עם העשיה שתהא ממש למטה במקום העשיה עצמה ולא בעולם היצירה. **ולכן מתקשרת עם הז"ת שבעשיה ועומדת בעולם העשיה ואינה נקשרת עם ג"ר דעשיה לפי שכבר עלו ביצירה...**

הנה נת"ל כי המלכות דיצירה נשארית למטה בעשיה, והנה נחלקת לבי' בחינות והם הפנימיות והחיצוניות, והנה אנו מעלים את החיצוניות ג"ר דעשיה אשר נשאר למטה בעשיה כנז"כ²² ובהם אנו מלבישים את פנימיות מלכות דיצירה אשר ירדה בעולם העשיה, ונשארית החיצוניות של מלכות דיצירה וחזרה

²² ולא עלו באשה ריח... רק פנימיות הג"ר להלביש חיצונית נה"י דיצירה

לבחינת פנימיות, ואז עולים **פנימיות** ג' אמצעיות דעשיה ומלבישים חיצוניות המלכות^ט דיצירה ונעשית **חיצוניות** אליה והיא נעשית בבחינת **פנימיות אליהם**^י, והנה להיות כי שתי בחינות אלו שהם חיצוניות ג"ר ופנימיות ג' אמצעיות כל אלו הם עשיה^י והם נעשים חיצוניות לחיצוניות ופנימיות המלכות דיצירה. **ונמצא כי העשיה חזרה להיות יצירה.**

ולכן צריך לומר תיקון שם בן מ"ב הרמוז^י **באנא בכח** גדולה כו' כנודע והוא בעולם היצירה ועל ידו אנו מעלים אותה^י אע"פ שכל זה הוא בעולם העשיה אשר **שם ירדה מלכות דיצירה** כנ"ל. וז"ס מה שתקנו לומר אחר פטום הקטורת **אנא בכח** וכו' שהוא שם מ"ב אשר ביצירה וע"י יש יכולת בעשיה לחזור לבחינת יצירה ולהלביש כנז'.

הנה בכל יום ויום תכוין להעלותם ע"י כל הז' שמות הכלולים בשם מ"ב, אמנם בהיותך ביום א' תכוין שאז גובר שם של אבגית"ץ על כולם ובו נכללים כולם וביום ב' נכללים כולם בשם **קרעשט"ן** כעד"ז בשאר הימים עד שנמצא שביום השבת גובר שם שקוצי"ת ובו נכללים כולם וכבר נתבאר אצלינו בענין שם בן מ"ב... ואח"כ תאמר בשכמל"ו בלחש. גם תכוין כי המדרגות הנכללים במלכות דיצירה הם ו' מדרגות שהם חיצוניות ג"ר דעשיה בפנימיות המלכות דיצירה ופנימיות ג' אמצעיות דעשיה בחיצוניות המלכות דיצירה. ע"כ. משמע שצריך לכוין סדר הימים הנ"ל בהמשכת השם בן מ"ב לחג"ת נה"י וכן להלביש את המלכות של אותה בחינה של אותו יום ולפי זה נבין שכל סדר העליות כולל העליה של אשה ריח ניחח והכל של אותה בחינה של אותו יום. ועוד צריך להבין שזה לפי השבוע של החודש אם באבא או באימא בז"א או בנוק' הכל של אותה בחינה. וכל יום משתנה הבחינה.

נה"ש דף כ"ו ע"א: והנה ביום ראשון שולט^ט החסד ולכן שם הראשון דשם מ"ב שהוא אבגית"ץ הוא הגובר ובו כלולים כל הו' ולכן ביום ראשון יכוין להמשיך הו' שמות הנז"ל מחג"ת נה"י דחסד דיצירה להעלות שש מדרגות דחב"ד וחג"ת דחסד

^ט שהפכה להיות פנימיות ואותה תלביש שפנימיות חג"ת דעשיה ותהיה לה בחינת חיצוניות. ויהיה לנו פנימיות מלכות מתלבשת בחיצוניות חב"ד. ופנימיות חג"ת תלביש חיצוניות המלכות, ותהיה חיצוניות המלכות לפנימיות מלכות ואז המלכות דיצירה תהיה כולה בחינת פנימיות והמלבישים אותה יהיו בחינת חיצוניות.

^י פנימיות חג"ת תהיה חיצוניות לחיצוניות המלכות שהיא פנימיות אליהם. כל בחינות העשיה הם חיצוניות לפנימיות וחיצוניות המלכות.

^י ויהיו י"ג בחינות בעשיה ואלו הבחינות אנו מזכירים ב"ג מידות שהתורה נדרשת בהם.

^י אנא בכח אינו אלא ביצירה ולכן צריך להביא אותו מחג"ת נה"י דיצירה כדי שיהיה כח בחיצוניות חב"ד ופנימיות חג"ת לכסות את המלכות דיצירה, והעשיה הופכת להיות יצירה.

^י העשיה

^י כאן יש להוסיף פרט חשוב בכוונה והוא כי בכל יום הכוונה היא לפי שליטת אותה ספירה באותו יום, יום ראשון חסד, יום שני גבורה. וזה יהיה בין בהשפעה השמות דחג"ת נה"י מהיצירה לחיצוניות החב"ד ולפנימיות החג"ת. וכן ההלבשה לאותה בחינה של אותו היום. עד שאפילו באשה צריך להתחיל לכוין לפי בחינת אותו היום.

דעשיה להלביש פנימיות וחיצוניות דמלכות דחסד דיצירה הכל כסדר הנ"ל, וכסדר הזה ביום שני בגבורה דכל העולמות... עד שביום השבת במלכות.^ו

איזהו מקומן

סידור א' דף ע"ט ע"א: פרק איזהו מקומן אין בו מחלוקת כי צריכים אנו להעלות בז' משניות ז' חלקי העשיה שהם: (1) **פנימיות נה"י** שהם חב"ד דנה"י להלביש **חיצוניות חג"ת** שהם חג"ת נה"י דחג"ת. (2) **פנימיות המלכות** דעשיה שהם חב"ד שבה להלביש **חיצוניות נה"י** שהם חג"ת נה"י דנה"י. (3) **הקדושה**^ח שהיו חיות לקליפה ועלו בקטורת להלביש **חיצוניות דמלכות** שהם חג"ת נה"י שבה. **התיקון** כאן הוא כמו באנא בכח ובכל בחינה נחלק אותה לשלש בחינות לפי קוים **חח"ן בג"ה דת"י**.^כ

בירורי בי"ע דאצילות ובי"ע תחתונים

נה"ש דף ב' ע"א: ידוע כי ה' נקודות יצאו מעינים דא"ק מבחינת בי"ן^כ, וכולן יצאו שלימות^ט כל אחת שלימה בכל חלקי הנקודה ההיא, באופן שכל אחת ואחת כוללת ה' פרצופים עתיק וא"א ואו"א וזו"ן^ה, וסדר שבירת הכלים היה בכל נקודה ונקודה מהם.^י דכל א' וא' מהם, הג"ר עתיק וא"א ואו"א שבו נתקיימו וז"ת זו"ן שבו נשברו...

נה"ש דף כ"ד ע"ד: והנה ידוע כי מיתת המלכים היתה בזו"ן דפרטות ר"ל בזו"ן דעתיק ובזו"ן דא"א ובזו"ן דאבא ובזו"ן דאימא ובזו"ן דז"א ובזו"ן דנוק', וכל פרצוף מאלו הפרצופים כלול מכל הפרצופים הנז'. וזה היה בפרט האחרון דפרטי פרטות... והכלים עם הרפ"ח ניצוצות דמלכים דעתיק נפלו לעתיק דבי"ע, ודא"א דבי"ע, ודא"א דא"א דבי"ע, ודזו"ן לזו"ן

^ו ביום שבת במלכות והכוונה שבכל יום יש חג"ת נה"י ביצירה והמלכות בעשיה, וזה בכל יום עד שגם בשבת יש חג"ת נה"י של המלכות ביצירה והמלכות של המלכות היא בעשיה
^ח פנימיות הקדושה היא העולה לחיצוניות המלכות ובברוך שאמר יעלו החיצוניות דקדושה להלביש פנימיותם.

^כ אך בכוונה עצמה אנו רואים שהרב משנה לשונו לעלות חח"ן דחב"ד דנה"י... היה צריך לומר חח"ן דחכמה דנצח אך לא כתב כך. וצריך לכוון לפי מה שכתב.

^ג מלכויות דבי"ן שיצאו מעינים דא"ק.

^ד שלמות בה' פרצופים באורך א"א או"א וזו"ן.

^ה ג"ר יצאו שלמות בי"ס מתוך מאה וז"א יצא ו' מתוך מאה ונוק' נקודה א' מתוך מאה. ס"ה ל"ז ספירות

^י בפרטות כל אחת ואחת מהנקודות היה מקרה המלכים בז"ת שלהם וזה לאפוקי שלא נחשוב שהמקרה היה בזו"ן דכללות ושהנקודה של ז"א יצאה רק שש נקודות. ועל כן מדגיש הרב שהיה המקרה בכל הנקודות שהם שוות ושלמות בכלם היה המקרה בזו"ן של כל אחד ואחד מהם.

דבי"ע^{סז}. באופן זה כי הכלים הפנימיים דמלכים הנז' נפלו לפרצופי הבריאה, והכלים האמצעיים ליצירה, וכלים חיצוניים בעשיה...
 נה"ש דף י"ב ע"א: למטה שורה המאציל... ובאלו הכלים הנזכר בשער השמות (פר' ה') שהם הכלים דחיצוניות דבי"ע כנז"ל הוא מה שיורדים הכלים דחיצוניות דאצילות להתלבש בכלים הפנימיים דבי"ע להיות נשמה להם, וזה הוא בעת המיעוט... ע"כ.

נה"ש דף כ"ד ע"ד: ... ונתבאר בשער השמות פר' א' ובכמה מקומות כי כדי לברור הכלים ושארית הרפ"ח דכל פרט יורדים כל הפרצופים העליונים דאצילות בימי חול בסוד גלות השכינה ומתלבשים בפרצופים שכנגדם למטה בבי"ע... ע"כ. כדי לברור בירורים שמהם נעשה את בי"ע התחתונים ובי"ע דאצילות ואז נתקן אותם ונעלה אותם. צריך להוריד את הבחינות מבי"ע דאצילות.

יש ירידה של בי"ע דאצילות להתלבש בבי"ע תחתונים 2 – 3 – 4 . 2 - יורדים לבריאה התחתונה. 3- ליצירה התחתונה. 41 – לעשיה התחתונה. לירידה של בי"ע דאצילות יש שתי מטרות

1) להחתים ולהעשות נשמה.^{סח}

2) לעזור בבירור ניצוצות הקדושה מתוך הקלי"ס^{סט}

"עת אשר שלט האדם באדם לרע לו" פירוש: שהירידה של בי"ע דאצילות, האדם דקלי" בליעל חושב שיהנה ממנו והוא לרע לו לקחת משם ניצוצות קדושה.

סידור א' דף ו' ע"א: מלך העולם^ל יכוין לעלות המוחין^מ... עם בירורי הכלים ואורות דרפ"ח, דכחב"ד^כ, דכלים חיצוניים^כ דמלכים דא"א^מ דז"א דעשיה דאצילות ודעשיה תחתונה^ע דעתיק וא"א ואו"א וזו"ן^ו הנתונים בעשיה...

^{סז} הכוונה שבבי"ע יש גם ה' נקודות וכל נקודה שבאצילות הכלים שלה נופלים לאותה נקודה תחתיה בבי"ע ולכן ההבנה היא שירדו לבי"ע דעתיק.

^{סח} כמבואר נה"ש דף י"ב ע"א

^{סט} כמבואר נה"ש דף כ"ד ע"ד

^ע כאן זה מלך העולם של ברכת על נטילת ידים.

^{עא} כאן הכוונה למוחין שהם השפע החיצון שהבאנו בברוך אתה ה' אלוהינו להיות בחי' לא יראו פני ריקם.

^{עב} כל תיקון הוא ע"י כחב"ד שהם הבחינות החסרות והם הרפ"ח כולם בחי' כחב"ד, ואנו מעלים את בירורי הכחב"ד לתקנם.

^{עג} הכוונה כאן לעשיה שכן הכלים החיצוניים של המלכים ירדו לעשיה האמצעים ליצירה הפנימיים לבריאה.

^{עד} היות ואנו כאן בברכת עניי שהיא תיקון א"א דזו"ן דעשיה לכן כתב כאן דא"א דז"א דעשיה.

^{עה} מאז מקרה המלכים יש בבי"ע תחתונים בירורים השייכים לבי"ע תחתונה ולבי"ע דאצילות. ויש מערכת קיימת של בי"ע תחתונים במקומם מאתמול, ויש מערכת קיימת של בי"ע דאצילות שירדת בלילה לעזור בבירור בבי"ע התחתונים. והם עושים ועוזרים בבירור שתי מערכות חדשות של שתי מערכות חדשות של בי"ע תחתונים ובי"ע דאצילות. פרק ג' משער החשמל ע"ח ב' דף פ"ח ע"ג, וכן נה"ש דף כ"ה ע"ב.

^{עו} התיקון הוא בעובי לחמש נקודות שיצאו מעינים דא"ק

כוונות החול

עא

לעורר מ"ד ומ"ן לכחב"ד^{טו} דא"א דאו"א ומשם לא"א דא"א ומשם לא"א דעתיק^{טז} דעשיה דאצילות המלוּבש בעשיה התחתונה. וכיון לזווג כחב"ד דמ"ה וב"ן דעתיק^{טז}. **איהיהוה**. לתקן קצת^ז הבירורים...

בתיקון הבירורים דעשיה דאצילות ודעשיה התחתונה אנו צריכים להעלות אותם **לעתיק דאצילות** המלוּבש בעשיה התחתונה. וזה ע"י שירדו כל הפרצופים העליונים דעשיה דאצילות למטה לעשות חותם ונשמה וגם לברר את הבירורים. אע"פ שבמטבע ברכה רגיל אנו רואים שמעלים את הבירורים עד **ע"ב ס"ג דא"ק**, כל זה הוא אחרי התפילה שהעלינו אותם עד גבול עולם הבריאה. אך בזמן התפילה אנו מעלים אותם קודם לעתיק דעשיה ונתקנים קצת, ואחר כך בעתיק דיצירה נתקנים עוד קצת, ובעתיק דבריאה נתקנים עוד קצת ואז בתפילה **מה שראוי להיות אצילות עולה שם ונתקן יותר**. והבירורים שהעלינו היום מהבי"ע הם יהיו בי"ע דאצילות 2 – 3 – 4. וירדו לעזור לברר את הבירורים של מחר.

סידור א' דף כ"ג ע"ב בהגהה למטה היא מעלי נהר דף ט' ע"א אות ט': ע"ש ביאור כל הנ"ל שהתיקון הוא לבירורי העשיה שירדו במקרה המלכים כלים חיצונים שלהם של ה' נקודות בעובי ובכל נקודה יש לעלות את הבירורים לעתיק דעשיה דאצילות המלוּבש בעשיה התחתונה שירד שם להיות נשמה וכדי לתקן הבירורים. **באתי לגני א' עמ' י"ד ע"ב**: מביא את סיכום דברי עלי נהר אות ט' הנ"ל, ומה שהבנתי מדבריו לקוצר דעתי בקיצור הוא זה. כי כחב"ד דכל פרצופי האצילות ירדו ונתלבשו בכחב"ד דכל פרצוף בבי"ע... כדי לברר פרי' זו"ן דכל פרי' שלהם, וגם דפרי' בי"ע עצמם מהמלכים **שנפלו לבי"ע בשבירה**^א... והיינו דעשיה דאצילות וגם לעשיה התחתונה ומבררים את שניהם ומעלים אותם לכחב"ד... ובירורי האצילות נתקנים רק מעט כי עיקר תיקונם עד שיגיעו למקומם לאצילות... ע"כ. משמע שהבירור **נעשה ע"י עתיק דעשיה דאצילות** שירדו למטה לברר וגם התיקון נעשה על ידם, ואין עליה לע"ס דא"ק. ועוד **הבירור הוא לשניהם והתיקון הוא לשניהם** בירורי העשיה התחתונה נתקנים במקומם, ובי"ע דאצילות נתקנים קצת שיש להם המשך תיקון באצילות.

סידור דף ע"ט ע"א: מה שכתוב לפני המשנה איזהו מקומם הוא תיקון בי"ע תחתונים שעולים פנימיות נה"י לחיצוניות חג"ת וכו' ואחר כך כתוב: **איזהו מקומן**.

^{טו} העליה לצורך התיקון היא לכחב"ד דאורך בכל נקודה והעליה דווקא לא"א דכחב"ד שכן אנו בברכת ענ"י

^{טז} עד כאן העליה של הבירורים וכאן נעשה זיווג מ"ה וב"ן דעתיק, וע"י זה יתוקנו קצת הבירורים.
^{טז} עתיק דעשיה דאצילות המלוּבש בעשיה התחתונה שם יהיה הזיווג במערכת של אתמול וישפיעו שפע לבירורים ובי"ע תחתונים יתוקנו במקומם ובי"ע דאצילות יתוקנו קצת, והכוונה שיש להם עוד תיקון נוסף שיעלו למעלה עד בי"ע דאצילות 2 – 3 – 4. ואחר שירדו למחרת ויעזרו לבירורים של מחר יעלו לאצילות ויתוקנו בע"ב ס"ג דא"ק. בתפילה שמונה עשרה.

^א עיין הארה קודמת מה ענין קצת שאמר.

^א באופן זה כי הכלים הפנימיים דמלכים הנז' נפלו לפרצופי הבריאה, והכלים האמצעיים ליצירה, וכלים חיצוניים בעשיה...

כוונות החול

עב

היכל לבנת הספיר יסוד ומלכות דז"א דעשיה. כאן אנו נפגשים במערכת של היכלות וגם התיקון הוא ממטה למעלה מהיכל יסוד ומלכות שנקרא היכל לבנת הספיר. וההיכלות הם שבעה כנגד עשר ספירות ר"ת שלהם מלמעלה למטה היכל ק"ק אז"ר נע"ל הרי שבעה היכל ק"ק כנגד שלשה שהם כח"ב אהבה כנגד חסד, זכות גבורה, רצון תפארת, נוגה נצח, עצם השמים הוד, לבנת הספיר יסוד ומלכות. ואנו עולים לפי היכלות אלו גם בזמירות ביצירה וביוצר בבריאה.

איזהו מקומן. היכל לבנת הספיר יסוד ומלכות דז"א דעשיה. יכוין לזכר כלים חילוניים (עשיה) נה"י למלכים (כלים חיצוניים נה"י דמלכים עשיה קרבנות. כלים אמצעיים חג"ת דמלכים יצירה זמירות כלים פנימיים חב"ד דמלכים בריאה יוצר). ולהעלותם עם נפש שלו (ופנימיות) וחילוניות עשיה (4 – 8 -) פנימיים ומקיפים, להיכל לבנת הספיר מלכות ויסוד דז"א, ולזכר חלקי יסוד ומלכות דכחב"ד³⁹ למלכים דכל פלגוף, ולהמשיך להם חלקי מוחין פנימיים ומקיפים עם חלקי נרנח"י לנח"י לנפש. של זבחים...

הנה כאן באיזהו מקומן אנו מתחילים עכשיו לתקן יסוד ומלכות לבנות את העשיה וכן במשנה הבאה הוד ונצח וכו' עכשיו בונים את העשיה. ואם כן מה זה שעשינו לפני כן באשה וכו' והעלינו עשיה תחתונה פנימיות חב"ד לחיצוניות נה"י וכו' התשובה היא שמה שהעלינו לפני כן הם הבחינות שתוקנו אתמול. ועוד כאן בהקדמה זו לא כתוב **שלושה פרטים**

(1) שמתקנים עשיה דאצילות ועשיה תחתונה עיין **באתי לגני א' דף ל"ד אע"א** וכן **נה"ש דף כ"ה ע"ב**: מתי מתקנים עשיה תחתונה... וכנראה שמתבררים בבת אחת עם בירורי עשיה תחתונה.

(2) שהתיקון והעליה היא לעתיק דאצילות המלושב בעשיה התחתונה והוא מאתמול תוקן, והיום הוא המתקן, לאותו פרט שנתקן יסוד ומלכות עולה להתקן ליסוד ומלכות דעתיק. **עלי נהר דף כ"ז אע"א**: ד"ה וצ"ל (הבאתי לקמן) **ובסידור תרע"א** מביא במשנה השניה ושם כתוב הגהה. ולהעלותם להוד דכחב"ד דאו"א... ולזווגם... ולהמשיך להם מוחין דגדלות... וכן יש לעשות בכל משנה ומשנה.

(3) גם שיש שם בעתיק זיווג והמשכת מוחין.

עלי נהר דף כ"ז אע"א: סוף אות ל"ב... וצ"ל שהבירורים הנז' דהיכלי ז"א עולים לכחב"ד שהם או"א וא"א ועתיק ונוק' דעשיה ומתקנים **קצת** הבירורים וממשיכים אותם בסוד מוחין ליסוד ומלכות דכחב"ד דמלכים שבהיכל לבנת הספיר. ע"כ. משמע מדבריו שצריך לעשות עליה לעתיק של הפנימיות כמו שעלינו בחיצוניות בברכת ענ"י וצריך כל בירור להעלות אותו דרך המדרגות עד אותה בחינה בעתיק ולזווג עתיק דאותה בחינה ולהוריד שפע וע"י שפע זה לתקן את הבירורים קצת.

³⁹ הבירור אנו מעלים אותו עד לאותו מקום המתאים בעתיק דעשיה דאצילות כמו שבברכת על נטילת ידיים עלינו לא"א דאו"א ולא"א דא"א ולא"א דעתיק גם כאן העליה ליסוד ומלכות דעתיק.

כוונות החול

עג

כשראינו הכוונה במלך העולם של על נטילת ידיים שם העלינו את השפע החיצון שהבאנו בברוך אתה ה' אלוהינו. אם כן באיזהו מקומן איזה שפע חיצון אנו מעלים או מהו השפע החיצון שקדם לאיזהו מקומן שיש כח לזו"ן לברר ולתקן את הבירורים?

סידור דף ס"ב ע"א: יכוין לזווג כחז"ל (דאורך עתיק א"א או"א וישסו"ת) לעתיק ולד"ל ולאו"ל ולזו"ן (דעובי) לעשיה לאלילות (4) המלוצקים צפרלוף שכנגדם צעשיה (26 - 27 - 28). ולהמשיך מהם (מכחב"ד הנ"ל דאורך) ננח"י לנח"י לנפץ (תיקון העשיה) מוחין פנימיים ומקיפים לכלים חיצוניים לזו"ן (4) לכל אחד, (על מנת) לזכר זיכורי כלים חיצוניים כחז"ל דמלכים לכל אחד מהם ולהעלותם עם פנימיות העשיה ונפץ שלו...

כדי לברר את הבירורים צריך לתת **כוח לזו"ן** דעשיה של אתמול כדי שיהיה להם **כוח לברר**²⁹. ואם כן זו הקדמה לאיזהו מקומן. בסידור היר"א הקדמה זו נמצאת לפני איזהו מקומן. ויוצא לנו שיש עליה לעתיק דעשיה דאצילות **פעמיים**. (1) פעם ראשונה בעליה כדי לתת כוח לזו"ן לברר, (2) ואחר הבירור בכל ספירה וספירה ובכל היכל והיכל ואז מעלים את הבירורים עד עתיק דעשיה דאצילות שוב כדי לתקן אותם **קצת** ולהעלותם.

עלי נהר כ"ז ע"א 4 שורות לפני הסוף: שואל איך כאן כתוב קודם כל לזווג ואחר כך לברר בדרך כלל ידוע שקודם מבררים את הבירורים ואחר כך מזווגים ? הבין שיש לברר קודם ואחר כך לזווג... ע"ש.

שערי רחמים ב' ש' ל"ג : **שאלה** כתוב בסידור הרש"ש (דף ס"ב ע"א) יכוין לזווג כחב"ד³⁰ דע"י ודא"א... ובהמשך למעשה אותה שאלה ששאל העלי נהר.

תשובה מהרה"ג שד"ה נר"ו נודע שבי"ע דאצילות יורדים בלילה לברר, כלים פנימיים בבריאה, אמצעיים ביצירה, חיצוניים בעשיה, וכאן בעשיה מקודם מזווגים כחב"ד דעתיק ודא"א ודאו"א וזו"ן (עובי) דעשיה דאצילות וממשיכין המוחין ונח"י לזו"ן דכל אחד שבהם דפרצופי עשיה דאצילות הנז' וענין המוחין האלו הם מוחין דיניקה כדוגמת מוחין דיניקה שבברכה הנמשכין באמירת ברוך אתה ה' אלוהינו, כדי שיהיה להם כח לעלות למ"ן, פה ג"כ ממשיכין להם יניקה כדי להיות להם כח לברר בירורים חדשים של היום הזה שעתידים להתברר בקטורת ואח"כ עולים בסדר ההיכלות באיזהו מקומן עכד"ק.

אצרות חיים מ' ע"ד - מ"א ע"א אות א' באש"ל בענין העבודה שלנו באיזה נקודה, שערי רחמים א' ש' נ"ד ורכ"א. באתי לגני א' דף ט"ו ע"א. בענין עבודתנו שהיא לתיקון ה' נקודות שיצאו מעינים דא"ק בעובי אך העבודה בפרטות בנקודה הרביעית. **העולה מכל האמור לעיל הוא להבין שיש :**

²⁹ אע"פ שהם מתוקנים מאתמול אך אין להם כח לברר, וזה מה שעושים כאן.

³⁰ עיין בהמשך ביאור הכתובת הכתובה בדף ס"ב.

כוונות החול

עד

- 1) שתי מערכות והם ביי"ע התחתונים וביי"ע דאצילות שנתקנו אתמול. ועוד שתי מערכות ביי"ע התחתונים וביי"ע דאצילות הנתקנות היום.
- 2) יש צורך לברר משתי הבחינות ולתקנם.
- 3) הבירור והתיקון של שתי הבחינות הנ"ל הם עיי' זו"ן דבי"ע דאצילות של אתמול שירדו בלילה לעזור בבירור ובתיקון.
- 4) התיקון יעשה בעתיק של ביי"ע דאצילות המתלבש בביי"ע התחתונה.
- 5) היות ובאיזהו מקומן אנו מתחילים לתקן את העשיה מלמטה למעלה ועד סוף הבריאה ביוצר. אם כן מהו שאנו מתחילים להעלות ביי"ע תחתונים משלש לשלש עד רום המעלות מאשה עד תפילת י"ח? תשובה: מה שמעלים הוא בחינת ביי"ע התחתונים שביררנו אתמול. והעליות באיזהו מקומן אנו מתקנים ביי"ע תחתונים שיעלו מחר משלש לשלש.

בירורי ביי"ע דאצילות בעיון

סידור דף ע"ט ע"א: איזהו מקומן. היכל לבנת הספיר^פ יסוד ומלכות דז"א דעשיה^פ.
יכוין לזכר כלים חילוניים (עשיה) נה"י דמלכים^פ (כלים חיצוניים נה"י דמלכים עשיה קרבנות. כלים אמצעיים חג"ת דמלכים יצירה זמירות כלים פנימיים חב"ד דמלכים בריאה יוצר). ולהעלותם עם נפש שלו (ופנימיות^פ) וחילוניות עקיה (4) פנימיים ומקיפים, להיכל לבנת הספיר^פ מלכות ויסוד דז"א דעקיה לכל פרקוף, ולזכר

^פ הוא ההיכל התחתון מכולם ומה שכתוב יסוד ומלכות, עיין שע' כסא הכבוד בעץ חיים ב' דף ק"ג ע"ב פרק ג'. ענין מלכות ויסוד. עד עיי' ענין מה הוא שם לבנת הספיר. ועוד בענין המלכות מלך השביעי ומלכות עטרת היסודוכמו באתרוג שהיא עטרת היסוד, ויש להבדיל בין שתי בחינות מלכות אלו. לבנת כנגד היסוד הספיר כנגד המלכות ע"ש.

^פ בערבית הם היכלות דנוק' דעשיה בשבת הם היכלות דאו"א וכו' ההיכלות של יום חול שחרית הם דז"א דעשיה.

^פ בזמן מקרה המלכים ירדו הכלים לבי"ע והכלים החיצוניים למקום שעתיד להיות שם עשיה כלים אמצעיים חג"ת דמלכים ליצירה וכלים פנימיים חב"ד דמלכים למקום שעתיד להיות שם בריאה עיין **אוצרות חיים דף י"ב ע"ד** ד"ה ונבאר הכלי ירד למטה בבריאה ר"ל במקום שעתיד להיות נקרא בריאה ראה שם ר' שאול אות ד' בתחילתה וכן שם **בדף ז' ע"א ר' שאול אות א'** ד"ה יצא לנו

^פ **בסידור בדף ס"ב** כתוב הקדמה למה שנעשה כאן **בסידור דף ע"ט ע"א** וכתוב לברר בירורי כלים חיצוניים כחב"ד דמלכים (כאן כתוב כלים חיצוניים נה"י זה עשיה, אך כאן הכוונה שהבירורים הם בערך כחב"ד עיין **עלי נהר דף כ"ו סע"ד** בהגהת **רבי שאול אות מ"א** יסוד ומלכות של הכחב"ד וכאן צריך להוסיף נה"י **דמלכים** וצריך לכתוב **כלים חיצוניים כחב"ד נה"י דמלכים**), דכל אחד מהם ולהעלותם עם **פנימיות העשיה** (4) וכאן **בסידור דף ע"ט ע"א** הדבר חסר שצריך לכתוב גם **פנימיות** להעלותה עיין **הרב שלום הדאיה שלום וצדק דף י"ד ע"ג**... "וגם בהקדמה ראשונה אשר כתוב בסידור (הכוונה להקדמה דף ס"ב ע"א) יכוון להעלותם עם **פנימיות** ובהקדמה למשנה (**סידור דף ע"ט ע"א**) **לא כתב פנימיות**. ומה היא הפנימיות זו ? **באתי לגני א' דף ל"ד ע"א** ואם כן פנימיות העשיה שזכר כאן היינו חלק האצילות הנז' המלוּבשים בעשיה. (4) ועיין **פתח עיניים דף י"א ע"ג אמצע אות ד'**: שכתב להוסיף פנימיות.

^פ כאן זה היכל ראשון אך צריך להבין שיש עליה לכל ההיכלות ויש לגרור בשאר הספירות במשניות הבאות לגרור את הכל ואף על פי שלא כתב בסידור כך צריך לעשות גם בקרבנות וזמירות כמו שכתוב ביוצר ועוד שהרי בסידור של **שבת דף י"ג ע"א** כתבו בגיליון שכך צריך לעשות גם בקרבנות וזמירות. ולא רצו לשנות אך צריך לכיין.

כוונות החול

עה

חלקי יסוד ומלכות דכחב"ד³ למלכים דכל פרלוף, ולהמשך להם חלקי מוחין פנימיים ומקיפים עם חלקי נרנח"י לנח"י לנפץ. של זבחים...

כתוב בהוראה זו פעמיים לברר ראשית כתוב יכוין לברר כלים חיצוניים נה"י דמלכים... ובהמשך כתוב שוב ולברר... וכן במשנה השניה וכן בשלישית וכו' וגם בעולם היצירה בהללויה גם נוסח דומה. ויש משמעות שיש שני בירורים ולא כך עושים בדרך כלל, ועוד שבהתחלה זה בכללות ובהמשך לפי הספירות אך מה צורך לחזור בכל משנה יכוין שהרי אין צורך לכוין לברר כל כך הרבה פעמים?

פתח עיניים דף י"א ע"ג אות ד': שם יכוין לברר כלים חיצוניים נה"י דמלכים ולהעלות... ולברר יסוד ומלכות דכחב"ד דמלכים... **דתחילה תני והדר מפרש**...

פתח עיניים דף ט' ע"א: ד"ה גם דע דמ"ש שם בהקדמה של קודם אמירת פרק איזהו מקומן וז"ל יכוין לברר כלים חיצוניים דנה"י דמלכים ולהעלותם וכו' וצריך לומר דכחב"ד דנה"י דמלכים **ובתחילה תני והדר מפרש** וזהו מ"ש אח"כ ולברר יסוד ומלכות דכחב"ד דנה"י דמלכים... ע"ש.

סידור דף י"ג ע"א הגהה: ועיין ספר **עלי נהר דף כ"ו סוע"ב אות ל"ב** שכתב וז"ל ומ"ש בתחילת הכל בחלק העשיה (בסידור דף ע"ט ע"א) "לברר בירורי כלים חיצוניים" וכן בזמירות (דף י"ג ע"א) "לברר כלים חיצוניים ואמצעיים" בכל היכל והיכל **הוא טעות**, דהא בירורי ו"ק דכחב"ד דז' היכלות הם בירורי הכלים דאותו עולם, ועיין בסדר היוצר (סידור דף כ"ז ע"א) **דשם הוא סדר הישר** עכ"ל. ולפי זה צריך לכוין דוקא כאן להעלות בירורי כלים חיצוניים נה"י וכו' וכן גם כן בז' היכלות דעשיה הוא עד"ז יכוין להעלות פנימיות העשיה או"פ ואו"מ ולהעלותם עם נפש שלו וכו' והשתא כל ההיכלות דעשיה ויצירה ובריאה ישתוו יחד ועיין **פתח עיניים דף ט' ע"א**.

גם לעלי נהר וגם לשמן ששון ההוראות לפני הבירור של עלית ההיכלות אינה ברורה **יש כפילות** בהוראה לברר. **השמן ששון** אימץ את ההוראות בעשיה והיצירה ותירץ **תני והדר מפרש** ומצריך אף להוסיף בבריאה את ההקדמה להוראה "יכוין לברר כלים פנימיים חב"ד דמלכים"... לעומתו **הרב עלי נהר** אימץ את ההוראות שבבריאה ואומר שכך צריך להיות גם בעשיה וגם ביצירה, ואומר שיש למחוק מה שכתב בהתחלה בעשיה וביצירה שהוא **טעות**. **שלום וצדק בסוף דעה והשכל הרב שלום הדאיה דף י"ד ע"ג אות ג'**: הנה משני הקדמות... וגם הקדמה שניה אשר כתוב קודם כל משנה בתחילה כתוב לאמור יברר כלים חיצוניים נה"י דמלכים, ואחר זה כתב ולברר חלקי יסו"מ דכחב"ד דמלכים איך יתאים זה עם זה דבר השוה לכל, אם לא שנאמר דמ"ש **יברר כלים** חיצוניים זה **בבחינת הכלים**, ומ"ש **ולברר חלקי יסוד ומלכות** וכו' הוא **בבחינת האורות**... משמע

³ הבירור אנו מעלים אותו עד לאותו מקום המתאים בעתיק דעשיה דאצילות כמו שבברכת על נטילת ידיים עלינו לא"א דאו"א ולא"א דא"א ולא"א דעתיק גם כאן העליה ליסוד ומלכות דעתיק. הרפ"ח הוא של הכחב"ד והני"ר הוא מתוקן ע"י המאציל שלא על ידינו. עיין תו"ח דף קנ"ז ע"ב. ונה"ש דף כ' ע"ב.

כוונות החול

עו

ממנו שמקיים את הגרסא ואומר שמבררים כאן כלים ואורות. ולפי זה יש צורך לתקן הגרסא ביוצר ולהוסיף כפי הרב שמן ששון.

דעת רבי שאול מובאת בהגהה בעלי נהר דף כ"ז אות מ"ב: כתב על התחלת ההוראה "יכוין לברר כלים חיצוניים", **שד"ה אות מ"ב:** ר"ל לברר מחשמל שהיא הנוגה **להעלותם לעשיה דקדושה וליצירה דקדושה** ואחר כך פרטות ההיכלות, ועיין בעולת תמיד דף ד' ע"א.

משמע מדבריו שאין כאן בירור כפול וזה דבר אחר. אלא צריך שני בירורים שני מסלולים. הבירור הראשון הוא בירור מחשמל שהיא נוגה, ובהמשך בירורי יסוד ומלכות, וזה מתוך הבירור הראשון מתוך חשמל. אם כן למה צריך לחזור בכל משנה ומשנה? הכוונה לברר מנוגה של כל בחינה ובחינה. ואם כן לא צריך למחוק את התחלת ההוראה וצריך לעשות כמו ר' שאול.

מהו שכתוב תמיד לברר ו"ק דכחב"ד ?

עלי נהר דף כ"ו ע"ב למטה: ודע דמה שאנו מבררים מהז' מלכים הוא מכחב"ד שלהם ככתוב בסידור, והטעם הוא שאין אנו מבררים על ידינו אלא בחינת כחב"ד הכוללים דאותה בחינה ומתקנים אותם וממשיכים להם מוחין דגדלות. אבל לבחינת הו"ק הוא נעשה שלא על ידינו, והוא רוחא ביהיב אבא לאימא הוא מעלה מ"ד ומ"ן מנזכר בדברי הרב ז"ל בכמה מקומות ובדרברי שמן ששון בהקדמת הברכה.

רבי שאול בהגהה בעלי נהר דף כ"ו אות מ"א: לפי זה כל הבירורים שאנחנו מבררים ע"י הוא מהיכל ק"ק דאותו בחי' שכך היא המידה שהו"ק הם בששה היכלות תחתונים וזה אינו על ידינו, והכחב"ד הם בהיכל ק"ק... ע"ש.

נה"ש דף כ' ע"ב: הקדמת הברכה ידוע הוא כי כל מה שאנו מבררים מחלקי הכלים ומאורות דרפ"ח להעלותם לזו"ן ולהעלות את הזו"ן למ"ד ומ"ן לאו"א להזדווג הוא זיווג דנשמות דפנימיות העולמות ולא זיווג דחיות העולמות כי זיווג דחיות נעשה ממילא שלא על ידינו ואין צורך לנו לקבל ד' מיתות ב"ד ולהעלות עם הזו"ן למ"ד ומ"ן אלא שההוא רוחא דיהיב אבא לאימא הוא מעלה מ"ד ומ"ן לאותו זיווג...

האם צריך להעלות גם את הפנימיות

באתי לגני א' דף ל"ד ע"א: ... ואם כן פנימיות העשיה שזכר כאן היינו חלק האצילות הנז' המלובשים בעשיה (התחתונה) (4) ... **בסידור בדף ס"ב ע"א:** כתוב... דכל אחד מהם ולהעלותם עם **פנימיות העשיה** (4) וכאן **בסידור דף ע"ט ע"א** הדבר חסר אך וודאי שצריך גם להעלות את **הפנימיות**.

הרב שלום הדאיה שלום וצדק דף י"ד ע"ג: ... וגם בהקדמה ראשונה אשר כתוב בסידור (הכוונה להקדמה דף ס"ב ע"א) יכוון להעלותם עם **פנימיות** ובהקדמה למשנה (סידור דף ע"ט ע"א) **לא כתב פנימיות**. ומה היא הפנימיות זו?

כוונות החול

עז

פתח עיניים דף י"א ע"ג: אות ד'... ומ"ש בדיבור זה בסידור ולעלות עם נפש שלו וחיצוניות עשיה וכו' ולא נקט פנימיות ג"כ שעולה, המעיין יבין דכן צ"ל דפנימיות ג"כ עולה וילמוד סתום מן המפורש בהקדמת הסידור של קודם התחלת התפילה ושם כתב לעלות פנימיות וכו' יע"ש וכן עדי"ז נתב' בסדר עליית היכלות דזמירות ויוצר יע"ש.

האם ההיכלות עולים או רק מה שבתוכם

שערי רחמים ב' ש' מ"ו: תשובה מהרה"ג שד"ה יצ"ו כיון שבקבנות כתוב בכל ההיכלות לברר כלים חיצוניים נה"י דמלכים וכל בירורי הספירות בכלל הנה"י וכבר כתב להעלותם, וע"כ קיצר ולא כתב **להעלות כל היכל והיכל** אך צריך להיות הכוונה כסדר זמירות ויוצר אין הפרש כלל והיע"א. (נלע"ד שאין מכאן הוכחה ברורה שההיכלות גם כן עולים.)

מה הבחינות העולות

מה שכתוב שם בסידור: ... ולהעלותם עם נפש שלו (ופנימיות) וחיצוניות עשיה (4 – 8) פנימיים ומקיפים, להיכל לבנת הספיר מלכות ויסוד דז"א, ולברר חלקי יסוד ומלכות דכחב"ד דמלכים דכל פרצוף, ולהמשיך להם חלקי מוחין פנימיים ומקיפים עם חלקי נרנח"י דנח"י דנפש. של זבחים...

שערי רחמים ב' שאלה ס': והרה"ג שד"ה יצ"ו ס"ל שהבירורים שנבררו מחדש ועלו לאצילות (2 3 4) עדיין לא נגמר תיקונם^א לאלו הבירורים **מביאים להם מקיפים^ב בעלינו לשבח**, ואחר התפילה חוזרים לירד לבי"ע התחתונים, ואלו נקראים בי"ע דאצילות יען שנבררו מז' היכלות דכל עולם, **וביום שני עולים בי"ע דאצילות הנז'^ג** עם בירורים **החדשים^ד** לאצילות ואז בי"ע דאצילות נגמר תיקונם ונעשו בחינת אצילות^ה. והבירורים החדשים נקראים בי"ע וחוזרים לירד לבי"ע לברר וכעדי"ז לעולם, ומוחין דזו"ן **דתמול שלשום** יורדים בליל שלישי לסייע גם הם בבירור עכדי"ק והיע"א.

^א הם יהיו 2 3 4 ונתקנו קצת שתיקונם היה בעתיק של אותו עולם ואחר שיקבלו מקיפים בעלינו לשבח ירדו לבי"ע להיות חותם ונשמה למטה וגם לעזור בבירור של הבחינות שיהיו 2 3 4 וגם לבירורים של בי"ע תחתונים, הבירור יעשה ע"י זו"ן של בי"ע דאצילות של אתמול, והתיקון יעשה ע"י עתיק דעשיה דאצילות המלוּבש בעשיה התחתונה, וכן ביצירה וכן בבריאה. ואחר שיעזרו בהעלאת הבירורים של היום הם יהיו 1 בחינת אצילות יעלו לתיקון בע"ב ס"ג דא"ק, ויתחילו לקבל מוחין דאחי' בשמונה עשרה.

^ב לכלים חיצוניים אמצעיים ופנימיים ובזכות זה הם יוכלו לרדת לבי"ע לברר שכל המקיפים האלו הם בחינת אחוריים שיש בכוחם לגרש החיצונים שלא ינקו מהם עיין **שער המצוות דף ל"ו ע"ב שלישי עליון**.

^ג שזה יום שני שלהם.

^ד היום הובררו ותוקנו קצת בעתיק

^ה עולים להיות 1 ויקבלו מוחין דאחי' על ידי עלייתם לע"ס דא"ק.

עח

כוונות החול

שערי רחמים א' ש' ער"ב: ע"ש וז"ל בקיצור הבירורים של היום לא עולים לע"ס דא"ק ורק הבירורים שעבר עליהם יום ראשון הם העולים לע"ס דא"ק בקריאת שמע להביא מוחין דאח'. וכן עיין **שערי רחמים א' שאלה נ"ד** וכפי סברת השד"ה. ע"ש.

מי העולים והמתבררים בכל יום סיכום בכללות

- (1) בלילה ירדו בי"ע דאצילות **להעשות נשמה ולעזור בבירור** בי"ע תחתונים של היום ובי"ע דאצילות של היום.
 - (2) ירדו בי"ע דאצילות דחיצוניות 6 . 7 . 8 ודפנימיות 2 . 3 . 4 וגם זו"ן דתמול שלשום ירדו לעזור בבירור.
 - (3) המבררים העיקריים הם זו"ן דבי"ע דאצילות 2 . 3 . 4 ועל כן לפני כל התחלת תיקון עולם נעלה אותם לעתיק דאותו עולם לתת להם כח לברר.
 - (4) הבירורים הנתקנים היום **עולים לעתיק** של אותו עולם להתקן **קצת**.
 - (5) המתבררים הם בי"ע תחתונים דחיצוניות ובי"ע תחתונים דפנימיות. וגם בי"ע דאצילות דחיצוניות ובי"ע דאצילות דפנימיות.
 - (6) וכל הבחינות בי"ע דאצילות הם העולות בכל עולם ועולם דרך ההיכלות חוץ מבי"ע תחתונים דחיצוניות ופנימיות שמתבררים ונתקנים ונשארים במקומם.
 - (7) הבחינות של **אתמול** דבי"ע דאצילות הם יזכו לעלות היום לאצילות 1 לעלות לע"ס דא"ק לקבל מוחין דאח'.
 - (8) הבחינות שנבררו היום הם יעלו הפנימיות להיות 2 . 3 . 4 והחיצוניות 6 . 7 . 8 אחר שנתקנו קצת, וירדו בלילה לעזור לבירורים של מחר.
 - (9) בירורי בי"ע תחתונים הנבררים היום נשארים במקומם. **והעולים משלוש לשלוש** הם בירורי בי"ע תחתונים שנבררו אתמול.
- עוד** בעניין טבלת עלי נהר והבירורים עיין לקמן סיכום בעניין הקדיש, וכן בסיכום בעניין מטבע ברכה.

כוונות החול פטום הקטורת

עט

שער הכוונות דף י"ג ע"א: ד"ה ונחזור עתה לעולם העשיה שעד עתה נתעסקנו בענין פנימיות ג"ר שבה איך עלו אל היצירה כנ"ל... וצריך להשלים^צ חסרונו ולהביאו ממקום אחר והלא הוא אותו החיות אשר בתוך הקלי' והיא בחינת הקדושה המחיה הקליפה וה"ס י"א סמני הקטורת ולכן תיכף אחר פרשת התמיד אנו אומרים סדר פטום הקטורת...

מה הם י"א סמני הקטורת

שער הכוונות דף י"ג ע"א:... וע"י פטום הקטרת הזה שאנו אומרים גורמים לסלק חיות הקדושה אשר בתוך הקלי' העשיה שהם^צ י"א יריעות עזים ואנו מסלקים אותם ע"י סמני י"א קטרת... ומשם יתבאר לך כי י"א סמני הקטרת הם הי"ס דעשיה^ח והנה יש י"ס דקליפה ועוד כח א' קדוש המחיה אותם הרי הם י"א וע"י אלו הי"א סממנים שהם הי"ס דעשיה ועוד אותה נקודה קדושה העליונה המחיה את כולם ואז ע"י כך נדחין הקלי' ואנו מסלקים משם אותה הנקודה אשר היתה מחיה אותם ואחר כך אנו ממיתין את העשר קליפות ולכן כיון שהקדושה והחיות שבהם מסתלק מהם אז נשארים הם מתים וז"ס למה הקטרת מכפר על הנגף ומבטלה... ע"כ.

משעה"כ כאן קשה להבין מי הם הי"א סמני הקטורת ומה פעולתם אע"פ שהדברים כתובים. אך צריך להבין משעה"כ שי' ספירות דעשיה דקדושה עם האור המחיייה אותם הם^ט י"א סמני הקטורת. וכמו שנשחזר זאת מהרש"ו בבירור יותר בסידור חמדת ישראל המובא לקמן. עיין הגהת רבי שאול בתחילת שעה"כ.

סידור חמדת ישראל דף י"ט ע"א: והענין הוא כי אחד עשר סמני הקטורת הם עשר ספירות דעשיה^פ ועוד נקודה אחת המחיה את כולם, והם דוחים את עשר ספירות דקליפות ועוד כח קדוש אחד המחיה את כולם ואלו דוחים את אלו ע"י אלו האחד עשר סימנים שהם העשר ספירות דעשיה. ועוד אותה הנקודה הקדושה העליונה המחיה את כולם שהם אחד עשר, אז ע"י כן נדחין הקליפות ואנו מסלקים משם אותה הנקודה אשר היתה מחיה אותם, ואח"כ אנו ממיתין את העשר קליפות כי בהסתלקות הקדושה מהם נשארים מתים, וזהו סוד למה הקטורת מכפר על הנגף ומבטלה כדכתיב "ויתן את הקטורת

^צ עיין מה שכתב בסידור הרש"ש המובא לקמן שהשלמה זו תהיה הקדושה שמחיייה את הקלי ובקטורת נעמיד אותה בגבול עולם העשיה ובמשנה שלמים קדשים קלים נעלה אותם להיות חיצוניות מלכות דעשיה.

^צ י' ספירות דקלי' ועוד הקדושה המחיייה הרי י"א

^ח דקדושה

^ט אע"פ שהעשיה דקדושה היא י' ולא י"א אך כשהם כנגד הקלי' הם נחשבים ל"א.

^פ קדושה דעשיה.

כוונות החול

פ

ויכפר על העם" והטעם כי הקטורת ממית את מלאך המות ע"י כן אין בו כח להמית. ע"כ.

שיטת שעה"כ ומהרש"ו בחמדת ישראל היא עיקר. וכן משמע מנה"ש דף כ"ה ע"ד: שורה העשיה... והנה לפי כי כל שארית בירורים הנז' שירדו לבי"ע הם משארית בירורי ז' המלכים שהם זוי"ן שהם שתי אותיות ו"ה שמספרם י"א נתחלקה שארית הקדושה שבתוך הקל"י ל"א בחינות י"ס פנימיים בסוד נשמה וחיות בתוכם וא' מקיף עליהם **כמספר י"א סמני הקטורת הרומזים ל"א בחינות הנז'** אשר ע"י אמירת פטום הקטורת בכוונה כפי כח כוונתו הוא מברר ומעלה מקדושת הי"א בחינות... ע"כ. **מכאן משמע** שיש י"א סמני הקטורת ועל ידם אנו מעלים מהנוגה י"א בחינות. י"ס פנימי וא' מקיף המחיים הקל"י וכך צריך להבין. בהמשך יבואר שנחשבים לאחד שהוא ערך של עשרים בחינות י' פנימי ואחד מקיף הנחלק גם הוא ל"י בחינות.

סידור הרש"ש דף ע"ד ע"ב: ועתה באמירת פטום הקטורת **יכוין להעלות הקדושה מתוך הקליפה** ולהעמידה בגבול קדושת העשיה להיות מוכן להעשות חיצוניות למלכות דעשיה כמו שיתבאר לקמן בס"ד. ע"כ. (משנה שלמים קדשים קלים) כאן מבואר שע"י פטום הקטורת אנחנו מעלים את הקדושה המחיה את הקל"י לגבול קדושת העשיה ותעשה חיצוניות מלכות דעשיה דקדושה במשנת שלמים קדשים.

י"א סמני הקטורת זה לא חיות הקל"י

אע"פ שמהרבה מקומות בדברי הרב משמע שהנוגה המחיה את הקל"י הם י"א סמני הקטורת אינו כן.

פרי ע"ח דף כ"ט ע"א פר' ד': ... **ופעם אחרת שמעתי ממורי זלה"ה** כי אלו י"א סמני הקטורת הם עשר ניצוצי הקדושה של אור פנימי המחיה את הקליפות ויש ניצוץ א' שהוא אור המקיף ונדע כי אור המקיף כיון שהמקיף מבחוץ אינו נחלק לעשר ונקרא אחד ונמצא כי זה המקיף עם י' דא"פ הם י"א סמני הקטורת...

שעה"כ דף י"ג ע"ג: ד"ה והנה ענין י"א סמנים אלו ה"ס **עשרה ניצוצי הקדושה** המחיה הקל"י **בסוד או"פ** ויש **ניצוץ א'** שהוא בסוד **אור המקיף** להם ואין המקיף הזה מתחלק לעשר כדמיון אוה"פ לפי שאוה"מ הוא אור פשוט אחד ונקרא אור א' בלבד ונמצא שהאור הפנימי הנחלק לעשרה והאור המקיף שאינו נחלק, בין כולם הם י"א סמני הקטורת. ע"כ.

שעה"כ דף י"ג ע"ד: שורה המנחה... תיקון אחד שיכוין ב"א סממני הקטורת שהעשרה הם עשר ניצוצות הקדושה שירדו למטה בתוך הקל"י להכניעם והא' הנוסף עליהם הוא אור מקיף לעשר הנזכר ולכן התיקון הוא שיכוין לסלקם מתוכם ועי"כ ישארו הקל"י מתים בלתי חיות. ע"כ.

כוונות החול

פא

הגהת רבי שאול המופיע בתחילת שעה"כ על דף י"ג ע"ג: המחיה הקלי' נ"ב. עיין לעיל בע"א כתב, י"א סמני הקטורת הם י"ס דעשיה וכח המחיה אותם הם דוחים הקלי' שהם י"א. ועיין פריע"ח שער הקרבנות פ"ה שהם שני שמועות יעויין שם.

מבו"ש דף ט"ז ע"ב למטה: ... ואלו הי"א סמנים נחלקים ליי"ס אור פנימי והאחד הוא אור פנימי והאחד הוא אור מקיף וכיון שאינו נגבל בתוכם אינו חשוב כי אם לאחד עם שהוא בחינת י"ס דמקיפים ג"כ. ע"כ.

מבו"ש דף ט"ז ע"ב: ... ודע כי כל הט' מלכים שהם י"א בחינות כנ"ל כולם נקראים בחינה אחת והוא בתוך עשרה קליפין בסוד ומלכותו בכל משלה והיא סוד ונגה לו סביב והיא הקלי' נגה הנזכר בכל מקום שהיא טוב ורע ולכן נקראו הקלי' י"א יריעות כי הי' הם קלי' והחיות המחיה אותם נקרא הכל בחינה אחת ואינם בתוכם רק בסוד מקיף וחופף עליהם... ואלו הם י"א סמני הקטורת אשר כל הי"א אינם רק בחינה אחת כנז'...

מכל הנ"ל ועוד בהרבה מקומות חלקם נביא לקמן משמע שי"א סמנים הם י"ס דקלי' ואחד מקיף, וכאמור אינו כן.

ב' שמועות בדברי הרב

פרי ע"ח דף כ"ט ע"א פר' ד': פטום הקטורת כבר נת"ל כי ע"י פיטום הקטורת עולים הי"ס דקדושה שבתוך הקליפות והם נעשים חיצוניות אל חיצוניות המלכות דעשיה וענין י"א סמנים הוא כי יש י' קליפות דוגמא י' דקדושה... ותחילה שמעתי ממורי זלה"ה ענין זה כי י"א סמני הקטורת הם י"ס דעשיה, והנה יש י"ס דקליפות עוד לוקח כח א' של הקדושה המחיה אותה והם י"א ואלו י"ס דעשיה עם אותו הכח של הקדושה המחיה י"ס דקליפה הם י"א סמני הקטורת... וכשאנו מסלקים הכח המחיה אותם אז אותם הי"ס דקלי' נשארים מתים ואין להם חיות... ע"כ. לפי פשוט פריע"ח משמע שי"א סמני הקטורת הם י"ס דקלי עם אור הקדושה המחיה אותם הרי הם י"א סמני הקטורת, כך נראה אע"פ שאפשר להבין אחרת. וכן הוא בשע' מאמ"ר דף כ' ע"ג המובא לקמן. וכן בשע' הפסוקים דף מ' ע"ב למעלה. וכן ספר הליקוטים דף ל"ט ע"ב למטה. וכן ע"ח א' דף נ"ה רע"ד. אע"פ כן נחשבות שתי שיטות אלו לשמועה אחת, והנה בפרי ע"ח הנ"ל יש שמועה שניה. ועיין רבי שאול בהגהה על שעה"כ דף י"ג ע"א המובאת לעיל.

למה בקדושה סופרים עשר ובקלי' אחד עשר

שער מאמ"ר דף כ' ע"ג: שם (זוה"ק פרשת תרומה) דף קס"ד ע"ב וזה לשונו: ואת המשכן תעשה עשר יריעות^ק כו' הענין הוא כי הנה בסוד פטום הקטורת ביארנו ענין

^ק אלו עשר יריעות שש משזר וכו' והם מסמלים את העשיה דקדושה ויריעות עיזים הם י"א יריעות והם כנגד הקלי'.

כוונות החול

פב

אחד עשר סמנין אשר בו שהם בחינת הקליפה אשר יש בה עשר ספירות בקליפה ובתוכן יש כח אחד של קדושה המחיה אותם אמנם אינינה מצטרפת עמהם ולכן נקראים עשתי עשר^{קב} כי אינינה מחוברת בהם. ונמצא שהיותם נמנין בחשבון יתר אדרבה גרעון^{קג} הוא להם כי אינם מצטרפת עמהם. אבל בקדושה אינו כך כי הנקודה אשר מחיה אותם בין בעשר ספירות דעשיה ובין בעשר ספירות דבריאה כו' הנה היא נכללת ודבוקה עמהם ולכן היא והם נכנסין במנין עשרה בלבד ונמצא כי גריעות מספרם הוא עילוי ושבח להם. לפי שעי' מאמ"ר, י"א סמני הקטורת הם עשר דקלי ואור הקדושה המחיה אותם. ולא כשעי' הכוונות ומהרש"ו בחמדת ישראל.

שיטת הסידור

יש בדברי הרב שתי שמועות האם י"א סמני הקטורת הם י"ס דקלי' ואור אחד המחיה אותם. או שיש י' ספירות דקלי' ובהם י' אורות פנימיים ואחד מקיף. בסידור הרב משתמש בשמועה השניה אע"פ שיש בעיה נוספת בסידור שיש סתירה ואינו מתאים למה שביארנו לעיל.

סידור דף ע"ה ע"ב: ואחד מקיף עשר פנימים סמנים שנתהוו מז"מ והם היו בה בקליפת נוגה דכל עולם מאבי"ע וצריכים בירור... ע"כ. קשה שכן משמע שי"א סמנים הם בקלי' וזה לא כמו שאמרנו לעיל ולשון הנה"ש המובא לקמן. אך צריך להבין כמו שאמרנו לעיל. וזה מוכח מהמשך הסידור.

סידור דף ע"ה ע"ב: ... ואלו הן הצרי ... להעלות כתר דניצוצים מכל נוגה דאבי"ע... ע"כ. ברור כאן כמו שאמרנו לעיל. ולפי זה צריך לדחוק ולתרץ שמה שכתב סממנים אינם סממני הקטורת וקצת נשאר קשה הסידור לפי מסקנתנו.

שמועה ב'

מבו"ש דף ט"ז ע"ב למטה: ... ואלו הי"א סממנים נחלקים ל"ס אור פנימי והאחד הוא אור פנימי והאחד הוא אור מקיף וכיון שאינו נגבל בתוכם אינו חשוב כי אם לאחד עם שהוא בחינת י"ס דמקיפים ג"כ. ע"כ.

מבו"ש דף נ"ו רע"ד: ... והענין כי אע"פ ששרשם ז' עכ"ז נחלקים ל"ס בחינת אור פנימי וי"ס של אור מקיף כי אין לך בעולם זולתי פנימי ומקיף, והפנימי להיותו נחלק תוך כלים נחלק ל"ס אך המקיף שאינו מצומצם נקרא אור א',

^{קב} זה מה שאומרים בכל מקום כל המוסיף גורע שהרי שתי עשרה זה שנים עשר וכשמוסיפים ע' עשתי עשרה זה גרע משתים עשרה וזה אחד עשר. אך כאן ההסבר הוא במהות הקלי שאין הקדושה מתחברת ונכללת עימה כמו בעשיה דקדושה ולכן נתווסף אחת על העשרה וזה גירעון להם. וגם כאן נאמר כל המוסיף גורע והכוונה מי שמוסיף בקלי את הקדושה שאינה מתחברת עם הקלי וזה גירעון לקלי. אבל הקדושה גם הם עשר ספירות והקדושה המחיה אותם נכללת עמהם והם רק עשרה וזהו שבת.

^{קג} וזה הוא כאן כל המוסיף גורע ויצא לנו שמספר י"א הוא גרוע בין שירד משתי עשר לעשתי עשר ובין שעלה מעשר ונעשה י"א.

כוונות החול

פג

ואלו הם סוד י"א סמני הקטורת י"ס פנימיות ואחד מקיף אע"פ שגם הוא כולל י"ס ג"כ נקרא א'. ע"כ.

נה"ש דף כ"ה ע"ד: שורה העשיה... והנה לפי כי כל שארית בירורים הנז' שירדו לבי"ע הם משארית בירורי ז' המלכים שהם זו"ן שהם שתי אותיות ו"ה שמספרם י"א נתחלקה שארית הקדושה שבתוך הקלי' לי"א בחינות י"ס פנימיים בסוד נשמה וחיות בתוכם וא' מקיף עליהם כמספר י"א סמני הקטורת הרומזים לי"א בחינות הנז' אשר ע"י אמירת פטום הקטורת בכוונה כפי כח כוונתו הוא מברר ומעלה מקדושת הי"א בחינות... ע"כ. וזה כמו שמבואר ומשמע משעה"כ דף י"ג ע"א המובא לעיל וכן ממהרש"ו בסידור חמדת ישראל, ומשמע שי"א סמני הקטורת הם י"ס דקדושה דעשיה וא' המחיה הקדושה והם פועלים להוציא ולצרף אליהם את הנוגה שהם אור המחיה את הקלי'. ואע"פ שברוב דברי הרב משמע שי"ס דקלי הם סמני הקטורת כמו שהבאנו כמה מהם לעיל ע"ש. ועיין מזכיר שלום מערכות מערכת הקו"ף אות ב' ואות י"ז.

לסיכום והבנה כל הנ"ל עיין בספר " עטרת מרדכי " למו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א. החל מעמוד ק"ז ובעיקר עמוד קט"ו.

האם נוכל לאחד את השמועות

שמועה א'

שער מאמ"ר דף כ' ע"ג: שם (זוה"ק פרשת תרומה) דף קס"ד ע"ב וזה לשונו: ואת המשכן תעשה עשר יריעות כו' הענין הוא כי הנה בסוד פטום הקטורת ביארנו ענין אחד עשר סמנין אשר בו שהם בחינת הקליפה אשר יש בה עשר ספירות בקליפה ובתוכן יש כח אחד של קדושה המחיה אותם אמנם אינינה מצטרפת עמהם ולכן נקראים עשתי עשר כי אינינה מחוברת בהם. ונמצא שהיותם נמנין בחשבון יתר אדרבה גרעון הוא להם כי אינם מצטרפת עמהם.

וכן ממהרש"ו בסידור חמדת ישראל, ומשמע שי"א סמני הקטורת הם י"ס דקדושה דעשיה וא' המחיה הקדושה והם פועלים להוציא ולצרף אליהם את הנוגה שהם אור המחיה את הקלי'. כאן וכן במאמ"ר מדבר בשמועה א'.

שמועה ב'

שעה"כ דף י"ג ע"ג: ד"ה והנה ענין י"א סמנים אלו ה"ס עשרה ניצוצי הקדושה המחיה הקלי' בסוד או"פ ויש ניצוץ א' שהוא בסוד אור המקיף להם ואין המקיף הזה מתחלק לעשר כדמיון אוה"פ לפי שאוה"מ הוא אור פשוט אחד ונקרא אור א' בלבד ונמצא שהאור הפנימי הנחלק לעשרה והאור המקיף שאינו נחלק, בין כולם הם י"א סמני הקטורת. ע"כ.

מבו"ש דף ט"ז ע"ב: ... ואמנם שרשם אינם רק ט' לבד כנזכר ולכן נרמזו בשם ב"ן שהוא מקורם כנז' אשר הוא כינוי אל המלכות ולכן נקראו גם הם מלכים כנז"ל והנה מצינו בשם ב"ן במילואו ט' אותיות ומשם נרמזים

כוונות החול

פד

ונאחזים... **ודע כי כל הט' מלכים שהם י"א בחינות כנ"ל כולם נקראים בחינה אחת והוא בתוך עשרה קליפין בסוד ומלכותו בכל משלה** והיא סוד ונגה לו סביב והיא הקלי' נגה הנזכר בכל מקום שהיא טוב ורע ולכן נקראו הקלי' י"א יריעות כי הי' הם קלי' והחיות המחיה אותם נקרא הכל בחינה אחת ואינם בתוכם רק בסוד מקיף וחופף עליהם... ואלו הם י"א סמני הקטורת אשר כל הי"א אינם רק בחינה אחת כנז'...

בהמשך שם סוף העמוד: ... ואלו הי"א סממנים נחלקים לי"ס אור פנימי והאחד הוא אור מקיף וכיון שאינו נגבל בתוכם אינו חשוב כי אם לאחד עם שהוא בחינת י"ס דמקיפים ג"כ. ע"כ.

מבו"ש דף נ"ו רע"ד: ... והענין כי אע"פ ששרשם ז' עכ"ז נחלקים לי"ס בחינת אור פנימי וי"ס של אור מקיף כי אין לך בעולם זולתי פנימי ומקיף, והפנימי להיותו נחלק תוך כלים נחלק לי"ס אך המקיף שאינו מצומצם נקרא אור א', ואלו הם סוד י"א סמני הקטורת י"ס פנימיות ואחד מקיף אע"פ שגם הוא כולל י"ס ג"כ נקרא א'. ע"כ.

הצמח שם אות ח' בסופה: ... גם אפשר כי הפנימי והמקיף הכל בחינה אחת בחיות של הי"א קליפין... ע"ש.

הרב כאן מאחד את כל השמועות והשיטות, כולם בחינה אחת שמועה ראשונה, י"ס דקלי' והאור הקדושה המחיייה אותם, אע"פ שהוא אחד נפרט לי"א, גם הפנימי עם המקיף והכל בסוד מקיף. הקדושה בערך הקלי היא אחד, אך הקדושה בזכות עצמה היא י"א. ומה שקוראים י"א זה הפירוט של אותה הקדושה שהיא אור פנימי י', ואור מקיף א' אע"פ שגם הוא י' נקרא א' קד'. ויחד עם י"ס דקלי הכל נקרא קלי נוגה. וצריך להבין שהשמועה השניה היא באה להשלים את ההבנה מה היא הקדושה, והכל אחד. ועוד צריך להבין מה שאומר הרב שהפנימי בתוך הקלי' והמקיף חופף מבחוץ, ובמקום אחר אומר שכל הי"א הם חופפים על הקלי ולא בתוכם בסוד קלי' נוגה ונוגה לו סביב, זה הנכון. ראה מבו"ש ט' ע"ב סוף פ"ו. עיין עוד מזכיר שלום מערכות מערכת ק' אות י"ז.

שרף פרי ק"ה ע"ח דף י"ז אע"ב: ענין י"א סמני הקטורת... מביא הרב ב' השמועות, ושם בהגהה... הנה מה שלכאורה נראה השני נוסחאות האלו סותרים זה את זה כי בנוסח א' כתב שיש רק כח א' המחיה אותם. ובלשון השני כתב שהם עשר ניצוצין המחיה את הקליפות גם מ"ש בנוסחא ב' בענין י"א הוא ז"ת וד' אחורים דאו"א... והם י"א לפי שהם בחי' ו"ה משם הויה אך המחיה אותם הם י"א כנ"ל, ז' דזו"ן וד' דאו"א וכולם נקראים בחינה אחת כנ"ל והמשכיל יבין אמתת הדברים.

^{קד} אותה הבחינה הנחשבת א' היא למעשה נפרטת לכי' י' פנימי וא' מקיף שגם הוא נפרט לי'. עיין מבו"ש דף נ"ו
^{ק"ה} כתב אותו רבי דן שוהם ברבי משה והוא גדול תלמידי הבעל שם טוב.

כוונות החול זוה"ק פרשת תרומה דף קס"ד ע"ב

שער הכוונות דף י"ג ע"א: ... ועיי פטום הקטרת הזה שאנו אומרים גורמים לסלק חיות הקדושה אשר בתוך הקלי' העשיה שהם קי' י"א יריעות עזים ואנו מסלקים אותם עיי סמני י"א קטרת... בפר' תרומה דף קס"ד ע"ב ביארנוהו בסוד עשתי עשרה יריעות וע"ש קי', ומשם יתבאר לך כי י"א סמני הקטרת הם הי"ס דעשיה קי' והנה יש י"ס דקליפה ועוד כח א' קדוש המחיה אותם הרי הם י"א ועיי אלו הי"א סממנים שהם הי"ס דעשיה ועוד אותה נקודה קדושה העליונה המחיה את כולם ואז עיי כך נדחין הקלי'... ע"ש.

הרב מצווה אותנו לעיין בזוה"ק והוא במאמ"ר דף כ' ע"ג. וזה לפי השמועה הראשונה אך לפי הזוה"ק המובא במבו"ש דף ט"ז ע"ב זה יהיה לפי השמועה השניה.

שער מאמ"ר דף כ' ע"ג: שם (זוה"ק פרשת תרומה) דף קס"ד ע"ב וזה לשונו: ואת המשכן תעשה עשר יריעות כו' הענין הוא כי הנה בסוד פטום הקטרת ביארנו ענין אחד עשר סמנין אשר בו שהם בחינת הקליפה אשר יש בה עשר ספירות בקליפה ובתוכן יש כח אחד של קדושה המחיה אותם אמנם אינינה מצטרפת עמהם ולכן נקראים עשתי עשר כי אינינה מחוברת בהם. ונמצא שהיותם נמנין בחשבון יתר אדרבה גרעון הוא להם כי אינם מצטרפת עמהם. אבל בקדושה אינו כך כי הנקודה אשר מחיה אותם בין בעשר ספירות דעשיה ובין בעשר ספירות דבריאה כו' הנה היא נכללת ודבוקה עמהם ולכן היא והם נכנסין במנין עשרה בלבד ונמצא כי גריעות מספרם הוא עילוי ושבח להם, ע"כ. ע"ש.

לפי שע' מאמ"ר, י"א סמני הקטרת הם עשר דקלי ואור הקדושה המחיייה אותם. ואור הקדושה הזה הוא גם י' פנימי וגם מקיף אשר שניהם יחד הם נחשבים לאחד. **מבו"ש דף ט"ז ע"א למטה:** ... וזה שאמר בזוה"ק פרשת תרומה דף קס"ד ע"ב: לס"א יהבין חושבנה יתיר ואיהי במנינא בגריעו כגון עשתי עשר והכוונה כי עם דיהבין ליה חושבנא יתיר כי בקדושה הם י"ס ובקליפות י"א כי הרי עם שהם י"א בחינות אינם רק ט' כי הרי אלו י"א הם ז' מלכים ושני אחוריים דאו"א שהם בין הכל ט' לבד אמנם בהתחלקות או"א לשתי בחינות יהיו להם ד' אחוריים ואז יהיו כולם י"א בחינות... ע"ש.

משמע מהמבו"ש שהוא מדבר בשמועה השניה והכל קדושה. וההבדל בין מאמ"ר למבו"ש הוא כי במאמ"ר הוא שמועה א' והגירעון שאינו מצטרף עמהם אך החשבון הוא י"א, ולכן פירש את הזוהר שהם י"א, וזה הגירעון של הקלי', והם י"ס קלי' ואחד קדושה. ועל כן הרב בפריע"ח בשמועה הראשונה מפנה אותנו לפירושו במאמ"ר ששם הביאור לפי השמועה א'.

קי' ספירות דקלי' ועוד הקדושה המחיייה הרי י"א

קי' הרב כאן מצווה אותנו לעיין בביאור שלו על הזוה"ק והוא בשע' מאמ"ר דף כ' ע"ג.

קי' דקדושה

אך במבו"ש הגריעו הוא שהם ט' ומה שאנו אומרים שהם י"א זה מספר בעלמא ובאמת הם רק ט', וזה הגריעו שלהם. והוא מדבר בשמועה השניה והכל קדושה. ופירש הזוהר לפי השמועה השניה שהכל קדושה י"ס פנימי וא' מקיף.

מי הנעשים חיצוניות לחיצוניות המלכות

שער הכוונות דף י"ג ע"א: ד"ה ונחזור עתה לעולם העשיה שעד עתה נתעסקנו בענין פנימיות ג"ר שבה איך עלו אל היצירה כנ"ל... וצריך להשלים^{קט} חסרונו ולהביאו ממקום אחר והלא הוא אותו החיות אשר בתוך הקלי' והיא בחינת הקדושה המחיה הקליפה וה"ס י"א סמני הקטורת ולכן תיכף אחר פרשת התמיד אנו אומרים סדר פטום הקטורת... ע"כ.

הרב אומר כאן שמה שמשלים את החסר ה"ס י"א סמני הקטורת.

פרי ע"ח דף כ"ט ע"א פר' ד': פטום הקטורת כבר נת"ל כי ע"י פיטום הקטורת עולים הי"ס דקדושה שבתוך הקליפות והם נעשים חיצוניות אל חיצוניות המלכות דעשיה וענין י"א סמנים הוא כי יש י' קליפות דוגמא י' דקדושה... ע"כ.

מכאן משמע שע"י פטום הקטורת עולים י"ס דקדושה שבתוך הקלי, לכאורה הם י"ס דקדושה ולא אחד דקדושה, ולא י"א. אך אם נענין לעיל כמו שאמר הרי שנבין שהרב מדבר בשמוע השניה וגם הי"ס אלו הם למעשה י"ס שלמות שהם י' פנימי וי' מקיף והמקיף נחשב לאחד, ולעולם מה שאמר י"ס דקדושה הם כ' ספירות, ואפשר גם לחשב אותם לי"א שהם י' פנימיים ואחד מקיף.

פרי ע"ח דף ו' ע"ד: ... ולכן כדי שנוכל להשלים כל חלקי העשיה צריך להעלות בעשיה קדושה אחרת כדי להשלים החסרון הנ"ל כמ"ש בע"ה. על כן תחילה אנו מעלין י"ס דקדושה המתלבשים תוך הקליפות בסוד ומלכותו בכל משלה... כי הקדושה ההיא היא בחי' י"א סמני הקטורת שהם י' פנימיים והאחד עשר הוא אור המקיף עליהם כמבואר... ע"ש. כאן ברור שמדבר בשמועה ב'.

מבו"ש דף ט"ז סע"ב: ואלו י"א סמנים נחלקים ליי"ס אור פנימי והאחד הוא אור מקיף וכיון שאינו נגבל בתוכם אינו חשוב כי אם לאחד עם שהוא בחי' י"ס דמקיפים. ע"כ.

מבו"ש דף נ"ו ע"ד: ... והענין כי אע"פ ששרשם ז' עכ"ז נחלקים ליי"ס בחינת אור פנימי ויי"ס של אור מקיף כי אין לך בעולם זולתי פנימי ומקיף. והפנימי להיותו נחלק תוך כלים נחלק ליי"ס אך המקיף שאינו מצומצם נקרא אור א' ואלו הם סוד י"א סמני הקטורת... ע"ש

^{קט} עיין מה שכתב בסידור הרש"ש המובא לקמן שהשלמה זו תהיה הקדושה שמחיה את הקלי ובקטורת נעמיד אותה בגבול עולם העשיה ובמשנה שלמים קדשים קלים נעלה אותם להיות חיצוניות מלכות דעשיה.

כוונות החול

פז

אוצרות חיים דף א' ע"ד: ... והנה בזה האור יש בחינת י"ס שלמות באופן זה כי מאוזן ימין נמשכות י"ס או"מ ומאוזן שמאל י"ס או"פ ושתי בחינות אלו הם י"ס שלמות... ע"כ.

סידור ע"ד ע"א: ואחת מקיף עשר פנימי... ע"כ. הרי שיש אחד מקיף, אך בהמשך דף ע"ו ע"א בכוונת והלבונה כתוב שמעלים י' ספירות דמקיף... ע"ש. וזה מתאים למה שמבואר במב"ש דף נ"ו ע"ד.

מי הם האורות העולים בפיטום הקטורת ולמה מספרם י"א

מב"ש דף ט"ז ע"א שורה על אין בן דוד: ... ואמנם צריך שתדע כי כמו שבקדושה הם ד' עולמות אבי"ע ושרשם הם י"ס בלבד... הקלי' כולם שרשם^ק הם מבירורי המלכים שלא יכלו להתברר והם י"א ספירות... כי הרי עם שהם י"א בחינות אינם רק ט' כי **הרי אלו י"א** הם שבעה בחינות **שבעה מלכים וב' אחוריים דאו"א** שהם בין הכל **תשעה** לבד, אמנם בהתחלקות או"א^{ק"א} לשתי בחינות יהיו להם ד' **אחוריים** ואז יהיו כולם י"א בחינות... ע"כ. למדנו שהמלכים הם ז' או ט' או י"א. להבין איך היו בחינות או"א מצטרפות לז' מלכים שיהיו י"א בחינות.

מב"ש דף נ"ו ע"ד: ... הרי כי שרשם בתחילה אינן רק שבעה מלכים לבד ו' בז"א וא' בנוק' ואלו הם נאחזים בב' אותיות האחרונות של השם שהם ו"ה ושני אותיות אלו הם בגימ' י"א^{ק"ב}, והענין כי אע"פ ששרשם ז' עכ"ז נחלקים ליי"ס בחינת אור פנימי ויי"ס של אור מקיף כי אין לך בעולם זולתי פנימי ומקיף, והפנימי להיותו נחלק תוך כלים נחלק ליי"ס אך המקיף שאינו מצומצם נקרא אור א', ואלו הם סוד י"א סמני הקטורת י"ס פנימיות ואחד מקיף אע"פ שגם הוא כולל י"ס ג"כ נקרא א'. ואלו הם סוד י"א סמני הקטורת י"ס פנימיות וא' מקיף אע"פ שגם הוא כולל י"ס ג"כ נקרא א'. **ועיקר הדבר איך היו ז' ונעשו י"א** הוא כי ד' אחוריים נשברו מן חו"ב וישסו"ת ונתחברו למעלה משבעה מלכים אלו עמהם והיו י"א. **ואל תתמה איך מחו"ב כו' היו קליפות** כי זהו מבחינה שמתלבשת בזו"ן למטה להיות להם מוחין ובאותה הבחינה נחשבת כזו"ן ממש, וכמו שנעשו ראש לז"א כן נעשו סיגיהם ראש אל ז' מלכים והיו י"א סמני הקטורת כי כיון שירדו

^ק הם החיות של הקלי'

^{ק"א} אע"פ שהתחלקות או"א לשתי בחינות נעשה בתיקון כשיסוד דעתיק הנמצא בחזה דאו"א הוציא חו"ג לא"א. כנראה שהיה בחי' התחלקות גם במקרה המלכים, כמו שיש לבושים דאו"א וישסו"ת במלכים היורדים לבי"ע כמבואר לקמן הרב יפה שעה, וכן הרב בירידת המלכים מחלק את השפעתם למעלה. שירידת דעת חסד גבורה ושליש ת"ת גרמו לירידת אחורי או"א, וירידת שני שלישי ת"ת נצח הוד ויסוד ומלכות גרם לירידת אחורי ישסו"ת הרי שיש בחינות או"א וישסו"ת מחולקים גם לפני התיקון.

^{ק"ב} כאן נתן טעם היותם י"א בגלל הגימ' אך זה לא עיקר הדבר שכן נתן ו' לז"א וה' לנוק' ובהמשך מביא את עיקר הדבר.

כוונות החול

פח

למקום זו"ן בעת שבירתם א"כ יחשבו כזו"ן ממש כמבואר בסוד הקדיש...
ע"כ.

יפה שעה על ע"ח א' דף ל"ד ע"ג אות ב': שורה מגבול עולם... ואשר נלע"ד עיין שם
באורך אך קיצור דבריו הרב מקדים 3 הקדמות.

הקדמה ראשונה: כל כניסת מוחין בז"א הוא ע"י התלבשותם בנה"י דאו"א ואז
נכנסים לתוך ז"א.

הקדמה שניה: מלמד אותנו הרב שאותם הנה"י דאימא הם הופכים להיות עצם
מעצמו ובשר מבשרו של הז"א וכן הנה"י דאבא נלמד מנה"י דאימא.

הקדמה שלישית: מה שאמרנו לעיל הוא בפרצוף גדול בתיקון והשאלה האם במקרה
המלכים היתה הלבשה של נה"י דאו"א, אע"פ שהדבר צריך תלמוד גדול שמאחר
שקודם השבירה היו הז' מלכים נפרדים אחד מחבירו עד שהיו נקראים רה"ר,

מסקנתו: מכל מקום זאת תורת העולה משני המקומות שהיו מוחין דנה"י דאימא
מתלבש בז"א בהיותם בסוד מלכים ובוודאי שכן היה מתלבש גם מוחין דאבא ומוחין
דישסו"ת... בודאי כשנשברו המלכים וירדו לבי"ע גם חלקי נה"י דאבא ואימא נשברו
וירדו עמהם לבי"ע. ויש להבין שיש ב' בחינות נה"י דאו"א (1) הבחינה שירדה ונשארה
בגבול עולם האצילות (2) בחינת נה"י דאו"א שירדו יחד עם המלכים לבי"ע בסוד
מוחין והפכו עצם מעצמו ובשר מבשרו ובחינות אלו הם י"א הבחינות המחיות את
הקלי' ועולים בפיטום הקטורת והם הרפ"ח ניצוצין שאנו מתקנים במשך כל היום.
ומה שאמר ואל תתמה איך מחו"ב היו קלי' זה ענין התלבשות זאת שנתקנת בעליית
הרפ"ח במקומה בישסו"ת ואו"א ואף בא"א ועתיק. עיין **אוצרות דף ח' ע"ב אות ח'**
באש"ל, ועיין **עטרת מרדכי למו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א עמוד ק"ח**.

להבדיל בין הקדושה, והחיות, והקלי' וממה נעשתה כל אחד

מבו"ש דף ט"ו ע"ג פ"ח: הרב בתחילה מבאר עניין עקריות הסיבה מקרה המלכים,
והוא היות כוונתו יתברך לברא עולם הזה שיש בו שכר ועונש וזה אי אפשר אם לא
ע"י **קוסטינר** היא מידת הרע להפרע מן הרשעים. וזה ע"י בירור הרע עד שיהיה רע
גמור וכדי שיתגלו הסיגים והקליפות אי אפשר רק ע"י השתלשלות העולמות
ובתכליתם יתבררו הסיגים ויצאו בפועל... והרב מלמד אותנו איך היתה השתלשלות
העולמות ראשית עולם האצילות ופרצופיו, אחת מהעליון ממנו ואחר האצילות
מהסיגים של מלכות דאצילות ברא את עולם הבריאה לפרצופיו וכן עדי"ז היצירה
והעשיה... ומוסיף הרב ידיעה בענין עיבור ז"א מ"ש **במבו"ש דף מ"ה ע"ג** איך אי
אפשר לפתיחת הקבר בלא דם הם החלקים הנקראים סיגים בערך האצילות ואלו
הסיגים והדם חוזר להתברר בבריאה ומה שהוא סיגים בערך הבריאה חוזר להתברר
ביצירה וכן עדי"ז בכל המדרגה ומדרגה ודי בזה... כאן מבאר הרב איך נבראו העולמות
אבי"ע דקדושה וזה ע"י התעוררות מלמעלה " כד סליק ברעותא" שנבאר בע"ה לקמן
וכמו שמבאר **בנה"ש דף ה' ע"ג** והלאה. ע"ש.

כוונות החול

פט

מבו"ש דף ט"ז ע"א שורה הבירורים: מכאן מתחיל הרב לבאר איך אחרי בריאת העולם נעשו מהסיגים החיות של הקלי' והקלי' קי"ג... ואחר שנברר כל מה שהיה צורך להעשות מהם כל חלקי הדי' עולמות אבי"ע אח"כ נברא אדם הראשון להשלים ולברר ע"י מעשיו ומצוותיו אשר בכוח סגולת המצוות והתפילות לברר הבירורים. ואדרבא נתחבר בעץ הדעת טוב ורע הם המלכים הנז' בסיגים שבהם ואז מת גם הוא וכל תולדותיו אחריו... האמנם צריך שתדע כי בהתברר אלו הסיגים ונעשו מהם בחי' די' עולמות אבי"ע קי"ג שלהם והם סיגים וקליפות גמורות הנה בתוכם היו נתונים כל בחינות המלכים שלא יכלו להתברר והיו שם בבחי' נשמה וחיות שבהם המחיה אותם כנזכר בפרשת יתרו דף ס"ט ע"א דלית סטרא אחרא דלית בה נהירו דקיק כו' וז"ס רדיפת היצה"ר וס"א להחטיא את הצדיקים ולהדבק בקדושה יען אין להם חיות זולתו ובהתרבות הטובה והקדושה יתרבו חייהם. **ואל תתמה מעתה למה היצה"ר רודף להחטיא את האדם והבן זה...** ונמצא כי המלכים הנשארים מלהתברר קט"ו הם הם חיות הקליפות ולהיותם שם נקרא רשות הרבים יען הם נפרדות ואינם מחוברות כי עדיין לא נתקנו... **ע"ש כל הפרק** היטב ותבין ענין שלוש בחינות הנ"ל כי מהמשובח נעשו העולמות אבי"ע דקדושה ומשארת בירורי המלכים נעשו החיות של הקלי' והקלי'. ונביא כאן הקדמת הרש"ש לפיטום הקטורת המבארת היטב את הדבר.

נה"ש דף כ"ה ע"ג בסופה: אח"כ יאמר פיטום הקטורת... **כי כשיצא שם מ"ה החדש קט"ו** בירר מהנקודות מה שהיה אפשר לברר אז ותיקן כל פרצופי האצילות, **ושארית בירורי** חלקי בחינת אצילות של הנקודות, **מהיותר מובחר** שבהם נעשה קליפת נוגה דאצילות כלול מטוב ורע, ומהסיגים הגמורים שבהם נתהוו **אצילות של הקליפות, והנוגה הנז'** הוא בסוד **נשמה וחיות** להם. ושארית בירורי הכלים הפנימיים והאמצעיים והחיצוניים של הנקודות נדחו לבריאה... ע"כ. ובהמשך מלמד אותנו הרב איך נעשה בבריאת העולמות שלוש בחינות. הקדושה, חיות הקלי', והקלי'. ע"ש באורך.

קי"ג אחר שנעשית הקדושה מהשאר הנקרא בלשון הרב **שארית הבירורים** נעשו ב' בחינות חיות הקלי' והקלי' קי"ג
קי"ד דקדושה ואז נשארים שארית הבירורים
קט"ו הכוונה שהם שארית הבירורים אחר שנעשה אבי"ע דקדושה מהם נעשו ב' הבחינות שהם החיות של הקלי' והקלי'.
קט"ז משמע שיציאת שם מ"ה עושה כל הבחינות שהם א' אצילות. 2) חיות הקלי'. 3) והכל תלוי ביציאת שם מ"ה.

כוונות החול ממה נעשה הקלי, ומה מחיי אותם

שעה"כ דף ט"ו ע"ג: ד"ה עוד ירצה... והענין הוא כי הנה כל הקלי יצאו מן הבירורים דז' מלכי אדום, צריך להבין כאן הבירור הוא לעשות קלי, ולא בירור לצורך תיקון, כאן הבירור להוציא ולגרום לפסולת להיות קלי, עיין **אוצרות דף מ' ע"ג**, לכן יצאו הנקודות הנז' בלי תיקון... וישברו, ושבירתן זו היא טהרתן שאז נתברר הזוהמה והסיגים שבהם ונעשו הקלי ההם הטמאות.

מבו"ש דף ט"ו ע"ג פרק ח': והנה הרע הזה הוא שורש הסיגים... וכדי שיתגלו הסיגים והקלי אי אפשר, רק ע"י השתלשלות עולמות, ובתכליתם יתבררו הסיגים ויצאו בפועל... ובירר פסולת מגו מחשבה, הרי כי זריקת אלו הנצוצין למטה... הוא **לברר** הפסולת והקלי, שהיו **בכח** במחשבה העליונה ועתה יצאו לפועל, הקלי הוא **הרע הגמור** אחר שיצא ממנו **כל הטוב** והתברר להיות קלי, **ויש לו חיות מהיא חיותו?**

שעה"כ דף ט"ו ע"ג שורה ב' אותיות: היות והקלי נוצרו מ- ו"ה ושורשם משם (הקלי), גם **חיותם** והארה להם תבוא מ- ו"ה,

יש שני נושאים (1) עצם בידוד הקלי. (2) להמשיך להם הארה. לכן אין אחיזה לקלי בשתי אותיות ראשונות של השם, אחיזתם זה חיותם, והיות וחיותם בשתי אותיות אחרונות, לכן אין להם אחיזה ב"ה. **י"א** סממני הקטורת (והם הנוגה) הם החיות לקלי הנמשכת מ-ו"ה.

שעה"כ דף ט"ו ע"ג שורה הקטרת: ... והנה כוונת הקדיש ולהסיר אתו הרוחניות שהם **י"א** סממנים משם, וזה נעשה ע"י העלאת ב' אותיות (1) ו"ה עד או"א שהם י"ה ואז יתחברו עמהם (2) (הכוונה **י"א** סממני הקטורת) וע"י כך יתבטלו (3) הקלי, עיין בסוף כוונת הסידור 3 שינויים.

יש להבחין: י"ה, באותיות הראשונות אין אחיזה לקלי. ו"ה, יש בהם אחיזה לקלי ב"ה. **י"א** סממני הקטורת, שורשם מה-ו"ה וה-ו"ה מחיים את הקלי, והם נוגה. קלי גמור, נעשו מבירור המלכים הסיגים מהכלים.

אך צריך לשים לב **שבעץ חיים א' דף מ' ע"ד**, וכן **בע"ח ב' דף ק"ח ע"ד**, משמע משם שי"א סממני הקטורת הם הקלי, וזה לא כמו **מבו"ש דף ט' ע"ב ושעה"כ הנ"ל:** מהפסולת שבהם (בי"א בח') נעשו הקלי ומה שלא נתברר מהם, עדיין הם נתונים תוך הי"א קליפות הלא הם סוד י"א סממני הקטורת שהם האורות שם תוך הקלי, שי"א סממנים הם חיות לקלי, נראה שבע"ח חסר שורה, **והנכון כמו שעה"כ ומבו"ש.**
צריך להבין מה עשה את עצם הקלי, ומה עשה את החיות לקלי, יש להפריד שני הדברים.

מבוא שערים דף ט"ו ע"ב שורה תיקון: ... בראשונה הסיגים היו בתוך הכלים... והוצרכו למות ולברר הפסולת (ולברר הפסולת לעצמה).

מבוא שערים דף נ"ו ע"ג: ... בענין הקלי מהיכן נתהוו ומה עניינם, עניין הדין, וכלים שניהם מגבילים, ואלו הכלים התחילו להתגלות מעולם העקודים ועד

סוף עולם העשיה, ותוך המלכים והכלים האלו... נשאר בתוכם הבל דגרמי קצת נצוצות אור להחיותם והם רפ"ח נצוצים, ומהם י"א סממני הקטורת ק"י. מבוא שערים דף ט"ז סוף ע"ב: ... וקלי זו דנוגה... הם רפ"ח ניצוצי המלכים שמתו, וקלי זו נעשית מהרפ"ח נצוצות שנשארו בתוך הכלים ולא נבררו והיא מרחפת על הקליפות... ואינה נכנסת בתוכם, והיא קליפת האגוז הדקה.

בירידת המלכים, הכלים שלהם עם הסיגים, בבי"ע, בתיקון העולמות עלו, ועיי שם מ"ה החדש נעשו כל הפרצופים והעולמות, ומהנשאר הפסולת שלהם נעשה הקלי, וקלי זה קלי גמור, אך עדיין יש בהם הארה וחיות מחוצה להם (תגין, הבלא דגרמי) והם י"א סממני הקטורת, משארית הרפ"ח המחיים אותם, שלא נתקנו בבירור הראשון. עיי הקטורת אנחנו מעלים אלו הניצוצות ונשאר הקלי בלי חיות כלל. ראה בהמשך דיוק יותר.

צריך שלא נטעה בהבנת המערכת

- (1) **שלא נטעה** ונאמר שמקרה המלכים ירדו הכלים השבורים למקום בי"ע וירדו רפ"ח ניצוצים להחיות הכלים. והכוונה שירידה למקום בי"ע זה הקלי והניצוצות הרפ"ח המחיים את הכלים הם חיות הקלי **אינו כן**.
- (2) **שלא נטעה** ונאמר שמה שאנו מעלים עיי התפילה והתורה והמצוות את הרפ"ח ניצוצים לתקנם, זו הקדושה ומה שנשאר זה הקלי, **אינו כן**.
- (3) **אוצרות חיים דף י"ז ע"א אש"ל אות ג'**: בירר מן הנקודות של ס"ג וכו' ר"ל **בירר לחלקו מן הס"ג** כדי לחברם עמו. אבל **אינו ר"ל שבירר מבי"ע** שהוא בירור ממש שהרי כבר נבררו ועלו מבי"ע לע"ב ס"ג דא"ק בסוד מ"ן כדי שיזדווגו להוציא מ"ה החדש ותשלום הב"ן כמבואר בהקדמת **רחובות הנהר דף ג' ע"ד יעוש"ב**. ע"כ. וכן מדויק מדברי הרב עצמו שכתב שם, בירר מן הנקודות של ס"ג אשר בהם הייתה השבירה מה שיוכל לברר מהם ושתפו וחברו עמו ואז נעשה המ"ה בחי דכורא והס"ג נעשה בחי נוק' אליו... ע"כ.
- (4) **מנהון אתבסמו ומנהון לא אתבסמו: מבו"ש דף ט"ו ע"ד**: ... וכמ"ש **באדרת נשא דף קל"ה ע"ב ידמנהון אתבסמו ומנהון לא אתבסמו**". ואין פירוש דיש מהם קצת מלכים שנתבסמו וקצתם שלא נתבסמו, **אמנם** הכוונה **דמנהון ממש מחלק מלכים** עצמם מכל חלק וחלק של כל אחד [ואחד] מהם נתברר קצתו ונתבסם וחלק מהם מכל אחד ואחד שבהם לא אתבסם ונשאר למטה כמ"ש בע"ה. ע"כ. כאן הכוונה שחלק מהרפ"ח שעלה להתקן זהו **מנהון אתבסמו** ומה שנשאר שארית הבירורים שמהם נעשו הקלי והחיות שלהם וזהו **מנהון לא אתבסמו**. ואין לאמר כאן שמדובר מנהון אתבסמו מתוך

ק"י הכלים והרפ"ח עולים להתתקן ומהם נעשים העולמות והפרצופים המתוקנין ונשאר בסוף כל דרגין בחינת הסיגים האחרונים עם מעט אור והם י"א סממנים ובקטורת אנחנו מוציאים גם את הניצוצות האלו ונשאר קלי מתים בלי חיות. נה"ש דף כ"ה ע"ד. ע"ש.

כוונות החול

צב

הבירורים שבמקום ביי"ע, ומה שנשאר להתברר בהמשך הזמן ששת אלפים שנה עיי תפילה מצוות ותורה וזהו מנהון לא אתבסמו זה אינו.

מה שצריך להבין הוא

שהרפ"ח ניצוצים והכלים שאנו מעלים לתקנם, מהם נתקנים העולמות ומהם עצמם נעשה הקלי, והחיות של הקלי, שאנו מתקנים עיי פיתום הקטורת. וכל זה נעשה אחרי שאנו מעלים את הרפ"ח ועולים לעייס דא"ק להביא שם מ"ה החדש וט' ספירות דשם ב"ן. **אם כן הרפ"ח ניצוצים הם חיות הכלים. וחיות הקלי' שהיא משארית בירורי המלכים היא הנתקנת עיי י"א סממני הקטורת, בפיטום הקטורת.** הרב בכמה מקומות מדמה את סדר הבירור לכריית הזהב שנעשה עיי זיקוק אחר זיקוק, כך יש בירור אחר בירור עד הפרדת הקדושה לגמרי מהסיגים והקלי'. עיין **מבו"ש דף ט' ע"ב**.

מבו"ש דף כ"ח ע"ד: שורה חמשה... ואמנם סדר הה"ג מתחילים להתפשט מחסד עד הוד לכן נקרא כלו עיי גבורה הראשונה הנקרא חסד וזהו מארץ התימני (כי הוא דרום שהוא חסד עיי הגוביי י) כי תימן ארץ אדום כניל ואמנם **בלע** הוא **הדעת** כנז' בש"ב ובלע זה הר **עיבל** שבו ניתנו הקללות אמנם י' יתירה דעיבל **סוד נקודה הקדושה שבתוכם** שנתפשטה במלכים אלו **אחר התיקון** להאיר בהם וגם היא כלולה מי' בסוד י"א סממני הקטורת כנזכר בזוה"ק. עייכ. עיבל אותיות בלע ועוד י' והכוונה שהי' היא חיות הקלי' לשארית בירורי המלכים.

שאלה: אם כן הדבר מפני מה אין רואים את עשיית הקלי' נוגה והחיות יחד עם חלוקת השפע במלך העולם?

תשובה: אין אנו צריכים לדאוג לקלי' שהיא נטפלת לקדושה אנו דואגים לעשיית הקדושה ואת הקלי' שנעשית יחד עם הקדושה היום נעסוק בה מחר בפיטום הקטורת. עיין **תו"ח דף פ"א ע"א**.

מה הבחינות העולות לע"ב ס"ג דא"ק

אוצרות חיים דף ט"ז ע"ב:... והנה בזיווג הזה צריך שיתוקנו כל הי"ס **מן הכתר ועד המלכות** כי אפילו הגי"ר אינם מתוקנות **ולכן בחינת העלאת מ"ן אלו היה עד למעלה בע"ב ס"ג דא"ק כמייש בעי"ה**... עייכ. עייש.

שם באש"ל אות ז':... וזה היפך ממייש הרב בשעי' מ"ד ומ"ן, שאין מתברר שום מדרגה אלא במדרגה שעל גביו בלבד יעו"ש... אם כן מוכרחים אנו לומר כי מייש הרב בפרקין שכל הבירורים עלו לעייס העליונים דא"ק **איירי בבירורים שמתבררים מכל הי"ס חלקים השייכים והמתיחסים לתיקון עתיק** כמייש מו"ר הקדוש הרשי"ש זיע"א בהקדמתו **נה"ש דף ה' ע"ב ד"ה** ונחזור... עייש.

כוונות החול

צג

רבי שאול מקשה על דברי הרב שיש קושיא שכן כאן כתוב שכולם עולים ובמקום אחר כתוב שעולים רק למדרגה שעליה. ומתרץ שהם י"ס חלקים השייכים לעתיק. וצריך להבין מהיכן יודע רבי שאול שהם דווקא החלקים השייכים לעתיק?

מבו"ש דף י"א ע"ד שורה ובי' ... והנה עליית האורות למעלה בבינה הם בחינת המ"ן האמנם להיות כי התיקון הזה אינו אל השבעה מלכים לבד כי **כל עשרה נקודות נפגמו** עם שאין בחינת חסרונם שוה כנז' בח"ב **ולכן כל העשרה נקודות צריכים תיקון וכולם צריכין לעלות למעלה בסוד מ"ן נוקבין במקום עליון בשורשם** אשר יצאו... ע"כ. ע"ש. וזה הלשון כמו האוצרות חיים.

נה"ש דף ח"י ע"א: שורה וכפי שיעור הבירורים העולים מבי"ע כך נבררים ועולים מאחוריים דא"א שהם אותם החלקים שבהם מלובשים... וכן עד"ז **מא"א לעתיק כי כל הי' נקודות צריכים תיקון כי כולם יצאו חסרים ובלתי מתוקנים**... ע"ש. הרש"ש שם משפט זה דווקא כשדבר על בירורי עתיק, **מכאן נראה שרבי שאול תירץ לעיל דאיירי בבירורים שמתבררים מכל הי"ס חלקים השייכים והמתחסים לתיקון עתיק.**

עלית הבירורים

צריך להבין, שבכל תהליך העליה מהבריאה ועד ע"ב ס"ג דא"ק, בין בעליה ראשונה כד סליק ברעותא, בין בעליה בברכה או בתפילה, **אין זיווג בא"א.** תחילה עולים ח"ן באבא, ג"ה באימא, ת"י בא"א^{ק"ח}, ובשלב העליה **לא נכנסים לעיבור תוך מעוי דאימא.** ובירידה בזיווג או"א אז ז' המלכים יכנסו תוך אימא לעיבור, ע"י עיבור ע"ס דא"ק יורדים י"ס דמ"ה וט"ס דב"ן. באו"א נתקנים הבירורים ונכנס שם התוספת שבאה להם מע"ב ס"ג דא"ק. עיין **אוצרות ט"ו ע"ד,** וכן **שעה"ק דף כ"ח ע"א,** וכן **נה"ש דף י"ח ע"א.** העליה לע"ס דא"ק ולא מוזכר ברש"ש זיווג או עיבור בזמן העליה כלל וזה **צריך להבין היטב.**

ועוד צריך להבין שיש לכאורה סתירה. (א) כתוב שכל הבירורים כולם עולים לע"ס דא"ק, **(ב)** וגם כתוב שכל פרצוף נתקן בפרצוף שמעליו. **אוצרות ט"ו ע"ד ...** גזר והעלה מ"ן מתתא לעילא וע"י כך היה זיוג עליון דחוי"ב דא"ק הפנימיים... **ר' שאול אות א'...** ר"ל שבורר מכל הי"ס דנקודים חלקים המתחסים לעתיק כמו שנכתוב... כי אפילו בז"מ יש חלקים^{ק"ט} השייכים

^{ק"ח} באבא יש רק ח"ן באימא יש ג"ה בא"א ונוק' יש ת"י שלב ראשון, לאחר מכן נעשה יחוד באו"י שבאו"א והת"י נתנים לאו"א. וזה מסביר שפעם כתוב שבאבא יש ח"ן באימא ג"ה ובא"א יש ת"י ושמועה אחרת כתוב שיש באבא יש ח"ן וחצי ת"י ובאימא יש ג"ה וחצי ת"י. וזה יהיה כאמור אחרי זיווג בא"א מינייה וביה וינתן לאו"א החלקים שהיו בא"א. וצריך להבין שא"א המתיוחד מינייה וביה הוא א"א שבתוך או"א, **אוצרות דף ל"ט ע"ג ...** ואז ע"י התלבשות נה"י שלו תוך או"א עצמן אשר הם דכו"ן ממש אז ע"י היסוד דאריך הנכלל מדכו"ן שימש מינייה וביה והוציא אז תיצוניות דו"ק דז"א ג' כלילן בג' ואת נוק' בסוד פסיעה לבר...

^{ק"ט} וזה מההלבשה לפי שעה שבאו להם לבושים מאו"א מא"א ומעתיק. והם הבחינות העליונות בכל מלך ומלך יש י"ס עתי' וא"א הם הכתר של כל נקודה ונקודה ואו"א הם חכמה ובינה והם בחינות ע"ב וס"ג של הרפ"ח. עיין **יפ"ש בע"ח א' דף ל"ד ע"ג.** **אוצרות דף ח' ע"א אות ח' באש"ל,** וכן **עלי נהר דף**

כוונות החול

צד

לעתיק... ע"ש. **שם באש"ל אות ז'**: ... וזה היפך ממ"ש הרב בשע' מ"ד ומ"ן, שאין מתברר שום מדרגה אלא במדרגה שעל גביו בלבד יעו"ש... אם כן מוכרחים אנן לומר כי מ"ש הרב בפרקין שכל הבירורים עלו לע"ס העליונים דא"ק **איירי בבירורים שמתבררים מכל הי"ס חלקים השייכים והמתיחסים לתיקון עתיק** כמ"ש מו"ר הקדוש הרש"ש זיע"א בהקדמתו נה"ש דף ה' ע"ב ד"ה ונחזור... ע"ש.

שאלה: ע"י עליה לע"ס דא"ק יעשה תיקון רק לבירורי עתיק, או שיתוקנו כל הבירורים של כל הפרצופים?

אוצרות דף ט"ז ע"ב: ... והנה בזיווג הזה צריך שיתוקנו **כל הי"ס מן הכתר ועד המלכות** כי אפי' הגי"ר אינם מתוקנות ולכן בחי' העלאת מ"ן אלו היה עד למעלה בע"ב וס"ג דא"ק ... וע"י הזיווג הזה דע"ב ס"ג כנז' נתקן כל האצילות כולו מן עתיק עד המלכות. ותחילה נתקן עתיק ואחר כך היה זיווג בעתיק לתיקון א"א... ע"כ.

לכאורה יש סתירה בדברי הרב עצמו שהרי בתחילה אומר: "וע"י הזיווג הזה דע"ב ס"ג כנז' נתקן כל האצילות כולו מן עתיק עד המלכות" ובהמשך אומר: "ותחילה נתקן עתיק ואחר כך היה זיווג בעתיק לתיקון א"א". צריך להבין מה נתקן בזיווג עתיק? **הרב אש"ל אות ח'**: ... לפי זה צ"ל כי מ"ש תחילה שע"י זיווג זה נתקנו כל העשר ספירות מכתר ועד מלכות... הכוונה היא שע"י זיווג העליון דע"ב ס"ג דא"ק **היה הכנה** לתיקון כל הי"ס דאצילות מכתר ועד מלכות... אבל לעולם ע"י זיווג ע"ב ס"ג דא"ק **לא נתקן כי אם עתיק ונוק'** דווקא ע"כ ע"ש. נלע"ד לדייק שההכנה היא לי"ס והתיקון הוא רק לעתי".

עוד צריך לומר (1) שכל הבירורים עלו על ידי מעשינו מזו"ן לישסו"ת, מיססו"ת לאו"א, מאו"א לא"א ומא"א לעתיק. ומעתיק הם העולים לע"ס דא"ק. כמבואר בנה"ש דף י"ח **סע"א וע"ב**, ע"ש. (2) **בע"ס דא"ק** נתקן עתיק ומוציא י"ס דמ"ה ותשלום י"ס דב"ן, א"כ יש ב' פעולות. **א-** כללית, הוצאת השפע לכולם, **ב-** ופרטית, תיקון עתי'. (3) ואז כל פרצוף עליון יעשה ב' פעולות, יביא את השפע הכללי מע"ס דא"ק, ויתקן את המלכויות בכוח ע"ס שלו הפרטי הכלול בו בהתכללות והתקשרות. ראה **עלי נהר סוף אות מ"ג דף ל"ח ע"א**.

באתי לגני ג' דף ע"ה ע"ב: ד"ה ובקיצור... הרב אומר שאין הפרש בין התיקון הראשון כד סליק לתיקון הנעשה בכל יום **כי אם בדבר אחד** שבכל יום עולים כל הבירורים בסדר העליה עד עתי' והוא גורם להוציאו השפע, ונתקן עתי' וממשיך ומתקן א"א וכן כולם. **אך בכד סליק** עלו בראשונה רק בירורי גי"ר דעתיק בלבד והם מוציאים את כל השפע לכל הפרצופים **אע"פ שלא עלו עדיין הבירורים שלהם**... ההבדל הוא רק סדר עליית הבירורים. ע"ש.

ל"ח ע"א אות מ"ג, וכן שם הגהת ר' שאול אות ס"ז. ועיין ר' שאול **אצרות דף ל"א ע"ג אות ב'** שורה מתחילה לנו... יצא לנו מזה שהמלכים היה להם מוחין מאו"א קודם התיקון ואלו הם בחי' חב"ד שלהם כידוע שהם ע"ב ס"ג שלהם... ע"ש.

צה

כוונות החול

בהמשך מביא הרב את שיטת המעיל אליהו דף קצ"ד רע"ב משמע מדבריו שבעליית כד סליק בפעם הראשונה עלו כל הברורים לע"ס דא"ק... ע"ש.

כד סליק ברעותא

ע"ח ב' דף ס"ז סע"ב: והנה הזיווג הראשון שהיה בעת בריאת העולם היה ע"י נס בבחירתו יתברך וברצונו הפשוט כמ"ש בזוה"ק פעמים רבות כד סליק ברעותיה למברי עלמא כו' וצריך להבין על מה בכל פעם שמדבר בבריאת העולם או בתחילת האצילות מדבר בלשון זה כד סליק ברעותיה. אך הענין הוא בא' מב' פנים והם, ענין א' והוא כי אי אפשר לאו"א שיזדווגו אם לא ע"י מ"ן שהם הזו"ן שהם הבנים ראשונים שלהם כי זהו ענין ואדם אין לעבוד את האדמה כי אין עבודה וזריעת האדמה שהיא הנקבה העליונה נעשית אלא ע"י האדם המעלה מ"ן, ואם כן בפעם הראשון שנברא העולם לא היה אפשר להבראות כי הרי עדיין לא היו זו"ן נבררים ועולין בבחי' מ"ן וא"כ גם הזיווג עליון לברא את העולם לא היה יכול להזדווג לכן עלה ברצונו הפשוט ובבחירתו ית' שאפילו בלתי העלאת מ"ן נזדווגו והאציל את עולמו אמנם אחר שכבר נולדו זו"ן אז משם ואילך אין עוד שום זיווג למעלה רק ע"י העלאת מ"ן. גם פי' כד סליק ברעותיה כו' הוא יותר נעלם והוא כי הנה... ע"ש ענין נשמות הצדיקים.

מבו"ש דף ט"ו ע"ד: שורה בתחילה ע"י העיבור העליון הנזכר בפ"ב התחילו לברר היותר משובח שבכולם וממנו נעשית נוקבא דעתיק ... ועתיק ועד"ז בכולם וכמשי"ל פ"ב ע"ש היטב. ואח"כ ע"י זיווג דדכורא דעתיק עם נוקבא העלו וברירו ניצוצות שהיו למטה נופלות החלק הראוי אל נוק' דאריך ונכנסו במקום העיבור בסוד מ"ן נוקבין ושם מתמתקים... ע"ש. שזהו סדר כד סליק ברעותא, שהיה לפני בריאת אדה"ר, כי אדם אין לעבוד את האדמה ואד יעלה מן הארץ... ולא סדר של אחר בריאת אדה"ר, מה שאנו עושים הברור ותיקון בתפילותינו ובמצות ולימוד תורה. ולהבין הסדר זה נביא מדברי הרש"ש.

נה"ש דף ה' ע"ב: ד"ה נחזור לענין הנז"ל כי במעשה בראשית בהגיע זמן התיקון ועדיין אדם אין לעלות מ"ן כנז"ל ואז עלה ברצון המאציל ר"ל כי המשיך והעלה מהאורות והכלים הנז' דב"ן שנפלו לבי"ע דכל פרט כנז"ל המובחר שבהם מה שהיה מוכרח וצורך לתקן ממנו ג"ר חב"ד שהם השלושה פרצופים הפנימיים שהם המוחין הנקראים רעותא דעתיק דאצילות דכל פרטי פרצופי אבי"ע דאצילות²⁰ כנז' בפ"ה משער התיקון לפי ערך העת והזמן ההוא של קודם בריאת אדה"ר, והכלים והאורות הנז' שעלו היו המובחר והמעולה שבכל מלך ומלך ר"ל חלק מכל א' וא' וכפי חלק הנברר מאחד מהם כך נברר מכל אחד מהם חלקים המתיחסים לאותו חלק כי כן הטביע בהם המאציל כי גוף א' הם וזמ"ש בזוה"ק נשא דף קל"ה ע"ב "מנהון

²⁰ עיין לעיל מה שביארנו ועיין באתי לגני ג' עמי ע"ד- ע"ה

כוונות החול

צו

אתבסמו ומנהון לא אתבסמו " פי מנהון ר"ל מכולם ועלו האורות והכלים מבי"ע לאצילות דכל פרט ונתחברו עם האורות שלהם שנשארו באצילות בכלים דא"א ואו"א דכל פרט... ע"כ. כאן הרב מלמד אותנו בנין ג"ר רעותא דעתיק... ע"ש באורך קכא.

ובהמשך בע"ג שורה מובנים. והנה א"א עדיין לא נתקן כי אדם אין שהם או"א המעלים תמיד הבירורים דא"א לעתיק למ"ן ואי אפשר לבירורים להעלות למ"ן אם לא על ידי הבנים שכבר יצאו ונתקנו שהוא הפרצוף שלמטה ממנו שנקרא בן אליו ועדיין לא נתקן ואז סליק ברעותא דעתיק קכב למברי עלמא הוא הא"א ר"ל כי השלושה פרצופי דחב"ד הנז' דמ"ה וב"ן הנקרא רעותא דעתיק מאליהם בלי מה שיעלה להם מ"ן ביררו היותר מובחר מכל שארית חלקי אורות הנז' דב"ן אורות הראויים לשלושה פרצופי הפנימיים שהם חב"ד דא"א דאצילות דכל פרט והעלו אותם למ"ן להם קכג ונזדווגו החב"ד הנז' דעתיק ותיקנו את אורות הנז' דחב"ד דא"א וחיברו עמהם את הכחב"ד דפרצוף חכמה דמ"ה ונתקנו החב"ד דא"א שהם הג' פרצופים הפנימיים הנקרא רעותא דא"א, ואחר שנתקנו הג"ר הנז' דא"א הנק' בנים לעתיק אז הם העלו מ"ן מהבירורים דו"ק דעתיק לג"ר דעתיק ונזדווגו הג"ר דעתיק ותיקנום וחברו עמהם הראוי להם מחלקי אורות וכלים דו"ק דפרצוף כתר דמ"ה קכד.

וכן עד"ז היה בתיקון או"א בהיות שעדיין לא נתקנו או"א ואדם אין שהם ישו"ת להעלות הבירורים שלהם למ"ן לא"א ולכן סליק ברעותא דא"א למברי עלמא הם או"א והוא כי עלו בירורים דג"ר דאו"א מאליהם לרעותא דא"א...
וכן היה בתיקון ישו"ת בהיות שעדיין לא נתקנו ישו"ת ואדם אין שהם זו"ן להעלות הבירורים שלהם למ"ן לאו"א ואז סליק ברעותא דאו"א למברי עלמא הוא ישו"ת... ע"ש.

וכן היה בתיקון זו"ן והוא בהיות שעדיין לא נתקנו הזו"ן כי אדם אין שהוא אדה"ר להעלות את הבירורים שלהם למ"ן לישו"ת להתקן, ולכן סליק ברעותא דישו"ת למברי עלמא דזו"ן ואז עלו הבירורים דג"ר דזו"ן מאליהם לרעותא דישו"ת שהם הג"ר הנז' שלהם ואז נזדווגו ישו"ת זיווג דרעותא ותיקנום וחברו עמהם הראוי להם... ע"ש באורך.

קכא עיין **אוצרות דף ט"ז ע"ג** סוף אות י' באש"ל שם כתב שעתיק נתקן בע"ב ס"ג דא"ק הזכר בלבד ונשארו י"א פרצופים לתקן אך כשמגיע לגבול האצילות ומברר את הנוק' שלו אז זה מה שכתוב שנשארו י"א פרצופים לתקן.

קכב ג"ר דעתיק

קכג לעצמם, הם מעלים את הבירורים והם מתקנים אותם גם כן.

קכד החלקים השייכים לו"ק דעתיק מתוך המ"ה וחיבר הב"ן אליו וכן הג"ר התייחדו לחבר הו"ק לג"ר, ויהיה פרצוף שלם מכתר דמ"ה וה"ר דכתר דב"ן וכו'.

כוונות החול

צז

להבין בקיצור את סדר בריאת העולמות ע"י המאציל^{קכה}, כד סליק ברעותא
והוא כי.

תחילה העלה המאציל את הבירורים מאליהם בלי מה שיעלה להם מ"ן, המובחר, הראוים לעשות מהם ג"ר דעתיק ונזדווגו ע"ב ס"ג דעתיק דאבי"ע דאצילות דא"ק... ותיקנום.

ואח"כ רעותא דעתיק העלה את הבירורים של ג"ר דא"א ותיקנום, **ואז ג"ר דא"א** העלו הבירורים הראוים לו"ק דעתיק לרעותא דעתיק ועתיק תיקנום וחברו אותם אליהם.

ואח"כ רעותא דא"א תקנו את ג"ר דא"א, **ואז או"א העלו** את בירורי ו"ק דא"א וא"א מתקנים אותם ומחברים אותם אליהם.

ואח"כ רעותא דא"א תקנו את ג"ר דיסו"ת, **ואז ישו"ת** מעלים את בירורי ו"ק דא"א לג"ר דא"א ומתקנים אותם ומחברים אותם אליהם.

ואח"כ רעותא דיסו"ת תיקנו את ג"ר דזו"ן, **ואז וזו"ן** מעלים את בירורי ו"ק דיסו"ת והם מתקנים אותם ומחברים אותם אליהם.

ואח"כ נברא אדם הראשון מזיווג ג"ר דזו"ן. ותפקידו היה להעלות בירורי ו"ק דזו"ן.

יצא לנו שכל פרצוף עליון מברר ומתקן את הג"ר של הפרצוף התחתון ממנו, וזה התחתון הג"ר שתוקן, מבררים את הו"ק של הפרצוף העליון, וזה העליון מתקן ומחבר הו"ק אליו. **ע"כ בקיצור.**

נה"ש דף ה' ע"ד: הרי נתקנו הג"ר דו"ק דמ"ה וב"ן דזו"ן ועדיין הו"ק דו"ק דמ"ה ודב"ן דזו"ן לא נבררו ולא נתקנו.

ואחר שנתברר ונתקן כל מה שהיה צורך להעשות מהם כל חלקי^{קכו} **פרצופי ד' עולמות אבי"ע** כנז"ל וכמ"ש לקמן בע"ה **אז נברא אדה"ר ממחצב הנשמות** להעלות מ"ן מבירורי ו"ק דזו"ן וכל שארית הבירורים ע"י מעשיו ומצוותיו ותפילותיו, ואדרבא נתחבר בעץ הדעת טו"ר בסיגי המלכים ונפל וגרם להפיל כל המ"ן מנוק' דעתיק ולמטה כמ"ש... ואז נגזר עליו מיתה דוגמת המלכים ונתגרש מג"ע לחזור לברר מה שגרם להפיל עד שישלים לברר ולתקן מה שפגם ע"י החטא **בספירות ובנשמות** ואז יחזור למקומו לג"ע לעשות חיובו הראשון וד"ל. **ומבואר מזה כי ע"י התפילות והמצוות שבכל יום ויום מתבררים מבירורי חלקי ד' עולמות אבי"ע ומבירורי הנשמות אף גם עתה... ומ"ש בקצת מקומות שלא נשאר רק חלקי הנשמות? זה היה קודם חטא אדה"ר ע"ה... ע"ש. עיין עוד שמן ששון על נה"ש בסוף הספר עמוד ע' ע"ב. וכן באתי לגני ג' על נה"ש הנ"ל.**

^{קכה} צריך להבין שלעולם תיקון הפרצופים הוא ע"י עליית מ"ן הבירורים מלמטה אך לפני בריאת אדה"ר היה העלית מ"ן ע"י המאציל העליון וכמבואר כאן שהוא הפרצוף העליון, ואחרי בריאת האדה"ר נעשה על ידינו, הבנים.

^{קכו} מעתיק דכורא ועד ג"ר דזו"ן ונשאר ו"ק דזו"ן שצריך להתברר ע"י אדה"ר.

כוונות החול האם רפ"ח הם י"א סמנים

צח

נה"ש דף כ"ה ע"ד: ... כי כשיצא שם מ"ה החדש^{קכז} בירר מהנקודות^{קכח} מה שהיה אפשר לברר אז ותיקן כל פרצופי האצילות, ושארית בירורי חלקי בחינת אצילות של הנקודות, מהיותר מובחר שבהם נעשה קליפת נוגה דאצילות כלול מטוב ורע, ומהסיגים הגמורים שבהם נתהווה אצילות של הקליפות, והנוגה הנז' הוא בסוד נשמה וחיית להם. ושארית בירורי הכלים הפנימיים והאמצעיים והחיצונים של הנקודות נדחו לבריאה... ע"כ.

אוצרות דף י"ז ע"א: שורה ט"ו... והנה כאשר יצא האור החדש שם מ"ה דאלפ"ן בירר מן הנקודות של ס"ג אשר בהם היתה השבירה מה שיכול לברר מהם ושתפו וחברו עמו... ע"כ. לכאורה לשון אוצרות היא לשון הנה"ש, אך חסר התיבות אשר בהם היתה השבירה...

שם באש"ל אות ג': בירר מן הנקודות של ס"ג וכו' ר"ל בירר לחלקו מן הס"ג כדי לחברם עמו. אבל אינו ר"ל שבירר מבי"ע שהוא בירור ממש שהרי כבר נבררו ועלו מבי"ע לע"ב ס"ג דא"ק בסוד מ"ן כדי שיזדווגו להוציא מ"ה החדש ותשלום הב"ן כמבואר בהקדמת רחובות הנהר דף ג' ע"ד יעוש"ב. ע"כ.

שאלת השמן ששון

פתח עינים דף י"א רע"א: ורצוני היה לבאר ענין הי"א סמני הקטורת מה ענינם ושורשם לקרותם בשם זה והשנוי של בחי' רפ"ח נצוצים אם הם עצמם הי"א סמני הקטורת או לא?

שמן ששון א' דף ל"א ע"ד ד"ה פרק י': ... ועיין במבו"ש דף ט"ז סע"ב ומשם תבין היות שלפעמים קורא אותם י"א סימני הקטורת ולפעמים קורא אותם רפ"ח והכל א' יע"ש וכן לפעמים נק' ש"ך יע"ש...

מבו"ש דף ט"ז סע"ב: וקליפה זו דנוגה נקראו רוח אלהים מרחפת שאותיות מ"ת רח"ף הם רפ"ח ניצוצי המלכים שמתו כנ"ל בחלק זה וקליפה זו נעשית מהרפ"ח ניצוצים שנשארו בתוך הכלים ולא נתברר והיא מרחפת על הקלי' הנקרא תהו ובהו וחשך... ע"כ ע"ש.

סיכום: מכאן צריך להבין כוונת הרב והנה בתחילה אומר וקליפה זו דנוגה משמע הכוונה לנוגה הנעשה אחרי יציאת שם מ"ה. ובהמשך אומר נקראו רוח אלהים מרחפת ... הם רפ"ח ניצוצי המלכים שמתו. אך בהמשך מסביר הרב תדע לך, וקליפה זו נעשית מהרפ"ח ניצוצים שנשארו בתוך הכלים... אך דייק ואמר קלי' זו נעשית מהרפ"ח, מחלק הרפ"ח ואינה רפ"ח עצמו. וזה

^{קכז} משמע שיציאת שם מ"ה עושה כל הבחינות שהם (א) אצילות. (2) חיות הקלי. (3) והקלי'. והכל תלוי ביציאת שם מ"ה.

^{קכח} מהו שכתב בירר מהנקודות הרי כבר היה בירור לפני יציאת שם מ"ה וכאן כתב שיצא כבר שם מ"ה ואם כן מה כאן בירר?

כוונות החול

צט

מדוייק ומתאים למה שאומר השמן ששון ורבי שאול וכן הרש"ש עצמו רמז זה תחילת דבריו **דף כ"ה רע"ד**: אח"כ יאמר פיטום הקטורת ועניינו הוא לברר ולהעלות שארית בירורי חלקי אבי"ע של הנקודות שנשארו מזמן מיתת המלכים בתוך הקליפות בסוד נשמה וחיות להם כנודע...ע"כ. וזה להודיע לנו שהקלי נוגה נעשית ע"י מה שהיה רפ"ח ונשאר ממנה שארית ומזה נעשה קלי נוגה. ואז מדוייק שהרש"ש באמת העתיק את דברי הרב באוצרות הנ"ל ולא השמיט את התיבות **"אשר בהם היתה השבירה"** אלא **הקדים דבר זה והפרידו** ואח"כ כתב יציאת שם מ"ה ותיקון האצילות ויציאת הנוגה. ובלשונו נאמר כי הקלי נוגה היא מהמשפחה של הרפ"ח ויש להם אותה תכונה וגם הם י"א בחינות כמו שלרפ"ח יש י"א בחינות. והכל בא על מקומו בשלום. עיין עוד **שם משמעון שע' רפ"ח עמ' ק"ן, מבו"ש דף נ"ו ע"ד** שורה הרי כ.

מה טעם היה מקרה המלכים, ומהסיגים היה קלי

נה"ש דף כ"ה ע"ד: ... ע"י אמירת פיטום הקטורת כפי כח כוונתו הוא מברר ומעלה מקדושת הי"א בחי' הנז' וכפי זכותו ועוצם כוונתו כך ירבה כחו לברר **ואמירתה בכוונה יסייענו לחזור בתשובה** ... ע"כ. ע"י אמירת פיטום הקטורת אנחנו מעלים את החיות של הקלי לקדושה והם כלים ואינם והרי הם הנותנים את העונש וממילא מתמעט הדינים מעליו. **מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א מעיד שהוא אומר את פיטום הקטורת אחרי ההבדלה עם כל המשפחה בכל מוצאי שבת וזה עושה תיקון גדול לכל השבוע**. נלע"ד פירוש נחמד, מה שאמר שע"י אמירתה יסייענו לחזור בתשובה להבין זאת, הרי יש לנו יום בשנה שאין כוח לשטן לפעול והוא יום הכיפורים וביום זה עיקר העבודה הפנימית היא פיטום הקטורת. ולכן ביום כיפור צריך וקל לחזור בתשובה. וזה מה שאנחנו אומרים בתפילה והרשעה כולה בעשן תכלה והכוונה בעשן הקטורת. ע"כ נלע"ד.

בסוף מס' יומא דף פ"ו פ"ז: יש ד' חילוקי כפרה, ע"ש. אומר **החיד"א ד'** חילוקי אלו לא נאמרו למי ששב מאהבה, כי מי ששב מאהבה הזדוונות נהפכות לזכויות ואין לו יסורין. וזה מפני ששב מאהבה והוא על ידי לימוד תורה.

פרשת שלח פרק י"ד פסוק י"ח: ה' ארך אפים ורב חסד נשא עון ופשע ונקה לא ינקה... **תרגום אונקלוס** שם... **סלח לדתיבין לאורייתה** ודלא תיבין לא מזככי... ע"כ. ע"ש. משמע שע"י חזרה בתשובה בלימוד תורה יסלח ה'. ובאמת מי שרוצה להנצל מהיסורין המגיעין לו בגלל חטאיו יקבל על עצמו עול לימוד תורה.

ע"ח א' דף נ"ב ע"א: שורה א'... ועתה נבאר תחילתן איך היו בעת יציאתן הראשונים בהיותם בלי תיקון... ולסיבה זו לא יכלו הכלים לסבול האורות שלהם... והנה הטעם לזה שלא יצאו ע"ד התיקון ולא יצטרכו לשבירה ואח"כ יהיה תיקון. הסיבה לזה כי תכלית הכוונה היה להוציא ולעשות בחינת

כוונות החול

ק

הקליפות החיצוניים כי הם צריכות בעולם לתת שכר טוב לצדיקים ולהעניש לרשעים שהיה עתיד לברא אח"כ. וע"כ יצאו הנקודות הנ"ל בלתי תיקון כדי שהכלים שלהם לא יוכלו לסבול את האור וישברו ושבירתן זו היא טהרתן כי אז נתבררו הזוהמה והסיגים שבהם ונעשו קלי"ם... ע"ש.

מבו"ש דף ט"ו ע"ג פ"ח: הרב בתחילה מבאר ענין עקריות הסיבה מקרה המלכים, והוא היות כוונתו יתברך לברא עולם הזה שיש בו שכר ועונש וזה אי אפשר אם לא ע"י **קוסטינר** היא מידת הרע להפרע מן הרשעים. וזה ע"י בירור הרע עד שיהיה רע גמור וכדי שיתגלו הסיגים והקליפות אי אפשר רק ע"י השתלשלות העולמות ובתכליתם יתבררו הסיגים ויצאו בפועל...

זוה"ק פר תרומה דף קס"ג ע"א: על הפסוק ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך... בשני יצריך... ואי תימא ביצר הרע איך יכול לאהוב אותו הרי יצר הרע מקטרג שלא יתקרב להקב"ה, ואיך יתקרב על ידו אלא דווקא **העבודה היותר חשובה** על ידי היצר הרע **כאשר תשבור ותכניע אותו** ומקרב לעבודת ה' יתברך... **משל למלך** שהיה לו בן יחיד שאהב אותו וציוה עליו שלא יתקרב לאשה רעה, ואם יקרב לא יהיה ראוי להיות בפלטרין של המלך, רצה המלך לבדוק אהבת בנו למלך ובקש מאשה רעה לנסות לפתותו... והבן עמד בניסיון, ואז נתן לו המלך... מי גרם לבן לקבל את כל הטוב... אותה אשה. והיא עשתה רצון המלך וגרמה לבן לזכות בכל הטוב... והנה טוב מאד... טוב יצה"ט מאד יצה"ר שהוא ודאי טוב מאד למי שמקיים מצוות אדונו. בלעדיו לא היו יורשים הצדיקים כל אותם האוצרות העליונים שעתידין לנחול לעוה"ב... בכל לבבך. ועדיין יש לשאול בשביל מה העוה"ז?..?

הרמח"ל במסילת ישרים פרק ראשון:... על כן הושם האדם בזה העולם בתחילה... ונמצא שהוא מושם באמת בתוך המלחמה החזקה... עד שנמצאת המלחמה אליו פנים ואחור... ע"ש כל הפרק.

סיבה למה היתה השבירה

מבו"ש דף ט"ו ע"ב: שורה היו... והוא כי בראשונה היו הסיגים והקליפות מעורבים בכלים אשר לסיבה זו היה בהם הפירוד הנז' והוצרכו למות ולברר הפסולת דוגמת מיתת האדם אשר חוזר לעפרו להתנער מהפסולת שבו ובבוא תחית המתים יקום כספא שלים בלי סיגים... ע"ש.

מבו"ש דף ט"ו ע"ג:... והוא היות כוונתו יתברך לברא עולם הזה שיש בו שכר ועונש וזה אי אפשר אם לא ע"י **קוסטינר** היא מידת הרע להפרע מן הרשעים. וזה ע"י בירור הרע עד שיהיה רע גמור וכדי שיתגלו הסיגים והקליפות אי אפשר רק ע"י השתלשלות העולמות ובתכליתם יתבררו הסיגים ויצאו בפועל...

ע"ח א' דף נ"ב ע"א: שורה א'... ועתה נבאר תחילתן איך היו בעת יציאתן הראשונים בהיותם בלי תיקון... ולסיבה זו לא יכלו הכלים לסבול האורות שלהם...

קא

כוונות החול

ספר הליקוטים דף ב' סע"ב: דע כי בעולם התוהו עולם הנקודות כל כלי היה מחזיק בתוכו אור על חד תרין כמו הכלי כי כל כלי הוא כ"ד וכל אור הוא מ"ח הרי ע"ב שלם, וכשנשבר הכלי שהוא שליש תחתון של ע"ב האור שהוא ב' שלישים חזר למעלה.

מבו"ש דף ו' סע"ג: שורה כנ"ל... ועוד כי השבעה תחתונות בהכרח הם יותר דינים מהג"ר כי כל מה שהדבר מתעלה למעלה אין הדינים ניכרים ומתגלים בו והם רחמים ולכן בהגלות בהם הדינין להיותם תחתונות לא יכלו למסבל האור הגדול של הרחמים ונשברו.

ועיקר הטעם הוא היות סיגים מעורבים בהם והם הגורמים הפירוד עד **אחר**

התיקון שאז נתבררו מהסיגים והקליפות ואז נתחברו...

לשם ספר הדע"ה א' דף נ"ט דרוש ו' סימן א': מביא שם י"א **סיבות** ומקורן למה היה צריך להיות מקרה המלכים. עיין שם היטב עם המקורות, שנזכר לעיין בהם בקרוב אמן. ונסכמם בע"ה.

האם הבירור לפני יציאת שם מ"ה או אחרי יציאתו

נה"ש דף כ"ה ע"ד: ... **כי כשיצא שם מ"ה החדש בירר** מהנקודות מה שהיה אפשר לברר אז ותיקן כל פרצופי האצילות, ו**שארית בירורי** חלקי בחינת אצילות של הנקודות... ע"כ. מכאן משמע שבירור היה אחרי יציאת שם מ"ה.

ע"ח א' דף מ"ז ע"ב למטה: והנה כאשר עלה ברצון המאציל להחיות את המתים ולתקן את המלכים האלו הנשברים והנופלים בעולם הבריאה גזר והעלה מ"ן מתתא לעילא... ע"כ. כאן מלמד אותנו הרב סדר כד סליק ברעותא וזה לפני יציאת שם מ"ה. א"כ קשה מה שכתב הרש"ש.

אוצרות חיים דף י"ז ע"א אש"ל אות ג': בירר מן הנקודות של ס"ג וכו' ר"ל **בירר לחלקו מן הס"ג** כדי לחברם עמו. אבל **אינו ר"ל שבירר מבי"ע** שהוא בירור ממש^{קכט} שהרי כבר נבררו ועלו מבי"ע לע"ב ס"ג דא"ק בסוד מ"ן כדי שיזדווגו **להוציא מ"ה החדש ותשלום הב"ן** כמבואר בהקדמת **רחובות הנהר דף ג' ע"ד** יעוש"ב. ע"כ. וכן מדויק מדברי הרב עצמו שכתב שם, בירר מן הנקודות של ס"ג אשר בהם הייתה השבירה מה שיוכל לברר מהם ושתפו וחברו עמו ואז נעשה המ"ה בחי' דכורא והס"ג נעשה בחי' נוק' אליו... ע"כ. צריך להבין שיש **ב' בירורים**: (1) מבי"ע כדי להוציא שם מ"ה חדש וט"ס דשם ב"ן זה בירור מבי"ע. (2) אחרי יציאת שם מ"ה מה שכל פרצוף מברר לנוק' שלו. זה בירור באצילות.

ע"ח א' דף מ"ח רע"ג: ... והנה כאשר יצא זה האור החדש שם מ"ה דאלפי"ן בירר מהנקודות דס"ג **שבהם היתה השבירה** מה שיוכל לברר מהם ונשתתפו ונתחברו עמו ואז נעשה המ"ה בחי' דכורא וס"ג נעשה בחי' נוק' אלא שלהיות שהס"ג זה נעשה נוקבא אל המ"ה לכן קנה לו עתה שם אחר והוא שם ב"ן...

^{קכט} הוא הבירור הראשון שלפני יציאת שם מ"ה.

כוונות החול

קב

ע"כ. לשון זה משתמש בה **הרש"ש בנה"ש דף כ"ה ע"ד**: אך יש הבדל שהוא מחלק הלשון **בב' מצבים א'** בתחילה מזכיר את מקרה המלכים ושם מדבר על קלי' נוגה וקלי' שנעשו מהנקודות שבהם היתה השבירה. **ב'** בהמשך אומר כי כשיצא שם מ"ה זה ענין התיקון אבי"ע דקדושה ובי' בחינות האחרות. ומכאן נלמד שהקלי' נוגה והקלי' נעשו דווקא מהנקודות שבהם היתה השבירה, ולא היה בהם מהמ"ה או מט"ס דב"ן, שבהם לא היה סיגים ומהם לא היה קלי' מכאן יוצא לנו שבחינת הנוגה והקלי' נעשו מחמשה אחוזים בלבד מכלל השפע. ובחינות הקדושה מכל השאר תשעים וחמשה אחוז.

מבו"ש דף ו' סע"ג: שורה כנ"ל... ועוד כי השבעה תחתונות בהכרח הם יותר דינים מהג"ר כי כל מה שהדבר מתעלה למעלה אין הדינים ניכרים ומתגלים בו והם רחמים ולכן בהגלות בהם הדינין להיותם תחתונות לא יכלו למסבל האור הגדול של הרחמים ונשברו.

ועיקר הטעם הוא היות סיגים מעורבים בהם והם הגורמים הפירוד עד אחר התיקון שאז נתבררו מהסיגים והקליפות ואז נתחברו...

נה"ש דף ג' ע"א: והנה אחר שבירת הכלים דמלכים דאצילות שהוא החיה דכל פרט וירידתם לבי"ע שהוא הנר"ן דכל פרט נתגלו ונפרדו מהם הקלי'... ע"כ.

מבו"ש דף ט"ו ע"ב: שורה היו... והוא כי בראשונה היו **הסיגים והקליפות מעורבים בכלים** אשר לסיבה זו היה בהם הפירוד הנז' והוצרכו למות ולברר הפסולת דוגמת מיתת האדם אשר חוזר לעפרו להתנער מהפסולת שבו ובבוא תחית המתים יקום כספא שלים בלי סיגים... ע"ש. ועיין עוד **ע"ח א' דף נ"ב ע"א** שורה לשבירה... ע"ש. **מכל הנ"ל** ברור שכל ענין הקלי' הוא דווקא מהחלק שבהם היתה השבירה. ועוד צריך להבין שלפני שירדו המלכים הם היו כניצנים בנקודות בחינת הסיגין המרובים שהיו בהם. וכשיצא שם מ"ה החדש ועשה את קומת אבי"ע דקדושה, נעשו גם קומת אבי"ע דקלי'. וכל זה מובן ממה שסידר הרש"ש את לשון **ע"ח א' דף מ"ח ע"ג** בדבריו שחילק את הלשון תחילה דיבר על נקודות שבהם היתה השבירה, ואז רמז על בחינות הקלי' והנוגה שיעשו מבחינות אלו. ואח"כ הביא את הלשון כשיצא שם מ"ה החדש... וכאן בונה את הבחינות של האצילות והשאר.

האם בירורי רפ"ח היו בקלי'

נה"ש דף כ"ה סע"ג: אח"כ יאמר פטום הקטורת ועניינו הוא לברר ולהעלות שארית בירורי חלקי אבי"ע של הנקודות שנשארו מזמן מיתת המלכים בתוך הקליפות בסוד נשמה וחיות להם... ע"כ מכאן לכאורה משמע מדברי הרש"ש שהבירורים היו בקלי'.

בהגהות הרמ"ז והרנ"ש בסוף מבו"ש או בסוף אוצרות חיים אות קע"ד: מהרח"ו ז"ל (דברי מהרח"ו הם **מספר הליקוטים דף א' ע"ד** משורה חופפת ובהמשך הם דברי המזלי"ן ע"ש) אלו הכלים היו ג' בחינות הא' הבל דגרמי

כוונות החול

קג

וזה נכנס תוך הכלים שנשברו ונפלו בעמק הקלי' והחשך היה מכסה עליהם, ועל החושך היה בחי' נפש שהיא עומדת על הקבר והיא נקראת מים ועליה היתה הרוח שהם התגין כמש"ל וז"ס ורוח אלהים מרחפת על פני המים... מזל"ן ולכן יהי"י או"ר עולה בכיוון ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן וזהו הטל של המי' שצריך שיכנס היסוד בתוכה שצריך שתיעשה ס' סתומה והמשכיל יבין. ע"כ. (ראה שער הפסוקים דף י"ב ע"ב שורה 12)

ספר הליקוטים דף ב' ע"ג למטה : דע כי בעולם התהו עולם הנקודות כל כלי היה מחזיק בתוכו על חד תרין כמו הכלי כי כל כלי הוא כ"ד וכל אור הוא מ"ח הרי ע"ב שלם וכשנשבר הכלי שהוא שליש תחתון של ע"ב האור... וקודם השבירה היה הכלי והמלוי הכל חסדים משם ע"ב והיינו ע"ב דהויות... אבל כל זה היה קודם התיקון **שלא היה מציאות לקליפות לפיכך באו כולם בסוד חסדים. ע"כ.**

משמע מכאן שהקלי' היה דווקא **אחרי התיקון** ולא היה קלי קודם התיקון. הכוונה רק בהופעת שם מ"ה בתיקון התחיל הקלי'. אך לפי המבואר לעיל **הקלי' היה בחינת הסיגים הרבים שהיו בכלים**, והיו בבחינת ניצני הקלי'. ורק אחרי יציאת שם מ"ה החדש אז נעשו קומה שלימה אבי"ע דקלי'. ועוד צריך להבין שיש בחינת קלי' מבריאית העולם ויש בחינת קלי' שאנו מבררים כל יום במצוות ותפילות שלנו ומשתי בחינות אלו אנו מתקנים בקטורת.

ספר הליקוטים דף א' ע"ד : וזהו פי' אבנים מפולמות^{קל} ר"ל מפי"ל מות שהיא הקליפה והיתה חופפת עליה וז"ש " וחושך על פני תהום, ורוח אלהים מרחפת, " אלו הכלים שיש בהם ג' בחינות. א' הבלא דגרמי וזה הוא שנכנס בתוך הכלים שנשברו ונפלו בעמקי הקלי' והחושך היה מכסה עליהם, [ב'] ועל החושך היתה הנפש העומדת על הקבר והיא נקראת מים, [ג'] ועל זה הנפש היתה הרוח וז"ש ורוח אלהים מרחפת על פני המים כנז'... ע"כ.

מה הם פרטי הבחינות הנבררים ע"י אמירת הקטורת

שערי רחמים ב' ש' מ"א : שאלה : אחר שמביא את הקדמת הרש"ש לפיטום הקטורת שואל החכם... צריך להבין הבירורים דיי"א סמני הקטורת באיזה בחינה מיירי, **אם הוא תיקון** שית אלפי שני שהוא תיקון ששת ימי בראשית כל יום לפי בחינתו. **או לתקן** בירורים הנתונים בקלי' שהם הסיגים שנשארו מתיקון שם מ"ה החדש. **ואם נאמר** שכל יום מבררים כפי בחינתו^{קלא} צריך להבין, **אם נעשה** כסדר האמור בשם מ"ה שהמובחר יהיה אצילות והשאר בי"ע ונשאר חלקי הסיגים בקלי', **או** שחלק המתברר כולו יהיה אצילות שזהו תיקון האמיתי עכ"פ.

מה הם פרטי הבחינות הנבררים ע"י אמירת הקטורת?

^{קל} המושג מופיע בגמרא חגיגה דף י"ב ע"א אבנים מפולמות שקועות בתהום שיש בהם לחות... ע"ש. ועד עיין זוה"ק פר' פנחס דף רכ"ז ע"א ר"מ. ועוד בן יהוידע לרי"ח טוב מו"ר הבן איש חי על מס' חגיגה דף י"ב ע"א. ועוד בפרדס תחילת חלק ב' בכינויים אבנים... ע"ש. ^{קלא} זה מהבירורים החדשים ולא מהישנים.

כוונות החול

קד

תשובה: עיין **נה"ש דף ז' אע"ב:** מדברי הרש"ש שם משמע שאלו הבחינות שנעשו ונתקנו ע"י בריאת העולם והיות ואדה"ר לא תיקן צריך אנו צריכים לתקן... ע"ש. וצריך גם לעיין **נה"ש דף י"ג סע"א:** כאן מדבר בבחינות שלא נתקנו ע"י אדה"ר והם חדשות.

האם יש עבודה במחצב האצילות הגמור

נה"ש דף ה' ע"ד: ואחר שנתברר ונתקן כל מה שהיה צורך להעשות מהם כל חלקי^{קלב} **פרצופי ד' עולמות אבי"ע** כנז"ל וכמ"ש לקמן בע"ה **אז נברא אדה"ר ממחצב הנשמות** להעלות מ"ן מבירורי ו"ק דזו"ן וכל שארית הבירורים ע"י מעשיו ומצוותיו ותפילותיו, ואדרבא נתחבר בעץ הדעת טו"ר בסיגי המלכים ונפל וגרם להפיל כל המ"ן מנוק' דעתיק ולמטה כמ"ש... ואז נגזר עליו מיתה דוגמת המלכים ונתגרש מג"ע לחזור לברר מה שגרם להפיל עד שישלים לברר ולתקן מה שפגם ע"י החטא בספירות ובנשמות ואז יחזור למקומו לג"ע לעשות חיובו הראשון וד"ל. **ומבואר מזה כי ע"י התפילות והמצוות שבכל יום ויום מתבררים מבירורי חלקי ד' עולמות אבי"ע ומבירורי הנשמות אף גם עתה... ומ"ש בקצת מקומות שלא נשאר רק חלקי הנשמות? זה היה קודם חטא אדה"ר ע"ה... ע"ש.**

נה"ש דף ז' אע"ב: שורה מקומות. אמנם לא נתבררו כל האורות דמלכויות דמלכים דב"ן הנז' אלא מקצת מהם אותם חלקי האורות המוכרחים לתקן מהם פרצופי אבי"ע המתייחסים לאותו העת והזמן אשר הם מוכרחים להמצא קודם בריאת אדה"ר ושארית הבירורים נשארו להתברר ע"י התפילות והמצוות שיעשה אדה"ר ע"ה וכיון שגרם החטא ולא נעשה על ידו כי אם מה שהיה ראוי להתייחס אליו בלבד כידוע כי לו יתב' נתקנו עלילות נשאר להתברר בכל דור ודור ע"י התפילות והמצוות שיקיימו ישראל בכל דור ודור שהם הנשמות הנמשכות ממחצב הנשמות ובאות בכל דור ודור **להשלים להעלות הבירורים דמחצב הספירות והנשמות** המתייחסים לאותו הדור כפולים ומכופלים מהנשמות ישנות להשלים הבירורים של הדורות ההם שעברו עד שיושלמו להתברר כל הבירורים דב"ן **ואז ישתוו**^{קלג} **חיבור דמ"ה עם י"ס דב"ן** כתר עם כתר כו' וזה יהיה בעת ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אכ"ר... ע"ש **תורת חכם דף פ"א ע"א:** והנה כתב מו"ה בכוונת הקטורת (נה"ש דף כ"ה ע"ד) וענינו הוא לברר שארית בירורי חלקי אבי"ע של הנקודות שנשארו מזמן מיתת המלכים בתוך הקלי... **עוד כתב** ז"ל (**נה"ש דף י"א סע"ד**) **מ"ש בשע' מ"ד שער השמות פ"א** שכל אלו הספי' מתחילת האצילות עד סוף י"ס דעשיה כולם הם אלהות גמור מדבר בפנימיות העולמות... (עיין גם **נה"ש דף י"ב ע"א** ד"ה והנה)... ע"ש.

^{קלב} מעתיק דכורא ועד ג"ר דזו"ן ונשאר ו"ק דזו"ן שצריך להתברר ע"י אדה"ר.

^{קלג} ועתה החיבור של המ"ה עם הב"ן אינו בהשוואה שכן כתר דמ"ה מתחבר עם ה"ר דכתר דב"ן וג"ר דחכמה דב"ן וד"ר דבינה דב"ן וז"כ דו"ק דב"ן. ובזמן המשיח בב"א ישתוו.

כוונות החול

קה

עוד כתב במ"א (נה"ש דף ב' ע"ב) וז"ל ואיך אפשר שהמקרה של המלכים היה בבי"ע והלא ג' עולמות בי"ע אינם עולמות גמורים כמו האצילות כי אינם אלא התפשטות כחות הנוק' דאצילות וחייליה וכולם הם בחינת נוקבין ואין בהם דכורא כלל כמ"ש **במ"ש ש"ב ח"ג פ"ח** וכל קיומם והעמדתם הם בכח שארית הרפ"ח ניצוצות דכלים ואורות דאצילות וכשיושלמו להתברר כל בירורים אז נאמר ושמים כעשן נמלחו כו' עכ"ל. וכבר נודע שהשבירה היתה דווקא בחיצוניות וכמ"ש בסוף שעי' מ"ן משם הרב ז"ל וזמ"ש הרב שהכלים הם הצריכים תיקון אבל האורות לא. והכלים ר"ל בי"ע הנקרא כלים וחיצוניות בערך האורות הנקרא אצילות, שבי"ע כולו נקרא חיצוניות בערך האצילות כמ"ש מו"ה ז"ל א"כ אפשר שמ"ש שהכלים דפנימים הם בבי"ע דאצילות הוא **דאצילות הכולל דבי"ע** הנקרא גם הוא בפרטות אבי"ע דאצילות^{קלד}, והכלים דחיצוניות שהם עולם הפירוד הם בבי"ע דחיצוניות^{קלה} דחיצוניות. שאם לא כן איך יבואו כל המצוות והתפילות באבי"ע דאצילות הגמור והלא כתב שאין בהם חסרון ושינוי כלל,^{קלו} ואף הוא נקרא בערך אבי"ע אלהות גמור מתחילת האצילות ע"ס י"ס דעשיה, אבל בערך האצילות הגמור נקרא גם הוא עולם הפירוד ונקרא שנתקן משארית הכלים דאצילות נתקן בי"ע שלו...

תורת חכם דף ע"ג ע"א: שורה מחלקם... וכפ"ז מתישב, כי במקום א' כותב הרב ז"ל שיש בירורים ועליה אף למחצב הספירות, ובמקום אחר כותב שאין בירורים כי אם למחצב הנשמות, כי הספירות כבר נגמרו להתקן. אך נראה כי בכאן כיוון מו"ה ז"ל להסיר ספק זה כי זו האבי"ע דאצילות אין בו שום חסרון ושינוי כלל כי זה נקרא מחצב הספירות^{קלז} שכתב הרב ז"ל בשער הקדושה שנאמר בו אם צדקת מה תתן לו וכי' אבל באבי"ע דבי"ע הכולל האצילות שבו נקרא גם כן בשם **מחצב הספירות** והבי"ע דבי"ע שבו נקרא מחצב הנשמות^{קלח} ושניהם צריכין תיקון בין מחצב הספירות בין מחצב הנשמות של זה אבי"ע הכולל... ע"כ.

^{קלד} כאן מדבר על המחצב דספירות דנשמות ולא במחצב הספירות שהוא אצילות הגמור שאין לנו בו עסק בעבודתינו.

^{קלה} כאן זה בי"ע דבי"ע או מחצב הנשמות דנשמות.

^{קלו} אם כן קשה אם נאמר שאין עבודה במחצב הספירות שאין בהם חסרון ושינוי כלל איך אנו רואים שיש לנו בכל זאת עבודה באצילות הגמור? ומתרץ שמחצב דאצילות של מחצב הנשמות אף הוא נקרא גם כן מחצב הספירות ואלהות גמור.

^{קלז} מחצב הספירות כולו מתוקן ע"י המאציל ואין לנו בו עבודה כלל אם כן מה זה שאמר הרב שיש בירורים ועליה למחצב הספירות? אלא ברור שאין במחצב הספירות הגמור עבודה ורק במחצב הספירות דמחצב הנשמות.

^{קלח} נשמות דנשמות

כוונות החול באיזה מחצב עבודתינו

קו

הקושיא: מכל הנ"ל מבואר שיש קושיא בדברי הרב מוהרר"י זלה"ה והיא שיש בירורים ועליה אף למחצב הספירות, ובמקום אחר כותב שאין בירורים כי אם למחצב הנשמות, כי הספירות כבר נגמרו להתקן.

תירוץ הרש"ש: והנה הרש"ש מתרץ קושיא זו בנה"ש דף ה' ע"ד: ומבואר מזה כי ע"י התפילות והמצוות שבכל יום ויום מתבררים מבירורי חלקי ד' עולמות אבי"ע ומבירורי הנשמות אף גם עתה... ומ"ש בקצת מקומות שלא נשאר רק חלקי הנשמות? זה היה קודם חטא אדה"ר ע"ה... ע"ש. תירוץ הרש"ש מופיע ג"כ בע"ח א' דף פ"ד ע"ד השמ"ש [ב]: שורה מתחילה אמנם... אמנם נלע"ד, כי בכל יום נעשה ככל מה שנעשה בבריאת העולם כמבואר בכמה מקומות כי מה שנתקן בבריאת העולם קודם ברוא אדם היה א"ק ואבי"ע דמחצב הספירות וכשנברא האדם בירר ותיקן והעלה שאר המחצבים דנשמות ומלאכים וחושך, ואחר החטא חזרו ונפלו כולם, וגם במחצב הספירות הגיע הפגם כביכול אע"פ שלא נתקנו על ידו, ולא נשאר מתוקן ומבורר מכל המחצבים דספירות ונשמות ומלאכים כי אם חלקי א"ק ואבי"ע הנוגעים ומתיחסים אל יום הששי דבריאת העולם, ומשם והלאה בכל יום מתבררים ועולים ברורים מכל חלקי פרטי פרצופי א"ק ואבי"ע המתיחסים לאותו היום ממחצב הספירות והנשמות והמלאכים, כמבואר כל זה בטוב טעם בספר מב"ש דף ט"ז ע"א ע"ש... ושלא כדברי ספר שער קדושה. הגה"ה זו הביא אותה הרב חיד"א בהגהותיו על שערי קדושה חלק ג' שער ב'.

שמן ששון הירוק דף ע"ז ע"ג:... כשנברא אדם הראשון הוא נברא ממחצב הנשמות דכבר כתב רבינו לעיל שבתוך המלכים שהם שבעה מלכי אדום שם היו כלולים כל הנבראים שבעולם וגם כל העולמות... צריך להבין שיש רפ"ח של נשמות ויש רפ"ח של ספירות. ע"ש.

תירוץ התו"ח בדף ע"ג ע"א: כי זו האבי"ע דאצילות אין בו שום חסרון ושינוי כלל כי זה נקרא מחצב הספירות^{קלט} שכתב הרב ז"ל בשער הקדושה שנאמר בו אם צדקת מה תתן לו וכ"י אבל באבי"ע דבי"ע הכולל האצילות שבו נקרא גם כן בשם^{קמ} מחצב הספירות והבי"ע דבי"ע שבו נקרא מחצב הנשמות^{קמא} ושניהם צריכין תיקון בין מחצב הספירות בין מחצב הנשמות של זה אבי"ע הכולל... ע"כ.

עוד בתו"ח דף קנ"ח ע"ב למטה שורה שכלם:... ונראה שמו"ה ז"ל סובר שמ"ש הרב ז"ל שיש בירור גם במחצב הספירות מדבר באצילות דמחצב הנשמות שנקראים ספירות, כמו שנראה בתיקונים ושם יש בירור אבל הספירות הגמורות אין בהם שום חסרון ושם נאמר אם צדקת מה תתן לו...

^{קלט} מחצב הספירות כולו מתוקן ע"י המאציל ואין לנו בו עבודה כלל אם כן מה זה שאמר הרב שיש בירורים ועליה למחצב הספירות? אלא ברור שאין במחצב הספירות הגמור עבודה ורק במחצב הספירות דמחצב הנשמות.

^{קמ} ספירות דנשמות
^{קמא} נשמות דנשמות

כוונות החול

קז

מזכיר שלום מערכות דף ס"ג מערכת הב' אות י"ז בירור: 1 שם מבאר הרב בתחילה שהרש"ש אינו סובר כמו התו"ח. **2** ובהמשך מתרץ שאולי גם הרש"ש הוא כמו התו"ח אך לא רצה לגלות והתו"ח גילה כוונת רבו. **3** ומסיים שהיותר נראה שהטעם שלא ישב כן הרש"ש אך סובר כמו התו"ח וזה מוכיח מהלשון של הרש"ש שהביא **התו"ח בדף פ"א ע"א** מפשטות הדברים שהשתמש בלשון נתקן כבר כולו ומה שנתקן הוא דבר שהיה צריך תיקון ולא כן המחצב של הספירות שלא היה צריך תיקון כלל. ולכן נראה לרב מזכיר שלום שמה שדיבר הרש"ש שיש עבודה במחצב הספירות אחרי החטא הוא מחצב הספירות של מחצב הנשמות. עיין בענין חטא אדם הראשון **באתי לגני חלק א' בסופו**, דרוש עליו.

איך עומדים המחצבים

שערי קדושה חלק ג' שער ב': ... ועתה נבאר מה שלא נתבאר שם. והוא, כי כמו שזה האור המיוחד הנקרא עולם העשר ספירות בתמונת אדם אחד, כן יש עוד אור אדם אחר הנקרא **מחצב הנשמות** של בני אדם, נכלל ממש בכל אותם פרטי הבחינות שנתבאר באדם של העשר ספירות שהוא הנקרא אלהות גמור, והוא ^{קמב} **מתלבש תוך האור הזה** הנקרא מחצב הנשמות בכל פרטיו.

עוד יש אור אחר בצורת אדם הנקרא **מחצב המלאכים**, שממנו נחצבו כל המלאכים, וגם הוא נכלל מכל פרטים הנזכרים כלן, והוא **מלבוש חיצון** על אור מחצב הנשמות.

ועוד יש אור אחד מועט ונקרא **אור חשוד**, וכולו דינים קשים, שממנו נאצלו כל הקליפות שבאותו עולם, **ומלביש על אור מחצב המלאכים**, וגם הוא תמונת אדם. וחוצה לכל אורות הנזכרים הם הרקיעים עצמן שבאותו עולם...

נה"ש דף ט' ע"ד: ד"ה וכן על דרך הנז' הוא מתפשט ומאיר תוך הנרנח"י... וכל זה מחצב הספירות.

ועל א"ק ואבי"ע דכל פרט דמחצב הספירות **מלביש עליו בשוה** מכל צדדיו וסביבותיו, **א"ק ואבי"ע הנשמות** המתיחס אליו ונקרא בשמו דוגמתו ממש... ע"כ. **נתבאר** משערי קדושה וכן מנה"ש שהמחצבים הם ד' ומלבישים זה לזה ויש בכל אחד מהם כל הפרטים.

^{קמב} מחצב הספירות הוא אור העשר ספירות.

ממה נברא אדה"ר ומה אדה"ר בא לתקן

נה"ש דף ה' ע"ד: הרי נתקנו הג"ר דו"ק דמ"ה וב"ן דזו"ן ועדיין הו"ק דו"ק דמ"ה ודב"ן דזו"ן לא נבררו ולא נתקנו.

ואחר שנתברר ונתקן כל מה שהיה צורך להעשות מהם כל חלקי קמ"ג פרצופי ד' עולמות אבי"ע כנ"ל וכמ"ש לקמן בע"ה אז נברא אדה"ר ממחצב הנשמות להעלות מ"ן מבירורי ו"ק דזו"ן וכל שארית הבירורים ע"י מעשיו ומצוותיו ותפילותיו... ע"כ. מכאן משמע שהג"ר דזו"ן מתוקנן ומהם נברא אדה"ר, והוא צריך לברר ולהעלות את הבירורים דו"ק דזו"ן לזו"ן.

ע"ח א' דף ט"ל ע"א פרק ו': ונבאר עתה ענין אחוריים דאו"א שגם הם נפלו ונשברו ותחלה צריך לבאר הקדמה פב"פ ואב"א. והענין כנ"ל כי מקום הקליפות והחיצונים הם אחורי נוקבא דז"א ושם הם נדבקים, ואמנם ג"כ באחור ז"א יש קצת אחיזה. והנה טרם ברא אלקים אדם על הארץ, היה כח בקליפות לינק שפע מקדושה בסוד ואדם אין לעבוד את האדמה קמ"ד ואחד מעבודת האדמה הוא כיסוח הקוצים מן הכרם אשר לזה צריך מצוות מעשיות. אבל כאשר נאצלו ז"ת (זו"ן) עדיין לא היה אדה"ר התחתון נברא בעולם יצאו זו"ן אבי"א מפני פחד החיצונים שלא יינקו כי אם היו עומדים פב"פ היה לקליפות מקום להתאחז במקום אחיזתן שהמה אחוריים לינק כי מפנים לא יוכלו לינק, ולכן הוצרכו להיות מתדבקים אב"א כדי שלא יוכלו החיצונים לינק משם. וכאשר נברא אדה"ר ועשה מצוות מעשיות החזירם פב"פ ואז לא היה פחד מן הקליפות כי כבר חפר ועזק וסקל וכרת קוצים מן הכרם... ע"כ. ע"ש. משמע מכאן שאדה"ר נברא כשזו"ן היו אח' אח' ורק אחר שיעבוד הוא יחזיר אותם פב"פ.

ע"ח ב' דף ס"ו ע"ב: שורה זה בזה... ועתה יש ב' מניעות כי היה צריך לברא את האדם וחווה כדי שעל ידם יתבררו מ"ן של כל הנשמות כנ"ל ולזה היה צריך זיווג ואי אפשר להם להזדווג אם לא יחזרו פב"פ ולחזור פב"פ אי אפשר לסבה כנ"ל כדי שלא יתאחזו הקליפות באחוריים דנקבות ולכן כדי לבטל ב' מניעות האלו מה עשו או"א, נסרו את הנוק' העומדת אחורי ז"א, ואחר כך העלו זו"ן הנסרים למעלה בהיכל או"א עצמה ששם אין כח לקליפות להתאחז באחורי הנקבה וזה ההיכל דאו"א הוא בחינת החופה של זו"ן חתן וכלה ושם יוכל לחזור פב"פ ושם נזדווגו זו"ן יחד... ע"כ. ע"ש.

ע"ח ב' דף ס"ו ע"ג: שורה ראשונה... ואז בהיותן אבי"א הוציאה הנוקבא וילדה לנשמה דאדם וחווה, וזכור כלל זה בכל מקום אשר נאמר כי אדם וחווה ע"י זיווג דאב"א יצאו אין הכוונה כפשוטו כי אי אפשר לעולם להזדווג כי אם פב"פ אך הכוונה לומר כי לא יכלו לעמוד זו"ן פב"פ במקומם למטה להזדווג ולהוציא אדם וחווה

קמ"ג מעתיק דכורא ועד ג"ר דזו"ן ונשאר ו"ק דזו"ן שצריך להתברר ע"י אדה"ר.

קמ"ד כאן פירוש "אדם אין לעבוד את האדמה" שונה ממה שאמר הרש"ש בנה"ש דף ה' ע"ג שם הכוונה היתה, שאין מי שיעלה מ"ן לברר את הבירורים ואז היה שם סליק ברעותא. אך כאן הוא להחזיר את זו"ן פב"פ וזה ע"י עבודת כיסוח הקוצים מן הכרם.

כוונות החול

קט

והוצרכו לעלות למעלה בחיק או"א כנ"ל^{קמ"ה} ונזדווגו שם פב"פ ע"י מ"ן דבינה שהעלתן המלכות. וכאשר חזרו במקומן וירדו למטה הוכרחו להיות אב"א ואז יצאו נשמת אדם וחיה בהיותן זו"ן אב"א... ונמצא ודאי שאין שום זיווג אלא בהיותן פב"פ אבל מה שאנו קוראין אותו זיווג אב"א ר"ל שאם היו אז יורדין למקומן למטה לא היו יכולין לעמוד אלא אב"א כי על כן עלו למעלה כדי שיוכלו להיות פב"פ.

ונחזור לענין כי אדם וחיה יצאו ע"י זיווג פנים בפנים למעלה אשר זיווג זה נקרא אב"א, ואמנם אם היו זו"ן יכולים להזדווג במקומן למטה בפב"פ היו אדם ואשתו יוצאין מתוקנים בתכלית התיקון וכל העולמות היו שלמים והנה אחר שברא הקב"ה לאדם וחיה, אלו לא היה חוטא אחר שנסרו הקב"ה כדי שיזדווג עם אשתו פב"פ היה יכול ע"י תפילותיו ומע"ט להכניע הקלי' והיה מחזיר לזו"ן פב"פ במקומן למטה והיו מתבררים המ"ן דנוקבא לגמרי והיו הסיגים מובדלים ומופרדין מן הקדושה והיו מתים לגמרי ומתבטלין מן העולם וכל הנשמות הקדושות היו יוצאין מתוך הקלי'... ע"כ. ע"ש. משמע מכאן שאדה"ר נברא בהיות זו"ן אב"א, ואחר כך ע"י עבודתו של האדם צריך להחזיר את זו"ן פב"פ.

נה"ש דף י"א ע"א: והנה מחצב הנשמות הזה שנכללו באדה"ר עדיין היה מבחינת אב"א דבחי' אחור באחור כי יצא מזיווג אח' באח' דבחינה עליונה כד סליק ברעותא^{קמ"ו} כי כן הוא הסדר דכי אדם אין שהוא הפרצוף התחתון הנקרא בן לפרצוף העליון שעליו שהוא המעלה הבריורים למ"ן לפרצוף העליון ההוא אז בפעם הראשונה סליק ברעותא... ואז מזדווגים הדכר והנוקבא דפרצוף ההוא זוג דאב"א כי גם הם עדיין עומדים אב"א ומתקנים ומוציאין הפרצוף ההוא התחתון שיעלה הבריורים דפב"פ דפרצוף העליון ואז חוזרים פב"פ^{קמ"ז}... וכן הוא במחצב הנשמות כשנכללו באדה"ר כדי שעל ידי המצוות שיעשה יכוין להעלות הבריורים דפב"פ ואז יתוקן גם הוא פב"פ שימשכו לו מוחין נשמות דפב"פ.

והנה נודע כי אור מחצב הנשמות הזה נתהוה ויצא מבחינת זיווג אב"א דבחינה עליונה שהוא זיווג כד סליק ברעותא כנודע כי עדיין אדם אין לעלות מ"ן שהם הבריורים דפב"פ דבחי' הפרצופים העליונים כי גם הם עדיין עומדים אב"א... ע"כ. ע"ש.

יצא לנו מכל הנ"ל שיש הגדרות סותרות שכן בנה"ש דף ה' ע"ג משמע שהג"ר נברא ראשון, וצריך הפרצוף התחתון לתקן הו"ק. ובנה"ש דף י"א ע"א מדבר שם בלשון אחרת ואומר שהבחינה דפב"פ היא הבחינה הנתקנת ע"י זיווג כד סליק ברעותא. לכאורה לפי כל הגיון, ג"ר מקביל לפב"פ וו"ק מקביל לאב"א. ונראה כאן המובן להיפך לכאורה. ויש כאן מקום שאלה וכך נסח רבי שאול את השאלה.

^{קמ"ה} עיין על זה באורך שם לעיל ע"ח ב' בדף ס"ו ע"ב

^{קמ"ו} הנה הרש"ש קורא כאן לבחינת כד סליק ברעותא אב"א.

^{קמ"ז} כאן יש שאלה חשובה ונראה שהרב סותר את עצמו, עיין על זה תו"ח דף ל"ב ע"א.

כוונות החול

קי

אוצרות דף מ"ה ע"ג אש"ל שם אות ג' ד"ה ובזה: ... ובזה יובן מ"ש הרש"ש ז"ל בהקדמת רחובות הנהר דף ה' ע"ד כי קודם שנברא אדה"ר נתברר ג"ר חב"ד דזו"ן והיו חסרים להם ו"ק שאלו נבררים על ידי אדה"ר, ואח"כ בדף י"א ע"א כתב שאדה"ר מזיווג אב"א שהוא זווגא דרעותא והוא מדברי הרב ז"ל בשער הנקודים פ"ו ע"ח א' דף ט"ל ע"א שכתב כי קודם שנברא אדה"ר היו זו"ן אב"א וכן הוא בכמה מקומות (ע"ח ב' דף ס"ו ע"ג) ואם כן כיון שקודם שנברא אדה"ר היו זו"ן אב"א איך קורא אותם הרש"ש ז"ל חב"ד? ... ע"כ. ע"ש.

לכאורה יש סתירה בדברי הרב מהיכן נברא אדה"ר האם מהג"ר דזו"ן, או מהזו"ן שהיו אחור באחור, ועלו בחיק או"א ומשם נברא. ולתרץ קושיא זו נראה את דעת התו"ח בענין.

תו"ח דף ט"ו ע"א: ד"ה ונלע"ד... והוא ז"ל תירץ ששם מדבר קודם התיקון יע"ש, אלא שכוונתו הוא להודיענו שהרב ז"ל כתב בכמה מקומות שהג"ר של כל פרצוף נתקנו בתורת נדבה בזיווג דכד סליק ברעותא בלתי עליית מ"ן מן התחתונים אבל הו"ק דכל פרצוף נתקנו ע"י עליית מ"ן מן התחתונים וכתב מו"ה ז"ל שאלו הג"ר נק' אחור שנתקנו ע"י זיווג דאב"א והו"ק נקרא פב"פ שנתקנו ע"י זווג דפב"פ כן כתב בפירוש לתרי"ג מצוות יע"ש. נמצא שהג"ר נקרא נפש רוח ר"ל שנתקנו בתחילה והנח"י נקרא ו"ק מפני שנתקנו באחרונה... ע"ש באורך.

סדר הכוונה

סידור דף ע"ה ע"א: ויאמר... קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים ולבונה זכה... בד בבד יהיה.

כאן צריך לכוין ביי"א סמנים וכמו שהביא רש"י אופן ספירת י"א, סמים שנים, נטף ושחלת וחלבנה הרי יחד חמשה. סמים עוד ה' הרי עשרה. ולבונה הרי י"א. וראוי למנות אותם באצבעותיו כמו שכתב הבן איש חי.

סידור דף ע"ה ע"ב: ... ואחד עשר סמנים היו בה ואלו הן, הצרי, והצפורן...

שאלה: הרי בעמוד הקודם אמרנו וגם כווננו בהעלת הבירורים מהנוגה דכל עולם מאבי"ע אם כן מה היא הכפילות הזאת פעם בלשון התורה וחוזרים בלשון הברייתא? להבין שאלה זאת צריכים אנו לדעת מה שכתב הרש"ש בתחילת הקדמתו הנפלאה "ידוע כי חמש נקודות יצאו מעניים דא"ק"..." וצריך לדעת שבכל נקודה ונקודה היה בה מקרה המלכים, ומה שכתוב בתורה בפרשת וישלח הוא מקרה המלכים של הנקודה הרביעית, ז"א. והמלכים דנוק' נרמזו במקרה המלכים המוזכרים בדברי הימים א'. וכמו שכתב הרש"ש בהגהה בע"ח א' דף מ"ו ע"ג... שהמלכים הנזכר בפרשת וישלח עם אחוריים דאו"א ואחורי נה"י דכתר, הכל הוא מדבר בז"א דכללות. והנזכר בדברי הימים הם דנוק' דכללות, אבל המלכים הנזכר בפרצופים הגבוהים מזו"ן לא נזכרו בתורה כי גבהו מהתורה שהיא ז"א עכת"ד של הרב במב"ש דף י"ד ע"ד. ע"ש.

קיא

כוונות החול

וכמו שמקרה המלכים מוזכר פעמים, והם מוזכרים בתורה וכן בדברי הימים, כן בפיטום הקטורת יש ב' פעמים אחד בתורה, ואחד בבירייתא תורה שבעל פה.

בד בבד יהיה

שעה"כ דף י"ג ע"ג : **בד בבד יהיה** זה יובן במ"ש אצלינו בענין בגדי הבד אשר לכהנים **כי בד באתב"ש הוא ש"ק** כי השק שהם הקלי' הם מתלבשים ונעשים בגדי בד לבנים. וגם בד הוא פשתן אשר גם הוא חלקו של קין מצד ס"א כנודע. ע"כ. לכאורה יש כאן שני נושאים שונים. א) חלק ראשון עוסק בבד שהוא שק, ענין הפשתן שהוא חלקו של קין. ב) והחלק השני עוסק בסמני הקטורת שהיו מוחין לקלי'.

סידור א' דף ע"ד ע"ב : ועתה באמירת פטום הקטורת יכוון להעלות הקדושה מתוך הקלי' ולהעמידה בגבול קדושת העשיה להיות מוכן להעשות חיצוניות למלכות דעשיה. ע"כ. בהמשך התפילה במשנה האחרונה שלמים קדשים קלים **סידור דף פ' ע"ב** כתוב להעלות הקדושה שנברר ועלה בקטורת להלביש חיצוניות המלכות.

מעיל אליהו סוף עמ' שי"ז : והנה אלו הסמים היו מוחין לקלי' ועתה נכנסים במוחין דקדושה... **לכאורה קשה**, שהרי לעיל כתב ועולה אותו החיות של הקדושה שעלה על ידי הי"א סמני הקטורת ונעשה בחינת חיצוניות, אל חיצוניות המלכות וכו', **ואם כן לא נעשה מוחין למלכות**, והיאך רבינו ז"ל אומר שנעשה מוחין למלכות. וראה שם מה שפלפל אך מדבריו משמע שהבין שזה דבר אחד ואין כאן שתי סוגיות... ע"ש.

סידור דף ע"ה ע"א :... **בד** מוחין דנוקי' שהיו **בבד** שהם הקליפות, הרמוזים בחילוף ב"ד שהוא ש"ק בא"ת ב"ש שהם הקלי', ועתה נתלבנו ונקרא **יהיה** : כאן הרב מדבר דווקא על מוחין דנוקי' בלבד זה כבר מוחין חלק מהקדושה, ולא מדבר על חיות הקלי' ועל סמני הקטורת שהם מהשארית, שלא היו קדושה והיו חיות לקלי'.

ע"ח ב' דף ק"י ע"א :... הרב מבאר איך היתה הקלי בתחילה קודם שחטא אדה"ר, ומה היתה הקדושה לפני חטא אדה"ר. האצילות דקדושה היה מתוקן בכל אורכו, גם זו"ן דאצילות היו שלמים פב"פ, והקלי' דאצילות היו בלי שום תיקון והיו כמו זו"ן דקדושה לפני התיקון, ז"א ו"ק והנוקי' נקודה אחת.

כשחטא אדה"ר נתהפך העולם וגרם פגם בקדושה, הקלי' התחזקה והקדושה נחלשה. הגיע הפגם עד א"א דקדושה כביכול... ונתוסף **פגם אחר** שגרם מיעוט נוקי' דז"א דאצילות, ט' ספירות העליונות נסתלקו ממנה ואז נתוסף ונעשה תיקון אל הקלי' דאצילות והוא כי ט' ספ' שנסתלקו מנוקי' דקדושה נתלבשו בט"ס של נוקי' דקלי'... אמלאה החרבה לא נתמלאה **צור** אלא מחרבנה של ירושלם (צור מלשון צרה והכוונה לכרך של רומי אותיות **ירושלם**).

ועוד ענין **זנבא ורישא**. זנבא היא המלכות האחרונה שממנה יונקים אומות העולם והיא באצילות, ורישא הם ט"ס עליונות שמהם יונקים ישראל והם שכיבת לעפרא בסוד נפלה ולא תוסיף קום...

כוונות החול

ק"ב

ועוד מה שעובר לנוק' דקלי' עובר אליה ע"י ז"א דקלי', ועל כן גדל הוא בספירותיו להיות עשר, אע"פ שהאור הוא שש. והיא גדלה ממנו שהיא **יותר הכבד** שיש לה עשרה אורות, שירדו לה מנוק' דאצילות אחרי החטא. ועיקר האבידה היא לז"א דאצילות, שכן הנוק' נבנתה ממנו.

ועל כן המסלול הוא (1) ז"א דקדושה בנה נוק' דקדושה. (2) ובחטא ט' ספירות ירדו מנוק' דקדושה. (3) אותם הספירות דקדושה עברו דרך ז"א דקלי'. (4) לנוק' דקלי'... ועיין עוד ע"ח ב' דף נ"ז ע"ב: **בית לחם יהודה ב' דף ס"ז**, גאוותן של ישראל ז"א הנקרא ישראל. ע"ש היטב.

ועוד **ענין עפר המשכן עיין מבו"ש דף ט"ו ע"ג**.

ועוד **בענין החיורתא** שהיא לבנה בכל הפרצופים מה שאין כן השערות שהם **אש"ל** אדומות בנוק' שחורות בז"א לבן בא"א. עיין **מבו"ש דף כ"ו ע"ב** עיין

שם **צמח א' וכן ד' שע' מאמ"ר דף מ"א ע"א**: וכן **ע"ח א' דף ס"ג ע"ג**.

שאלה: **סידור דף ע"ה ע"א**: ... **בד** מוחין דנוק' שהיו **בבד** שהם הקליפות הרמוזים בחילוף ב"ד שהוא ש"ק בא"ת ב"ש שהם הקלי', ועתה נתלבנו ונקרא **יהיה**... ע"כ. ויש לשאול כאן הרב אומר, **בד** מוחין דנוק' שהיו **בבד** שהם הקלי' **הרמוזים** בחילוף ב"ד בא"ת ב"ש ש"ק. הרי לפי מה שלמדנו המוחין הם היו בנוק' של הקלי' ולא בז"א דקלי', שבו סוגיית השק והשערות, ולא שייך עניין שק בנוק'.

להבין כוונה זו נחלק את הסוגיה לארבעה שלבים

(1) **אמלאה החרבה** והוא ענין ט' ספירות העלינות של הנוק' דקדושה שירדו לנוק' דקלי' וזה מבואר **בע"ח ב' דף ק"י רע"ב** שזה מה שגרם חטא אדה"ר. זהו תיקון נוק' דקלי'.

(2) כאן נראה **בנין ז"א דקלי'** שנבנה בעבורה כדי להעביר לה את הט' ספירות שעוברות דרכו. ואז ז"א דקלי' גדל י"ס. **ע"ח ב' דף ק"י סע"ב רע"ג**.

(3) ואז מתחיל לדבר על **שערות שיש לז"א דקלי' שהוא עשו**, ובזה תבין למה עשו יצא כולו כאדרת שער. **שע' הפסוקים דף י"ג ע"ג** סוגיית השערות בקדושה היא בא"א דקדושה והם באו"א דאצילות, ויעקב דקדושה הוא איש חלק שאין בו משערות א"א. אבל בקלי' דאצילות שלא היה תיקון אלא בזו"ן, לכן כל השערות בקלי' הם בעשו שהוא ז"א דקלי' והם סומקים... **ע"ח ב' דף ק"י ע"ג**, ע"ש. תנאי הכרחי לשערות של עשו הוא שיהיה פרצוף מתוקן. מכאן ששלב ראשון גורר שלב שני ושלב שני את שלב שלישי.

(4) **ענין ש"ק**, ויניקת עשו מהארת שערות דא"א דקדושה ע"י פגם של התחתונים וזה אחר היות שערות משלו. **ע"ב דף ק"י סע"ב**, **שע' רוח הקדש דף ז' ע"ד**: וזה אשר תכוון בלבישת השק כי הנה האדם כשחטא^{קמ"ח} גרם למנוע אותם ארבע מאות קוצים דשערי מא"א דקדושה מלהאיר אל

^{קמ"ח} אין הכוונה כאן על אדם הראשון אלא עלינו בחטאינו ח"ו.

כוונות החול

קיג

הקדושה, והאירו אל הקלי' הנקרא ש"ק והם ארבע מאות כוחות של עשו, שני' וארבע מאות איש עמו. על ידי חטא שלנו אנו מגבירים כוח יניקה של השערות של עשו מהקדושה. ועל ידי תשובתינו ובלבישת השק, אנו מחזירים אותם לקדושה ומלבנים אותם. לבוש השק מתקן רק רובד זה הרביעי ואינו נוגע בג' הראשונים.

ונבוא לביאור הכוונה בסידור. ראשית הרש"ש מוציא ממנו את המחשבה שמדובר בחיות הקלי', **ואומר מוחין דנוק'.** ואז אומר **שהיו בבד שהם הקלי'.** (עיין לעיל שאלת המעיל אליהו). אך לפי הרש"ש **המוחין דנוק'** הם מתלבנים והופכים להיות **יהיה**, ולא חיות הקלי'. וזה נבין במשל. לפי הרש"ש מלך שנשבה בין הקלי', הם מוחין דנוק'. אך אם נאמר שזה חיות הקלי' המשל הוא אדם שהיה שבוי בין הקלי' ועכשיו נעשה מלך.

אם כן איפה היו המוחין? בנוק' פלונית צור, ואז לא ברור ההמשך של הכוונה, הרמוזים... וכו'. שמשם משמע סוגיית ש"ק שהם השערות השלב הרביעי, ולא צור פלונית.

צריך לדעת שבסידורים הישנים כתב יד לא היה כתוב תוספת זו כלל. בסידורו של **הרב פירא** היה כתוב בצד כהגהה, בסידור של **הרב הדאי'** זה כתוב בסוגריים, ובסידור שלנו זה ללא סוגריים.

מה תפקיד תוספת זו שחדרה לכוונה? הרב בדרך כלל מקשר את הכוונה עם המילה הנאמרת כמו ברוך עסמ"ב אע"פ שלא שייך כאן כלל שכן זה שפע חיצון. יש עצם הכוונה, ויש גם לקשר אותה למה שאנו אומרים. עיין **שערי רחמים ב' שאלה כ"ב.**

גם כאן באמת הכוונה **מוחין דנוק' נמצאים בנוק'** בפלונית בצר. אך איפה נמצאת צר, לפי הכתוב, **בבד**, מילה זו מקשרת אותנו עם הקלי, ואז אני מוצא את הרמז על הקלי'. אך באמת הכוונה המוחין בנוק' דקלי', ורק הרמז שיש לי בכתוב הוא **בד^{קמט}** והקישור עם אתב"ש **ש"ק**, אך זה רק **רמז** ולא המקום האמיתי שנמצאים המוחין. ועתה נתלבנו ונקרא יהיה. **והתיקון נעשה עתה ומתלבנים.**

ובזכות כוונה זו אנחנו למעשה מתקנים ומעלים את המוחין שירדו לנוק' דקלי', בגלל חטא אדה"ר, וחרבן בית המקדש ונבנתה צור, ומחזירין את המוחין לקדושה ומתלבנים. על ידי החטא נתמלאה רומי, **וע"י הכוונה אנחנו בונים את ירושלים**, ע"י החרבת רומי. יהי רצון שבקרוב נשלים תיקון זה ותבנה ירושלים ותחרב רומי. בב"א.

^{קמט} צריך להבין איך האר"י מרשה לעצמו לפרש את כל הסוגיה נגד הפשט שהרי לפי הפשט בד בבד הפירוש משקל במשקל יהיה, שכל הארבעה הסמנים המנויים בפסוק יהיו במשקל אחד, שבעים שבעים מנה. אלא שהמילה **משקל** יש בה **מי** שהם **די** יודיין **ש"ק** הרי **תי** ועוד **לי** הוי"ה ודי אותיות... **שע' מאמ"ר דף מ"א אע"ב**

כוונות החול מקורות נוספים לסוגיה

פריע"ח דף כ"ט ע"א: יש כאן שינויים קלים... ע"ש.
שע' רוח הקודש דף ז' ע"ב: בענין השק... ע"ש. **בניהו בן יהוידע זיכוד הנפש דף ד' ע"ב:**
שע' המצוות פרשת צו דף י"ט ע"ב: בענין תרומת הדשן והוצאת הדשן מחוץ למחנה
 ושבגדי הבד של הכהן רומזים לשק. ע"ש.
מבו"ש דף כ"ו ע"ב:
שע' המצוות דף כ"ד ע"ב: ד"ה וענין שעטנ"ז.
אמת ליעקב דף קי"ו ע"ד: בענין כוונת השק.

מה ירד מהמוחין דנוק' לקלי'

שעה"כ דף י"ג ע"ג: ... והנה אלו הסמים היו מוחין לקלי' ועתה נכנסין במוחין
 דקדושה וזמ"ש יהיה שהם שני שמות י"ה י"ה כמ"ש במקום אחר כי ב' מוחין דנוק'
 הם ב' שמות י"ה י"ה... ע"ש.

שעה"כ דף ק"ט ע"ד: ... ונלע"ד כי כשאנו ממשיכים אור מוח הבינה ברחל
 ע"י שתיית יין בריבוי גדול יש הארה גדולה שיש בה כח להאיר גם אל הניצוץ
 ההוא... ולכן צריך השתיה מרובה מן האכילה וזהו אכל י"ה שתיה שת י"ה
 ר"ל שימשכו אליה המוחין אשר כולם בסוד י"ה כמואר אצלנו במקום אחר
 שהם בסוד חו"ב הנקרא י"ה י"ה כי הדעת שלה היא ק"ל ולית בה אלא נהירו
 דתריך מוחין גליפין בה... עיין **יפ"ש על אידרא זוטא דף רצ"ו**. ע"ח א' דף
ק"ג ע"א שורה ונהיר. ראה **אהבת ה' ליוס"ד דף ק"ו ע"ב**: ... ונהירו...

שעה"כ דף ק"ט ע"ג: ... שורה לאביונים... ובחי' הב' היא כי אחר שנתקן פרצוף רחל
 עצמו ע"י הצדקה ומתנות לאביונים עוד צריך הארה שתתקיים בה בסוד המוחין
 עצמן שלו המתלבשין תוך פרצוף י"ס שלה בעת הדורמיטא כנודע... ע"ש.
 נראה מכאן שהי"ה שהיא מקבלת בנסירה הם עשר ספירות שלמות. המשכה ממנו
 אליה נקרא י"ה אך באמת הכוונה לכל הי"ס של המוחין שלה, המוחין שלה **נקראים**
 י"ה. אם כן מה שאמרנו שירד רישא לקלי' והם הט' ספירות, וזה גם נקרא הפסד
 לז"א כי נתנו על ידו בנסירה. ואלה המוחין שירדו לקלי'.

שער ההקדמות דף פ"ה ע"ג: ... בתחילת הדרוש הרב מבאר מה היה מצב
 הנוק' בבריאת העולם ביום רביעי ומיעוט הירח שט' ספירות חזרו לעלות
 לז"א. וכאשר חטא אדם גרם שחזרה להתמעט כבתחילה בסוד נקודה קטנה
 תחת היסוד שלו אלא שעתה היה בה גרעון ופגם אחר יותר גדול מן המעוט
 של יום ד' הנז' והוא כי אז כשנתמעטה חזר הט"ס שלה לעלות למקומם
 בט"ס ז"א, אבל עתה כשחטא אדם גרם בחטאו פגם יותר גדול ועצוסהוא כי
 אותם הט"ס הראשונות שבה ירדו למטה לתוך הקלי' ולא נשאר בנקבה רק

כוונות החול

קטו

ספירה תחתונה שבה ועומדת תחת היסוד שבו... ע"ש. הרי המוחין דנוקי' שהיו בקלי' הם ט"ס, ולא י"ה.

ע"ח ב' דף ס"ו ע"ב:... כאן מלמד אותנו הרב ענין הזיווג אב"א שהוא בחיק או"א וניתנים לנוקי' הט"ס וזה לפני החטא של אדה"ר, משמע שמה שיורד בעקבות החטא הם אותם המוחין שקבלה בנסירה... ע"ש.

ע"ח ב' דף נ"ז ע"ב: שורה ישראל... נמצא כי בהתלבש ט"ס דמלכות בלילית דקליפה עיקר האבידה היא לז"א כי ממנו יצאו כנ"ל... ע"ש. וכן כתוב שם **בריש ע"ג**... נמצא כי עיקר אבידה הוא לז"א כי משם יצאו למלכות... ע"ש.

בענין שמות הסמנים וסדר הספירות בכוונה

שעה"כ דף י"ג ע"ג: ד"ה ונבאר התחלקותם בפסוק, קח לך סמים הרי ב' כמ"ש חז"ל בגמ' והם ת"ת ונצח, נטף ושחלת וחלבנה, ה"ס הוד יסוד מלכות... ע"ש.
בתורה פר' כי תשא שמות ל' פס' ל"ד: נטף רש"י נטף היא צרי. נטף בתורה והוא הוד, צרי בברייתא והוא כתר. ועוד הסדר של הספירות אין כמעט סדר.
והנה סדר הסמנים ושם הספירות הנתלים בהם, ארבע המוזכרים בפסוק הם ד' הסמנים הראשונים שהם בד בבד, משקל במשקל. שבעים שבעים מנה. והם עיקר המשקל של הקטורת. והם המודגשים בטבלה.

בברייתא		בתורה	
כתר	הצרי	תפארת נצח	סמים
יסוד	והציפורן	הוד	נטף
מלכות	והחלבנה	יסוד	ושחלת
מקיף י"ס	והלבונה	מלכות	וחלבנה
חסד	מר	כח"ב ח"ג	סמים
גבורה	וקציעה	מקיף י"ס	ולבונה זכה
תפארת	ושיבולת נרד		
נצח	וכרכום		
חכמה	קושט		
בינה	קילופה		
הוד	קינמון		

להבין קצת סדר הספירות ועוד למה בתורה חלק באו מפורשים והם נטף ושחלת וחלבנה ר"ת נח"ש ולבונה זכה, וחלק ברמז סמים, נעין ברנ"ש שהביא אותו הרב יעקב ניניו בספרו **אמת ליעקב**.

קטז

כוונות החול

אמת ליעקב דף ק"ח ע"ג שאלה נ"א: בתחילה שואל מפני מה אנו כופלים בפיטום הקטורת ומזכירים פסוקי התורה, ואח"כ את הברייתא. ועוד הרגיש במה שכתב הצרי **כתר** והוא הקטף הכתוב בתורה ושם הוא **הוד**. **בתשובה** הרב מוסיף שאלות נוספות בענין הסדר של הספירות ולמה רק חלק מפורשים. ותרץ מה שתרץ, ואחר זה הביא **מוהרנ"ש ז"ל** שנתן טעם נכון לשינוי הסדר, ולהיותם מפורשים או לא. עיין שם באורך.

פטום הקטרת כוונת פטום

סידור דף ע"ה ע"א: תנו רבנן פטום גימ' מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה ק"ה הקטרת...
סידור דף ע"ד ע"ב: ... יש הגהה למטה, עיין להרב **פתח עיניים דף י"א ע"א** וז"ל כל פרטי מספר הגמטריאות לא נמצא לא בשער הכוונות ולא בספר פרי עץ חיים ע"ש, ולכן לא סדרנום כאן עכ"ל, אמנם כאן בסידור של החול סידרנו גם הגימ' הנז' כמ"ש בסידורים למען שיהיה הסידור שלם בכל מכל. ע"כ הגהה. ע"ש.
וצריך לדעת שאע"פ שאינם הגימ' בספרים הנז', בכל הסידורים סדרו אותם, והם גם בסידור הרב יוסף אדרעי ז"ל סופרו של הרש"ש.
כנפי יונה עמ' ק"ל: יש שם 4 כוונות, (1) פטום הקטרת שהיא השכינה ק"ה לפטמה ולשמרה מכל דבר מזיק... (2) קטרת בחילוף קי' בא"ת ב"ש ד' הרי תרי"ג, ששקולה כנגד כל המצוות... (3) פטום בגימ' גי' שמות מ"ה שם גי' אבות, שהם גג"ת (חגי"ת) גי' מ"ה גימ' קה"ל בכללותיהם קהל, עדה, ישראל ק"ב המפטמים אותה... (4) **פטום הקטרת** בגימ' **תתמ"ט** כמנין ז' שמות המרגלא הידועים בקבלת שבת, שהקטורת מעלה מעין העלאת שבת... ע"ש.

ספר הליקוטים דף ט' ע"ד ק"ג: ד"ה ודע כי אברהם אע"ה היה ראש לגרים, לפי שאדה"ר קלקל בע"ז וג"ע וש"ד ק"ב ופגם בשם מ"ה גי' פעמים, וכל אחד מן האבות תיקן אחד מהם וזכו שיצא מהם קהל ה', בא **אברהם** ושיבר הצלמים לכבוד הצלם העליון כי הוא לבדו מרום וקדוש, וחזר שם מ"ה למקומו... עוד פגם בש"ד ויצחק מסר עצמו ודמו לשפך על גבי המזבח ותיקן דם האדם באדם וגם לתיקון שם מ"ה דהיינו אדם... עוד נתקלקל אדם בשם מ"ה בעריות וכפר בחקל תפוחין בא יעקב ועבד באשה שבע שנים להשלים זיווגו של ז"א דהיינו מ"ה ברחל... מי החטיא לאדה"ר? דעתן של נשים קל"ה יעלה גי' פעמים מ"ה שנפגמו, ובאו אבות העולם ותקנום לפיכך יצא מהם קהל ה'

ק"י כאן מצויר בסידור גי' שמות הויה במילוי אלפי"ן שהם גימ' מ"ה וגי' מ"ה גימ' פטום.

ק"ב עיין הקטורת שהיא שכינה מבואר בתיקונים תיקון כ"א דף נ"ה ע"ב.

ק"ג בענין גי' כתות שהם קהל ומפטמים אותה עיין פסחים דף ס"ד ע"א: הפסח נשחט בגי' כתות... ע"ש.

ק"ד דרושים מקבילים לזה תמצא בספר **הליקוטים דף י"ח ע"ב:** וכן **ליקוטים דף כ"ג ע"ג**. ע"ש.

ק"ה בענין חטא אדה"ר עיין **סנהדרין דף נ"ו ע"ב**.

ק"ז

כוונות החול

אשר נחלקים בשחיטת פסחים בשלושה כיתות של עשרה לפחות בכל כת הנז' מעשר אותיות שם מ"ה... ע"ש באורך.

הרב מוסיף ואומר ששמות האבות כשנסיר מספר מ"ה מהם יהיו ג"ר קס"ג לק"ח עולים בגימ' ד"ך במנין מנצפ"ך^{קנ"ה} תק"ד. והרב דורש את הפסוק אל ישוב דך נכלם עני ואביון... תהילים ע"ד... ע"ש.

ספר הליקוטים דף י' ע"א: וג"פ^{קנ"ו} מ"ה הם עולים בגימ' המלאך הגאל חסר ו' כתיב היא שכינה תתאה. עיין זוה"ק **בראשית דף ר"ל ע"א** משמע בפירוש, המלאך הגואל היא השכינה.

המלאך מלא גימ' ש"פ עם ה' אותיות הרי **שכינה**. ר' מנחם פרג', 10 אותיות שם מ"ה רומז לשכינה, שכן א, ב, ג, ד, ה, ו, ז, ח, ט, י, הכל גימ' ס"ה גימ' אדני. ועוד כשמכים מא' עד י' הכל גימ' 385 = שכינה. צריך להבין איך השכינה היא גואלת ומאיזה כח?

לפי **זוה"ק רעיא מהימנא פר' בהר דף קי"א ע"ב** משמע שהאבות חטאו, וכן בהרבה מאמרים בתיקונים. אך בסוף ה**תיקונים**, אחרי תיקון שבעים, יש **תיקונא תנינא** ושם כתוב שאדה"ר לא חטא, ולא עבר על שלוש עבירות. את הסתירה הזאת מתרץ הרב **כסא מלך שם דף קפ"ד ע"ב ע"ש**. וזה קיצור דבריו: אדה"ר חטא אך עשה תשובה שישב בגיחון עד שנעשה בשרו חלודה, **והקב"ה קבל תשובתו**. אך **האבות לא ידעו** אם קבל הקב"ה תשובתו אם לאו. לכן מסרו נפשם על קידוש ה', ומסירות נפשם וזכותם הועילה שהשכינה גואלת את בניה בזכות מעשה האבות. שכן אם אדם הראשון לא נתקבלה תשובתו, היה אברהם צריך להשרף וכן יצחק היה נהרג, וכן יעקב. אך היות ומסרו נפשם **כביכול על חינום**, הועיל להבא שהשכינה תגאל את הבנים. וזה מה שאמרו האבות הם הם המרכבה לשכינה שכן צריך שלשתם כל אחד תיקון מ"ה אחד, וביחד יש כח לשכינה לגאול את ישראל. בב"א.

וזה סדר הכוונה: פטום הקטרת, מפטמים את השכינה שהיא הקטרת ע"י המשכת ג' מ"ה לשכינה שבאו בזכות התיקון של האבות שתיקנו חטא אדה"ר.

כוונת פטום הקטורת

כנפי יונה עמ' ק"ל: פטום הקטרת בגימ' תתמ"ט כמנין ז' שמות המרגלאן הידועים בקבלת שבת, שהקטורת מעלה מעין העלאת שבת... ע"ש. צריך להבין מה הן עליות שבת בקבלת שבת: **שעה"כ דף ס"ו ע"ד:**

^{קנ"ה} עיין דרוש אי"ט ב"ח בע"ח ושם מונה אחרי אות ת' שהיא 400 אותיות מנצפ"ך בסדר כמנפ"ץ יהיה אות ד' 500 ס' 600 ו' 700 ח' 800 ט' 900.
^{קנ"ו} המשך זה מהליקוטים לא נמצא בכנפי יונה ונראה שהוא ענין חדש.

קיח

כוונות החול

סידור שבת דף א' ע"ב- ב' ע"א :

שעה"כ דף ס"ה ע"ד : שורה למעלה

סידור שבת דף ו' ע"ב :

פרי ע"ח דף צ"ד ע"ד :

כוונת שלוש מאות ושישים ושמונה מנים

שלש מאות ושישים ושמונה מנים היו בה... שס"ה כמנין ימות החמה...

שעה"כ דף ט' ע"א : בענין השין של תפילין, של שלושה ראשין ושל ארבע ראשין ושהבתים הם בחינת מוחין דקטנות אשר נעשים בתים ולבושים אל המוחין דגדלות. ולכן אינם רק עור והפרשיות הם מוחין דגדלות... ע"ש. הרב אומר שרמז המוחין דקטנות הם שלוש מאות ושישים ושמונה הכל קטנות, ובהמשך רומז את הגדלות בשינים של שלוש ושל ארבע.

שעה"כ דף י"ג ע"ד : למעלה... בענין שס"ח סמנים היו בה... ע"ש. וצריך להבין איך הרב מערב מוחין דגדלות ודקטנות שמהם חיות לקלי' ע"ש. ראה **מעיל אליהו עמ' שי"ח ע"א** למטה.

סידור דף ע"ה ע"א :... כאן הרב לא מזכיר בשמונה את המוחין דקטנות, ורק

שלש מאות ושישים הם קטנות והשינים הם רומזים להארת מוחין דגדלות.

פרי ע"ח דף כ"ט ע"ב : שורה 4 ויש סוד גדול... לא מזכיר בשינים את ענין הקטנות אלא הכל גדלות... ע"ש.

עולת תמיד דף כ"ה ע"ב : גם כאן השינים רק גדלות. ע"ש.

שעה"ק דף ס"ב ע"א : גם כאן רק גדלות הם השינים. ע"ש.

נראה שהרש"ש פסק בסידור לפי פריע"ח ולא כשעה"כ, מפני שהשינים הם סוגיית התפילין ובסוגיית התפילין לא נזכרו מוחין דקטנות בשינים.

באיזה מדרגה המוחין שהיו ארבעה נהפכו לשלש?

בענין שש המדרגות שיש לתפילין

שע' מאמרי רשב"י דף נ"ד ע"א :... וכן פרי עץ חיים דף י"ט ע"ג : והענין בקיצור. מוחין דז"א בבחינת פנימיות דחיצוניות, משתלשלים מלמעלה ואנו מבחינים במסעם מהמוחין דאו"א 6 בחינות.

הבחינה הראשונה בתוך חב"ד דאו"א (אימא).

הבחינה השנייה בכוח הארת המזלין יוצא האור בחוץ חב"ד ויורד להיות מקיפי דחג"ת על הת"ת דאימא.

הבחינה השלישית כשהם נכנסים לתוך הנה"י דאימא.

הבחינה הרביעית כשהם יוצאים על נה"י.

הבחינה החמשית היא בגבול ז"א בתוך חב"ד שלו.

כוונות החול

קיט

והבחינה הששית מקיף על חב"ד דז"א וזו בחינת התפילין שיש לנו השגה בהם ועל כן הם התפילין שאנו מניחים. זה מבואר בפרי עץ חיים דף כ' ע"ב באמצע: ... שלושה מוחין שהיו בראש ז"א נהפכים לארבעה פרשיות בחוץ במצח מכוח הכאת הקוצה דשערי... ע"ש

שע' מאמרי רשב"י דף נ"ד ע"ב: ד"ה ונבאר... והנה זה האור נשאר שם תמיד ונמשכה הארה ממנו מכל הארבעה המוחין אשר שם מקיפים ורצו להימשך ולהיכנס בסוד אור פנימי דמוחין דז"א והם עצמם נשארו למעלה ואז ירדו ונמשכו ונשתלשלו שלושה נה"י של אימא למטה והלבישו את המוחין הפנימיים האלו שנמשכו מן האור המקיף כנז' ובהיותם מלובשים אותם הארבעה מוחין חזרו להעשות שלושה בלבד... והרי נתבאר ג' בחינות שיש באלו המוחין הפנימיים דז"א הנקראים בחינה חמישית מן ששת בחינות הנ"ל.

שלוש בחינות הנז' אשר בזו הבחינה החמישית

- 1) האחת הם בחינת המוחין עצמם שהם הארות נמשכות מאור המקיף כנ"ל.
 - 2) השנית הם בחינות שלשה כלים דנה"י דאימא אשר בתוכם מתלבשים האורות הנז' הנקראים ארבעה מוחין פנימיים.
 - 3) השלישית היא בחינת ז"א עצמו אשר בתוכו מתלבשין הג' כלים דנה"י דאימא אחר היות מתלבשין בתוכן האורות הנקראים מוחין כנז'.
- וכל ג' בחינות האלו הם בחינה אחת בלבד החמישית כנז' הנקראים מוחין פנימיים דז"א... ע"ש. מכאן משמע שהמעבר מארבעה מוחין להיותם שלושה בראש ז"א הוא בין המדרגה הרביעית לחמישית.

מה עובר בנסירה לנוק'

מוחין דקטנות נעשים בתים ולבושים למוחין דגדלות

שעה"כ דף ט' ע"א: שורה דתלת... עוד יש ענין גדול והוא כי הנה השינין והבתים הם בחינת עור בלבד ואינן בחינת כתיבה ממש וגם הם שחורים כנודע והטעם הוא כי אלו הם סוד המוחין דקטנות אשר נעשים אח"כ בחינת בתים ולבושים אל המוחין דגדלות שהם הארבע פרשיות דתפילין... ולכן אינן רק בחינת עור בלבד... ע"ש.

פאת השדה עמ' קכ"ז: ולכן אינן רק בחינת עור בלבד וכו'. נ"ב, וכן כתב בעץ חיים שער החשמל וז"ל: כל מה שהיה וכו' עיבור ויניקה נעשה עור בבחינת גדלות ע"ש. מו"ר השד"ה.

ע"ח ב' דף פ"ו ע"ד: ... בתחילת הפרק מלמד הרב מהו גוף, והרוחניות שבו. יש נרנח"י והם האורות. ויש כלים רק לנר"ן והם בשר גידים ועצמות, ופנימיות הכלים האלו הם כבד לב מוח, וענין הצינורות שהם הגידין הדופקים ושאינם דופקים. על הג' כלים אלו מכסה העור והוא חיצוניות לחיצוניות. ומלמד אותנו הרב שהעור נקרא גויל, והוא כותל מפסיק בין ז"א לנוק', והוא הנחלק לשתי בחינות קלף ודוכסוסטוס. קלף לז"א

כוונות החול

קב

לתפילין, ודוכסוסטוס לנוק' למזוזה. והחיבור בין ז"א לנוק' שהם שני פרצופים הוא בעור... ע"ש באורך.

נמצא שכל מה שהיה בחינת גוף לז"א בבחינת עיבור ויניקה הוא נעשה עור בבחינת גדלות וכולם בחינת שמות אלוקים מזה נאחזים כל הקלי' ויונקים... והנה האורות של הנשמות יוצאות מבפנים דרך דופני הכלים, ומשם נמשכים בעור בסוד ואחר עורי נקפו זאת. ואז ההויות של הפנים מתלבשין תוך אלוהים שבעור כנזכר בענין הנסירה במקום אחר שסודו משם מ"ה בהכאה ק"י... ע"ש.

ע"ח ב' דף מ"ה ע"ג אות ח': ויפל ה' אלוהים תרדמה גימ' תרגום כי כל האחוריים הם בסוד רבוע כנודע והנסירה היתה בהיות בו אחוריים אלו הנק' תרדמה כנ"ל ואח"כ הביאה פב"פ והענין כי בכל אחד מט"ס דז"א יש בה הוי"ה א' ובאחוריים שלה הוא גימ' ע"ב כנודע והרי ט"פ ע"ב גימ' תרדמה וגם תרגום. **וכולם ניתנין אל המלכות בעת הנסירה והבן זה מאד...** (הגה"ה וצריך עיון שהאחוריים אינם אלא אלהים?) כאן זה סוגיית הנסירה.

פאת השד"ה עמ' פ"ט: כלל ח' ד"ה כי כל האחוריים הם בסוד רבוע וכו'. נ"ב ר"ל מוחין דאחור דגדלות הם בחינת הויות בריבוע, וקודם בוא מוחין דפנים דגדלות אז מוחין דאחור דגדלות שהם הויות בריבוע הם עומדים בפנים דז"א, **ופרצופי עיבור ויניקה נעשים בחינת עור ובו דבוקים הזו"ן אחור באחור,** כמ"ש כל זה בשער החשמל שער מ"א פרק א', הביאו מרן הקדוש הרש"י (נה"ש דף י"ז ע"ד ד"ה בעמידה שקיבל ז"א). עיין בספר אפר יצחק המובא בסוף ספר בגדי ישע תולדות אהרן ומשה דף כ"ז מהרב דוד חייט ע"ש.

נה"ש דף י"ז ע"ד: בעמידה שקיבל ז"א מוחין דנשמה מבינה דיסודיות, בנסירה נותן לנוק' כלי חיצון שלו דבחינת היניקה והוא לה בחינת נשמה, א"כ ההויות דבחינת אותיות שקיבל הוא מאו"א, **ונתן בחינת מספרם לנוק',** הוא כי בעת הנסירה יוצא זה המספר דבחינת הפרצוף הפנימי שלו ומתלבשים בפרצוף החיצון דיניקה וניתנים לה וכמ"ש בשער החשמל פ"א יע"ש.

שיטת השמן ששון

שמן ששון ב' דף ל"ו ע"ג: ... והנה צ"ל דבעת הנסירה היה צריך להמשיך לה כל בחי' הדינים אלו של אלוהים אשר באחורי ז"א... ועינינו הרואות שהרב שר שלום ז"ל לא סידר כן בשום מקום לא בנסירה של העמידה במילת באהבה ולא בנסירה תפילת

^{ק"י} הכאת שם מ"ה כזה יו"ד פעמים ה"א הרי ק"כ ה"א פעמים וא"ו הרי ע"ח, וא"ו פעמים ה"א הרי ע"ח סך הכל רע"ו = עור. ראה ע"ח ב' דף ס"א ע"ג למעלה. וצריך להבין שבשער החשמל פרק א' יש שתי סוגיות והרב סתם זה בעשרה מנעולים. 1) סוגית אותיות והכאת שם מ"ה. יש הכאת שם מ"ה שע"י הכאה זו יש עו"ר, ויש עוד הכאה שע"י מתגלים האותיות במצח של האדם, והם סוגיית ואחר עורי נקפו זאת, ועיקר הסוגיה בשער רוח הקודש דף ג' ע"ד עד ה' ע"ב. 2) ויש גם סוגיית הנסירה שאז מה שעובר בהכאות הם שמות אלהים והויות הריבועים, וננסרים ועיקר הסוגיה בע"ח ב' דף מ"ה ע"ג אות ח' וכן בנה"ש דף י"ז ע"ד ד"ה בעמידה. עיין לקמן סיכום.

כוונות החול

קכא

ר"ה... ומה שכתב לכוין הוא זה יכוין לנסור את ב' הפרצופים דאחור ופנים דאחור דזו"ן ולהביאם פב"פ ולהמשיך לנוק' פרצופי דיניקה דבינה דבינה דז"א שהם בחי' מס' עשרה ריבועים דעשר הויות פשוטות יע"ש בסידור במילת באהבה... ומשם תראה דפר' דיניקה דז"א הוא דבחינת אלוהים ועיין בסידור במילת באהבה. **נמצינו למדים דבעת הנסירה בעמידה נתן לנוק' פרצוף דיניקה והוא בחינת אלהים הנז"ל עם מס' ההויות הנז"ל והרב שר שלום ז"ל לא ציין השמות של אלהים בעמידה וסמך על המעיין וזה פשוט... ע"ש באורך.**

שיטת הבית לחם יהודה

בית לחם יהודה ב' דף קכ"ג ע"א: ד"ה נמצא... נמצא כי כל מה שהיה. פי' נמצא כי כל מה שהיה בחי' גוף לז"א בבחינת עיבור ויניקה פי' שהם בחי' מוחין דאלהים של זמן עיבור ויניקה שהם ו"ק הנקראים בחי' גוף: הוא נעשה עור בבחינת גדלות. כי בהכנס בז"א מוחין דגדלות שהם הויות אז נדחין מוחין דקטנות דאלהים אל העור דבחינת עיבור ויניקה ונשארים כל הג' כלים שהם בשר גידין ועצמות כולם בחינת הויות דגדלות. וכלו' ובחי' אלהים דעור החיצון שהוא עור דעיבור הוא הדוכסוסטוס הניתן אל הנוק' כי עור דעיבור הוא דק ורך מאוד כמו הדוכסוסטוס. ואלהים דעור הפנימי דיניקה שהוא עב וקשה יותר מעיבור נקרא קלף והוא נשאר לז"א עצמו... ע"ש באורך.

ובזה מתיישב בהגוב"י אות ז' משם הרב ש"ש. עיין עוד **בית לחם יהודה ב' על ע"ח ב' דף פ"ח ע"ד, ביל"י ב' דף קכ"ז ע"א, וכן ע"ח ב' דף פ"ז ע"ד שורה רובצת, וביל"י ב' דף קכ"ה ע"ג.**

שיטת רבי שאול

אוצרות חיים דף מ"ד ע"ד: אש"ל אות א'... ובהיות אור ז"א מבחי' האח' אז יש אח' גרוע מחברו כנודי כי כמה אחוריים וכמה פנים הם ואז האחור גרוע נשאר באחוריו ואור המעולה אע"פ שהוא מבחי' אחור נשאר בפנים ובבא אור הפנים אז אור האח נדחה כולו אל האחור ואור הפנים נמשך אל הפנים עכ"ל **נמצא כי בבא אח' של המוחין דגדלות אז אור האחור של גדלות עומד בפנים ומוחין דקטנות נדחה כולו אל האח'.** וזה שכתב בפירקין כל בחינת אלהים הם באחוריים דקדושה.

מכל הנ"ל נראה לפי שלושת השיטות שמה שעובר לנוק' בנסירה הם מוחין דאלהים דאח' דיניקה, וגם התנוצצות מוחין דגדלות בהם שהם בחינת הויה בריבוע. ע"ע רבי שאול על שעה"כ דף ט' ע"א, בתחילת הספר תו"ח דף כ"ז ע"ב, פאת השדה עמ' פ"ט.

כוונות החול שתי סוגיות בשע' החשמל פר' א'

צריך להבין שהרב בשער החשמל פרק א' מדבר בשתי סוגיות וסתם הענין בעשרה מנעולים.

- 1) יש סוגיית הכאת שם מ"ה יו"ד בה"א הרי ק"ך ה"א בוא"ו הרי ע"ח ווא"ו בה"א הרי עוד ע"ח הרי סך הכל רע"ו וע"י זה נעשה עו"ר. ואז יש הכאה נוספת^{קכ"ח} ואז יוצאות האותיות במצח האדם. וזו הסוגיה של "אחר עורי נקפו זאת" הרב מדבר על ועיקר סוגיה זו מופיע בשער רוח הקודש דף ג' ע"ד עד ה' ע"ב. וכן בספר הליקוטים דף צ"ג ע"א.
- 2) יש סוגיה נוספת שם והיא ענין הנסירה שזה בחינת העור והגויל שנחלק לשנים. קלף לז"א, ודוכסוסטוס לנוק', ועוברים מוחין דיניקה שמות אלהים וגם יש הכאת ההויות דגדלות, ויש שם בחינת ניצוצות. וניתנים לנוק' בחינת מספר ריבועי ההויות וגם מוחין דאלהים דפרצוף היניקה. ועיקר סוגיה זאת ראינו בע"ח ב' דף מ"ה ע"ג אות ח' וכן בנה"ש דף י"ז ע"ד ד"ה בעמידה. ע"ש. ועיין מ"ש לעיל בענין הנסירה, מה עובר לנוק'.
- 3) אפר יצחק דף כ"ז ע"ב: ... ובעת הנסירה יוצאין ההויות מן הפנימיות ומתלבשים ומאירים בעור והם הם^{קכ"ט} האותיות המצטיירות בעור האדם ובנצחה. משמע מגירסת הרש"ש של שע' החשמל פ"א שהם הם ולא שתי סוגי הכאות. ע"ש.

בתי התפילין קטנות או גדלות?

שעה"כ דף ט' ע"א: דרוש ד' הרב לכאורה כותב ענין שני השינין בהתחלה בסתם ולא פירש אם הם מוחין דגדלות או דקטנות ובהמשך כותב בשורה דינין תקיפין והיותם שתי שינין אחד דתלת רישין ואחד דארבע רישין הם על דרך הנ"ל כי בתחילה הם ארבע מוחין דקטנות ואחר כך נעשים שלש לבד... אם כן הרב שכפל הענין למעלה מדבר על גדלות ולמטה כתב שהם קטנות.

שעה"כ דף ט"ז ע"ג: שורה איך... ובעלמי עלמיה בענין מוחין דקטנות ומוחין דגדלות בענין הקדיש... ולהיות שעיקר הכל הם המוחין דגדלות לכן צריך לכלול כל הז' תיבות שיש אמן עד עלמיה בבחי' הגדלות... ע"ש. בגדלות יש בחי' של שבע.

שעה"ק דף ס"ב ע"א: באמצע שורה זה... ונמצא כי הדי' נעשו ג' מוחין בו ואלו הם סוד ד' פרשיות של התפילין כי הנה הם בחינת ד' פרשיות בבחינתם קודם הכנסתם תוך נה"י דאימא שהיו ארבע אורות מקיפים אליו והנה בבחינתם אחר התלבשם בנה"י

^{קכ"ח} היות סוגיה זאת מתחלקת לשנים ראה שער רוח הקודש דף ה' ע"ב באמצע. ע"ש.
^{קכ"ט} לפי גירסא זו של הרש"ש שהביא אפר יצחק משמע שמה שדייקנו שיש שתי הכאות ויש הויות ויש אותיות זה אינו כן כד נלע"ד.

קכג

כוונות החול

קודם שיכנסו תוך רישא... ע"ש מכאן משמע שמדבר במוחין דגדלות היות שמדבר על הפרשיות כמ"ש בשעה"כ דף ט' ע"א בפירוש.

שעה"ק דף ס"ב ע"א : שורה אור... ונחזור לענין ראשון... צריך לקבל שני בחינות המוחין שהם בחינת היותם ג' לבד ובחינת היותם ד' כנז"ל והרי הם שבעה ועם ו' הראשונות הרי י"ג שנים... מכאן גם משמע ד' וגי' הם ז' הם מוחין דגדלות. נראה שיש בחינה בתפילין שהיא קטנות וגם בחינה שהיא גדלות. **וצריך להבין שתפילין הם גם קטנות וגם גדלות כאחד.**

שעה"כ דף ט' ע"א : שורה דלת... עוד יש ענין גדול והוא כי הנה השינין והבתים הם בחינת עור בלבד ואינן בחינת כתיבה ממש וגם הם שחורים כנודע והטעם הוא כי אלו הם סוד המוחין דקטנות אשר נעשים אח"כ בחינת בתים ולבושים אל המוחין דגדלות שהם הארבע פרשיות דתפילין... ולכן אינן רק בחינת עור בלבד... ע"ש.

יצא לנו שהבתים השחורים והשיניים של התפילין הם מוחין דקטנות שנדחו לעור ע"י כניסת המוחין דגדלות שהם הפרשיות שנכנסו ודחו את הקטנות לעור, וגם המוחין דגדלות, הם מבצבצים בעור. ושם בעור זה, תהיה הנסירה שהקלף לז"א, והדוכסוסטוס לנוק', והיה נראה שצריך לראות גם מוחין דאלוהים וגם מוחין דהויות, ואין רואים בנסירה רק ההויות, שכן הם עיקר וגוברים. **אם כן התפילין רומזים גם על הקטנות וגם על הגדלות**, כשהפרשיות הם בפנים שהם המוחין דגדלות שמבצבצים בחוץ בעור.

להבנה ועיון עיין גם : מצת שימורים של הרנ"ש בקטורת. כסף הכיפורים על כוונת הקטורת. תו"ח דף כ"ז ע"ב. תו"ח דף ק"ה ע"ב. נה"ש דף י"ז ע"ד ד"ה בעמידה. ע"ח ב' דף פ"ו ע"ד. דגלי אהבה דף תק"ח. ע"ח ב' דף פ"ד ע"ג ר' שאול בתחילת שעה"כ על דף ט' ע"א. ע"ח ב' דף מ"ה ע"ג כלל ח'. פריע"ח דף כ"ט ע"ב שורה שו"ר.

למה הרש"ש בחר בגדלות בקטורת וכן בנסירה

שמן ששון ב' דף ל"ו ע"ג :... נמצינו למדים דבעת הנסירה בעמידה נתן לנוק' פרצוף דיניקה והוא בחינת אלהים הנז"ל עם מס' ההויות הנז"ל והרב שר שלום ז"ל לא ציין השמות של אלהים בעמידה **וסמך על המעיין** וזה פשוט... ע"ש באורך. הרש"ש בנסירה סידר רק גדלות שהם הויות בריבוע ולא כתב שמות אלהים אע"פ שוודאי הם גם עוברים לנוק' יחד...

שעה"כ דף ט' ע"א : שורה נה"י... ובזה תבין יש בעור גם גדלות מצפ"צ וגם אלהים דיודין... ע"ש.

תו"ח דף ק"ה ע"ב :... ובבוא מוחין דגדלות דאח נדחין המוחין דקט' עם נר"ן דנפש דגדלות לעור החיצון... ובבוא מוחין דגדלות דפנים (הנק' נשמה) מתפשטים בכלי הפנימי... ע"ש. זו גירסת הרש"ש שהבי"א הרב **אפר יצחק דף כ"ז ע"ב** :... ובעת הנסירה יוצאין ההויות מן הפנימיות ומתלבשים ומאירים בעור והם הם האותיות

כוונות החול

קכד

המצטיירות בעור האדם ובנצחה ובנסירה נחלק זה העור קלף לז"א ודוכסוסטוס לנוק'... וכן עיין נה"ש י"ז ע"ד: ד"ה בעמידה... ע"ש. משמע שיש גדלות וקטנות בעור. ובחר הרש"ש רק לכתוב הויות בנסירה.

בענין הקטורת יש שס"ח מנים ובדברי הרב משמע שהם גם גדלות וגם קטנות כדלהלן:

שעה"כ דף י"ג ע"ד: ... כל השס"ח הם קטנות בהמשך עושה גדלות, שני פירושים.

כסף הכיפורים: ... ושמונה שהם 4 מוחין דגדלות וגי' מוחין דקטנות...

פריע"ח דף כ"ז ע"ד: שורה וב"ן... כל השס"ח קטנות...

פריע"ח דף כ"ט ע"ד: שורה כמ"ש... עשה גם גדלות גם קטנות. שני פירושים.

הרש"ש בסידור עשה הכל גדלות, למה התעלם מהקטנות.

יש בענין שס"ח כמה שמועות ופירושים, לכולי עלמא שלש מאות וששים הם

מוחין דקטנות. שמנה... לפי **שעה"כ** שני פירושים קטנות או גדלות, וכן

בפריע"ח יש שני פירושים או גדלות או קטנות. בכסף הכיפורים חילק, ד'

גדלות ג' קטנות. **והרש"ש** בחר רק גדלות.

סיכום: והענין שהרש"ש הלך לפי הלך רוחו של הרב **בשעה"כ דף ט' רע"ב** שכן

כשהרב מדבר על שס"ה הוא בוחר רק גדלות ולכן הרש"ש גם בסידור בחר גדלות

בלבד.

ונחזור לענין הנסירה נראה שהרש"ש בסידור שעשה רק הויות, בחר גם כאן בגדלות

בלבד שהיא עיקר כדברי הרב.

האם יש נסירה בקטורת

שער הפסוקים דף ל"ב ע"ב: ... ונדע במש"ה (משלי כ"ז ט') שמן וקטורת ישמח לב

כי מוחין דאימא נקראים קטורת ודאבא שמן ואז רצו להקטיר קטורת כדי להמשיך

מוחין דאימא בנוק' ועי"כ תחזור פב"פ להזדווג עם זעיר וזהו לשון קטורת לשון

התקשרות הנוק' בבעלה... ע"ש. מכאן משמע שנדב ואביהוא רצו לגרום זיווג בלי

מוחין דאבא שהם שמן אהרן ומשה. עיין **שעה"מ** פרשת תזריע בענין הצרעת שזה

יציאת אורות דאימא בלי אורות אבא ולכן הכהן שהוא בחינת אבא הוא המרפא.

ע"ש.

פריע"ח דף כ"ט ע"ב: ... וז"ס שמן וקטורת ישמח לב ולכן היו נעשים ביחד

שהוא העלאת נרות המנורה וענין הקטורת... ע"ש.

משמע שעם כניסת מוחין דאבא נעשית הנסירה, ולכן כתוב בתורה ובהעלות אהרן

את הנרות בין הערביים יקטירנה. כשנכנסים המוחין דאבא שהם השמן נרות, אז

נדחין המוחין דאימא לעור שהם הקטורת ואז יש נסירה, ואז יקטירנה, ולא לפני.

קטורת לשון קישור, התקשרות זיווג ע"י הנסירה ומעבר פב"פ.

בענין מתי ואיך נדחים מוחין דקטנות לעור והתנוצצות מוחין דגדלות בעור ואז נעשית

הנסירה.

כוונות החול

קכה

להבנה ועיון עיין גם: נה"ש דף י"ז ע"ב, תורת חכם דף ק"ה ע"ב ד"ה ונבין שם הגירסא לפי הרש"ש, כמו שהאיר מזכיר שלום על ע"ח עמי ש"י, שאמר שיש לרש"ש גירסא אחרת, והיא המופיע באפר יצחק דף כ"ז ע"ב. תו"ח דף כ"ז ע"ב בענין נסירה בקטורת. שעה"מ פר' תזריע, בענין הצרעת שהיא מפני חסרון מוחין דאבא. וכן שעה"מ דף י' ע"ב. שם בענין איך המוחין דקטנות גורמים הסתלקות התפילין. ועיין הסיכומים לעיל. מכאן למדנו על נסירה בעולם העשיה בקטורת. ויש גם נסירה בעולם היצירה באשרי "פותח את ידיך". ונסירה בעולם הבריאה ב"תהילות לאל עליון".

ממה יש אחיזת החיצונים

שעה"כ דף ט' ע"א: 8 שורות מלמטה כל השס"ח הם קטנות מוחין דאלהים ומהם יונקים הקלי' שהם אלהים אחרים... ע"ש.
שעה"כ דף י"ג ע"ד:
מעיל אליהו עמי שי"ח: ... ע"ש.
אפר יצחק דף כ"ז ע"ב: יניקה גם משמות הויה... ע"ש.
פריע"ח דף כ"ז ע"ד:
פריע"ח דף כ"ט ע"ב:

מה יש לנו לכוון באמרנו שלוש מאות וששים ושמונה... אנו מביאים את כל הכמות כדי שיהיה אחיזה לקלי' ואז אנו מבררים את הי"א סממינים מתוכם. נושא זה לא הוכרע ולא סוכם סופית בינתיים ה' יאיר עינינו בתורתו.

קשר בין הקטורת לנסירה

תו"ח דף כ"ז ע"ב: ... הקטורת עושה נסירה בעשיה... ע"ש.
עו"ת דף מ"ב סע"ב:
פסוקים דף ל"ב ע"ב: ... ונודע במש"ה (משלי כ"ז ט') שמן וקטורת ישמח לב כי מוחין דאימא נקראים קטורת ודאבא שמן ואז רצו להקטיר קטורת כדי להמשיך מוחין דאימא בנוק' ועי"כ תחזור פב"פ^ק להזדווג עם זעיר וזהו לשון קטורת לשון התקשרות הנוק' בבעלה... ע"ש. מכאן משמע שנדב ואביהוא רצו לגרום זיווג בלי מוחין דאבא שהם שמן אהרן ומשה. עיין שעה"מ פרשת תזריע בענין הצרעת וזה יציאת אורות דאימא בלי אורות אבא ולכן הכהן שהוא בחינת אבא הוא המרפא. ע"ש.
ע"ח ב' דף פ"ד ע"ג:

^ק כאן יש נסירה אך זה לפני כניסת מוחין דאבא ולכן טעו.

קכו

כוונות החול

ע"ח ב' דף פ"ו ע"ד: ... הרב שורה בפ"ע... מתחיל בנסירה ובהמשך מגיע ומדבר על אחיזה החיצונים בקטורת... נמצא שכל מה שהיה בבחי' גוף לז"א (מוחין דקטנות) נעשה עור בבחינת הגדלות... והנה האורות של הנשמות... ע"ש משמע כניסת מוחין דאבא.

אפר יצחק דף כ"ז ע"ב: וכן נה"ש דף י"ז ע"ד: זו גירסת הרש"ש... יש 2 שלבים (1) עור מקבל היניקה וההויות גדלות מאירים בעור. (2) הנסירה הכל ביחד ננסרים ועובר אליה... הנסירה בעשיה דכל העולמות.

בית לחם יהודה ב' דף קכ"ג סע"ב: ד"ה לכן עור אותיות ר"ע ו' והו' זה בחינת ההויות המאירות... ראה ביל"י עד ע"ד כל הדרוש...

ע"ח ב' דף צ"א ע"א פר' ד': בגי"ע דאימא תוך בגי"ע דז"א אך בעור אינו כן אלא עור דאימא מעל עור ז"א ולא בתוך וזה בחינת חשמל וכאשר עוונות גורמים מסתלק עור אימא ויש ח"ו אחיזה לחיצונים... ע"ש באורך.

ביל"י ב' דף קכ"ד ע"ב:

רבי ישמעאל י"ג מידות שהתורה נדרשת

הנהגת העולם ע"י ז"א דרך המלכות

שער מאמרי רז"ל דף י' ע"ד: ... מאמר בספרי בפ' ויקרא וז"ל רבי ישמעאל אומר ב"יג מידות התורה נדרשת בהם כו' הכונה היא כי אין ספק שהתורה התחתונה היא נדרשת מ"יג מדות אלו ונמשכו אליה מהתורה העליונה שבכתב הנדרשת מ"יג מדות דוגמת אלו כי כל מה שיש בתחתונים דוגמתם בעליונים ומשם מתפשט בתחתונים והנה התורה העליונה שהיא ת"ת נחלקת לי"ג מדות בסוד ו"ק שבה כלולים מדין ורחמים וכללותם הרי י"ג ודרישה זו מצד המלכות המקבלת ממנו מת"ת פעם כך ופעם כך כי פעמים תקבל מחו"ג שבת"ת וזהו מקל וחומר. כי קל רומז לרחמים המקילים את הדין ומרחמים על העולם וחומר רומז לדין המחמיר לדון את העולם הרי מדה א'. ומדה זו כשהעולם נדון קצת ממנו בדין גמור וקצת ממנו ברחמים גמורים הרי מק"ו והיא מדה א'.

ולפעמים תקבל מת"ת שבת"ת שהוא המכריע וקו השווה בין חסד לגבורה ואז יהיה העולם נדון בדין ממוזג לא רחמים גמורים ולא דין גמור אלא גזרה שוה לשניהם ממוצעות בסוד הת"ת וזו נקראת גזירה שוה מדה ב'.

ולפעמים תקבל מצד הת"ת הנקרא אב בנטותו לצד הנצח או לצד הוד הנקרא כתוב אחד וזהו מבנין אב וכתוב אחד או בהכריעו בין נ"ה וזהו מבנין אב ושני כתובים שהם נ"ה ואז נקרא מבנין אב וכתוב אחד מבנין אב ובי' כתובים וזו מדה ג'.

ולפעמים מקבלת מכללות ת"ת בכל שש קצוותיו וזהו מכלל ופרט כלל ואח"כ פרט ותהיה אז ההנהגה ממתת המלכות כי אין הכלל אלא מה שבפרט וזו נקרא מכלל ופרט מדה ד'.

כוונות החול

קכז

ולפעמים מקבלת מלכות מכללות ת"ת כנז' ותגבר מדת הת"ת עליה ויתנהג העולם על ידו ומדת (ד"ש דף י"א ע"א) המלכות נכללת בו והוא יהיה עיקר ההנהגה כי **פרט וכלל** מתרבה הכלל ויהיה הכלל עיקר כי יגברו שש קצוותיה על שש קצוותיו ולפעמים להפך וזו נקרא **פרט וכלל מדה חמישית**.

ולפעמים תעלה המלכות למעלה מיסוד ותכריע בין ת"ת ליסוד וזהו **כלל ופרט וכלל** כי כלל הוא ת"ת שבו כלולים הו"ק ופרט היא המלכות דלית ליה מגרמה כלום ועוד ששם הדברים בפרטות ומתפרשים בסוד ופרט כרמך לא תעולל לעני ולגר תעזוב אותם כי שם מקומם וכלל הוא יסוד הנקרא כל דכליל שית בקרטופא חדא ואז יתנהג העולם ע"י המלכות וזהו **אי אתה דן אלא כעין הפרט** וזהו **מכלל ופרט וכלל** אי אתה דן אלא כעין הפרט **מדה ששית**.

ולפעמים תעלה המלכות למעלה בסוד עטרת בעלה ותשפיע לת"ת בהתנהג העולם על ידה ברדתה למטה בבחינה זו וזהו מכלל שהוא צריך לפרט ולפעמים תחסר אור המלכות ותצטרך לקבל אור מהת"ת להשלים עצמה בהתנהג העולם בבחי' זו הגרועה שאין לה אלא לצורך עצמה ולא להשפיע כי כל הבחינות הנז"ל הם שמקבלת מדת המלכות שפע לצורך עצמה ולא לצורך אחרים וזו היא מכלל שהוא צריך לפרט, א"כ **מכלל שהוא צריך לפרט ומפרט שהוא צריך לכלל** זו **מדה שביעית**.

ולפעמים תקבל המלכות מהת"ת בסוד למודי ה' ע"י נצח או הוד **ותהיה המלכות בהוד והת"ת בנצח** בסוד שם ה' ד' בנצח ושם אדני בהוד והנה הנהגה זו היא הנהגת תחלת ברייתו של עולם כי מתחלה היו למעלה ד"ו פרצופים והמלכות שנקראת **דבר היתה בכלל הת"ת הנקרא כלל והיא כלולה בו ויצתה מן הכלל** שהוא הת"ת ונדבקה בלמודי ה' וזהו **וכל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד** כי לא ללמד על המלכות לבד שתהיה היא לבדה בלמודי ה' למטה אלא **ללמד על הכלל כלו יצא** שגם הת"ת מזדווג עמה בלמודי ה' כיצד ת"ת בנצח בימין בשם בן ד' ומלכות בשמאל בהוד בשם אדני ויתחברו אז שניהם ע"י היסוד בסוד **יאהדונה"י** כנז' בתקונין ונמצא שע"י ירידתה ממקום הת"ת ירד ג"כ הת"ת עמה בלימודי ה' שהם נו"ה וזהו **לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כלו יצא** ועוד כי כאשר ירדה מדת המלכות מאת פני המלך ונטרדה למטה לא לבד גרמה לת"ת שהוא נקרא עצמו כד"א משה בפ"ע אמרן שהוא המקום שהיא היתה שם בעת אצילותה בין תרין דרועי כי יצטרך המלך כאשר ירצה לדבר עם הכלה הכלולה לרדת למקומה בלמודי ה' שהם נו"ה כי זולת זה אי אפשר התדבקות גופא בגופא בסוד חבוק אחר שהיא למטה והוא למעלה וצריך הוא לרדת למטה להיות אצלה בסוד הגוף **גופא בגופא** אלא גם ראש המלך בסוד רישא דז"א גרמה שירד גם הוא למטה כדי שיהיה החבוק שלם גופא בגופא אנפין באנפין דרועין בדרועין רגלין ברגלין **וזהו ללמד על הכלל כלו יצא** לומר שהת"ת כלו בכללו ירד בלמודים ולא הת"ת לבד שהוא סוד גופא וזהו **כל דבר שהיה בכלל ויצא ללמד לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כלו יצא** וזו היא **מדה ח'**

ועוד גם טרם רדתה למטה יצדק אומרו דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד כי נוק' דז"א יצאת מאחורוי מבין תרין דרועין דידיה לעומת החזה ושם נעשה לו ראשה

כוונות החול

קכח

וזרועותיה שהם חו"ג שבה נאצלו כנגד נו"ה שבזכר ונו"ה שבה שהם למודי ה' יצאו מן הכלל שהוא הת"ת וזהו דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד כי יצא מן הכלל ללמד כי הם למודי ה' כי אין להם על מה שיסמוכו בת"ת והוצרך הזכר העליון להמשיך רגליו למטה ג"כ להיות היא עזר כנגדו ולא חוצה לו וזהו אלא ללמד על הכלל כלו יצא כי הוצרכו למודי הזכר להתפשע למטה **וכל זה בכלל המדה הח' והמבין יבין**. **ולפעמים** יתנהג העולם בסוד עבור המלכות להוליד למטה דוגמת העליונה בסוד תיבת נח שיצאו ממנה ג' גוונים שם חס ויפת שהם דין ורחמים וכללותם דמיון ת"ת הכוללת דין ורחמים אלא לפעמים תתעבר בסוד הרחמים לבד ויהיה כל הג' גוונים אלו נוטים כולם לצד הרחמים בענין ת"ת הנוטה לצד הרחמים וזהו דבר שהיה בכלל בסוד האצילות למעלה מן הת"ת ויצא לטעון טעון אחר בסוד העבור ונתעברה בג' גוונים הנזכרים כלולים זה בזה בסוד הרחמים שהוא כענינו כענין ו' שהוא סוד הת"ת ואז יצא להקל בסוד הרחמים הוליד ג' גוונים כולם מצד הרחמים ולא להחמיר וזו היא **מדת תשיעית**.

ולפעמים תתעבר בסוד דין ורחמים ביחד שלא כעניינו שלא כענין ו' שהוא נוטה לצד הרחמים ואז תצא להקל ולהחמיר ותתעבר ותוציא למטה ג' גוונים דין ורחמים ממוזגים וזו היא כל דבר שהיה בכלל ויצא לטעון אחר שלא כענינו יצא להקל ולהחמיר וזו **מידת עשירית**.

ולפעמים יתנהג העולם בסוד המלכות ברדתה למטה ממקום אצילותה עם הת"ת ותדד למטה ביצירה בסוד מטטרו"ן שהוא נער חגיר חרצין בסוד שתין פולסי דנורא שהם ס' גבורים בסוד הדין וזהו **ויצא לידון בדבר חדש** ולפי שתמיד מתחדש מטטרו"ן כד"א אנוש כחציר ימיו כו' כנו' בפי' פנחס וזהו בדבר החדש ואז ברדתה למטה במקום מטטרו"ן הוא סוד הגלות בסוד אי לך ארץ שמלכך נער וזהו **אי אתה יכול להחזירו לכללו** כי הזווג בטל בימי הגלות ואין לה יכולת לעלות אצל בעלה עד שיחזירנה הכתוב שהוא סוד נצח כד"א למנצח על אילת השחר תרין שחרין דאיילתא ולפי שהוד הוא בגלות כד"א כל היום דזה צריך נצח עם ת"ת להחזירה במקומה ותהיה החזרה נגלת לעיני כל חי ולא תהיה סתומה אלא מפורשת וזהו **עד שיחזירנה הכתוב לכללו בפירוש** וזהו כל דבר שהיה בכלל ויצא לידון בדבר חדש אי אתה יכול להחזירו לכללו עד שיחזירנו הכתוב לכללו בפי' וזו **מדה י"א**.

ולפעמים יתנהג העולם בסוד המלכות בנו"ה שבה המקבלת מת"ת וזהו **ודבר הלמד מענינו** מענין ו' שהוא הת"ת או יהיו מקבלים נו"ה שבה מסוף הת"ת שהוא יסוד וזהו **ודבר הלמד מסופו** וזו היא **מדה י"ב**.

ולפעמים יתנהג העולם בסוד נו"ה שבמלכות שהם ב' כתובים המכחישים זא"ז דהיינו זהו דין וזה רחמים וע"י יסוד שהוא **הכתוב הג' המכריע** ביניהם יתמזגו ויתנהג העולם ע"י מזוג היסוד המכריע בתוך המלכו' וזהו וכן ב' כתובים המכחישות זא"ז עד שיבא הכתוב הג' וכריע ביניהם וזו **מדה י"ג** :

פריע"ח דף ל' ע"א :... ברייתא דר"י אומר ב"יג מדות. כבר נת"ל שהן ענין העשיה, שיש בה י"ג בחינות, והם ג"ר שעלו עד ג"ת דיצירה כנ"ל. וי"ס שלימות דעשיה, עלו עם

כוונות החול

קכט

י"א סמני הקטורת. ונלע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה, באופן אחר, והוא, כי אחר עליות ג"ר דעשיה, נשארר י"ג בחינות אחרות דעשיה, כי הנה י"א סמני הקטורת, הלישו למלכות דעשיה בחיצוניותה, הרי ספירה אחת. ופנימיות המלכות, לחיצוניות נה"י, הרי ג' ספירות אחרות. ופנימיות נה"י עם חיצונות חג"ת, הרי ג' ספירות אחרות. ופנימיות חג"ת, עם חיצונית מלכות דיצירה, הרי ג"ס אחרות. וחיצונית כח"ב, עם פנימית מלכות דיצירה, הרי ג"ס אחרות, והרי י"ג ספירות שלמות, זולת פנימיות כח"ב שעלו בג"ת דיצירה. ודע כי כן נעשה ביצירה, סוד י"ג שבברוך שאמר. וכן יש י"ג שבעולם הבריאה י"ג שבחים שבישתבת. וכן יש י"ג באצילות שהם י"ג ברכות האמצעית דשאלות צרכיו :

והנה אין ספק, כי התורה התחתונה שנדרשת ביי"ג מדות אלו, שנמשכים אליה מיי"ג מדות עליונות תורה שבכתב, הנדרשת ביי"ג מדות אלו, דוגמת י"ג אלו. כי כל מה שיש בתחתונים יש בעליונים, ומשם נתפשט בתחתונים. והנה תורה עליונה שהיא ת"ת, נחלקת בסוד ו"ק שבה, כלולה מדין ורחמים, וכללותה הרי י"ג :

מקל וחומר. דרשא זו מצד המלכות, שמקבלת מהת"ת פעם כך ופעם כך, כי פעם תקבל מחו"ג שבת"ת, וזהו מקל. כי קל רמז לרחמים, המקילים את הדין, ומרחמים על העולם. וחומר, רמז אל הדין, המחמיר לדון את העולם, הרי מדה א'. ומדה זו, כשהעולם נידון קצת ממנו בדין גמור, וקצת ממנו ברחמים גמורים, ומרחם על העולם :

מגזרה שוה. לפעמים תקבל מת"ת שבת"ת, שהוא מכריע בקו השוה בין החו"ג, ואז יהיה העולם נידון בדרך ממוזג, לא רחמים גמורים ולא דין גמורים, אלא גזרה שוה לשניהם, ממוצעת בסוד הת"ת.

מבנין אב מכתוב אחד. לפעמים תקבל מצד הת"ת הנקרא אב, בנטותו לצד הנצח. או ההוד הנקרא כתוב אחד. וזהו בנין אב מכתוב אחד: מבנין אב משני כתובים. לפעמים בהכרעה בין שניהם נ"ה. זו ב"א מב"כ, שהם נ"ה :

מכלל ופרט. לפעמים תקבל המלכות מכללות ת"ת מכל הו"ק, וזהו מכלל ופרט. כלל ואח"כ פרט, ותהיה אז ההנהגה במדת המלכות, כי אין בכלל אלא מה שבפרט : מפרט וכלל. לפעמים תקבל המלכות מכללות הת"ת כנ"ל, ומתגבר מדת הת"ת עליה, ותתנהג העולם על ידו, ומדת מלכות נכללת בו, והוא יהיה עיקר בהנהגה, כי פרט וכלל, מתרבה הכלל, ויהיה הכלל עיקר, כי יתגבר ו"ק שלו על ו"ק שלה. ולפעמים להיפוך, וזה מכלל ופרט מפרט וכלל.

כלל ופרט וכלל וכו'. לפעמים תעלה המלכות למעלה מן היסוד, ותכריע היא בין היסוד והת"ת. וזהו כלל ופרט וכלל, כי כלל הוא הת"ת, שבו כלולים ו"ק, ופרט היא המלכות, דלית לה מגרמה כלום. ועוד, ששם הדברים נפרטים ומתפרשים, בסוד, ופרט כרמך לא תעולל לעני ולגר תעזוב אותם, כי שם מקומם. וכלל, הוא היסוד הנקרא כל, דכליל שית בקרטופא חדא. ואז יתנהג העולם כפי הכרעת מדת מלכות, וזהו אי אתה דן אלא כעין הפרט, שהוא מדת המלכות :

כוונות החול

קל

מכלל שהוא צריך לפרט וכו'. כי לפעמים תעלה המלכות למעלה, בסוד עטרת בעלה, ותשפיע לת"ת, ויתנהג העולם ע"י ברדתה למטה בבחינה זו, וזהו מכלל שהוא צריך לפרט, שהכלל שהוא ת"ת הנזכר, צריך לפרט שהיא מלכות, שהיא למעלה ממנו. ולפעמים תחסר אור המלכות, ותצטרך לקבל מת"ת האור, כדי להשלים עצמה, ותתנהג העולם בבחי' זו הגרועה, שאין לה אלא לצורך עצמה, ולא להשפיע. כי כל הבחינות שנזכר לעיל, הם שמקבלת המלכות שפע לצורך העולם, מלבד צורך עצמה. אמנם מדה זו, היא שצריכה לצורך עצמה, ואין לה לצורך אחרים, וזהו **מפרט שהוא צריך לכלל:**

וכל דבר שהיה בכלל וכו'. לפעמים מקבלת מן הת"ת בסוד למודי ה', ע"י נצח או הוד, ותהיה המלכות בהוד, והת"ת בנצח, בסוד שם הוי"ה בנצח, ואדנ"י בהוד. והנה זו הנהגת תחלת בריאתו של עולם, כי תחלה היו למעלה ד"ו פרצופים, והמלכות שנקראת דבר, היתה בכלל הת"ת הנקראת כלל ונכללה בו, ויצא מן הכלל שהוא ת"ת, ונדבקה בלמודי ה'. וזהו כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד, **לא ללמד על עצמו יצא** על המלכות לבד שתהיה היא לבדה בלמודי ה' למטה, **אלא ללמד על הכלל כולו יצא**, שגם הת"ת יזדווג עמה שם בלמודי ה' למטה. כיצד - ת"ת בנצח בימין בשם הוי"ה, והמלכות בשמאל בשם אדנ"י, ויתחברו אז שניהם ע"י היסוד, בסוד **יאהדונה"י** כנזכר בתיקונים. נמצא שע"י ירידתה במקום הת"ת, ירד הת"ת ג"כ עמה בלמודי ה', שהוא נ"ה, וזהו אלא ללמד כו'. ועוד, כאשר ירדה המלכות מאת פני המלך למטה, לא לבד גרמה לת"ת שנקרא עצמו, כמשארז"ל משה מפי עצמו אמרו, שהוא המקום שהיתה שם תחלת אצילותה בין ב' זרועין, כי יצטרך המלך כאשר ירצה לדבר עם הכלה, לרדת למקומה בלמודי ה', כי זולת זה א"א להתדבק גופא בגופא, אלא גם ראש המלך בסוד רישא, ירד גם הוא למטה, **כדי שיהיה החיבוק שלם, גופא בגופא, אנפין באנפין, זרועין בזרועין, רגלין ברגלין.** וזהו ללמד על הכלל כולו יצא, לומר שהת"ת כולו בכללו, ירד בלמודי ה', ולא הת"ת בלבד, שהוא בסוד גופא. ועוד, גם טרם רדתה למטה, יצדק אומרו כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד, כי נוקבא יצאה מאחוריו, בין ב' זרועין דיליה לעומת החזה, ומשם נעשה לה ראשה וזרועותיה, שהם חו"ג שבה, נגד נ"ה שבזכר. ונ"ה שלה שהם למודי ה', יצאו מן הכלל שהוא ת"ת, ואין להם על מה שיסמוכו בת"ת, והוצרך הזכר העליון למשוך את רגליו למטה ג"כ להיות היא עזר כנגדו, ולא חוצה לו. וזהו כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד, הם נ"ה, שיצאו מן הכלל סוד הת"ת, לא ללמד ע"ע כו' אלא ללמד על הכלל כולו יצא, שהוצרכו למודי ה' הזכר העליון להתפשט למטה, וכל זה בכלל מדה שמינית:

וכל דבר כו'. לפעמים יתנהג העולם בסוד עיבור המלכות, להוליד למטה דוגמת עליונים, בסוד תיבת נח, שיצאו ממנה ג' גוונים, שם חס ויפת, שהן דין ורחמים, וכללותם דמיון הת"ת הכולל דין ורחמים. אלא שלפעמים תתעבר בסוד הרחמים בלבד. ויהיו כל הג' גוונים נוטים לצד הרחמים, וזהו **כל דבר שהיה בכלל**, בסוד האצילות למעלה מת"ת, ויצא לטעון טעון א' למטה בסוד עיבור, ונתעברה בג' גוונים הנז', כלולים זה בזה בסוד הרחמים, שהוא כענינו, כענין ו', הוא בסוד הת"ת נוטה

כוונות החול

קלא

לצד הרחמים, ואזי יצא להקל בסוד הרחמים, להוליד ג' גוונין כולם בסוד הרחמים, ולא מצד הדין:

וכל דבר שהיה בכלל כו'. ולפעמים בסוד דין ורחמים ביחד, ולא כענין ו' שהוא תי"ת נוטה לצד הרחמים, ואז יצא להקל ולהחמיר, ותתעבר ותלד למטה ג' גוונין, דין, ורחמים, וממוזגים:

וכל דבר כו' ויצא לדון כו'. ולפעמים מתנהג העולם במדת המלכות ברדתה למטה ממקום אצילותה עם הת"ת, ותרד למטה ביצירה בסוד מטטרו"ן, שהוא נער חגור חרצין, בסוד ס' פולסי דנורא, שהם ס' גבורים מצד הדין, וזהו ויצא לידון. ולפי שמטטרו"ן תמיד מתחדש, כמד"א אנוש כחציר ימיו כציץ השדה כן יציץ, כנזכר בזוהר פינחס. וזהו בדבר החדש, ואז ברדתה למטה בסוד מטטרו"ן, הוא סוד הגלות, בסוד אי לך ארץ שמלכך נער, וזהו אי אתה יכול להחזירו לכללו, כי הזווג הוא בטל בזמן הגלות, ואין לה יכולת לעלות אצל בעלה, עד שיחזירנו הכתוב שהוא סוד נצח, כמד"א למנצח על אילת השחר, שחרין דאיילתא, ולפי שההוד הוא בגלות, כמ"ש כל היום דוה, צריך נצח עם ת"ת להחזירה למקומה, ותהיה החזרה נגלית לעיני כל חי, ולא תהיה סתומה אלא מפורשת, וזהו עד שיחזירנו הכתוב לכללו בפירוש.

דבר הלמד מענינו כו'. לפעמים יתנהג העולם הנקרא דבר סוד מלכות, בני"ה, וני"ה שבה מקבלים מת"ת, וזהו הלמד מענינו, מענין ו', הוא הת"ת. או יהיו מקבלים נ"ה שבה מסוף הת"ת שהוא יסוד, וזה דבר הלמד מסופו, סוף ו', הוא ת"ת, וסופו הוא היסוד, סוף הת"ת:

וכאן שני כתובים וכו'. ולפעמים מתנהג העולם ע"י נ"ה שבמלכות, שהם ב' כתובים המכחישים זא"ז, זה דין וזה רחמים, וע"י היסוד שהוא הכתוב הג' המכריע ביניהם, יתמזגו ויתנהג העולם ע"י מיזוג היסוד והכרעתו בתוך המלכות דידה, וזהו המדה הי"ג. **ע"כ מדברי הרח"ו זלה"ה שמצא מכת"י האר"י זלה"ה בעצמו:**

משנת חסידים תפילת השחר פר' ט' בחדש עמ' ר"ה, בישן עמ' ס"א ע"ב:...

א ומפני ששלש עשרה בחינות נמצאות בעשיה אחרי עלות הפנימיות חב"ד שבה להלביש שלש אחרונות דיצירה והם חיות הקליפות המלבישים למלכות דעשיה בחינה אחת ופנימיות המלכות לחצוניות נה"י שלש ופנימיות נה"י לחצוניות חג"ת שלש ופנימיות חג"ת לחצוניות מלכות דיצירה שלש וחצוניות חב"ד לפנימיות המלכות הזאת דיצירה שלש סך הכל שלש עשרה לפיכך יאמר הברייתא דשלש עשרה מדות בכוונתה:

ב כיצד יכוין בשלש עשרה מדו"ת התור"ה שבכתב שהוא ז"א נדרש"ת כי כן הוא בעל שש קצוות ומתחלק לדין ורחמים הרי שנים עשר והכולל הרי שלשה עשר וכן התורה שבעל פה נוקביה נד"רשת ממנו בשלש עשרה בחינות אלה ומקבלת ממנו במדות אלה פעם באחת ופעם באחרת:

ג כיצד לפעמים מקבלת מק"ל שהוא חסד שבו וחומ"ר שהוא מהגבורה שבו ולפעמים מג"ש שהוא הת"ת שבו השוה לשני המדות כי הוא המכריע ולפעמים מבני"ן א"ב

כוונות החול

קלב

שהוא הת"ת הנוטה לכתוב אח"ד שהוא הנצח לבד או ההוד לבד או כשהוא ממוצע בין שני הכתובים האלה ונוטה לשניהם בשוה :

ד מפר"ט שהוא המלכות וכל"ל שהוא הת"ת שמכללתו מקבלת והוא מתגבר עליה ומרבה הכל ולפעמים הוא מכל"ל ופר"ט שאין בכלל אלא מה שבפרט מפני שהיא גוברת עליו :

ה ולפעמים הוא מכל"ל ופר"ט וכל"ל שהמלכות היא עולה על היסוד שאף הוא כללות השש קצוות ונמצאת עומדת בין ת"ת ויסוד ואז א"י את"ה ד"ן העולם אל"א כע"ן הפר"ט שהיא המלכות כי היא המכרעת בין שני הכללים :

ו מכל"ל שהו"א צרי"ך לפר"ט כשהמלכות עולה עד הת"ת בסוד אשת חיל עטרת בעלה הכלל שהוא הת"ת צריך לה כי ברדתה למטה מתנהג העולם על ידה ומפר"ט שהיא המלכות כשחסר אורה וצריכ"ה לכל"ל שהוא הת"ת להשלים חסרונה וכשמקבלת אור זה שאינו להשפיע לאחרים כבמדות אחרות אלא לצורך עצמה נקראת פרט הצריך לכלל :

ז וכ"ל דב"ר שהיא המלכות שהיה בכל"ל ז"א בבריאת העולם ויצא"ה מהכל"ל אחורי החזה שלו ונתפשטה ללמ"ד שהוא כנגד נצח והוד שלו הנקראים למודי ה' וישבה בהודו לא ללמד על עצמה לבד יצאה לישוב לבדה שם :

ח אל"א ללמ"ד ע"ל הכל"ל שגרמה שאף הכלל שהוא הז"א ירד בלמד שכנגדו שהוא בנצח כדי שתתחבר עמו ביסוד והיא גרמה שיתפשטו נצח והוד שלו למטה להחזיק כי עזר כנגדו היא :

ט וכדי שיהיה חבוקה שלם עמה מלבד עצמותו שהוא גופו מקום הזווג גרמה שאף ראשו וזרועותיו ישפילו עצמם שם וזה הוא הכל"ל כל"ו שהוא כל ז"א מראשו ועד רגליו :

י וכ"ל דב"ר שהיא המלכות שהי"ה בכל"ל ז"א בסוד האצילות ויצא משם ולמטה לט"עון בסוד העיבור להשפיע למטה טעו"ן אח"ד חג"ת נה"י שהו"א כעניניו כענין ואו שהוא ת"ת הנוטה לרחמים שהיא מעוברת ממנו :

יא יצ"א להק"ל והוא לרחם ול"א להח"מיר ולעשות דין ואם נתעברה מטע"ן אחר חג"ת נה"י שהוא שלא כענין וא"ו שהוא נוטה לרחמים שהיא מלאה אף דינין א"ז יצא"ה להק"ל ולהוליד למטה הרחמים וגם להח"מיר שהוא הדין כי ממנו מעוברת :

יב ואם יצא"ה בגלות ל"דון בשיתין פולסי דנורא דמחין ביצירה למטטרון המתחדש בכל יום ושם מזדווגת הדב"ר שהיא מלכות בחד"ש שהוא מטטרון אי אתה יכול להחזירה למקומה העליון עד כי יבא שילה שיתחבר ז"א עם הכ"תוב שהוא נצח כי ההוד הוא הגולה עמה להקימה בפ"רוש לעיני כל העמים ביד רמה ולא בהצנע כבזמן בית שני שיצאו מגלות בבל :

יג ולפעמים דב"ר שהיא המלכות נו"ה שלה הנקראים למ"ד הם מושפעים מע"נין וא"ו שהוא ת"ת ולפעמים מסו"ף וא"ו שהוא היסוד וצריך לומר וכא"ן שני כתובים שהם נו"ה שלה המכחישי"ן ז"ה א"ת ז"ה שאחד הוא דין ואחד רחמים ע"ד שיב"א

קלג

כוונות החול

הכ"תוב השלישיי שהוא יסודה המכ"ריע ביניה"ם ומתמזגין בו והוא מנהיג את העולם במלכותו:

יר"א א' עמ' 253: ... קל וחומר קצת ממנו בדין קצת ממנו ברחמים זה על פי שעי' מאמרי רז"ל ופריע"ח. אך לפי הרשי"ש יר"א לפעמים בחסד ולפעמים בגבורה. עיין שינויים.

משנת חסידים עמ' ר"ו בחדש: ... יד: ועתה שכללנו השש היכלות דעשיה התחתונים זה בזה וקבלו השלש ראשונות דעשיה בחינת נפש דיצירה אנו אומרים קדיש שהוא סוד העמוד שבין היכל להיכל להעלות ההיכלות ליצירה ושיקבלו השלש ראשונות האמורים בחינת רוח דיצירה ולפיכך השני מ"ב שבו הם אחד דמ"ה ואחד דס"ג ובשאר כוונותיו שוה לשאר הקדישין.

בענין הקדיש

בקדיש יש ד' מ"ב וידוע שענין המ"ב בכל מקום הוא להעלות העולמות ועוד ידוע שיש כמה סוגי מ"ב ואין כאן מקום להאריך בזה. ד' מ"ב במילות הקדיש הם ב' דתיבות וב' דאותיות.

(1) **מ"ב ראשון דתיבות** הוא כללות הקדיש חוץ מהקטע בחיכוך וכו'. שיש ד' תיבות בקטע ראשון יתגדל וכו', וי' תיבות בקטע שני בעלמא די ברא וכו', וכ"ח תיבות מיהא שמיה רבה עד בעלמא. הרי מ"ב ראשון דתיבות.

(2) **מ"ב שני דתיבות** הוא ז' תיבות, וישתבח ויתפאר וכו' שיש בכל תיבה ו' אותיות הרי מ"ב שני דתיבות.

(3) **מ"ב ראשון דאותיות** הוא תיבת ד"י בקטע השני, ועוד כ"ח אותיות שיש מיהא שמיה רבה עד עלמא. הרי מ"ב ראשון של אותיות.

(4) **מ"ב שני דאותיות** הוא ה' דתיבות וישתבח ויתפאר וכו' שכן בכל תיבה יש בראשיתה ו'. ז' פעמים ו' הרי מ"ב שני דאותיות.

חלוקת הפרצופים בקדיש היא מיוחדת והיא על פי הגהה **בסידור הרש"ש א' דף פ"ב ע"א**. וצירור ההגהה על ידי **הרב קצין זצ"ל**. והיא היות ז' היכלות. **חלוקה ראשונה** היא היות היכל ק"ק, ונקרא אבא. ושש היכלות תחתונים, ונקרא אימא. **וחלוקה שניה**, ג"ר וו"ק דהיכל ק"ק, וג"ר וו"ק דשש היכלות. **חלוקת הפרצופים** לפי החלוקות היא כדלהלן. עתיק ונוקי ואו"א הם ג"ר דהיכל ק"ק. א"א ונוקי וישסו"ית הם ו"ק דהיכל ק"ק. ז"א ונוקי הם ג"ר דשש היכלות. יעקב ורחל הם ו"ק דשש היכלות. **חלוקה נוספת** יש לו"ק דהיכל ק"ק ודשש היכלות והיא ג"ר חג"ית נה"י. ועוד החג"ית מתחלק לחב"ד וחג"ית נה"י.

מה העבודות שאנו עושים בקדיש

(1) **המשכת מוחין** לכל הפרצופים הנ"ל. לבי"ע דאצילות ולבי"ע תחתונה. לג"ר הכוללים הויות ולו"ק מוחין דעיבור ויניקה שהם אלהים.

קלד

כוונות החול

- (2) **מיתוק** המוחין דעיבור ויניקה ע"י המוחין דגדלות שבאים אח"כ למעט בקטע הראשון שאנו עושים מיתוק ע"י רשימו דמוחין דאתמול של הקדיש עד שלא באו המוחין דהיום ואח"כ חוזרים וממתיקים ע"י המוחין של היום שנית.
- (3) **העלאת העולמות** והפרצופים שקבלו מוחין. וזה עושים רק לבי"ע דאצילות שכן בי"ע תחתונים נשארים במקומם. בכל פעם שמסיימים מ"ב, מיד מעלים את אותם הפרצופים לעולם שלמעלה לפי הקדיש, שכן ידוע שיש כמה מיני קדישים לפי העולמות.
- (4) בקדיש של הודו יש **המשכה** מיוחדת של **רוח** לבי"ע תחתונים שקבלו כנראה נפש באשה ריח וכו' בקדיש יקבלו רוח ובהודו נמשיך להם בחינת נשמה. **ועוד** בענין הקדיש ראה ספר מו"ר **הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א** בספרו הנהדר "עטרת מרדכי" **ותבין הכל** אם תלמדנו בעיון.

בענין קדיש בתרא – דיתמי

שעה"כ דף ט"ו ע"ב: ... קדיש בתרא אינו מכלל הקדישים... הוא בעולם העשיה ששם בחינת המיתה. כדי להעלות כל הנשמות והנפשות בסוד תחיית המתים... יש בקדיש הזה שם בן מ"ב באופן אחר: ה' אלוקינו ה', כוזו במוכסז כוזו, הוי"ה ומלא דמ"ה, ודע כי ע"י שם במוכס"ז יהיה ענין תחיית המתים, ולכן קודם אליו שם כוז"ו שהוא ג"י ט"ל שהוא טל שעתיד הקב"ה להחיות בו את המתים, משמע משעה"כ שיש לכוון דווקא להעלות המתים, אך אין בנין פרצוף רגיל,

אך **בסידור הרש"ש דף קנ"א**: ... מסודר קדיש ס"ג ומ"ה רגיל בו"ק, ובוויס שהם ג"ר, עתיק ונוקי ואו"א, וזו"ן, סידר מ"ב המיוחד לתחיית המתים. וגם סידר הכוונה להעלות הנפשות.

בסידורים הישנים סידרו רק כמו שעה"כ בלבד, ואין שם המשכת מוחין, עיין **משנת חסידים דף מ"ב**, הקדיש בתרא, הנאמר ע"י היתומים מעלה את הנפשות מהמדור השביעי הנקרא ארץ עיפתה, והוא מדובר כפול אם כן יש 8 מדורים וצריך חדש וחצי לכל מדור (12=8:1.5). **ועוד שם**. בקשר ל-7 מדורות ושהמדור השמיני הוא כפול, ושם נידונים המתים שלא חששו לענות **אמן**. עיין **מס' עירובין דף ס"ו ע"א** מגילה עפה, כפולה. וכן **עירובין דף כ"א ע"א**: ... ע"ש.

ובזוה"ק בראשית דף ס"ב ע"ב: יש רווחה שעתא ופלאג בגהינם למתים ע"י אמירת הקדיש, עיין **מקדש מלך דף קס"ו**. וכן **זוה"ק דברים דף רפ"ה ע"ב**: ... ע"ש.

פרי ע"ח דף ס"ד ע"ד: שם בענין **אמן** ושמות המדורים הנידונים על עניית **אמן**, עיין עוד **תולעת יעקב דף י"ב ע"ב**, בענין זה וכן **ראשית חכמה דף רמ"ט**: ... אחרי מסכת גהינם, על 7 מדורי הגהינם ומה נידונים בכל מדור.

קלה

כוונות החול

עיין נה"ש דף כ"ו ע"ב: רשימת הקדישים, וסידר שם ס"ג, מ"ה.

בענין מה נעשה בקדיש הרי העלנו כבר את העשיה בקוה אל ה' ... עיין תו"ח דף קל"ט, עניין להעלות העשיה ליצירה, ה' אלוקינו ה', הוא שם שהוא ביצירה עיין שעה"כ דף ב' ע"א.

שמן ששון ג' דף ט"ז ע"ג: ... **אות כ"ג** ... והקדיש יתמא שהוא בעשיה הנז'... אינו ענין לכאן שהוא בחי' חיצוניות הגמור עולם הזה השפל אם כן קשה על הסידור שסידר ס"ג מ"ה רגיל עם עליות, מה שאמר אינו מכלל הקדישים ויש לו תיקון ואבי"ע בפני עצמו רק לענין תחיית המתים ולהעלותם בגיהנם וכן בגן עדן צ"ע. עיין שער"ב ש' ז"ן: ... עתה יש לנו כוח להעלות הנפשות מעשיה ומקלי נוגה בסוד תחיית המתים. **תו"ח קל"ט ע"ב**: ... הכוונה לעלית העשיה ליצירה במחצב הנשמות של המתים, וזה מתחילת העשיה עד רום המעלות, משמע שיש מחצב הנשמות של נשמות המתים.

הרי בקדיש לפני קוה אל ה' זה גם **ס"ג מ"ה**, גם לגי"ר וגם לו"ק, אם כן מה עניין החזרה בקדיש בתרא? אלא משמע שכאן יש מחצב בפני עצמו אי"ק ואבי"ע שלם. בקדיש בתרא יש 2 סוגיות (1 להמשיך שפע לפרצופים 2) להעלות נשמות המתים. **לפי שעה"כ**:... התחייה תהיה בשם במוכסז קדם אליו שם כוז"ו שהוא הט"ל. אך **במשנת חסידים דף מ"ב**: ... כוז"ו הוא הטל המחייה המתים בכוח שם במוכס"ז.

בענין השפע הנשפע בקדיש: ש"ש ג' דף י"ד ע"ב **אות י"א**. מעיל אליהו דף ק"ס **סע"ב** ד"ה קדיש שלישי. **נה"ש דף י"ז ע"ד** ד"ה היחודים... ע"ש. **בשאלה** האם יש לומר קדיש זה היתומים רק בשחרית או בכל התפילות: ... עיין **שעה"כ דף טו' ע"ב** שהאר"י היה אומר אותו ביום השנה 3 פעמים. **תולדות אהרן ומשה דף סג' ע"ג**

לשון הקודש ולשון תרגום בקדיש

שעה"כ דף ט"ו ע"ג: ... הקדיש נתקן בלשון תרגום שהוא אחוריים דקדושה, והמלאכים אינם מבינים לשון תרגום, והקלי מבינים לשון תרגום הם מבינים את השבח הגדול והקדוש שאנחנו אומרים והם נכנעים ואינם עולים למעלה, נשאלת השאלה מפני מה מזכיר כאן הרב ענין המלאכים שאינם מבינים לשון תרגום, עיין **הגוב"י**: ... שם נמצא שיש 2 כוונות בקדיש (1 לעלות העולמות 2) להכניס הקלי שלא יתאחזו לעלות עמהם.

גמ' ברכות דף ג' ע"א: **תוס'** ד"ה יהא שמיה רבה ... וגם מה שאומרים העולם תפילה נאה ושבח גדול **שלא יבינו המלאכים** ושלא יתקנו לכן אומרים בלשון תרגום, עדיין קשה הרי יש עוד כמה תפילות נאות בלשון הקודש, באמת אפשר היה לומר בלשון הקודש, ואין כאן בעיה של קנאה, והעיקר כדי שהקלי יבינו ויכנעו.

קלו

כוונות החול

שערי בינה דף מ"א וכן **אור זרוע דף ר"ב**: מפני מה ספר הזוה"ק נתקן בלשון תרגום, ומתרחץ שזה כדי להכפייה להון (לקלל) שידעו שכל הסודות שלהם ידועים לנו.

זוה"ק פר' שמות: דף קפ"ג ע"ב: למה נתנה תורה במדבר, המדבר הוא המקום שלהם וע"י התורה הם נכנעים ומתבטלין ע"ש, גם עלינו לשבת, לא נאמר בלשון תרגום וגם הוא להכניע, וכן בהודו וכן חלק מהקדיש, יתגדל ויתקדש, וכן וישתבח ויתפאר... זה בלשון הקודש, ואפשר שזה לטעם הגימטריות והסודות, יתגדל תגי דל וכן 7 ויון, והאותיות.

עוד יוסף חי פר' ויחי סוף אות א': ... ענין לשון תרגום הוא כדי להכניע הקלי, ולמה לא כולו כנ"ל, ומתרחץ התיבות בלשון הקודש הם לא מבינים וזה מבלבל אותם יותר ונכנעים.

זוה"ק תרומה דף קכ"ט ע"ב: התרגום הוא גם קדושה אך החיצונים יונקים ממנו.

כוונת הקדיש הראשונה **סידור דף פ"ב**: ... יכוון באומרו השבח הגדול הזה בלשון תרגום להכניע הקלי.

בענין המוחין הנמשכים בקדיש: צריך בירורים לפני הקדיש והכל ממה שנברר בקטורת, עיין **שערי רחמים ב' ש' מ"ח**. וכן **שערי רחמים ב' ש' מ"ג**. **שערי רחמים א' ש' מ"ו**. מעיל אליהו דף שכ"ד.

שיטת הרש"ש יתגדל ויתקדש שמייה רבא

שעה"כ דף ט"ז ע"א: שורה מילואו, בעיבור רק **אל"ם** נמצאים ואין י"ה אנו מתפללים שיגדלו ויתקדשו, וזה ע"י קבלתם המוחין שהם י"ה, יש שתי הגדלות מ-אלם ל-אלהים ועוד ל-אלהים מלא, (וזה יהיה ביהא שמייה רבא) וכן **סידר בסידור ר' אשר דף נ"ו ע"ב**, בעקבות משנת חסידים ושעה"כ הנ"ל.

שעה"כ דף ט"ו ע"ד: שורה 6 מלמטה, מוחין דקטנות הם ג' אלוקים מצד נה"י דאמא, וג' שמות מנה"י דאבא, ועל זה שואל הרמ"פ **שערי בינה דף מ"א ע"ב** וכן **באור זרוע ר"ג ע"ב** שואל הרמ"פ הרי אם זה עיבור א) בעיבור המוחין אלם, ולא אלוקים ב) בעיבור צריך להיות שני מוחין ולא שלושה מוחין שכן אין מוח הדעת בעיבור?

ועוד איך ביתגדל ויתקדש לבושים דאימא **שצ"ב**, וכן ביתקדש לאבא, וכן מוחין דאלוקים הרי **בשעה"כ דף פ"א ע"א** שורה 9... ואלו **הלבושים הם הם המוחין דז"א בקטנותו**, אם כן איך כתב ביתגדל שצ"ב, ואלוקים? וכן שאל השי"ש **פתח עיניים דף י"ב ע"ב** ד"ה וא"ת, ושואל **משעה"כ דף פ"א**.

מבו"ש דף מ"ט ע"ב: שורה ששמעתי מביא שמועה שהלבושים והמוחין הם אלוקים, ובהמשך ד"ה ופעם אחרת שמעתי, מביא שמועה שהנה"י דאימא הם **שצ"ב** מילוי בלבד והנה"י דאבא הם גם מילוי בלבד של שד"י, **ת"ק**, ומסיים הרב וזה בענין כוונת הקדיש.

כוונות החול

קלז

סידור דף פ"ב: א) מאיפה למד הרש"ש שיתגדל ויתקדש זה **יניקה**. **ב)** מהיכן למד לעשות **יניקה לפני העיבור**. בענין שאלה זו נתקשו כל הרבנים וביניהם גם הרש"ש **פתח עיניים דף י"ב ע"א ד"ה** אך קשה ותרצו מפני פחד החיצונים, ונשאר קשה בקדישים שבאצילות למה המשיכו לעשות כן.

לפי **מבו"ש דף מ"ט ע"ב** הנ"ל היות ושצ"ב הם מוחין דיניקה והם גימ' תג"י, מכאן מתורצת גם שאלת הרמ"פ שכן זה יניקה לפי הלבושין, ולכן צריך ששה שמות אלוקים ולא ארבעה, אלם.

בענין הלבושין ביתגדל ויתקדש מהו הלבוש, שצ"ב הם הלבושים ומצרפים את שם אהיה, לגימ' תג"י עיין תו"ח דף קל"ט ע"ב למטה, שהמילוי, דמלא הוא מלכויות דחכמות דחב"ד (מדרגה 7) והאהי"ה הוא מלכויות דכתר דבינה, וכן אפשר לומר ביתקדש המילוי **ת"ק** הם הלבושין, ו**שד"י** פשוט מצטרף לגימ' יתקדש, ויתקדש האם הוא שד"י מלא, או רק מילוי של שדי שהוא ת"ק? עיין **מבו"ש דף מ"ט ע"ב** וכן **שרף פרי ע"ח דף כ' ע"ב** וכן בהגהה שם.

בסידור סידר 12 שמות אלוקים ולא כמנין יוש"ר 6 לפי שעה"כ. ועוד סידר יניקה, יתגדל ויתקדש. ועיבור, שמיה רבא. היה לו לסדר אל"ם יתגדל ויתקדש, שמיה רבא י"ה באלם 6 פעמים אלוקים, מאיפה למד הרש"ש לעשות כן, למד **ממבו"ש דף מ"ט ע"ב** שיתגדל, ד"ל תג"י = שצ"ב + אהי"ה, ושצ"ב זה יניקה לכן סידר יניקה ביתגדל.

מה המכוון י"ה יהיה רבא, לפי הרש"ש

מבו"ש דף מ"ח ע"ג: ד"ה ונבאר... ע"י היניקה חוזרת אימא עילאה לברר בתוכה אותה הבחינה שלא יוכלו להתברר במעיה בסוד העיבור ועכשיו מתבררים ע"י החלב... ואז מתמלאין המוחין שבו, בזמן העיבור היו המוחין בבחי' אלם... והנה עתה (ביניקה) נתמלאו המוחין מהאותיות י"ה. ונמצא כי עתה ביניקה נתחדש לו פה ודיבור, ובאותו זמן נשלמים בז"א גם הי"ם, וזה ע"י היניקה מבחוץ. עיין **אוצרות דף כ"ו ע"א אשל אות ד', ה',** שע"י היניקה מבחוץ נעשים לו הי"ם השלמה לגוף, וכן מקבל מוחין י"ה דעיבור, אם כן יוצא שמה שעשה הרש"ש יניקה, ואחר כך עיבור, עיבור זה אינו עיבור **מבפנים**, אלא **השלמת העיבור** ע"י יניקה מבחוץ, ומובן שעיבור זה בא אחרי היניקה. וגם מובן שיש בעיבור זה אלהים שלמים, וגם הם 6 ולא 4.

וגם אפשר להבין ענין נוסף מפני מה אין בשמיה רבא לבושין, ידוע שלבושין דאימא, החיצוניים בעיבור, אמצעיים ביניקה, ופנימיים במוחין, אך בשמיה רבא, הוא השלמת העיבור ע"י יניקה מבחוץ, ולא שייך לראות כאן לבושים דאימא חיצוניים.

יוצא אם כן שבכוונת הקדיש היינו צריכים לראות לפני יתגדל ויתקדש, את העיבור, אלם בלבד, י"ה דוממים ועליהם לא מדברים כלל, ואחר כך מביאים את היניקה, ויחד עם היניקה נביא מוחין דעיבור שבאים ע"י היניקה מבחוץ, ומביאים את ה-י"ה של כל שם אלוקים, ו-י"ה אלו יבואו בעקבות ובתהליך היניקה, **ובטלו כל השאלות למה יניקה לפני עיבור, והכל מסודר.**

קלח כוונות החול

אך לפי הנה"ש דף כ"ו ע"ג עדיין קשה ששם כתוב נרנח"י דנפש, משמע שמביאים את העיבור כאן, אך אפשר לתרץ ע"פ מה שמתרץ כך בדרי"כ כשיש מקרים כאלה אומר השמן ששון שהסידור נחשב יותר בתרא, מהנה"ש כשיש מחלוקת ביניהם.

והכל טמון בשעה"כ דף ט"ז ע"א 6 שורות מלמטה, נגדלו אותיות יה... ויתגדל ויתגלה פעולתו ושורשו.

המשך שיטת הרש"ש יתגדל ויתקדש שמייה רבא

כשבאים לברר שיטת הרש"ש בסידור מתעוררות כמה שאלות אשר יתורצו בהבנת שיטת הרש"ש כפי שביאר הרה"ג ר' מרדכי עטיה שליט"א, והרי השאלות:

- (א) מפני מה סידר יניקה לפני עיבור, הרי בשעה"כ, משמע שצריך קודם עיבור, שאלה זו שאלה רוב החכמים וביניהם הש"ש בפת"ע דף י"ב ע"א ור' שאול, ותרצו שזה מפחד החיצונים, ולפי זה עדיין קשה שהרי בקדישים שבאצילות לא שייך פחד החיצונים.
- (ב) מפני מה לא עשה מוחין דעיבור אלם.
- (ג) ולמה עשה בעיבור 6 שמות הרי היה צריך לסדר 4 שמות, שכן אין דעת בעיבור, 2 שאלות אלו שאל הרמ"פ בשערי בינה דף מ"א ע"ב וכן באור זרוע דף ר"ג ע"ב
- (ד) מפני מה סידר מיתוק מוחין דעיבור ברשימו דהויות דגדלות, הרי כתב הרב בשעה"כ דף ט"ז ע"ב (שורה ממתיק) שאין מיתוק לעיבור ע"י רשימו דהויות דגדלות, אבל בהיותם בסוד אלם אז אין הרשימו דמוחין דגדלות ניכר.
- (ה) למה בשמיה רבא, לא סידר לבושין.

לפי מה שהובן בשיטת הרש"ש לעיל מתורצות כל השאלות. אמרנו

- (1) הרש"ש למד שיתגדל ויתקדש זה מוחין דיניקה ממבו"ש דף מ"ט ע"ב שתגי"י ד"ל, הם לבושים ביניקה, וע"כ יתגדל ויתקדש זה יניקה (תשובה שאלה ראשונה).
- (2) למדנו ממבו"ש דף מ"ח ע"ג וכן ר' שאול אוצרות דף כ"ו ע"א אות ד' שמיה רבא, זהו תשלום העיבור שהם, הי"ם וכן י"ה שנעשה בזמן היניקה, וע"פ זה ברור שהעיבור הזה אינו אלם עם י"ה דוממים. (תשובה לשאלה 2,3), אלא אלוקים עם י"ה פעילים, מי שם פה לאדם ולכן כאן יש דעת ויש 6 אלוקים ולא 4, ולא אלם, וגם מובן שיש מיתוק כי זה אחרי יניקה (תשובה לשאלה 4), וגם היות והמוחין הם יניקה מבחוץ לא שייך לבושין (תשובה לשאלה 5).

כוונות החול

קלט

והוכחה נוספת לצדקת השיטה משעה"כ דף ט"ז ע"ב שכתב שאין מיתוק לעיבור ע"י היות דמוחין דגדלות, אין רשימו דגדלות בהיותם בסוד אלם ומכאן שהעיבור בשמיה רבא זה השלמת העיבור ביניקה, ויש כבר רשימו, דהויות דגדלות. ב"ה על פי זה תורצו כל השאלות ומובנת שיטת הרש"ש בסידור. עיין בכל סוגיות הקדיש בספר עטרת מרדכי על הקדיש של מו"ר הרה"ג הרב מ. עטייה שליט"א.

קדיש יהא שמיה רבא – באר

שעה"כ דף ט"ז ע"ג שלישי אחרון: גם תכוין במילת רבא שהם אותיות באר... הויה אלוקים הויה אדנות, כי ע"י ג' מילואים הנז' תחזור מן בור להעשות באר מים חיים וענין באר הזה כי הנה המוחין האלו הם מלובשים תוך נה"י דאימא שהם בחי' שם אהיה כנודע, וכאשר יוצאים המוחין לכנוס בנוק' דז"א הנקראת אדנות הם מתחברים ב' שמות אהיה אדנות ונעשים אלקים, והז"א הוא שם הויה הרי לך בהדיא איך ע"י שם אדנו' אהיה נעשים הויה אלוקים... ע"כ. ע"ש.

בסידור הרש"ש דף פ"ד ע"א: ... רבא, גימ' הויה אהיה אדנו' אלוקים לכאורה דבר זה כתוב גם בשעה"כ הנ"ל. אך שם זהו התהליך איך נעשה הבאר.

שער ההקדמות דף נ"ג ע"א: ... באר שבע, יש שבע בחינות של באר... (עיין ליקוטי תורה פרי' תולדות מביא שבע, כאן מביא חמש). הבאר הא' הויה אלוקים הויה אדנות, גימ' באר... הבאר הה' חיבור אהיה הויה אדנות וחיבור הויה אלוקים, אמר שמואל צריך עיון כי ציירו חמישה שמות גימ' דרך, ואם נסיר שם אהיה אחד, הרי הבאר הא'. מזכיר שלום מערכות דף ס"ח ע"א: ... מביא את שאלת אמר שמואל, ומדבריו משמע, שהרב בשעה"כ הסביר בור ובאר, איך מבור נעשית באר, והרש"ש בסידור עושה רק את הבאר, ולכן הרש"ש מוריד מתוך חמש השמות, הויה, מפני שכדי לעשות באר צריך אהיה, והוא לא מזכיר את הבור בכוונת רבא, אהיה מסמלת קבלת המוחין מז"א לנוק', הויה אדנות, אין קשר. הוא הויה, והיא אדנות, זה בור יבש אין העברה, אך כשיש אהיה, יש מוחין ממנו אליה וזה באר מים חיים.

עיין עוד. שעה"כ דף נ"ח ע"א ד"ה עוד. משנת חסידים דף ל"ה משנה ז'. פרדס רימונים שער ערכי הכינויים דף ט', ענין – בור – באר. זה"ק פר' נח דף ס'. ליקוטי תורה פרשת תולדות. מאורי אור דף י"ד סע"א אות יא'. סידור ר' אשר דף נ"ז הכוונה שם היא על רבא הראשון יתגדל ... רבא.

בענין סדר אבי"ע

ע"ח שער סדר אבי"ע דף ק"ד ע"ד עד ק"ח ע"ד עיין הגוב"י דף ק"ד ע"ד: כאשר עלה בחפץ הא"י להאציל ולברא ולצור ולעשות עולמו כלול מ4 עולמות אבי"ע, והיות

קמ

כוונות החול

ולא היה כח בעולמות לקבל אורו, המשיך אור א"ס ונתפשט ב10 ספירות דאצילות בסוד כלים, כשהיה האור מתפשט היה מתעבה וכשהגיע לספירת המלכות אז נפרס שם מסך אחד בין אצילות לבריאה, ואז הכה האור במסך וחזר ונסתלק ואז נגמרה עשיית בחינת כלים באצילות, ואז נתפשט אור אחר עצמות וחזר עמו האור הראשון, ואז כשהגיע למסך ופרגוד שבין אצילות לבריאה התנוצץ האור דרך המסך ונעשה בעולם הבריאה 10 כלים מכלים דאצילות ו10 אורות מאורות דאצילות. וכן מבריאה ליצירה וכן מיצירה לעשיה. ההבדל שבין העולמות הוא שאצילות מקבלת האור א"ס בלתי מסך. והבריאה דרך מסך אחד והיצירה דרך שני מסכים והעשיה דרך שלושה מסכים. ועוד האצילות האור עובר בה 4 בחינות (1 חכמה מקבלת מהכתר ישירות. בלי שום מיעוט. 2 בינה בריחוק. 3 ז"א מקבל בקירוב רק דרך נקב וחלון. 4 נוק' מקבלת בריחוק ע"י נקב וחלון. ע"ע שע' הקדמות דף פ"ז ע"ב בחינות שונות ג' שמועות צ"ע ההבדל ביניהם ע"ש היטב, באורך. ע"ע בית לחם יהודה ב' דף ק"ד ע"ד. עולת תמיד דף א' ע"א. פריע"ח דף ד' ע"ג.

התפשטות אור הכלים והעצמות דא"ס 4 עולמות אבי"ע. אינה אותה התפשטות הנקראת מסך דבינה כולם בחכמה עשית, אימא מקנת בכורסיא, שכן זה מסלול נוסף, ובמסלול הנוסף הזה גם האצילות מקבלת דרך מסך החכמה. ראה בהמשך התפשטות אור א"ס בעולמות.

בהתפשטות עשיית הכלים ואורות הראשונה האצילות אינה מקבלת דרך מסך וזה שאמרו **בתיקונים דף ג' ע"ב**: מלכא איהו וגרמי חד בהון, ועוד איהו וחיוו חד בהון, והכל אחד באצילות אלהות גמור.

אימא מקננא בבריאה

הסבר כללי בקיצור

בדברי הרב כתוב בכמה מקומות שאימא מקננא, אך יש הבדלים מהותיים בין המקומות השונים והנה הם:

- 1) אמא מקננא בבריאה בכורסיא בג' ספירות** והוא כי כח הג' ספירות כח"ב דאצילות כולם נכללים ומתלבשים באימא, ובכח ג' ספירות ג"ר דאצילות מאירה בבריאה וזה סוד הרביצה שהאם בינה (תבונה) רובצת על הבנים לשמרם, וזה סוד הזיווג דמקרה 7 - 8 של או"א שמאירים מוחין לאו"א דבריאה והם לזו"ן להוליד נשמות למלאכים. עיין ע"ח ב' דף ק"ו ע"ב עיין **שעה"ק דף פ"ח ע"ב עיין שעה"ק דף פ"ט ע"ד למטה**
- 2) אמא מקננא בכורס"א בג' ספירן דבריאה** כאן הכוונה למלכות דאצילות, תנה"י שלהם שמאירים ונעשים כסא בעולם הבריאה, כאן אימא תתאה מלכות. ע"ח ב' דף ק"ב ע"ד.
- 3) אמא מקננא בכורסיא ע"ח ב' דף ק"ח ע"א**, כאן מדובר שהתבונה דאצילות כולה יורדת בבריאה, מתלבשת בז"א דאצילות (וזה ענין הרביצה) כל פרצופה יורד להאיר בבריאה, ג"ר שלה מתלבשים בג"ר דבריאה וזה נראה

כוונות החול

קמא

כסא דרחמי, ו' ספירות שלה מתלבשים בו"ק דבריאה והם 6 מעלות לכסא מלכות שלה מתלבשת במלכות דבריאה וזה כסא דין. עיין **שעה"ק דף פט' ע"ד**. ע"ח ב' דף קח' ע"א נה"ש דף יב' ע"ב.

בקיעת המסך נעשית פעמיים ב-2 מסכים

ע"ח ב' דף ק"ד ע"ד: **מסך ראשון הוא מסך**: ... המלכות הגיע לסוף האצילות נעשה מסך ופרגוד, וזה המסך נבקע ע"י המלכות שיורדת להיות ראש לשועלים, עתיק דבריאה, ירידת המלכות בסוד מיעוט הירח להעשות עתיק לבריאה, ראש לשועלים, לקשר העולמות **שבעה בשבעה מוצקות**. ירידה זו לא נקראת בדברי הרב, אמא מקננא בכורסא ע"ח ב' דף ק"ח ע"א פ"ו, וכן **שעה"ק דף ד' ע"א**.

ע"ח ב' דף ק"ה ע"ב: **מסך שני הוא מסך הבינה**, היא עושה מסך ובוקעת אותו ויורדת להאיר בכל הבריאה ע"ח דף ק"ח ע"א המסך עצמו נקרא גם אמא מקננא בכורסא, הבקיעה ע"י אור התבונה פנימיות, והמסך מהחיצונית (חשמל).

התפשטות אור א"ס בעולמות

ע"ח **שער סדר אבי"ע דף ק"ד ע"ד עד ק"ח ע"ד**: בנוסף להתפשטות ראשונה אורות וכלים ב4 עולמות אבי"ע המובאת לעיל, יש התפשטות נוספת של הא"ס בעולמות אבי"ע, הנקראת, כולם בחכמה עשית, באצילות. אימא מקננא בבריאה. ו' ספיראן, ז"א, ביצירה. ואימא תתאה, מלכות, בעשיה.

הנה אור אין סוף מתלבש בחכמה דא"ק ועובר בכל האצילות, וזהו כולם בחכמה עשית. אור א"ס מתלבש באצילות **בבינה**, והיא נעשית מסך לעולם הבריאה. אך לזו"ן אינה נעשית מסך ועובר אור אין סוף בלא התלבשות מסך, אלא שהבינה חופפת עליהם כנשר יעיר קינו על גוזליו ירחף ושומרת עליהם, זו"ן, ומלבשתם בכל צדדיהם זה סוד ברכת מלביש ערומים, והנותן ליעף כח, וכן שעשה לי כל צרכי. עיין **שעה"כ דף ב' ע"ב וע"ג**. ואז מאירה הבינה עצמה בבריאה. וז"ס תלת ספירן מקננא בבריאה, והם כח"ב כתר חכמה בינה דאצילות. ובזכות ג' ספירות אלו התבונה מאירה בבריאה. עיין **שעה"ק דף פ"ח ע"ב**.

ואחר כך אור א"ס מתלבש בז"א דבריאה לצורך עולם היצירה והוא נעשה מסך לעולם היצירה ואינו מסך בבריאה. ואחר כך מתלבש אור אין סוף במלכות דיצירה להיות מסך בעולם העשיה.

כוונות החול בענין התפשטות והמשכת אור א"ס

נהר שלום דף ט' ע"ג:.... ד"ה וכדי שיתפשט שפע אור אין סוף צריך לכוין בכל המשכת המוחין להמשיך בתוכם העשר הויות, באופן כי **העשר הויות המנוקדות הם עיקר המשכת המוחין** ועיי"כ יוכל להמשך בתוכם המוחין דכתר שהם הטעמים, ובתוכם אור הא"ס, וכנודע דכל עוד שאין אור החכמה מתשפט למטה במוחין אי אפשר לאור הכתר להתפשט כי **כולם בחכמה עשית** וכנוכר... בשער סדר האצילות.

ע"ח ב' דף ק"א ע"ד סוף שער מ"ד: ודע כי אי אפשר להתלבש אור א"ס בשום אחד מיי"ס אם לא עיי שיתלבש תחילה אור החכמה בהם וז"ס **כולם בחכמה עשית**, ועד"ז אין אחד מהו"ק יכול להתלבש בו אור הא"ס אם לא שיתלבש תחילה אור החסד, וז"ס **יומם יצווה ה' חסדו**.

ע"ח ב' דף ק"ה ע"ג:.... ואמנם כדי שתבין יותר דע כי הלא הכתוב אומר **כולם בחכמה עשית פי' כי הלא באצילות אור א"ס מתלבש בחכמה** ועיי מאיר בכל האצילות וסוד החכמה זו יתבאר לך ממה שהודעתך כי גבוה מעל גבוה שומר^{קסא}.

נה"ש דף ל"ג ע"ג:.... ד"ה ואיני כמוהיר אלא כמוזכיר **להשתדל מאוד** לכוון בכל פרטי כוונת שמות הספירות... להמשיכם מלובשים תוך שמות המוחין... ולהמשיך הצלם לתוך אותם השמות דיי"ס דאותו הפרצוף המתייחס לאותם המוחין והנרנח"י, וזאת היא הכוונה השלמה, ובלתי כוונת השמות המנוקדות שהם הנרנחי כי אין אור א"ס מתפשט אלא תוך התפשטות **אור החכמה**, שהם ה**נקודות** ובלעדם הם כל אותם הכוונות כגוף בלא נשמה, ויש עליהם פחד כי ימותו ולא בחכמה... ע"ש.

שמן ששון ג' דף קי"ג ע"ב:.... בעניין כולם בחכמה עשית, וכן יומם דכולהו ומה מקור החסד יומם שהוא החסד של חכמה דא"א, המתלבש בחסד דבינה דא"א, ודרכו יורדים שאר החסדים כולם.... ע"ש.

עוד בענין הקדיש

בשאלה מפני מה אנו אומרים קדיש אחרי העמידה, ולא אמרנו קדיש לפני העמידה, ומה גורמים הקדישים ואיך מושפע השפע לעולמות בי"ע עיין שאלת **הרנ"ש פרע"ח דף ל"ב ע"ב**.

שעה"כ דף ט"ו ע"ב: קדיש ג' שלאחר העמידה... בתחילה העלינו העולמות למעלה כדי שיוכלו בעולם האצילות והם עולים עם השכינה להיות לה בסוד מ"ן, ואז נעשה באצילות זיווג עליון דת"ת ומלכות (המלכות דמלכות מצטרפת למלכות דאצילות בפנים ושאר העולמות נעשים כדמיון כנפיים החופפים עליהם בסוג אגן הסהר) ואחר הזיווג צריך לחזור ולהעלות

^{קסא} בהמשך מבאר שהיא החכמה שמעל לעולם האצילות לפי הפשט היא חכמה דא"ק ועיין שם הגוב"י ושמן ששון.

כוונות החול

קמג

העולמות שיקבלו השפע הנשפע מחמת הזיווג שנעשה, לכן אומרים קדיש כדי לכלול פעם אחרת (אחר שנתרחקו) הבריאה באצילות (ולא ירדו למטה ורק התרחקות באצילות) לפני העמידה הבריאה הייתה קשורה למלכות דאצילות קשר אמיץ ולא היה צריך לומר קדיש.

ועל זה רמזו מדרש פליאה "אין אומרים קדיש אלא ביחיד" והכוונה שבמקום שמלכות דמלכות היא ירדה למטה בסוד מיעוט הירח, אומרים קדיש שהיא יחידה שם. וזה בין עשיה ליצירה ובין יצירה לבריאה. אך בין הבריאה לאצילות אין קדיש מפני שכל עשר ספירות המלכות ירדו למטה. ראה **שערי רחמים א' ש' קצ"ט** חידה ע"ש. עיין **ריח יצחק דף מ"ו ע"ב**.

שעה"כ דף י"א ע"ד 6 שורות מלמטה: ... כאן מדבר על הורדת השפע מאצילות לבריאה, וכן ליצירה מדבר כאן רק בענין השפע ולא מזכיר את הקדישים.

פרי ע"ח דף ז' ע"א שורה מי ימלל: ... שם מדבר על התכללות העולמות באצילות אך לא מזכיר שנעשה ע"י הקדיש, ומדבר גם על המשכת השפע מן אשרי עד תפילה לדוד.

פרי ע"ח דף ל"ב ע"ב: ... כאן הרב סידר מה נעשה ע"י הקדישים שעולים העולמות וחוזרים להכלל, וע"י אמירת אשרי ובא לציון, אנו משפיעים את השפע ונמשך מהאצילות לבריאה וכו', ועדיין כל קבלת השפע הוא באצילות, ורק **אחרי עלינו לשבח ירדו העולמות למקומם**, לתת טרף לביתם, אחר שבעלינו לשבח נסלק את הקלי שלא ינקו, וירידת העולמות נעשה שלא על ידינו.

כמה בירורים נבררים בתפילה

סידור א' דף ו' ע"א: ... **מלך העולם** ... יכוין להעלות המוחין... עם בירורי כלים ואורות דרפ"ח... **דעשיה דאצילות ודעשיה התחתונה**... לעורר מ"ד ומ"ן... ע"כ ע"ש. זה בברכת על נטילת ידים וכך בכל ברכה וברכה, כתוב שני מיני בירורים.

בסידור ח"א דף כ"ג ע"ב למטה. והיא **מעלי נהר דף ט' אות ט'**. מסביר בתחילה ענין היותם שני מיני בירורים. וכותב ולהעלות הבירורים דשניהם לגי פרצופים הפנימיים **דכחב"ד** שהם ע"י ו"א ו"א ונוקי' ואו"א וישסו"ת^{קסב}, דעתיק ונוקי' וא"א ונוקי' ואו"א וישסו"ת וזו"ן **דעובי**^{קסג} דעשיה דאצילות המלוכשים בכחב"ד דעשיה התחתונה... שירדו שם כדי לברר בעת המיעוט, הבירורים שמעלים אלהם לזווגם ולהמשיך מוחין ונרנח"י לזו"ן דעשיה

^{קסב} זה הכחב"ד שלשם עולים הבירורים של זו"ן להתברר, ומה שכתב בהמשך דע"י ו"א ונוקי' וכו' זה בחינות עובי ענין ה' נקודות שיצאו מעיניים דא"ק ואנחנו עובדים בכל ה' בנקודות, אך עיקר העבודה בנקודה הרביעית ורק ביום הכיפורים עובדים גם בנקודה החמישית.
^{קסג} עיין **אוצרות חיים דף מ' ע"ד אש"ל אות א'** שהעבודה בו' נקודות שיצאו מעיניים דא"ק. וכן באתי לגני א' דף ט"ו ע"א. ע"ש.

כוונות החול

קמד

דאצילות ודעשיה התחתונה^{קסד} ותיקון ז"א נתקן עתה **קצת** (עתיק דאותו עולם בלבד) ועד שיעלו בד' חלקי התפילה נתקנים עוד עד שיעלו ביי"ע דאצילות לאצילות עד המחשבה (ע"ס דא"ק) העליונה ונגמרים להתקן... ואיתא **בפ"ג משע' החשמל** שגם במלכים הנשברים כלולים בהם כל בחינת אבי"ע ויש מהם מהבירורים מתייחסים לבי"ע התחתונה ויש לאצילות העליונה... ע"ש היטב באורך.

שע' החשמל פ"ג ע"ח ב' דף פ"ח ע"ג:... והנה הבירורים הם דוגמת המאכל כי הם סוד הבהמות בהררי אלף המבררים באכילתן בעולם העשיה, ושם בעשיה יש בחינת ניצוצין ראוין אל אצילות ג"כ לבחינת כלי חיצון... ע"כ ע"ש. **מכאן** משמע שיש בירורים המתיחסים לבי"ע התחתונים ויש לאצילות העליונה, איך מתבררים ואיך הגיעו לשם לא מבואר כאן, יש רק קביעת עובדה.

נה"ש דף כ"ה ע"ב:... יכוון לברר מחלקי הכלים... ומאורות דנרנח"י... **דעשיה**, וגם מחלקי הכלים החיצוניים... **דאצילות**... דמלכים דזו"ן דפרצופי האצילות **שנפלו**... ע"ש. **מכאן** משמע שיש **שני** סוגי בירורים, **הראשון**, יכוון לברר מחלקי הכלים... **דעשיה**, **והשני**, וגם מחלקי הכלים החיצוניים, דאצילות... דמלכים... שנפלו.

אמת מארץ דף ס':... שואל לפי לשון הרש"ש הנ"ל ולא על הסידור, ושואל, ואנכי העבד לא זכיתי לעמוד על בירור הדברים, דמה הם הב' בירורים דקעסיק תנא בהו, חדא ועוד קאמר, והא עדיין לא שמענו אלא שצריך לברר בירורי כלים חיצוניים דמלכים דחוי"ב דבינה דאצילות שנפלו לעשיה, ולבררם משם ולהעלותם דרך היכלין דעשיה, אבל זו עדיין לא זכינו שהעשיה גופה יש בחינות המתיחסים לה ויש בירור מינה ובה... ע"כ. ע"ש.

שאלתו היא מעין שאלת הרש"ש עצמו וז"ל **בנה"ש דף ב' ע"ב**:... אמנם צריך להבין... כי בכל פרצופי אבי"ע היה מקרה המלכים איך אפשר שהמקרה ההוא היה בבי"ע והלא ג' עולמות ביי"ע אינם עולמות גמורים כמו עולם האצילות, כי אינם אלא התפשטות כוחות הנוקבא דאצילות וחיליה... וכשיושלמו להתברר כל הבירורים אז נאמר הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאוד ואז השמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה... ועוד אם היו מלכים היכן נפלו הכלים שלהם... וכיוצא באלה שאלות רבות. ע"כ ע"ש. בהמשך מביא תשובה, שם באורך לקמן נביא קיצור תירוץ שמובא **בבאתי לגני ג' דף י"ז ע"ב** ד"ה אמנם לפי... ע"ש. ועיין גם **נה"ש דף ה' ע"ד**.

אמת מארץ דף ס':... והנראה לתרץ עם מה שכתב **בשער אנ"ך**. כי כשיצאו הז' מלכים לא די שיצאו **בפנים** שהוא **אצילות** אלא גם אחוריהם שהם ביי"ע יצאו עמהם, כשנשברו נשבר הפנים והאחוריים וירדו חיצון אמצעי ופנימי לבי"ע, עכ"ל. הרי דיש בירור המתיחס לאצילות והוא פנים, ויש בירור המתיחס לאחוריים והוא ביי"ע.

^{קסד} עיין בסידור ח"ב דף כ"ז ע"א ביוצר יש כוכבית*, שצריך לכוין נרנח"י ולראות הויה ואהיה בניקוד כח"ב בכל עליה ועליה בהיכלות את בחינת הנרנח"י דכח"ב

כוונות החול

קמה

שער אנ"ך דף צ"ב סע"ב: ... דע כי לא די אלו שיצאו בבחינת האצילות שהם הפנים דב"ן אלא גם אחוריהם שהם **בי"ע** יצאו עמהם... ע"כ ע"ש. משמע שהז' מלכים יש בהם פנים, שהם אצילות ונפלו לבי"ע דאצילות, ויש בהם אחוריים שהם אבי"ע דבי"ע, ונפלו מלכיהם לבי"ע דכל אחד. הרי שיש אבי"ע בעובי כוללים כל אחד בי"ע באורך, ולשם נפלו הכלים הנשברים פנימים לבריאה, אמצעיים ליצירה, חיצוניים לעשיה. דכל אחד. הרי שיש בירורים המתיחסים לאצילות והם המלכים שנפלו לבי"ע דאצילות, וגם יש בירורים המתיחסים לבי"ע, והם בבי"ע דבי"ע. ועיין **ספר שמחת יום טוב דף ט"ו רע"ג** של הרב יום טוב ידיד הלוי. בזכות שער אנ"ך פרק ה' זכה להבין את תירוצו של הרש"ש.

אבי"ע דעובי דאצילות, ותחתיהם בי"ע דכל אחד באורך

עשיה	יצירה	בריאה	אצילות
אצילות	אצילות	אצילות	אצילות
בריאה	בריאה	בריאה	בריאה
יצירה	יצירה	יצירה	יצירה
עשיה	עשיה	עשיה	עשיה

באתי לגני ג' דף י"ז ע"ב: ... אמנם לפי מה שנודע וכו' קיצור תירוצו של הרש"ש זיע"א הוא, שפרצופי אבי"ע שהיה בהם מקרה המלכים הם **אבי"ע הכוללים** שבכל אחד מהם יש **אבי"ע פרטיים**. ובאצילות של כל אחד מהכוללים היה המקרה ונפלו הכלים דמלכים של כל אצילות ואצילות לבי"ע שתחת אותו האצילות שהם חיילי המלכות של האצילות ההוא והם בי"ע הפרטיים של כל ספירה וספירה כלומר של כל נקודה ונקודה... ע"ש.

אמת מארץ דף ל' ע"ב: ... מה שכתב הרב (נה"ש דף ב' ע"ב) בכמה מקומות כי שלושה עולמות בי"ע אינם עולמות גמורים כמו עולם האצילות, ואינם אלא התפשטות כחות הנוק' וחיליה וצבאיה, ואין בהם דכורה כלל, וכשיושלמו הבירורים עד דמטי רגלין ברגלין, אז **יתבטלו**, ואז השמים כעשן נמלחו וכו', כוונת הרב על בי"ע הפרטיים דכל ספירה, **לא על בי"ע הכוללים**, כי בי"ע הכוללים הם שוים בפרטי פרצופיהם כמו האצילות... ע"ש.

מזכיר שלום מערכות דף ס"ד: ... בי"ע (אות י"ט) בי"ע פרטיים נמצאים כל זמן שלא נתקנו אחר שנתקנים אין בי"ע, של מקרה המלכים פרטיים, אלא בי"ע כוללים שהם בחינת אח של האצילות... ע"ש.

אמת מארץ דף ח': ... שאלה יפה שעה ע"ח שער טל ע"ג אות א'. איך נתקנו עולמות בי"ע, ומתרץ שכמו שהשם **ב"ן** יצא פנים ואח', גם שם **מ"ה** יצא פנים ואח', ולא מדובר בבי"ע של האצילות ושל הבי"ע, אלא אבי"ע כוללים.

איך יתבררו ויתוקנו הבירורים השונים

(1) בי"ע תחתונים.

לפי המבואר לעיל נוכל להבין קושיה ידוע והיא: איך עולים בי"ע תחתונים באשה ריח ניחוח לה' משלוש לשלוש עד רום המעלות, הרי עדיין לא ביררנו ולא תיקננו בי"ע תחתונים, ונתחיל לעשות זאת רק באיזהו מקומן?!

אלא שצריך להבין שמה שאנחנו מעלים היום בי"ע תחתונים משלוש לשלוש, הם בחינות שנבררו ונתקנו אתמול. ואופן תיקונם הוא שנמשך להם מוחין ע"י כלים דזו"ן דאצילות, שנתקנו שלשום, וירדו אתמול לעזור בבירורים.

התיקון דבי"ע תחתונים הוא, שהרפ"ח שלהם שנפלו בעת המקרה מאצילות לבי"ע שלהם, עולים לאצילות דכל אחד מהם, נשארים באצילות שלהם, ומחר יעלו האצילות משלוש לשלוש, ובי"ע שלהם התבטלו.

(2) בי"ע דאצילות

עיין בטבלת עלי נהר, הבירורים של כלים ואורות דמלכים דאצילות שנתקנו ועולים ביום הראשון, ויעשו בי"ע דאצילות 2-3-4, ביום השני אחרי שירדו בלילה, לעזור בבירורים יחד עם 1 תמול שלשום, ויעשו בירורים לבי"ע דאצילות ולבי"ע תחתונה של יום הבא, והם בעצמם 2-3-4 יעלו בחלקי התפילה ויכנסו לאצילות 1 ביום השני, ויהפכו לאצילות פ"ג משער השמות, (היות והיו אצילות יחזרו להיות אצילות) אך צריך להבין כשיגיעו להיכל ק"ק דבריאה אנו נברר מהם בירור נוסף ויעלו בק"ש, וכשיכנסו להיות באצילות, יכנסו 2 סוגים חלק המובחר יעלו להיות פ"ג, ובחינות נוספות יחזרו להיות פ"ג כפי שהיו פר' ה' יניקה באצילות.

ועוד בענין תיקון הבירורים

עיקר תיקון ועליית הבירורים נעשה ע"י בי"ע דאצילות ומלכות דתמול שלשום, התעוררות לתקן הבירורים באה בכוח אור אין סוף, שאנו מכוונים להמשיך לעשיה ליצירה ולבריאה (עיין נה"ש דף כ"ה ע"ב, כ"ו ע"ד, כ"ח ע"א) ולכן כל הבירורים יתוקנו ע"י עליה למ"ן לעתיק של אותו עולם, ועליה של הרפ"ח יראה דומה לרפ"ח שמעלים מ"ן לע"ב ס"ג דא"ק. בקרבנות ברכת השחר, לעתיק דעשיה דאצילות שירד. בזמירות לעתיק דיצירה דאצילות, ביוצר לעתיק דבריאה דאצילות, ובקריאת שמע יעלו לע"ס דא"ק. בעניין סדר התיקון, ואיך קודם נתקנים קצת ע"י עתיק של בי"ע דאצילות שירדו, ראה בסיכום של מטבע הברכה.

כמה בירורים הם ומי המבררים

צריך לכוין לברר: (1) מחלקי הכלים ומאורות דנרנחי דעשיה. (2) וגם מחלקי הכלים החיצוניים דאצילות דמלכים דזו"ן דפרצופי האצילות שנפלו, כאמור הם בירורים של

כוונות החול

קמז

מקרה מלכים דאבי"ע עיין בדיבור הקודם (נה"ש דף כ"ה ע"ב). נה"ש דף כ"ו ע"ד, נה"ש דף כ"ח ע"א.

המבררים בירורים אלו, הם (1) כלים דעשיה דאצילות 4 שנברר ונתקן אתמול והיו עשיה דאצילות ויורדים בלילה לברר. (2) וגם ע"י המוחין והכלים דמוחין דזו"ן דאצילות שירדו גם כן לברר, זה תמול שלשום. [יש לשים לב שבענין עשיה דאצילות כתוב שהמבררים הם כלים חיצוניים דפרצופי חו"ב, ולגבי תמול שלשום כתוב מוחין וכלים דמוחין דזו"ן] שתמול שלשום ירדו לברר עיין נה"ש דף כ"ה ע"א, שע"ר א' ש' ש"א. פאת השדה דף קי"א. פתח עיניים דף נ"א ע"ג. ש"ש ב' דף פ"ד ע"ג. נה"ש דף כ"ד ע"ד. עבודה זו של בירור הכתובה כאן לגבי עשיה, הוא הדין לגבי היצירה והבריאה, אלא ששם יהיו כלים אמצעים ופנימיים, כל הבירור נעשה על ידי בחינות הנ"ל, אך לגבינו, כתוב בהמשך וזה ע"י שיכוון עתה להמשיך מא"ס, העבודה שלנו היא להמשיך מא"ס, שפע, נרנח"י, וכן אורות וזיווג, דכסות שהוא זיווג דג"ר וו"ק דג"ר דישסות (לעשיה) לשאר העולמות יחודים אחרים, והיחוד הזה יעשה בבי"ע דאצילות וימשך השפע לעולמות [עיין צדק ושלוש דף כ' ע"א, בסוף שער הכוונות].

בענין הסידור דף ס"ב ע"א: יכוון לזווג כתב"ד, למה הכוונה, עיין שמן ששון פתח עיניים דף ח' ע"ד, וכן מעיל אליהו דף ט"ו משמע שמדובר על תמול שלשום.

אך לפי עלי נהר דף ט' (בחדש דף כ"ז) וכן בר' שאול שע"ר ב' ש' ל"ג משמע שזה הבי"ע דאצילות.

בענין הזיווג הנעשה בעשיה ובכל העולם כל עולם לפי עניינו, השפע מגיע לכל העולם, (למשל בעשיה, הכסות תגיע לעשיה דאצילות למטה, ולעשיה התחתונה של אתמול, ושל היום עדיין לא נבררו). ראה טבלה לקמן, ובענין שמונה זיווגים.

בענין תשלום מוחין דיניקה בחינה זו היא גדולה יותר ממוחין דיניקה שכן אתמול קבלו הבירורים מוחין דיניקה והיום מקבלים תשלום מוחין דיניקה דומיה דברכה, אך לא לגמרי שבברכה רק עולים למ"ן וכאן גם מבררים, כדי שיוכלו לברר, (עיין עלי נהר דף כ"ז בהארה מ"ג, וכן שע"ר ב' ש' ל"ג), וגם לעלות למ"ן.

פירוש הכוונה בתחילת התפילה, דף ס"ב ע"א

כוונה זו היא לפני הקרבנות. כוונה דומה, לפני זמירות וכן לפני יוצר, לפני כוונה זו יש, לפי ההגהה בסידור בדף בס"ב שהיו מכוונים הכתוב בנה"ש דף כה' עב' לעשיה, כו' עדי' ליצירה כח' עא' לבריאה וזה לשון הכוונה, הפירוש הכוונה לפי ר' שאול המובא בשע"ר א' ש' ק"ל ובשע"ר ב' ש' ל"ג, ובהגהה עלי נהר דף כ"ז בהגהה מ"ג, יש

כוונות החול

קמח

שיטת שמן ששון, עלי נהר דף כ"ז (בחדש) והרב שמחת כהן דף ל"ו ע"ש, כאמור נביא כאן שיטת ר' שאול^{קסה}.

"יכוון לזווג כחב"ד"

הם הכלים לעשיה לאכילות, שאתמול נזכרו, ואתמול עלו להיות עשיה לאכילות, ובלילה ירדו הכלים לעזור בזיכורים. כחב"ד אלו צאורד, והם כתר עתיק ונוק' ואריך ונוק', חכמה וזינה, אבא ואמא, ודעת יססו"ת (שלוס ולדק הדלחיה דף י"ד ע"ג סי' ז' אות א')

דעתיק ודא"א ודאו"א ודזו"ן,

הם הפרלופים בעובי, מה שעבודתינו בעובי בכל 5 נקודות עיין אולרות דף מ' ע"ד אות א'.

דעשיה דאצילות 4 המלובשים בפרצוף שכנגדם בעשיה 26-27-28 ולהמשיך מהם

(עיין שלוס ולדק הנ"ל סי' ז', שהיתה גירסת להם ותיקן מהם) והכוונה מהכחב"ד הנ"ל

נרנח"י דנח"י דנפש מוחין פנימים ומקיפים לכלים חיצוניים דזו"ן דכל אחד

לכלים חיצוניים (4) דזו"ן, הזיווג בכחב"ד לעשיה דל"א (4) השפע לזו"ן (4)

לברר (על מנת לזכר) בירורי כלים ורפ"ח, חיצוניים עשיה, כחב"ד דמלכים דכל אחד מהם,

זיכורים חדשים שכן כל ההמשכה הכתובה בנה"ש דף כ"ה הנעשים על ידינו היא כדי לתת כוח לזו"ן לזכר את הזיכורים החדשים של היום,

ולהעלותם באיזהו מקומן, עם פנימיות העשיה 4 ונפש שלו, ולכלול ולהעלות עמהם חיצוניות, פנימיים ומקיפים חלק המעשה עם הדיבור 8

ליצירה דרך היכלי ז"א דעשיה כנז"ל דכל אחד מהם, ולהעלותם מהיכל להיכל עד היצירה וזה ע"י הקרבנות באיזהו מקומן.

ויאמר הקרבנות לתקן פנימיות וחיצוניות דפנימיות דעשיה 4

דאבי"ע בעובי להעלותם עם פנימיות וחיצוניות דחיצוניות 8

הנתקן ע"י מצוות מעשיות... ע"כ. ע"ש. כאן הבינו הבנת ההקדמה לפי

רבי שאול וכן לקמן הקדמה לפני איזהו מקומן היא לפי רבי שאול. בהמשך

נביא שיטת רבי שאול בהקדמות אלו.

עוד בעניין טבלת עלי נהר והבירורים עיין לעיל בסיכום איזהו מקומן. וכן בסכום

מטבע ברכה.

^{קסה} הכתב המודגש היא הכוונה הכתובה בסידור והפירוש בכתב רש"י. כל המספרים לפי טבלת עלי נהר.

כוונות החול איזהו מקומן

קמט

סידור דף ע"ט ע"א:.... איזהו מקומן. יכוין לברר... עם נפש שלו **וחיצוניות העשיה פנימיים ומקיפים... ע"כ ע"ש.** צריך להבין לכאורה **חסר** כאן פנימיות העשיה פנימיים ומקיפים. שכן מעלים כאן דרך ההיכלות פנימיות העשיה 4 וכוללים גם חיצוניות העשיה 8. כמו שכתב **בסידור דף ס"ב ע"א ד"ה ויאמר** הקרבנות הרי בפירוש היינו צריכים לעשות

עלי נהר דף כ"ז ע"א:.... ונאמר דרך משל שבמשנה א' דאיזהו מקומן צריך להעלות **פנימיות העשיה או"פ ואו"מ שלה,** ור"ל העשיה דאצילות 4 **המלוּבַשַּׁת** בפנימיות העשיה, עם נפש שלו וחיצוניות העשיה 8 פנימיים ומקיפים... ע"ש.

משמע שצריך להעלות גם פנימיות העשיה 4. והנה דבר זה חסר רק בקרבנות, בזמירות ויוצר זה מופיע. וכן בקרבנות בסידור שבת העלאת הפנימיות חסרה, ושם יש הגהה.

סידור שבת דף י"ג ע"ג:.... הגהה ג) ... צריך שיוכלו כל ההיכלות זב"ז וזב"ז כמו ביצירה ובבריאה... ומן הראוי לנו היה לתקן כל זה **אבל חפצנו היה שלא לגרוע ולא להוסיף בסידור.**

משמע שדעתו שכאן חסר פנימיות וצריך להוסיף, אלא שלא עשו זאת בפועל כנ"ל. **שלום וצדק דף י"ד ע"ד שורה 2:....** בהקדמה ראשונה (סידור ס"ב ע"א) יכוין לברר ולהעלות עם פנימיות העשיה ונפש שלו, ובהקדמה אשר קודם המשנה הראשונה איזהו מקומן **לא כתב עם פנימיות העשיה...** ונשאר בשאלה ולא עונה. אך שם לב שמה שהוא חסר.

שיטת עלי נהר בתיקון בירורי בי"ע

לעיל הבאנו הבנת שתי ההקדמות לפני הקרבנות **סידור דף ס"ב ע"א,** וכן הקדמת איזהו מקומן **שם דף ע"ט ע"א,** לפי רבי שאול, צריך להבין שעלי נהר לא סובר כך ויש שינוי גדול בין עלי נהר ובין עלי נהר. **בקיצור נאמר לפי עלי נהר יש** זיווג בהקדמה בדף ס"ב ע"א, והוא לצורך הבירורים שיתוקנו במשניות איזהו מקומן וכו', ולכן לא יהיה זיווג שם באיזהו מקומן, ומה שכתב בהקדמות לפני המשניות **יכוין לברר הוא טעות** שכן כבר היה זיווג לעיל, ולא יבא בירור אחרי הזיווג, **עולם הפוך,** ולכן הוא מוחק עניין בירור זה. **ולפי רבי שאול** הזיווג **בדף ס"ב ע"א** הוא לתת כוח לזו"ן מכחב"ד לברר בירורים במשניות, והמשכת המוחין במשניות יהיה שם זיווג^{קס"ו} נוסף. ונשאלת השאלה האם עלי נהר לא ידע שצריך זיווג לתת כח לזו"ן לברר הרי זה נה"ש מפורש. אם כן איך הבין ומה שיטתו?!

^{קס"ו} ראה בסידור דף כ"ז ביוצר הגהה שפ שבסידור הארוך. סידרו זיווג בכל משנה ומשנה וצריך להוסיף זאת בכוונה ולהמשיך נרנח"י דנח"י כמו שהוסיף הסבא רבי מרדכי עטיה זצ"ל. ע"ש.

כוונות החול

קנ

נה"ש דף כ"ה ע"ג שורה העשיה :... יש השפעה שמתחילה מהאין סוף ויורדת למטה ובהמשך כותב הרב... וע"י כן **ניתן כח ועוז** לפרצופים הנז' לברר מחלקי הכלים ואורות שבעשיה, וממשיכים להם מוחין פנימיים ומקיפים עם נרנח"י... ע"ש. **משמע** שיש זיווג לתת כח לכלים דבי"ע דאצילות כדי לברר. **עלי נה"ר דף כ"ו ע"ב** :... שם אות ל"ב מבאר **נה"ש דף כ"ה ע"ג** ומסכם, ונמצא כי בתחילה אנו ממשיכין נרנח"י לכל פרצופי העשיה ע"י השתלשלות ממלכות דא"ק עד העשיה, **ועי"ז יש לנו כח לברר** מבירורי הכלים החיצוניים דמלכים שבעשיה ולהמשיך להם אח"כ מוחין פנימיים ומקיפים ונתקנים קצת... ע"ש. **הרי** בפרוש הוא מודע וסובר ג"כ שצריך לתת כח כדי לברר ולתקן קצת.

עלי נהר דף כ"ז ע"א 4 שורות מלמטה... וכן מ"ש בתחילת הסידור וכן קודם ברוך שאמר והיוצר לזווג ז' עליונות וכו' ולהמשיך נרנח"י דנח"י וכו' ואח"כ כתוב **לברר** וכו', הכוונה הוא **דבתחילה צריכים לברר** ולהעלות לחב"ד הכוללים ולהמשיך משם להם המוחין והנרנח"י דנח"י אח"כ... ע"כ ע"ש. **משמע** בדף ס"ב **תעשה הזיווג** כדי לתת מוחין לבירורים, ובמשניות תתן את המוחין לבירורים ואין צורך בזיווג נוסף. לפי עלי נהר קשה לו שכתוב באיזהו מקומן **לברר**, ואומר שכבר ביררתי ותקנתי, בדף ס"ב, ורק צריך להמשיך המוחין שנבררו ונתקנו וכאן רק להמשיך אותם, וצריך למחוק תחילת ההקדמה באיזהו מקומן ובשאר המשניות.

עלי נהר דף כ"ז ע"א אות מ"ג בהגהת רבי שאול :... משמע שהם מוחין דיניקה מעין המוחין דיניקה שמקבלים בברכה, ע"י תשלום היניקה יש להם כוח לברר וכו', ולעלות אח"כ בסוד מ"ן להמשיך מוחין דגדלות כמו מטבע ברכה... ע"כ ע"ש. **משמע** שיש זיווג ראשון והשני הוא לתת מוחין, כאמור שיטת רבי שאול.

שערי רחמים ב' ש' ל"ג : תשובה... נודע שבי"ע דאצילות יורדים בלילה^{קסז} לברר כלים פנימיים בבריאה... ועניין המוחין האלו הם **מוחין דיניקה** דוגמת מוחין דיניקה שבברכה הנמשכין באמירת ברוך אתה ה' אלהינו^{קסח}, כדי שיהיה להם כח לעלות למ"ן, **פה ג"כ ממשיכין להם יניקה** כדי להיות להם כח לברר בירורים חדשים של היום הזה שעתידיים להתברר בקטורת ואח"כ עולים בסדר ההיכלות באיזהו מקומן עכד"ק **מהרה"ג שד"ה**... ע"ש. **שוב** שיטת רבי שאול מעין מה שכתב **באות מ"ג** לעיל.

הדיון בין עלי נהר ורבי שאול הוא מאד קרוב ומאד קוטבי.

^{קסז} לכאורה כאן סותר למה שכתב שהכלים דבי"ע דאצילות יורדים לאחר עלינו לשבח. ראה שאלה **בשע"ר ב' ש' ס'** וכן **בשע"ר א' ש' נ"ד**. **עלי נהר דף כ"ז ע"ב** על פי שער מדומ"ן סוף פרק י' שיש שתי ירידות ירידה בעלינו לשבח, עליה במנחה ועליה בערבית ואחר כך ירידה נוספת בלילה, אם כן אין סתירה שיש באמת שתי ירידות כמ"ש הרב **בע"ח ב' דף ע"ה ע"ד** :... וברדת המלכות בעשיה שהוא בלילה או בשאר היום אחר התפילה... ע"ש.

^{קסח} עיין בסידור א' **בברכות השחר דף ו' ע"א** שיש לעלות הבירורים עד עתיק של הכלים דעשיה דאצילות ויש זיווג ותיקון, וכן עלי נהר בעצמו על הסידור בברכות השחר כותב גם הוא שצריך זיווג במלך העולם. ואצלינו באיזהו מקומן לא עשה זיווג, צריך להבין שהוא סובר שכבר היה זיווג בס"ב והוא לצורך המשכה במשניות. והזיווג לתת כוח הוא לפני כן ואצלינו בסידור לא מופיע, וכנראה בסידור שלו הוא מסדר אותה.

כוונות החול

קנא

שניהם יודעים שצריך להמשיך מוחין כדי שיהיה כח לברר, ו**שניהם** יודעים שצריך להמשיך שפע לבירורים החדשים. **המחלוקת** ביניהם היא מה פירוש ההקדמה בדף ס"ב. **לפי רבי שאול** הקדמה זו היא היא מה שכתב **נה"ש דף כ"ה ע"ג**. ולכן יש זיווג נוסף באיזהו מקומן. **לפי עלי נהר** שהמשכה בדף ס"ב היא כדי לברר. וצריך לכתוב הקדמה נוספת לפני כן, את כל **נה"ש דף כ"ה**. וכאן בס"ב זה הבירור והשפע. ואין הכי נמי היה צריך להוסיף לפני כן הקדמה אחרת הקודמת למה שכתוב בדף ס"ב. אם כן צריך להבין שכנראה בסידורו של עלי נהר תהיה הקדמה נוספת שהיא תהיה לתת כוח לזו"ן לברר, לפני ההקדמה בס"ב שהיא מה שקורה באיזהו מקומן.

שמונה זיווגים דאו"א וישסות

הסבר כללי בקיצור

הנה הרש"ש בנה"ש דף י"ד עד ט"ו ע"א:

- א – ג"ר וו"ק דג"ר דאו"א שלים לג"ר וו"ק דג"ר דג"ר דזו"ן.
1) נשמות חדשות זווג זה נפסק מהחרבן
2) מוחין דגדלות ו"ק להוציא נשמות חדשות שכבר היו
ב – ג"ר וו"ק דו"ק דאו"א שלים לג"ר וו"ק דו"ק דג"ר דזו"ן.
3) מוחין דגדלות לחדש נשמות ישנות
4) מוחין דגדלות שאר כסות לאו"א דיצירה
ג – ג"ר וו"ק דג"ר ישסו"ת דלא שלים לג"ר וו"ק דג"ר דו"ק דזו"ן
5) מוחין דעיבור ויניקה כסות לאו"א דעשיה 5 - 6
ד – ג"ר וו"ק דו"ק דיססו"ת דלא שלים
6) מוחין לאו"א דבריאה זווג דמקרה מהם (ישסו"ת) ולא ע"י זו"ן שאר כסות ועונה לאו"א דבריאה לנשמות מלאכים. 7 – 8

זו החלוקה כתב הרש"ש והיא לא כפשט הכתוב בע"ח א' דף ע"ה ע"א פרק א', ועיין שמש אות [א] בע"ד, וכן שעה"ק דף פ"ח ע"א דרוש ב' כולו, חלוקה זו משתלבת בכוונות הורדת השפע בתפילה. ראה בהמשך טבלה.

עיין סידור רש"ש א' דף ס"ב ע"א בהגה"ה, וכן נה"ש דף כ"ה ע"ב המסלול לעשיה. דף כ"ו ע"ד, המסלול ליצירה. דף כ"ח ע"א, המסלול לבריאה. ושם כשמגיע השפע למקום ממנו נשפע לאותו עולם יהיה זיווג, והשפע העובר לכל עולם ועולם היא מתחילה מלמעלה, מהא"ס דרך חכמה דא"ק וכו'. ע"ח ב' דף י"ח ע"ג.

		נר"נ דנרנח"י לבריאה נה"ש כ"ח ע"א שפע דרך הבינה	נפש ורוח דנרנח"י ליצירה נה"ש כ"ו ע"ד שפע דרך ו"ק	נפשות דנרנח"י לעשיה נה"ש כ"ה ע"ב למטה שפע דרך מלכויות
יחידה לא"ק	חיה לאצילות	נשמה לבריאה	רוח ליצירה	נפש לעשיה
א"ק נרנח"י	א"ק חכמה נרנ"ח	א"ק בינה נר"ן	א"ק ו"ק נ"ר	א"ק מלכות נפש
	אצילות חכמה נרנח"י זיווגי או"א 1-2-3	אצילות בינה נרנ"ח זיווגי או"א 7-8 ישסו"ת	אצילות ו"ק נר"ן זיווגי או"א 4	אצילות מלכות נ"ר זיווגי או"א 5-6 ישסו"ת
	זין כל עולם ועולם יש מסך ויש מיעוט אני אין מלכות דעליון לעתיק דתחתון	בריאה בינה נרנח"י	בריאה ו"ק נרנ"ח	בריאה מלכות נר"ן
		כשהשפע מגיע לאצילות יש זיווג	יצירה ו"ק נרנח"י	יצירה מלכות נרנ"ח
				עשיה מלכות נרנח"י

סדר אביע בקיצור הסבר הטבלה

כל השפע והזיווגים יבואו בעובי וזה סידורן:

לעשיה

יעבור שפע דרך המלכויות של כל הפרצופים ושל כל העולמות ובין כל עולם ועולם תהיה בקיעה ובין כל עולם ועולם במקום המסך יעשה מיעוט ירח. ובהגיע השפע לאצילות, **עשיה דאצילות**, (4 בטבלת עלי נהר) יעשה זיווג המתאים.

לעשיה, ג"ר וו"ק דג"ר דיססו"ת וימשיך השפע עד לעשיה.

ליצירה

יעבור השפע דרך הו"ק של כל הפרצופים של כל העולמות, ובין כל עולם ועולם יבקע המסך, ויעשה מיעוט ירח, והמלכות יורדת להיות עתיק, ובהגיע השפע לאצילות **ליצירה דאצילות**, (3 בטבלת עלי נהר) יעשה זיווג המתאים ליצירה שהיא ו"ק דו"ק דאו"א 4 וימשיך השפע עד ליצירה.

לבריאה

יעבור השפע דרך בינות של כל הפרצופים ושל כל העולמות, ובין כל עולם ועולם יבקע המסך, ויעשה מיעוט הירח, ובין כל עולם ועולם המלכות תרד להיות עתיק, ראש לשועלים, ובהגיע השפע לאצילות, **לבריאה דאצילות** (2 בטבלת עלי נהר) יעשה הזיווג המתאים שהוא ג"ר וו"ק דו"ק דיסוות מהם ולא ע"י זו"ן – מוחין לאו"א דבריאה והם לזו"ן לעשות נשמות מלאכים ליצירה. הזיווגים האלו נעשים בבי"ע דאצילות, 2.3.4,

צריך להבין שכל המערכות העברת השפע והזיווגים **הכל בעובי**, והדבר מפורש בנה"ש. (1) **הנרנח"י** (נה"ש דף כ"ה ע"ב למטה) **לעשיה** להמשיך **נפשות** דנרנח"י דכל פרצופי א"ק... וכו'. וכן **ביצירה** להמשיך נ"ר דנרנח"י (נה"ש דף כ"ו ע"ד) **לבריאה** להמשיך נר"ן דנרנח"י, לכל פרצופי א"ק וכו'... מה שאמר כאן פרצופי א"ק וכן עולם ועולם אינם שווים אלא בעובי, ונוכח זאת מהכתוב בקיצור (נה"ש דף י"ט ע"א) באמצע. והענין בקיצור גדול כי ע"י הקרבנות נמשך נרנח"י **דנפש** למלכות דא"ק. ובזמירות להמשיך נרנח"י **דרוח** לז"א דא"ק, וביוצר **נשמה** ליסו"ת דא"ק.

(2) **אור מלכות** (נה"ש דף כ"ה ע"ב למטה) דחכמה דא"ק להעבירו דרך מלכויות דבינה וזו"ן הכל בעובי.

(3) **הזיווגים**, הזיווג לעשיה (5-6) ג"ר וו"ק דג"ר דיסו"ת יהיה במערכת של המלכויות. **שער הקדמות דף פ"ח ע"א** משם משמע שיש ב' זיווגי או"א וב' זיווגי זו"ן, איך זיווגי זו"ן יהיו ללא השפעה מאו"א, אלא בעובי הכוונה לז"א ונוקי' בעובי ויש או"א באורך.

(4) **מיעוט הירח**, **אני** מלכות יורדת להיות עתיק **אין**. מלכות עתיק גם זה בעובי וזה נלמד מחסדי דוד אות ח'.

צריך להבין איך נעשו מלאכים ליצירה הרי, הזיווג ג"ר וו"ק דו"ק דיסו"ת שייך לבריאה ואיך יהיו מלאכים ליצירה, אלא יש כאן 2 מטרות לזיווג זה. וזה כתוב בנה"ש דף כ"ח ע"א כשהרב כותב את מסלול השפע העובר דרך הבינות, בהגיע השפע לאצילות, בנוסף למעבר בבינות יש כאן מעבר השפע דרך ג"ר, **דאצילות דעובי**, וזה לצורך **עונה** שיעשה נשמות מלאכים ליצירה.

הוכחות למערכות בעובי

נרנח"י בעובי לא נוכל ללמוד מנה"ש דף כ"ה ע"ב, דף כ"ו ע"ד, דף כ"ח ע"א, ששם כתוב סתם כל פרצופי א"ק, אך לפי נה"ש דף י"ט ע"א באמצע מביא הרש"י את המערכות בקיצור גדול, כתוב בפירוש: קרבנות, מלכויות, זמירות, ז"א. יוצר, בינה. אור א"ס מהחכמה. מוכח בפירוש בנה"ש דף כ"ה ע"ב וכן בדף כ"ו ע"ד, וכ"ח ע"א. הזיווגים. דע שיש 2 מיני זיווגים דאו"א דאצילות וכן בזו"ן דאצילות. שעה"ק דף פח' ע"א היות וזה בעובי לכן אין או"א בעובי, באורך יש. נה"ש כ"ח ע"א, בינות דזו"ן עובי. אני ואין. עיין חסדי דוד אות ח' בהבנה בעומק.

אני - ואין. מיעוט הירח

הסבר כללי בקיצור

צריך להבין שיש כמה מיני התפשטות א"ס. כי הנה התפשטות הראשונה עשתה כלים ואורות. בתחילה נעשו י' כלים ואורות דאצילות. וע"י התנוצצות 10 ספירות דרך המסך, לבריאה, עשו 10 ספירות בבריאה, 10 אורות עשו 10 אורות, ו10 כלים עשו 10 כלים. וכן בהתנוצצות אורות וכלים דרך המסך שבין בריאה ליצירה נעשו כלים ואורות ביצירה, וכן בעשיה. זה התפשטות ראשונה. שעה"ק דף צ' ע"א- ע"ב. ע"ש. אמנם המלכות הבוקעת את המסך ונעשית שם בבריאה, עתיק של הבריאה. וזהו אני שהיא המלכות, נעשית אין שהוא כתר עתיק בעולם למטה ממנו, זה מאור העצמות, וזה ענין מיעוט הירח אחר שקטרגה נתמעטה, ו9 ספירות שלה שקבלה מז"א עלו וחזרו לז"א, והיא ירדה לבריאה להיעשות ראש לשועלים, עתיק דבריאה. בית לחם יהודה קנ"ז ע"א ב': ... ע"ש. אמנם אחר חטא התחתונים, ה-9 ספירות אינם חוזרים לז"א אלא יורדות בקלי. ובכל יום בתפילתנו אנו מעלים אותה, ואחר התפילה חוזרת למקומה, וזה סוד גלות השכינה ואותה בקיעה שבוקעת המלכות, זה עצמות האור של המלכות שבא מחדש אחר התנוצצות האור והכלים דרך מסך, וזה בין כל עולם ועולם. וזה כדי לקשר העולמות, שכן אף בין א"ק ואצילות שלא שייך שם מיעוט הירח היה קישור כזה שעתיק דאצילות הוא מלכות דא"ק, עיין יפה שעה אות א' בע"ח ב' דף ק"ג ע"ב, שאומר שאם לא היה קטרוג וחטא, הקישור היה ע"י עלית הכתר למלכות. ועוד עיין ע"ח א' דף ט"ז רע"ג: ... שהחכמה דא"ק שהלבישה אור א"ס התלבשה גם במלכות ואז המלכות בקעה. ולא כמו שמשמע לכאורה בשעה"ק דף צ' רע"ב וכן בע"ח ב' דף ק"ח ע"ב: ... שכתוב שם שהחכמה בקעה, עיין נה"ש דף י"ב ע"ב. וזה גם ענין שם עתיק מלשון נעתק שכן המלכות נעתקה וירדה למטה. עיין עוד פירוש יין הרקח על פתיחת אליהו על כתר עליון איהו כתר מלכות, ע"ח ב' דף פ"ט ע"ג בין כל ספירה וספירה.

קנה

כוונות החול ברוך שאמר

שעה"כ דף י"ז ע"ג ד"ה ענין: ענין ברוך שאמר בהגיעך אל ברוך שאמר תקום מעומד כמו שיתבאר וגם תאחוז בידך הימנית שני הציציות של הטלית אותם שהם כנגד פניך ותכוין כי ב"ש הוא בעולם היצירה בבחינת הדיבורבערך חלק חלק המעשה שהוא הציצית שגם הוא ביצירה כמבואר... עד בא"י מלך מהולל בתשבחות הוא בא"א דאיהו רישא בלא גופא (פי' דהנה הוא כולו מכוסה בהתלבשות עליו או"א וזו"ן כמבואר בע"ח...) ולכן יש בה"יג ברוכים כנגד י"ג תיקוני דיקנא דא"א והנה **שלשה ברוכים ראשונים הם כח"ב** כסדר, ושאר הברוכים לא זכרם הרב. ולהיותם בא"א לכן צריך לקום מעומד ולברך ברכה זו להיותה ברישא דא"א, ואמנם גם הוא כולל **שרשי זו"ן דנפק מן א"א וביה תליין כנז' באדרא זוטא**. ולכן הברכה הזו יש בה פי"ז תיבות כמבואר אצלנו לקמן בסוד נוסח ברכה זו. וטעם פי"ז תיבות אלו הוא כנגד י"ג תיקוני דקנא דאריך דיצירה וכנגד ט' תיקוני דקנא דז"א אשר אלו הם **סוד כ"ב אתוון** כנזכר בפר' נשא בענין ברכת כהנים כנז' שם בזוהר וכנגד שם אדנ"י העולה ס"ה. ונמצא כי הנה שני שמות שהם כ"ב וס"ה עולים בגימ' פי"ז אשר בהם נכללים א"א וזו"ן. אמנם הכל הוא בחינת א"א כי משם נפקו זו"ן וז"ס ראשו כתם פי"ז...

בענין שלשה ברוכים ראשונים הם כח"ב

מעיל אליהו דף נ"ה ע"ב:

שערי רחמים א' שאלה נ"ט: ... טעות סופר צריך להיות חמשה...

שערי רחמים ב' שאלה קפ"ב:

שער מאמ"ר דף מ"ב ע"ב:

שער היחודים דף ה' ע"ג:

שער רוח הקודש דף מ"ב ע"ב יחוד ח' וכן שם ע"ג: אור צח, אור מצוחצח, אור קדמון, חכמה, בינה...

בענין זו"ן דתליין בא"א

אדרא זוטא דף רצ"ב:

שער הכוונות דף מ"ד ע"ד:

נה"ש דף ל"ד ע"ב:

סוד שם כ"ב אתוון

שער הכוונות דף מ"א ע"א: הכוונה שם מ"ה ושם אדנ"י מלא ס"ה כ"ב אותיות פרדס רימונים שער השמות פרק י"ד:

כוונות החול כוונת פותח את ידיך

לכל חי רצון

סידור הרש"ש ב' דף י"ב ע"א: לכל חי רצון יכוין כי ר"ת הוא רח"ל שהיא מספר ב' פעמים דמעה, תרין דרגין שבה **שהם ב' כוחות הדין ש"ך ופ"ר** (ידיעה זו הגהת מהרח"ו בזוה"ק פרשת ויקהל דף קצ"ה ע"ב קצ"ו ע"א הביאו **מקדש מלך זוה"ק בראשית דף ל"ב סוע"ב** שהוא פירוש על זוה"ק **בראשית דף ד'**. ועיין גם **אמת מארץ דף ע"ה ע"א**) המונעים הפרנסה הנמשכים מנ"ה דחכמה **לחכמה דמלכות** (מילים אלו לחכמה דמלכות הם הגהת של הסבא על פי **עלי נהר דף ל"ג אות ל"ח**. שהיא על פי שער מאמ"ר דף ז' ע"ג לפני כן היה כתוב למלכות דחכמה.)

שער הכוונות דף י"ח ע"ב: ... ובמלת רצו"ן תכוין להמשיך מן הרצון העליון... והנה בעניינים יש שני דמעות שמהם יוצא הדין כנז' בזוה"ק פ"ר שמות דף י"ט סוע"א והם למטה בנוק' דז"א הנקראת רחל אשר גם היא גימ' דמעה שני פעמים... **יין הרקח דף נ' ע"ב ובהמשך נ"א ע"א:** ים הגדול נוק' דז"א... ע"ש.

מקדש מלך זוה"ק בראשית דף ל"ב ע"א בסופה: בשם הגהת מוהרח"ו ז"ל בזוה"ק פרשת ויקהל דף קצ"ה ע"ב: ש"ך ופ"ר מתמתקים במלכות דחכמה. ועוד שם כתב בפירוש שבי' הדמעות הם ש"ך ופ"ר

שער מאמרי רשב"י דף ז' ע"ג: ... ושני דמעות אלו יורדין לחכמה תחתונה שבעשר שמלמטה למעלה ושם מתמתקים ומתבסמים והוא הוא ימא רבא.. (הבנת דברי המאמ"ר ע"פ עלי נהר כי ימא רבא היא חכמה של אור חוזר שנקרא בחי' דין, נוק')

עלי נהר בחדש דף ל"ג אות ל"ח: ראשית הוא מציע הגהת בסידור חכמה דמלכות במקום מלכות דחכמה... שורש דברים אלו הם בשע' מאמ"ר דף ז' ע"ג: שכתב שם שבפרצוף אדם עליון י"ס דבינה נרמזים בעשר שבפה... וי"ס דחכמה מחוטם ולמעלה ונו"ה שבחכמה הם בעינים והם נק' שערי דמעה ונחתין תרין דמעין מנו"ה הנז' לימא רבא והיא נוק' הכוללת בסוד עשר ספירות ממטה למעלה בסוד אור חוזר סוד הדין נוקבא, ונחתין תרין דמעין הנז' לימא רבא לחכמה שבנוק' (שהיא חכמה דאור חוזר כאמור). ומתבסמים נו"ה שבחכמה עליונה עם נו"ה שבחכמה תחתונה דנוק'. (משמע שהמיתוק נעשה בנו"ה של החכמה דאור חוזר, שגם היא מתפרטת ליי"ס)

סידור היר"א א' עמוד 372: שם כתוב מלכות דחכמה לפני הגהת ע"פ עלי נהר. וכן כתובה שם הכוונה של המיתוק בימא רבא בנפרד... ע"ש.

צריך להבין איך נעשה את הכוונה. לפי מה שכתב הרש"ש בסידור משמע שיש מיתוק למעלה ועל כן צריך לומר שהתכוון למה שכתוב **בשער מאמ"ר דף ז' ע"ג**. ואם כן כשנעיין שם נבין היכן המיתוק והוא **בחכמה דמלכות שהיא או"ח**. לפי האמור יש שני מיתוקים לשתי דמעות שהם ש"ך ופ"ר דינין א) למעלה בימא רבא חכמה דמלכות. וזו רח"ל בר"ת לכל חי רצון. ב) בנוק' דז"א רחל וזה נעשה ע"י הרצון שהוא יסוד באו"א. וזה נעשה על ידינו. ונוק' דז"א ג"כ נקראת ימא רבא. עיין יין הרקח הנ"ל.

שעת רצון פירוש היפה שעה לתיקונים דף שני"ה אותיות י"ב ט"ו ט"ז: ע"ש.

כוונות החול

קנז

אך יש גם אפשרות להשאיר את הגירסא **מלכות דחכמה** והכוונה תהיה על החוטם שהוא מלכות דחכמה וזה יהיה ימא רבא ושם יתבסמו וזה מקום שונה מהראשון שכן כאן זה אור ישר וכנגד כתר דאור חוזר. ושיטה זו היא על פי הרב **שלום וצדק** המופיע בסוף ספר **דעה והשכל דף י"ט ע"ג אות ו'**. וכן כתב **השמן ששון בירוק דף ד' ע"ג** בשליש התחתון... ע"ש.

למעשה אנו נכוין לפי התיקון מעלי נהר וצריך לכוין שהמיתוק נעשה בר"ת לכל חי רצון בחכמה דמלכות שהוא חכמה דאו"ח שהוא ימא רבא.

כוונות החול כוונות קריאת שמע

כוונת שמע, למי נמשך השפע

שעה"כ דף כ"ג ע"ב: ד"ה ונתחיל לפרש שמע ישראל כו' תחילה תכוין להמשיך הארה מן **אבא אל ז"א** ומן **אימא אל הנוק'** דז"א הנקרא **מלכות** וזהו עניין שמע ישראל **שמע** לנוק' **ישראל** אל ז"א^{קסט}. ובתחילה תכוין דרך קיצור כי שמע היא **שם ע'** פי' כי **המלכות** הנקראת **שם** היא המקבלת עתה הארה מן השבע תחתונות דאימא... **וביאור העניין** כי הנה המלכות נקראת שם. והטעם הוא במה שהודעתך כי כל האחוריים העליונים שנפלו בימי המלכים^{קפ} שמתו הנה אותם הביטולים שנתבטלו הם בחי' המ"ן שאנו מעלים תמיד לתקנם כמבואר אצלנו, וכל האחוריים ההם ירדו למטה עם המלכות **ועתה עולים הם עמה** וחיבור אלו הבחינות הם הנקרא **שם לפי שהאחוריים** כולם הם במספר **רפ"ח**... **וסך ד' פעמים ע"ב הם רפ"ח ניצוצין** הנז' ואם תחבר בחינת **הפנים** דהויה **דב"ן** דמילוי ההין שהיא ג"כ גימ' ב"ן יהיה הכל גימ' **ש"ס** כי אלו הפנים הם הפנים של המלכות אשר גם הם ירדו. ע"כ. ע"ש. וצירור הכוונה **בסידור דף ל"ג ע"ב** היא: **רפ"ח** ושם **ב"ן** הכל גימ' **שם**. ע"ש.

בתחילה אומר הרב **שהמלכות** נקראת **שם**, ובהמשך מבאר שהרפ"ח ושם ב"ן הם בגימ' **שם**. הנה מכאן משמע **ששם**, זה **ביוריים** המקבלים ולא מלכות, **וע'** זה אימא הנותנת את השפע. הרש"ש **בנה"ש דף י"ז ע"ד** שואל מי זאת הנוק'... ע"ש. שהכוונה בשאלתו על תיבת שמע.

שמן ששון ג' דף כ"ז ע"ב אות ל"ה: תכוין להמשיך הארה מן **אבא אל ז"א** ומן **אימא אל הנוק'** דז"א הנקרא מלכות... **נה"ש דף י"ז רע"ד** ושם כתב וצריך להבין מי **זאת הנוק'** אם היא מלך השביעי או מלכות דכל הז' מלכים... **ונראה שהיא המלכויות דכל הז' מלכים**... ע"ש. הש"ש ביאר לנו את **מקום שאלת הרש"ש** שהיא על תחילת שעה"כ המובא לעיל.

סידור דף ל"ג ע"א בהגהה שם א"ה: מה שיש להבין כאן בכוונת מלת שמע הוא זה, **א'** צריך להבין **מי היא הנוק'** אם היא בחינת **המלך הז'** שהוא שם ב"ן, או אם היא בחינת **המלכויות דכל הז'** מלכים... **ונשיב** על ראשון ראשון והוא כי מה שיש להבין מי היא זאת הנוק' זה כבר פשט הרב **בנה"ש דף י"ז רע"ד** כי הנוק' היא בחי' המלכות דכל הז' מלכויות **ולא בחי' המלך הז'**... והגיע הרש"ש למסקנתו על פי פרק ב' משער הנסירה **ע"ח ב' דף כ"א סע"ב** ע"ש.

אמת מאר"ץ דף כ"ב ע"א: ד"ה כי המלכות נקראת ש"ס... **אין הכוונתו בנוקבא הנזכרת על הנוק'** **שהיא מלך השביעי** שלקחה מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן... הרי

^{קסט} אע"פ שקודם אמר אבא לז"א ואימא לנוק' ובהמשך כתב שמע לנוק' וישראל לז"א. ולא כתוב כאן מה היא מקבלת. ז"א מקבל ז"ת דאימא וכן הנוק' מקבלת היא מז"ת דאימא.
^{קפ} בהמשך מבאר הרב שהם רפ"ח אם כן מהו שאמר כל אחוריים שהרי הרפ"ח הם פנים ולא אחוריים.

כוונות החול

קנט

שאינם עולים בירורי עס"מ כי אם בו"ק שהוא הז"א, ואינם עולים במלכות כי אם בירורי הבי"ן. ולכן הוכרח הרש"ש לאמר כי הנוק' הזאת היא המלכויות דכל הז' מלכים, ודו"ק. גם כאן אומר דבריו על פי שער הנסירה פרק ב'... ע"ש.

עלי נהר דף ל"ד רע"ב:.... שנמשך מוחין דעיבור דיניקה מנה"י דו"ק דיסו"ת הנק' תבונה. לנה"י דו"ק דהבירורים^{קעא} (המשכת תשלום מוחין דיניקה, לבירורים של אתמול שהיו 2 – 3 – 4 וירדו לעזור בבירורים של היום, והם יכנסו להיות אצילות פר' ג' משע' השמות היום בתפילה). הכלולים בתוך הנוק' (מיעוט הירח דתמול שלשום שירדה גם היא לעזור בבירורים של היום) עם הנרנח"י... ע"ש. הנה הביא העלי נהר את הרש"ש, והוא למעשה יצא משעה"כ, ואין כאן נוק' וז"א אלא בירורים. ואמנם הבירורים האלה נמצאים בנוק' שהיא מיעוט הירח ונוק' שירדה, דתמול שלשום, וזה מה שכתוב בסידור, שהיא נוק' דאצילות העומדת בהיכל ק"ק^{קעב}.

באתי לגני א' דף נ"א ע"ב ד"ה בתיבת שמע: בתיבת שמע להמשיך חח"ן וכו' לחח"ן דבירורים הנז'. ובתיבת ישראל בסופו מו' מקיפים וכו' דבינה דז"א, ולא זכר הבירורים כמ"ש בשמע... עד דף נ"ב ע"א ד"ה ולעי' ומעתה נראה לכאורה שכל מה שנזכר בעניין זה נוק' או ז"א, הכוונה על הבירורים בעצמם שמכנים אותם בשם זו"ן, והם הם המקבלים מוחין בשמע וישראל לפי דרגות ק"ש... ע"ש באורך היטב.

ע"ח ב' פרק ב' משע' הנסירה דף כ"א ע"ג:.... ועל דרך זה יש בז"א ב"ן אחר שהוא מה שביירר מששה מלכים לעצמו ונקרא נפש שלו והוא אב לכל שארית ו' המלכים שלא היבררו, ועל ידו מתבררין ונקרא מ"ד וגם הוא נותן חלק מההיא רוחא דיליה לכל הרוחות ואמנם בירורי מלכים שלו הם ע"ב ס"ג מ"ה זכרים אלא שהם כולם בחי' שם ב"ן הכולל ונמצאו כולם בחי' ב"ן... ע"ש. קטע זה עמוק מאוד ולהבינו צריך לעיין היטב בשער מדומ"ן דרוש ז' ע"ח ב' דף ע"ב ע"ב, וכן שער הפסוקים דף ט' ע"ג: וכן הביאו הרש"ש. להבין עניין המ"ן והמ"ד וההוא רוחא שלו ושלה המעלה מ"ן, וממה כל דבר נעשה מאיזה מחצב, הספירות או הנשמות. בהמשך בע"ה נסכם עניין זה.

בעניין בירורי רפ"ח

העלי נהר שואל מאחר ובמילת שמע נכנסים הבירורים לפנימיות, מי הם הבירורים שאנחנו מתקנים במילת אמת ובמילת עזרת אבותנו, בירורי היכל הרצון והיכל ק"ק. ומתרץ העלי נהר שמה שממשיך את המסלול עד היכל ק"ק הם למעשה 2 – 3 – 4 של

^{קעא} המשך הוא לחג"ת חב"ד דו"ק, בשמע זה נפש דרוח דבירורים. בישראל רנח"י דרוח. עיין בהמשך.
^{קעב} שהיא בחינה שהיא אצילות וירדה לבריאה אך מקומה למעלה והיא עומדת בק"ק. הכלולה משבע נקודות שהם נכללים בה. וחלקי כל מלך ומלך נכלל במקום המתאים לו במלכות, לחבר הבי"ן עם הרפ"ח, כל הבירורים נכללים בנוק', והיא כמו אימא שלהם ועוזרת להם, ושם הבירורים מקבלים את תשלום מוחין דיניקה.

כוונות החול

קס

הפנים שיעלו לאצילות במילת באהבה. ורבי שאול אומר שאלו בחינות שנבררו היום ק"ע. ומה שנכנס בשמע אלו 2 – 3 – 4 של אתמול שהיום נכנסים לפנימיות. **ואם כן** הרפ"ח שאנחנו רואים בשמע הם למעשה הבירורים 2 – 3 – 4 שעלו ונתקנו אתמול וירדו לעזור בלילה, הם יקבלו את תשלום מוחין דיניקה. **מכאן** ברור שרפ"ח זה לא מצב קיים מאז ירידת המלכים, אלא שיש בירורים שצריכים עבודה לתקנם בהמשך שני ימים ואז יעלו להיות רפ"ח לפנימיות. **וצריך להבין** איך אנחנו מעלים בירורי רפ"ח מהיכל אהבה דבריאה, האם הבירורים היו שם מאז ירידת המלכים או שמקורב באו לכאן, ואם כן איך הגיעו לכאן.

שערי רחמים ב' ש' כ': שאלה: **בנה"ש דף כ' ע"ב** במלך העולם כתב יכוין להעלות כל מוחין דיניקה עם הרפ"ח עד ע"ב ס"ג דא"ק וכו' יעו"ש **צריך להבין** אם **עתה מעלים אותם** מבי"ע, או **מהיכל אהבה** דבריאה, ואם תרצה לומר מהיכל אהבה כסדר הידוע **אם כן אימתי עלו עד היכל אהבה** כי בק"ש דשחרית שעולים מהיכל אהבה דבריאה כבר מקודם בקרבנות וזמירות ויוצר העלינו אותם עד היכל אהבה דבריאה וסדר זה אינו בברכה.

תשובה: על ידי **כוונת עשיית המצוה והברכה מברר הרפ"ח מבי"ע ומעלה אותם** עד היכל אהבה דק"ק דבריאה ובמילת ברוך אתה ה' אלהינו ממשיך מוחין דיניקה מזווג דחיצוניות או"א, ובמלך העולם מעלה מוחין דיניקה והבירורים שבהיכל אהבה עד ע"ב ס"ג דא"ק ומזדווגים וכו' ונתקנים וממשיך אותם ע"י זיווג פנימיות או"א לזו"ן **מהרה"ג שד"ה זצ"ל**. ע"כ ע"ש. עיין גם **בשע"ר ב' שאלה י"ב**, במצוות שאין בהן בברכה כגון צדקה, יש בהם תיקונים כמו במצוות שיש בהם ברכה... ע"ש.

אור הלבנה אור החיים על ברכת האירוסין מהרש"ש דף צ"ח: ... קודם ברכת אירוסין יכוין שהוא מוכן לקיים מצוות עשה לקדש את האשה בכסף שנאמר כי יקח איש אשה, **ועל ידי הכנת כוונה זו יש לו כח לכון בברכה במילת מלך העולם לברר** מבירורי חלקי הכלים ואורות דרפ"ח דמלכים דב"ן... ע"ש. הנה **הרש"ש עצמו** אומר שהכוונה לפני הברכה היא נותנת כח לעלות לברר רפ"ח.

וכמדומה לי שלמדנו לפני כמה שנים שיש גם מי שאומר שהרפ"ח של כל הברכות והמצוות שנעשה במשך כל היום הם נתקנים בתפילה. ונמצאים מוכנים בהיכל אהבה דבריאה. ואיני זוכר מי אומר דבר זה.

ההוא רוחא בזיווג דחיצוניות

ע"ח ב' דף כ"א ע"ב: ודע כי ב' מיני זווגים הם באו"א זיווג דחיות, וזווג מוחין פנימיים שהם נשמות זו"ן פנימיות העולמות, וא' הוא תדיר, והב' נפסק לפעמים,

ק"ע צריך להבין מי העתיק שיתקן אותם הרי 2 – 3 – 4 של אתמול שתיקנו את הבירורים החדשים, הם נכנסים, העלי נה"ר אומר הפנים שיכנסו בבאהבה הם יתקנו אותם.

כוונות החול

קסא

ולזווג אחד שהוא **חיות וחיצוניות העולמות די שברוחא שבגוה יעלה מ"ן** ולכן נעשה שלא על ידינו, ולזווג הפנימי הבי צריך שזו"ן עצמן יעלו מ"ן ובחינת המוחין שלהם, הם המעלים מ"ן הנ"ל דפנימיות וזה אינו נעשה אלא ע"י... ע"ש. הפנימיות נקרא נשמות וצריך שזו"ן יעלו למ"ן המוחין שלהם, אך בזיווג דחיצוניות די שההוא רוחא דשביק בעלה בביאה ראשונה.

נה"ש דף כ' ע"ב: ידוע הוא כי כל מה שאנו מבררים... הוא זיווג דנשמות דפנימיות... כי זיווג דחיות נעשה ממילא שלא על ידינו ואין צורך לנו לקבל ד' מיתות בית דין... אלא **שההוא רוחא דיהיב אבא לאימא הוא המעלה מ"ד ומ"ן לאותו זיווג... ע"ש**.

צריך להבין איזה ההוא רוחא הוא מעלה את המ"ן של החיצוניות האם של חיצוניות או של פנימיות, ויש תוספת **בע"ח ב' דף ק"ח ע"ב** המעידה שהיא דפנימיות.

ע"ח א' דף ק"ח ע"ב:... כמ"ש שבי זוגים יש באו"א א' זוגם הוא בסוד חיצוניותיהן והוא תמיד להחיות העולמות חיות מוכרח לצורך עצמן... והנה הזווג הראשון התדיר אין צריך שיעלו זו"ן בסוד מ"ן אמנם ההוא רוחא דשביק אבא באימא בביאה ראשונה **אשר ההוא רוחא שורש זו"ן וכל שאר הנשמות הנמשכין מזווג או"א וההוא רוחא מספיק... ע"כ**. ע"ש. הנה כאן יש תוספת שמשמע ממנהשההוא רוחא הוא דפנימיות.

בית לחם יהודה א' דף קי"ד ע"ג למטה:... אשר ההוא רוחא שורש זו"ן וכל שאר הנשמות. אע"פ שזה הרוחא הוא בפנימיות הישסו"ת... עכ"ז **רוחא דפנימיות הוא המעלה את המ"ן לזווג החיצוניות די שסו"ת**, כמבואר פ"ג דשעי מ"א... ע"ש.

ע"ח ב' דף פ"ח ע"ג שורה ג':... יש זוג חיצון שהוא טיפת גשמיות דכלים ועכ"ז **יש בהם רשימו דנפש דגדלות והוא ההוא רוחא דשביק בגווה והוא המעלה אותם המ"ן דחיצוניות**... באופן כי גם בזיווג החיצוניות שהם כלים א"א להעלות מ"ן שלהם אם לא בכח הפנימיות עצמו אלא שאינו רק הרשימו לבד והוא הנקרא רוחא דשדי בגווה דגדלות דנפש הפנימיות... ע"ש. וכן בבית לחם, הנה מפורש מב' מקומות בע"ח שההוא רוחא הוא של הפנימיות. אך עדין לא ברור איך שתי המערכות נקשרות ואיזה ההוא רוחא דפנימיות פועל כאן בחיצוניות.

שמן ששון ב' דף כ"ב ע"א אות ג':... ואין תימא דאימתי נזדווגו או"א קודם ק"ש לעשות כלי הלא זיווג או"א הוא במילת אחד... **דיש לומר שהוא בק"ש שעל המיטה דשם מזדווגים או"א וזו"ן לעשות כלי ורוחא**... ע"ש. שואל השי"ש הרי בק"ש במילת שמע אנחנו רואים זיווג דחיצוניות של או"א היכן נעשה להם כלי ורוחא לפני כן? ומתרץ בק"ש שעה"מ. עיין בסידור בניהו על ק"ש על המטה ששם שמילת אחד ממשיכין כלי דמ"ן ומ"ן ושם נעשה ההוא רוחא דפנימיות. משמע עוד מכאן שגם השמן ששון ברור לו שההוא רוחא של הזיווג דחיצוניות הוא של פנימיות. רק שהוא שואל איפה היה זה.

כוונות החול

קסב

עוד צריך להבין איך מ"ן של חיצוניות העולמות הוא מפנימיות העולמות, איך נעשה המעבר הזה? במילת שמע יש זיווג דחיצוניות ומזיווג זה יהיו ג' ע' שתקבל הנוק' ראה בסידור, והוא שפע חיצון שבו תעלה נוק' לצורך הזיווג הפנימי. ולפי זה קשה על מה שאמרנו שהזיווג דחיצוניות הוא תדירי, אך כאן עשינו אותו והוא תלוי באמירה שלנו שמע ישראל, אם כן זה לא התדירי האמיתי שלא צריך אותנו כלל.

ובזה יבואר למה הפרק ב' דשע' הנסירה מתחיל מהמילה **ודע** משמע שהוא מקושר למעלה, מה קדם ל- **ודע**...

ע"ח ב' דף ק"ח ע"ב: ... והנה בכל פעם שרוצים להמשיך להם מוחין צריך תחילה יזדווגו או"א ומשם ימשיכו המוחין לזו"ן. אמנם בזיווג ההוא צריך שיעלו זו"ן מ"ן וענין העלאתן מ"ן הוא המוח שלהם שהם בחי' נשמה הפנימיים שלהם, וצריך זו"ן לקבל הארה מלמעלה... ע"כ. ויש כאן מחזור מה מתחיל הזיווג או העלאת מ"ן של זו"ן ואם זו"ן עולים קודם מהיכן קבלו שפע. מעין מה שאומרים מה קדם הביצה או התרנגולת. **ענין הגוב"י אות ז' שכאן הוא התחלת פרק ב' משע' הנסירה**. ע"כ. ופירוש הדבר כמ"ש שבי' זווגים... ולכן הפרק מתחיל ודע שבי' זווגים, יש באו"א... ע"ש.

מכאן מובן שזיווג דחיצוניות הוא שייך והוא לצורך הפנימיות ועל כן ברור שצריך ההוא רוחא של הפנימיות והוא באותה מערכת. שהחיצוניות העולמות הוא במסגרת של פנימיות העולמות.

תורת חכם דף צ"ד ע"ב: ... ונבוא להבין מ"ש מורי הרב ז"ל... ידוע הוא כי כל מה שאנו מבררים מחלקי הכלים דמלכים ומאורות דרפ"ח להעלותם לזו"ן... הוא זיווג **דנשמות דפנימיות העולמות** ולא זיווג דחיות העולמות כי זיווג דחיות נעשה ממילא **שלא על ידינו**... ומעלים אותם למ"ן. **ואחר כך** להמשיך לזו"ן מזיווג דחיצוניות דאו"א תשלום מוחין דיניקה כדי שיהיה להם כח להעלות... באופן שבכל מצוה ועבודה וברכה צריך להמשיך ב' מיני מוחין לזו"ן. **אחד**, מחיצוניות או"א. **ואחד**, מפנימיות או"א עכ"ל... כוונתו ז"ל שאף לזווג דקטנות דקריאת שמע צריך לקבל ד' מיתות בי"ד^{קע"ד} שאותו הזיווג אינו דחיות העולמות... אבל האמת הוא שזה הזיווג דקטנות שנעשה בתיבת שמע ישראל כיון שנעשה **על ידינו** שצריך שנאמר שמע ישראל **אינו זיווג דחיות** שנעשה מאליו, **שאותו הזיווג נעשה מאליו ממש בלא אמירת שום דבר**... ע"כ. ע"ש. עיין **שעה"כ כ"ג ע"א**: ... לפני ד"ה ודע השני שואל את השאלה איך נעשה את הזיווג... ע"ש. וזה לא בחיות הרגילה שלא צריך אותנו כלל.

^{קע"ד} ראה דעה והשכל לרב עובדיה הדאיה ח"ד סי' ג תשובה ארוכה שם על שיטת התו"ח וכן ראה שערי רחמים ב' שאלה ע"ה שם האם צריך לעלות מ"ן לשפע חיצון ע"ש. וכן שאלה נ'.

כוונות החול מדומ"ן, וכח המעלה מדומ"ן ממה נעשים

כדי להבין עניין הנוק' בשמע, צריך להבין היטב עניין המ"ן מה הוא, ומה הוא ההוא רוחא שהוא הכח המעלה מ"ן. להבין זה צריך שתעיין היטב **דרוש ז' ודרוש ח' משער מדומ"ן ע"ח ב' דף ע"ב ע"ב** והלאה. וכן **שער הפסוקים דף ט' ע"ג**. ונכתוב כאן בקיצור נמרץ את מה שיש להבין משם.

הנה יש בזו"ן ובכל הפרצופים ב' בחינות של חסדים וגבורות. יש חסדים וגבורות ישנים אשר מהם נבנה הפרצוף בין שלו בין שלה. שלו, מהחסדים. ושלה, מהגבורות. ואלו נקראים חו"ג ישנים והזכר מקבל בתחילה חלקו וחלקה, ונותן לה חלקה בביאה קדמאה דבעל עמה, והוא נקרא **ההוא רוחא**, נפשה של המלכות, כח המעלה מ"ן, או שאור שבעיסה. ואצל הזכר, מה שנשאר החסדים הם בחינת נפשו, ההוא רוחא שלו, והוא כח המעלה מ"ד. **ויש חו"ג חדשים** המתחדשים בכל זיווג וזיווג, והם המ"ן אצל הנוק', והמ"ד אצל הזכר, ומהם נוצר הוולד. ואלו החו"ג החדשים שבאים לזיווג לוקחים **לבוש** מהזכר והנוק' מהחו"ג הישנים, והם לבושים אליהם, והם מעלים אותם למ"ד ומ"ן. ובלי זה אין זיווג.

ויש להבין ממה נעשה ההוא רוחא שהוא מעלה המ"ן בנוק', והכח המעלה מ"ד בזכר. וממה נעשה המ"ן והמ"ד, החסדים החדשים שמהם נוצר הוולד. וצריך לדעת שיש **מחצב הספירות**, אשר ממנו נעשים הפרצופים עצמם, ושההוא רוחא הוא חלק מהפרצוף, נעשה גם כן ממחצב הספירות. ויש **מחצב הנשמות**, אשר ממנו נעשים המ"ן והמ"ד החדשים שמהם נולדים נשמות לתחתונים. בדברי הרב כשכותב **המובחר** שבבירורים, הכוונה על **מחצב הספירות**, וכשכותב **שארית הבירורים**, הכוונה על **מחצב הנשמות**. ובוזה נבוא להבין **דרוש ב' דשע' הנסירה**, והרש"ש **בנה"ש דף י"ז ע"ד**, והסידור **בתיבת שמע ישראל**.

ע"ח ב' דף כ"א סע"ב: 6 שורות מהסוף... ונקרא רוחא קדמאה דשדי בגווה כי הוא מהבירור שנברר מן המלכים **לצורך עצמה של המלכות** ביסוד שלה בבחינת זיווג כנ"ל^{קע"ה}. ונקרא **נפשה עצמה** וכיון שנמשך מהבירור והוא **שורש המובחר** מכל חלקי הבירורים של המלכים של בחי' מלכות עצמה^{קע"ו} שהוא המלך השביעי, לכן **שארית הבירורין** מחלק המלך השביעי הם שעדיין לא הובררו יען אינם חלקי המלכות דאצילות עצמה אלא שהם בחינת נשמות ומלאכים וכל הנבראים כי לא הובררו רק בחי' י"ס שבכל עולם מאביע אך כל שאר הנבראים עדיין לא הובררו והם נבררים מדרגה אחר מדרגה עד שיושלמו ואז יבא משיח בב"א... ע"כ. ע"ש.

^{קע"ה} **שמן ששון ב' דף כ"ב ע"ב אות ז'** כי הוא מהבירור שנברר מן המלכים לצורך עצמה ביסוד שלה בבחינת זיווג פירוש שבעת הזיווג ניתן ביסוד שבה, אבל בתחילה היה בז"א וזה פשוט. ע"כ. אמנם לפי **ביל"י ב' דף י"ט ע"ב** משמע שההוא רוחא מבירורי המלכים של עס"מ חלק משלו נותן לה ההוא רוחא. ^{קע"ו} כאן עיין **ביל"י** שם, קשה לו משפט זה, ולכן הוסיף ואמר לצורך המלכות מלך השביעי, אבל לפי **הרש"ש** זה המובחר (הכוונה ממחצב הספירות) של המלך השביעי בירורי ב"ן דמחצב הספירות.

כוונות החול

קסד

לפי הבנה הפשוטה, שהז"א הוא נותן ההוא רוחא לנוק'. אפשר להבין שמי שנותן הוא נותן משלו, **לענייננו**, ההוא רוחא של הנוק' יהיה **מהעס"מ**. ויש הבנה שיש לנוק' את הבירור לצורך ההוא רוחא שלה והוא נברר ע"י ז"א, ואחר כך נותן לה, **לענייננו**, ההוא רוחא של הנוק' **מהב"ן**. **ודבר זה** הוא ההפרש בין הבנת הבית לחם יהודה, והרש"ש.

שיטת הבית לחם יהודה ב' דף י"ט ע"ב

משמע שהז"א נותן את ההוא רוחא לנוק' מתוך מה שבירר לעצמו והם בירורי עס"מ... ע"ש שנדחק להוסיף מילה לצורך הבנת דברי הרב. לפי הבנתו יש 6 בחינות. (1) **ז"א** נעשה מבירורי עס"מ דמחצב הספירות. (2) **נוק'** נעשתה מבירורי ב"ן דמחצב הספירות. (3) **ההוא רוחא** דז"א מבירורי חסדים עס"מ דמחצב הספירות, ויש בהם חו"ג. (4) **ההוא רוחא** דנוק' ז"א נותן לה מבירורי גבורות עס"מ, שבהם חו"ג. (5) **המ"ד** דז"א מבירורי עס"מ דמחצב הנשמות. חסדים חדשים. (6) **המ"ן** דנוק' מבירורי ב"ן דמחצב הנשמות. גבורות חדשות. ע"כ שיטת הבית לחם יהודה **בקיצור**. ע"ש כל הבנתו, והיות ואינה להלכה לא נאריך בה כאן שלא לבלבל הלומד אך רצוי מאד לעיין שם.

שיטת הרש"ש

להבנת שיטת הרש"ש נסביר את הקטע הבעייתי לכאורה בהבנה. וזה הוא: **"ונקרא נפשה עצמה** (כאן הכוונה על ההוא רוחא ואומר.) וכיון שנמשך מהבירור והוא **שורש המובחר** (כאן **הביל"י** לומד שמובחר זה עס"מ, אך לפי **הרש"ש** משמע שזה מחצב הספירות) מכל חלקי הבירורים של המלכים של בחי' מלכות עצמה שהוא המלך השביעי, (כאן לפי הבית לחם קשה ולכן הוא מתקן ואומר **לצורך** המלכות, אך לפי הרש"ש זה כפשוטו מכל חלקי הבירורים הכוונה כל עסמ"ב שז"א מברר גם את הב"ן שהוא מלך השביעי והוא נותן לה את בירור המלך השביעי שם ב"ן, שכן בירר הוא עסמ"ב, עס"מ לעצמו, ב"ן לנוק' ונותן לה.) לכן **שארית הבירורין** מחלק המלך השביעי (שארית הבירורים הכוונה **למחצב הנשמות**, שמהם נעשים הגבורות החדשות, לזיווגים אחרים.) הם שעדיין לא הובררו יען אינם חלקי המלכות דאצילות עצמה אלא שהם בחינת נשמות" ... ע"כ.

נה"ש דף י"ז רע"ד: ... בפ"ב משע' הנסירה כתב כי בירורי מלך השביעי שהוא שם ב"ן עולים בנוק', ובירורי ששה מלכים שהם ע"ב ס"ג מ"ה **עולים בז"א לעורר המ"ד**... ע"כ. מזה שאמר שבירורי עס"מ עולים בז"א לעורר המ"ד ולא כתב גם לעורר המ"ן משמע שבירורי הב"ן נבררים על ידי ז"א וניתנים לנוק' בהוא רוחא והם מעלים מ"ן.

כוונות החול

קסה

ע"ח ב' פרק ב' משע' הנסירה דף כ"א ע"ג: ... ועל דרך זה יש בז"א ב"ן אחר שהוא מה שבירר משה מלכים לעצמו ונקרא נפש שלו והוא אב^{קט} לכל שארית ו' המלכים שלא הבררו, ועל ידו מתבררין ונקרא מ"ד, וגם הוא נותן חלק מההיא רוחא דיליה לכל הרוחות ואמנם בירווי מלכים שלו הם ע"ב ס"ג מ"ה זכרים אלא שהם כולם בחי' שם ב"ן הכולל ונמצאו כולם בחי' ב"ן... ע"ש... כאן מדבר על ז"א שהוא מברורי עסי"מ, לפני קטע זה הרב מדבר על הנוקי' שהיא מברורי הב"ן.

יצא לנו לפי הרש"ש ד' בחינות בלבד והן.

- 1) **ההוא רוחא** שלו מתוך בירור עסמ"ב דמחצב הספירות שבירר לו ולה, עס"מ לעצמו.
- 2) **ההוא רוחא** שלה הוא נותן לה ממה שבירר לה הב"ן ממחצב הספירות.
- 3) **המ"ד** שלו מברורי עס"מ דמחצב הנשמות.
- 4) **המ"ן** שלה מברורי ב"ן דמחצב הנשמות.

צריך להבין לפי הרש"ש שאינו מדבר ממה נעשה הז"א עצמו והנוקי' עצמה, אלא כל השפע הנשפע לז"א ולנוקי' זה **כדי להוליד**, ראה **שעה"כ דף כ"ג ע"א** בשליש העליון, וכן **כ"ג ע"ב ד"ה** ועתה... ע"ש.

עוד צריך להבין בענין המחצבים מה תוקן בבריאת העולם ומה קרה בחטא אדם הראשון, ומה אנחנו מתקנים. עיין לעיל בענין הקטורת סיכום בענין באיזה מחצב עבודתנו. ע"ש.

ע"ח א' דף פ"ד ע"ד השמ"ש אות [ב]: ... שורה אמנם נלע"ד כי בכל יום נעשה ככל מה שנעשה בבריאת העולם כמבואר בכמה מקומות **כי מה שנתקן בבריאת העולם קודם ברוא אדם היה א"ק ואבי"ע דמחצב הספירות** וכשנברא האדם בירר ותיקן והעלה שאר המחצבים דנשמות ומלאכים וחושך. ואחר החטא חזרו ונפלו כולם וגם במחצב הספירות הגיע הפגם כביכול אע"פ שלא נתקנו על ידו ולא נשאר מתוקן ומבורר מכל המחצבים דספירות ונשמות ומלאכים כי אם חלק א"ק ואבי"ע הנוגעים ומתייחסים אל יום הששי דבריאת עולם ומשם והלאה בכל יום מתבררים ועולים ברורים מכל חלקי פרטי פרצופי א"ק ואבי"ע המתייחסים לאותו היום ממחצבי הספירות והנשמות והמלאכים כמבואר כל זה בטוב טעם בספר **מבו"ש דף ט"ז ע"א ע"ש**... ובספר **עולת תמיד**, ובדרוש ברכת המפיל ע"ש. ושלא כדברי **ספר שער קדושה**. הגה"ה זו הביא אותה הרב חיד"א בהגהותיו על **שערי קדושה חלק ג' שער ב'**. עיין **מזכיר שלום מערכת ב' אות י"ז**. תו"ח דף קנ"ח ע"א, וכן דף ע"ג ע"א.

בענין הצטננות נה"י

שעה"כ דף כ"ה ע"ד: ... ענין הצינון ויציאת אורות דאימא משה פרקין נה"י דאימא לצורך המוחין דו"ק דז"א.

שמע, הארת עטרת היסוד דאימא לצורך הת"ת.

^{קט} ההוא רוחא הוא ממחצב הספירות הוא אב לכל שארית הברורים שלא נבררו והם הנשמות.

כוונות החול

קסו

ישראל, עטרת היסוד דאימא לצורך הדעת.

ה', פרק תחתון דנצח דאימא לצורך חסד.

אלוהינו, פרק אמצעי דנצח דאימא לצורך חכמה.

ה', פרק תחתון דהוד דאימא לצורך גבורה.

אחד, פרק אמצעי דהוד דאימא לצורך בינה. וכך להלכה ולמעשה בסידור בשש מילות

שמע ישראל וכו'. ראה סידור דף ל"ג ע"ב עד ל"ה ע"ב: ... ע"ש

שמן ששון פת"ע דף י"ז ע"ג אות ב': ... בענין המוחין דעיבור ויניקה הנה"י

דאימא בבחי' הכלים חיצוניים ואמצעיים הם עצמם משמשים למוחין כנז'י

בשעה"כ סוף דרוש ב' דפסח, ובע"ח שע' מ' ספ"י לא כן במוחין דגדלות

הנכנסים תוך כלים הפנימיים דנה"י דאימא... ובהמשך שואל כמה שאלות

על צינון שאנו עושים בק"ש... ע"ש. וראה **שע"ר ב' ש' ע"ב-ע"ג**: ... ע"ש.

ע"ח א' דף פ"ג ע"א, ושם בשמש אות [ג] וכן **ביפה שעה הובא באוצרות דף**

כו' ע"א אש"ל אות ה', בתחילתה: ... הלא נודע מכמה מקומות כי **בעיבור**

נכנסו בז"א מוחין תוך נה"י החיצוניים דישסו"ת, ו**ביניקה** נכנסו בו מוחין

דקטנות מעולים מן הראשונים מלובשים תוך נה"י אמצעיים דישסו"ת,

ובגדלות נכנסו בו מוחין דגדלות מלובשים תוך נהי פנימיים דישסו"ת.

אוצרות דף ל"ד ע"ד, אות א': ... ענין הטיפות הרוחנית וגופנית דאו"א. ושהם בחינת

הנה"י, ושהנה"י החדשים נעשים לצלם המוחין, עיין לעיל סיכומים בענין הנה"י

החדשים, וישסו"ת שניים שהם שלישיים.

שעה"כ דף פ"א רע"א: ... שורה מתחילה כי בזמן הקטנות הא' בין בקטנות

השני אין לו לז"א מוחין אחרים זולת אלו הלבושים, בלבד דחיצוניות דנהי

דאימא (עיין תחילת הספר הגהות ר' שאול נ"ב עיין **נה"ש דף מ"ה ע"ב אות**

מ"ד ור"ל שאין שינוי בין המוחין ללבושים).

נה"ש דף מ"ה ע"ב אות מ"ד: ... גם הלבושים נקראים אלוקים וגם המוחין נקראים

אלוקים ושניהם יש... ע"ש. וכן עיין **מבו"ש ש"ה ח"ב פ"ז דף מ"ט ע"ב**.

ע"ח ב' דף י"ג ע"ב דרוש ח' שורה 6: יש חיות ומוחין לקטן בכל ג' זמנים ע"מ ...

באתי לגני א' דף נ"ב ע"ב: ... ולקוצר דעתי כמעט ברור שאין הפרש בין

בקטנות לגדלות ותמיד יש הצטננות אלא שרז"ל והרש"ש זיע"א רצו לקצר

כאן בקטנות... ע"ש.

בענין המוחין הנמשכים במלת שמע, שהם זהים בארבע ק"ש, ג' שמות אלוקים, אך

נמשכים מאותם מקומות שנמשכים לז"א, ראה **שע"ר א' שאלה ס"ד** וכן **עלי נהר**

אות ל"ט בחדש דף ל"ד ל"ה. שההמשכות זהות ורק שמות המוחין שונים במילת

ישראל (ראה לקמן במלת ישראל סיכומים).

כוונות החול למי המשכת תשלום מוחין דיניקה.

הנה בסידור בתיבות שמע ישראל יש המשכת תשלום מוחין דיניקה, כאשר בתיבת שמע הם תמיד בד' ק"ש, נרנח"י דנה"י וג' אלהים. ובמילת ישראל המוחין דיניקה משתנים לפי הקריאת שמע. ועוד בתיבת שמע רואים בסידור זיווג חיצון, רפ"ח ושם ב"ן, אשר יחד הם גימ' ש"מ משמע, ויש ג' ע' שהם נפש רוח ונשמה, הנמשכים מבינה וז"ת דאימא. וצריך להבין מי הנוק' המקבלת את השפע, ומה הם שני סוגי השפע. לעיל ביארנו שהשפע של מוחין דיניקה נמשך לכל הביורורים שהם למעשה, הרפ"ח שאנחנו רואים, והם הביורורים שעלו ונתקנו אתמול מבי"ע, והיום ירדו לעזור בביורורים של היום, ונכנסים היום להיות פרק ג' משער השמות, ואצילות. עוד נבאר לקמן בע"ה שמוחין דיניקה הם ג' אלהים הנמשכים מז"ת דישסו"ת דרוח. לנוק' בתיבת שמע נמשכים, לנה"י דו"ק, הכוונה לנפש דרוח. לז"א ובתיבת ישראל לחג"ת כתב"ד דו"ק, והכוונה לרנח"י דרוח. וז"א ונוק' שאמרנו הם הביורורים הנ"ל. עוד יש להבין שהג' ע' נמשכים מז"ת דנפש דתבונה דווקא, והם נר"ן דנפש, והם נמשכים לביורורים דנוק' מלך השביעי. והוא ריבוע ב"ן.

ג' ע' או ג' אלהים

סידור דף ל"ג ע"ב: ... אחרי ציור הרפ"ח וב"ן, רואים ג' ע' נפש רוח נשמה, מבינה דאימא ומז"ת דאימא ומיסוד דאימא, ולמטה מהם נרנח"י דנה"י וג' אלהים מנה"י דאימא. ראה שאלת א"ה שם דף ל"ג ע"א... עוד ב' כי איך ממשיכים מנה"י דאימא לנוק' אחרי שהמשכנו לה מכל הז"ת דאימא ועוד ג"כ מבינה דאימא. ע"כ. צריך להבין מהיכן כל שפע ולאן הוא מיועד.

ע"ח ב' דף כ"א ע"ב שורה והעניין: ... והעניין כי הנה ג' בחינות יש בזווג החיצון האי' הוא תבונה עצמה הנקרא ז"ת דאימא, ב' הוא רוחא דבגוה המעלה מ"ן, ג' הם המ"ן עצמם... ע"כ. ע"ש. והכוונה שם לג' בחינות שפע המושפעים לנוק' מהזיווג החיצון, וממשיך הרב להסביר שניים מהם, עד שורה מתחילה הב"ן, ואז עוזב הרב את התבונה, ומדבר על הנוק', עד סוף ע"ג ד"ה ונחזור לעניין... ואז מסדר את הע' השלישי, כך פירש הבית לחם יהודה ב' דף י"ט על אתר. ונראה לרבינו הרה"ג רבי מ. עטייה שליט"א לחלק ולאמר, עד שורה הב"ן עוסק הרב בע' משמ"ע השפע עצמו, ומקורו. ומשם עד סוף ע"ג ד"ה ונחזור לעניין... עוסק הרב בשמ"ע משמע המקבל.

נה"ש דף י"ז ע"ג: ... והנה ידוע... בביאור מילת שמע וכן בביאור מילת ישראל שצריך לכוין במילת שמע להמשיך לנוק' אור מז' תחתונות דאימא ובמילת ישראל להמשיך לז"א אור משי"ר א"ל שהם חג"ת דאבא דוגמת הארה שהמשכנו לנוק' במילת שמע. וכן כתב ג"כ בע"ח בשעי הנסירה פ"ב שצריך להמשיך לנוק' מוחין דאלהים דיניקה

כוונות החול

קסח

עם נה"י דתבונה מן עי' רבתי שהם ז' תחתונות דאימא שהיא תבונה עצמה הנק' ז"ת דאימא... נראה שצריך להמשיך לה צלם דמוחין דיניקה דוגמא^{קעח} מה שצריך להמשיך לז"א במילת ישראל כפי אותה הק"ש אלא שהוא מכלי חיצון דיניקה נרנח"י דנפש דרוח. ונראה כי ה' ידות הם נפש והשלשה ווי"ו עם הב"ן הם הרוח, והס"ג עם הששה אותיות וי"ד ה' ווי"ו ה' הם הנשמה דנפש... ע"כ ע"ש. משמע שיש ב' המשכות מחיצוניות דאימא, מנפש ומרוח, הג' ע' הם נר"ן דנפש והם נמשכים למלך השביעי בירורי הב"ן. והמוחין דיניקה הם בחינת רוח דישסו"ת, נפש דרוח לנוק' שהיא הנה"י של הבירורים הנתונים תוך הנוק'. רנח"י דרוח לז"א שהוא חג"ת חב"ד דבירורים הנתונים תוך הנוק'.

נה"ש דף י"ז רע"ד: וצריך להבין מי זאת הנוק' אם היא מלך השביעי או מלכות דכל הז' מלכים... בפ"ב משע' הנסירה כתב כי בירורי מלך השביעי שהוא שם ב"ן עולים בנוק', ובירורי ששה מלכים שהם ע"ב ס"ג מ"ה עולים בז"א לעורר המ"ד... ע"כ.

סידור דף ל"ג ע"א א"ה:... שואל שם כמה שאלות, א) צריך להבין מי זאת הנוק' ובהמשך מביא את הרש"ש לשאלה זאת. ב) כי איך ממשיכים מנה"י דאימא לנוק' אחרי שהמשכנו לה מכל הז"ת דאימא ועוד ג"כ מבינה דאימא... ועונה בהמשך. ועל מה ששאלנו כי איך ממשיכים מז"ת דאימא ואחר כך עוד ממשיכים מנה"י דאימא. נלע"ד דר"ל כי תחילה ממשיכים מז"ת דמלכות (נפש) דאימא ואח"כ ממשיכים מנה"י דו"ק (רוח) דאימא ובלתי ספק כי מה שאנו ממשיכים עתה מהנה"י דו"ק דאימא זה ברור כי הם מעולות יותר מהז"ת דמלכות דאימא שנמשכו כבר... ע"כ ע"ש. הוא כותב זה מדעתו ואמר נלע"ד אך נראה שזו גם מה שכתב הרש"ש דף י"ז ע"ג, שהבאנו לעיל אם נעיין ונתעמק שם.

למי נשפעים הגי' עי' ולמי נשפעים גי' אלהים, עיין עלי נהר דף ל"ד: ומשמע בקיצור מכל מה שלעיל, שהרפ"ח שרואים במילת שמ"ע הם הבירורים שעולים היום להיות אצילות, והעס"מ שבהם הם בחינת ז"א, ובירור הב"ן הוא המלך השביעי.

למלך השביעי ממשיכים את הגי' עי' שהם מז"ת דמלכות דאימא והוא מנפש. אך גי' אלהים שהם תשלום מוחין דיניקה נמשכים לכל בירורי העסמ"ב, מנה"י דרוח דאימא לנה"י דרוח דבירורים במילת שמע. ולרנח"י דרוח דבירורים במילת ישראל. וזה בקיצור, ועליך לעיין היטב בכל המקורות. ותבין הכל בע"ה.

^{קעח} צריך להבין שהרש"ש פסק שז"א ונוק' מקבלים שניהם אותו דוגמא השפע. זה הבין מדרוש ב' דנסירה ע"ח ב' דף כ"א ע"ב שהרב מתחיל בידיעה שיש ב' מיני זיווגים באו"א. אחר כך אומר מהו השפע שמקבל ז"א והם תשלום מוחין דיניקה, ל"מ דיניקה שהם שמות אלהים, ואחר כך, מה שמקבלת הנוק' ע"י הזיווג דחיצוניות והם שמות אלהים גם כן. וזה הקשר בין פיסקא 2 לפיסקא 3 וזה נראה מה שהביא את הרש"ש להבין שז"א ונוק' הם מקבלים אותו שפע. וכאמור הכוונה לבירורים, עיין לעיל בעניין.

קסט

כוונות החול מי הב"ן שמצרפים לרפ"ח

שעה"כ דף כ"ג ע"ב: ד"ה ונתחיל לפרש שמע ישראל כו' תחילה תכוין להמשיך הארה מן אבא אל ז"א ומן אימא אל הנוקי' דז"א הנקרא מלכות וזהו עניין שמע ישראל שמע לנוקי' ישראל אל ז"א קעט. ובתחילה תכוין דרך קיצור כי שמע היא שם ע' פ"י כי המלכות הנקראת שם היא המקבלת עתה הארה מן השבע תחתונות דאימא... וביאור העניין כי הנה המלכות נקראת שם. והטעם הוא במה שהודעתך... וחיבור אלו הבחינות הם הנקרא שם לפי שהאחוריים כולם הם במספר רפ"ח... וסך ד' פעמים ע"ב הם רפ"ח ניצוצין הנז' ואם תחבר בחינת הפנים דהויה דב"ן דמילוי ההין שהיא ג"כ גימ' ב"ן יהיה הכל גימ' ש"ם כי אלו הפנים הם הפנים של המלכות אשר גם הם ירדו... ע"כ. ע"ש.

וצריך להבין מי הוא אותו ב"ן שמשלים לרפ"ח גימ' ב"ן. רבי שאול בהגה"ה בתחילת שעה"כ על הדף נ"ב, יפה שעה דף קס"ז [דף ה' סוף ע"ד אות ט"ז] המובא בסוף שעה"כ.

יפה שעה בסוף שעה"כ דף ה' סע"ד אות ט"ו: ואם תחבר בחי' הפנים כו' כי אלו הפנים של מל' אשר גם הם ירדו כו' משמע מדברי רז"ל שיש הפרש בין המלכות לשאר הספירות כי במלכות ירדו גם הפנים מה שאין כן בשאר הספירות עיין שם שדוחה דבר זה שכן הפנים ירדו בכל המדרגות. וממשיך שם, ואפשר שמ"ש רז"ל כי שם ב"ן הוא הפנים של מלכות שגם הם ירדו ר"ל מלבד הרפ"ח ההוא שהיה בעת ההיא עתה בעונותינו ירדה המלכות בגלות מיום חרבן הבית כדי לברר הבירורים וירדה כל בחינותיה פנים ואחור והיא שם ב"ן שעל ידו אנחנו ע"י תפילותינו אנו מעלים הבירורין כנודע כמ"ש רז"ל בשע' מדומ"ן פרק י"א אות ז'. ובשער החשמל פ"ג.

משמע שהבין הרב יפה שעה שהשם ב"ן הוא אינו מהמלכות שצריך לעלות אותה אלא היא מעלה את הבירורים. שם ב"ן זה אינו מן המתבררים אלא מן המבררים. הרב יפה שעה מפנה אותנו לדרושי נפילת אפיים להבנת העניין.

נפילת אפיים

ע"ח ב' דף ע"ו ע"א אות ז': ... מ"ן הם מן המלכים דמיתו שבעשייה והם נתונים תוך הקל"י נוגה דעשייה וקרובים אליה, וכן מלכים מיצירה קרובים אל הקל"י נוגה דיצירה, וכן בבריאה. והנה יש שם ב"ן בעשייה והוא מברר בירורי המלכים דעשייה וזהו ע"י שיתוף נפש מצדיק דעשייה ויורדין עד המלכים ומוציאין אותן משם ומעלין אותן עד היצירה, ושם הרוח של הצדיקים... ע"כ ע"ש. משמע שיש בכל עולם שם ב"ן וגם נפש רוח ונשמה של הצדיקים בגי' עולמות שעוזרים לברר הבירורים, אך כאן לא מובן היכן עושים זאת בכוונות ראה שמן ששון ב' מציין על שער נפילת אפיים. ונראה

קעט אע"פ שקודם אמר אבא לז"א ואימא לנוקי' ובהמשך כתב שמע לנוקי' וישראל לז"א. ולא כתוב כאן מה היא מקבלת. ז"א מקבל ז"ת דאימא וכן הנוקי' מקבלת היא מז"ת דאימא.

כוונות החול

קע

ג' ב"ן אלו ג' פעמים (1) בנפילת אפיים, (2) באשרי יושבי, (3) ביענך ה' בעת צרה. **בנפש רוח ונשמה שלהם.**

שעה"כ דף מ"ז ע"א שורה ג': ... וזהו מה שצריך לכון בנפילת אפיים בעת שנופל על פניו כי הנה עתה אנו בתפילת י"ח עומדים בעולם האצילות כנ"ל במקומו ושם אנו נכללין וכוללין עצמינו תוך נוק' דז"א רחל ואנו עבדיה ובניה מעלין לצורכה אליה אלו המ"ן ואנו מפילים עצמנו מלמעלה מן עולם האצילות אשר אנו עתה שם, ויורדין עד למטה בסוף עולם העשייה כאדם המפיל עצמו מראש הגג עד למטה בקרקע. וזה סוד כוונת נפילת אפיים... ע"ש.

שעה"כ דף מ"ו ע"ד: ... והנה ענין נפילת אפיים הוא זה כי הנה עתה הוא זמן הורדת טיפת מ"ד של החסדים בנוק' רחל. וצריך להקדים להעלות מ"ן כדי לקבל אחר כך המ"ד בסוד אשה כי תזריע וילדה זכר⁹⁷... בביאור פסוק אל נקמות ה' כו'... והנה אלו המלכים אשר לא יכלו להתברר⁹⁸ בעת בריאת העולם ונשארו עד עתה בלתי בירור הנה מקומם הוא **בג' עולמות ב"ע** באופן זה.... וצריך לברר אותם **מעשיה** ולעלות ליצירה, ולברר **מיצירה** ולעלות לבריאה ולברר ומשם תעלה אל האצילות בנוק' דז"א ושם תמסרם ותניחם תוך היסוד שלה בסוד מ"ן, וצריך האדם גם לשתף נר"ן שלו עמהם ועי"כ יעלו אותם הבירורים עם נר"ן שלו. הרב ממשיך ע"ש ומסביר איך הדבר נעשה והסכנה שבוה ושיש פעולה דומה גם בלילה וגם במיתה, שיש סכנה מי שאינו צדיק גמור שיכול להפגע מזה שלא יוכל להוציא בירורים, והלואי יוציא את עצמו ואולי ישאר שם ויפגע. ע"ש. והנה עד דרוש ג' לא הזכיר הרב את שם ב"ן. בדרוש ג' מזכיר את שם ב"ן.

שעה"כ דף מ"ז ע"ב: ... ועתה נבאר הכוונה שיכון באומרו המזמור של נ"א הנה נתבאר שהכוונה היא להעלות המ"ן הנז' מן ג' עולמות ב"ע אל נוק' דז"א דאצילות... אליך ה' נפשי אשא ונדע שההויה שבנוק' היא דמלוי **ההין**⁹⁹ העולה בגימ' ב"ן. ולכן צריך לכון כשמזכיר זאת ההויה כאלו הוא במלוי ההין וזה פירוש הכתוב... בעבורך ה' שהיא הנוק' נפשי אשא ב' פירושים (א) מסירות נפש (ב) לשון מתנה כמו ותרב משאת בנימין... ע"ש. ולכן צריך עוד לכון **בשלוש הויות אחרות וכולם במלוי ההין ג"פ ב"ן** אחד בכל עולם מג' עולמות ב"ע. **לפי שכל בחי' מ"ן הוא ע"י הויה דב"ן והוא המעלה את המ"ן כנודע...** ע"ש.

⁹⁷ הזיווג הוא כדי להוליד הנשמות וצריך גם להקדים שיהיה בן.

⁹⁸ **לא יכלו להתברר** מפני שבבריאת העולם נבררו עיקר כל בירורי מחצב הספירות ועדיין לא נברא אדם הראשון ולא יכלו הנשמות להתברר, אבל עכשיו אנחנו מבררים אותם ומעלים אותם לתיקון, לזיווג לנשמות בנפילת אפיים. צריך לדעת שבבירורי המלכים יש גם עבור הספירות וגם עבור הנשמות, ראה **שמן ששון ירוק דף ע"ז ע"ג** וראה גם **ע"ח א' דף פ"ב ע"ד אות [ב] בהגהות השמ"ש**. ע"ש. דצריך שתדע שבז"מ אדום שם היו כלולים כל בחי' הנבראים שבעולם ובהם היו כלולים ד' עולמות אבי"ע.
⁹⁹ משמע שזה ב"ן רביעי שהיא נוק' דאצילות שאליה עולים הבירורים המ"ן מהבי"ע ע"י ג' שמות ב"ן שיש בבי"ע.

כוונות החול

קעא

הנה בקי"ש במילת שמע יש לנו דבר דומה שהבירורים הם בנוק' דאצילות, ואולי זה הבי"ן שרואים עם הרפ"ח. שיש נוק' ויש בירורים שנמצאים בנוק'. הבי"ן הזה היא הנוק' שהיא תקבל את הבירורים והיא בי"ן הרביעי המקבלת, בסוד אליך ה' נפשי, הנוק המקבלת בשמע והיא עומדת בהיכל אהבה דבריאה והיא נוק' שבסופו של דבר, היא שתזדווג בנפילת אפיים.

מעין מה שקורה בנפילת אפיים יש גם במיתה, וכן בלילה. וכן יש ג' סוגי בני אדם. **שער הכוונות דף מ"ז ע"ב 8 שורות מלמעלה**: ... יש ג' מדרגות (1) צדיק גמור (2) אדם שכוון כל התפילה (3) בלא זה. והתוצאה מזה (1) יש יכול לרדת ולהעלות ניצוצות. (2) יש עולה לבד. (3) ויש יורד ונשאר שם, וזה ג' מהלכים בג' מקומות הרב מדמה אותם (1) שינה (2) נפילת אפים (3) מיתה. ע"ש.

צריך לראות את התחלת עבודת כוונת **נפילת אפיים** והוא בכוונות **אל נקמות ה'**.

אל נקמות ה'

שעה"כ דף י"ז ע"א 10 שורות מלמטה: ... אל נקמות ה' הנה כוונתינו עתה היא ע"י תפילתנו להעלות העולמות ולכלול אותם עד עולם האצילות. וללקט כל ניצוצות הקדושה שנתפזרו ונתערבו בין הקלי' ג' עולמות בי"ע ולהעלותם למעלה באצילות, וללקט הנשמות והניצוצות של המלכים שמתו ואלו הניצוצות המתלקטות נעשה אח"כ בחי' מ"ן למלכות בעת נפילת אפיים **והם סוד הנשמות המתעברות אז ברחם הנקבה ע"י זיווג נפילת אפיים** ... ע"ש. והניצוצות שנפלו בעשייה אינם דומים לאותם שנפלו ביצירה ובבריאה לפי שבעשייה הקלי' עצמות וחזקות וגדולות ואין כח להוציא אותם הניצוצות משם אלא בכח נשמות עשרה הרוגי מלוכה... ע"ש. פעולת הרוגי מלוכה וכן עיין **שער מאמרי רשב"י דף ל"ד ע"ב** חשוב מאוד להבנה. וכן **ליקוטים דף ה' ע"ב וע"ג**.

ועוד בעניין מה מתוך הרוגי מלוכה עושה את הבירור האם הגופין דלהון או הנשמות דלהון, ועוד שיש ב' בירורים לאו"א ולזו"ן, בעניין זה עיין **מעיל אליהו דף שכ"ז ע"א**. ומסכם שם שהוא **חלוקא דרבנן** לבושי נשמתהון. וכמו שכתב **בסידור** גופין קדישין דלהון... ע"ש. עיין **ע"ח ב' דף קט"ו ע"ד**.

ועוד בעניין האם הליקוט והבירור והעליה נעשה **באל נקמות**, או שדווקא **בנפילת אפיים**

שעה"כ דף מ"ז ע"א כתוב אתה מלקט ומברר ומעלים אותם משם, ראה **שמן ששון ג' דף י"ז ע"ד אות ט'** יש ליקוט מהקלי ונשארים בעשייה וזמן עלייתם הוא בנפילת אפיים משמע דע"י אמירת אל נקמות עולים למ"ן, **ואין זמן עלייתם למ"ן אלא בעת נ"א** ומכיון שנתלקטו והוכנו להעלות נק' מ"ן דכל הראוי לביילה אין בילה מעכבת בו... די"ל דכאן נתלקטו וחיו ע"י אמרת **אל נקמות ה'** ע"י עשרה הרוגי מלוכה **דזה עיקר הבירור על ידם** ולזה בני"א

כוונות החול

קעב

עולים **בנקל על ידינו** ועיי שם ב"ן ואין צורך עוד להם... ל"י הרוגי מלוכה...
עייש. עיין עוד **שמן ששון ג' דף נ"ט ע"ד אות י'**. וראה גם כן **באתי לגני א' דף ק"ט ע"א**. וכן **באתי לגני א' דף מ"ב ע"ב**.

פתח עיניים דף נ"א ע"ב:... שואל שבנ"א מבררים מגי עולמות בי"ע ומברר עיי שם ב"ן שבכל עולם מבי"ע צריך להבין הרי ג' עולמות בי"ע כבר עלו באצילות בעמידה ושם הם עומדים... וראה **בעמוד ד' ד"ה** ונמצא היות והכל עלה לכן צריך להיות כח גדול להיות צדיק גמור לברר הוא לבדומבי"ע התחתונים עיי שם ב"ן דג' עולמות בי"ע... **ע"ש באורך**.

צריך להבין שהבירורים ועליית העולמות הם במחצב הספירות, ובנפילת אפיים אנחנו מבררים בירורי נשמות וזה יותר קשה לנו. עיין **שמן ששון ב' דף כ"ב ע"ב אות י'**. עייש שמלמד אותנו שיש בירורי נשמות ובירורי ספירות. מה שלא יכול להתברר בבריאת העולם היה רק ספירות, ואחר שנברא האדם יש גם ספירות וגם נשמות. גם בירורי הספירות גם בירורי הנשמות הם מבירורי השבעה מלכים דמיתו. ועוד **בעניין באיזה מחצב עבודתנו ראה לעיל סיכום**. וראה **ע"ח א' דף פ"ד ע"ד** הגהת **השמש אות ב'**. וכן **שמן ששון הירוק דף ע"ז ע"ג**:... כשנברא אדם הראשון הוא נברא ממחצב הנשמות דכבר כתב רבינו לעיל **שבתוך המלכים שהם שבעה מלכי אדום שם היו כלולים כל הנבראים שבעולם** וגם כל העולמות... צריך להבין שיש רפ"ח של נשמות ויש רפ"ח של ספירות. עייש.

יוסף ובנימין בנפילת אפיים

שעה"כ דף מ"ז ע"ד:... כבר נתבאר אצלנו שיכוין להפיל עצמו עד עולם העשיה ומשם יעלה מ"ן עיי ההוי"ה דב"ן הנרמזת במזמור זה. והעניין במה שנודע בזה"ק בפס' "וצדיקים ירשו ארץ", כי ארץ העליונה נוקבא יתבא בין תרין צדיקים צדיק עליון וצדיק תחתון והם **יוסף ובנימין**, וזה יובן במה שאמרו רז"ל אין האשה מתעברת מביאה ראשונה אלא מביאה שניה כמבואר אצלנו שהעניין הוא כי **בביאה ראשונה** יהיב בה רוחא דשדי בגווה וה"ס בנימין, שפירושו **ב"ן ימין שהם סוד ב' הגבורות שלא נמתקו תוך היסוד דז"א** כנודע והם ב' הויות בגימ' ב"ן ואלו השנים נותנם ז"א לנוק' מביאה ראשונה... ואלו ב' גבוי נעשים כלי לקבל המ"ן ולהעלותם לגבי דכורא לקבל מ"ד דיליה... ואחר כך **בביאה שניה** נותן לה המ"ן שהם ג' גבורות האחרות אשר נמתקו ביסוד דז"א עיי ג' חסדים והנה הם ו' הויות שהם ג"פ ב"ן בגימ' יוסף... עייש.

יוסף ובנימין לגבי רחל, והם **בנימין** ההוא רוחא, ו**יוסף** הוא עצם המ"ן. והמ"ן הזה עולה בזכות ההוא רוחא שמעלה אותו לגבי המ"ד. ושתי הגבורות שלא נמתקו באור ישר אלא באור חוזר, והחשבון של ד' ב"ן הוא שיש ג' גבורות שנמתקו באור ישר וכל גבורה היא כ"ו והחסד הממתק הוא גם כ"ו הרי ב"ן והרי ג' ב"ן ושתי הגבורות

כוונות החול

קעג

שנמתקות באור חוזר ב' היות הרי ב"ן רביעי, ועיין בכוונה ארבה את זרעך בעקדה.

ב"ן ימין, זהו ההוא רוחא, והמ"ן ג' ב"ן גימ' יוסף.

סידור דף קכ"ג ע"ב: ... אליך היא נגד ב' יודין האחרים דס"ג הוא הכלי דמ"ן דיהיב לה בביאה ראשונה והם ב' גבורות שלא נמתקו ראה **הגהה בסידור אות ב'** שמבאר מה שכתב שלא נמתקו הכוונה שלא נמתקו באור ישר אלא באור חוזר. ע"ש.

אל יעלצו **אויבי לי** ר"ת עם תיבת ל"י גימ' ב"ן... וגי ב"ן אלו שבר"ת הנז' הם המ"ן עצמן והם הג' (גבורות) שנמתקו... ע"ש.

סידור דף קכ"ד ע"א הגהה א': ... שואל איך במערכת של השש שעות יבוא למערכת כ"ד שעות שהרי נפילת אפיים זו מערכת כ"ד שעות. והג' גבורות שנמתקו הם אלו שנמתקו בקונה הכל. והם **חסד גבורה ת"ת**, שהרי מתקשרת נפילת אפיים מקונה הכל.

נסירה בקריאת שמע

שער הכוונות דף כ"ו סע"ב דרוש ח': ... בענין מה שציוו חז"ל ליתן ריוח בין הדבקים ושיש בהם ס' אותיות... הענין הוא כי זו"ן דבוקים יחד אחור באחור ונודע שהנסירה שלהם הוא ע"י החסדים הנמשכים בז"א, והנה החסדים יורדים בו עתה בעת הק"ש, ואז מתחילים הזו"ן להפרד איש מעל אחיו קצת וניתן ריוח בין הדבקים ואחר כך בברכת אבות אז נגמרים להפרד לגמרי. ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי ענין היותם ס' אתוון הוא בהיותה דבוקה בו"ק דז"א וכל אחד כלולה מעשר הם ס' בסוד ששים גבורים סביב לה...

יפה שעה בסוף שעה"כ דף ו' ע"ב אות י"ט: הקשה הרי רחל עדיין בראש הבריאה... ומתרץ, הכוונה להמשיך הארה לז"ק דז"א כדי שיהא בהם כח שלכשתגדל רחל ותבא לו באחוריו ותהיה דבוקה עמו אב"א יהיה בהם כח להתפרד הדביקות ההוא ונמצא שאינו אלא הכנה למה שתהיה אח"כ... ואם תאמר ואפילו לכשתגדל ועולה רחל אב"א עמו אינה עולה אלא עד החזה שלו כנודע וא"כ היאך היא דבוקה בשש קצוותיו והא איכא חו"ג ובי שלישי ת"ת שאין לה דבוקה בהם? דע כי בעת הנסירה לאה ורחל נעשות פרצוף אחד ושתיהן ננסרות כי דבוקות היו כמ"ש רז"ל **בשער הנסירה פרק א' (ע"ח ב' דף כ' ע"ד)**... ונמצאת גם רחל עצמה עולה אב"א עד הכתר דז"א ע"י התחברות עם לאה יע"ש... ואם תאמר וכי לאה עצמה צריכה נסירה? כן צריכה וצריכה...

עץ חיים ב' דף כ' ע"ד למטה:

הגוב"י שם אות כ"ב:

שמן ששון ג' דף ק"כ ע"ד אות י"ב:

כוונות החול בענין זיווג רוחא ברוחא

קעד

סידור ב' דף ל"ז ע"א: וכן בהמשך מה שכתוב בכוונה בסידור דף ל"ז ע"ב, ל"ח ע"א.
באתי לגני א' דף ס"א ד"ה ויכוון:
השאלות: (1) למה עושים זיווג באו"א ואחר כך בישסו"ת הרי נעשו פרצוף אחד? (2)
או"א נזדווגו אחר קבלת הטיפה וירדה מאבא למלכות ואיך עובר לישסו"ת? (3) איך
הלידה מנה"י דישסו"ת הרי הלידה היא מיסוד דכללות? ע"ש היטב ובקיצור דבריו
צריך להבין שמה שכתוב נה"י הכוונה נה"י דג"ר דישסו"ת שהוא יסוד דכללות. ע"ש.

זיווג רוחא ברוחא וגופא בגופא מה קודם

סידור ב' דף ל"ז ע"א: ... ויכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות דפנימיות דפנימיות
ופנימיות דחיצוניות רוחא ברוחא דאו"א אחר הזיווג החיצון דגופא בגופא... ע"ש.
הגהה למטה אות ב': הביא את הפתח עינים שאומר שצריך להגיהה ולהוסיף ואח"כ
במקום המילה אחר. וכך התיקון: " ויכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות דחיצוניות
דפנימיות ופנימיות דחיצוניות רוחא ברוחא דאו"א ואח"כ הזיווג החיצון דגופא
בגופא... ע"ש.

בתחילת ההגהה הביא את **העלי נהר** שרוצה להצדיק הלשון וסובר שכך כמו שכתוב
בסידור והכוונה **אחר** זיווג גופא בגופא שהוא הזיווג התמידי המוזכר במילת שמע.
ועושה השואה בין או"א לזו"ן שכן בזו"ן יש זיווג רוחא ברוחא במילת מלכותו וזיווג
גופא בגופא הוא בנפילת אפיים.

השמן ששון הבין שיש כאן שני זיווגים והסדר הוא הפוך ולכן הגיהה הגירסא ואח"כ
כדי להפוך הסדר. אך העלי נהר אומר שמה שכתוב כאן שעושין הוא דווקא הזיווג
הפנימי ולא החיצון ומה שכתוב כאן אחר זיווג גופא בגופא הכוונה שהפנימי הזה הוא
אחר החיצון גופא בגופא שעשינו במילת שמע. עיין **עלי נהר מ' ע"א, רבי שאול הגהה**
שם אות ס"ט, באתי לגני א' דף ס"א ע"א, מעיל אליהו עמ' צ"ג וכן מעיל אליהו עמ'
צ"ו ע"ב. ע"ש היטב ובקיצור נאמר, שבכל מקום שיש גופא בגופא יש לפניו רוחא
ברוחא ע"ש היטב ורק אחר כך תבין ולא מהסיכום הנ"ל שהם רק מקורות, להבין
צריך לעמול.

פרפראות: **היחוד רוחא ברוחא = נשיקה = 465.** ר' מנחם פרגי.

כוונות החול ענין המוחין הבאים במילת ישראל

בענין המוחין שבאים בק"ש במלת ישראל, ושהם מוחין דיניקה. אך בכל זאת אינם שמות אלוקים, כולם כמו שכתב הרב בשעה"כ דף י"ט ע"ד, ארבעה מיני כוונות. עולת תמיד דף מ"א ע"א: ... בענין המוחין הבאים בארבעה מיני כוונות במלת ישראל, מפני מה יש במוחין דקטנות, שמות אהיה וגם שמות שדי. צמח בעולת תמיד הנ"ל, שואל הלא שמות דקטנות הם אלוקים ולא שדי ואהיה? ועונה נלע"ד שהם מוחין דקטנות בסוד נח"ש, עיין קהילות יעקב דף רס"ח ע"ב, וכן בשעה"כ דף פ"ו ע"ג: ... ענין הנחש ע"ש ששם שדי"י עם ריבוע אהיה = נח"ש. מ"ד ושדי גימ' נח"ש.

שע"ר ב' ש' כ"ב: ... בענין המוחין דיניקה הבאים במלת ברוך שהם עסמ"ב ולא שמות אלוקים. ותירץ שם ר' שאול שכאן נחית לרמוז מלת ברוך, בעסמ"ב גימ' ברוך. וכן מ"ב דעס"מ ומילוייהם גימ' ברוך, ע"ש. מבו"ש דף מ"ט ע"ב למטה וע"ג: ... מתחיל שם בענין שמות הלבושים דיניקה, וכן דגדלות בענין הקדיש, ובענין המוחין מביא מה שקבל והם המוחין דיניקה בארבעה פעמים שאומרים ק"ש ומביא שם את המוחין אחד לאחד. שעה"כ דף פ"א ע"א: ... שם בענין מוחין ולבושים דקטנות ויניקה עיין הגהת ר' שאול בתחילת שעה"כ שיש גם מוחין וגם לבושים. מבו"ש דף מ"ט ע"ג שורה נתבאר: ... גדול מחברו נעשה מקיף אליו, כיצד הנה המוחין דו"ק דגדלות הם היו אור מקיף אל המוחין דקטנות ועומדים שם בראש ז"א בסוד מקיף אל המוחין דקטנות ואלו הו"ק דגדלות... ע"ש. פת"ע דף י"ז ע"ג ד"ה ובענין, וכן שם דף כ"ב ע"ד ד"ה ואין תימא: בענין שינוי המוחין ושאינם של אלוקים כתב שכך היתה קבלתו, מזכיר מבו"ש הנ"ל. ע"ש.

שע"ר ב' ש' ע"א: מביא דעת הצמח ופוסק כמבו"ש, ושכך הייתה קבלתו. ע"ש, ועיין גם שע"ר א' ש' ס"ד. וכן שע"ר א' ש' צ"ד. באתי לגני א' דף מ"ז. מע"א דף ע"ט ע"א עד דף פ"ב: מבאר באריכות הבדלים דקים בין ארבעה ק"ש במלת ישראל. ע"ש. עיין גם: באתי לגני א' עמ' נ"ג: בענין ההבדלים בין ארבעה ק"ש במלת ישראל.

בענין המוחין הבאים בארבעה ק"ש, מה היה ומה נכנס במלת ישראל. עיין עלי נהר בחדש דף ל"ה ע"א: וכן הגהת השד"ה שם, שמה שנכנס בישראל לז"א אותם המוחין נכנסים גם בנוק' בשמע, אלא ששמות המוחין לא משתנים והם תמיד ג' אלוקים.

קעו

כוונות החול

שמות המוחין בישראל	מקום המשכת המוחין	אחד	בישראל לז"א ובשמע לנוק'	לפני קריאת שמע	
אלהים ליודי"ן ש', ריבוע פשוט ר', מ"א אותיות ריבוע מלא אלהים ליודי"ן אלי	חיצוניות א"א	מקיף דאבא ו"ק דגדלות דאימא	פנימי דאבא	פנימי ומקיף דאימא	ק"ש ערבית
מ"א אותיות פשוט ומלא ומלא דמלא לאהיה ליודין אלי ומלוי קדי שר	פנימיות א"א	מקיף דאבא ו"ק דגדלות דאימא	מקיף דאימא ופנימי דאבא	פנימי דאימא	ק"ש דקרבות
יו"ל פע' ה"ו=ש' יו"ל פע' ה"ה=ר' יו"ל ה"א=36+י"ה=15 = 41 אלי	חיצוניות עתיק	ו"ק דגדלות דאימא	מקיף דאבא	פנימי ומקיף דאימא ופנימי דאבא	ק"ש דיוצר
מלוי ריבוע אהיה ליודי"ן שר מ"א אותיות פשוט ומלא ומלא דמלא לאהיה ליודין אלי	חיצוניות א"א	פנימי ומקיף דאבא ו"ק דגדלות דאימא	מקיף דאימא	פנימי דאימא	ק"ש על המטה

שעה"כ דף כ"ג ע"ד שורה 12 והנה הארת ז"א אינה כהארת נוקביה... ע"ש. שמן ששון ג' דף כ"ח ע"ג אות נ"ד: ... שם והנה הארת ז"א... שעדיין אנו צריכים להשלים לו מוחין דיניקה... וצריך להבין דלמה המוחין דיניקה הם לו ולא לה הלא גם היא צריכה להיות שלם במוחותיה כמו ז"א... וי"ל דהיא עדיין בעולם הבריאה בסוד נקודה ואין לה עליה ובנין רק בעמידה כז"ל... ע"ש. מכאן אין מקום לשאלת המגיה בסידור דף ל"ג ע"א. וגם לא לפי הנה"ש והעלי נהר.

כוונות החול

קעז

סידור דף ל"ג ע"א הגהה שורה 4: ... עוד ד' צריך להבין כי הצלם הזה דמוחין דיניקה הוא דוגמא מה שצריך להמשיך לז"א או לאו, ואם הוא דוגמא דז"א מן הראוי היה שישתנו המוחין שלה כפי אותה הק"ש ההיא כסדר הז"א?! הרב בהמשך עונה לשאלה זו לפי העלי נהר.

באתי לגני א' נ"ב סע"א: ... במילת שמע תמיד נזכר המשכת המוחין לנוק' פנימיים קטנות דאימא, אבל המשכת המוחין בתיבת ישראל לז"א משתנה לפי הזמנים. וצריך להבין הטעם לזה... וגם מתי ע"ש. ועוד שם כמה שאלות.

לפי הרב עלי נהר כל מה שנמשך לז"א דוגמתה נמשך לנוק' וזה היפך דעת השמן ששון והוא מסתמך על דברי הרב **בנה"ש דף י"ז סע"ג**. עיין לעיל סיכום בעניין. ראה גם **נה"ש דף כ"ז ע"ב**... ע"ש. להמשיך לביורורים הנז' ואין כאן ז"א ונוק' ממש. הנותן בשני המקומות הם כלים אמצעיים של ישויות, ו"ק דיסויות בשמע נה"י או חיצון, בישראל חג"ת חב"ד או אמצעי ופנימי. וזה לא כמו הסידור שכתוב בשמע אימא ובישראל יש"ס, וההמשכה לביורורים. ע"ש.

עלי נהר דף ל"ד ע"א 6 שורות מלמטה: ... וכתוב בדרוש ו' דק"ש דצריך להמשיך לנוק' במלת שמע מוחין דיניקה עם נה"י דתבונה מז"ת דאימא, ולז"א במילת ישראל מחו"ג דאבא. והבנת הדברים שהבנתי מנה"ש דף י"ז ע"ג וכן נה"ש דף כ"ז ע"ב ומהקדמה א' שיש בידנו סידור דף כ"ב ע"ב הוא כך, שנמשך מוחין דעיבור דיניקה מנה"י דו"ק דיסויות הנק' תבונה לנה"י דו"ק דהביורורים הכלולים בתוך הנוק' עם נרנח"י דנפש דרוח דנשמה, וזה שכתב מוחין דיניקה המלוושים בנה"י דתבונה מע' ז' תחתונות דאימא, דהיינו נה"י דז' תחתונות עיבור ויניקה.

ומ"ש בסידור שבידינו להמשיך נה"י דחג"ת ונה"י דאימא וכו' דנ"ר דנשמה דב"ן דמ"ה ודב"ן, שנראה מזה שאין נמשך אלא מאימא ולא מאו"א שהם... ע"ש. אע"פ שהפירוש הזה הוא שלא כפשט שעה"כ והסידור, ובכל זאת כותב בבטחון **והבנת הדברים** משמע שכך אתה צריך להבין שהרי זה הבנת הרש"ש. וכמו שכתב בעניין הציור עלי נהר הידוע והוא שם בעלי נהר דף ה' ע"א **וסמוך עלי אף שלא נראה כן מפשט דברי הרב בפרק ב' משע' חיצוניות ופנימיות וע"ש**.

שע"ר א' ש' ס"ד: בענין השאלה בק"ש דקרבות ו"ק דיניקה דתבונה, הרי בכל "ישראל" יכוון להמשיך לז"א מיש"ס ומחו"ג דאבא, איך מקבל ו"ק דאמא ומקיפים דאמא ע"ש השאלה.

תשובה: מביא עלי נהר דף י"א ע"ב, **בחדש דף ל"ה ע"א** המשכת המוחין דיניקה לז"א הוא מחו"ג דאבא, שהם חב"ד וחג"ת דו"ק דיסויות, שיש בהם צל"ם דתבונה וצלם דישי"ס, ובחינות אלו יש בהם בחי' ל"מ ובחי' צ'. וכל ק"ש נכנס בה בחינה אחת מהם כנודע, וכעד"ז במלת שמע בנוק' שהיא מנה"י דו"ק דיסויות ויש בהם צ' ול"מ דתבונה וצ' ול"מ דיסויות. ונכנס בה אחד מבחינות אלו כפי הק"ש ההיא כסדר ז"א,

קעח

כוונות החול

אבל שמות המוחין שלה כולם שוים ג' אלוקים, ולא כמו הז"א ששמותיהם מחולקים... ע"ש.

פרצוף היניקה

ו"ק די שסו"ת

		ל		צ			
		תבונה	י"ס	תבונה	י"ס		
לז"א	י	מ	מ	מ	מ	ח	מ
	e	ל	ל	ל	ל	ק	
	כ	צ	צ	צ	צ	ד	
לנוק' דז"א	k					ח	ל
	f					c	
						t	
לנוק' דז"א	e	מ	מ	מ	מ	J	צ
	n	ל	ל	ל	ל	ה	
	צ	צ	צ	צ	צ	י	

נשמת יסוד דא"א שבבינה דז"א

עץ חיים ב' דף כ"ג ע"א: ... והנה מחצי ת"ת דא"א נתהוו בז"א חכמה דיליה. ומיסוד דא"א נעשה בז"א בינה שבו ונעשה יסוד דא"א נשמה אליו וזה הבחינה של יסוד דא"א בהתלבשותו בבינה דז"א נקרא מגדל הפורח באויר... ע"ש. ועיין סידור בכוונת אחד דף לה ע"ב: ... שכתב יכוין לעלות... עם נשמתו עם נשמת יסוד דא"א שבבינה דז"א, וזו השמועה וההלבשה.

המשכת הטיפות בק"ש שיטת השמן ששון

סידור יום חול: הבנת המערכות בק"ש דיוצר והתחלתן מקשע"ה. שעה"כ דף כ"ד ע"ג ד"ה ועתה: ... אחר כך תכוין בסוד הורדת טיפה הזיווג מן אבא אל אימא, היא הוי"ה אחת דיודיין דע"ב. שמן ששון ג' דף ל' ע"א אות צ"ט: מביא שלש מקומות שהרב מביא טיפת ע"ב שהם מוחין רגילין, וצריך לכוון בה בכל הק"ש ומביא גם שיש הוי"ה אחרת דע"ב שהיא בחינת החיה של הוולד, וצריך לכוון בהויה זו ביוצר דווקא, אם כן יש שני זיווגים מקבילים, המתחילים בק"ש שעל המיטה והולדה בשחרית.

כוונות החול

קעט

1) **זו"ן הגדולים** בק"ש שעל המטה עושים כלי ורוחה ובנפילת אפיים זיווג להולדה, נשמות בני אדם.

2) זיווג כולל דאו"א כלי ורוחא בק"ש שע"ה ובק"ש של יוצר זווג להוליד, נשמות הצדיקים סוד למען אחי ורעי עיין **שעה"כ דף כ"ג סע"א**. ומסכים שמן ששון שטיפה זו היא רק ביוצר **סידור דף ל"ה ע"א** בכוונת ה' השני, ביוצר יכוון להמשיך טיפה ע"ב עם ה"ח מחסד' דדעת דעתיק, המשכה בק"ש שע"ה"מ היא מגבורות דדעת דעתיק... לחסד שעתיק שבגולגלתא דא"א, והמשך המערכת זו. **בסידור דף לז' ע"ב** בק"ש דיוצר אחר כל ירידת המוחין הרגילים של ז"א **בדף ל"ו ע"ב** עד **ל"ז ע"ב**, ואז הטיפה דמוחין מגיעים עד אבא ואימא, ליסוד ומלכות שלהם. ואז מצרפים גם את הטיפה דע"ב של או"א בחינת החיה, (נשמות הצדיקים) ואז **הזיווג הנעשה כאן של או"א עולה לכאן ולכאן**, למוחין דז"א שהגיעו עד או"א ולטיפת ע"ב נשמות הצדיקים, והזווג משותף, וכאן נגמרת המערכת של נשמות הצדיקים ונולדים. ומוחין דזו"ן ממשיכים. ויכוין לזווג ישו"ת הראשונים וכאן רק להמשך מוחין דז"א להולדה בנפילת אפיים (נשמות בני"א). מכאן שמה שכתוב **בסידור דף ל"ז ע"ב** בק"ש דיוצר, הזווג הזה לפי השמן ששון הוא משותף גם לאו"א הכוללים וגם לזו"ן הכוללים.

עיין הגהה ב' בסידור דף ל"ז ע"ב, כתב שמה שכתב בסידור כאן בק"ש דיוצר לאפוקי דעת הש"ש שהזיווג כאן הוא רק דאו"א כוללים דכ"ד שעות.

בעניין שני הייחודים בק"ש שע"ה"מ עיין **שער רוח הקודש דף מ"ח ע"ד ייחוד י"ט** ועיין עוד **שעה"כ דף נ"ז ע"א**.

סיכום: או"א הכוללים דכ"ד שעות, הזיווג כלי ורוחא בק"ש שע"ה"מ במילת אחד, המשך העברת הטיפה במילת ה' השנית של ק"ש דיוצר, והזיווג להולדה במלת אחד דיוצר, וכאן **לפי הש"ש** הזיווג משותף עם המשך העברת המוחין לזו"ן הכוללים דכ"ד שעות, שגם הם הגיעו לאותו מקום. אלא שהם ממשיכים עד לזיווג זו"ן דכ"ד שעות בנפילת אפיים. וזיווג או"א כוללים דכ"ד שעות מסתיים כאן ויש הולדת נשמות הצדיקים.

זו"ן כוללים דכ"ד שעות הזיווג כלי ורוחא בק"ש שע"ה"מ בבשכמל"ו, המשך במילת אחד ק"ש דיוצר, והמשכת מוחין עד נפילת אפיים זיווג להולדה נשמות בני אדם.

ענין התלבשות או"א וסדר הזיווגים בק"ש

אוצרות דף כ"ד ע"ג אות ג': עיבור ויניקה אין בקיעה בלי העלאת מ"ן, אבל לתת מוחין לזו"ן דגדלות יש בקיעה, משמע עוד מהרש"ש שלצורך מוחין דיניקה אין מתחברים אבא וישס, ואמא ותבונה להיות פרצוף אחד. וכן סידור בתיבת **שמע**, לזווג ישו"ת לבד ולא יש בקיעה, בתיבת **אחד** יש בקיעה או"א וישסות ונעשים פרצוף

כוונות החול

קפ

אחד, ומה שכתב הרב אש"ל **אות ז'** שגם בעיבור ראשון יש בקיעה מירי בעיבור ראשון דגדלות.

יש סתירה בין מה שכתב הרב שער **אח"פ פ"ג דף י"ט ע"א** שאלת אמר מאיר, ובין שעי' או"א **בין אות ג' לאות ז'** ברי' שאול דף כ"ד ע"ג, עיין **ע"ח שע' פו"ח פ"א**, יש עי"ם דגדלות ועי"ם דיניקה **באות ז'** זה עיבור דגדלות,

נה"ש דף מ"ה ע"ב אות מ"ו: עולת תמיד היא הבסיס לאות מ"ו של הרש"ש, והמקור לעו"ת דרוש **שילוח הקן שער ט"ו סוף פר' א' דף ע"ה ע"ג** וכן **בשער הקדמות דף צ"ה ע"ד**, ענין התכללות **לא כתוב בע"ח דף ע"ה ע"ב**, עולת תמיד דף מ"א ע"ב וכן ע"ח א' דף ע"ה ע"ד ברש"ש: ... העניין בקיצור זיווג שלים דאו"א נפסק לאחר החרבן, הרש"ש כתב **בהתכללותם** להיות פרצוף אחד, נמצא ששלם בהתכללותם להיות פרצוף אחד אינו אחר החרבן, אבל זיווג שלים דאו"א עילאין **שלא בהתכללותם** יש אחר החרבן, אם כן לפי דרגתם (1) שלים עם התכללות נפסק מהחרבן, התכללות ושלם לא קיים אחר החרבן. שלים בלי התכללות קיים, אם יש התכללות זה רק בלא שלים **מוחין דגדלות**, לא שלים בלי התכללות יניקה. (2) שלים בלי התכללות יש אחר החרבן (באהבה). (3) לא שלים עם התכללות וזה בשמע מוחין דגדלות (אחד-אבותינו). (4) חיות בלי התכללות מוחין דיניקה (שמע). ולכן מה שמתכללים בפרצוף אחד אינו בשלים, והתכללותם בפרצוף אחד נמצא בלא שלים, ו"ק דגדלות דאימא, וכן בעמידה. ויש התכללות זה דווקא בלא שלים, לא שלים בהתכללות זה יהיה ביניקה.

יש שני צורת בירור (1) בירור מזו"ן ישירות לאו"א, (2) בירור מזו"ן לישסות וישסו"ת לאו"א. כביכול שיש סתירה בין 2 מקומות, מדויק ר' אליהו מערבי פאת השדה רכ"ד כשהבירור הוא בנפרד הוא במוחין דפנים.

נה"ש דף יח' ע"א: שורה ובהעלותם: ... ואז הזו"ן מתעוררים ומבררים ממה שנשאר מכלים דאחור דאו"א וישסות (ביחד).

סידור דף ל"ו ע"ב למעלה: ... וזה עי" שיכוון שגם זו"ן מבררים מברורי או"א שנפלו (כמו נה"ש דף יח' ע"א).

נה"ש דף ג' ע"ג, ... שורה שעל גבי, ישראל מעלים בירורים לזו"ן זו"ן מעלים לישסו"ת וישסו"ת מעלים לאו"א (כאן הבירורים לחוד).

סידור דף ע"ג ע"ב: שורה למ"ן אמצע ע"ב: ... וכעד"ז עושים זו"ן ומבררים בירורי הפנים דיססו"ת ומעלים אותם (ישסות) לאו"א, (כל אחד לחוד **כמו נה"ש דף ג' ע"ג**) וכן בקי"ש על המיטה בשכמל"ו, כתוב בפירוש זו"ן מעלים לישסו"ת וישסו"ת מעלים לאו"א.

פאת השדה ב' דף רכ"ד על דף ג' ע"ג: הגהת ר' שאול ובהמשך הגהת ר' אליהו מערבי, כאן מדבר (בנה"ש דף ג' ע"ג) בבחינת מוחין דפנים.

שיטת ר' שאול בענין הזיווג בקי"ש שאין כאן שני זיווגים, או"א ואחר כך ישסות, ולכן שם הזיווג של או"א, שם הוא זיווג או"א דכללות כ"ד שעות בלבד, **ולא כמו שיטת**

כוונות החול

קפא

שמן ששון שאומר ששני זיווגים יחד, ולפי כל האמור לעיל מובן מה שהקשינו לעיל בענין הזיווג דא"א בק"ש, ושם שיטת שמן ששון שאיחד שני זיווגים דא"א אך לפי האמור כאן, הבירור בק"ש הוא יחד כמו **נה"ש דף י"ח ע"א** גם הזיווג הוא יחד, וכשהבירור הוא בנפרד הזיווג הוא גם בנפרד.

וכדי להבין איך יש שני זיווגים במילת באהבה, צריך להבין איך עובר השפע, בפרוסות הלבשות על זו"ן דא"ק, **עיין סידור דף ע"ד ע"א, וע"ב**, שם הזיווגים, להמשיך מוחין לפרצוף חכמה (חול דבינה) דזו"ן דא"ק שבתוך חכמה (חול דבינה) דא"א, שבתוך (חול בינה) דא"א שהוא חב"ד (דפרצוף הכולל דא"א וישסות / זה א"א) ולזווגם וכאן יש חילוף בגזרת א"א, ואחר כך, להמשיך המוחין לבינה (חול דבינה) דזו"ן דא"ק, שבתוך בינה (חול דבינה) דא"א, שבתוך בינה דכללות א"א וישסו"ת שהוא חג"ת דפרצוף הכולל כאן זה ישסו"ת הראשונים (מכאן רואים שהזיווגים הם בנפרד כמו שהבירור היה בנפרד).

שאלה: למה סידר הרש"ש באהבה בנבדל? **התשובה**: **נה"ש דף מ"ה ע"ב אות מ"ו**, וזה שלים בלי התכללות, לבאהבה.

אוצרות דף ל"ד ע"א אש"ל אות ג': ... שורה ז"ל, הואיל ואתא לידן כל האמור לעיל ברור משם עיין היטב.

אם הבירור בנבדל הזיווג גם בנבדל, ואם הבירור ביחד הזיווג ביחד, באהבה אע"פ שיש התכללות אין זיווג בהתכללות מפני שזה זיווג שלים ואינו בהתכללות מהחרבן ואילך, ורק בנבדל.

הפרוסות: דבינה (ביום חול), דחכמה (בשבת) דזו"ן דא"ק, במנחת שבת בכתר דזו"ן דא"ק.

חב"ד דא"א הכוללים זה א"א, חג"ת זה ישסו"ת דפרצוף הכולל, בנבדל זיווג א"א וזיווג ישסו"ת. אע"פ שיש התכללות מתייחסים כאילו כל אחד בנפרד.

זו"ן	א"א	א"א	זו"ן דא"ק
כתר	כתר		
חב"ד	א"א	חכמה	חכמה
חג"ת	חג"ת	חג"ת	חג"ת
זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן

כוונת הרומ"ח

שעה"כ דף כ"א ע"ב: כאן הרב מסדר את הרומ"ח של יוצר עיין שם
סידור כוונות דף: עיין שם כוונת הרומח של ערבית ושחרית
שעה"כ דף נ"ז ע"ג: כאן הרב מסדר את הרומח של קריאת שמע על המיטה...

קפב

כוונות החול

סידור כוונות קריאת שמע על המיטה

ע"ח ב' דף ט"ו ע"ג : שם סדר הרומ"ח גם של ערבית...

בפתח עינים דף כ"ד ע"ד אות ל"א : שואל כמה שאלות ועונה על חלקם ע"ש

שערי רחמים ב' שאלה כ"א : שעושים רמזים כמו במטבע ברכה וזה לא מוחין עצמם וכן גם ברומ"ח... ועוד מתרץ הפתח עינים מפני מה אין עושים רומ"ח בק"ש דקרבתות ועונה מפני ששלא אומרים את כל הק"ש אלא פסוק אחד בלבד... **ועיין פתח עיניים דף כ"ה ע"ב אות א'...**

באתי לגני א' דף ס"ג ד"ה כוונת הרומ"ח : יש שאלה הרי יש כוונת רומ"ח וגם יש כוונת רמ"ח תיבות האם זו אותה כוונה ומה ההבדל ביניהם?... המוחין זה הרומ"ח באחד והגוף זה כוונה ברמ"ח תיבות ולכן אחר כניסת המוחין באה כוונת הרומ"ח... בענין חישוב הרמ"ח תיבות עיין **שעה"כ דף נ"ז ע"ד** ועוד שם **הגוב"י ב' וכן בהגוב"י א' מביא את החישוב של התורת חכם דף קנ"ג ע"ב**.
שעה"כ דף כ"ו ע"ד ד"ה ענין : הרמ"ח זה אברים...
שעה"כ דף נ"ז ע"ג שורה גדול מהם : ... משלב ומשוה בין הרומ"ח לרמ"ח (שאלת באתי לגני).

שמן ששון ג' דף ע"ה סע"א : מקשה שם האם זה שתי סוגיות או שזה אותו רומ"ח ..ונשאר שם בצ"ע.. עיין שם וכן באות ז' ..על אמר שמואל... ע"ש .

פתח עינים דף כ"ד ע"ד אות ל"א :

שמן ששון ב' דף ט"ו ע"א :

נסירה בקריאת שמע

סידור ב' דף מ"ה ע"ב : ... ויכוין בקריאתו להפריד בין הדבקים שהם ס' אותיות שוות הסמוכים זה לזה שהם כנגד הו"ק דמ"ה וב"ן דזו"ן הדבוקים יחד אחי באחי כל אחת כלולה מי שהם ס'... ע"ש. משמע מכאן שעושים מעין נסירה, ולהבין מי הנסרים.

עלי נהר דף מ"ב ע"ב אות מ"ז : ... אומר הרב שדברים אלו סובלים ב' פירושים א' מה שכתב הרב ש"ש שהם כנגד הו"ק דמ"ה וב"ן דזו"ן הדבוקים יחד אחי באחי רוצה לומר הו"ק דמ"ה וב"ן דז"א וגם הו"ק דמ"ה וב"ן דנוק', שנפרדת ו"ק דנוק' צד המ"ה וב"ן שבה מו"ק דז"א צד המ"ה והב"ן... ב' ויש פירוש אחר שמתחילים להנסר הו"ק דמ"ה מהו"ק דב"ן שבגופו הנקרא מספר... ע"ש והרב בהמשך דוחה פירוש זה ואומר, והפירוש האי יותר נכון ומסכים עם דברי הרב... ע"ש.

שעה"כ דף כ"ו ע"ב דרוש ח' : ... העניין הוא כי זו"ן דבוקים יחד אחור באחור ונודע שהנסירה שלהם הוא ע"י החסדים הנמשכים בז"א והנה החסדים יורדים בו עתה בעת קריאת שמע ואז מתחילין הזו"ן להפרד איש מעל אחיו קצת וניתן ריוח בין הדבקים, אח"כ בברכת אבות אז נגמרים להפרד לגמרי... ע"ש.

כוונות החול

קפג

באתי לגני א' דף ס"ז: ... כנגד הו"ק דמ"ה ובי"ן דזו"ן כלומר לנסור ו"ק דמ"ה ובי"ן דז"א מו"ק דמ"ה ובי"ן דנוקי"פ עלי נהר ז"ל וע"ש עוד ... ע"כ.
יפה שעה סוף שעה"כ דף ו' ע"ב אות י"ט: ... ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי ענין היותם שיתין אתוון הוא בסוד היותם דבוקה בשש קצוות ז"א כו', חדא שהרי רחל עדיין עומדת בראש הבריאה בסוד נקודה קטנה ... וא"כ בשעת ק"ש אין כאן דבקות אלא שהכוונה להמשיך הארה לו"ק דז"א כדי שיהא בהם כח שלכשתגדל רחל ותבא לו באחוריו ותהיה דבוקה עמו אב"א יהיה בהם כח להתפרד הדבקות ההוא. ונמצא שאינו אלא הכנה למה שתהיה אח"כ ... ע"ש.
בענין מה שכתב בסידור דף ל"ו ע"ב ול"ז ע"א, שהעבודה בק"ש היא בצד אחד שמאל דא"א שיש שם פרטות אר"א. עיין עלי נהר דף פ' ע"ב וכן דף פ"א ע"א, דברי רבי שאול שם. וכן בשערי רחמים חידושי מהרי"ץ דף ה' ע"ב אות נ"א. וכן ע"ח א' דף צ"ב ע"ד הגהת השמש [א].

ה' אלהיכם אמת

שערי רחמים ב' ש' ק"ד: שאלה: ... שאל השואל מה שכתוב בג' אמת להוריד נה"י דאצילות לנה"י דהיכל הרצון הרי עדיין אין מוחין בנה"י שרק נכנסו במילת אחד לחב"ד חג"ת ע"ש. השאלה.
תשובה: מהארה שהבאנו בתיבות ה' אלהיכם אמת^{קפג} מפ"ת דאימא לנה"י דז"א כמ"ש בשאלה הקודמת והם נה"י דפנימיות דפנימיות, מהארת נה"י אלו ממשיכין בשלשה אמת לנה"י דהיכל הרצון דז"א דבריאה, מהרה"ג שד"ה זצ"ל.
סידור דף מ"ה ע"ב: ... אח"כ יאמר רמ"ח תיבין דק"ש לתקן רמ"ח איברי זו"ן ועמהם יתקן פרצוף הנוק' ויכוין בכללות פרשה ראשונה לתקן כהב"ד דזו"ן. ויכוין כי בפרשה א' יש ה' פסוקים נגד ה' חסדים ... ע"ש.
סידור דף מ"ו ע"ב: ... פרשה זו היא בחג"ת דזו"ן ... ויכוין בע"ב תיבות שבפרשה זו לעשות זרועותיו וגופו עד טיבורו מרכבה לשם ע"ב דויסע ויבא ויט שהוא בחג"ת דז"א. ע"כ. (ע"ב תיבות הם עד ושמתי).
סידור דף מ"ז ע"א: ... ממלת את דברי וכו' יש חמישים תיבות יכוין בהם לתקן בטן דז"א ... והם י"פ אהיה ובהם ארבעים אותיות וכללות העשר אהיה הם חמישים. וגם יכוין לתקן בטן דנוק' ... ע"ש.
סידור דף מ"ז ע"ב: ... בפרשה זו יש ע"ב תיבות נגד ע"ב שמות דויסע ויבא ויט ובהם יכוין לתקן נה"י דז"א ... ע"ש.
שעה"כ דף כ"ו ע"ד: ... ענין סדר רמ"ח תיבות שבק"ש כאשר נתחלקו בסי' התיקונים בסוף תיקון ע' כבר נתבאר עתה איך נגדל ז"א ונעשים לו רמ"ח איברים שלמים ... רישא מ"ב. חג"ת, ע"ב. בטן, נ' ונה"י, ע"ב ... ע"ש ... והנה המוחין הראויים אל נה"י

^{קפג} עיין שמן ששון שאפשר לכפול ה' אלהיכם אמת בקריאת שמע על המיטה וכן בקריאת שמע שחרית וערבית ולא צריך לסמוך על שליח ציבור אלא ישלים בעצמו.

כוונות החול

קפד

דז"א עדיין לא ירדו למקומם עד ברכת אבות שיכנסו ג"ר ואז יתפשטו במקומם כל אחד כפי הראוי להם... וכבר הודעתך כי נ"ה נקראים לבר מגופא ושם נתבאר הענין שהוא לפי שאלו הג' הם באים בסוד תוספת ואינם נגמרים ונתקנים אלא ע"י ג' פרקין תתאין דנה"י דאימא המתפשטים ויורדים שם והנה עתה אין להם מהם רק הארה בעלמא לבד, לפי שעדיין לא נתפשטו למטה במקומם ולכן צריך לכפול פעם שניה ג' תיבות ה' אלהיכם אמת להוריד אותה הארת נה"י דאימא אל נה"י דז"א אשר אנו עסוקים בהם... ע"ש. מכאן משמע שמדובר במערכת פנימיות דפנימיות, שרק בפנימיות דפנימיות שייך שעדיין לא נכנסו נה"י בז"א. ומה שמורידים הארה להיכל הרצון מהנה"י דז"א זו אותה הארה שבאה בה' אלהיכם אמת.

שמן ששון ג' דף ל"ד ע"א: אות י"ד ד"ה מ"ש כבר נתבאר עתה... צריך להיות כמו שכתב בפריע"ח פרק כ"ה שם הלשון יותר מתוקן... כבר ביארנו, ועתה נבאר. זה תיקון לשון.... בענין סדר רמ"ח תיבין שבק"ש כבר ביארנו איך נגדל ז"א ונעשים לו רמ"ח איברים שלמים... ותכלית כוונת רבינו זה בא ללמדנו דנשלם רמ"ח ע"י הארת המוחין דנה"י שבחג"ת דז"א לנה"י דז"א **ובזה הוא בעל רמ"ח איברים שלמים**... ונראה להגיה כא דהלשון כך צ"ל ונבאר עתה איך נגדל ז"א ונעשים לו רמ"ח איברים שלמים ומילת כבר נתבאר ליתא... ע"ש. הוא מתקן לשון שעה"כ. וגם מכאן מובן רבי שאול **בשאלה ק"ד** דמהארת הנה"י אז יכול להוריד משם הארה להיכל הרצון דבריאה. גם דע ממ"ש רבינו ונעשים לו רמ"ח איברים שלמים מכלל דעד עתה אפילו שיש בז"א י"ס שהרי כבר דנמשכים בז"א הו"ק דגדלות בחב"ד חג"ת דז"א דאם אין בו י"ס והם רמ"ח איברים... ע"י חזרת ה' אלהיכם אמת כמו שיראה הרואה... ע"ש באורך.

כניסת המוחין דז"א וכוונת ה' אלוהיכם אמת

סידור דף מ"ט ע"ב:... בכוונת אמת ויציב אנו מורידים ו"ק דז"א להיכל הרצון, בכוונת נשיקין.

והשאלה: הרי ז"א קבל רק ו"ק דגדלות דאימא במילת אחד, בבחי' פנימיות דפנימיות, אם כן איזה מוחין נמצאים בנה"י שירדו להאיר, הרי נה"י עדיין לא קבל את המוחין שלו וירדו לנה"י רק, בהגדול הגבור והנורא?
התשובה: הרי ז"א קבל ברמ"ח תיבות הארה בכל רמ"ח איבריו, וגם יש הארת נה"י בכוונת ה' אלקיכם אמת, ונשאלת השאלה האם העברת השפע היא לפי הגדלת ז"א הפשוטה, או האם לפי דרוש הדעת. **בטבלה ר"ת הא"א**, ה' אלהיכם אמת.

קפה

כוונות החול

הגדלת ז"א רגילה

הגדלת ז"א לפי דרוש הדעת

הא"א	גוף ז"א	ו"ק ז"א	מוחין	הא"א	גוף ז"א	אחד
חב"ד				חב"ד		חב"ד
חב"ד				חב"ד		חב"ד
חג"ת	חב"ד	חג"ת	חב"ד	חג"ת	חב"ד	לעת
חג"ת	חב"ד	חג"ת	חב"ד	חג"ת	חב"ד	חג"ת
נה"י	דעת	חג"ת	חג"ת	נה"י	חג"ת	נה"י
הארת נה"י	ח"ט	נה"י	נה"י	נה"י	חג"ת	נה"י
	נה"י	הארת נה"י	הארת נה"י	נה"י	נה"י	
	נה"י	הארת נה"י		נה"י	נה"י	

הארת נה"י זו שנמשכת בה' אלוקיהם אמת מהי?

יש 2 שמועות בענין זה לפי שעה"כ דף כ"ז ע"ג למעלה, הארה זו היא מאימא שמאריכה נה"י שלה לעשות נה"י לז"א, וזהו, **מבינה נביאים** שהבינה עושה נצח, והוד, יסוד.

אך לפי **הסידור דף מ"ט ע"א - ע"ב**, משמע שהנה"י נעשו מהארת נה"י דז"א עצמו, יש הארת לבושים צלמים מוחין ואורות והכל מנה"י דז"א, כמ"ש בע"ח ולא שער הכוונות. עיין עוד. **דב"ש דף מ"ה ע"ב**, ע"ח שעי' כ"ג פרי' ו' דף ק"ח ע"ב, **שעי' ב' ש' ק"ג-ק"ד**, שעה"כ דף כ"ז ע"ג.

כוונות אמת ותהילות

סידור הרש"ש דף מ"ט ע"ב נ"א ע"א - ע"ב: ... בכוונות אמת יש כמה עבודות לכוון כדי להעלות את הנוקי לעולם האצילות וכן את כל עולמות בי"ע יחד. הנוקי שירדה בלילה, נוקי זו היא מיעוט הירח^{קפד}, במיעוט הירח היא נקודה וצריך לעשות לה בחינת אחי ופנים ונשיקין **בבריא**, ואז תעלה לעולם האצילות ושם תהיה נקודה.

ראשית בארבעה אמת ראשונים צריך לכוון להוריד ו"ק דז"א דאצילות להתלבש בו"ק **שש היכלות דהיכל הרצון**, דז"א דבריא, ובארבעה אמת שניים עושים שתי כוונות, **1** ראשית מורידים ארבעה היכלות ק"ק דבריא,

^{קפד} והיא הנוקי המקבלת בשמע, והיא **מלכות** של הנוקי המתייחדת בנפ"א, עיין לקמן בעניין הקדיש.

קפו

כוונות החול

ויהיו ק"ק דרצון, 2) ואחר כך מורידים כחב"ד דז"א דאצילות בארבעה היכלות ק"ק דבריאה שירדו להיכל הרצון דבריאה.

ויש עוד, כוונות נוספות באמת והן, 1) להמשיך מוחין מחכמה ובינה דז"א דאצילות, להעבירם ללאה ורחל בהיכל הרצון, דרך יעקב דבריאה, וסדר הכוונה כך:

בארבע אמת ראשונים להמשיך הארה מחכמה דז"א דאצילות 4 מוחין יה"ו דעסמ"ב, בארבע אמת ראשונים המוחין יה"ו דעסמ"ב אע"פ שהם מלאים, אך פשוטם הוא גימ' כ"א, כ"א פעמים כ"א = אמת. והם מחכמה דז"א.

לתפארת דיעקב דהיכל הרצון, וממנו ללאה העומדת עמו אחב"א והעברה זו מחו"ב חו"ג דחכמה דז"א, לחו"ב חו"ג דת"ת דיעקב, לחו"ב חו"ג דלאה.

בארבע אמת שניים המוחין **מבינה** דז"א להמשיך הארה מחו"ב חו"ג דבינה דז"א דאצילות, המוחין **אהיה** פשוט והוא גימ' כ"א, כ"א פעמים כ"א = אמת, לחו"ב חו"ג דיסוד דיעקב, לחו"ב חו"ג דרחל, לתיקון פרצופה, וכל זה הוא לתיקון פרצוף הנוק' בבחינת אחב"א.

תהילות כאן העברה לפנים, וסוד הנשיקין, ע"י הארת יסוד דאבא, לתוך עטרת היסוד דאמא שבדעת דז"א דאצילות, להעביר מהדעת ליסוד הארה זו ולהמשיך הארת החו"ג דז"א דאצילות, ליעקב ולאה ורחל, להחזירם פב"פ עם יעקב, ולזווגם יחוד דנשיקין, ולהתחיל^{קפ"ה} להעלותם להיכל ק"ק דז"א דבריאה.

שעה"כ דף כ"ח ע"ד: ... בסוף הדרוש כותב הרב ולזה אין צריך לומר קדיש. בין גאולה לתפילה ומשמע, לא מפני שהיה כאן נשיקין ועניין יסוד אבא, אלא כדי להעלות את בירורי עולמות בי"ע והוא שבשאר העולמות מיעוט הירח, והנוק' שירדה היא בחינת מלכות דמלכות, ולכן אין בכוחה להעלות הבירורים וצריך קדיש, אך כאן שהמלכות היא בעשר ספירותיה על כן אין צריך קדיש להעלות הבירורים. **אמת מאר"ץ דף ע"ב כן דף פ'.**

ועוד זה ביאור מדרש פליאה "אין אומרים קדיש אלא ביחיד" והכוונה שבשאר העולמות שירדה רק מלכות דמלכות יחידה לבד, אז בין עשיה ליצירה אומרים קדיש וכן בין יצירה לבריאה. אך ביו בריאה לאצילות שהמלכות ירדה עשר ספירות דמלכות, יש בה כח לעלות גם בלי קדיש. ראה **שערי רחמים א' ש' קצ"ט** שם הביא חידה זו.

תהילות רומז שבזכות 2 עבודות של אמת עוברת לפנים וכך הרב אליהו עטיה שליט"א מצא רמז לכך. **תהלות** הלוי גימ' א"מ = 41 נחליף הל"ו באותיות א"מ.

41 2 אותיות א"מ עם ת ראשונה אמת ועם ת' שניה אמת.

ת אמת
תמא אמת

^{קפ"ה} המשך העליה תהיה באדני שפתי ובברוך תתחיל להבנות אחבא"ח.

כוונות החול כוונות התפילה

לחש וחזרה חו"ב או חג"ת נה"י

ע"ח סוף שע' הזיווגים :

ע"ח שע' כ' פר' ט' :

שעה"כ דף פ' ע"ד : ... והנה הקטנות הא' התחתונה שהוא מנה"י דאימא שהוא בחינת התבונה כנז'... והקטנות השני העליון שהוא מן חג"ת דאימא שהוא בחינת בינה אין דינים... ע"כ ע"ש. משמע מכאן שאין סתירה נה"י מקביל לבינה פרצוף ג'. וחג"ת מקביל לחכמה, פרצוף ד'.

שערי רחמים ב' ש' ק"ע. ש' קס"ט.

פאת השד"ה דף קנ"ה, קמ"ז.

מזכיר שלום דף קס"ג :

אמת מארץ ס"ה ע"ב :

בגדי קודש דף ל"ט וכן דף ר' :

ע"ח א' דף כ"ה ע"ג הגהת הרש"ש אות א' וכן שם יפה שעה אות א' :

שלום ירושלים דף ק"ד וכן דף צ"ב :

תורת חכם דף ק"ט ע"א :

דב"ש דף ל"א ע"ד :

מעיל אליהו דף קכ"ו :

מזכיר שלום דף נ' אות ט"ז, וכן עמוד רסז למטה :

בגדי ישע כ"ז ע"ב, ס"ט ע"ג, פ"א ע"א :

שם משמעון עמ' ס"א :

נה"ש דף ל"ז ע"ד וכן כ"ח ע"ד :

שמו ששון ע"א ע"א אות כ"א :

דרך החיים בסוף שערי רחמים דף ס"א :

ו"ק מתוקנים

ע"ח שע' כ' צ"ט ע"ג ושם הגהת השמ"ש א' ב' :

חידושים מופרדים מהרש"ש בע"ח אחר שער ז"א אות מ"ד :

ע"ח שע' הפרצופים דף כ"ט ע"ג אות א' השמ"ש אות א' : וכן דף כ"ה ע"א אות א' :

נה"ש דף ח' ע"ב ד"ה והענין. וכן שם דף מ"א ע"ב ד"ה הנה נודע :

חסדי דוד אות ע"ו וכן אות קך ד"ה ודע :

מעיל ישע דף כ"ח ע"ג. וכן דף כ"ח ע"ב :

באתי לגני ח"ג דף קט"ו וכן דף קכ"ג :

תו"ח דף קנ"ז ע"ב :

בגדי קודש אשר לאהרן דף מ"ח :

עלי נהר דף כ"ו אות ל"ב :

שע"ר ח"א ש' מ"ה, וכן ש' ל"ט :

שע"ר ח"ב ש' ל"ד: שלום ירושלים דף פ"ה :

בגדי קודש דף ז' וכן דף ס"ז וכן סימן נ' :

בענין שמות הנוק'

צריך לדעת שיש כמה בחינות נוק' ולדעת מתי הן נתקנות. לימוד זה עמוק מני ים ואין כאן כדי לפתור את כל השאלות ורק לסדר מה שנלמד בישיבתינו.

יש ד' בחינות מלכות נוק' והם.

(1) **מלכות שבו**, עטרת היסוד ספירה עשירית של ז"א. **שעה"ק דף ה' סע"א**....

ואמנם בחינת ספירת המלכות הפרטית אשר היא עשירית אשר בעשר ספירות הפרטיות שבכל פרצוף ופרצוף כנזכר הנה ענינה הוא זה, כי אם היא המלכות שבפרצוף הזכר כגון אבא או ז"א הנה המלכות שבו היא בחינת העטרה שבפי גיד האמה הנקרא יסוד בסוד וברכות בראש צדיק כנזכר **בס' הזוהר בפר' ויצא דף קס"ב ע"א**... אבל בחינת המלכות אשר בפרצוף הנקרא נקבה כגון אימא או נוקבא דז"א הנה המלכות שבה היא בחינת עטרת היסוד שבה כי היסוד עצמו הוא הרחם מקום ההריון ובחינת הבשר התפוח אשר עליו בולט מבחוץ נקרא עטרה ונקרא בדברי רבותינו ז"ל שיפולי מעים... ע"ש.

(2) **עטרת היסוד**, היא הנוק' העומדת מאחורי ז"א ובה עיקר העבודה בימי החול, ענינה עיין **שע' מאמ"ר דף מ"ז ע"ג**... אושיט פסיעה לבר... בסוד ו' זעירא שבתוך ה' ראשונה של ההויה הרומזת באימא ואותה הו' זעירא שבתוך הה' היא רומזת אל הז"א שהיה אז בחינת שש קצוות שבו. והנה בסיום הו' שם עומדת הנקבה והיא השביעית... ונמצא כי התחלת הנוקבא היא שם מאחורי בסוד זו הו' שלו שהיא הת"ת כי שם הוא סיום שש קצוות שלו והוא סיום הו' ושם ברגל הו' זו מאחוריה שם נדבקות המלכות וזהו סוד אושיט פסיעה לבר... והטעם להיותה שם הוא כדי שכאשר תתגדל בבחינת פרצוף בהיותה עדיין בבחינת אחור בחזה ז"א כי שם ביתה ומקומה כנודע... ע"כ. ע"ש. וכן **בית לחם יהודה ב' דף נ"ג ע"ד**: ד"ה הלבישה את היסוד בסוד עטרה לאו הלבישה על היסוד דוגמת העטרה ממש כי העטרה אינה כי אם מצד הפנים של היסוד והיא לא הלבישה כי אם מאחורי היסוד... ע"ש. מכל האמור המלכות הנקראת עטרת היסוד היא המלכות שדבוקה מאחוריו מן החזה ולמטה.

(3) **מלך השביעי**, מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן.

(4) **מלכות שבגופו**, זה הב"ן שבו שכן ז"א הוא ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן. שהם נקראים זו"ן הגדולים, או ז"א בכללות. ו"ק דב"ן היא מלכות שבגופו. עיין

נה"ש דף ז' ע"ד שורה חג"ת:

כוונות החול

קפט

לעיין היטב עוד בענין הנוק' ראה נה"ש דף ז' ע"ד שורה חג"ת, וכן ע"ח א' דף ע"ג סע"ב
וע"ג: ועוד ע"ח א' דף ק' ע"א וכן שם ע"ג וע"ד וכן שם הגהת השמש אות [א]. ע"ח ב' נ"ו
ע"ג: בית לחם יהודה ב' דף נ"ג ע"ד:

כוונות החול כוונת אדני שפתי תפתח

כוונת אדני

מיתוק הש"ך

שער הכוונות דף ל"ה ע"א: ... תכוין כי שני בחינות מיני דינים יורדים מלמעלה:
1) הבחינה הראשונה: כי יורדים לז"א ש"ך ניצוצין של דינים ושרשם מן ל"ב נתיבות חכמה כל אחד כלול מ"י הם ש"ך (זה באבא ראה ספר היצירה פרק א' משנה א' ביאור הגר"א והם מ"י ספירות וכ"ב אותיות) ואחר כך יורדים מז"א אל הנוק' הנקראת אדני (ולא גילה כאן מה הם הש"ך של ז"א) ולכך ש"ך הם ה' פעמים דין שהם ה' שמות אדני, והענין הוא כי אלו הם בחינת ל"ב אלהים שיש באימא שבאו לה מל"ב נתיבות חכמה (מאבא) והנה שם אלהים יש בו ה' אותיות ושם זה הוא **בבינה** אשר היא סוד ה' ראשונה דהויה... ואמנם מה שצריך לכוין עתה הוא להמתיק אלו הש"ך דינים אשר בנוק' דז"א הנקראת אדני ולמתק אלו הה' פעמים דין אשר בה... ואופן תיקונה הוא שנמתיק אלו הה' פעמים דין אשר בה ע"י שרשה שהיא הבינה כי אין הדין נמתק אלא בשורשו כנודע. וזה ע"י שנמשיך ה' אלפי"ן מן ה' שמות אהיה שבבינה ונמשיכם אל ה' פעמים דין שבנוק' דז"א, ויעשו ה' פעמים אדני ממותקים. גם דע כי אלו הה' היתירים על מספר ש"ך אשר ע"י נמתקים, הם סוד החמשה גבורות מנצפ"ך כי הם שרשים אל הש"ך דינים ועל ידם נמתקים. (כאן הם מתוקים בשורשם והם ממתקים לאפוקי מנצפ"ך פ"ר דינים שבנוק' שצריכים מיתוק...). דרוש זה הוא מזולתו אך היות והרש"ש פסק אותו להלכה, הוא מקובל עלינו.

שעה"כ שם: ... גם על דרך זה תכוין למעלה כשתמתיק הש"ך דינים הנ"ל ע"י הה' אלפי"ן שהוספת עליהם כנ"ל, תכוין כי אותם הה' אלפי"ן הם סוד הא תתאה של ההויה הנזכרת וע"י נעשים שכ"ה ונמתקים, ונעשית נערה בתוספת הא וזה תכוין בתיבת אדני. (קטע¹⁹ זה יתבאר בהמשך וזהו למהר"ם מינץ.)

סידור הרש"ש דף נ"ב ע"ב:

כוונת מיתוק הש"ך: אדני. יכוין להמשיך ה' אלפי"ן הרמוזים בה' תתאה דהויה מהי אהיה שבאימא שהם ה"ג מנצפ"ך (כאן הם מתוקים שהם שורש הדין שאין הדין נמתק אלא בשורשו.) להמתיק ה"פ דין שבנוק' ולעשותם ה"פ אדני גימ' שכ"ה... (וכאן עושה ציור ד' שורות שורה א', מנצפ"ך. שורה ב', ה' אהיה. שורה ג', ה' דין. שורה ד', ה' אדני. וצריך לכוין שהמנצפ"ך הם ה' אהיה ומהם יורדת הארה א' לה' דין

¹⁹ משמע שלא רק קטע זה ממהר"ם מינץ אלא כל הכוונה מתחילת הפרק.

קצא

כוונות החול

ונמתקים והופכים להיות ה' אדני גימ' שכי'ה, נער'ה. והמתק הם ה' א' שבאדנות ששורש שלהם הם ה' א' מאהיה.)

מי הם ה' פעמים דין

מבו"ש דף י' ע"ב: ... מביא הרב שמועה אחרת ששמע מהאר"י כי ה' כלים של שבעה מלכים הם השכ"ה דינין הנז' בכל מקום שהם שרשי הדין והנה **ז"פ אד"ם** בגי' שט"ו שהם שבעה המלכים ושרשם היא ה' דבינה דמשם יצאו הרי ש"ך... ע"ש. והרב מביא ג' פירושים.

א) ש"ך הם ז"פ אדם והם **כלים** של המלכים, והרפ"ח הם ניצוצי **אורה** שבתוכם...

ב) **רפ"ח** ניצוצין עצמם בהצטרף עמהם **ל"ב** אלהים שגם הם שרשי הדינין הם ש"ך והכל אחד...

ג) או אפשר כי ה**ל"ב** **אלהים** הנוספים על הרפ"ח הם בחינת **שאל** **מרחובות הנהר** שנחבה בכלי היסוד... וצ"ע.

להבין כל זה **צריך** לעיין היטב **בדברי שלום דף נ"ט ע"ג**. וכן **בשם משמעון דף קס"ה**... בענין ש"ך של אבא לחוד וש"ך של אימא לחוד. **חסדי דוד אות פ"ט**. ע"ש באורך. לפי **הדב"ש** השאלה היא מי הוא **שורש הדין** שמאירים לכלים. מה שקשה הוא שפעם אומר הרב שהבחי' של הניצוצות זה **הש"ך**, ופעם אומר שהניצוצות זה **רפ"ח**. ואחר שמפלפל מסכם וז"ל, באופן דנמצינו למדים דמ"ש כאן דש"ך, הם הרפ"ח עם הל"ב אלהים מיירי בעת התיקון.

ובקיצור הרי כשמוזכר הרב ל"ב נתיבות חכמה זה ש"ך של אבא. ולכן הש"ך המתאים ביותר לנו כאן דווקא **רפ"ח עם ל"ב אלהים** שהם בבינה. אע"פ שבפירוש השלישי משייך הל"ב אלהים לשאל שזה בחי' אבא וגם זה במקרה. ואם כן מתבטל הפירוש השני, ועוד יש הבדל בין ש"ך בזמן המקרה ובין ש"ך בתיקון. וכן שאול לא מתחבר עם הרפ"ח שהם בחינה אחרת. ולכן הפירוש השני לענייננו מתאים חלקית בלבד. אך אנו צריכים אתו לפי הפירוש **במבו"ש דף ל"ז ע"א**. כמו שנראה בהמשך.

מבו"ש דף ל"ז ע"א: ... 10 שורות לפני פרק ד'... גם שמעתי פעם אחרת כי הש"ך ניצוצין הם הם עצמן **הרפ"ח ניצוצין** שנשארו בתוך הכלים כאשר נשברו בסוד הבל דגרמי... אמנם ע"י רוח אלהים שהם **ל"ב אלהים** שהם ג"כ דינין אחרים **נתקנו קצת ונמתקו מעט** ונעשו ש"ך ניצוצין **והם ג"כ ה"פ דין**. ואחר כך על ידי ה**תיקון האמיתי** אז נתקנו יותר ונמתקו ע"י חמשה אלפין חמישה אורות דנחתו מבינה כנ"ל ונעשו ה' שמות של אדני. ע"כ. ע"ש.

הרי מבואר כאן בפירוש מקור ש"ך ניצוצין שהם **רפ"ח ול"ב אלהים**, אך וודאי שהוא שונה ממה **שכתוב בדף י' ע"ג** ששם זה במקרה ולא בתיקון. אך **כאן זה בתיקון** וכמו שממשיך ואומר שהם ה"פ דין, וגם שנמתקים יותר. ונעשים שכי'ה או נערה. בהמשך

קצב

כוונות החול

נבין שהתיקון הראשון **שנתקנו קצת ונמתקו מעט** הוא מקביל למצב הנוק' עד כוונת "למען שמו" **והתיקון האמיתי** זה מקביל לכוונת "באהבה" שאז היא נערה וראויה לזיווג.

באתי לגני א' דף ס"ט ע"ב: ... שבתחילה הם הרפ"ח ניצוצין הידועים, ועם ה' דבינה שהם **הה"ג מנצפ"ך**, וכן נקראות בשם **ל"ב אלהים**, נמתקו קצת ונעשו ש"ך. **והם ה"פ דין**, ומנצפ"ך זה מקבלתו ע"י ז"א בהיותה באחור. והוא **ב"ן דב"ן**. ואח"כ מקבלת **מנצפ"ך ב'** שהוא ה' אהיה, וע"י נמתקו ונעשו **שכ"ה** והם ה"פ **אדני**, וזה לוקחתו ע"י אימא בנסירה, והוא **ב"ן דמ"ה**. והם דינן נוקבין. ואחר זה מקבלת עוד מנצפ"ך אחד, והוא גי' פ"ר... ע"כ. ע"ש. וזה כתב ע"פ מה שכתב באורך הרב שם משמעון והוא ע"פ מה שכתב הרב עצמו **במבוי"ש דף ל"ז ע"א**.

לסיכום: ה' **מנצפ"ך** ראשונים הם ל"ב אלהים שמצטרפין לרפ"ח ניצוצין ונתקנים קצת ונמתקים מעט, והם ש"ך ניצוצין והם ג"כ ה"פ דין. וזה ניתן ע"י ז"א וזה מקביל בתפילה לתיקון הנוק' באטב"ח עד לכוונת "למען שמו"^{קפז}. ה' **מנצפ"ך** השניים הם ה' פעמים א' שניתנים ע"י אימא בנסירה, ומצטרפים לה"פ דין והופכים להיות ה"פ **אדני** שגימ' שכ"ה ונערה"ה וזה מקביל לכוונת "באהבה".

מה עושים באדני שפתי

שרף פרי ע"ח דף ל"ה ע"ד בהגהה: ... בע"ח **שער תיקון הנוק'** פ"ג מבואר דשמות שיש אל הנוק' הם מרומזים בר"ת **נקב"ה** ר"ל נערה קטנה בוגרת ה' תתאה ע"ש ששם נערה אין לה רק אחר הנסירה וצריך לומר **שכוונתינו עתה הוא רק הכנה** לאחר הנסירה שיהיה במלת עוזר ומושיע ומגן... ע"ש.

באתי לגני א' דף ע': ... לפי האמור שמה שעושים באדני שפתי הוא מקביל למה שנעשה בלמען שמו ובאהבה, אם כן מה אנחנו עושים כאן? וכתב הרב באתי לגני, **ונראה שזה רק הכנה**, שאינה מקבלתו עד אחר הנסירה באהבה... ע"כ.

ונלע"ד שאפשר לדייק שזה רמוז בדברי הרב עצמו **בשעה"כ דף ל"ה ע"א**: ... ועתה בעמידה צריכה להזדווג עמו ולכן עתה שכבר אנו בעולם האצילות בפסוק זה קודם העמידה אנו **מקדימים** לתקנה ולעשותה **נערה** בה"א כדי שתהיה ראויה אל הזיווג... ע"כ. ע"ש. כותב הרב אנו **מקדימים** לתקנה ולעשותה משמע שזו **הכנה והקדמה** למה שנעשה בהמשך בפועל בלמען שמו באהבה. וזה אנו עושים לרב בכוונת התפילה,

^{קפז} לכאורה היינו צריכים לראות את ה' פעמים דין בכוונת למען שמו ומה המנצפ"ך שאנו רואים שם? צריך להבין שהמנצפ"ך שאנו רואים שם למעשה הם נציגות של ה' פעמים דין ואינם מנצפ"ך כמשמעו. עיין באתי לגני א' דף צ' ע"ב 15 שורות מלמעלה שואל למה אין רואים ה' פעמים דין בכוונת למען שמו.

כוונות החול

קצג

שעה"כ דף צ"ג ע"ב: למטה... אתה הנה עתה ניתן בה כח הכ"ב אתון שיש ביסוד כנודע כדי שבכח הזה תוכל להעשות אחר כך בחינת פרצוף... שם בע"ג: ... אלהינו עתה אנו ממשיכין כח בזו"ן כדי שע"י כך יחזרו פנים בפנים וזה נרמזו באל של אלהינו... ע"ש וכן הכוונה בסידור, הנה כמה דוגמאות בעושים הכנה למה שיבוא אח"כ בפועל.

להבין עניין ההכנה הנה בסידור דף נ"ב ע"ב רואים דבר מיוחד והם ה' מנצפ"ך שהם ה' אהיה, המקור של הה' מנצפ"ך זו תוספת. אך בדף ע"ג ע"ב בכוונת באהבה לא רואים את המנצפ"ך וה' אהיה, וההכנה היא להורות מהיכן באו הה' א' בכוונת באהבה. אם כן בהכנה הזאת יש חידוש, הוראה למה שיהיה בבאהבה ושם לא מוזכר. וזה פירוש מילת הכנה.

מי זאת הנוק' הנקראת אדני

שער הכוונות דף ל"ה ע"א: ... ואחר כך יורדים מז"א אל הנוק' הנקראת אדני... לכאורה יש כאן שאלה גדולה מה שאנו עושים כאן זה הכנה למה שנעשה בלמען שמו ובבאהבה, ואומר הרב שיורדים מן הז"א אל הנוק' הנקראת אדני. הרי שם אדני הוא שורש הנוק' הנמצא בבריאה כמבואר בדרוש א' דר"ה, וכאן אנחנו באצילות במוחין דגדלות לנוק'. והתשובה שכאן מדבר אל המלכות שבנוק' שנקראת אדני שכל כליה הם שמות אדני, ראה בסידור דף ע' ע"ב.

מבו"ש דף ל"ו ע"ד: שורה ואמנם... ואמנם בזיווג ת"ת ומלכות הש"ך ניצוצין אשר במלכות הם באופן אחר כי הנה ידעת כי שלשה בחינות יש בכל ספירה וספירה כנוצר והנה המלכות שבנוק' דז"א כל שלשה בחינותיה הם שמות אדני כנז' שם, ושם במלכות זו הם השכ"ה ניצוצין אשר שם באופן אחר נרמזים בשם אדני שעל ידם מתחממת היא ומזדווגת עם ז"א... ע"כ ע"ש.

בהמשך משמע שכל מה שאנו עושים ש"ך ושכ"ה זה במלכות של הנוק'. ע"ש. חסדי דוד אות ק"ח: ... שהם הי"פ דין הם הי"ג נוק' ב"ן דב"ן והם גימ' נע"ר והם דינא קשיא והם במלכות דנוקבא. ועיי' הי"ג דמ"ה ב"ן דמ"ה ואלו הם ביסוד דנוקבא והם גבורות זכרים ועיי' נעשית נערה... ע"ש.

אוצרות חיים אש"ל דף ל' ע"א אות ב' באמצע: ... והנלע"ד... ואח"כ אימא נותנת אותם לז"א וכשניתנים מז"א לנוק' דרך נקב החזה כשזו"ן אב"א ונעשים מהם חותם הראשון שעתיד לינתן במלכות דנוק'... ע"ש. כאן אומר הרב שמה שעובר דרך הנקב הכוונה מה שמקבלת הנוק' באטב"ח ומהם יעשה החותם במלכות שבנוק'. שהיא נקראת אדני כנ"ל.

מי הן גבורות המנצפ"ך דאימא

צריך להבין מי הן הי"ג מנצפ"ך דאימא האם הא' של האהיה או אהיה עמצו.

כוונות החול

קצד

שעה"כ דף ל"ה ע"א: ... ואופן תיקונה הוא **שנמתיק** אלו הה' פעמים **דין** אשר בה ע"י **שרשה**^{קפ} שהיא **הבינה** כי **אין הדין נמתק אלא בשורשו** כנודע. וזה ע"י שנמשיך ה' אלפי"ן מן ה' **שמות אהיה שבבינה** ונמשיכם אל ה' פעמים **דין** שבנוק' דז"א, ויעשו ה' פעמים אדני ממותקים... ע"כ. ע"ש.

משמע מכאן שדווקא ה' יתרים שהם ה' אי הם המנצפ"ך. ראה **שעה"כ דף צ"ח ע"א**... **כלל זה יהיה בידך** כי כל כפיית ומיתוק הדינים ע"י **שורשם**, כי הגבורות והדינים העליונים הם תמיד ממותקים ומבוסמים... ע"ש. השורש תמיד ממותק ומבוסם.

מבו"ש דף ל"ו ע"ד: שורה כנז'... ונודע כי אימא נקרא אהיה וא"כ **החמישה גבורות שבה יהיו בסוד אהיה** ואלו נמשכין **בסוד חמישה אלפי"ן** של ה' אהיה עד מלכות הנוק' ומצטרפין עם ה"פ דין אשר בה ונעשים חמשה שמות אדני... ע"כ. ע"ש.

משמע מכאן שה' אהיה הם המנצפ"ך.

ראה **שעה"ק דף פ"ג ע"ד**. בעניין נער ונערה, כל זה היה נמשך ע"י ז"א בעלה... אלו הה"ג הם דינים ולכן **ניתנים לה** בסוד האחור. **שעה"ק דף פ"ד ע"א**... הרב עובר לנסירה שמקבלת ע"י אימא, כי תחילה שהיתה מקבלת ע"י ז"א היתה מקבלת **תמצית האור של המוחין שלה אחר שנתעבו דרך כמה מחיצות**, אך בנסירה היא לוקחת שורש המוחין עצמם ממש... ע"ש. יש שני מיני שפע אי מאימא דרך ז"א לנוק', זה דינים. **ב' מאימא ישירות לנוק' לא דרך ז"א זה שורשם מיתוק.**

אוצרות חיים דף ל' ע"ב אש"ל ב'... ונלע"ד בזה כי עיקר הש"ך הם דכורים ששורשם ועיקרם הם מאבא שנתנם לאימא... ואח"כ אימא נותנת אותם לז"א, וכשניתנים מז"א לנוק' **דרך נקב החזה** כשזו"ן אב"א ונעשים מהם חותם ראשון... שהוא חמשה פעמים דין של אדני"י **נקראים נוקבין יען כי באו לה דרך נקב החזה ונחלש כוחם**... אבל החותם השני שמקבלת ע"י אימא בעת הנסירה... **נקראים שכ"ה דכורים יען כי לא באו לה דרך נקב ולא נחלש כוחם**... ע"ש.

סידור דף נ"ב ע"ב:... יכוין להמשיך ה' אלפי"ן... מה' אהיה שבאימא שהם ה"ג **מנצפ"ך** להמתיק... ע"כ ע"ש. כאן כתוב בפירוש "ה' אהיה שבאימא שהם ה"ג מנצפ"ך" וצריך להבין שהא' היא נציגות של האהיה שהם המנצפ"ך. וראה גם בציר הכוונה בסידורים הישנים שכתבו אותיות מנצפ"ך מעל האהיה ולא מעל הא' בלבד.

סידור דף ע"א ע"ב: ולוקחת הנוק' כ"ב אתוון מז"א ובהם נעשין **רמ"ח אבריה** ומכללותם נעשה כלי יסודה. וג"כ לוקחת ה"ג **מנצפ"ך** והם המוחין שבה וכללותם שביסוד הם המ"ן שבה ועתה נעשה החותם הא' שבה הנקרא **ירושלים**... ציר ודלת... ע"ש.

סידור דף ע"ג ע"ב: ועתה לוקחת כ"ב אתוון אחרים ע"י אימא שהם דלת וציר שני ועי"ז נעשית **ס'** וגם לוקחת מ"ן שניים שהם ה"ג **מנצפ"ך** ונגמר חותם היסוד שבה הנקרא **ציון**, וחותם הראשון **שהיה ביסוד מתפשט במלכות** ועתה נקראת **נערה** כי ה'

^{קפ} בכתב יד מוהרר"ו כתוב ע"י שורשם.

כוונות החול

קצה

גבורות שקבלה ע"י ז"א שהם ה"פ די"ן מתמתקין ע"י ה"ג מנצפ"ך שקבלה ע"י אימא... ע"ש.

ראינו בסידור שלש פעמים מנצפ"ך שמקבלת הנוק' מאימא.

א' באדנ"י שפתי למיתוק.

ב' בלמען שמו ע"י אימא דרך ז"א ונעשה חותם ראשון ירושלים, ה' פעמים דין,

ג' בבאהבה ע"י אימא ונעשה חותם העיקרי ציון, ונדחה ירושלים למלכות, וצריך להבין היכן נעשה המיתוק ולמי נעשה?

סידור בניהו כוונת ק"ש על המטה עמ' 30 ט"ו ע"ב: ... הרב מחלק בין שתי עבודות הנעשות כאן המקבילות למילת באהבה, **א'** ענין המשכת המנצפ"ך לעשות את החותם ציון. **ב'** ובקטע השני מנצפ"ך למתק את ה' פעמים דין, לעשותה מנע"ר לנערה. וכן אפשר לחלק ולראות גם במילת באהבה את שתי הכוונות קצת יותר בדוחק. ומה שצריך להבין מזה.

(1) מה שנעשה ציון הוא מנצפ"ך עיקרי ושלם, בבאהבה.

(2) באדנ"י שפתי זה מיתוק ורק אות **א'** מהמנצפ"ך יורדת למתק.

(3) המיתוק הוא נעשה לה' פעמים דין שהם ש"ך או נע"ר להפוך אותם לשכ"ה או נערה.

(4) מקום המיתוק הוא במלכות שם נמצאים ה' דין, להפוך אותם לה' אדנ"י.

(5) יש ב' סוגיות. **א'** ציון, מנצפ"ך, דמים טהורים, ציר ודלת שני. **ב'** ויש מיתוק, נער נערה, ש"ך שכ"ה. והם **שתי עבודות**. ועיקר המיתוק נראה באדנ"י שפתי, ועיקר ציון בבאהבה.

נשאלת השאלה אם הכוונה שיש כאן בלמען שמו, ש"ך כמו באדנ"י שפתי היינו צריכים לראות כאן ה' פעמים דין? צריך להבין שמה שאנו רואים מנצפ"ך זה מורה על ה' פעמים דין. ואין כאן מיתוק של מנצפ"ך פ"ר דינים כמו באדנ"י שפתי.

מבו"ש דף ט"ז ע"ג: שורה פ"ר... וגם אח"כ מהם אחר התיקון יוצאים מותרות יען כי אלו המנצפ"ך הם שורשים של הרפ"ח ניצוצין ומהם יצאו כי גבורות הנוק' תחילה יצאו מן הזכר ונתנם בנקבה. ובהיותם בזכר נקרא אלהים שהוא חמשה אותיות כנגד ה' אותיות מנצפ"ך וביורדם בנקבה הם ה"פ דין בגימ' ש"ך... ע"ש. עיין גם **שעה"ק דף פ"ד ע"א** שורה בסיום גופה... וכן **אצרות חיים דף ל' ע"ב אש"ל אות ב'**.

נער נערה

שעה"כ דף ל"ה ע"א: ... והענין הוא שעד עתה נוק' דז"א עומדת בבחי' נער חסר ה' שהם הש"ך ניצוצין הנז' ואינה ראויה לזיווג, ועתה בעמידה צריכה להזדווג עמו ולכן עתה שכבר אנו בעולם האצילות בפסוק זה קודם העמידה אנו **מקדימים** לתקנה

קצו

כוונות החול

ולעשותה נערה בה"א כדי שתהיה ראויה אל הזיווג בסוד ובזה הנערה באה אל המלך הנז' בזה"ק פרשת פקודי... ע"כ. ע"ש.

צריך להבין שהרב כאן האריך לכתוב כמה שורות בענין נער ונערה, וזה לעורר אותנו שכאן התיקון שנעשה מקביל למה שנעשה בכוונת למען שמו ובכוונת באהבה. ואנו צריכים לפנות למקורות בדברי הרב העוסקים בסוגיה זו כדי להבין מה שאנו עושים כאן באדני שפתי.

עיין לקמן בסיכום משיעורי הרב שכתבתי על נושא החותמות הנעשים בלמען שמו ובאהבה שם הבאתי מקורות בנושא. ועוד עיין שער ההקדמות דף פ"ג ע"ב עד דף פ"ד ע"א כל הסוגיה שם, מבו"ש דף נ"ד ע"א עד נ"ד ע"ד. ע"ש.

הבנת כוונת הש"ך

סידור הרש"ש דף נ"ב ע"ב:

1) **כוונת מיתוק הש"ך: אדני.** יכוין להמשיך ה' אלפי"ן הרמוזים בה' תתאה דהויה מה' אהיה שבאימא שהם הי"ג מנצפ"ך (כאן הם מתוקים שהם שורש הדין שאין הדין נמתק אלא בשורשו.) להמתיק הי"פ דין שבנוק' ולעשותם הי"פ אדני גימ' שכ"ה...

וכאן עושה הכוונה מנצפ"ך הם בשורשם בבינה והם הממתקים והם שורש הה' א' של אהיה שבבינה להמתיק הי' פעמים דין ויעשו הי' פעמים אדני. המצב הראשוני שהם הי' פעמים דין הם ש"ך, כמנין נער וזה מקביל לכוונת למען שמו. והמיתוק ע"י הי' א' הוא גימ' נערה ושכ"ה וזה מקביל לכוונת באהבה.

בענין מה שכתב הרמוזים בה' תתאה

שעה"כ דף ל"ה ע"א: ... גם על דרך זה תכוין למעלה כשתמתיק הש"ך דינים הנ"ל ע"י הה' אלפי"ן שהוספת עליהם כנ"ל, תכוין כי אותם הה' אלפי"ן הם סוד הא תתאה של ההויה הנזכרת וע"י נעשים שכ"ה ונמתקים, ונעשית נערה בתוספת הא וזה תכוין בתיבת אדני. (קטע זה יתבאר בהמשך וזהו למהר"ם מינץ.)

שער מאמרי רשב"י דף י"ז ע"ג: ... והנה נע"ר הם סוד ש"ך דינן הנז' עד לא אתבסמו וכד אתבסמו ע"י שם אהיה שהיא ה"א עילאה המורה על האלף שבשם אדני ואתבסמו ע"י חמשה אלפי"ן שבחמשה פעמים דין כנז' כנגד ה"א ראשונה של בינה הכוללת החמשה אלפי"ן... ע"כ. אם כן יש סתירה האם זו הי' עילאה או הי' תתאה? ראה שרף פרי ע"ח ששואל שאלה זו שיש כאן לכאורה סתירה, וצריך להיות הי' עילאה... ע"ש.

כוונות החול תירוץ השמן ששון

קצו

שמן ששון הירוק דף ח' ע"ג שורה ב': ואתבסמו ע"י חמשה אלפי"ן שבחמשה פעמים דין כנז' כנגד ה"א ראשונה של בינה (זה משער מאמ"ר)... ועיין שעה"כ דרוש ה' דעמידה דשם כתב דה' תתאה. וי"ל פירושו מה' תתאה של ההויה שבאימא שהיא ה' עילאה (כך מתרץ השי"ש הסתירה לכאורה בין שעה"כ ובין שער מאמ"ר) אך אם נעמיק נראה שאין כלל סתירה, כך דעתו ואלו ואלו דברי אלהים חיים.

עיין ספר צדק ושלוש לרב אליהו משען עמ' י"ב: שמתרץ מסביר מה פירוש ה' תתאה דהוי"ה, ואומר שיש ה"יח וה"יג מאימא שמשפיע לז"א, אם כן ה"ג הם אהי"ה והם בחינת ה' תתאה. כמו שיש הוי"ה כללית של כל האצילות, יש גם בפרטות של אימא כתר, קוץ ה"י. חכמה, ה"י. ובינה, ה' ראשונה. חסדים, ו'. וגבורות, ה' תתאה. והם בחינת ה"ג שבאימא, שהם לבושי החסדים, והם ה' אהיה, והם ה' תתאה. זה ע"פ דרוש הדעת, ראה נה"ש דף מ"ג ע"ג.

תירוץ המעיל אליהו

מעיל אליהו דף קכ"ג ע"ב: ראיתי בסידור הרשי"ש ז"ל שינוי בין מיתוק השי"ך למיתוק הפ"ר: במיתוק השי"ך כתב: יכוין להמשיך חמשה אלפין הרמוזים בה"א תתאה דהויה... ובמיתוק הפ"ר כתב: להמשיך הארת ה"א תתאה להמתיק פ"ר דינים, עכ"ל. הרי דמיתוק הפ"ר הוא רק בהארת ה"א תתאה ולא בחמשה אלפין הרמוזים... ומיתוק השי"ך הוא רק בחמשה אלפין הרמוזים... שהם מנצפ"ך... אין הכוונה שיש להם הארה מה"א תתאה במיתוק הנזכר, רק מפני שחמשה אלפין הנזכרים עוברים דרך ה"א תתאה שורש שלישי של אדני... (לפי זה המעיל אליהו לא נחית כלל לסתירה שהרגיש הרב שמן ששון).

עיין עוד במעיל אליהו דף קי"ט ע"א וכן ק"כ ע"א משמע שהוא הבין לפי היר"א ולא נכנסו כלל להבנה שלנו.

עיין הגהת רבי שאול על שער הכוונות: ממותקים נ"ב. עיין מבו"ש דף ט"ז ע"ג. עיין מבו"ש דף ל"ו ע"ג-ד. שהן שתי שמועות, ובסידור הסכים כשמועה שניה.

תירוץ מו"ר הרה"ג הרב מ. עטיה שליט"א

צריך להבין שיש שני סוגי א' יש א' שבאו מה' אהיה מאימא והם ה' גבורות מנצפ"ך^{קפ"ט}. והם להמתיק ה' פעמים דין שבנוק', שצריכים לקבל מיתוק, ויש א' שהם בנוק' בעצמה, והם א' של אדנות והם הממתקים את האותיות דין שבאדני.

אם אנחנו מדברים על הפעולה בנוק' זה נקרא ה' תתאה, ואם אנו מדברים על האלפי"ן במקורם באימא עילאה זה ה' עילאה. אין כאן סתירה כשאנו רואים את

^{קפ"ט} שמות אהי"ה הם בחינת הגבורות, והם לבושים של ה' גבורות אלה.

כוונות החול

קצח

שע' מאמרי רשב"י שם מדבר על הא' במקורם ולכן כתב ה' עילאה. אך כשבאים לשעה"כ שם מדבר על ה' א' של האדנות ולכן כתב ה' תתאה. הרב מדייק ולא מערבב ביניהם ובכל מקום במקורות שראינו בשע' מאמ"ר י"ז ע"ג, בשעה"כ ל"ה ע"א ובפריע"ח נ' ע"ד, אם מדבר על ה' א' של אימא הוא כותב ה' עילאה, וכשהוא מדבר על ה' א' שהם בנוק' הוא כותב ה' תתאה. הא' של האהיה, והא' של האדנות, הם ב' דברים וזה מורה^{קפ} על זה.

פרי עץ חיים דף נ' אע"ד: ... מביא הרב את כוונת מיתוק הש"ך, ואחר כך מביא כוונת מיתוק הפ"ר דינים, ובסוף מביא קטע המתחיל: גם כשממתקים ש"ך דינן הנ"ל שנעשה שכ"ה תכין גם כן כי ה' אלפי"ן של אדניי הממתקין לש"ך דינן שהם סוד ה' תתאה דהויה הנ"ל ועל ידה נמתקים ונעשה שכ"ה ניצוצין שהם מורים על המיתוק בסוד נערה כנ"ל. וזהו למהר"ם מינץ.^{קצא}

קטע זה המופיע כאן בפרי עץ חיים בסוף שתי כוונות המיתוק של הש"ך ושל הפ"ר. (הרי לנו שה' אלפי"ן של אדנות הם בה' תתאה. ומה שכתב הרמזים. שכן ה' אהיה שבאימא הם המקור ושורש של הה' א' של אדנות שממתקין את ה' דין, ואלו שבאדנות הם רמזים בה' תתאה.) ובכוונת הפ"ר כתב בסידור להמשיך הארת ה' תתאה להמתיק פ"ר וזה על פי מה שכתב בפריע"ח: ... וכשאנו רומזים אותה בשם הויה, נשמת כל הי"ס דאצילות, המלכות נרמזת בה' תתאה של ההויה. לכן תכין להאיר אל שם אדני^{קצב} הנ"ל המורה על ציורו על פ"ר דינן, ותאיר בו ה' תתאה של ההויה, ואז נעשית פר"ה ונמתקים דיניה.

תוספת מהר"ם מינץ מופיעה בשער הכוונות בין הכוונה של הש"ך ובין הכוונה של הפ"ר. אך מיקומו באמת בסוף הכוונה של הפ"ר כמו שכתוב בפרי ע"ח. והוא במקום ההגוב"י (ד) בשעה"כ, שכתב זהו למהר"ם מינץ. יוצא לנו שהגהה זו בשעה"כ, לא נכונה שכן תוספת מהר"ם מינץ היא בשעה"כ כתובה לפני כוונת מיתוק הפ"ר. משמע כשמדבר בה' א' של השכ"ה שהם בנוק' הרי הם ה' תתאה. ראה שעה"כ הנ"ל שגם שם כתב ה' תתאה שמדבר על הא' בנוק', וראה שע' מאמ"ר הנ"ל ששם כתב ה' עילאה ששם מדבר על המקור, וכתב שע' מאמ"ר ד"ה דע... ואמנם סוד האלף שבזה השם מורה על שיתוף הרחמים אשר בו כי שלשה אותיות אחרונות הם דין ואות א' הראשונה הם רחמים והיא סוד שם אהיה שהוא רחמים... ע"כ. ע"ש היטב בכל המקורות.

^{קפ} זה מורה על זה הכוונה שזה רומז וזה שכתב הרמזים בה' תתאה.

^{קצא} והכוונה כל הקטע מתחילת הפרק. מיתוק הש"ך והפ"ר וזה הקטע היה צריך להיות בשעה"כ בסוף מיתוק הפ"ר עם החתימה, וזהו למהר"ם מינץ.

^{קצב} כאן אינם ה' אלפי"ן אלא ה' תתאה שהיא נשמת האדנות ההמתקה בדבר שהוא יותר עליון ה' תתאה שכן הא' בעצמה היא מתמתקת

קצט

כוונות החול סיכום

א' של אדנות נמשך מא' של אהיה, וזה אינו זה, אלא הם שני סוגים. וזה מורה על זה, שא' של אדני מורה על א' של אהיה. וזה במיתוק הש"ך.

והרש"ש רמז את שניהם בכוונה: ... יכוון להמשיך ה' אלפי"ן (הרמוזים בה' תתאה דהויה) מה' אהיה שבאימא שהם ה"ג מנצפ"ך להמתיק ה"פ דין שבנוק' ולעשותם ה"פ אדני גימ' שכ"ה... ע"כ.

במילים "הרמוזים בה' תתאה דהויה" כתב את הה' תתאה, ואמר ה' א' מה' אהיה... הרי כתב את המקור מאין בא המיתוק, ה' אהיה מאימא. לאן הוא הולך לא' דאדנות הממתק הדין ואז היא ה' תתאה.

ונראה שלרב שמן ששון ולרב מעיל אליהו ולרב משען. לא היה להם את הגירסא של פריע"ח, שרף פריע"ח, כתב יד שהיה בידי הרש"ש עם הגהות מכתב ידו, וכתב יד ישן מהרח"ו ז"ל עצמו של שעה"כ, שהראה לנו הרב. וראינו בכתב יד שהקטע בשם מהר"ם מינץ מופיע בסוף הכוונה של הפ"ר, כמו בפריע"ח. ולא בין הש"ך והפ"ר כמו שמופיע בשעה"כ המודפס שלנו. וגם יש בכתב יד, סימון של ארבע עיניים המורים למעלה, והמדפיסים הבינו שצריך להעביר הקטע הזה למעלה, וכן עשו בשעה"כ. (כנראה שמהרש"ו הוא שכתב סימן זה), אלא שתכוון בפ"ר בה' תתאה, כמו שכוונתה בש"ך הכתובה למעלה ממיתוק הפ"ר. (צריך לראות את הכתב יד, והרב נתן לנו לצלם ויש לי אותו בשעה"כ שלי)

וגם לא הסתדרו עם מה שכתב בסידור הרש"ש הרמוזים בה' תתאה ולכן היו צריכים לתרץ מה שתירצו, הרב השמן ששון, והרב משען, והרב מעיל אליהו. אך הרש"ש שפסק ועשה לפי פריע"ח והכתב יד, סידר בסידור את שתי הכוונות, הנותן שהיא ה' א' שבאהיה, וגם המקבל שהיא המלכות. וכתב הרמוזים בה' תתאה.

והכוונה ה' אלפי"ן של אדני הממתקים את ה' דין, הם באים מה' א' מה' אהיה דאימא, והם באדני, שם הם מורים, והם רומזים על ה' א' דאהיה, לכן נאמר שה' א' של אהיה רמוזים בה' תתאה. שהיא אדני.

ועוד צריך להבין שה' א' באדני הם הממתקים את הה' דין. כך מפורש בכוונת קריאת שמע שעל המיטה בכוונת מילת ועד, שכתוב שם על אותם ה' א' של אדני המורים על ה' א' של אהיה הם הממתקים.

ביאור בקיצור בעניין הש"ך

שעה"כ דף ל"ה ע"א: ... אדני שפתי תפתח... תכוין כי שני בחינות מיני דינים יורדים מלמעלה, הא' היא שיורדים לז"א ש"ך ניצוצין של דינים ושרשם מן ל"ב נתיבות חכמה כל אחד כלול מ"י הם ש"ך... ע"כ. הנה בחינת ש"ך הראשונה היא מאבא.

ע"ה א' דף כ"ג ע"ב: ... שורה הבל דגרמי... אבא לא היה רק חומר יבש רק קצת חיות בתוכה הנקרא **הבל דגרמי והם סוד הש"ך** ניצוצין דנפקי מחכמה דהיינו אבא כנודע אצלינו כי זה הוא מחובר חיבור גמור בעצמות אחר המיתה, אך **הנפש** שהוא מצד אימא חופפת עליהם מלמעלה בסוד " ונפשו עליו תאבל..." **עליו דייקא**... ע"כ. ע"ש. צריך לדעת להבדיל בין רפ"ח ניצוצין לבין הבלא דגרמי. ועוד שהתגין הם בסוד הנפש מאימא והבל דגרמי הוא מאבא. ראה ר' שאול בשעי רפ"ח.

ספר יצירה פרק א' משנה א': בשלושים ושתיים נתיבות פליאות חכמה חקק י"ה יהו"ה צבאות אלהי ישראל אלהים חיים ומלך עולם אל שדי רחום וחנון רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו מרום וקדוש הוא וברא את עולמו בשלושה ספרים בספר וספר וספור... **פירוש הגר"א שם**... עשרים ושתיים, והם במספר הקו הסובב לאלכסון עשר ונחלק לעשר וכ"ב... ע"ש. (פירוש כי תחילת הכל היה הצמצום בסוד עגול לכן אמר בל"ב שהוא במספר הקו הסובב לאלכסון עשר, היינו רוחב העיגול נקרא אלכסון וכל שיש ברחבו עשר יש בהיקפו ל"ב...)

שעה"כ דף ל"ה ע"א: ... ואח"כ הם יורדים מז"א אל נוק' הנק' אדני ולכך ש"ך הם בגימ' ה"פ דין שהם בחמש שמות אדני... ע"כ. אין כאן לכאורה ראייה שזה ה' פעמים דין, ויש רק ראייה שהיא אדני, ועוד שש"ך הם ה' דין, אך ללמוד שהם ה' נלמד בדרך אחרת.

שעה"כ דף פ"ה ע"ד: שורה בשער... ושער הב' הוא כשתקח ג' אותיות דין של אדני ותמנה ה"פ דין כמספר ה' עילאה שהוא הבינה יהיו בגימ' ש"ך כנודע... ע"כ ע"ש. **מכאן שמכפילים את הדין בה' ולא מחלקים את הש"ך**. יש ב' גורמים שהם ה' פעמים דין. א'- היא שמה **דין** מן אדני ומכפילים. וב' שהיא מהבינה שנקראת אלהים 5 אותיות. ועוד שהיא ה' ראשונה וזה גורם שהם ה"פ **דין** יהיו ש"ך. ראה **שע' רפ"ח פרק ה'** גם שם מכפיל ה"פ **דין** שהם ש"ך... ע"ש.

מבו"ש דף ל"ו ע"ד: ... שורה ומזדווגת... והענין כי שם אדני אם תסיר אות א' ישאר **דין** והנה חמשה גבורות הם שרש כל הדינין ולכן **כשנחלק הש"ך** ניצוצין לה' בחינות יהיו ה"פ **דין** לרמוז כי הם דינים ממש... ע"ש. מתחילים לבנות את הדין של אדני ואחר כך מכפילים דין או מחלקים ש"ך, אך לעולם ההתחלה היא די"ן. ראה גם **שער הפסוקים דף פ"א** שיר השירים על הפסוק באתי לגני אחותי כלה... ע"ש. עיין **מעיל אליהו דף קי"ט ע"ש**. ולכל אלו הסיבות... ע"ש.

ש"ך ל"ב נתיבות חכמה

שעה"כ דף ל"ה ע"א: ... ושורשם הם מל"ב נתיבות חכמה וכל אחד כלול מעשר... ע"כ. מה הוא ל"ב נתיבות חכמה.

ע"ח א' דף כ"ג ע"ב: ... אך אבא לא נתן בו רק החומר הכ"ב אתון שהם העצמות אך בהכרח היה בתוכה הבל דגרמי הנז' בפ' **שלח דף קס"ט** כי ודאי

כוונות החול

רא

טפת אבא לא היה רק חומר יבש רק קצת חיות בתוכה הנקרא **הבל דגרמי** והם סוד הש"ך ניצוצין דנפקי מחכמה דהיינו אבא...
כרם שלמה ב' דף של"א: התחלת העמוד... אבל אבא לא נתן בו רק החומר כ"ב אתוון ולא ניתן עמהם נפש ממש רק **הבל דגרמי והוא מצד הש"ך ניצוצין יש בו ל"ב** נתיבות חכמה וכ"א כלולה מ"י הרי הם ש"ך ואלו נשארים מחוברים בתוך העצמות עד תחיית המתים.

מבו"ש דף ל"ה ע"ד פרק ב': נבאר עתה איך ע"י זה העיבור נתקנו הכלים... מי גרם השבירה, היות הסיגים מעורבים בכלים, לכן נשברו הכלים וגם זה גרם להם שלא היו בדרך קוים. וזה היה בכוונת המאציל כדי שיהיה שכר ועונש עיין **מבו"ש דף ט"ו ע"ג פ"ח**... ע"ש. וממשיך הרב ללמד אותנו שכשעלו הבירורים של המלכים עלו למחשבת אבא להתברר שם ואז המוח של אבא מברר המלכים אלה ואז יורד ממוח אבא יוצאת טיפת הזיווג ביסודו.

בהמשך שם מבו"ש דף ל"ו ע"א ד"ה ונחזור:... יש טיפה של אבא שמבררת בירורי מלכים א"כ יש שתי טיפות אחת של אבא והיא **בחינת ש"ך** והיא מבררת מתוך הבירורים **ש"ך ניצוצין** שיעשו זו"ן בזיווג הזה וזורק **ש"ך ניצוצין** אחרים זריק לבר... ע"ש היטב. הנה גם אימא עושה כנ"ל אבא ואז אבא נותן טיפת כלולה משתי טיפות וכן של אימא. ע"ש. מכאן שההבל דגרמי הוא מהטיפה האמיתית של אבא.

כרם שלמה ב' דף ש"ל:... על ע"ח א' דף כ"ג ע"ב... וצריך שתדע שכאן בפרקין הרב ז"ל **מדבר על טיפת החומר של האב והאם דווקא ואינו מדבר** על חומר של הוולד עצמו ג"כ שהוא נברר ע"י החומר של האב והאם עצמו אבל הם שני מיני חומרים חומר האב וחומר האם עצמם שהם ממשיכים מחומר שלהם עצמם... וכן ב' מיני צורות צורת האב והאם עצמם שהם ממשיכים מצורתם עצמם... ע"ש.

ומה שאמר כי כל הבירורים של המלכים נעשים ע"י המחשבה שהוא מוח... צריך להבין שזה בעזרת ה**בוצינא דקרדינותא** שהוא **גבורה דעתיק**. ראה **בית לחם יהודה ב' דף ע"ט ע"ד** בשליש האחרון... ע"ש.

מבו"ש דף ל"ו ע"ג פרק ג': תחילת הפרק מסכם את כל פרק ב' הקודם, מהבירור במחשבה ועד סוף כל העשיה שהוא הקל"י, ומסכם שכל **בחינת ניצוצין הם בחינת ש"ך**. הבירור מתחיל במחשבה וממשיך עוד להתברר במעי אימא, ונתקן זו"ן. וגם ממה שנזרק הם ש"ך, ממשיכים להתברר עד סוף העשיה. והש"ך ניצוצות הם ז"פ אדם גימ' **שט"ו**, וגם הנוק' היא כלולה מז' מלכים שהם ז"פ אדם הרי גם **שט"ו** בנוק'. ובתוספת ה' שהם ה"ג **מאימא** יהיה הכל ש"ך, ואחר כך ע"י החסדים דאבא יהיה הכל שכ"ה. והיות הגבורות **כפולות** בסוד מנצפ"ך, לכן יהיו ב' ש"ך בז"א ונקרא **שמ"ש**, וכן בנוק' ונקראת **תמ"ר**. ואלו^{קצ} מתקבצים במעוי דאימא להתקן... ע"ש.

^{קצ} צריך להבין שהנוק' שיש לה שט"ו היא המלך השביעי ולא עטרות, והנוק' שמקבלת ה' דין שהם ש"ך למלכות שבה היא נוק' שהיא עטרות, ראה נה"ש דף ז' ע"ד. וכן רבי שאול אוצרות דף ל' ע"א

כוונות החול

רב

מבוי"ש דף ל"ו ע"ד... אמנם צריך שתדע כי ב' בחינות זיווג יש הא' באו"א, והב' בזו"ן... הרב מלמד שביחוד או"א שהוא מרומז בפסוק **אכלו רעים**, שתו ושכרו דודים. רעים בגימ' ש"ך הוא הש"ך ניצוצין אלו שהם הז' מלכים הנז' ועיי התעוררות דינין אלו אשר שם היא מתחממת ומזדווגת עם אבא וש"ך אלו הם בגימ' רעים כי על ידיהם נעשים רעים זה לזה או"ו ומזדווגים בסוד אכילה...

ואמנם בזיווג ת"ת ומלכות הש"ך ניצוצין הם באופן אחר... הרב מלמד אותנו מי הם הש"ך הגורמים לחימום ולזיווג זו"ן, ש"ך זה במלכות שבנוק' הנקראת אדני שכן כל כלי מלכות דנוק' נקראים אדני... שתו ושכרו **דודים** גימ' דין. והם ה"פ דין עולה ש"ך^{קצ"ד} וזהו המ"ן שבנוק' שעיי היא מתחממת ומזדווגת עם ז"א. **ראה סיכום נוסף** בעניין ה"פ דין, בתחילת הביאור אדני שפתי לעיל. וכן **סיכום** לקמן בעניין החותמות נע"ר נע"ה. **וצריך** להבין שיש בירור לצורך הפרצוף עצמו, וזה יהיה המ"ן של הפרצוף העליון, ואחר כך צריך שהפרצוף שנבנה יברר בירור נוסף לצורך מ"ן, הטיפה עצמה. עיין **שער ט"ל פרק א'** יפה שעה. ועוד יש בירור נוסף לנשמות, וה' יאיר עיננו בתורתו ויזכנו לחכמה גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

מ"ב במוח אבא לה"פ דין ש"ך שבמלכות שבנוק'

שעה"כ דף ל"ה ע"א... אדני שפתי תפתח... תכוין כי שני בחינות מיני דינים יורדים מלמעלה, הא' היא שיורדים לז"א ש"ך ניצוצין של דינים ושרשם מן **ל"ב נתיבות חכמה** כל אחד כלול מי' הם ש"ך. ואח"כ הם יורדים מז"א אל **נוק' הנק' אדני** ולכך ש"ך הם בגימ' ה"פ דין שהם בחמש שמות אדני... ע"כ. **הנה** משמע שיש כאן מערכת שרמז אותה הרב כאן, לראות את המהלך של המערכת בכל שלביה. הנה עיקר הביאור הוא **במבוי"ש החל מדף ל"ה ע"ד**. נסמן לסיכום כמה נקודות.

(א) המחשבה העליונה המברר זו"ן שהם בירורים, היא מחשבת אבא ממוחא דיליה, יש כאן טיפה של אבא שלו, והיא **הש"ך** הנעשה מל"ב נתיבות חכמה, המבררת את הבירורים של זו"ן שעלו להתקן, מספר ש"ך כל מה שראוי להיות זו"ן, וזריק ש"ך ניצוצין נוספין לבר.

(ב) גם באימא במוח שלה עיי טיפה שלה מבררת הבירורים שעלו, משמע שגם אצלה עיי ש"ך שהם ל"ב אלהים. וגם היא מבררת ש"ך ניצוצין, שיהיו תיקון זו"ן, וגם זורקת ש"ך ניצוצין נוספין לבר.

אות ב' שורה 5 משמע משם שנותן הז"א מדיליה הי"ג בקונה הכל ד"ו וזה מה שעושה לה ה"פ דין. ראה סידור ברכת אבות במילים קונה הכל, למען שמו, בהאבה... ע"ש.
^{קצ"ד} הנה אומר הרב שהש"ך היו תחת המלכות זה בזמן שהיו בחי' מלכים בבריאה שהיא תחת הנוק' ועתה אחרי התיקון הם הופכים להיות בכלי המלכות שלה היא מתחממת על ידם.

כוונות החול

רג

(ג) הנה שתי טיפות כפולות, המורכבת מטיפת אבא עם הבירורים, מאבא וכן מאימא. וטיפות אלו יורדות ליסודות של אבא ושל אימא. ואבא נותן לאימא טיפה שלו. ויהיו במעי אימא, ומתחיל ההריון. ואבא נותן טיפת לובן, ממנו נעשה העצמות, ושם חיות שנקרא הבלא דגרמי. ואימא נותנת נפש, עיין שע' טנת"א פרק ה' דף כ"ג ע"ב. כרם שלמה ב' דף של"ד.

(ד) בהריון יש בירורים נוספים (מבו"ש ל"ו ע"ג) אימא מורידה טיפת הי"ג, ואבא ממשיך הי"ח. והם גורמים להמשך בירור של המלכים במשך ההריון, קצ"ה הנה הה' גבורות הם המבררים את המלכים שהם שט"ו ניצוצין ז' פעמים אדם. שט"ו עם הי"ג הרי ש"ך, ומה שיש כאן באימא הוא גם מה שכתב הרב דף ל"ז ע"א שרפ"ח עם ל"ב אלהים הוא ש"ך, זה התיקון ששט"ו עם הי"ג נעשו ש"ך, ל"ב אלהים זה הי"ג שאימא נותנת. ועיי' הי"ח מאבא, יהיו שכ"ה.

(ה) מבו"ש ל"ז ע"ב אמנם בזיווג ת"ת ומלכות, כאן הרב מדבר אחרי שנולדו זו"ן והיא היתה באחי' שלו והתחילה לגדול, קבלה ממנו הארות א"ט ב"ח ובקונה הכל נותן לה הי"ג מנצפ"ך, זה בא לה מרפ"ח ול"ב שבז"א, (ראה אוצרות חיים דף ל' ע"א אש"ל אות ב' וכשניתנים מז"א לנוק' דרך נקב החזה כשזו"ן אחבא"ח ונעשה החותם הראשון... שהוא ה' פעמים דין... ע"ש.) שנותן לה לאחר שגדל כל צרכו. לאחר שגדלה באחי' כל צרכה, ונעשים בה מ"ן ביסודה, ציר ודלת ראשון, וחותם ראשון שבה הנקרא ירושלים. ביסוד שבה, שהם ה' פעמים דין. וצריך להבין צירים ודלתות הם שניהם ביסוד, והחותמות אחד ביסוד ואחד במלכות. ראה בית לחם יהודה ב' דף נ"ח ע"ב:.... כי כמו שבחומת העיר קצ"ו יש צירים ודלתות, פי' ואותן הצירים והדלתות הם מלבד בחי' החומה עצמה כן בחומת המלכות שהוא היסוד שבה הנקרא חותם הפנימי יש צירים ודלתות מלבד החומה שהוא החותם. ודע כי כל בחי' צירים ודלתות הנז' אינם כי אם ביסוד לבד ולא במלכות שבה... ע"ש. וכן בשעה"ק דף פ"ד ע"א שורה נעשה צורת ס' סתומה והיא הכלי עצמו של היסוד... ע"ש.

(ו) ה' פעמים דין, כאשר הנוק' גדולה ורוצה להיות ראויה לזיווג וזה בתפילה סיכום גדולתה באחי' בכוונת למען שמו, והיא נע"ר ש"ך, ובכוונת באהבה היא מקבלת מנצפ"ך נוסף ע"י אימא, והם בה ציר ודלת שני, ונעשה החותם השני הנקרא ציון ביסוד שבה והחותם הראשון הנקרא ירושלים יורד למלכות שלה קצ"ו. ונקראת נער"ה ושכ"ה, ובזה באה הנערה לפני המלך, גדולה וראויה לזיווג. ראה סידור בכוונת למען שמו, וכן באהבה. הנה כך נוכל להבין מה שכתב הרב בשעה"כ בקיצור נורא והביאור כתב במבו"ש.

קצ"ה הנה הבירור במחשבה שהיא חכמה נעשה בכוח הנוצניא דקרדינוטא שהיא בכל חכמה מכוח גבורה דעתיק שהיא בחכמה דא"א וכן במעי הבינה יש בחינה של בוצינא דקרדינוטא שמבררת ונתקנים בעיבור.

קצ"ו חומת העיר יש עיר ויש חומה ויש צירים ודלתות, וגימי עיר = פ"ר = מנצפ"ך. העיר = פרי"ה.

קצ"ז ראה לעיל אות ה' שיש הבדל בין ציר ודלת לבין החותמות. צירים ודלתות הם צורת ס' סתומה ושניהם הם ביסוד שבה.

חומת העיר ע"ה = ציון ירושלים (ר' מנחם פרג').

חומת העיר, היא החומה השומרת על העיר שהם ה"ג. החומה היא היסוד ובה יש צירים ודלתות ובתוכו יש ה"ג מנצפ"ך. הצירים והדלתות יש להם ב' תפקידים שלכאורה סותרים זה את זה, והם א' לשמור על הטיפה שלא תפול ולזה צריך שמיקומם יהיה בתחתית היסוד. ב' לצייר הוולד, ולזה צריך שמקומם יהיה בתוך פנימיות היסוד. אם כן איך שני תפקידים האלו יתקיימו. עיין בית לחם יהודה ב' דף נ"ח ע"ב. וכן שם נ"ח ע"ג: ... ועוד אפשר לומר והוא היותר נכון שבחי' הצירים והדלתות הם מתפשטים מראש הרחם ועד סופו וחלק שבתוך הרחם הם מציירים את הוולד המונח שסחלק שבסוף הרחם הוא מתכווץ וסוגר את פי הרחם ותעכב את הוולד שלא לצאת ועל חלק הסוגר הרחם קאמר שע' ל"ד כלל י"ז שהצירים והדלתות הם בחוץ וכו' כי סיומם וסופם הוא בחוץ לרחם... ע"ש.

מיתוק הפ"ר

2) שער הכוונות דף ל"ה ע"א: ... גם יש בחינה שניה של דינים כנ"ל והם סוד ה"ג של מנצפ"ך... והם בגימ' פ"ר גם הם צריכים להמתק ע"י שורשם שהם ה' גבורות עליונים למעלה ואז נעשין פרה כענין הש"ך ושכ"ה פ"ר ופר"ה... ואמנם אופן כוונת מיתוקם הוא כך כי תכוין אל מה שנודע שהנוק' בהיותה בפני עצמה נקראת אדני. ובהיותה נכללת עם י' ספירות האצילות הנכללים בשם הויה כנודע, תהיה הנקבה נרמזת באות ה' אחרונה של ההויה הנז', ונמצא כי זהו מה שתכוין: שתמשיך הארת ה' אחרונה הנז' אל שם אדני המורה בצירו הנ"ל אל פ"ר דינין הנז' ואז יהיה פ"ר"ה והרי נמתקו ב' בחינות הדינים הנז'.

סידור הרש"ש דף נ"ב ע"ב:

כוונת מיתוק הפ"ר: הויה (זו הויה של כללות האצילות) להמשיך הארה ה' תתאה להמתיק פ"ר דינין מנצפ"ך (כאן הם דינים בנוק' וצריך למתקם) כמספר אדני שהאלף בציור רי"ו ודין גימ' פ"ר. אדני"י. (כאן צריך לראות את הכוונה בפועל ולראות הא' בציור רי"ו ונוסיף דיין הרי פ"ר) ויעשו פ"ר"ה. (בתוספת הארת ה' תתאה)

להבין איך כתב בכוונת הש"ך להמשיך ה' אלפי"ן הרמוזים בה' תתאה דהויה? וכן מה שכתב במיתוק הפ"ר להמשיך הארה ה' תתאה להמתיק פ"ר? שכן כתב הרב בשע"כ ה' אחרונה. ועוד הה' אלפי"ן הם מה' תתאה או מה' אהיה דבינה? להבין את כל השאלות הנ"ל צריך לומר שהרש"ש בסידור פסק לפי פרי ע"ח דף נ' ע"ד. כמבואר באורך לעיל ע"ש.

רה

כוונות החול

יש לשים לב שבכוונת הש"ך היה מהלך ראשון של ה' דין, שבאו מז"א, ואחר כך ה' א' מאימא, אך במיתוק הפ"ר יש רק מהלך אחד ישירות מאימא שהוא הארת ה' תתאה. יש הבדל והוא כי במיתוק הפ"ר לא כתוב השורש מאימא, למה לא נראה גם בכוונה השניה את המקור ההמשכה מאימא? אפשר לומר כבר היתה ההמשכה ולא צריך שוב לכופלו, אך יש תירוץ נוסף והוא שבשעה"כ כתוב גם יש בחינה שניה... **הגוב"י ג'** גבורה דדעת דז"א, ומשם לנוק'. וגם הם צריכים מיתוק משורשם, **וה"ס מנצפ"ך הנ"ל**, אותם שמיתקו את הש"ך הם בעצמם צריכים מיתוק.

אע"פ שקודם מיתקו עכשיו צריכים להמתק. קודם כאשר היה המיתוק בש"ך ע"י אימא **בה' א'** דאהיה, זה היה ישירות מאימא. שה' דין היא קבלה עד למען שמו ע"י ז"א, וה' א' מאימא בכוונת באהבה מקבלת הנוק' ע"י אימא, וזה המנצפ"ך, ולכן היה להם כח למתק. אך כעת במיתוק הפ"ר, היא מקבלת את המנצפ"ך מז"א, אותם הפ"ר באים לה מז"א דרך אור חוזר ומחיצות ז"א, לכן הם בעצמם צריכים מיתוק. והמיתוק יהיה ישר מאימא.

כוונה נוספת בתיבת אדנ"י

שעה"כ דף ל"ה ע"ב: ... עוד ראיתי לאדם א' (הוא רבי גדליה הלוי ז"ל) במלת אדני ובזה הכוונה מצאתי בה גם כן חילוק ושינוי לאדם א' (הוא הרב משה נגארה ז"ל) ואכתוב את שניהם:

א) כי בתיבת אדני צריך שתכוין להמתיק הש"ך דינים בסוד השניים^{קצ"ח}, ואחר כך להמתיקם עוד שנית בתיבת שפתי בהיותם יוצאים יותר לחוץ שהם בחינת השפתיים וכך הוא ביאור הענין^{קצ"ט}.

הרב מבאר את הכוונה: **ל"ב** שיניים הם סוד **ל"ב** נתיבות חכמה שהם ש"ך דינין הנז' והם י"ו שיניים למעלה וי"ו שיניים למטה, כשנחלוק את הו"א"ו של האלף. ואלו הל"ב שיניים הם נשרשים בלחי העליון ובלחי התחתון, והשיניים הם תקועים תוך שני החניכיים (חיך ועוד לח"י גימ' אלהים שרף פרי ע"ח דף ל"ו ע"א) והם שמות אלהים בריבוע העולה ר"ה^א, ונמצא י"ו שיניים עם ר' ששורשם בלחי והם תקועים בחניכיים.

^{קצ"ח} מכאן משמע שהשיניים ממתקים, וגם שצריך למתק את הש"ך דינים אך בסידור לא רואים מיתוק ש"ך לכאורה.

^{קצ"ט} המיתוק הוא מתחיל מבפנים החוצה עיין שעה"כ דף צ"ח ע"א בענין השופר סדר הוצאת הקול מבפנים החוצה ושם ממשיך בעמוד ב'... ובהיות הקולות עוברים דרך אלו החניכיים הנקרא אלהים הם נעשים דינין ובצאת מן השיניים ושם הם נטחנים עם השיניים שהם אותיות זסר"ץ ואז הם נמתקים...

^א הרב עושה כאן פניה ולא ממשיך לדבר על הש"ך אין לנו עסק בו. מצד אחד הם רומזים לש"ך דינין שצריך למתקם, ולמעלה משמע שהמיתוק נעשה ע"י השיניים. וצריך להבין שהש"ך הם בתוך הרי"ו. הרי"ו כולל את הש"ך, ע"י מיתוק הרי"ו מיתקנו גם את הש"ך.

^א השיניים והחניכיים הם חטיבה אחת שכן השיניים תקועים בחניכיים. אם כן יש ג' דברים השיניים ששורשם בלחי והם תקועים בחניכיים.

של **חיך** עליון הם **רי"ו** שעולים גימ' גבורה, וכן **י"ו** שיניים עם **ר'** של **חיך** תחתון הרי **רי"ו** שני **וב'** פעמים **רי"ו** הם **תב"ל**. והם סוד כל הגבורות וכל הדינים וע"י **טחינת** השיניים מפררין ומדקקים הדינין וממתיקין אותם. הרי נתבאר כי **הא'** של אדני רומזת על **ל"ב** שיניים ונשאר ממנו **די"ן** להורות כי כאן שני שורשי הדינים ומתמתקים ע"י השיניים...²⁷ ע"ש.

מה בחינת השיניים

שעה"כ דף צ"ח ע"א: ... אח"כ תכוין להעביר ולהוציא ב' קולות אלו שהם זו"ן מן הפה ולחוץ ע"י ב' הויות דע"ב וס"ג הנז' והנה בתחילה הם יוצאים ועוברים דרך החניכיים שבתוך הפה דאימא **כי החיך הוא אותו העומק הסמוך אצל הגרון** והוא סוד **החכמה** אבל **החניכיים הם יותר לחוץ אשר שם תקועים השיניים** ואלו אדרבה הם דינים... בהמשך שם בע"ב שורה 3... ובהיות **הקולות עוברים דרך אלו החניכיים** הנקרא **אלהים** הם נעשים דינין ובצאת מן השיניים ושם הם נטחנים עם השיניים שהם אותיות **זסר"ץ** ואז הם נמתקים ולכן צריך לבאר לך מהו ענין השיניים. הנה השיניים הם נרמזים באות **א'** והנה **הא'** יש **בה ב'** **יודין ואות ואו** באמצע וזה הו' היא כפולה כנז' בס"ה והנה ו' **הא'** מתחברת עם יוד עילאה ונעשי' י"ו שיניים למעלה והו' הבי' מתחברת עם י' תתאה ונעשים י"ו שיניים למטה בלחי התחתון וצורתה כזה א' ואלו הם ל"ב שיניים אשר בפה העליון דא"י. הנה נת"ל כי הקול הוצא הוא בחי' ב' הויות **ע"ב ס"ג** אשר בחיך ובגרון והנה **יש בהם ז'** **יודין** והם מתחברים עם **ב' יודין** שבאות **א'** של השיניים ונכללין עמהם והרי הם **ט' יודין** והם ב' אותיות מ"ן מן **מנצפ"ך** שהם כוחות הדין **ואותם ב' הוין שבאות אלף שוכבות זה ע"ג זה כזה** || **והם רמז אל שני שורות השיניים ששוכבות זה ע"ג זה והם טוחנים ומהדקים כחות הדין** ונקרא שחקים השוחקים מן לצדיקים וענין השחיקה והטחיני' הזו הוא כי בתחילה היו הדינין מתחברים יחד סוד היודין אשר בב' הויות ע"ב ס"ג וכדי למתקן צריך לפררן ולהפרידם כל יו"ד בפ"ע ואז הם מתחברין עם ב' יודין שבאות א' ונעשים ט' יודין שהם בגי' מ"ן דמנצפ"ך ובזה נמתקו ונעשו מ"ן שהם ב' אותיות של מנצפ"ך הכלולים בב' אותיות פ"ר של שופר כנז"ל ונהפכו מתוקים כטעם הדבש... והנה כבר נמתקו הדינין של קול הזה בעברם דרך השיניים ונעשו רחמים, **ובעברם דרך השפתים אשר שם אותיות בומ"ף מתמתקים יותר... ע"ש**.

משמע החיך הוא ליד הגרון, חניכיים יותר לחוץ והם דינין, ושם מדבר בענין הקולות של השופר. הקול הוא בחי' ב' הויות ע"ב ס"ג גימ' קל"ה ע"ה קו"ל, **והוא הנמתק** אע"פ שמקורו מתוק בעוברו דרך החניכיים הוא נעשה דין ונטחן ע"י טחינת השיניים ושני היודי"ן שבא' יתפרדו כל פועלי און ונעשה **ט' יודין** ונמתק. ועוד ממה שמסדר את מסלול הקול שמתחיל להתמתק בשיניים

²⁷ **זה"ק שמות דף ג' ע"א** ממעונות אריות אלו השיניים מהררי נמרים אלו השפתיים. אריות אריה = רי"ו גבורה. הררי נמרים עם 4 אותיות והכולל גימ' שפתיים.

כוונות החול

רז

וממשיך בשפתיים להתמתק הרי שזו הסוגיה שלנו גם כן. עיין **סידור ראש השנה דף ס' ע"א**... ובעבור הקול דרך השפתיים... ע"ש. משמע משם ג"כ המסלול

שעה"כ דף ק"א רע"ד:... נשאר ב' אותיות ש"ר מן שאר"ה... והנה בזה יתבאר מאמר ספי הזוה"ק **בפר' שמות דף ג' ע"א**. וז"ל **ממעונות אריות** דא אינון **שיניים** מהררי נמרים⁷¹ דא אינון **שפון**. והענין הוא כי החניכיים העליונים הם שם **אלהים** בריבועו העולה בגימ' ר' ועם י"ו שיניים העליונים התקועים בהם הם **רי"ו** כמנין **אריה** וכן למטה... והרי כי בחינת **השיניים** והחניכיים הם בחי' ב' אריות, וזהו ממעונות אריות דא אינון שיניים... ע"ש.

שער הכוונות דף ל"ה ע"ב:... הנה ל"ב שיניים הם סוד ל"ב נתיבות החכמה שהם **ש"ך דינים** הנז'. והם י"ו שיניים למעלה וי"ו למטה... ואחוריים אלהים פשוט הוא ר'. ע"כ. ע"ש. הרי שיש שתי בחי' ש"ך וגם **רי"ו**.

שעה"כ דף צ"ח רע"ב:... חלוקת **הא'** לשניים והם רמז אל שני שורות השיניים ששוכבות זה ע"ג זה והם טוחנים ומהדקים כוחות הדין ונקרא שחקים השוחקים מן לצדיקים... ע"ש. ועיין גם בענין כוונת האכילה ביוה"כ **שעה"כ דף ק"ב רע"א**:... ע"י השיניים נמתקת ע"י התדקדקותה כנז"ל שהדין מתפזרים ואינם מתחברים וע"כ נחלש כוחם... ע"ש.

מכאן נלמד שהפרדת וחלוקת **הא'** לשניים ע"י זה גורם לטחינת הדינים, שזה מפריד יתפרדו כל פועלי און. שחיבור רשעים הוא רע. צריך להפרידם. אם כן כשהא' היא נחלקת לל"ב שיניים זה מיתוק ותיקון.

שער המצוות דף מ"ד ע"א:... 3 שורות לפני ד"ה גם נודע... וזה ביאורו הנה נודע כי **כל בחי' שבעה המלכים לא נתבררו אלא ע"י החכמה הנקרא מחשבה כנז' בזו' פקודי דף רנ"ד סוע"ב** ובריר פסולת מגו מחשבה וכו' ובמחשבה אתבריר כולא. **גם נודע מ"ש בפר' ויקרא דף ד'** אכלו רעים לעילא דא או"א דתמן אכילה, ולכן צריך לכוין בעת האכילה אל אות אלף שהיא בינה כנודע בסוד מ"ש **מס' שבת פרק הבונה דף ק"ד**... אלף בית אלף בינה, ותכוין בצורה אל החכמה כמו שית'... ותחילה תכוין כוונה קצרה דרך כלל וזו היא כי הנה ענין הבירור ע"י ל"ב שיניים שהם כנגד ל"ב נתיבות חכמה המבררין הכל כנז' דבמחשבה אתבריר כולא והם הטוחנים ומפררים את המאכל וע"כ יתברר האוכל מתוך הפסולת... ע"ש.

יש ג' שלבים (1) השיניים הם ש"ך (2) והם י"ו ועם ר' זה רי"ו (3) והדבר השלישי הוא הטחינה. והטחינה היא ע"י ל"ב שיניים ומתמתקים.

שער המצוות דף מ"ד ע"א למטה 9 שורות מלמטה:... וכבר נתבאר בתיקונים סוף תיקון ה' כי אות **א'** בציר **יו** היא בחכמה וזו הוא"ו שבאמצע צריך לחלקה לאורכה ותהיה שני ווי"ן זו ע"ג זו כזה **יו וי (א)** ואז נמצאו י' עלאה עם ו' עלאה הם י"ו שיניים העליונים ויו"ד וא"ו התחתונים הם י"ו שיניים התחתונים... ע"ש.

⁷¹ מהררי נמרים גימ' שפתיים ד' אותיות.

רח

כוונות החול

שער הפסוקים דף מ' סוף ע"ד: סי' ד' שניך כעדר הקצובות וגוי' ר"ת שניך כעדר הקצובות הוא שכ"ה והם דינים הנודע אצלנו והם השיניים שהם גבורות וכל אלו השכ"ה דינים הם מתבררים במחשבה שהוא אבא כנז' בזוהר פר' פקודי והוא סוד משה שהוא בחי' שני שמות, אחוריים דהויה דיודין דאבא שהוא קפ"ד, ופנים דאהיה דיודין שבאימא שהוא קס"א, ושניהם בגימ' משה ולכן נרמז בר"ת שעלו מן הרחצה הוא משה לרמוז שע"י משה נרחצים ומתלבנים ומתבררים.

דב"ש דף ס' ע"ג: סי' ד' פי' שניך כעדר הקצובות וכו' ר"ת פ' זה הוא שכ"ה והם השניים שהם הגבורות וכו' ועיין שעה"כ דרוש ה' דברכת אבות ובדרוש ג' דיוה"כ שם מבואר דהשנים הם גבורות דהיינו י"ו שנים עליונים עם חיד עליון שהוא ריבוע אלהים גימ' ר' הרי רי"ו שהוא גימ' גבורה וכן... ע"ש.

נמצא דהשניים הם גבורה, גימ' רי"ו, וגם הם שכ"ה כמבואר בשעה"כ דל"ב שניים הם ש"ך דינים... אלו שכ"ה דינים מתבררים במחשבה שהוא אבא... יע"ש.

ולפי זה הכל מסודר שהשיניים הם ש"ך או שכ"ה דינין. והם גם בחי' י"ו עם ר' הרי רי"ו וזה שורש הדינים, הש"ך מתמתקים בשורשם שהוא רי"ו. ושני פעמים י"ו שיניים הם ל"ב נתיבות חכמה, שהוא אבא והוא משה. וזה ע"י הטחינה של ל"ב השיניים שהם בחכמה (חו"ב דאבא) דבמחשבה אתבריר כולא ואז מתמתקים. ע"ש.

סידור הרש"ש דף נ"ב ע"ב:

1) רואים א' חתוכה (אע"פ שהיא שלמה צריך לראותה חתוכה בשאר הסידורים זה מסודר) י"ו שיניים עליונים ואח"כ ריבוע אלהים שעולה גימ' ר' חניך עליון הרי רי"ו וכן שורה נוספת כזו רי"ו שני כל זה יוצא מא' של אדני .

2) שורה נוספת: דין להמתיק ב' הרי"ו בל"ב שיניים הנ"ל ע"י טחינתם את ב' הריבועים הנ"ל ¹¹ (המיתוק ע"י הטחינה יתפרדו כל פועלי אוון).

בסידור היר"א כתוב רק דין להמתיק ב' הרי"ו בל"ב שיניים הנ"ל (השאר תוספת מאוחרת ע"פ שעה"כ) וכך עד כאן זה אליבא דכוליה עלמא ומה שכתוב ע"י טחינתם, זה גם טוב ויפה, אך מה שכתוב את ב' ריבועים הנ"ל זה קשה, ואף סותר מה שאמר בתחילה להמתיק ב' הרי"ו, ולא רק הריבועים וצ"ע, על תוספת זו. אך ודאי הכוונה שצריך למתק את ב' הרי"ו.

לפי שער הכוונת משמע שדווקא האי' ב' י"ו הם המיתוק לריבוע אלוהים, ולדין של אדני. אך לפי הרש"ש בסידור דווקא סידר הדינים בא' של אדנות ואת המיתוק בדין של אדני.

¹¹ משמע ב' הריבועים רק הרי' שהוא ריבוע וזה לא כולל את שני הי"ו י"ו אך זה יהיה קשה שכן צריך למתק את הכל. וכך צריכים לכוון למתק הכל ולא רק הריבועים.

שער הכוונות דף ל"ה ע"ב: שורה כנז'. ואחר כך **יוצאים** יותר לחוץ אל השפתיים^ה במלת שפתי ו**נמתקים יותר** הרב מביא את הכוונה הראשונה שפתי השפתיים אותיות **בומ"ף** גימ' די"ן די"ן (הם שני שורשי הדינים שבשני החניכיים הנז' יחד עם השיניים והכוונה לבי פעמים רי"ו וצריך להמתיק ב' פעמים רי"ו,) אמנם מיתוקם ע"י מילוי **עסמ"ב**... שהם גם כן גימ' ב' דין.

ב) וכאן ראיתי שינוי לאדם אחר (הוא הר"מ נגארה ז"ל) ומוסיף כאן שתי בחינת הדינין שהם **ש"ך ופ"ר**... ע"ש.

סידור הרש"ש דף נ"ב ע"ב:

1) שפתי: **בומ"ף** אותיות השפתיים, גימ' **ב"פ** דין שהם ב' רי"ו הנז"ל **וכנגד ש"ך ופ"ר** (זה השינוי מאדם אחר)

2) להמתיקם **במילוי עסמ"ב** גימ' **בומ"ף** הנז' וכאן סידר הכוונה **שורה א'** ד' מילוי עסמ"ב **שורה ב'** י"ו וריבוע אלהים וש"ך ה' פעמים די"ן **שורה ג'** י"ו וריבוע אלהים ומנצפ"ך. ע"כ בסידור שלנו.

בסידורים החדשים סדרו: **שורה א'** ד' מילוי עסמ"ב. **שורה ב'** -מנצפ"ך פ"ר דינים. **שורה ג'** - ה' די"ן ש"ך **שורה ד'** - י"ו וריבוע אלהים. **שורה ה'** - י"ו וריבוע אלהים. וזה על פי סידור הרב ווידאל קוינקא.

בעניין המילוי של עסמ"ב בסידור שלנו סידרו רק את המילויים 6 אותיות ולא כתוב את ההויה שהיא שורש המילוי^ה. בסידור **היר"א א' עמ' 584** כתב את הכל עסמ"ב שלם גם ההויה וגם המילוי ורק הדגיש את המילוי וההויה בקטן.

מעיל אליהו עמ' ק"כ: ד"ה שפתי **בומ"ף**... לכאורה זו הכוונה השניה בשם אדם אחר... יש גרסת סידורים שהעסמ"ב כולם מסודרים כמו היר"א וצויין על המילוי, ויש סידורים כמו שלנו שסידרו רק את המילויים, ומפלפל שם מה יותר נראה נכון, והביא **שפת אמת שבסוף ספר אמת ליעקב דף ק"ו ע"א** ד"ה אלא מערכת שין. **ואמר שלדעתו יותר טוב לסדר המילוי לבד בלי הפשוט.** אך בשורה אחרונה כותב **שקבלתי שבכל מילוי יש לכוון עם שורשו הפשוט.** וראה **באתי לגני א'** בקצירת האומר **בדף ח' אות י"ח** מביא משפט זה של המעיל אליהו.

ועוד ממשיך בשינויים בין כוונת ר' מ. נג'ארה ובין הרב גדליהו הלוי. והשינוי הוא **שרבי משה נג'ארה הוא עושה מיתוק גם לש"ך ולפ"ר.** מה שאין כן לפי הרב גדליהו הלוי, שהוא עושה רק מיתוק לרי"ו בשיניים וגם בשפתיים. והרשי"ש עשה שניהם. אמנם הרי"ו כולל את הש"ך והפ"ר. ולכן אע"פ שנעשה

^ה אותו רי"ו שראינו ומתקנו אותו במערכת של השיניים ועכשיו יוצאים לשפתיים ומתמתקים יותר.
^ה בעניין זה עיין ע"ח א' דף צ"א ע"ג למטה דע... **מבו"ש דף י' ע"ג 3** שורות מלמטה וכן צמח בע"ד. ראה **שע' הפסוקים דף א' ע"א. אמת ליעקב דף צ"ו ע"א אות ק"ג.** וכן **שם דף צ"ד ע"ב אות מ"ג. סוף אמת ליעקב, שפת אמת דף ק"ו ע"א** ד"ה אלא **יובן דב"ש דף מ"ב ע"ד** פשוט בכתר שאינו נמצא אלא בו....

את הכוונה של הרב משה נגיארה, ונוסיף את הש"ך והפ"ר, **אך צריך לשים לב** שיש למתק קודם את הש"ך והפ"ר **ואחר כך שורשם שהם הב' רי"ו**. ולכן יש נפקא מינה לסדר הכוונה בסידור וצריך לסדר למעלה בשורה הראשונה והשניה ש"ך ופ"ר ואחר כך את הרי"ו שהם השורש של הדינים. ע"ש. במע"א קכ"א.

כוונת תפתח

שעה"כ דף ל"ה ע"ב: **תפתח** תכוין בסוד הנקודה הנקראת **פתח** שהוא **בחכמה** והיא הויה **דע"ב דיודי"ן** שיש בה **ארבע** יודין כל אחד כלול **מעשר** הרי **ת'** של **תפתח**, והכוונה היא לכוין ל**זווג או"א** בבחינת **זיווג העליון** הנעלם בסוד **הפה שהם החיך והגרון שהם או"א והם אותיות גיכ"ק ואחה"ע** והם גימ' **רי"ו** ואחד יותר, והכוונה היא כי **רי"ו** הם הדינים והם בגימ' **גבורה** והם נמתקים ע"י **האחד** היתר הכולל להן והוא סוד **אלף** הממתקם כנ"ל. ע"כ.

הרב התחיל ב**פתח** הניקוד הזה שהוא **בחכמה**, והחכמה היא הויה **דע"ב** דיודין ויש בה **ד' יודין**, וכל אחת כלולה בעשר, הרי **ד'** מאות זהו **ת'** של **תפתח**, **הת'** היא נקודה שניה, שמזכיר הרב, **הפתח** הוא עיקרי שהוא רומז ל**חכמה**, זה חזק, זה ודאי, לכן פתח הרב בנקודת **הפתח**. **תפתח** מרמז לחכמה והרב מזכיר כאן **זיווג עם הבינה? וכוונת הרב להודיע לנו שיש זיווג או"א**.
ע"ח א' דף ע"ח ע"ד: ... נמצא כי הזווג היה בא"א עצמו וכבר ידעת מ"ש רבותינו ז"ל היכי דמי לאלתר כל זמן שהרוק מצוי בפה **והוא נשיקין** הקודמין לזווג כי הם **בחי' זווג עליון בפה עצמו** לכן תחלה היה זווג עליון דפה דא"א להוריד כח הטפה ההיא כלולה במ"ב זווגים כי כבר הודעתך כי **החיך הוא החכמה** והענין כי החכמה (מ"ס) דא"א יש בה **י"ס** כלולות בראש לבדו **ויסוד שלה הוא החיך** והוא המזדווג עם **הגרון שהוא המלכות** ונקרא **בינה** בערך שאר הגוף כנודע

זיווג העליון חיך וגרון הוא זיווג דנשיקין הנעשה בפה דא"א. **חיך** הוא סיוס מוחא סתימאה **יסוד** שבו. והזיווג הוא עם **המלכות** של מוחא סתימאה, שהיא **בינה**¹⁷ בגרון. עיין **שער א"א פרק ח'**: ע"ש. **חכמה ובינה הפרטיים של א"א**. וכן הוא **בז"א** וכמו שכתב **הרב מע"א עמ' שני"ו ע"ב**. וכן הוא **בשער מ"ד ומ"ן פרק ט'** משמע שיש גם בז"א יחוד חיך וגרון... ע"ש. בעניין הבינה שירדה לגרון **ע"ח א' דף ע"ח אע"ד**: ... הבינה, **לעולם סוד הגרון** כפי איזה בחינה שתהיה... משמע בכל הפרצופים וגם בז"א... ע"ש. **יפה שעה שם אות א'**... ע"ש. **מזכיר שלום מערכת הב' אות ד' ט'**.
סידור הרש"ש דף נ"ב ע"ב:

¹⁷ בסוד מלכות של עליון שהיא הבחינה התחתונה כאן בינה. בגרון יש שתי בחינות **מלכות** של מוחא סתימאה, וגם מתחילה הבינה. **ע"ח שער א"א פרק ח' דף ס"ה ע"ב**. זהו זיווג חיך וגרון, היסוד והמלכות, או בינה כללית.

ריא

כוונות החול

- (1) **תפתח** הויה דע"ב (והיודי"ן מצויינים, מודגשים) **ת' דתפתח** כמספר ד' יודי"ן שבחכמה שנקודתה **פתח** ד**תפתח**. כאן הסידור הפך הסדר של שעה"כ והתחיל בת' והע"ב עם ד' היודין, ורק אח"כ על הרמז בניקוד **הפתח**.
- (2) **ותכוין** לזווג^ה **או"א** שבחיד **וגרון** שהם אותיות **אחה"ע** **גיכ"ק** חיבור אותיות חיד וגרון גימ' **רי"ו** להמתיקו בא' **א** היותר על רי"ו. (חיבור **אחה"ע** גיכ"ק גימ' רי"ו 1 יותר). עיין פאת השדה עמ' שמ"ג **ותכוין** לזווג **או"א** שבחיד **וגרון** וצ"ל **או"א דז"א** שבחיד **וגרון** ע"כ. נראה שהכוונה **או"א** שבחיד **וגרון דז"א**. ע"כ. ע"ש.

מעיל אליהו עמוד קכ"א סע"ב: **תפתח**. יש סידורים **שמסודר** בו שם ע"ב, ומצויין על היודין, וראיתי בסידור ישן **שאין מסודר** בו שם ע"ב, ולפק"ד **שהיא הגרסא הנכונה**, לפי שמדברי רבינו בשעה"כ וכן רבינו הרש"ש דזה שכתב שהתיו של תפתח היא כמנין ארבע יודין דע"ב היא **לאשמועינן היאך רמוז בתיבת תפתח אבא**, אבל אין הכוונה **שיכוין** ביודי"ן דע"ב, וכבר שאלתי **למכוונים** יצ"ו ואמרו לי **שהם אינם מכוונים ביודי"ן דע"ב הנזכר....** ע"ש.

חיד וגרון יש בכל הפרצופים

ע"ח א' דף ע"ח ע"ד: והנה בעת שנזדווגו חיד וגרון להוציא או"א מסוד הגרון וחגי"ת של א"א כנודע הנה אז יצא הטפה ולעולם הטפה הוא משם ע"ב כנודע ואח"כ נתלבשה בשם ס"ג **שהוא בבינה שהוא לעולם סוד הגרון כפי איזה בחי' שתהיה** ואז יצאו או"א והתחיל הכתר שלהם מן הגרון דא"א.

יפה שעה: אות א) ואח"כ נתלבשה בשם ס"ג **שהוא בבינה שהוא לעולם סוד הגרון כפי איזה בחי' שתהיה** וכו'. ולעיל שעי' א"א פ"ח הוא אומר שדווקא בפרצוף א"א לבדו הוא שירדה בינה לגרון לא כן בכל שאר פרצופי האצילות כי כולם חוי"ב שלהם עומדים להם בראשם שוים בקומתם. כבר כתב רז"ל שם **בשע' מ"ד ומ"ן פ"ט** שגם בכל הפרצופים היסוד דחכמה הוא חיד והיסוד דבינה הוא בגרון. ע"ש. עיין דב"ש דף מ"ח ע"א שהאריך בזה.

בשע' מ"ד ומ"ן פ"ט ע"ח ב' דף ע"ג ע"ג: וכנגדן ז' תיבות בפסוק ישקני מנשיקות פיהו וגו' וביאור הדבר שהנה **חוי"ב דז"א הם דוגמת או"א ממש והם מזדווגים בסיוס ג"ר ע"י הדעת המתברס ואמנם סוד חיבור זה הוא בתוך הפה כנודע אצלינו שהחיד הוא חכמה והגרון הוא אמא והלשון הוא הדעת המזווגן ושם מזדווגים יחד... ע"ש.**

^ה הכוונה כאן בזיווג או"א היא בחינת הבן בחכמה שהיא ו"ד של מילוי הי' וכאן זה או"א ששניהם הם במדרגת אבא חכמה וישו"ת הם בחינת בינה וכאן הזיווג הוא חיד וגרון. עיין **מעיל אליהו דף שני"ו** בשם סידור הרב חיים הכהן תלמיד מוהרר"ו. אבל אצלינו אנו מדברים על פרטי מוחא סתימאה היסוד והמלכות שבה והם בערך חכמה ובינה. שעי' מ"ד ומ"ן ע"ח א' דף ע"ח ע"ד

כוונות החול מי בעל השמועה של כוונת תפתח

בשעה"כ דף ל"ה ע"א: מתחיל הרב בכוונת אדני שפתי וכו' והשמועה הראשונה היא של מהר"ם מינץ, ובהמשך בתיבת אדני מהרב גדליהו הלוי, יש כוונה של רי"ו שם דף ל"ה ע"ב. ובהמשך בתיבת שפתי יש כוונת מהרב גדליהו הלוי מיתוק רי"ו. ויש משם מהר"ם נג'ארה, שינוי בכוונת הרי"ו והוסיף השי"ך והפ"ר. ואחר כך באה כוונת תפתח לא ברור לפי שעה"כ מי הוא בעל השמועה, האם הרב משה נג'ארה הסמוך, או הרב גדליהו הלוי. לפי פרי ע"ח דף נ' ע"ד – נ"א ע"א: הסדר שונה, השינוי של הרב נג'ארה כתוב לאחר מילת תפתח, אחר שגמר שלושת הכוונות של הרב גדליהו הלוי הביא את הרב נג'ארה.

פרי ע"ח דף נ' ע"ד: 8 שורות מלמטה... עוד יש כוונה אחרת וכן מצאתי להרי"ר גדליהו הלוי יצ"ו והוא כי במילת אדני... מביא כאן מיתוק הרי"ו ע"י השניים... ואחר כך בדף נ"א ע"א מביא שאר הכוונות וגם מה שכתב הרב משה נג'ארה וכותב בסוף וזה ההפרש שראיתי בינו לביני... ע"כ. ע"ש באורך. אך מכל זה משמע שהכוונות אלו הם גם ממוהר"ו עצמו ולא רק מהחברים כמו שמשמע משעה"כ.

הנה בספר שרף פרי ע"ח דף ל"ה ע"ד: ... וכתב הרב ז"ל בשם הרב ר' גדליהו הלוי יצ"ו לכּוּן בשלושה תיבות של אדני שפתי תפתח להמתיק הדינים אלו תחילה בעברם דרך השניים ואח"כ בהשפתיים ואח"כ בחיך וגרון... ע"ש. ובמילת תפתח שרף פרי ע"ח דף ל"ו ע"א כתב... והם אותיות גיכ"ק אחע"ה שהם גימ' רי"ו וא' יותר כי הרי"ו הם הדינים הנ"ל והם מתמתקים ע"י האלף שהוא הא' היותר... ע"ש. משמע כאן בפירוש שכוונת תפתח היא מהרב גדליהו הלוי.

האם צריך לכוון אחע"ה גיכ"ק משולבים

מעיל אליהו עמוד קכ"א ע"ג: ... הביא סידור הרב וידאל קוינקא שסידר אחע"ה גיכ"ק בשלוב ואומר שלדעתו אין לשלבם, מפני שהרב לא כתב לשלבם וכן לא משולבים בסידור הרש"ש וכן שמע מהיר"א שאין לשלבם. ונותן טעם לזה שכן כל שילוב מורה על זיווג, וכאן הוא זווג או"א שהם חיך וגרון ומה שמוציאים זה אחע"ה וגיכ"ק שאינם מורים על הזיווג, אלא על תוצאת הזיווג. והכוונה שיזדווגו או"א שהם בחיך וגרון ומולידים אותיות אחע"ה גיכ"ק שהם כמספר רי"ו ואחד יותר, והוא הממתק הרי"ו שהם הדינים^ט... ע"ש. משמע שדעתו שאין לשלבם ושלא כסידור הרב

^ט הביא הרב בהמשך שודאי לא שייך שילוב לפי הסידור של הרב חיים הכהן תלמיד מוהר"ו שכתב הוא בשמו בעמוד שני"ו שאו"א בעצמם עולים לחיך וגרון כשרוצים להתייחד, ולא אומר שיש בחינת או"א פרטיים של חיך וגרון... ע"ש. עיין עוד ע"ח ב' דף ע"ג ע"ג: 5 שורות מלמעלה... ישקני מנשיקות פיהו וגו' וביאור הדבר שהנה חוי"ב דז"א הם דוגמת או"א ממש והם מזדווגים בסיום ג"ר ע"י הדעת המחברם ואמנם סוד חיבור זה הוא בתוך הפה כנודע אצלינו שהחיך הוא חכמה והגרון הוא אימא והלשון הוא הדעת המזווגן ושם מזדווגים יחד... ע"ש.

וידאל קוינקא. ובסוף דבריו אומר... אכן בסידור היחודים יחוד החוטם שם עשה אחע"ה גיכ"ק בשילוב, וצריך להתישב בדבר. משמע שאולי צריך לחזור בו ולשלבם כמו הרב קוינקא וסידור היחודים. ע"ש.

סידור היחודים בניהו זיכוד הנפש דף ל"א ע"ב:... ויחברם ויזווגם ויכוין כי הם גימי רי"ו ע"ה. ורואים שם **אגחיהכעק** והם משולבים. ע"כ. נראה שהרב מני הביא דווקא את סידור הכוונות היחודים ולא את **שער רוח הקודש דף מ' ע"ד יחוד ג'**:... וכבר ידעת במ"א כי גם בפה יש בחינת זיווג מן הגרון והחיד אשר בו שהם **אחע"ה וגיכ"ק** כמו שנתבאר בע"ה ואז יוצאים שאר שלוש עד שנעשים כ"ב אותיות... ע"ש. לא הביא את המקור הזה מפני שלא מופיע כאן משולב.

שעה"כ דף צ"ג ע"ד:... כי הנה **כ"ב אותיות נמשכות מן חמש מוצאות הפה** כנודע, והנה הם נוצרים מן חיבור החיד והגרון... ע"ש.

ע"ח א' דף ס"ז ע"ג:... מבואר שם **שמזיווג חיד וגרון יוצאים שאר אותיות** מוצאות הפה האחרות... ע"ש.

ע"ח א' דף כ"ב ע"ב:... וה"ג הם וכנגדם יש ה' מוצאות הפה והם גרון וחיד וכו'... ומכח ה"ג שבחותם דילה נפתחו אלו ה' מוצאות הפה הנקרא פתחי חותם נמצא כי שורש ה' מוצאות נעשה מה"ג דמנצפ"ך ואז יצאו מה' **מוצאות כל הכ"ב אותיות** בסוד אחע"ה וכו' הנחלקים לה' חלקים...

בית לחם יהודה א' דף י"ב ע"ג:... ואז יצאו מה' מוצאות כל כ"ב אותיות כי ה' **מוצאות הפה הם לחוד והכ"ב אותיות הם לחוד** כי ה' מוצאות הפה הם חיד וגרון ולשון ושניים ושפתיים והכ"ב אותיות הם אחע"ה גיכ"ק דטלנ"ת זסשר"ץ בומ"ף. ואלו הכ"ב אותיות הם **עוברים ויוצאים** מדרך ה' מוצאות הפה. ע"כ.

אם כן לפי זה מובן שלא צריך להיות זיווג **באותיות** אלא רק במוצאות שהם **חיד וגרון**. (1) יש יחוד **חיד וגרון** והוא להוציא ה' מוצאות הפה הכ"ב אותיות, (2) ויש זיווג **אחע"ה גיכ"ק** שמזיווגם יוצאים שאר מוצאות הפה, כמו שיש ביחוד חוטם ופה.

באתי לגני ב' עמ' ק"ג:... עיין לתורת חכם זיע"א דף ע"ב ע"א שיש ג' זיווגים **בחיד וגרון**. (א) הוא דחוי"ב דאוי"א וישסוי"ת דא"א... (ב) הוא בזו"ן שלהם והוא פרי הוי"ק, וזיווגם הוא גיכ"ק אחע"ה. (ג) הוא דמלכויות שלהם... ע"ש.

משמע שיש ג' זיווגים והאמצעי הוא **שילוב גיכ"ק אחע"ה**, וכנראה הוא אשר עושים בייחוד הפה, אך בכוונת תפתח אין מכאן הוכחה שזהו אותו זיווג. ועל כן למסקנה נראה שכל החשש של המעיל אליהו, שמא צריך לעשות כמו הרב קוינקא וסידור היחודים ירד, שאין זה קבוע לראות אותם משולבים. אלא יש פעמים שהם משולבים⁷¹, ולא בכוונת תפתח.

⁷¹ נלע"ד שעדיין קשה על היחוד חיד וגרון שרואים שילוב שיש יחוד האותיות שממש נולדים אותיות הלשון השניים והשפתיים, שהרי אין אותיות שהם כלים בפה ורק מחוץ לפה יש אותיות, ואולי מפני שנוצרו שם האותיות אז כאילו יש שם אותיות וצ"ע.

כוונות החול הא' היתר הממתקן

שעה"כ דף ל"ה ע"ב: ... והכוונה היא לכוין לזווג או"א בבחינת זיווג העליון הנעלם בסוד הפה שהם החיך והגרון שהם או"א והם אותיות גיכ"ק ואחה"ע והם גימ' רי"ו ואחד יותר, והכוונה היא כי רי"ו הם הדינים והם בגימ' גבורה והם נמתקים ע"י האחד היתר הכולל להן והוא סוד אלף הממתקם כנ"ל. ע"כ.

אם כן יש כאן ד' דברים (1 יחוד או"א, 2 חיך וגרון, 3 גיכ"ק ואחה"ע (4 רי"ו וא' יותר, ואז אומרים רי"ו הם הדינים ונמתקים ע"י אחד יותר. איפה עושים מיתוק האם באחה"ע גיכ"ק, ואז הא' של אחה"ע הוא הממתק או רי"ו זו בחינה נוספת, הרי"ו וא' יותר זה עצמו אחה"ע וגיכ"ק. שמן ששון ג' דף מ"ו רע"ב: ... צ"ע דאותיות אחה"ע היא אימא נוק' וגיכ"ק הוא אבא זכר ואיך יבוא הממתיק ע"י אלף שבנו"ק דאין מיתוק רק ע"י הזכר. ע"כ.

שערי רחמים ב' ש' ק"י: כיצד א' דאחה"ע שהיא דאימא תמתיק גם לגיכ"ק שהוא סוד אבא... הביא שכך שאל השמן ששון ע"ש. משמע מהשואל שהרי"ו הוא חלק מהאחה"ע גיכ"ק. תשובה: ... השפע והגבורות הם יורדים מאו"א. ועתה כוונתינו למתק הגבורות הבאים מאו"א הנרמזים באחה"ע וגיכ"ק והמיתוק הוא ע"י האחד היותר מהרי"ו אבל אין הכוונה למתק אחה"ע וגיכ"ק אלא הגבורות הבאים מצידם... הכוונה כי הרי"ו הם הדינים והם גימ' גבורה ונמתקים ע"י האחד היתר הכולל להם והוא סוד א' הממתקן... ע"כ. ע"ש.

משמע הרי"ו בא מצידם של אחה"ע וגיכ"ק, ולא הם עצמם מכאן שסרה השאלה של השמן ששון שאין כאן א' וחה"ע גיכ"ק שהם של אחה"ע וגיכ"ק. אלא הרי"ו זה תוצאה מהם, ומדובר על גימ' שלהם שהיא רי"ז ואין מיתוק אלא לגבורות הבאים מצידם שהיא גימ' רי"ו והמיתוק ע"י הא' היתר על הרי"ו, שהוא של אחה"ע. ועל פי זה גם מה שאומר הרב מעיל אליהו שהא' היא של אחה"ע בא על נכון. מעיל אליהו עמ' שני"ז ע"א: ... משמע שהא' הממתק הוא א' דאחה"ע... ע"ש.

כוונת ופי

שעה"כ דף ל"ה ע"ב: ופי. תכוין להמתיק ב' גבורות מן החמשה של מנצפ"ך והם מ"ן שהם בגימ' פ"י... ומיתוקם הוא ע"י ד' יודין שבהויה דע"ב וג' יודין שבהויה דס"ג הרי ז' יודין. ובאות א' של אדני יש ב' יודין ואות ו' באמצע הב' יודין כנז"ל, תחבר^{רי"א} שני יודין עם הז' יהיו הכל גימ' פ"י. והענין הוא כי שני יודין אלו עם הוא"ו שבאמצע הנחלקת לשתי ווין כנ"ל הם י"ו שינים עליונים וי"ו שינים תחתונים. וכאשר השפע והדינין יורדין מן או"א הנקרא ע"ב וס"ג שבהם ז' יודין... וכאשר הז'

^{רי"א} הכל ט' יודין ונעשה את המיתוק ע"י ששני יודין שהם בשיניים יטחנו את כל הז' יודין ויתחברו וימתקו.

כוונות החול

רטו

יודיין נטחנים עיי ב' היודיין ונעשה הכל מן^{ר"ב} וזמ"ש חז"ל למה נקרא שמם שחקים ששוחקים מן לצדיקים. אות ו' של ופי הי"ס ו' שבאות א' הנז'.

שעה"כ דף צ"ח ע"א:... ואחר כך תכוין בענין הוצאת הקול^{ר"ב}... אח"כ תכוין באותיות גיכ"ק אשר בחיך דאימא הסמוך אל הגרון כי החיך הוא סוד חכמה^{ר"ב} המזדווג עם הגרון שהוא בינה... ותכוין כי זה הר"י הוא זיווג או"א עיי חיך וגרון בסוד אכלו רעים גם ר"י אלול עם הכולל הם סוד רזי לי רזי לר"ט כו'.

אחר כך תכוין בהויה דע"ב דיודין שבאבא (זה החיך) ולהויה דס"ג שבאימא בגרון, ותכוין כי ב' הויות אלו הם בגימ' קה"ל ועם הכולל הם קול קול בז"א קל"ה בנקבה.^{ר"ט} ועיי השמות אלו נכפים הדינין שבהם. אח"כ תכוין להעביר ולהוציא ב' קולות אלו שהם זי"ן מן הפה ולחוץ עיי ב' הויות דע"ב וס"ג והנה בתחילה הם יוצאים ועוברים דרך החניכיים... ובהיות הקולות עוברים דרך אלו החניכיים הנקרא אלהים הם נעשים דינין ובצאת מן השניים ושם הם נטחנים עם השיניים שהם אותיות זסשר"ץ ואז הם נמתקים... עייש באורך.

משמע שיש עיי זיווג או"א שבחיך וגרון, שם ע"ב ושם ס"ג ובהם יש ז' יודיין והם רחמים ובעברם דרך השיניים הם נהפכים לדין שכן בחיך ושיניים יש שם אלהים בריבוע גימ' ר' ועם י"ו שינין עליונות וי"ו שיניים תחתונות מתמתקין עיי הטחינה ושני היודין של הא' הם מצטרפים עם הז' של ע"ב וס"ג ונעשה הכל גימ' ט' יודין כמנין מ"ן, וכאן השיניים נרמזות בשני הוויין שהם שתי שורות השיניים והיודין של הא' נטחנים יחד עם הז'. הכל מ"ן ונמתק. ועיין פרי ע"ח דף קל"ט ע"ג שורה זה ועיין ע"ח א' דף ס"ח ע"ד.

סידור דף נ"ב ע"ב:

1) ופי: יכוין להמשיך ד' יודין דע"ב דאבא וג' יודין דס"ג (דאימא)^{ר"ב} ולהעבירם דרך פיו דז"א ולהמתיקם עיי טחינת י"ו שיניים עליונים (וי"ו שיניים) ותחתונים הרמזים באלף דאדני^{ל"ח}.

^{ר"ב} מתמתקים הז' יודין עיי טחינת השניים, ולמה צריכים מיתוק הרי באים מלמעלה? אלא בגלל שעברו דרך החניכיים שהם דין נהפכו לדינים וצריכים מיתוק. ראה שעה"כ דף צ"ח ע"א- ע"ב. שם מדבר באימא שהוא תקיעת השופר אך אצלנו זה ז"א.

^{ר"ב} כאן הרב מדבר בענין השופר וכאן הכל הוא באימא אך יש גם כן הכל בז"א.

^{ר"ד} זיווג חיך וגרון הוא ביסוד דחכמה עם מלכות דחכמה שהיא הבינה בגרון.

^{ר"ט} ישעיהו כ"ד ט"ז. עיין שרף פריע"ח דף קל"ג על הדרוש של התקיעות.

^{ר"ט} יש שתי מערכות אבא ואימא חיך וגרון ויש שם ע"ב ס"ג שהתוצאה היא חיבור ע"ב ס"ג קול קלה זי"ן. כמו שאב ואם תוצאה ילד שהוא גימ' שלהם. והם היורדים לז"א והם יהיו קול וקלה, בשעה"כ כתוב יורדים מן או"א, וכאן כתוב עוברים דרך השיניים והחניכיים ששם שמות אלהים כידוע והופכים להיות דינים. שבתוך הפה. הקול בשלב הקודם כבר היה ממותק עיי הע"ב וס"ג אך כשעובר דרך השיניים והחניכיים אז הם צריכים מיתוק, היודין.

^{ר"י} ירי"א א' 584. כאן הרש"ש עושה קודם את הטחינה שנעשה מיתוק. היפך משעה"כ.

^{ר"ח} א' דאדניי אינו בנוק' אלא בפה דז"א רק זה רמז בלבד לכן כתב הרמזים באלף דאדני. שערי רחמים ב' ש' קיי"א לעולם י"ו שיניים עליונים ותחתונים הם נרמזים באות א' הן דאיה הן דאדני והוא רמז בעלמא... עייש.

כוונות החול

רטז

- 2) ויחבר עמהם ב' היודין דאלף הנז' עם הז' יודין הנז' ונעשו הכל גימי מ"ן ריט שהם ב' גבורות מ"ן דמנצפ"ך^ר העולים פ"י.
- 3) ו' של ופי ו' שבצורת אלף.
- 4) עוד ימתיק מ"ן הנ"ל בס"ג ובכ"ב אותיות וה' מוצאות גימי פ"י מ"נ (ציור ס"ג ועוד כ"ב אותיות וכ"ב אותיות בסדר ה' מוצאות הפה.) כאן בסידור הכוונה הפוכה מהכתוב בשעה"כ.

סיכום שתי כוונות תפתח ופי

צריך להבין את שתי הכוונות **תפתח ופי** על פי רבי שאול בשערי רחמים. הנה כתב בשעה"כ דף ל"ה ע"ב: ... והכוונה היא כי רי"ו הם הדינים והם בגימי גבורה והם נמתקים ע"י האחד היתר הכולל להן והוא סוד אלף הממתקם כנ"ל... והענין הוא כי שני יודין אלו עם הוא"ו שבאמצע הנחלקת לשתי ווין כנ"ל הם י"ו שיניים עליונים וי"ו שיניים תחתונים. וכאשר השפע והדינין יורדין מן או"א הנקרא ע"ב וס"ג שבהם ז' יודין... וכאשר הז' יודיין נטחנים ע"י ב' היודיין ונעשה הכל מן... ע"כ. קשה לכאורה איך הרי"ו הם דינים.

רבי שאול בשע"ר כתב בתשובה " השפע והגבורות הם יורדים מאו"א." ועתה כוונתינו למתק הגבורות הבאים מאו"א הנרמזים באחע"ה וגיכ"ק והמיתוק הוא ע"י האחד היותר מהרי"ו אבל^{כא} אין הכוונה למתק אחע"ה וגיכ"ק... ע"כ.

הרי"ו שבה מאו"א הוא לא דינים ואין כוונתינו למתקו, ויש גבורות הבאים מאו"א ונרמזים באחע"ה גיכ"ק. וזה רי"ו אחר, שהוא דין בעברו דרך החניכיים. אך הרי"ו שהוא גימי אחע"ה גיכק הוא לא דינים.

הרב כתב בשעה"כ דף צ"ח ע"ב: ... והנה בתחילה הם יוצאים ועוברים דרך החניכיים... ובהיות הקולות עוברים דרך אלו החניכיים הנקרא אלהים הם נעשים דינין... לכן בא הא' שהוא סוד השיניין ונטחנין על ידם ונמתקים. ע"כ. ברור שהדינים מופיעים בעברם דרך החניכיים ושיניים

וזה מה שמוסיף בתשובתו רבי שאול " השפע והגבורות יורדים מאו"א," וע"י כך מקשר את כל הסוגיה. שכן גם בכוונת תפתח יש רי"ו שצריכים למתק ע"י א' היתר על חשבון אחע"ה גיכ"ק, וצריך להבין שהרי"ו הנמתק אינו הרי"ו שהוא בגימי, שכן שם זה ממותק. אלא הרי"ו שאנחנו ממתקים ע"י הא' היתר, הוא רי"ו שעבר דרך

^ר יש כאן לכאורה כפילות נעשה הכל גימי מ"ן ועוד כתב שהם ב' גבורות מ"ן דמנצפ"ך, צריך להבין שאין כפילות מה שאמר מ"ן זה בז"א, והמ"ן המתמתקים הם בנוק'. גימי מ"ן בז"א ב' גבורות מ"ן זה בנוק'. ראה ללמן בענין המ"ן הזה שהוא בנוק'.

^ר צריך להבין שהמ"ן דמנצפ"ך הוא של הנוק' אע"פ שאנחנו בפה דז"א וכמו שכתוב בכוונות הרי"ו דר"ה שעה"כ דף צ"ג ע"ד. שכתוב בבירור שהצפ"ך הנמתק במילת אתה הוא של הנוק' והמ"ן נמתק במילת ופי.

^{כא} כאן מודיע רבי שאול שהוא נגד השמן ששון, לפי הסברו, אך נראה שגם הוא סובר שא' זו היא הממתקת את הרי"ו שנולדו ויצאו מאחע"ה גיכ"ק.

כוונות החול

ריז

השיניים והחניכיים שנהפך לדין בעברו שם. וזה נלמד מכוונת ופי שהיודין שהם מאבא ואימא רק בעברם דרך החניכיים נעשים דינין, ואחר כך נמתקים ע"י השיניים, סוד הא' והכל ברור שתי הכוונות זהות בשתייהם יש שפע ודינים שיוצאים מאו"א והם עדיין לא דינים. והם **עוברים דרך החניכיים והשיניים**, נעשים דינים. ואז **נטחנים ונמתקים**. ועל כן אפשר לומר שגם רבי שאול סובר שהא' הוא של אחע"ה אך הרי"ו הוא לא המשך הגימ', אלא זה רי"ו נוסף שנהפך לדין כנ"ל. זה נלמד מכוונת ופי, ששם **היודי"ן עוברים דרך החניכיים** ואז הם דין, ונמתקים ע"י השיניים שהיא הא' החתוכה וביחד, אחרי המיתוק, יהיו ט' יודי"ן גימ' פ"י.

שערי רחמים ב' שאלה קי"א... לעולם י"ו שיניים עליונים ותחתונים הם **נרמזים** באות א' הן דאהיה הן דאדני והוא רמז בעלמא, והטעם שצריך טחינה בשיניים כדי למתקם ומתבררים ומתחברים ד' יודין דע"ב וג' יודין דס"ג עם ב' יודין דאלף ועי"ז הם מספר מ"ן דמנצפ"ך ואז מתמתקים המ"ן דמנצפ"ך אבל **אין הכוונה שהאלף ממתקת ד' יודין דע"ב וג' דס"ג. מהרה"ג שד"ה נר"ו.** ע"כ.

משמע שיש ב' דברים לעשות, יש לטחון את הז' יודין עם הב' יודין, ואז הכל יהיה גימ' מ"ן, ועם זה, למתק המ"ן דמנצפ"ך. כאמור שהוא המ"ן דמנצפ"ך של הנוק' כמבואר **בשעה"כ דף צ"ג ע"ד.** בענין הרי"ו במילת אתה, שכתוב בבירור שהצפ"ך הנמתק במילת אתה הוא של הנוק' והמ"ן נמתק במילת ופי.

בסידור הרש"ש עשה שינוי. שעובר מדרוש אדני שפתי, לדרוש ראש השנה. שכן בדרוש אדני שפתי כתוב... "וכאשר השפע והדינין **יורדין** מן או"א", הנה בדרוש השופר כתוב... "והנה בתחילה הם יוצאים **ועוברים דרך החניכיים**... ובהיות הקולות **עוברים דרך אלו החניכיים הנקרא אלהים הם נעשים דינין**". ואז הרש"ש בסידור כתב... " יכוין להמשיך ד' יודין דע"ב דאבא וג' יודין דס"ג (דאימא) **ולהעבירם דרך פיו דז"א** ולהמתיקם ע"י טחינת י"ו שיניים עליונים". הנה מה שכתב **להעבירם** אז היודין הפכו להיות דינים בעברם דרך החניכיים והשיניים. ואז נטחנים ונמתקים. והכל יחד הם ט' יודין, גימ' פ"י.

מתי יש לכוון פסוק אדני שפתי

צריך להבין מפני מה בתיבת ופי ממתקים רק את ב' האותיות מ"ן ממנצפ"ך, ומתי נמתק את הצפ"ך? שאלה זו היא לכל השנה, אך בראש השנה בכוונת הרי"ו ממתקים בתיבת אתה גם את הצפ"ך. ועל כן היו ששאלו **האם לכוון כוונת אדני שפתי כל יום בכל השנה** או רק לכוונה בראש השנה.

נה"ש דף ל' ע"ב אות כ"ט: שאלה מחכמי המערב... בענין כוונת הרי"ו שאמר בר"ה שאין לכווין בהם אלא ביום הדין וא"כ גם הרי"ו שהביא משם

ריח

כוונות החול

הליקוט הזולת^{רב} בפסוק אדני שפתי כו' אע"פ שנכתב שם **אין לכוין מהם רק ברי"ה**. וכן עשה הרב משנת חסידיים שלא סידר כוונת הרי"ו גם שלא פי' הנז' אלא בתפילת ר"ה בלבד... ע"ש.

כאן לא זכינו לתשובת הרש"ש, לא בנה"ש ולא בתו"ח, אך הרב פירירא בבגדי קודש אשר לאהרן יש התייחסות שם לכמה שאלות. אך הרש"ש בנה"ש דף ל"ג ע"א ד"ה ונחזור: ... והוא כי כוונת העמידה של ר"ה הוא כמו בחול ואין שינוי כלל ביניהם אלא בענין הרי"ו והנסירה כן נראה מפשט שעה"כ כנודע

בגדי קודש אשר לאהרן דף נ"ב ע"א: ... משמע ממנו לכוון בכל יום בג' תפילות, הארוכה, לחש וחזרה. וכן משמע שם ברי"ה לכוין הרי"ו בכל התפילות... ע"ש באורך.

אמת ליעקב דף ק"ג רע"א ש' י"ב: שאלה בענין כוונת פסוק אדני שפתי וכו' הארוכה אם צריך לכוונה בכל יום או דווקא ברי"ה? **תשובה**: צריך לכוונה בכל יום. ע"ש. זאת התשובה הביא אותה מזמרת הארץ הרב אביגדור עזריאל וכאן היא בקיצור אך בספר זמרת יש תוספת.

זמרת הארץ דף א' ע"ב אות ג' מופיע גם בספר **אמת ליעקב בסופו שפת אמת דף ק"ג ע"א**: ... **תשובה**: ... נער הייתי גם זקנתי, כל ימי היינו מכוונים כל הכוונות הכתובות בספר הכוונות **קטן וגדול** שם הוא... ע"ש. משמע שמכוונים כל יום, קטן וגדול, הכוונה הקטנה והגדולה.

פרי עץ חיים דף קל"ג ע"ד ד"ה דע: ... ודע כי ברכת אבות דרי"ה הוא דומה לשל חול ממש חוץ כוונת הרי"ו אשר יתבאר לקמן שהם סוד גבורה כנודע, שכוונתנו למתקם ולא לבטלם **שאין לכוין אלא ברי"ה ולא בחול** לכן אבאר לך הסדר היטב. והנה פסוק **אדני שפתי וגו'** כבר נתבאר בעמידה דחול ושייך **לכאן ולא להתם**, כמו שכבר כתבתי זה בחלק א' מזה... ע"ש.

משמע בפירוש **שאין לכוין כל השנה** הכוונה הארוכה, והנה בכל זאת סדרה הרש"ש וכאן בניגוד לשיטתו להעדיף נוסח הפריע"ח. אך **צריך להבין** שקטע זה ד"ה דע... שמופיע בדפוס **דובראוונא**^{רב} בלבד. ולא מופיע בדפוס **קוריץ** ובדפוסים אחרים וכתבי יד של **פריע"ח**, וגם לא נמצא ב**שרף פרי ע"ח**. דפוס זה **דובראוונא** היה בידי **המשנת חסידיים**, ועל כן פסק **שלא לכוון בכל השנה** על פי זה, **ורק ברי"ה** לכוין ובכל התפילות, **והלכו אחריו** כל סידורי החסידים וגם חכמי המערב הלכו אחריו, שכן המשנת חסידיים היה שם דבר בכל חכמי המערב וכן אצל החסידים. **הרש"ש** לעומתם היו לו גרסאות הכתב יד האחרות, ועל כן סידר אותה בכל יום. לפי **שעה"כ** שלו בכוונות ראש השנה כתב שהשינוי הוא רק ענין הרי"ו.

משנת חסידיים: כתב **שלא לכוין** כוונת אדני שפתי בכל השנה. **ורק ברי"ה** שממתקים גם את הצפ"ך אם כן אז שייך לכוין.

^{רב} הכוונה שהדרוש דף ל"ה ע"א הוא דרוש מזולתו.

^{רב} הוציאו לאור הרנ"ש. ודפוס קוריץ הוציאו לאור הרמ"פ.

כוונות החול

ריט

תולדות אהרן ומשה להרב פיריירא דף ל"ג ע"ב: ... **שאלה** אם יש לכוון כוונת אדני שפתי תפתח מיתוקי הרי"ו כידוע בכל ג' תפילות שבכל יום או דווקא בתפילת שחרית דחול דכל יום, או נאמרה כוונה זו דווקא לר"ה... ע"ש.
תשובה: ... נראה שצריך לכוונם **בכל יום** ובכל ג' **תפילות**... מתייחס גם **לתפילות ר"ה כוונת הרי"ו**... ע"ש באורך. משמע ממנו שיש לכוון בכל יום ובכל התפילות בין חגים ושבת וכו' ואומר שלמד זאת מזמרת הארץ. זמרת הארץ קורא לו הרב פיריירא **חבר הרש"ש**.

מחברת הקודש דף קי"ט ע"ג: ... **טוב** לכוין באדני שפתי תפתח כמו בחול... ע"ש. כאן הוא דרוש ראש השנה וכתב לכוין כמו בחול בר"ה משמע בפירוש שמכוונים בחול.

קנין פירות להרב היר"א דף ה' אות י': ... עניין מיתוק הש"ך ופי"ר, המנהג לכוין אותה הכוונה דרך ארוכה בכל עמידה, דלחש בכל יום שחרית מנחה וערבית, אבל לא בחזרה, אך בר"ה ויום כיפור מנהגינו לכוין בכל התפילות בין לחש וחזרה, חוץ מחזרת נעילה. בשבת אין אנחנו מכוונים אותה רק בערבית ושחרית לחש דווקא בחזרה, וכן מוסף ומנחה לחש וחזרה אין מנהג לכוונו... ע"ש.

מעיל אליהו עמ' קי"ז סע"ב: ... הנה נמצאו בסידורים שתי כוונות אחת ארוכה ואחת קצרה... יש **סידורים שסידרו שתי הכוונות** בכל מילה כדי שלא יאמרו את הפסוק פעמיים... ורוב הסידורים מסודרת כל כוונה בפני עצמה... ומנהג הרבנים המכוונים ה"ו **לכוין בחול בשחרית בלחש הארוכה ובחזרה הקצרה**. ובמנחה לחש וחזרה הקצרה, ובערבית גם כן הקצרה, ובשבת מכוונים בכל התפילות הקצרה... ע"ש. **מע"א דף קי"ח ע"א:** ... אומר המע"א ששמע מהיר"א **שלא לכוון** שתי הכוונות יחד הקצרה והארוכה. כמו שכתב הזמרת הארץ.

ראה עוד בענין האם לכוין **שתי הכוונות** הקצרה והארוכה. **השמן ששון ג' דף מ"ו אע"א:** וכן **פתח עיניים דף כ"ח ע"ד:** ... איך נכוין שניהם בשחרית... וא"ת לכוין ב' יחד לא כך סדרם לכוין, לא בשעה"כ ולא בסידור הרש"ש... ע"ש באורך. השמן ששון הולך בעקבות היר"א.

הנה **הרב קוינקא** בסידורו כוונת **ליל פסח** סידר שתי הכוונות **הארוכה והקצרה**. אע"פ שאין כאן לחש וחזרה ורק תפילה אחת בלבד, ובכל זאת סידר את שניהם. משמע שהוא סובר שיש לכוין שניהם. ראה **פתח עיניים דף צ"ג ע"ג ד"ה** עוד יש להבין... ע"ש. **ע"ח ב' דף מ"ח ע"ב:** ... ע"ש.

עין **רבי שאול** בתחילת **שעה"כ בהגהות על דף ל"ה ע"א:** ... האצילות נ"ב עיין **שעה"כ דרוש א' דף כ"ח ע"ד:** ... שם כתוב שהנוק' בבריאה, ואצלינו **בדף ל"ה ע"א:** ... זה פב"פ, שזה הכנה לסוף התפילה, כתוב שאנחנו באצילות... ע"ש. האם בפסוק אדני שפתי הוא בבריאה או באצילות.

וצריך להבין שבפעל אנחנו בבריאה אך הכוונה היא על העתיד מה שיהיה באצילות **נערה** במילת באהבה כנז' לעיל ע"ש. ואין סתירה. **יש פעולה עכשוית ויש פעולה**

כוונות החול

רכ

עתידיית ולכן ואפשר לעשות שניהם יחד. וכך דעת מו"ר הרה"ג רבי מ. עטיה שליט"א
נוטה.

מ"ן מן מנצפ"ך

מתי יומתקו הג' גבורות צפ"ך

מבו"ש דף ס' ע"ב: ... אשר במארו מאמר ו'... ברא שחקים... על שם ששוחקים מ"ן לצדיקים... ושם הם שוחקים מ"ן שהם ב' אותיות מה' גבורות מנצפ"ך הצריכות מיתוק גדול לפי שהם היותר חזקות ומהיותו כן בא המן הרשע ונתוסף בו אות ה' כי היה בו כח הסיגים של כל הגבורות והג' גבורות הנותרות (צפ"ך) לא ימתקו משלם עד לעתיד לבא כנז' שם בפר' פקודי. ע"ש.

הנה ברכת הלבנה יש בה כמה סגולות אם יש בעיות לאשתו במערכות האשה, יכוין שלא ישנו את תפקידם ר"ת **אשתי**. בשם הרב מ. אליהו שליט"א ומופיע בספרי החסידים.

פריע"ח דף ק"ח רע"ד: ... ברא שחקים שהם היכל חסד וגבורה דבריאה שנקראים שחקים, **ששוחקים מן לצדיקים** כנזכר פ' פקודי שהם מ"ן דמנצפ"ך שהם צריך מיתוק גדול לפי שהם יותר חזקים מן הג' גבורות, **והראשונים**^{ר"ב} יתמתקו משלם לעתיד לבא... ע"ש.

משמע מכאן שדווקא **הראשונים** שהם מ"ן יתמתקו לע"ל. אך לפי **מבו"ש** משמע הג' האחרות **צפ"ך** יתמתקו לע"ל. נראה שיש כאן **טעות סופר** והיה כתוב **והא'** וכתבו **והראשונים**. וצריך להיות **והאחרונות** וכמו שכתוב ב**שרף פריע"ח**.

וגם אפשר לקיים את הגירסא **והראשונים**, הכוונה **החג"ת**, מפני שהמ"ן הם **נ"ה**. לכן הצפ"ך שהם הראשונים חג"ת, הם המתמתקים לע"ל.

שרף פריע"ח דף ק"ג ע"ד: ... על ידי נצח הוד הנקראים שחקים ששוחקים מ"ן לצדיקים לעתיד לבא שהם ב' אותיות מ"ן מנצפ"ך שהם צריכים מיתוק ביותר כי הג' האחרים הם יומתקו מאליהם לעתיד לבא. אך אלו הב' שהם יותר גבורות חזקים הם צריכים שחוקה והוא ע"י נשמת הצדיקים אשר סבלו יסורים בשביל קוב"ה ושכינתא דאתתרכא מאתרא וגם אותם הנהרגים על קדושת השם וסבלו יסורין... ע"ש.

משמע מכאן שהג' צפ"ך יתמתקו מאליהם ומ"ן צריכים הרבה מיתוק גם כל זמן העוה"ז.

מחברת הקודש דף מ"ד ע"ב: ... ושם שוחקים מן שהם ב' אותיות מה"ג מנצפ"ך הצריכים מיתוק גדול לפי שהם יותר חזקות ומהיותו כן (ומהיותו כן ראה מבו"ש לעיל) בא המן הרשע וניתוסף בו ה' כי היה בו כח סיגים של כל

^{ר"ב} נראה שכאן יש טעות סופר והיה כתוב והא' וכתבו והראשונות. אך צריך להיות והאחרות. כמו שכתב הפריע"ח.

רכא

כוונות החול

הגבורות. וג' גבורות הנותרים לא ימתקו עד לעתיד לבא כנזכר בזה"ק פקודי. ע"ש. כאן מדבר דווקא על ג' גבורות מנצפ"ך שלא יתמתקו עד לעתיד לבא.

לפי כל הנ"ל צ"ע. אך מה שברור מ"ן הם חזקים יותר שהם נ"ה. ומתמתקים כל הזמן וגם לעת"ל, וצפ"ך לא מתמתקים כל השנה רק ברי"ה, או לעת"ל.

מפני מה ממתקין דווקא מ"ן

מתעוררות כמה שאלות:

- 1) מפני מה ממתקים רק מ"ן ממנצפ"ך. למה לא ממתקים את כולם. ראינו לעיל במילת אדני ובהרבה מקומות שממתקים ה' גבורות מנצפ"ך.
- 2) מה זה ענין הטחינה והשחיקה ע"י השיניים. בדרך כלל מיתוק נעשה ע"י חסדים.
- 3) והיכן ראינו מערכת מיתוק גבורות שתיים מתוך חמישה. יש כמה מערכות של מיתוק גבורות בקונה הכל באור ישר שנים ושני שלישי, ובאור חוזר שנים ושלישי. במילה שלוש, בברכת המזון כנ"ל בקונה הכל, בציצית בעקדה. (ראה לעיל בסיכום על העקדה) אך כאן משונה מכולם, וצריך להבין. הנה יש מערכת מיוחדת שממתקים רק ב' גבורות מ"ן דמנצפ"ך.
שעה"כ דף ל"ה ע"ב ד"ה ופי'... והעניין הוא כי שני יודין אלו עם הוא"ו שבאמצע הנחלקת לשתי וויין כנ"ל הם הי"ו שיניים העליונים וי"ו שיניים התחתונים. וכאשר השפע והדינין יורדים מן או"י הנקי ע"ב וס"ג שבהן ז' יודין יורדין לז"א הם נטחנין תחילה ע"י השיניים הנז' שבפה העליון שהם סוד השחקים הטוחנים את המן... ע"ש. מזכיר הרב מאמר חז"ל גמ' חגיגה י"ב ע"ב. למה נקראים מן לפי ששחקים מן לצדיקים. ע"פ הפסוק תהילים פר' ע"ח ויצו שחקים ממעל... וימטר עליהם מן לאכול.
שעה"כ דף צ"ח ע"ב... שורה כזה \ \ והם רמז אל שני שורות השיניים ששוכבות זה ע"ג זה והם טוחנים ומהדקים כחות הדין... ע"ש. הנה יש מיתוק מיוחד למ"ן דמנצפ"ך וזה נעשה ע"י השיניים.
ע"ח ב' דף ד' ע"ד... שורה 2 ... דע כי ה' מוצאות הפה הכוללות כל כ"ב אתוון שהם אחע"ה בומ"ף גיכ"ק דטלני"ת זסר"ץ כל מוצא כלול באות אחת של מנצפ"ך... והנה הם. אחע"ה, ץ. בומ"ף, ף. גיכ"ק, ן. דטלני"ת, ך. זסר"ץ, ם.
ע"ח ב' דף ה' אע"א... ונבאר עתה אלו הה"ג כי הלא הם סוד ה' מוצאות שבפה... והנה כבר ידעת כי בכמה מקומות נרשמות פעולות הגבורות כי מוצאות הפה (אדרא זוטא דף רצ"ה) הם סוד הה"ג. גם באדרא זוטא (צ"ל אדרא רבא דף קל"ז ע"ב) אמרו כי ה"ג נתפשטו בחוטמא בפומא בדרועין בידין באצבעין וכו' גם שם אמרו (אדרא רבא דף קמ"ב ע"א) כי הה"ג הם נגד ה' ערות שיש באשה שער וכו'.

רכב

כוונות החול

ונבאר עתה ענין מוצאות הפה... נמצא כי סדרן אחע"ה, גיכ"ק, דטלנ"ת, זסשר"ץ, בומ"ף. והנה הם מתחילין ממטה למעלה... אחע"ה, הוד. גיכ"ק, נצח. דטלנ"ת, תפארת. זסשר"ץ, גבורה. בומ"ף, חסד...

והנה עניין השני והוא התפשטות בחוטם, בפומא וכו'... ס, חוטמא. ף, פומא. ן, דרועין. ך, כף. ץ, אצבעות. הרי סוד מנצפ"ך בה' מקומות.

גם עניין שלישי והוא **קול באשה ערוה שער ושוק ורגל ויד** הרי ה' ערוות שם **באדרא רבא דף קמ"ב** אמרו כי מארי מתניתין לא הזכירו רק ג' ראשונות, ולא ב' השניות. **וסוד הדבר** כי ב' גבורות דמנצפ"ך הראשונים הם **ס"ן** נתמתקו בסוד המ"ן שטוחנים ושוחקים, והם מתמתקים ע"י הטחינה כמבואר אצלנו, אלו הם ב' ערות אחרות אחרונות שהוא **יד ורגל** שלא הזכירו בעלי התלמוד לפי שאלו הם ב' גבורות הנמתקות שהם **נ"ה** כנודע... ע"ש.

והנה יש ג' מערכות של ה"ג, והמערכת שלנו בכוונת ופי, וכן בשופר, וכן בברכת הלבנה, ובכל מקום שמוזכר עניין השחיקה וטחינה, הם הגבורות של הנוק' והשניים מהם שמתמתקות הם מ"ן והם **יד ורגל**, והם **נ"ה**. והג' הראשונות שהם **צפ"ך** והם ג' הערוות שהזכירו במשנה שער שוק קול באשה. שלא נמתקות והם ערוות. הנה בפה של ז"א הוא גם **פ'** של מנצפ"ך דז"א ושם נשחקים היודין שהם בז"א למתק את המ"ן דמנצפ"ך של הנוק'.

שער מאמרי רשב"י דף ס' סע"ב:... גם **באדרא רבא דף קל"ז ע"ב** אמרו ותאנא חמש גבוראן אינון בהאי ז"א... ואתפשטאן בחוטמוי בפומא בדרועוי בידין באצבעין. גם שם **אדרא רבא דף קמ"ב ע"א** אמרו ותאנא חמש עריין אתגליין בה וכו'... והכי תאנא קול באשה ערוה, שער באשה ערוה... ע"ש. הנה מכאן משמע בבירור שהה"ג בחוטמא ופומא וכו' הם **בז"א**. והה' ערוות הם **באשה** והם **בנוק'**... ראה יין הרק"ח **אדרא רבא דף קמ"ב ע"א**:... תרין אלין יתיר מערוה אינון... משמע שהם הקשות. עיין עוד **אהבת ה' דף ק"ד ע"א**.

בעניין המנצפ"ך יש הסופיות ויש פתוחות שבאמצע המילה, בדרך כלל הסופיות הם **הגבורות** והאמצעיות הם **חסדים**, ויש יוצאים מן הכלל. עיין **מזכיר שלום** מערכות מערכת המ' מנצפ"ך ע"ש.

האם יש מיתוק לחסדים

ע"ח ב' דף ה' סע"ב:... לפי שאלו הם ב' גבורות הנמתקות שהם **נ"ה** כנודע כי החסדים נמתקו ב' חסדים וב"ש אך הגבורות אינן נמתקות אלא ב' אחרונות לבד **נ"ה** לכן לא הזכירם אמנם יתיר אינון מן הראשונים והטעם כי אלו הם עיקר הגבורות שמהם נוצר תיקון פרצוף נוקבא ובפרט שהם יותר תחתונים והם דינין

כוונות החול

רכג

קשים כי רגלים יותר קשים כנודע. לכן יתיר אינון מגי אחרים אך להיותן מגולות ונמתקו^{רבה} לכן לא הוזכרו.

דב"ש דף מ"ה ע"ד: ... לשון זה כולו מוקשה **א**) כתב שהחסדים נמתקו דמה שייך מיתוק בחסדים **ב**) מה שכתב שהחסדים נמתקו שני חסדים ושני שלישי והגבורות נמתקו שתיים שהם נ"ה הלא כל הגבורות נמתקו. **ג**) ב' שלישים נמתקו פעמים **ד**) הגבורות הראשונות שנמתקו הן חסד וגבורה שבאו הפוכות. ע"כ. ע"ש.

מזכיר שלום דף קפ"ח: ... אין הכוונה על מיתוק כפוטן אלא על הגילוי האור הסתום. ומיירי על זמן התפשטותם בנוק' שאין מתגלה אלא גבורות דנ"ה... ע"ש. הביא שגם דגלי אהבה פירש כוונת המיתוק שבכאן ר"ל גילוי. ע"כ ע"ש.

שע' מאמרי רשב"י דף סע"ב ע"ג: ... דע כי שתי הערוות שהם יד ורגל הם שתי גבורות נצח והוד האחרונות לא הזכירום בעלי התלמוד לפי שנודע ששתי גבורות אלו נמתקו עם החסדי' ברדתם ביסוד דז"א כנודע כי החסדים נמתקו שני חסדים. ושני שלישים. אבל הגבורות לא נמתקו רק שתיים האחרונות נצח והוד ואלו הם סוד שתי אותיות הראשונות של מנצפ"ך שהם מ"ן בסוד המ"ן שטוחנין בשחקים שהם נצח והוד ומתמתקות על ידי הטחינה וטעמו כצפיחית בדבש. ע"ש.

אהבת ה' דף ק"ד ע"ב: ... ומה שכתב דנ"ה נמתקים ברדתם ביסוד אינם דברים כפשוטם כי הלא הגבורות ירדו מלמעלה למטה ומבואר בכמה מקומות בשביל כשיעלו בסוד או"ח לחזה להכנס בנוק' כנסים כסדרן האמיתי בה שהיו חג"ת בחג"ת ונ"ה בני"ה... וטעה הכותב וכתב ברדתם ביסוד ותו לא מידי ע"כ... ע"ש.

שפת אמת דף קי"ז ע"א: ... סוף פ"ב כי החסדים נמתקו (בחי' ובשי') [ב' חסדים ובי' שלישים] אך הגבורות וכו' ראיתי להרא"ש זלה"ה בספרו דב"ש שהרבה להקשות בלשון רז"ל יעוין עלה. ונלע"ד שהמתוק שזכר רז"ל כאן לאו מיתוק ע"י החסדים כשאר מתוקים דעלמא בהיותם ביסוד רק כוונתו שהגילוי קרי מיתוק וא"כ החסדים שהיו מגולים בז"א ב' חסדים ושני שלישי קרי להו מיתוקים. לגבי העליונים הסתומים ובנוק' שלא היו מגולים כי אם שני גבורות דנ"ה קרי להו מתוקים לגבי ג' גבורות חג"ת והרי מוכח מסוף לשונו שסיים וכתב אך להיותם מגולות ונמתקות יותר לכן לא הוזכרו וזה פשוט כנלע"ד. אחר כמה שנים מצאתי בשער הקדמות הנדפס מחדש דף ס"ח ע"א ד"ה ועתה צריכים וכו' שם כתוב וז"ל כי בדעת יש ח"ג יחד מקובצות ובפרט כי אין בהם מיתוק לפי שהם מכוסות ואינם מגולות וכו' יעו"ש הרי דלהדיא שהגילוי הוא בחי' מיתוק.

בית לחם יהודה א' דף קכ"ב ע"ב-ע"ג: ... הראשונים שהם מ"ן מאי דקרי להו ראשונים לפי שהם ב' אותיות הראשונים דמנצפ"ך אבל בסדר הה"ג המתפשטים בה"ק הנוק' אינם כי אם שנים אחרונים שהם ב' גבורות דנ"ה כמ"ש בסמוך:

^{רבה} נלע"ד מכאן ברור שכמו מסקנה הסופית שהגילוי הוא המיתוק.

רכד

כוונות החול

נמתקו בסוד המן שטוחנים ושוחקים וכו' לכאורה יש לפרש שר"ל שקודם שקבלה הנוקבא את בחי' ה' גבורות מאחורי ז"א הנה ב' גבורות...

להבין כוונת הרש"ש בתיבת ופ"י

בשעה"כ דף צ"ח ע"ב: ... אחר כך תכוין בהויה דע"ב דיודין שבאבא לחיך ובהויה דס"ג שבאימא בגרון ותכוין כי ב' הויות אלו הם בגימ' קהל ועם הכולל הם קול קול בז"א וקלה בנקבה וע"י השמות אלו נכפים הדינים שבהם... ע"כ.

הרב עוסק בהוצאת הקול של השופר ומיתוקו, והלשון כאן יותר ברורה מלשון הרב בדרוש אדני שפתי ויש לנו ללמוד מזה על זה... מתחיל הרב ואומר שיש בחיך שהוא אבא ע"ב, ובגרון שהוא אימא ס"ג, ומהם יצא קלה וקול תוצאה מע"ב וס"ג והם נמתקו. הקול הוא בחינת ע"ב ס"ג, ולא ע"ב ס"ג. דוגמת הילד שיוצא מאב ואם והוא גם רמוז בגימ' אב אם=ילד.

בשעה"כ דף צ"ח ע"ב: ... אח"כ תכוין להעביר ולהוציא ב' קולות אלו שהם זו"ן מן הפה ולחוץ ע"י ב' הויות דע"ב וס"ג הנז' והנה בתחילה הם יוצאים ועוברים דרך החניכיים שבתוך הפה^{רבי}... ובהיות הקולות **עוברים דרך אלו החניכיים הנקרא אלהים הם נעשים דינין**... לכן בא הא' שהוא סוד השיניין ונטחנין על ידם ונמתקים... ע"כ.

הקול ממשיך ועובר והוא לכאורה בלא דינים שכן נמתק ע"י ע"ב וס"ג כאמור אך בהגיעו לגבול החניכיים והשינייים נעשה דין, כאן זה היווצרות דינים חדשים. ואז באה הטחינה ע"י השינייים וזה עושה מיתוק. וממשיך הרב ומפרט איך יש שיניים, ע"י חלוקת הא' לשני ווין, ואז כלל כל היודין נטחנים וממתקים והם יהיו ט' כמספר מ"ן, והם ממתקים ב' גבורות מ"ן ממנצפ"ך. עיין **שערי רחמים ב' ש' קי"א**.

שעה"כ דף ל"ה ע"ב: ... והענין הוא כי שני יודין אלו עם הו שבאמצע הנחלקת לשני ווין כנ"ל... וכאשר השפע והדינין יורדין מן או"א הנקר' ע"ב ס"ג שבהן ז' יורדין לז"א הם נטחנים תחילה ע"י השינייים ... ע"כ.

כאמור הלשון כאן מאד קצר ולא מובן, לא גילה מי הם ע"ב וס"ג ולא גילה מי הם היודין, ושהם עוברים דרך החניכיים ונעשים דין גם כן לא כתב. אם כן כל זה אנחנו צריכים להשלים מדרוש השופר. ועכשיו נראה מה בחר הרש"ש לכתוב בכוונה.

סידור הרש"ש דף נ"ב ע"ב: ... יכוין להמשיך ד' יודיין דע"ב וג' יודין דס"ג. (של או"א דז"א חיך וגרון שלו) **ולהעבירם דרך פיו דז"א (חניכיים) ולהמתיקם** ע"י טחינת י"ו שיניים... ע"כ.

^{רבי} ממשיך הרב ואומר שהחניכיים והשיניים הם נעשים ב' רי"ו

רכה

כוונות החול

הנה לשון הרשי"ש אינה משעה"כ שכן שם כתב יורדים מאו"א. ועוד מהיכן לרשי"ש ולהעבירם דרך פיו דז"א, ולמה לא כתב כמו בדרוש השופר שהם עוברים דרך החניכיים והשיניים. הרשי"ש חיבר את שני הדרושים ומשמע שצריכים ללמוד מזה על זה. זה בענין מה שכתב להעבירם. וגם מה שכתב ולהעבירם דרך פיו דז"א ולא דרך החניכיים. מפני מה משנה מלשון שעה"כ. פריע"ח דף קל"ט ע"ג ומחברת הקודש דף קכ"ז ע"ב: ... ותחילה הם עוברים דרך הפה שאינם אור החיך, כי החיך אצל גרון שהם סוד חכמה, אבל החניכיים אשר הם שורשי השיניים הם אדרבה דינים... ע"כ.

אע"פ שבתביבת פה זה לא ברור דרך איזה ממוצאות הפה הם עוברים בכל זאת, סתם הרשי"ש וכתב פה, שנעיין ונמצא מה הכוונה, וכך דרכו לסמוך על המעיין, ובלי עיון בכוונות הרשי"ש הרי שלא מובן כלום. ואז נראה שהפה הכוונה לחניכיים. אם כן אנו רואים שהרשי"ש עושה כמו פריע"ח ומחברת הקודש. וכמו שכתב הרב פירירא בספרו בגדי הקודש אשר לאהרן עמ' רע"ד. רוב סידורו מיוסד ע"פ ספר פריע"ח... ע"ש. שבכל הכוונות לא נמנע הרשי"ש לקחת את הכוונה מפריע"ח ומחברת הקודש. ועוד מה שאנו אומרים שע"ב ס"ג הם או"א, הכוונה או"א דז"א ראה פאת השדה עמ' שמ"ג בשם הרב אליהו מערבי.

נשאר לנו לשאול למה רבי שאול בשערי רחמים שאלה ק"י מצטט את שער הכוונות בדרוש אדני שפתי יורדים מאו"א. הנה בשאלה עוסק הרב ברי"ו, והרי"ו יורד מלמעלה ששם אחע"ה גיכ"ק, ויש רי"ו למעלה ויש שירד למטה, אך בכוונה בסידור מה שחשוב לציין שעוברים דרך החניכיים. הוא יודע את לשון הסידור וחזר ללשון שעה"כ, שזה מספיק לביאורו שיש ב' רי"ו.

מה שכתוב בסידור: "וי של ופי \ שבצורת האלף". בסידור היר"א אי' כתבו אותה בשאר הסידורים לא מופיעה, זה לא שייך לכוונה.

כוונה שניה במילת ופי

שעה"כ דף ל"ה סע"ב: ... גם תכוין כי פי הוא הויה דס"ג ועם כ"ב אותיות היוצאות ממנה הרי פ"ה ועם ה' מוצאות הפה הרי צ' כמנין פ"י והכוונה להמתיק ע"י בחינה זו אל כל הדינים של שתי אותיות מ"ן דמנצפ"ך... ע"כ. ע"ש. כאן יש ג' עניינים, והרב עושה תחנת סיכום ביניים פ"ה, ועוד ה', הרי פ"י.

פרי ע"ח דף נ"א סע"א: ... גם תכוין כי פה הוא סוד שם ס"ג ועם כ"ב אתון היוצאין ממנה הרי גימ' פה והה' מוצאות הפה שמשם יוצאים הכ"ב אתון הרי הכל צ' כמנין פי בגימ' וכוונה זו להמתיק ע"י בחינה זו לכל הדינים של מ"ן דמנצפ"ך. ע"כ. ע"ש.

רכו

כוונות החול

הנה כאן כתב פה שיש קודם לעשות את הפה שהוא הבסיס, כמו שכתב הרב בשער העקודים פרק א'. ואח"כ הוסיף ה' מוצאות לעשות פי. וכך כתוב בשער הכוונות של כתב יד מוהר"ו.

אוצרות דף ב' רע"ג:... ולכן נקרא מקום הזה פה כי פה בגימ' ס"ג וכ"ב אותיות, והנה בחי' האותיות הם הכלים כנודע ולכן נרמז בפה שם ס"ג ועוד כ"ב אותיות... ע"ש.

שם אש"ל אות ד':... אבל העיקר הוא כי אורות הפה הם בחי' טעמים תחתונים דס"ג ומשום הכי צריך לרמוז בפה בחי' ס"ג. ובפי' כתב הרז"ל שנקרא פה לרמוז על הכ"ב אותיות שנתחדשו כאן במקום הזה... ע"ש. הנה כאן אנחנו נמצאים בפה דא"ק, עיין חסדי דוד אות ט':... שהאח"ף הם טעמים דס"ג אוזן טעמים עליונים, חוטם טעמים אמצעיים, פה טעמים תחתונים. ובכל מקום רמוז שם ס"ג. און גימ' נ"ח ועם ה' אורות שיצאו ממנה הרי ס"ג, חוטם גימ' ס"ג, פה גימ' ס"ג וכ"ב אותיות היוצאים מהפה. וצריך לדעת האם גם בפה דז"א יש את זה.

שער רוח הקודש דף נ' ע"ד:... ראוי לאדם תמיד לכוין ולהעריך את עצמו כאלו הוא מדור אל האצילות הקדוש... ויכוין כי אוזן שלו היא הויה דס"ג... ויכוין בחוטם שלו אל הויה דס"ג... ובפה שלו יכוין להויה דס"ג ולכ"ב אותיות היוצאות מן חמש מוצאות הפה אשר כל זה גימ' פה ואולי יזכה למ"ש דוד הע"ה "רוח ה' דיבר בי ומלתו על לשוני" בעת תפילתו... ע"ש. ראה גם שרף פרי ע"ח דף ל"ו ע"ב בהגהה. וכן ע"ח א' דף ס"ז ע"ג ד"ה ועתה בענין החוטם והפה. ע"ש.

סידור דף נ"ב ע"ב:... עוד ימתיק מ"ן הנ"ל בס"ג ובכ"ב אותיות וה' מוצאות הפה גימ' פ"י מ"ן... ועשה ציור ס"ג וכ"ב אותיות וה' מוצאות הפה עם האותיות היוצאות מהם. ע"כ.

העבודה היא על מ"ן הנ"ל, מיתוק נוסף. וצריך להבין שהכוונה היא על ה' מוצאות הפה ולא על האותיות. ראה יר"א א' 585. חילקו שתי הכוונות ימין ושמאל, כתוב שם גם במספר כ"ב אותיות, וחילקו את הכ"ב לה' מוצאות הפה, ובאמת הכוונה היא במוצאות... ע"ש.

מעיל אליהו קכ"ב ע"ב:... שואל שאלה על ההבדל שיש בין סידור היר"א שאין כ"ב אותיות כסדרן... ובוודאי שצריך לכוון בהן שתי כוונות א' בבחינת כ"ב אותיות, וא' בבחינת ה' מוצאות הפה. ויש סידורים שסידרו פעמים, וזה יותר נכון מפני שצריך לכוון כ"ב אותיות כסדרן ולעשות זאת בה' מוצאות הפה זה קשה... ע"ש.

שעה"כ דף ל"ה סע"ב:... גם תכוין כי פי הוא הויה דס"ג ועם כ"ב אותיות היוצאות ממנה הרי פ"ה ועם ה' מוצאות הפה הרי צ' כמנין פ"י... ע"כ. הנה אמר כאן כ"ב אותיות היוצאים ממנה, משמע שיש כאן ב' מערכות שאמר שיש כ"ב מהס"ג. ויש כ"ב שהם ממוצאות הפה. הנה בכוונת יגיד... להמתיק הכ"ב אתוון בה' אותיות מנצפ"ך שהם כ"ז כמנין יגיד... ע"ש.

רכז

כוונות החול

שערי רחמים ב' שאלה קי"ב: **שאלה**: בקיצור. האם הכ"ב ממתיקות או כ"ב נמתקות... **תשובה**: ע"י המשכת אור עליון מהפה דז"א ממתק הכ"ב אותיות שהם כלים כי האותיות הם סוד הכלים... ע"ש. בהמשך יש **א"ה**... נראה שהם ב' מיני כ"ב אתוון וכן משמע **בשעה"כ דף ל"ה ע"ב**: גם תכוין כי פי הוא הויה דס"ג ועם **כ"ב** אותיות **היוצאות ממנה** הרי **פ"ה** ועם ה' מוצאות הפה **שמהם יוצאות** הכ"ב אתוון, הרי **צ'** כמנין **פ"י**... ע"כ. משמע שהכ"ב אתוון הממתקים הם בחינת השורש היוצאות משם ס"ג, אבל כ"ב אתוון דבחינת (ה' מוצאות) הפה הם בחינת האותיות עצמם והם סוד הכלים ואלו צריכים מיתוק... ע"ש.

עיין לעיל בסיכום בענין **אחע"ה גיכ"ק** אם יש זיווג, ראה לעיל, שאמרנו כ"ב אותיות לחוד וה' מוצאות הפה לחוד יש שתי מערכות של כ"ב **א'** שורש, **ב'** כלים... ע"ש. ראה בכוונת **המרכבה בסידור** פה גימ' ס"ג וכ"ב אותיות דה' **מוצאות הפה**, וזה לא כסדרן, וכן כתוב **בשע' רוח הקודש דף נ' ע"ד** ע"ש.

שרף פרי ע"ח דף ל"ו רע"ב לרבי **משה שוהם** שהיה מתלמידיו של **הבעל שם טוב**: כתב הכוונה שלנו... ויש **הגה"ה** הנה כמ"ש כאן שהפה הוא שם ס"ג וכ"ב אתוון, כן הוא בשער **תקיעת השופר** שיש שם פה של התוקע, וכן **במרכבה** הן אמת שכן כתב בשער **העקודים** שהכלים מתילדים האותיות... אך **בשער א"א פרק י"ב**. זה ס"ג ואהיה עם הכולל הרי פה עיין שמקשה שם שבשער א"א אין ס"ג וכ"ב... ע"ש מה שתירץ.

המ"ן המתמתק הוא של הנוק'

סידור דף נ"ב ע"ב: **ופי** יכוין להמשיך **ד' יודין דע"ב** דאבא **וג'** יודין **דס"ג** (דאימא) ולהעבירם דרך פיו דז"א ולהמתיקם ע"י טחינת **י"ו** שיניים עליונים (וי"ו שיניים) ותחתונים הרמוזים **באלף דאדנ"י**.

ויחבר עמהם **ב'** היודין דאלף הנז' עם הז' יודין הנז' ונעשו הכל גימ' **מ"ן** שהם ב' גבורות מ"ן דמנצפ"ך העולים **פ"י**. ע"כ. מכאן לא ברור של מי המ"ן הנמתק, אע"פ שברור שכאן אנחנו **בפה דז"א**.

שעה"כ דף צ"ג אע"ד: והענין הוא כי כוונתינו הוא להמתיק את **המנצפ"ך של המלכות** ע"י הורדת זה המנצפ"ך הרמוז בה' של אתה כנז' ואמנם ב' הגבורות הנרמזות בב' אותיות **מ"ן** שבמנצפ"ך **דמלכות** כבר נתמתקו במילת ופי יגיד כנ"ל בתפילת שחרית דחול כי פי הוא בגימ' **מ"ן** ולכן אין צריך עתה להמתיק ולבסס אלא ג' גבורות **צפ"ך**... ע"ש.

משמע שהרב קושר את כוונת הרי"ו, עם הכוונות של אדני שפתי של כל השנה. ואם הצפ"ך הוא של הנוק' גם **המ"ן** של ר"ה ושל כל השנה הוא של הנוק'.

ומכאן יש הוכחה נפלאה שהמוהר"ח הסכים לכוין את דרוש אדני שפתי **שבשעה"כ דף ל"ה ע"א** שהוא מזולתו. בזה שמקשר בין הדרוש של הרי"ו שהוא וודאי ממנו, עם הדרוש של אדני שפתי, שכן אומר שהמ"ן נמתקו במילת ופי, וכאן נמתק **צפ"ך**.

רכח

כוונות החול

שמן ששון ג' דף מ"ו אע"א... ונראה דהסכים לכוין כל אלו פרטי הכוונות שכן כתב בדרוש ר"ה דרוש ו' בענין לכוין כוונת הרי"ו למתקם בכריעות וזקיפות במילת אתה כתב ואמנם ב' הגבורות הנרמזות בב' אותיות מ"ן דמנצפ"ך דמלכות כבר נמתקו במילת ופי יגיד... ע"ש.

סידור ג' כוונות ר"ה דף י"ח ע"ד... להמשיך לה ה' אותיות מנצפ"ך שהם סוד הויה א' ולהמתיק בהויה זו את צפ"ך דנוק'... ע"ש. משמע שגם המ"ן שנמתק במילת ופ"י של הנוק'.

כוונת יגיד תהלתך

שעה"כ דף ל"ה ע"ג: יגיד תהלתך ר"ל **ימשיך** ע"י כוונה הנז' את **תהלתך** שהוא **האור העליון** אחרי צאתו מהפה ולחוץ **ימשיכהו למטה**, ויגיד לשון המשכה בלשון תרגום ותהלתך הוא הארתך מלשון בהילו נרו עלי ראשי... ע"ש.

לפי הפשט יגיד תהלתך, יאמר את השבח שלך, הרב מסביר שהוא להמשיך. לשון נגד שמיה, גוד אסיק, גוד אחית, לשון המשכה. את תהלתך, בהילו נרו עלי ראשי. בהיות ההילה שלו על ראשי, ופסוק זה נאמר על תינוק במעי אמו. מה זאת הארתך האור העליון? בכוונת ופי למדנו על אור ע"ב ס"ג שנמתק ע"י הטחינת השיניים, איזה אור עליון ממשיכים? אותו אור שהיה בתוך הפה דז"א. ימשיכהו למטה איפה? **לבריאה**. אם כן יש לנו ג' מצבים. א) את האור בתוך הפה, ב) אחרי צאתו מהפה ולחוץ. ג) ימשיכהו למטה לבריאה.

בסידור כתב **יגיד**. ימשיך האור העליון הנז' מהפה להמתיק כ"ז אותיות גימ' **יגיד**... ע"כ. לכאורה בסידור לא עשה מה שכתוב בשעה"כ שכן שם כתוב כ"ב וה' אותיות ולא כ"ז מעורבות. אך בסידור זה לפי **הפריע"ח דף נ"א ע"ב**. גם במלת יגיד תכוין להמתיק כ"ז אותיות שהם כ"ב ומנצפ"ך... ע"כ. פתח בכ"ז אך באמת גם בפריע"ח כתוב כ"ב ומנצפ"ך...

בשעה"כ הרב מסביר הכוונה הראשונה. שם: אמנם הכוונה זו היא שתכוין במלת יגיד להמתיק הכ"ב אתוון וה' אותיות מנצפ"ך שהם כ"ז כמנין **יגיד**... ע"כ. כאן **לא כתוב** ע"י מה להמתיק כתוב רק את מה להמתיק. בסידור **חמדת ישראל של מוהרש"ו דף נ"ו ע"א** כתב להמשיך **שפע** להמתיק ואור עליון ושפע זה אותו דבר. **בסידור הרש"ש** לומד **שהאור העליון הנז' מהפה**. **משמע** שהוא לומד ממה שכתוב בתחילה בשעה"כ שאמר שתהלתך זה האור העליון אחרי צאתו מהפה. וזה לפני שהאור יגיע לבריאה ימתק בחוץ את הכ"ב. וההמשכה לבריאה זה במילת **תהלתך**, והמיתוק של הכ"ז אותיות זה באצילות.

מה זה אור העליון הנזכר? מעיל אליהו דף קכ"ג ע"א: מה שכתב הרש"ש הנזכר רוצה לומר בתיבת "ופי" שנימשכו **שבעה** יודין **דע"ב וס"ג** ונמתקו (בפה דז"א) **בשני** יודין (של הא') על ידי טחינת שיניים ונעשו מ"ן גימ' ופי. **עתה בתיבת יגיד** שהוא לשון המשכה ימשיך האור העליון הנזכר מהפה להמתיק כ"ז אותיות... ע"כ. ע"ש.

רכט

כוונות החול

יש בשעה"כ כמה כוונות, של יגיד, ויש תהלתך, ויש יגיד תהלתך, ויש ופי יגיד תהלתך. הנה בהמשך הרב מבאר שהבריאה נקראת תהלתך. וז"ל, ופי יגיד תהלתך תכוין שישפיע וימשיך השפע עד הבריאה הנקראת תהלתך כי הבינה נקראת תהלה והיא מקננת בכורסיא... ע"ש.

אם כן זה פירוש שני, תהלתך שהיא בינה דאצילות המקננת בבריאה, (ראה בהמשך ענין תהלתך) האור העליון הוא היה בפה, ויוצא מהפה במילת יגיד, ובמילת תהלתך נמשך עד הבריאה. בזכות הבינה. וזה אותו השפע שהיה במילת ופי. ודווקא השפע שהוא היודין שכן במילת ופי יש כוונות אחרות, אך לפי ההמשך רואים שהרש"ש עוסק רק בט' יודין. עיין מעיל אליהו עמ' שני"ז. ע"ש.

כוונת דין - יגיד

שעה"כ דף ל"ה ע"ג: ... גם במילת יגיד תכוין כי הנה כבר רמזנו אות א' של אדני בתיבת ופי כנז"ל ונשארו אותיות ד"ין מן אדני"י ולכן תכוין כי זו הן' פשוטה שהיא דין של אדני"י תעשה כפופה ותחזור להיות ניד ואז תקח היו"ד ראשונה שע"ג האל"ף דאדני ותושיבנה למטה במושב תחתית הנון כפופה, ותהיה גימל ויהיה גיד וגם היו"ד האחרונה של האל"ף תחברנה לאותיות גיד ויהיה יגיד וע"י כך מה שהיה בתחילה דין של אדני"י נתמתק ע"י שני היודין של האלף ונעשה יגיד, שהוא המשכת שפע ורחמים... ע"כ. ע"ש.

צריך לשים לב כשהרב מדבר על ג' אותיות של אדני חוץ מהאל"ף אומר שהם דין, וכאן צריך להפוך את דין ליגיד. להפוך אותה לשפע ורחמים, ויש שלב ראשון להפוך את הנו"ן סופית שהיא דין שכן היא מאותיות מנצפ"ך, וכשכופפים אותה זה בחינה של מיתוק, וזה נעשה ע"י הכוונה שלי, עיין שרף פריע"ח, ואז צריך להפוך את הסדר של האותיות, ויהיה ניד, ואז ע"י היו"ד העליונה נעשה גיד, ויוד השניה יהיה יגיד. וזו הכוונה השניה בסידור.

בשעה"כ כתוב... ולכן תכוין כי זו הן' פשוטה שהיא דין של אדני"י תעשה כפופה. ע"כ. בחמדת ישראל של רבי שמואל ויטאל. כתוב לכן תכוון שני של אדני הוא כפופה... משמע שלא צריך לכפוף אותה. אך זה לא כמו שעה"כ וסידור. בסידור הרב וידאל קוינקא, כתוב א' דני, הנה כמו חמדת ישראל שהנו"ן כפופה. יכוין מן דין דאדני יעשה ניד, ואין לו כפיפת הן', וזה הסידור היחידי שעשה כך מתוך עשרה סידורים שראה מו"ר הרה"ג רבי מ. עטיה שליט"א.

כוונה שלישית

שעה"כ דף ל"ה ע"ג: ... גם תכוין במילת יגיד אל ז' יודין שבהויות ע"ב וס"ג שהם הדינים והם סוד ג"ד של יגיד ותחבר עמהם ב' יודין של האלף הנז' כדי למתק הז'

כוונות החול

רל

יודין ויהיה הכל יגיד כי יו"ד אחת מיתקה ג' יודין דס"ג, ויו"ד אחרת מיתקה הד' יודין דע"ב וזהו יגיד י"ג י"ד... ע"כ.

יש לשים לב שלמעלה במילת ופי המיתוק נעשה ע"י י"ו שיניים וי"ו שיניים, וכאן המיתוק הוא ע"י היודיין בלבד וצריך להבין שהשינוי הוא ברמז ולא במהות ולעולם הי"ו שיניים ממתקות ולא יודין לבד.

הנה מיתוק זה היה כבר במילת ופי, ומה צריך שוב למתק את אותם ע"ב וס"ג. **מעיל אליהו דף קכ"ג** באמצע שואל שאלה זו ועונה **לכאורה** נראה שהרב ז"ל **כופל הרמז במילות שונות**... ע"ש. זה לא מיתוק נוסף אלא רמז במילים שונות. וממשיך ואומר **תירוץ נוסף** שיש כאן חידוש. שהכוונה צריכה להיות בפרטות באופן זה שהיו"ד העליונה תמתיק ד' יודין דע"ב בדיוק והיו"ד התחתונה תמתיק את הג' יודין של ס"ג. ולא היה המיתוק כללי כמו שמשמע מהכוונה במילת ופי, אלא בפרטות. **המעיל אליהו** הוא שונה משעה"כ ששם כתוב קודם ס"ג. **בשרף פרי ע"ח דף ל"ו ע"ב** כותב יוד עילאה היא ממתקת את הע"ב... ע"כ. כמו המע"א. ע"ש.

בסידור לא חילק, כמו שכתב **בשעה"כ**, וכך כתב. א. ע"ב. ס"ג. ז' יודין דע"ב ס"ג גימ' ג"ד וימתיקם **בב' יודין דאלף** ויהיו גימ' יג"ד... עיין **מעיל אליהו דף קכ"ב**: אומר שהרש"ש תפס שהעיקר הוא ששני היודין ימתיקו ז' יודין בלי לחלק. ע"ש. לכאורה מה שכתב **המע"א בדף קכ"ג** שהבאנו לעיל מצריך שבדווקא צריך לראות י' למתק ד' יודין וכו' ע"ש. אך יש במע"א מהדורא קמא ובתרא^ר. **בדף קכ"ג** זה מהדורא קמא, ואף ששם מדבר על שעה"כ. בכל אופן לפי הרש"ש כך צריך להיות באופן כללי ולא לפרט.

פרי ע"ח נ"א רע"ב יש נוסחא אחרת... גם תכוין אל ז' יודין דע"ב ס"ג שהם הדין והם גימ' ג"ד מן יגיד תצרף עמהם **ב' יודין מן א'** ויהיה הכל (צ') [יגיד] ונמתקו, וי' ראשונה של א' עם ג' דס"ג הוא י"ג, **ויוד הב' של א'** עם הדי' דע"ב הרי י"ד הרי הכל יגיד... ע"ש. משמע מכאן שיש לחלק בין הלכות מיתוק לבין הלכות רמז, הב' יודין מיתקו את הז' דע"ב ס"ג, ויש לחבר י' עם ג', וי' עם ד' וזה בהלכות רמז המילה יגיד. **ואפשר** להוסיף תירוץ נוסף על פי הסוגיה של השופר **בשעה"כ דף צ"ח** שהבאנו לעיל, הרי המיתוק של ופי היה **בתוך** הפה והמיתוק כאן ביגיד הוא **מחוץ** לפה, ועוד במילת ופי היה המיתוק ע"י השיניים ויש י"ו וי"ו שיניים וכאן יש רק **שני יודין** ללא השיניים ואין כאן טחינה.

שרף פריע"ח דף ל"ו ע"ב:... ג' יודין דס"ג עם יו"ד תתאה. ד' יודיין דע"ב עם יו"ד עילאה... ע"ש.

^{רבו} בתחילת הספר בהקדמה כותב המוציא לאור שמה שבכתב רש"י היא המהדורא קדמאה.

צריך להבין מה היא תהלתך אור עליון או בריאה.

שעה"כ דף ל"ה ע"ג: ... ופי יגיד תהלתך תכוין שישפיע וימשיך השפע עד **הבריאה הנקראת תהלתך** כי הבינה נקראת תהלה והיא מקננת בכורסיה וכבר נתבאר אצלינו לעיל (**שעה"כ דרוש א' דעמידה דף כ"ח ע"ד**) **כי פסוק זה הוא בבחינת היכל קה"ק דבריאה** וכונתנו להמשיך בו שפע מן האצילות כדי שיוכל לעלות אח"כ באצילות ולהכלל שם בתיבת ברוך שהוא ריבויא דברכאן כנזכר אצלינו... ע"כ. ע"ש.

הנה לעיל אמר שתהלתך הוא השפע האור העליון, וכאן אמר שתהלתך היא הבריאה, **הבינה** נקראת **תהלה** והיא מקננת **בבריאה**.

סידור דף נ"ג ע"א: ... **תהלתך**. להמשיך השפע מאצילות לבריאה...

חמדת ישראל דף נ"ו ע"א: ... אמר שמואל אע"פ שיעקר שם תהילה במלכות גם באימא שייך שם תהילה בסוד תהילות **ללא ורחל** לאל עליון גואלם, ע"כ. וידוע שלא היא בחינת אימא, וכמו בכוונה **בסידור דף ט"ו ע"ב** בכוונת ויברך דוד... ואתה מושל בכל ובידך כוח וגבורה... לתת **ב' פרוטות** לצדקה **א'** כנגד לאה **וא'** כנגד מלכות **דבינה** שהיא פנימיות לאה, אם כן שייך **תהלה גם באימא**.

הנה צריך להבין היכן הוא הפסוק אדני שפתי, שכן יש סתירה הרב **בשעה"כ דף ל"ה ע"א** כתב הרב... ועתה בעמידה צריכה להזדווג עמו ולכן **עתה שכבר אנו בעולם האצילות בפסוק זה** קודם העמידה... ע"כ. ע"ש. ראה **הגהת רבי שאול** בתחילת הספר כתב: האצילות. נ"ב עיין דרוש א' (לעיל דף כ"ח ע"ד). שם שורה מתחילה פב"פ... והנה פסוק זה של **אדני שפתי תפתח הוא כנגד היכל קה"ק שבבריאה**... ובסוף הקטע לפני שכתב הכוונה בפועל, " ואמנם תכוין שעדיין בפסוק זה **אנו בעולם הבריאה כנ"ל**. והרש"ש כתב להמשיך השפע מאצילות לבריאה.

עוד צריך להבין שיש שתי כוונות הכוונה הקצרה היא על המצב העכשווי, שבאמת אנחנו בעולם הבריאה וצריך להמשיך שפע לבריאה כדי שהיכל קה"ק דבריאה יעלה לאצילות. ומה שקשה ביותר שהרב **בשעה"כ בכוונה הארוכה דף ל"ה ע"א** כתב **שבפסוק זה אנחנו באצילות**, ואלו באותו דרוש **בדף ל"ה ע"ג** כתב **כי פסוק זה הוא בבחינת היכל קה"ק דבריאה**, אם כן נתרץ **שבדף כ"ח ע"ד** בקצרה אנחנו במצב העכשווי, ובכוונה הגדולה אנחנו עושים הכנה למה שנעשה באצילות, ואין קשר ביניהם, אפשר לקיים שניהם, אך **עדיין קשה** שהרי בארוכה כתב שאנחנו **בבריאה**. אין קושי וצריך להבין שכל הקטע הזה המובא ברב מדבר על מה שביאר לעיל **בדף כ"ח ע"ד**. ובאמת הרב **משלים כאן את הכוונה הקצרה** ויש כאן דברים שאין שם, שכן שם **בדף כ"ח ע"ד** כתב בכוונה הקצרה: ... ואז ופי שהיא המלכות הנקרא פה תגיד ותמשיך **תהלתך מן האצילות לבריאה**... ע"כ. משמע מכאן שתהלתך הוא **השפע האור**, אם כן לפי **דף כ"ח** בכוונה הקצרה צריך לכוין לפי הפירוש שתהלתך זה השפע

רלב

כוונות החול

אור העליון, ולפי שעה"כ דף ל"ה ע"ג כתב... תכוין שישפיע וימשיך השפע עד הבריאה הנקראת תהלתך... כאן זה פירוש שני. ודווקא כך פסק הרש"ש בכוונה הקצרה בסידור דף נ"ג ע"א... וימשיך השפע היורד מהאצילות לבריאה הנקראת תהלתך... הבריאה נקראת תהלתך.

מעיל אליהו דף קכ"ד סע"ב – קכ"ה ע"א:... שואל הרי יש שני פירושים א- שהוא השפע. ב- שהיא הבריאה. **בדף ל"ה** עצמו והרש"ש פסק לפי הפירוש השני. והגם שבמקור הכוונה הקצרה של ה' שפתי הנ"ל כתב בשעה"כ בדרוש א' דף כ"ח ע"ד תגיד ותמשיך תהלתך מן האצילות לבריאה... עכ"ל, שנראה שהוא כפירוש הראשון, אפילו הכי הכריע הרש"ש ז"ל כפירוש השני.

ופי יגיד תהלתך ר"ת

שעה"כ דף ל"ה ע"ג:... גם תכוין שר"ת ופי יגיד תהלתך שהם תי"ו תכוין להמתיק כל כ"ב אותיות מאלף עד תיו שנרמזו בפה העליונה בתיבת ופי כנ"ל ולכן נרמזה תי"ו בהיפוף וי"ת לרמזו שהיא מחוברת ופונה פניה לאחור כלפי כל הכ"ב אותיות הקודמות אליה... ע"כ. זו כוונה של תהלתך שכן צריך להיות גם אות ת' של תהלתך.

סידור דף נ"ג ע"א:... ופי יגיד תהלתך ר"ת תי"ו להמתיק כ"ב אותיות. יש כאן המתקה של כ"ב אותיות בלבד ולא כ"ז אותיות. הנה סידר כ"ב אותיות בסדר רגיל ולא בהיפוך.

שערי רחמים ש' ק"ג: על מילת תהלתך ופי יגיד תהלתך כ"ב אותיות ממתיקים לאחרים כמו שכתוב במילת ופי, ושם ממתיקין המ"ן ע"י כ"ב אותיות, ועוד מה שצריך למתק ה"ג מנצפ"ך. **תשובה**: יש כ"ב אותיות שממתיקים והם כ"ב אותיות מעולם האצילות, אבל כשמדברים על כ"ב אותיות שירדו שהם **בבריאה** הם בעצמם צריכים **מיתוק**. ע"ש היטב. ועיין גם **שם שע"ר ב' ש' קי"ב**:

במילת יגיד זה מיתוק לכ"ז אותיות ובתהלתך זה מיתוק לכ"ב אותיות. והרמז הוא בר"ת תי"ו מאלף עד תי"ו. ובמילת יגיד זה רומז על כ"ז אותיות.

ופי יגיד תהלתך ס"ת

שעה"כ דף ל"ה ע"ג:... וס"ת הנז' יד"ך והוא סוד הה"ג דמנצפ"ך אשר שרשם^{ר"כ} בה' אצבעות היד כנודע... ראה לעיל בענין ה"ג שיש כמה סוגים של מנצפ"ך, חוטם פה וכו' בז"א, וכן בנוק' ה' עריין וכו' ע"ש. **כאן** זה ה"ג בחמש אצבעות. **ועוד** לא מוזכר כלל אם זה יד ימין או יד שמאל.

^{ר"כ} כשהה"ג מנצפ"ך הם ביסוד אמנם שורשם הוא באצבעות היד. וכן מכאן אפשר לדייק שהה"ג הם בימין ושורשם הם ביד שמאל כתוצאה מההתכללות. כנז' בע"ח ב' דף ע"ו ע"ב אות י"א. וע"כ הרש"ש למד מכאן שמדובר על יד ימין.

רלג

כוונות החול

ע"ח דף ט"ל ע"א:... והנה בחינת נתינת המ"ן אלו ביסוד שלה הם ע"י החו"ג^{רכט} של אימא שהם ב' הידיים שלה שבהם ה' **אצבעות** שהם ה"ג **מנצפ"ך כפולות** אשר אלו ירדו למטה ונעשה בחי' מ"נ ביסוד נוקבא דז"א... ע"ש.

סידור נ"ג ע"א כתב: ... ופי יגיד תהלתך. ס"ת יד"ך כמספר שם **בוכו** להמשיך שם זה מהבינה, **מיד ימינה**^{רל} להמתיק את ה"ג **מנצפ"ך** שהם **אצבעות יד ימין** דנוק' וע"י שם **בוכו** מתמלאת המלכות בד"ל אותיות (שם אדני מלא) שגימי יד"ך.

פריע"ח דף נ"א רע"ב: כתוב מפורש שם שהם ה' אצבעות **יד שמאל**... **בשעה"כ** כתוב **בסתם**, ובסידור כתוב **יד ימין**. לכאורה, מדרושי שבת בעניין נשיקת ידי אימו, נראה שפריע"ח הוא הנכון.

שעה"כ דף ע' רע"ג: ... והואיל ואתא לידן נבאר עניין הנשיקה שנוהגים לנשק ע"ג הידים מה עניין זה. **דע** כי הגבורות הם הנקרא מנצפ"ך **והם עומדים ביסוד** של הנקבה ואמנם **שורש מציאותם הא'** הוא בה' אצבען **יד שמאלית** כי ה' אצבעות **יד ימין הם חסדים** ושורש כל הגבורות הוא למעלה בפה והם חיד ולשון וגרון ושפה ושיניים שבהם כ"ב אותיות אחע"ה בומ"ף וכו' והנה ג' חלוקות שבהם הם **ד' אותיות** והם אחע"ה בומ"ף גיכ"ק, **וב'** חלוקות שבהם הם ה' **אותיות** והם **דטלנ"ת זסשר"ץ** והם סוד ה' חסדים וה' גבורות וכאשר האדם נושק בפיו על גבי אצבעות היד גורם להשפיע ולהאיר משורשם אשר שם בפה אל ה' אצבעות^{רלא}... ע"כ וכאן זה ממש כמו בפריע"ח. אך הרש"ש בהמשך עושה מיתוק גם ליד שמאל.

ע"ח ב' דף ט"ל ע"א:... הרב מסביר עניין עשיית כלי היסוד דאימא ע"י ידיים של א"א. וכן עשיית כלי יסוד בנוק' ע"י ידיים דאימא בסוד והיה בתבואות ונתתם חמישית לפרעה וארבע הידות יהיה לכם. ואומר הרב בסוף העמוד... והנה **ימין כלולה בשמאל ושמאל בימין** וכמו שה' אצבעות יד שמאל דא"א הם ה"ג כן ה' אצבעות יד ימין הם ה"ג והם **סוד ה' אותיות מנצפ"ך שהם כפולות** ואלו נתהוו שם ברחם יסוד אימא, ומהם נעשה הכלי של יסוד דאימא להעלות מ"נ שבהם... והנה ע"ד שביארנו פסוק זה למעלה באמא, **יפורש ג"כ למטה בנוקבא דז"א**... ע"ש. ראה **ע"ח ב' דף ע"ו ע"ב אות י"א**. מבואר כנ"ל. ע"ש.

^{רכט} חסד וגבורה של אימא שהם ב' הידיים של אימא שבהם ה' אצבעות ונעשה מ"ן ביסוד דנוק'. הנה כאן יד ימין ויד שמאל שניהם מהוים גבורות.

^{רל} לפי **שעה"כ דף ל"ה ע"ד** בכוונת אתה גיבור וכו' שם המשכה מבינה **מנה"י** דבינה. ביר"א ב' 403 שם לא כתוב **מיד ימינה** ושם זה סידור ליל פסח. וגם כתוב **ימין**. ולא כתוב **נוק'.** וכן בסידור הרב ניסים עיני גם כן אין עניין היד וגם ימין לא כתוב שם והנוסח קרוב לשעה"כ.

^{רלא} ראה **סידור בניהו כוונות פרטיות דף כ"ג**: סידר **דטלנ"ת זסשר"ץ** שורש החו"ג **סןןךך** ה"ח שבה' אצבעות **יד ימין מנצפ"כ** ה"ג שבה' אצבעות **יד שמאל** כאן זה משונה משאר מקומות שהסופיות הם דווקא גבורות ואלו שבאמצע התיבה הם חסדים כאן הפוך.. ועיין **שעה"כ דף ו' ע"א** סוף דרוש ג'... ובה תבין כי גם ביד ימין יש בה מנצפ"ך לפי שהם מגבורות דאבא והם ביד ימין. ע"ש. ועיין מע"א בנושא.

כוונות החול

רלד

שעה"כ דף ל"ה ע"ג:... ותכוין למתקם ע"י שם **בוכ"ו**^{רלב} שהוא תמורת שם **אהי"ה** כנודע והוא בגימ' **יד"ך** אשר הוא יורד מן **הבינה אל המלכות**... ע"כ. **ראשית** למה צריך לתת לה תמורה שם אהיה ולא משם אהיה עצמו. ועוד למה כאן אומר ידך ובמקומות אחרים כותב שהוא גימ' ד"ל. כשהשם בוכו יורד מאימא לנוק' הוא ממתיק את הה"ג דנוק' שביד הנוק'.

שעה"כ דף י"ח ע"ג: שתי שורות לפני ד"ה והנה... והוא כי כבר ידעת כי **קו המידה דז"א**^{רלג} הם הנה"י דבינה המתפשטים דרך קוים ומדות דז"א. והנה הם סוד **אהיה** שהיא הבינה והם ג' אהיה א' דיודין וא' דאלפין וא' דההי"ן כמבואר אצלנו שהם בנה"י דבינה הנז'. ואמנם **ההארות** הנמשכות מן **הבינה אל המלכות** אינם משם אהיה ממש, אלא מהארתו והוא שם **בוכו** שהוא יוצא משם אהיה בחילוף אלפא ביתא דאבג"ד... ע"כ. ע"ש. **משמע** שבנן הנוק' ע"י שם **בוכו**, וכן באתה גיבור לעולם ה', וכן מלך עוזר ומושיע ומגן, וכולם מנה"י דבינה, ולא כתוב גימ' **יד"ך** אלא גימ' **ד"ל**. אך אצלנו הרש"ש כאן **מיד ימינה דבינה**? יש שתי בחינות השפעה בוכ"ו, (1) **מנה"י**. (2) ויש בוכ"ו **מהיד**. כאשר מדברים על בוכו וכתוב **יד"ך** זה מיד דבינה. ואם רק בוכו אז זה מנה"י דבינה, ואפשר לבדוק היטב קוד זה בדברי הרב וזה מה שצפון בדברי הרב, ומתגלה בדברי הרש"ש.

ע"ח ב' דף ע"ו ע"א אות ט'^{רלד}:... יש בבינה שם אהיה והוא מתחלף באבג"ד בשם בוכ"ו, ואלו **הב' רלה** שמות נכנסים תוך הנוק' **דז"א** תוך **המוחין דילה**^{רלו} **בתחילה**, והם בחינת המ"ן שבה, וירדו^{רלז} שם ע"י אצבעות יד בינה שהם מנצפ"ך... כדי שאח"כ בעת הזיווג יהיה כח במ"ן שבה שביסוד דילה לעלות ע"י הארת ב' שמות הנ"ל שבמוחין שלה הנמשך עד היסוד שלה, והמ"ן אשר שם הוא שם ב"ן... וגם שם **בוכ"ו גימ' יד"ך לרמוז ליד בינה הנ"ל** שירדה למטה ביסוד נוקבא, וביד זו ירדו ב' השמות הנ"ל למטה במלכות... ע"כ. ע"ש.

משמע מכאן ששני השמות נכנסו במוחין, ומשם הם נעשים שם מ"ן שביסוד שלה, והירידה ע"י יד אימא, שהם **מנצפ"ך**, לתת כוח בעת הזיווג ויכלו לעלות למ"ן. **וממשיך** שם הרב ואומר, והנה שני השמות הנ"ל הם גימ' נ"ה, **רומז** אל הנ"ל שיש בה בחי' ג' מוחין ובחי' שם **ב"ן** שביסוד, הרי **נ"ה**. וגם שם **בוכ"ו גימ' יד"ך**, **לרמוז** ליד

^{רלב} שם זה **בוכו** מופיע במקומות נוספים בכתבי הרב אך יש לשים לב אם כתוב רק בוכו כמו באתה גיבור ומלך עוזר ובוירך דוד זה **מנה"י** דאימא. אך אם כתוב ששם בוכו הוא בגימ' **ידך** זה מיד דאימא ליד דנוק' כמו בקריאת שמע על המטה בידך אפקיד רוחי וכן אצלנו ופי יגיד תהלתך. וזה מה שכתב הרש"ש בסידור אצלנו מיד דאימא שכן כאן כתוב **גימ' יד"ך**. עיין **באתי לגני ב' דף ר"ל** ועוד כדי לבנות הגוף אז יש רק שם בוכו אך כדי לתת כח לעלות מ"ן אז יש גם שם אהיה וגם שם בוכו.

^{רלג} בעניין קו המידה ראה זוהר חדש פרשת ואתחנן.

^{רלד} אות זו היא למעשה מה שמופיע בשער רוח הקודש יחוד ד' דף מ"א ע"ד. ע"ש. וכן בבניהו כוונות זיכוך הנפש דף ל"ד. ע"ש.

^{רלה} עיין באתי לגני ב' דף ר"ל ע"ב שם אהיה וכן בוכו שניהם נכנסים לנוק' ע"ש.

^{רלו} עיין באתי לגני ב' דף ר"ל, כשיש רק בוכו זה להגדיל את הנוק' וכשיש גם שם אהיה זה לתת כוח עבור הזיווג להעלות מ"ן. ע"ש.

^{רלז} משמע שני השמות אהיה ובוכו. והם ממשיכים מהמוחין אל היסוד לצורך הזיווג, אז זה ע"י היד.

כוונות החול

רלה

בינה הנ"ל שירדה למטה ביסוד נוקי. וביד זו ירדו ב' שמות הנ"ל למטה במלכות. וגם שם בוכו מהארתו נעשה ונגדלת קומת הנוק'... ע"ש. שני הידיים של אימא יורדים ליסוד נוקי ובונים יסוד נוקי, בסוד כרוה נדיבי העם, הירידה היא באמצעות יד הבינה. וממשיך שני שמות אלה ליסוד.

בניהו זיכוך הנפש דף ל"ד ע"א... אחר כך יכוון להמשיך כח מ"ן לנוק' שהיא אדני... יכוון להמשיך שם **אהיה עם** חילופו שהוא **בוכ"ו** שהוא בגימ' **יד"ך**, **יד דבינה** שבה ה' אצבעות מנצפ"ך סוד המ"ן... ע"ש. **הרש"ש** כותב כאן היות וכתוב גימ' **יד"ך** הוסיף יד דבינה. משמע שהשם **בוכ"ו** הוא עצמו יד דבינה, ולא כתוב כאן שיוורד באמצעות יד דבינה. וכן עשה הרש"ש אצלנו ב"ופי יגיד תהלתך". מניין לרש"ש זה?

ע"ח ב' דף ע"ו ע"ב אות ט"ו:... בינה נקראת אהי"ה וחילופו בוכ"ו **כמנין יד"ך שהוא יד דבינה** ובה ה' **אצבעות** שהם ה' אותיות **מנצפ"ך**, ומהם **נמשכים למ"ן** דמלכות, והמ"ן שלה הוא **שם ב"ן**. ואלו **הב' שמות אהי"ה בוכ"ו** הם כח הנמשך **למוחין** שלה **ומשם נמשך כח במ"ן דידה לעלות**. ע"כ. ע"ש.

כאן בנה הרש"ש בנין אב שבכל מקום שכתוב גימ' יד"ך זה מיד דבינה. וגם הביא כאן ג' השלבים מה נמשך, ולאן, ומה כל דבר, הנה כאן **בוכ"ו מיד** בינה. והכל מובן בסידור למה הרש"ש כתב מיד בינה ולמה גם מיד ימין כמבואר לעיל.

בניהו זיכוך קריאת שמע ע"ה בסופו: בידך אפקיד רוחי... יכוין להמשיך יד **ימנית דאימא** שהוא שם בוכ"ו. גם כאן יבוא הרש"ש ויאמר שגם כאן זה מיד של הבינה, מפני שכתוב גימ' יד"ך.

ע"ח ב' דף ט"ל ע"א: באמצע עמוד... ואח"כ כרוה נדיבי העם.. ע"י חסד וגבורה דאימא שהם שני הידיים דאימא, ליסוד דנוק' נעשה בחינת מ"ן, הכוונה לכלים דמ"ן... וצריך שתי הידיים, חסדים וגבורות... והנה ימין כלולה בשמאל ושמאל בימין וכמו שה' אצבעות יד שמאלי דא"א הם ה"ג כן ה' אצבעות יד ימין הם ה"ג והם סוד ה' אותיות מנצפ"ך שהם כפולות... ומהם נעשה הכלי של יסוד דאימא להעלות מ"ן שבהם... וכן הרב ממשיך ומלמד אותנו שכן אימא עושה לנוק'... ה' גבורות מנצפ"ך כפולות מאימא לנוק'... ע"ש

ע"ח ב' דף ס"ו ע"ד: באמצע... בעניין ה"ג מנצפ"ך שהם כפולות. ע"ש. הנה גם כאן וגם לעיל בדף ט"ל שהכלי נעשה ע"י ידיים של הבינה.

ע"ח ב' דף ע"ה ע"א: שורה להתעבר... גם שם נתבאר בעניין **בידך אפקיד רוחי** כי ב' ידיים דבינה שהם ה' אצבעות ימנית וה' אצבעות שמאלית שהם מנין ה' אותיות מנצפ"ך כפולות, הם נעשים בחי' **כלי** של המלכות להיות לה **בתוכה מ"ן**. ואלו^{ר"ח} נמשכין משם **בוכ"ו** שבבינה שהוא חילוף שם אהיה כי גם הוא גימ' יד"ך ואלו הבי' ידיים דבינה נעשו במלכות כלי בית קיבול להיות להיות המ"ן בין יד שמאלית ליד ימנית והם זו ע"ג זו ובתוכם המ"ן. **מכאן משמע** שהמנצפ"ך נמשך למטה. ושם בוכ"ו הוא השורש, ומי שיוורד לעשות כלי היסוד של הנוק' הוא המנצפ"ך.

רלו

כוונות החול

עיין **שעה"כ דף נ"ז ע"ג**: בתחילת הדרוש זה כמו **בע"ח ב' דף ע"ה ע"א**. כותב שהמנצפ"ך הבונים הכלי היסוד דנוק', **נמשך מבוכ"ו**... ובהמשך, **ותכוין** שעצם השם **בוכ"ו** צריך לכוין בו וע"י שם זה נעשית המלכות באר וכלי דמ"נ... בסוד בידך אפקיד רוחי... ע"ש. משמע שדווקא מהשם בוכו ממש נעשה.

המלכות מתמלאת בל"ד אותיות

שעה"כ דף ל"ה ע"ג:... ותכוין למתקם^{רלט} ע"י שם בוכ"ו שהוא תמורת שם אהי"ה כנודע והוא בגימ' יד"ך אשר הוא יורד מן הבינה אל המלכות, וע"י זה **מתמלאת המלכות בל"ד אותיות דמילוי המילוי של אדני שהם בגימ' יד"ך כי בכח השם הנז' מתמלאת היא** כך ושמור כלל זה... ע"כ. משמע שבכח השם הזה בוכ"ו היא מתמלאת בל"ד אותיות.

סידור דף נ"ג ע"א:... וע"י שם בוכ"ו מתמלאת המלכות **בד"ל** אותיות **אלף למד פה, דלת למד תו, נון ואו נון, יוד ואו דלת**... (שם אדני מלא דמלא) שגימ' יד"ך. בוכ"ו גימ' ל"ד. וזה נעשה **אחרי המיתוק** של ה"ג מנצפ"ך שבידיים של הנוק', אז מתמלאת הנוק' בכח שם **בוכ"ו** בצירוף המיתוק. אך לעולם העיקר הגידול הוא משם **בוכ"ו**.

שעה"כ דף ל"ה ע"ד:... ונמצא כי מכוח הארת **בוכ"ו** שהוא בגימ' ד"ל נגדלה המלכות ונעשית שם אדני בד"ל אותיות מילואו... ע"כ. כאן בכוונת אתה גיבור וכו' גם כן מכח שם **בוכ"ו** היא נגדלה בל"ד אותיות. ויש זה במקומות רבים. וזה גידול מיוחד למלכות שהיא גדולה בל"ד אותיות.

ע"ח ב' דף ע"ו ע"א אות ט' בסופה:... וגם שם **בוכ"ו** מהארתו נעשה ונגדלת קומת הנוק' כי שיעור קומתה **ד"ל** שהוא כמספר הני"ל, לפי שיש במלכות י"ס וכל ספירה יש לה שלוש כלים הם שלושים באמה אורכו, ורוחבו ארבע באמה כמניין ד"ל אותיות במילוי המילוי, (וכאן צריך לחבר אורך ורוחב ואז היא ד"ל). ראה **שעה"כ ל"ה ע"ד** שורה 10. וכן בסידור חמדת ישראל.

נשאל כאן שאלה: בסידור הרב סידר **ל"ד** אותיות, וכן **בשעה"כ דף ל"ה ע"ד** שורה גם נקראת עתה שם אדני במילואו אשר יש בו **ד"ל** אותיות כזה: **אלף למד פה, דלת למד תלו, נון ואו נון, יוד ואו דלת**... **ע"כ. ע"ש**. בעניין אורך היריעה (היא המלכות) האחת שלושים באמה ורוחב ארבעה באמה הוא סוד שם בוכ"ו המגדיל את המלכות... כשנספור את האותיות שכתב כאן הרב הרי לפנינו **ל"ה** אותיות ולא ל"ד אותיות כמו שכתב. ראה **הגוב"י אות ז'**. שואל על הלי המיותרת, והביא **שער המצוות דף מ"ו ע"א** בסוגיית ברכת המזון, שבה מכוונים בל"ד אותיות אלו אות מלאה בכל ברכה, ואמנם בראש חודש מכוונים **תי"ו** במקום **ת"ו**, ואז **בר"ח** היא ל"ה. והגוב"י מסכם שיש כאן **ט"ס**. ע"ש. משמע שיש ב' זמנים **ד"ל** ביום חול, ול"ה בר"ח. וכאן מדבר באתה גיבור וכו' ור"ת הם **אגל"א** והוא שם בגימ' **ל"ה**, וגם שם **בוכ"ו** שממלא

^{רלט} ה' גבורות מנצפ"ך.

כוונות החול

רלוז

את המלכות כתוב שם. ויש חילוק לכאורה בין יום חול לר"ח. וכן היינו צריכים לראות גם כן בתהלתך, שיהיה כוונה ליום חול וכוונה בר"ח, והיה צריך להיות הארה למעלה בר"ח תכווין ל"ה. וכו'. אך זה חסר בסידורים.

באתי לגני א' דף צ"ו ע"א: ... סובר כסברת הגוב"י ומה שרואים ל"ה אותיות באתה גיבור זה בשבת או ר"ח וביום חול צריך להיות בלי י'... ע"ש באורך.

הרב אליהו מני בספרו **מזכיר שלום מערכות דף כ"ז** בכל הספרים כאשר מדברים בכוונת אתה גיבור יש ל"ה אותיות עם תיו מלאה ב"י. וכאשר מגיעים לכוונת תהלתך בכל הספרים יש ל"ד אותיות ואין שום הארה המחלקת בין חול לר"ח. ביר"א כתוב בתהלתך תיו. וזה משונה. משמע תהלתך ל"ד. אתה גיבור ל"ה. ונשאלת השאלה מה סיבה שיש הבדל בין שני המקומות אלו. ע"כ השאלה.

שער הפסוקים דף ל"ה ע"א: ועתה יגדל נא כח אדני... עוד יש בחינה אחרת

בהגדלת שם **אדני** והוא בפשוטו **ד'** אותיות ובמילוי **י"ג** אותיות (**א"ש** צ"ל י"ב אותיות ע"ש) ובמילוי מילוי **ל"ד** אותיות כזה... וכאן מסדר **ת"ו**... ע"ש. **ומחלק בין ל"ד ול"ה**. ל"ד היא אספקלריא שאינה מאירה, וכשהיא ל"ה היא סך כולם יהיו **נ"א**. ומסביר הרב שבחינת מילוי המילוי הוא נקרא כח, והוא בהיות שבשם הויה יש כ"ח אותיות במלא המלא, לכן כל מילוי המילוי בשאר השמות נקרא גם כן כח ע"ש ההויה. ואומר הרב... והנה אות י' זו היא **בחינה עליונה**, כמו שיתבאר ולכן עם היותה ממילוי המילוי מצטרפת עם המילוי. וזה מה שאמר הפסוק **י"ג ד"ל נ"א** באמת בהגדלה היא **ל"ה** ולא **ל"ד**. אך כיוון שהיא **בחינה עליונה** לכן מצטרף ל"ב ונעשית **י"ג**. וזהו יגדל נא. והי' בספר תורה היא רבתי מורה על עניין זה. ויחד **ד'** י"ב **ול"ה** הם **נ"א**. (**א"ש** אפשר שלסיבה זו מורי כתב בתחילת הדרוש שיש י"ג אותיות במילוי... ע"ש) ועניין אות י' הזו היא **בחינת המוחין המשובחים**, וביום חול היא חסרה... והמוחין שלה הם י"ה מלא יו"ד הי"י שהם בגימ' **ל"ה**, וזה מורה היות לה המוחין... ע"ש.

ועיין **ליקוטי תורה דף ע"א ע"ב** באמצע: מאת אדנים למאת הככר ככר לאדן... לפי שמילוי המילוי תמיד חסר י' בסוד **ד"ל**. ולפעמים בסוד הלבנה במילוייה היא **ל"ה**, ולכן נשאר חשבון **ד"ל** במקומה והי' היתרה הושמה ב"ב המילוי ונעשית **י"ג**... ע"ש. וכן עיין **פסוקים אסתר דף מ"א ע"ד**:... אסתר בגימ' **תרע"א פחות עשרה** והוא סוד הנקודה עצמה הפנימית המסתתרת... ע"ש.

ע"ח ב' דף מ"ו ע"ד אות י': ... אדניי מילוי המילוי **ד"ל** אותיות, ואם תמלא התי"ו ביו"ד יהיה ל"ה אותיות והי' היתירה היא **מעולה מאד** משאר האותיות והוא סוד **מוחין עילאין** שבה בשבתות ויו"ט ור"ח לבד אך בחול היא חסרה י' שהוא המוחין לכן הוא גימ' **ד"ל** כי אז היא עניה ודלה אך ע"י י' היא ל"ה אותיות שהם בגימ' **יו"ד הי"י** ב' מוחין דילה כנדע... ע"ש. **ד"ל** אותיות זה הגדלת פרצוף הנוק', אך הי' מסמלת המשכת מוחין, לאותה נוק' בהיותה שלמה.

רלח

כוונות החול

שעה"כ דף ל"ה ע"ד ... גם תכוין כי ר"ת אתה גבור לעולם אדני הוא בגימ' י"ה במילואו ביודי"ן יו"ד ה"י... ע"ש. משמע שהי' היא בחינת המוחין וכשהיא חסרה היא בלי מוחין...

מזכיר שלום מערכות דף כ"ז מערכת הא' אות נ' ... משמע משעה"כ כשיש ל"ד אותיות זה ביום חול והרי בכל הסידורים בכוונת אתה גיבור יש ל"ה והרי כוונה זו בחול וצריך להיות ד"ל אותיות? הביא מסידור הרב עזרא הכהן על התיו כתב בר"ח וכן בסידור של הרב יפ"ש כתוב ת"ו. ומביא דעתו כשיש לה מוחין מכוונים בל"ה אותיות... ר"ת **אגל"א הוא ל"ה יו"ד ה"י**. אם כן יש לה מוחין וצ"ל ל"ה. אע"פ שחילק בשעה"מ ובע"ח לעיל בין שבת לחול, חלוקה זו היא שלא בשעת התפילה. אבל בשעת התפילה יש לה מוחין ויהיה ל"ה אותיות. שם בוכ"ו עושה בנין הגוף ואז יש אפשרות שתקבל המוחין ואז היא הופכת להיות ל"ה, עם המוחין.

אי נמי והוא נכון ע"פ מה שכתב בשעה"פ ועתה יגדל נא שהי' של התיו אינה נכללת עם המילוי המילוי אלא עם המילוי ולכן לעולם היא נקראת ל"ד והי' נכללת עם המלא והיא י"ג של יגדל לכן היא תמיד ד"ל אע"פ שיש בה ל"ה... ע"ש. וזה גם מתרץ הגוב"י.

מזכיר שלום מערכות דף כ"ז מערכת הא' אות נ"א ... בענין כוונת מאה ברכות... בהגדלת הגוף **בתהלתך** זה ל"ד. ובהגדלה ע"י המוחין **באתה גיבור** יש ל"ה אותיות שזה עם המוחין... ע"ש.

הכוונה יגיד תהלתך בסידור

סידור דף נ"ג ע"ג: יש 7 כוונות

- (1) **יגיד**. ימשיך האור העליון הנז' מהפה להמתיק כ"ז אותיות גימ' **יגיד**.
- (2) יכוין שאות נוי"ן דדין דאדני תהיה כפופה^מ מן **דין** יעשה **ניד** ויחבר אות **יוד** ראשונה דאלף תחת הנון ויהיה **גימל**, ועם יו"ד הב' תהיה **יגיד** ואז הדין **נמתק** והיה יגיד (כך בלשון תרגום יגיד הוא המשכה) המשכת השפע והרחמים... **א דין ניד יגיד**.
- (3) **א**. ע"ב. ס"ג. **ז'** יודין דע"ב ס"ג גימ' **ג"ד** וימתיקם בב' יודין דאלף ויהיו גימ' יג"ד.
- (4) **תהלתך**. להמשיך השפע מאצילות לבריאה.
- (5) ופי יגיד **תהלתך** ר"ת **תי"ו** להמתיק כ"ב אותיות.
- (6) ופי יגיד **תהלתך**. ס"ת **יד"ך** כמספר שם **בוכו** להמשיך שם זה מהבינה מיד ימינה להמתיק את ה"ג **מנצפ"ך** שהם אצבעות יד ימין דנוקי וע"י שם בוכ"ו מתמלאת המלכות בד"ל אותיות (שם אדני מלא) שג"י ידך.

^מ הרש"ש הולך לפי שעה"כ שן' של דין דאדנות תיעשה כפופה, ולא כמו מהרש"ו בחמדת ישראל שאומר שהנון היא כפופה ואין כוונה לכפוף אותה.

רלט

כוונות החול

7) עוד יכוין להמתיק ה"ג מנצפ"ך בד"ל אותיות ובשם **בוכו**. (ד"ל אותיות מלא דאדני) ב"ן דב"ן יד שמאל דבינה מנצפ"ך יד שמאל דנוק'.

אדנ"י שפתי תפתח כוונה קצרה

שער הכוונות דף כ"ח ע"ד: ונבאר ענין אדני שפתי תפתח כו' שתקנו לומר בתחילת העמידה ולכאורה היה נראה שהוא הפסק גדול בין גאולה לתפילה והנה רז"ל **במסכת ברכות (דף ט' ע"ב)** הרגישו בקושיא זו ותירצו **דכתפילה אריכתא דמיא**... ע"כ. המשך הדרוש הרב מסביר על פי הקבלה פירוש תפילה אריכתא דמיא, ורק בחמש שורות אחרונות מסביר את הכוונה עצמה. **בפריע"ח דף נ' ע"ג**. יש הפסק בין שני הדברים האלו, והם בשני דרושים נפרדים עם הפסק ביניהם.

... וביאור העניין הוא במה שכתבתי לעיל כי בתהלות לאל עליון גואלם אז **התחילו יעקב ולא ורחל לעלות אל היכל קה"ק שבבריאה** מן היכל הרצון ושם חזרו פב"פ... ע"כ. ע"ש.

צריך להבין ענין ההיכלות, הנה יש ז' היכלות אהבה, **חסד**. זכות, **גבורה**. רצון, **תפארת**. נוגה, **נצח**. עצם השמים, **הוד**. לבנת הספיר, **יסוד ומלכות**, ובר"ת לסימן **אז"ר נע"ל**. ולמעלה מהם **היכל קה"ק** כלול מג' היכלות. בסדר התפילה הביורורים עולים מהיכל להיכל בכל עולם. בעשיה במשניות איזהו מקומן. ביצירה בהללויות. בבריאה ביוצר. ראה הרחבה בענין סדר אבי"ע ומטבע ברכה. ראה בסידור סדר העליות ומקומם.

ויש לשים לב שההיכלות בעשיה ויצירה הם כסדרם תפארת למעלה ממנו גבורה למעלה ממנו אהבה. אך בעולם הבריאה היכלות של אז"ר אינם כסדרם ושם מעל היכל הנוגה נצח, יש היכל הגבורה זכות ואחריו חסד אהבה, ורק אחר כך **באמת ויציב שם נעלה להיכל הרצון**. ראה סידור, ביוצר את המבנה הזה.

צריך להבין מתי היא עליה להיכל קה"ק שבבריאה הנה בשע"כ דף כ"ח ע"ד כתוב "כי בתהלות לאל עליון גואלם אז **התחילו יעקב ולא ורחל לעלות אל היכל קה"ק** שבבריאה מן היכל הרצון ושם חזרו פב"פ"..." ע"ש. וכך כתוב בסידור דף נ"א ע"ב שורה אחרונה כתוב בתהלות ולהתחיל להעלותם להיכל קה"ק דבריאה... ע"ש. אך **בשע"כ דף כ"ח ע"ב**, ד"ה והעניין בסופו כתוב, לפי שעתה בתהלות לאל עליון גואלם אז הוא **התחלת עליית יעקב עם לאה ורחל בהיכל קה"ק דבריאה** ועתה מתחילין לעלות שם וחוזרים אפין באפין ונשקין דא לדא **כנז' בזה"ק פ' פקודי** ואח"כ **באדנ שפתי תפתח אז הוא גמר כניסתם בהיכל קה"ק**. ע"ש. מכאן שיש חילוק בין תחילת כניסתם לגמר כניסתם.

רמ

כוונות החול

שעה"כ דף י"ח סע"ד: ... כבר נתבאר סדרן בפרשת פיקודי... מתחילת יוצר אור עד אל ברוך נוא היכל לבנת הספיר... ומשם עד^{רמא} העמידה הוא היכל הרצון, שזה גמר כניסתן **ולא הזכיר תהלות**. זה בזה"ק, וכן קשה מהסידור דף נ' ע"ב. ששם כתוב עזרת^{רמב} אבותינו גימ' כ"ו הויות. בסידור הישן היה כתוב^{רמג} היכל ק"ק כחב"ד דז"א דבריאה.

שמן ששון ג' דף ל"ו ע"ד דרושי העמידה אות ג': ... והנה פסוק זה של אדני שפתי וכו' הוא כנגד הק"ק שבבריאה ממש... **אם כן קשה הרי כבר בעזרת הוא היכל ק"ק, ולא תהלות**, הרי יש די פעמים אמת לפני עזרת, ודי אמת אחרי עזרת ושם העבודה היא **בהיכל הרצון, ובהיכל ק"ק דרצון**, איך אם כן בעזרת נתקן היכל ק"ק דבריאה, ומתוך. יש **היכל ק"ק דהיכל רצון** דבריאה, זה בשמונה אמת עובדים עליהם, וזה בעזרת. ויש **היכל ק"ק דבריאה**, וזה באדני שפתי, והתחלה זה בתהלות... ע"ש.

בסידור שלנו תיקנו היכל ת"ת דק"ק דבריאה. צריך להיות **ק"ק דת"ת**, וכנראה התחלפו האותיות, וזה התיקון לפי השמן ששון.

שערי רחמים א' שאלה ק"ב: מה שכתב בעזרת אבותינו עלו להק"ק כחב"ד דז"א דבריאה הוא **הקדמה למה שנעשה בעזרת**, ובתהילות לאל מתחילים לעלות להק"ק דז"א דבריאה **עד תשלום עזרת עולים**. מהרה"ג שד"ה... ע"ש. משמע שזו רק הקדמה למה שנעשה בכל הקטע מעזרת אבותנו עד העמידה, ובאמת התחלת העליה היא רק בתהילות, כאן הלשון קשה אך **פאת השדה דף רצ"ו**: ... יותר מבואר ע"ש.

שערי רחמים ב' ש' ק"ט: ... בעזרת מעלים ק"ק, אך בתהלות זה לא עבודה של היכלות אלא מעלים את יעקב ולא ורחל להיכל ק"ק. עדיין קשה שהרי בארבע פעמים אמת אחרונים אנחנו בק"ק דרצון, אך באמת בתהילות זה לא עבודה בהיכלות. ע"ש.

מתי מתחילים לעלות להיכל קה"ק

שעה"כ דף כ"ח ע"ד: ... וביאור העניין הוא במה שכתבתי לעיל כי בתהלות לאל עליון גואלם אז **התחילו יעקב ולא ורחל לעלות אל היכל קה"ק שבבריאה** מן היכל הרצון ושם חזרו פב"פ... ע"כ. ע"ש. יש כאן שני נושאים התחילו יעקב ולא ורחל להיכל ק"ק דבריאה, ושם חזרו פב"פ. שני נושאים וצריך להבין מה קדם למה. **פרי ע"ח דף נ' ע"ד** קודם עולים ושם בפירוש כתוב שרק אחר שעלו יהיו פנים בפנים.

^{רמא} צריך לשים לב שכתוב משם עד, משמע שיש המשך זמן של העליה, ומה שלא כתב כאן עד תהילות אלא עד העמידה שזה גמר העליה.

^{רמב} יש פסוק בתהילים רבות רעות צדיק, יש בפרשת התוכחה יש **רעות תיבות**, ויש כ"ו הויות ועל זה אומרים רבות רעות צדיק, ומכולם יצילנו ה' שהם כ"ו הויות וגם הם בגימ' **רעות**, וכן **עזרת** גימ' כ"ו הויות, עם הכולל.

^{רמג} בסידור שלנו כתוב היכל דת"ת ק"ק כחב"ד דז"א דבריאה.

כוונות החול

רמא

סידור דף נ"א ע"ב: ... ולהחזירם עם יעקב פב"פ ולזווגם זיווג דנשיקין רוחא ברוחא ולהתחיל להעלותם להק"ק דז"א דבריא... ע"כ. ע"ש. כאן משמע הפוך שעה"כ ומפריע"ח.

אך **בשעה"כ דף כ"ח רע"ג**... וע"י כך יש בה יכולת לעלות לנגדו ובתחילה מכח זו ההארה חוזרת עם יעקב פב"פ למטה ומתחלת לעלות עמו אל היכל קה"ק שבבריא מה הארה הנז'... מכאן משמע קודם פב"פ למטה ואחר כך עולים, לכאורה זה כמו הסידור, ולא כמו שעה"כ לעיל ופריע"ח.

צריך להבין. מה שכתוב **בשעה"כ דף כ"ח רע"ג** כאן זה פב"פ בהיכל הרצון ולא בהיכל קה"ק, ובאמת מה שכתוב **בשעה"כ דף כ"ח ע"ד ופריע"ח** שקודם עולים להיכל קה"ק דבריא ואחר כך חוזרים להיות פב"פ. ומה שחשוב להבין שצריך לסדר את הסידור. ומה שכתוב בשורה האחרונה, **"ולהתחיל להעלותם להק"ק דז"א דבריא"** זה למעשה התחלת הכוונה בפועל ומה שכתוב לפני כן זו הקדמה. **בסידור** רואים **בריש דף נ"ב. תהלות** לאה ורחל...

בסידור היר"א א' 446 במילת **תהלות** כתוב. לאה ורחל היכל ק"ק דבריא. פאת השדה דף שמ"ג ע"א בסידור של רבי אליהו מערבי עמוד שמ"ג ע"א תהלות צ"ל להעלות יעקב ולאה ורחל בהיכל ק"ק דבריא. מזה ברור **יוצא שיש להעביר את השורה האחרונה של דף נ"א ע"ב בסידור שלנו לריש דף נ"ב ע"א**. עוד צריך שתעיין בעניין ה' אלהיכם אמת, וכן בשמנה פעמים אמת, עיין לעיל בסיכום במקומו וכן בסידור.

להבין מה שעושים בפסוק זה של **אדני שפתי תפתח וכו' צריך להתחיל ללמוד מה כוונת ש"מ מ"שמע", וכן כל ההמשך, רמ"ח תיבות, וכן כוונת ה' אלהיכם אמת, ועוד ד' אמת ראשונים, וארבע אמת אחרונים, וכוונת תהילות, ועוד בעניין ההוא רוחא, ועניין עבודתינו באיזה מחצב, וכן בכוונת אל נקמות ונפילת אפים כל זה תלמד בעיון. ותמצא קצת סיכומים על כל זה לעיל בכוונת שמע ע"ש בעיון.**

כוונות החול כריעות וזקיפות

מקורות ושיטות בכוונת ברוך

ראשית נפרט את הכוונות שמופיעות במילת ברוך :

- (1) להמשיך וי"ק דגדלות מהג"ר^{רמ"ד} לחג"ת נה"י לעשות ו'.
- (2) להמשיך י"ה דמוחין (קס"א) לו"ק ואחר כך לנוק'.
- (3) להמשיך מ"ו לנוק' מאבא ומחכמה דז"א, שני פעמים מ"ו^{רמ"ה}.
- (4) להמשיך הארת כ"ב אתון מיסוד דאימא לנוק'.
- (5) להמשיך הארת ה"ג ולעשות דעת ק"ל לנוק'.
- (6) להעביר דרך פנים דמלכות דז"א, בענין זה נחלקו הרבנים האם כל הארות עוברות דרך מסלול זה או רק הגבורות לדעת ומח' זו בעצם היא בין הרד"ם לרש"ש. עיין מע"א דף קל"ט ע"ב, וגם שמן ששון ג' דף ל"ח ע"ג אות י"ג, שע' ה'254פסוקים דף כ"ו ע"ג, פרי ע"ח דף נ"ג ע"ב.
- (7) להעלות הנוק' מהבריאה ולחבר הדת"י לאחורי היסוד.

בענין המשכת יו"ד ה"י דמוחין דקס"א עם הו"ק דגדלות צריך לכרוע הגוף אחרי שהמשכנו את הו"ק לו"ק דז"א, והוא ו' ואז כורעים ו' לגבי ה' וציוור הו' צריך להיות למטה (בדף נ"ה ע"ב בסידור חול).

וענין ההמשכה של ה-יו"ד ה"י לנוק' לאיזה נוק'? העומדת בבריאה או לשורש השני העומדת מאחורי היסוד, עיין **באתי לגני א' דף ע"ג ע"א, שע"ר ב' דף כ"ח שאלה קי"ד.**

וצריך להמשיך המ"ו גם מאבא וגם מחכמה דז"א לנוק' וכן הארת הכ"ב מיסוד דאימא לנוק', וכן עשיית הדעת לנוק'. עיין **באתי לגני א' מ"ו ע"ב**

כל האמור לעיל הוא לפי סידור הרד"ם, אך הרש"ש אינו סובר שצריך להעביר לנוק' אלא בסוף, ודרך מלכות דכתר דז"א עיין מע"א דף קל"ח שמתאר סידורים של הרש"ש והרד"ם, וראינו את תיאורו של המעיל אליהו בסידור של פסח של הרב וידאל קוינקא, שהכל עובר דקד מלכות דכתר .. וכו' לנוק'.

^{רמ"ד} אע"פ שבאחד נכנסו ו"ק לחב"ד חג"ת וכאן אנו מכניסים שוב לחג"ת משמע שבשמע זה רק נכנס לג"ר. עיין **שעה"כ דף כ"ט ע"ג** שורה 3 וכן רבי שאול שמתרץ ע"פ דרוש הדעת **שע"ר ב' ש' קט"ו**.
^{רמ"ה} עיין **באתי לגני א' דף ע"ג** צריך לראות מ"ו פעמים א' מאבא וא' מחכמה דז"א. ע"ש.

כוונות החול כריעות וזקיפות חכמה דכתר

רמג

בכריעות וזקיפות יש כמה עבודות כנ"ל, ונעמוד על גי' מהם והם: א) דחיות מוחין והמשכת מוחין לז"א. ב) המשכת מוחין לנוק' ה' אחרונה שורש השני של הנוק'. ג) העלאת הנוק' מהבריאה. וזה סדר הכוונה:

ברוך: (אחור דאחור)

1) דחיית המוחין חג"ת נה"י, שנכנסו בק"ש במילת אחד בחב"ד חג"ת, לחג"ת נה"י. רמ"ו

2) המשכת המוחין דו"ק, לשורש השני דנוק', ה' אחרונה העומדת אחורי היסוד.

3) להעלות נוק' וכל היכלי בי"ע והם י' מלכויות דאח' דאח'... ולחבר מלכויות דדת"י... כנגד אחורי יסוד... דז"א דאצילות.

אתה: (אחור דאחור)

1) המשכת הארת המוחין ג"ר לחכמה ומשם לבניה רמ"ו ומשם לגי' כלי ת"ת שהוא ו'

2) ומשם לגי"ר דנוק', לדחות החג"ת לחג"ת והנה"י לנה"י

3) להעלות ולחבר מלכויות חח"ן בג"ה דאח' דאח' כנגד נ"ה... דז"א דאצילות.

ה': זקיפה ראשונה (פנים דאח', וו"ק דכתר דאח' דאח')

1) להמשיך ו"ק דפנים דאח' לחב"ד חג"ת ולדחותם לחג"ת נה"י.

2) ומשם לחב"ד חג"ת דפנים דאח' דנוק' דז"א ה' אחרונה.

3) להעלות מלכויות די"ס דפנים דאח', ולחבר מלכויות דדת"י כנגד אחורי היסוד...

4) גם להעלות ולחבר מלכויות דו"ק דכתר דאח' דאח', בו"ק דכתר דשורשי פרצופה כנגד שני שלישי ת"ת דת"ת דז"א

זקיפה שניה (פנים דאח', וי"ס דכתר דפנים דאח', ג"ר דכתר דאח' דאח')

1) להמשיך ג"ר דפנים דאח'... לחכמה ומשם לבניה ומשם לת"ת.

2) ומשם לנוק' לגי"ר לדחות החג"ת לחג"ת ולדחות הנה"י לנה"י.

3) להעלות ולחבר המלכויות דחח"ן בג"ה... כנגד אחורי הנ"ה דז"א.

4) להעלות כל י"ס מלכות כתר דפנים דאח' ולחבר בי"ס דכתר דשורשי פרצופה שהם כנגד ב' שלישי ת"ת דז"א.

5) להעלות ולחבר המלכויות דכתב"ד דכתר דאח' דאח', כנגד שלישי עליון ת"ת דת"ת דז"א.

^{רמ"ו} זה דווקא בחכמה דכתר ששם יש גם עניין ו' לגבי ה' מה שאין כן בשאר הכריעות ששם ו"ק נכנס לחב"ד חג"ת ומשם מאיר לחג"ת נה"י של הנוק' ה' אחרונה שורש השני מלמטה, ומעלים נוק' של הבריאה דת"י כנגד היסוד.

^{רמ"ו} זה דווקא בחכמה דכתר שגם אומרים עניין כריעה י' לגבי ה' חכמה לגבי הבינה, לא כן בשאר המוחין דכתר ששם המשכה היא חב"ד לחב"ד ואחר הדחיות לחג"ת נה"י. ממשיכים הארה לחב"ד דנוק' ודוחים הו"ק לוי"ק דנוק' ומעלים את הנוק' שבבריאה. עיין עלי נהר דף צ"ז מהרא"ם.

**כוונות החול
ארבע כריעות וזקיפות**

רמד

זקיפה ב'	זקיפה א'	זקיפות צלמי המוחין פני' דאח' ופני' דפני'	כריעה ב'	כריעה א'	כריעות צלמי המוחין אח' דאח' אח' דפני'	מוחין דכתר	
ג"ר יוד הי	ו"ק ויו הי	ע"ב	ג"ר אלף הי	ו"ק יוד הי	קס"א	חכמה דכתר או"פ דאח'	ברוך רמח
ג"ר יוד הי	ו"ק ואו הי	ס"ג	ג"ר אלף הי	ו"ק יוד הי	קס"א	בינה דכתר	מגן אברהם
ג"ר יוד הא	ו"ק ואו הא	מ"ה	ג"ר אלף הא	ו"ק יוד הא	קבו"ג	חסדים דדעת דכתר	מודים
ג"ר יוד הה	ו"ק וו הה	ב"ז	ג"ר אלף הה	ו"ק יוד הה	קז"א	גבורות דדעת דכתר	הטוב שמך

עליות הנוק'

זקיפה ב'		זקיפה א'		כריעה ב' אח' דאח' אח' דפנים	כריעה א' אח' דאח' אח' דפנים
אח' דאח' אח' דפנים	פני' דאח' פני' דפני'	אח' דאח' אח' דפנים	פני' דאח' פני' דפני'		
ג"ר דכתר כנגד שלישי עליון דת"ת דת"ת	חח"ן בגי"ה כנגד נצח והוד	ו"ק דכתר כנגד שני שלישי ת"ת דת"ת	דת"י כנגד היסוד	חח"ן בגי"ה כנגד נצח והוד	דת"י כנגד היסוד
	י' ספי כתר כנגד ב' שלישי ת"ת				

^{רמח} בכריעות וזקיפות ראשונות נתקן רק או"פ דאח', אמנם או"פ דפנים דחכמה דכתר יבואו במגן ובהמשך כל התפילה.

כוונת כריעות וזקיפות מגן אברהם

להבין את עבודת הכוונה בכריעות וזקיפות **מגן אברהם** עלינו להבין מה נעשה עד כאן.

הנה כידוע במגן אברהם העבודה הבסיסית היא **במוחין דבינה דכתר**, והעבודה בזה היא זהה לכריעות וזקיפות **במודים** שהיא במוחין דחסדים דדעת דכתר. והטוב שמך שהיא במוחין דגבורות דדעת דכתר.

- 1 המשכת המוחין לז"א אח' דאח' ואח' דפנים**, ו"ק בכריעה א', ג"ר בכריעה ב'. עם צלמי המוחין דאהיה. הארה לנוק' ה' אחרונה שהיא השורש השני מלמטה, כנגד היסוד דז"א, והעלאת הנוק' שבבריאה כנגד יסוד ונ"ה דז"א.
- 2 המשכת המוחין לז"א דפנים דאח' ופנים דפנים**. ו"ק בזקיפה א', וג"ר בזקיפה ב', עם צלמי המוחין דהויה. הארה לנוק' ה' אחרונה. והעלאת הנוק' דבריאה כנגד יסוד ונ"ה, והעלאת כתר דשתי הבחינות. זו בקיצור העבודה שהרחבנו עליה לעיל עם טבלה.

הנה בתוספת על העבודה הבסיסית הזאת יש עבודה רבה במוחין דחכמה דכתר. והיא,

- 1 חזרת המוחין דאח' ופנים דאח' לחב"ד חג"ת נה"י דז"א.**
- 2 כניסה מחדש של המוחין, חח"ן דאח' ופנים דפנים לחכמה דז"א^{רמט}.** כאן יש תופעה מיוחדת ושינויים בגדולת הנוק' שכן ראשית היא מתמעטת ואח"כ חוזרת לגדול.

ולהבין דבר זה יש לנו להבין מה גורם זה.

- 1 בתחילת התפילה הכנסנו מוחין דאח' ופנים דאח' דאבא ואימא בז"א, עד קונה הכל. ובנינו את הנוק' באטב"ח עד למען שמו.**
- 2 במילת באהבה הוצאנו את כל המוחין מז"א, חכמות וחסדים פנים דאח' ע"ג רישא דז"א, בינות וגבורות אח' דאח' נכנסו בנוק', לאה ורחל.**
- 3 התחלנו את מלאכת הנסירה, והעלינו את המוחין דפנים דאח' חכמות וחסדים עם הרפ"ח דאח' ופנים דפנים לע"ס דא"ק, כדי להביא המוחין דאו"פ דפנים.**
- 4 בבא המוחין החדשים, אח' ופנים דפנים, יחד עם המוחין שעלו למ"ן בסוד "ולא יראו פני ריקס", פנים דאח', נכנסים כולם בנוק'. בתוספת למה שיש**

^{רמט} המשך כניסת המערכת הזו של אח' ופנים דפנים תהיה בשאר שלש ראשונות בג"ה לבינה במחיה המתים, ודתי"י לדעת בהאל קדוש. המשך הדחיה בז"א תהיה בברכות האמצעיות החל מסלח לנו. ומאתה חונן יש מערכת הנשיקין שנבאר בהמשך בס"ד. וצריך לדעת שלפי רבי שאול בשבת ויום טוב וכן במוסף ראש חודש, ההמשכה בג' ראשונות היא חח"ן לחח"ן דז"א במגן אברהם, בג"ה לבג"ה דז"א במחיה המתים, ודתי"י לדתי"י דז"א בהאל הקדוש. והנשיקים ל"י ספירות דנוק' בברכה האמצעית. עיין בעניין זה בפאת השד"ה ב' דף שני"ה.

כוונות החול

רמו

בה מהנסירה אח' דאח'. הנה בהכנס המלכויות בכתר שבה, נגדלת הנוק' כשיעור המלכות שלה. בהכנס הנה"י בחב"ד שבה, נגדלת כשיעור הנה"י שלה. בהכנס החג"ית נגדלת הנוק' כשיעור נה"י וחג"ת שלה. בהכנס החב"ד נגדלת כל קומתה. נמצא שיש בנוק' בסוף ומגן, כל המוחין דאו"פ דאח' ואו"פ דפנים. ואז הנוק' נגדלת כשיעור נה"י וחג"ת וחב"ד דגדלותה שהיא כשיעור כל קומת ז"א.

(5) ואז בסוף מגן מסתלקים המוחין כולם מהנוק' ועולים על גבי רישא דז"א. ואז הנוק' מתמעטת ויורדת עד כנגד החזה דז"א⁷¹.

כל זה לפני מילת ברוך כריעה ראשונה.

וכעת נבין מה נעשה בכריעות וזקיפות מגן אברהם, במערכת של או"פ דאח' וחח"ן דאו"פ דפנים דמוחין דחכמה דכתר. ולעיל ביארנו את המערכת הבסיסית של אח' דאח' ואח' דפנים ופנים דאח' ופנים דפנים דמוחין דבינה דכתר. ואז בהמשך נוכל להבין ולשלב שתי המערכות כאחד.

(1) בכריעה א' המשכת המוחין ו"ק דאח' דאח' עם צלמי המוחין י"ה דקס"א לחב"ד חג"ת. ואז הנוק' מתמעטת עד כנגד היסוד דז"א. וח"ן דאח' דפנים עם צלמי המוחין י"ה דקס"א לחכמה דז"א.

(2) בכריעה ב' המשכת ג"ר דאח' דאח' עם צלמי המוחין א"ה דקס"א לחב"ד דז"א. ולדחות החג"ית לחג"ת והנה"י לנה"י עם צלמי המוחין י"ה דקס"א. ואז הנוק' מתמעטת עד כנגד העטרה דז"א. וחכמה דאח' דפנים עם צלמי המוחין א"ה דקס"א לחכמה דז"א.

(3) בזקיפה א' המשכת המוחין ו"ק דפנים דאח' עם צלמי המוחין ו"ה דעי"ב לחב"ד חג"ת. ואז להמשיך הארה לחב"ד חג"ת דאו"פ דאח' עם צלמי המוחין י"ה דקס"א וו"ה דעי"ב, ולהעלות הנוק' עד החזה (כאן במערכת האח' הכוונה עד ב' שלישי הת"ת דת"ת). וח"ן דפנים דפנים עם צלמי המוחין ו"ה דעי"ב לחכמה דז"א.

(4) בזקיפה ב' המשכת ג"ר דפנים דאח' עם צלמי המוחין י"ה דעי"ב לחב"ד דז"א. ולדחות החג"ית לחג"ת, והנה"י לנה"י עם צלמי המוחין ו"ה דעי"ב. ואז להמשיך הארת חב"ד דאו"פ דאח' עם צלמי המוחין א"ה דקס"א וי"ה דעי"ב, ולהעלותה עד ראש הת"ת שהוא ב' שלישי הת"ת דז"א (כאן כמו במערכת האח' הכוונה לשליש עליון דת"ת דת"ת). וחכמה דפנים דפנים עם צלמי המוחין י"ה דעי"ב לחכמה דז"א.

אחר כל הסדר הזה צריך לראות בסידור איך משתלבות שתי המערכות האלו, וננסה לסדר טבלה משלימה.

⁷¹ היות ועדיין המוחין בגילוי ע"ג רישא דז"א, הם מאירים בה, ולכן לא נתמעטה לגמרי. ובהמשך כשיכנסו המוחין בז"א ב' הכריעות, תמשיך להתמעט.

כוונות החול

רמז

לעיל בטבלה סידרנו את כניסת המוחין דחכמה דכתר, או"פ דאח' בכריעות וזקיפות הראשונות בז"א, ועליית הנוק', וכן כניסת המוחין דבינה דכתר בז"א ועליית הנוק'. בטבלה הבאה נסדר רק את חזרת המוחין דאו"פ דאח' דחכמה דכתר, וכניסה מחדש דחח"ן דאו"פ דפנים דחכמה דכתר. נזכור שבכניסת כל המוחין בנוק' במלך עוזר וכו' גדלה הנוק' כל קומת ז"א, ובהסתלק המוחין נתמעטה עד החזה.

	כריעה א'	כריעה ב'	זקיפה א'	זקיפה ב'
אח' דאח'	ו"ק לחב"ד חג"ת	ג"ר לחב"ד ו"ק לו"ק		
פנים דאח'			ו"ק לחב"ד חג"ת	ג"ר לחב"ד ו"ק לו"ק
השפעה בנוק'	מתמעטת עד כנגד היסוד	מתמעטת עד כנגד העטרה	עולה עד החזה	עולה עד ראש הת"ת
או"פ דפנים	ח"ן דאחד"פ לחכמה	חכמה דאחד"פ לחכמה	ח"ן דפד"פ לחכמה	חכמה דפד"פ לחכמה

וכדי לראות את שלמות כניסת כל המוחין דאו"פ דפנים בז"א ובנוק' שהוא בהמשך ג' ראשונות ובברכות האמצעיות, נסדרם בקיצור למען ירוץ הקורא, ובהמשך נבאר את המערכת בעיון שהיא חיבוקים ונשיקין.

בברכת מחיה המתים יכנסו בז"א מוחין דחכמה דכתר או"פ דפנים בג"ה לבינה.

בברכת האל הקדוש יכנסו בז"א מוחין דחכמה דכתר או"פ דפנים דת"י לדעת.

בברכות האמצעיות נדחי את הו"ק לו"ק דז"א. ונבנה את הנוק' בנשיקין.

בברכת אתה חונן, מחכמה דז"א לחכמה דנוק'.

בברכת השיבנו, מבינה דז"א לבינה דנוק'.

בברכת סלח, מדעת דז"א לדעת דנוק'. דחיית ח"ן לחסד דז"א, ומחסד דז"א לחסד דנוק'.

בברכת ראה נא, דחיית ג"ה לגבורה דז"א, ומגבורה דז"א לגבורה דנוק'.

בברכת רפאנו, דחיית ת"י לת"ת דז"א, ומת"ת דז"א לת"ת דנוק'.

בברכת השנים, דחיית נצח לנצח דז"א, ומנצח דז"א לנצח דנוק'.

בברכת תקע, דחיית הוד להוד דז"א, ומהוד דז"א להוד דנוק'.

בברכת השיבה, דחיית היסוד ליסוד דז"א, ומיסוד דז"א ליסוד דנוק'.

בברכת המינים, להמשיך ב"ש ת"ת דאו"פ דפנים דחכמה דכתר דישו"ת לכתר דז"א, להמשיך הארה מכתר דז"א לדת"י דת"ת דז"א לכתר דנוק'.

ע"כ השלמת המערכת של כניסת המוחין דאו"פ דפנים בז"א ובנוק', בקיצור נמרץ. עיין בסידור וראה כל הכתובות שם. ובע"ה בהמשך נבאר בהרחבה ובעיון.

מקורות נוספים כריעות וזקיפות

נה"ש דף מ"ו ע"א אות ט"ו :
 נה"ש דף ט' ע"ג :
 סידור דף מ' ע"ב :
 עלי נהר דף צ"ד : שיטת הרב משען .
 עלי נהר דף צ"ה : הגהת רבי שאול על שיטת הרב משען אות כ"ב :
 עלי נהר דף מ"ז – מ"ח : שיטת העלי נהר משמע שהוא בשיטה אחת עם הרב משען
 עיין שם הגהת רבי שאול אות מ"ח
 שערי רחמים ב' ש' קל"ג :
 שערי רחמים ב' ש' קמ"ב : שיטת רבי שאול
 פאת השדה ב' דף רכ"ט :
 שיטת השמן ששון ג' דף מ"ט ע"א ד"ה שם .
 פתח עינים דף מ' ע"ב
 עלי נהר דף נ' ע"ב
 מעיל אליהו דף קל"ב : ... כמו רבי שאול חו"ב חו"ג דחכמה דכתר...
 באתי לגני א' דף ע' ע"א : ... מסכם את השיטות ומנסה ליישב מה שקשה ונראה
 ששיטת רבי שאול היא המסודרת ביותר .

כוונת הוי"ה אדנות הוי"ה אהיה בכריעות וזקיפות

ספר התיקונים תיקון י"ח דף ל"ו סו' ע"ב : ... ובזמנא דאלין עאלין להיכלא, שכינתא
אוליפת זכו עליהו, ואמרת ריבון עלמא, הא אלין מארי דקומה דקא סגדין בצלותא
לגבך ארבע זמנין, בתלת קדמאין תרי, ובתלת בתראין תרי לקבל ארבע אתוון דילך,
וזקפין ארבע זקיפות בהון לארבע אתוון דילי דאינון אדניי שבמלכות. לסלקא ארבע
דאינון אדניי בארבע דאינון הוי"ה... ע"ש.

פירוש : ... ובזמנא דאלין מארי קומה עאלין להיכלא דמלכות, שכינתא
אוליפת זכו עליהו שתפילתם תתקבל, ואמרת ריבון עלמא, הא אלין מארי
דקומה דקא סגדין בצלותא לגבך ארבע זמנין כדמפרש ואזיל, בתלת קדמאין
תרי היינו בברכת אבות תחלה וסוף, ובתלת בתראין תרי היינו בברכת מודים
תחילה וסוף, וכוונתם בכריעה לקבל ארבע אתוון דילך כנגד ד' אותיות הוי"ה
שבז"א, וזקפין ארבע זקיפות בהון וכוונתם לארבע אתוון דילי דאינון אדניי
שבמלכות. ומפרש יותר שכוונתם לסלקא ארבע אותיות דאינון אדניי בארבע
דאינון הוי"ה כי כוונת הכריעות היא להוריד ד' אותיות הוי"ה דז"א להעלות
בזקיפות לד' אותיות אדני שבמלכות... ע"ש.

כוונות החול

רמט

המלכות מלמדת זכות על מי שמכוון בכריעות ובזקיפות להעלות אותה מהבריאה, שהיא ד' אותיות אדנ"י ע"י שמורידים ד' אותיות הוי"ה לעזור לה^{רנא}.

פריע"ח דף נ"ב ע"ג: הגהה: ... צריך שתדע לכוין לשם הויה שזוקף לאדנ"י באופן זה כי בכריעה ראשונה יכוין שיו"ד דהוי"ה זוקף לאל"ף דאדנ"י, ובברוך השני יכוין שה"ה דהויה זוקף לד' דאדנ"י ובמודים יכוין שו' דהוי"ה זוקף לנ' דאדנ"י ובסוף יכוין שה' אחרונה של הוי"ה זוקף ליו"ד דאדנ"י, ומי שאינו מכוין בו אמרו בתיקונים שעליו נאמר "נתנני ה' בידי לא אוכל קום".
ראה בסוף ספר החזיונות הנהגות הרמ"ק אות [י"ו]: ... לכוון בתפילתו כל מה שיוכל, לפחות יכוון בשלש ראשונות ובארבע כריעות ובארבע זקיפות, שמי שאינו מכוין בהם, השכינה צווחת עליו "נתנני ה' בידי לא אוכל קום".^{רנב}
(איכה א' י"ד)

מעיל אליהו דף ק"ל ע"א: ד"ה ברוך להוריד יו"ד דהוי"ה ולהעלות אל"ף דאדנות. ומסודר י"א, וכן בכריעה שניה מסודר י"א, וכתוב שם להוריד י' דהוי"ה ולהעלות אל"ף דאהי"ה... וברוב הספרים כתוב כן. אבל בסידור מכתב יד הר"י אדרעי לא נמצאה כוונה זו, ולא ידעתי מהיכן הוציאו כוונה זו, וה' יאיר עינינו בתורתו. אחר כך מצאתי בפריע"ח דרוש ו' בהגהה שכתב הכוונה הויה אדנות משם התיקונים. ועיין בשער השמים של הרב של"ה בביאור הקדושה. דשם יש מעשה נורא על כוונה זו. ועיין שער הנסירה פר' א' מ"ב.

ע"ח ב' דף כ' סוע"ג: שורה עד ברכת...

פאת השדה ב' דף רצ"ז: ... ד"ה אתה להוריד י' דהויה ולהעלות א' דאהי"ה. נ"ב מ"ש להוריד י' דהוי"ה ולהעלות א' דאהי"ה, וכן כולם, איירי על בחינת לאה שבבריאה שהיא מלכות דאימא ונקראת אהי"ה, ורחל שבבריאה נקראת אדנ"י... ע"ש.

שע"ר א' ש' קמ"ד: שאלה: כתב בסידור בעמידה באתה להוריד י' דהוי"ה ולהעלות א' דאהי"ה, ובזקיפה ב' בהשם להעלות א' דאהי"ה ולחברה עם י' דהוי"ה... השאלה איזה אהיה בבריאה ואנחנו מעלים אותה... ע"ש.

תשובה: מה שכתב להוריד י' דהוי"ה ולהעלות א' דאהי"ה וכן כולם הוא מדבר על בחינת לאה שבבריאה שהיא מלכות דאימא נקראת אהי"ה. ורחל שבבריאה נקראת אדנות... ע"ש.

פאת השדה ב' דף רצ"ז בסופו וכן דף רח"צ: נ"א להני"ל: הכוונה על בחינת לאה שבבריאה שהיא מלכות דאימא ונקראת אהי"ה, ורחל שבבריאה נקראת אדנ"י. בכריעה

^{רנא} עיין עוד בכוונת עוזר דלים שמי שעושה עצמו עני להשתתף עימה היא תדאג לו ותעלה אותו בהעלותה גם כן. כביכול המלכות אומרת לקוב"ה תראה איך הם דואגים לנו ליחד קוב"ה ושכינתיה, תקבל כל תפילתם מגיע להם. ע"ש.

^{רנב} שהשכינה בידי אנשים שלא יכולים להקים אותה. וזה בין בפרט שלא מכוונים להקימה בכריעות וזקיפות מהבריאה בתפילה, ובתיקון חצות. וכו'. ובין בכלל שלא עושים פעולות מספיקות להקימה מהעפר בבנין הארץ לתפארת, שארץ ישראל היא בחינת שכינה. (עיין שער הפסוקים דף ל"ח ע"ב סי' ל"ב) בלימוד תורה הח"ן בגדלות בארץ ישראל, בחזרת העם בתשובה פרטית וכללית, אהבת חינם ואחדות ודרישת ציון, ככתוב (ירמיה ל') "ציון היא דורש אין לה", מכלל דבעיא דרישה לבנין בית מקדשינו ותפארתינו, וכמו שמוכיח הרש"י במוסר שלפני התקיעות, ע"ש. יהי רצון שבקרוב נראה בנין ציון ואריאל, אמן.

כוונות החול

רנ

וזקיפה ראשונה מעלים אות א' מאדניי, ובכריעה וזקיפה שניה מעלים אות א' מאהייה.

שע"ר ב' ש' ק"ו: שאלה: ... כתוב בשעה"כ כ"ב ע"ב וז"ל עתה **בתהילות לאל**

אז הוא התחלת עליה **יעקב עם לאה** ורחל בהיכל ק"ק **דבריא**... צריך להבין מה עניין יעקב ולאה בבריאה כבר נודע שיעקב ולאה הם אחוריים דאו"א ולא

ירדו בבריאה... **מהיכן נמצאו יעקב ולאה בבריאה?**

וכן מה שכתב בסידור בעמידה **באתה** להוריד י' דהוי"ה ולהעלות א' דאהי"ה,

ובזקיפה ב' בהשם להעלות א' דאהי"ה ולחברה עם י' דהוי"ה... צ"ל באיזה

אהיה בבריאה ואנו מכוונים להעלותה לאצילות?

תשובה: ... לקושיא א' מזה הרגיש הש"ש ואמר וז"ל אי לאו דמיסתפינא הוה

אמינא דלאה ויעקב אלו הם מבחינת **אחוריים דאו"א** שנפלו להיות מוחין

לז"מ אשר נפלו עמהם בבריאה ועתה אלו האחוריים שבתוך המלכים שהם

יעקב ולאה, הם עולים עם המלכים ועם המלכות רחל היורדת בלילה לברר

מהיכל להיכל עד היכל הרצון ונמשכים שם כל אלו הארות של ח' פעמים

אמת מיעקב שבאצילות ללאה ורחל ועי"ז עולים... ע"ש.

ולשאלה הב' בעניין עליית אהיה שבעמידה תירץ **הרה"ג שד"ה** יצ"ו

שהכוונה היא על בחינת לאה שבבריאה היא מלכות דאימא ונקראת אהיה...

ע"ש

שעה"כ דף ל' ע"א: ... והנה ב' עליות אלו הם ע"י שני הכריעות הנז' והענין הוא כי ע"י

הכריעות של ז"א שיורד אליה ע"כ היא עולה העליות האלו אמנם אותם ההארות

אינם חוזרים לזקוף ולעלות כי צריכה היא להם... ע"כ ע"ש. ואולי קטע זה שכתב

שז"א יורד אליה וע"כ היא עולה רומז גם לכוונות אלו.

רנא

כוונות החול

זקיפה ב'	זקיפה א'	כריעה ב'	כריעה א'	מוחין דכתר	
אי	אי	יא	יא	חכמה דכתר יא יא	ברוך
הה	דה	הה	דה	בינה דכתר הה הד	מגן אברהם
יו	נו	וי	ונ	חסדים דדעת דכתר וי ונ	מודים
הה	יה	הה	הי	גבורות דדעת דכתר הה הי	הטוב שמך

חיבוקים

סידור דף ע"ח ע"א: ... להמשיך הוי"ק דאחי דאחי וח"ן דאחי דפנים ... ע"כ ע"ש. הנה בברכת **מגן אברהם** במוחין ד**חכמה דכתר**, אנחנו מחזירים לז"א כל המוחין דאחי דאחי. **ומכניסים מחדש** חח"ן דאחי ופנים דפנים ד**חכמה דכתר** לחכמה דז"א, ובהמשך הג' ברכות ראשונות יכנסו בג"ה בבניה, בברכת **מחיה המתים**. ודתיי בדעת בברכת **האל הקדוש**. המשך המשכה בז"א בברכות האמצעיות ונשיקין לנוק'.

וצריך להבין כי זה דווקא ביום חול אך בשבת ויום טוב ומוסף ראש חודש, בתפילות שאין בהן ברכות אמצעיות המשכה בברכת **מגן אברהם** תהיה חח"ן לחח"ן דז"א. ובברכת **מחיה המתים** בג"ה לבג"ה, ובברכת **האל הקדוש** דתיי לדתיי דז"א. וזה בחינת חיבוקים. והעברה לנוק' בבחינת נשיקים הוא בברכה האמצעית.

פתח עיניים דף מ' ע"ד: ד"ה גם דע... אך בתפילות יום שבת דאין בהם ברכות אמצעיות צריך לכוין להמשיך מוחין דחח"ן בכל חח"ן דז"א בברכת מגן אברהם... וזה פשוט לעובדי ה' בכוונת... ע"ש.

פתח עיניים דף מ' ע"ד אות ב': ... להמשיך חח"ן בלבד דאחי ופנים דפנים וכו'... ראה בשעה"כ סוף דרוש ב' דעמידה שלא כמ"ש הרש"ש, שם כתוב רק להמשיך אחי ופנים דאחי חזרה לחח"ן בג"ה דתיי לחב"ד חג"ת נה"י דז"א. ואומר הש"ש שמקור הרש"ש הוא מפריע"ח דף נ"ב ע"ג, וכן **עולת תמיד דף מ"ד רע"ב**. ורעיון דומה הביא הש"ש בשמן ששון ג' דף מ"ד ע"ג אות ל"א.

רנב

כוונות החול

עולת תמיד דף מ"ד רע"ב: ... בעמידה לא נתפשטו החסדים דז"א כשחזרו ליכנס בכריעה שנית דמגן אברהם תוך ז"א רק חסד^{רנ} ... **והרי זה חיבוק.** ואח"כ באתה חונן אז נגלה הדעת בגילוי ואז נתקנה הנוק' בנשיקים ... ע"ש. וכן בפריע"ח הנ"ל.

צריך להבין מה הם החיבוקים ואיך הם נעשים?

שעה"כ דף מ"ב ע"ג: דרושי ויעבר מתחילת הפרק שורה 7... ונבאר עתה ענין זה באורך הנה כבר נת"ל כי בברכת אתה גיבור נעשה **חיבוק השמאל**. ובברכת אתה קדוש נעשה **החיבוק האמצעי**. והנה **עניין החיבוק הזה** הוא בשם הוי"ה דיודיין דע"ב בימינא הוא בחסד דז"א, וע"ב משמאלא בגבורה דיליה שהוא הוי"ה דס"ג עם י' אותיותיו העולים ע"ב. **וע"ב באמצעיתא** שהוא הוי"ה דמ"ה דאלפין עם חשבון הוי"ה עצמה שהוא כ"ו העולים ע"ב... ע"ש. וראה בסידור שהם מסודרים בג' ברכות הראשונות. והם ע"ב דעס"מ כמבואר בדרוש הרפ"ח.

אם כן יש לנו דין החיבוק מפורש בדרוש ויעבר בשעה"כ. והמשכת המוחין דאו"פ דפנים דחכמה דכתר לחב"ד דז"א מחולק לג' קוים **בעו"ת ובפריע"ח**. והשמן ששון רוצה לחבר את שתי הכוונות ולומר שהחיבוק שהוא הארה לנוק' הוא מחובר וקשור להמשכת או"פ דפנים, וזה ביחד החיבוק וזהו מקור הרש"ש שסידר כך בסדור.

באתי לגני א' דף צ"ה סוע"ב צ"ו רע"א: ... דהנה בסוף כל ברכה מג' ברכות ראשונות כתוב חיבוק לנוק' בימין בשמאל ובאמצע ושלושתם בשם ע"ב... **באיזה בחי' נוק' מדבר** ... והנה מה שנתפשט מן המוחין דז"א בג' חלקים, דהיינו בג' ברכות הראשונות, הם המוחין דאו"פ דפנים דחכמה כנז' בסידור. ועליהם אומם והוכן בחסד כסא. **וזה בעצמו חיבוק הימין והשמאל והאמצע** שכולם מבחי' ע"ב שהם חסד... והוא כוונת החיבוק שבסוף כל ברכה... ע"ש.

למה אין רואים פירוט העבודה בשאר המוחין דכתר

צריך להבין שהנוק' דבחי' או"פ דאח' ראינו בחינת עלייתה מהבריאה. אך לבחי' או"פ דפנים לא ראינו עלייתה מהבריאה.

פתח עיניים דף מ' ע"ד אות ד': ... ע"י הכריעות דברוך אתה נתמעטה הנוק' וירדה עד תחת היסוד... אלא שקשה שלא מצינו עליה לנוק' דבחינת או"פ דפנים דמוח חכמה דכתר... ע"ש.

שע"ר ב' ש' קנ"ו: שאלה: ... **בשעה"כ דף ל"ז ע"ג** (שים שלום) וז"ל אחר שנעשה בחי' חיבוק ונישוק בברכות שקדמו אז מתעורר היסוד להתחבר בנוק' יוצא שהזיווג הוא לבחי' נוק' שהיה בה כל הבחי' אלו... ע"ש.

^{רנ} פירוש המוחין הם נקראים ג"כ בשם חסדים, כמו שמוחין דנוק' נקראים גבורות. ועוד לפי מה שידוע ששני פרקין עליונים דחג"ת נעשו חב"ד לפי ההגדלה.

רנג

כוונות החול

תשובה: הן אמת שהחיבוק והנשיקין שנעשה בעמידה הוא רק לחכמה דכתר אבל לעולם עיקר הטורח לתקן חכמה דכתר ואחר שנתקן היא מחתמת חותמה בבינה ובחייג דדעת... ע"ש. ועיין היטב בנה"ש דף ט' ע"ג שעיקר הטורח בחכמה דכתר והשאר בהחתמה... ע"ש.

בעניין הנשיקין בשבת ויום טוב שהם בברכה האמצעית ראה **בפאת השד"ה ב' דף שנ"ה**.

איזה נוק' היא מתמעטת

באתי לגני א' דף צ"ה ע"ב:.... בכריעה א' ועתה נתמעטה וכו' כנגד היסוד דז"א, ובאתה נתמעטה עד העטרה. והוא בבחינת **אח' דאח' דנוק'**. ובבי' זקיפות נמשך לאח' דאח' ופנים דאח' דנוק', להעלותה. משמע קצת שגם הנוק' **דפנים דאח'** נתמעטה, מה שלא נזכר בסידור, כמו באח' דאח'. ואולי קצר... ע"ש.

באתי לגני א' דף צ"ו רע"א:... ועליהם אומר אוחזה ומעלה אותה. ומשמע מזה שגם הנוק' דאו"פ דפנים נתמעטה... ואחר כותבי זה ראיתי מ"ש בסוף ההק' מהרא"ם ז"ל בסוף עלי נהר ע"ש דהמיעוט הוא **באו"פ דאח' ואין מיעוט באו"פ דפנים**.

עלי נהר דף צ"ז ע"ב: ד"ה פש גבן להבין עניין מיעוט הנוק' דאו"פ דפנים ודאו"פ דאח' דשורש החכמה בברכת מגן אברהם, כי נראה מפשט שעה"כ דהמיעוט הוא דווקא לאו"פ דאח' שכתב וז"ל ובראותה את עצמה במיעוט הזה רוצה לחזור עמו אב"א^{ר"ד}... וזה מורה דווקא באו"פ דאח' כי בנוק' דאו"פ דפנים לא שייך לומר כן... דקי"ל דנקודת הפנים לא זזה מפנים כלל ועוד באלו המוחין אינו נכנס מהם בז"א והמוחין חופפים על ראשה וְאִיךָ יהיה מיעוט.

וכפי זה יצא לנו קושיא אחת על מה שראיתי בסדור אחד שכתב להמשיך הארת החב"ד דאו"פ דאח' ודאו"פ דפנים דחכמה וכו' ולהעלותה עד כנגד ראש הת"ת דפרצוף חכמה עכ"ל, דכפי דברי הז"ל **מעיקרא נקודת האו"פ דפנים אינה מתמעטת** וכמו שנתבאר לעיל... ע"כ ע"ש.

משמע שוודאי או"פ דפנים לא נתמעטה מכמה סיבות כנ"ל ע"ש, **אח' דאח'** וודאי נתמעטה, ונראה לפי הרא"ם, שאו"פ דאח' נתמעט וכן כתב **הבאתי לגני** שנראה שגם פנים דאח' נתמעטה שכן כתב משמע קצת שגם הנוק' דפנים דאח' נתמעטה. ע"כ.

ולי קצת קשה שכן לפי דברי הרא"ם שהביא טעם שנוק' דאו"פ דפנים אינה מתמעטת שהרי מוחין דאו"פ דפנים נשארו למעלה, אם כן יש לומר, שגם המוחין **דפנים דאח'** עדיין למעלה וחופפין, ורק בזקיפות נכנסים. ושם כבר יש עליה, ועל כן אין מה להתמעט. ואולי שאין בה הטעם השני שהביא שקי"ל דנקודת הפנים לא זזה מפנים כלל, וזה לא שייך לכאורה בפנים דאח' **וצריך עיון**. ואולי שאי אפשר לחלק את

^{ר"ד} נכון שבשעה"כ מדבר בדרוש על מוחין דאו"פ דאח' אך שם המיעוט מדבר דווקא באד"א, ואולי שאי אפשר לחלק את הנוק' לדי' חלוקות ורק לשתי חלוקות. או"פ דאח'. ואו"פ דפנים.

רנד

כוונות החול

הנוק' **לד' חלוקות**, ורק **לשתי חלוקות**. נוק' או"פ דאח'. ונוק' או"פ דפנים, ואין נוק' דאד"א לחוד, ופד"א לחוד. ולפי מה שכתב הבאתי לגני משמע קצת שגם הנוק' דפנים דאח' נתמעטה נשאר קשה. **ועוד צ"ע**.

ושאלתי למו"ר הרה"ג מרדכי עטיה שליט"א ואמר, אין הנוק' **דפנים דאח'** מתמעטת **בברוך ואתה** וכך צריך להבין מהבאתי לגני אך כשנכנסים המוחין בתיבת ה' דו"ק דפנים דאח' בז"א **היא מתמעטת, ומיד היא עולה**.

ועדיין קצת קשה מרבי שאול שמובא **בשע"ר א' ש' קל"ד** שם בעניין נקודת הפנים ואמר וז"ל **נקודת הפנים** לא נתמעטה כלל, ולא נתמעטה אלא **נקודת האח'** דווקא לפי שנכנסו כולם בז"א נטמעט האח' אבל מוחין דפנים עדיין על רישא דז"א אפילו באתה קדוש נכנסו חח"ן בג"ה דת"י תיכף עשינו קדושה ובאתה חונן המשכנו המוחין לפיכך לא נתמעט. ע"כ. ע"ש.

משמע בפירוש שסובר שנקודת פנים דאח' לא נתמעטה שכן אומר על המוחין דאח' **לפי שנכנסו כולם** בז"א ועוד **לדעתו הזמן קובע** גם כן, וכאן במילת ה' נכנסים רק ו"ק ולא כולם, ומיד באותה תיבה עולים. משמע שמדובר רק על **נוק' דאד"א בלבד**. או שנאמר שנוק' דאו"פ דאח' היא נוק' אחד ואין לחלק בה, וכן מדייק ר' שאול ואומר, נקודת האח', או נקודת הפנים. ועוד לפי **ע"ח ב' דף מ"ה ע"ד בהגהה השמ"ש [א]** אינו מחלק בנקודת האח', אח' ופנים שכן גם פנים דאח' לא בנוי ואמר כאן באופן שכל הבנין הנזכר במלך עוזר וכו' **הוא לבנות נקודת הפנים** שלה, ולא הזכיר פנים דאח'. כך נלע"ד.

האם נוק' דאח' מתמעטת בפנים

הנה ראינו במגן אברהם שכל המוחין נכנסים בנוק' והיא נגדלת בכל בחינותיה, ואח"כ כך מתמעטת. עד החזה, ובברוך אתה מתמעטת עוד, והשאלה האם בעברה מהאח' לפנים מתמעטת או נשארת בקומתה שהיתה באח'.

שעה"כ דף ל"ב ע"ד: 6 שורות לפני ד"ה מלך עוזר... והנה אחר חזרתה פב"פ עמו מתמעטת ונופלת לרגלי ז"א דסוד נקודה קטנה כי כל מה שנגדלה אב"א **הלואי יספיק לשתוכל לישראל בבחינת נקודה קטנה כנגד העטרה של היסוד** דז"א ואז תכוין לחזור ולבנותה כבתחילה בבחינת פב"פ... ע"כ. ע"ש.

שעה"כ דף כ"ח ע"א: ד"ה ונחזור... המשל בזה בעניין המלכות דאצילות אשר בהיותה **למטה היא גדולה** הנה בעלותה **למעלה היא קטנה**. והעניין הוא אשר בהיותה למטה בעולם בי"ע היא שם בבחינת פרצוף... ואחר שתחזור עמו פב"פ תחזור היא אז פעם אחרת להיות נקודה קטנה לפי שאור הפנים הוא גדול מאד לאין קץ על אור האחוריים ואז צריכה פעם אחרת להעשות פרצוף אחר כדי שתוכל לעמוד עמו פב"פ כנגד נה"י שלו כנודע. ואם תרצה לעלות מדרגה אחרת עד חג"ת שלו...

ע"ח ב' דף מ"ה ע"ג. מ.ב.... הרב מתחיל ללמד אותנו על אופן גדילת הנוק' באח' ואומר **בע"ד** וז"ל. באופן כי כשאנו אומרים שאחר שנגדלה אב"א אז

רנה

כוונות החול

חוזרת להיות נקודה קטנה בפנים פירוש הוא על אותה נקודה מבחינת פנים שעדיין בבחי' פנים שלה אין לה רק נקודה אחת. אמנם כל האחוריים הם שלמים לגמרי והבן זה היטב. [א]

הגהת השמש [א]: ... אלא הכי קאמר שאחר שנגדלת אחור באחור כנ"ל אז חוזר פרצופה דאחור לעמוד אחורי נקודתה דפנים ואז נגדלת אותה הנקודה דפנים דהיינו שניתנים בה כל הטי' ספירות דפנים שלה אחת לאחת עד שנגדלת פב"פ כמוהו... באופן שכל הבנין הנזכר במלך עוזר וכו' **הוא לבנות נקודת הפנים** שלה... באופן שעתה נמצאת הנוקבא בשתי בחינותיה אחור ופנים עומדת כנגד פנים דז"א... אלא שבא לשלול ממנו הטעות שלא נטעה במה שכתב בספר הכוונות שקודם שתחזור פב"פ חוזרת להיות נקודה קטנה, שאין כוונתו על פרצוף דאחור שלה אלא על פרצוף דפנים שלה שעדיין הוא בבחי' נקודה וצריך בנין אבל פרצוף דאחור כבר הוא שלם לגמרי... עיי' ע"ש...

משמע שיש ללמוד ולהנצל משתי הבנות מוטעות. **א** שנקודת האח' עוברת לפנים ולא נשארת באח' **ב** שנקודת האח אינה מתמעטת ומה שכתוב שחוזרת להיות נקודה בפנים הוא על נקודת הפנים דווקא. ומזה גם למדנו שהרשי"ש אינו מחלק בנקודת האח' אח' ופנים שכן גם פנים דאח' לא בנוי ואמר כאן באופן שכל הבנין הנזכר במלך עוזר וכו' **הוא לבנות נקודת הפנים** שלה, ולא הזכיר פנים דאח'.

אוצרות חיים דף נ"ד ע"ב פ"ז: ... ונדוע כי כאשר חוזרת עמו פב"פ מתמעטת בסוד נקודה א' קטנה תחת היסוד דז"א ואח"כ נגדלת מעט מעט עד שהיא עולה עמו להיותה פב"פעד למעלה...

שם אש"ל א): ... ראשית מביא ע"ח הנ"ל והגהת השמ"ש. וממשיך וז"ל. ועיין בכוונות בסידור להרשי"ש ז"ל שכתב שאחר שננסרה נקודת האח' בתיבת **באהבה** ועמדה עמו פב"פ ונתקנה בתיבות מלך עוזר ומושיע ומגן, **היא ונקודת הפנים** ונגדלה בכל שיעור קומת ז"א. אז **בכריעה א'** בתיבת **ברוך** נתמעטה וירדה הנוקי' עד כנגד היסוד ובכריעה ב'... וא"כ מה שכתב הרב ז"ל שאינה מתמעטת, **היינו בשעת חזרתה פב"פ**, אבל **אין הכי נמי אחר כך חוזרת ומתמעטת בכריעות ונגדלת בזקיפות**... ולפי מה שכתב בשעה"כ דף ל"ג ע"ג שכתב וז"ל וכראות את עצמה במיעוט הזה רוצה לחזור לעמוד באח'... ע"ש. משמע שנקודת האח' מתמעטת.

עיין הרב דיבלצקי על סידור דף ע"ח ע"א.

הנה לפי האמור נבין גם העניין בסוגיית פורים על הארת מרדכי שהיא אחר שעברה לפנים לא תסתלק משמע שהיא מאירה בנקודת האח' שהיא עומדת בפנים.

ועוד בעניין **יעקב והגדלתו** בפנים שלא רואים בפנים עיין **שע"ר ב' ש' קל"ב**. יחד עם בנין הנוקי' בפנים נכלל עמה בנין יעקב, שכן יש מוחין דאבא שמגדילים את יעקב. ומוחין דאימא שמגדילים את רחל, וזה לא רואים בסידור הכוונות שרק בניין רחל

רנו

כוונות החול

מאימא נראה שם. ועוד שם בעניין אם יש נסירה ליעקב, משמע שאין נסירה אלא לנוקי שדבוקה עמו אבי"א ולא ליעקב שאינו דבוק. עיין גם שע"ר ב' ש' קל"ד.

כוונת אבותינו

סידור דף נ"ט ע"א: ... ויכוין למסור עצמו עתה על ק"ה ולהעלות נשמתו עם נשמת זו"ן למי"ן לאו"י ולזווג או"י דפנימיות **להאיר** במוחין דאבא ובג' פרקים עילאין דמוחין דאימא. ע"כ.

נשאלת השאלה הרי כבר במילת אחד מסרנו עצמנו עק"ה, ואף הבינו ע"ג ז"א כל המוחין ולמה צריך שוב עליה?

שעה"כ דף כ"ה ע"ד: ד"ה והנה... ונשארים ג' פרקין עליונים דנה"י דאימא למעלה בבחי' או"י על ראש ז"א וכבר ביארנו כי **בברכת אבות נעשה זיווג שני באו"א** כדי להמשיך עוד ג' מוחין ראשונים דז"א **בתיבת אלהינו ואלהי אבותינו** כמבואר שם... **שמן ששון ג' דף ל"ב ע"ג אות ט'**: ... ויש לומר דאין אור יורד אלא ע"י זוג אור הנמשך מחדש... ע"ש.

פתח עיניים דף ל"א סע"ג: אבותינו פנימיות דפנימיות יכוין כללות ד' מוחין... וצריך להבין דזיווג זה מה ענינו **הלא כבר נעשה הזיווג בק"ש במילת אחד** ויצאו ממקורם ואין חסר רק כניסת המוחין תוך רישא דז"א. ויש לומר **דאין אור יורד אלא ע"י אור הנמשך מחדש**.

שעה"כ דף כ"ט אע"א: ... הנה נת"ל כי בק"ש לא נכנסו בז"א זולתי המוחין דז"ק בלבד מצד אימא אבל הג"ר דמוחין דמצד אימא וכל הט' מוחין דמצד אבא כולם נשארו למעלה בסוד אור מקיף על ראשו. והנה ע"י זוג או"י הנרמז בג' שמות ה' אלהינו ה' בפי שמע ישראל נכנסו ו"ק דמוחין **ועתה צריך לעשות זיווג אחר אל או"א בברכה זו^{ר"ה} כדי להכניס בו ג' המוחין הראשונים דמצד אימא ע"י תוספת הארה שתמשך בז"א ע"י זה הזווג הב' דאו"א ויכנסו ג"כ אח"כ כל הט' מוחין דמצד אבא ע"י תוספת הארה וכמשי"ת בע"ה:**

שעה"כ דף ל' ע"ב: ... וכאשר יבואו מוחין דג"ר של ז"א וגם כל המוחין דאבא כולם אז גם המלכו' תשתלם ליגדל ולהעשות פרצוף גמור שלם ונמצא שעתה אנו צריכים להכניס ג"ר דמוחין דז"א מצד אימא וגם כל המוחין מצד אבא וענין זה אי אפשר לעשותו **עד שנעשה זיווג אחר מחדש של או"א כמבואר אצלינו לעיל בתחילת הברכה הזו. וענין הזווג השני נרמז במלות אלהינו ואלהי אבותינו כמ"ש בע"ה**

^{ר"ה} הכוונה במילות אלהינו ואלהי אבותינו עיין שם בסידור

וסכסכתי מצרים במצרים
ע"ח ב' דף ט"ו ע"ד:

בענין דחיות לגרון

סידור דף ס"א ע"א: בדחיית המוחין דקטנות לגרון כתוב "לגרון דפרצוף אמצעי (וחיצון)". ובהמשך בדחיית מוחין דגדלות כתוב "לדחות פרקין אמצעיים דאימא לגרון דפנימי". צריך להבין שהמוחין דקטנות הם בפרצוף אמצעי וחיצון, לכן הדחיה לגרון של אותם הפרצופים. ומוחין דגדלות הם בפרצוף הפנימי, לכן הדחיה לגרון דפנימי.

כוונת אל עליון בעניין ההכאות ומקומם

שעה"כ דף ל"א ע"ג: 7 שורות מעל שורת אל עליון... ובאות ו' יתירה שבמילת והנורא תכוון... היסוד דאבא... הארתו יורדת ומגעת דרך קו אמצעי עד הת"ת, ועיי זאת ההארה כבר יש בה כח להתחיל אחר כך תיקון הנוק' בסוד ה' בחכמה יסד ארץ.
אל עליון, נתקן ג"כ"י מקום החזה דז"א המגלה... נמצא כי שלש הארות אנו צריכים להמשיך האחד לת"ת דז"א, הב' לכתר דיעקב, הג' לכתר דרחל... ועיי גילוי יסוד דאימא מתוסף אור בז"א עצמו בחזה שלו. וזה עיי הכאת אורות החכמה דז"א בבינה שבו... יו"ד פעמים ה"א 120. ואחר כך הוא"ו בה"א גימ' 78. יש ריבוי הארה. הכל גימ' 198 = אל עליון והכאה זו בהוי"ה דאלפי"ן שהיא ת"ת דז"א. לכאורה חסר כאן ה"א פעמים ואו.

סידור הרש"ש דף ס"ג ע"ב: ... להמשיך הארה לת"ת דז"א מיסוד דאימא, יו"ד פ' ה"א ה"א פ' וא"ו גימ' אל עליון. כך מסודר הציור בסידור. וראה בסידור הרמח"ל בקיצור הכוונות עושה יו"ד פ' ה"א וא"ו פעמים ה"א.

הגהת רבי שאול בתחילת שעה"כ: שם ע"ג. וא"ו פעמים... עיין בסידור הרש"ש, ה"א פעמים וא"ו וכן בע"ח שלי"ח פ"ב עיין זמרת הארץ דף א' ע"א...
תו"ח דף צ"ו ע"ב ד"ה והנה חוזרת: ... והנה בשעה"כ כתב לכוין יו"ד פעמים ה"א וא"ו פעמים ה"א, ומורי הרב ז"ל כתב ה"א פעמים וא"ו והטעם כמ"ש בשכ"ה וז"ל האדם הוא בחינת הוי"ה דאלפי"ן הוא ז"א אשר בתוכו מוחין דאבא והם בחי' יו"ד ומוחין דאימא והם בחי' ה"א, והנה בתחילה מכה נה"י דאבא בנה"י דאימא הרי יו"ד פעמים ה"א, אח"כ מכה נה"י דאימא בז"א, והרי ה"א פעמים וא"ו ואח"כ יוצאים

^י בהגדול הגיבור והנורא החגיגת מתוקן כל צורכו, יש תיקון נוסף אע"פ שהת"ת מתוקן זה תיקון נוסף, שהחזה מגולה, כאן מתגלה יסוד דאימא, ששם מסתיים עד שם האורות דאימא סתומים בשליש העליון, ובחזה מתחיל הגילוי, ונוסף אור גדול בין לז"א בין לנוק'. ומכאן מתחיל ראש רחל ויעקב.

כוונות החול

רנח

האורות מז"א ללאה שהיא ה"א תתאה וא"ו פעמים ה"א עכ"ל. (הלשון הזו היא גם בשער רוח הקודש דף ה' ע"ב בענין ואחרי עורי ניקפו זאת שם זה סוגיית עור) לכך כתב מורי הרב ז"ל ה"א פעמים וא"ו שהוא הכאת אימא בז"א שזהו הסדר בתחילה אימא לז"א ואח"כ ז"א ללאה, (הכוונה שצריך קודם הארה לז"א ואח"כ הארה לנוק). ולא הוזכר וא"ו פעמים ה"א בכאן שלכך חזרה פב"פ להזדווג עמו לתקן יעקב ורחל, זה שכיוונו להחזירה פב"פ זהו ההכאה כי כל הכאה הוא זיווג והורדת הטיפה כמ"ש בשי"ג שעי' א"א פט"ז ע"ש, וכיון שאנו מכוונים לזווגם בפירוש ביסוד חיבור הוי"ה ואדנ"י למה נכוין ההכאה שהוא יותר דבר נעלם ובספר הכוונות שכתב בסוד הכאה יו"ד פעמים ה"א הוא חכמה דז"א עם בינה דז"א הכל אחד שחכמה דז"א הוא בחי' המוחין דאבא, ובינה דז"א הוא מוחין דאימא בינה דז"א, כמ"ש בדרוש הדעת... ע"ש.

תו"ח דף צ"ו ע"ב :...ד"ה והנה חוזרת לאה באל עליון פב"פ עם ז"א^{רנ} נראה שהוא כדי להזדווג עם ז"א כדי לתקן פרי' יעקב ורחל והוא בחי' פנים דאחור ובבאהבה חוזרת פב"פ שהוא או"פ דפנים... ע"כ. זהו תחילת הדיבור שהבאנו המשכו לעיל. כאן יש חידוש נורא בשם התו"ח, והסיבה כדי להזדווג עם ז"א לתקן פרצוף יעקב ורחל. עיי הזיווג העליון של ז"א עם לאה מהחזה ולמעלה כדי להאיר ולתקן פרצוף יעקב ורחל. יוצא מכאן היות וצריך לבנות כתר יעקב ורחל, לכן צריך לעשות את הזיווג ז"א ולאה, שאם לא יצאו יעקב ורחל. וזה מה שכתב בהמשך היות ויש זיווג זה עדיף מהכאה שהוא דבר נעלם. ומה שלא רואים וא"ו פעמים ה"א זהו הזיווג, והוא עדיף מאשר לראות הכאה שהוא דבר נעלם.

ומה שכתב בסוד הכאה יו"ד פ' ה"א הוא חכמה דז"א עם בינה דז"א הכל אחד שחכמה דז"א הוא בחי' המוחין דאבא, ובינה דז"א הוא מוחין דאימא בינה דז"א, כמ"ש בדרוש הדעת...

תו"ח דף קמ"ג ע"א :... וזה הלאה אשר עומדת פנים ואחור היא לאה דהארה והיא חוזרת לפנים בתיבת אל עליון כמו שהיה אומר מו"ה ז"ל בעל פה... ע"ש.

נה"ש דף ל"ח ע"ג אות ד' :... מה שכתב שחזרת לאה לפנים הוא במלך עוזר וכו' צ"ע שכבר כבת במקום אחר שחזרת לאה היא לעולם באל עליון. ע"ש.

סידור יר"א א' דף 613 : ההכאה היא מנה"י דאבא לנה"י דאמא, ומנה"י דאמא לת"ת דז"א, עיין שם הקדמת אל עליו.

שמן ששון ג' דף מ"א ע"ג אות י"ז :... אל עליון... חו"ב שבת"ת שהוא הוי"ה דמ"ה. כאן הוריד אותנו מהראש לת"ת. אך באתי לגני מדיוק במקום שהוא בחזה. וזה מה שכתוב בשעה"כ שם שורה דרחל... ותכוין תחלה כי ע"י גילוי היסוד דאימא ניתוסף אור בז"א עצמו בבחינת האורות היוצאים ופוגעים זה בזה ומכים זה בזה... כשנעבור למעלה מד"ה אל עליון ב7 שורות מזכיר הרב

^{רנ} אין זה מופיע בשום סידור שבעולם, בהמשך דף קמ"ג מגלה לנו מה שהרש"ש אמר לו בעל פה...

כוונות החול

רנט

את הוא"ו של והנוראההארה יורדת עד הת"ת דז"א והארות אלו נפגשות בחזה וזה מה שמגלה לנו הבאתי לגני.

באתי לגני ב' בהשלמות מחלק א' דף רע"א אות ט': ... ויש להבין משם שמקום החזה הוא גמר היסוד דאימא ושם הוא מקום ריבוי ויציאת האורות לחוץ ושם מכה הארת יסוד דאבא שנרמז בו דוהנורא ביסוד דאימא יו"ד בה"א (וזה נעשה בחזה דז"א.) **ויסוד דאימא בחזה דז"א** ה"א בוא"ו ויוצאים ב' היסודות ליעקב ורחל... ע"ש. הנה שם במקום החזה הוא מקום הזיווג והכאה בין יסוד דאבא ליסוד דאימא. וגם יסוד דאימא בחזה דז"א גם שם ההכאה.

אוצרות חיים דף מ"ח ע"ג: ... בענין לאה, הכאת יו"ד בה"א ה"א בוא"ו וא"ו בה"א, **אשל אות ד'**: ... מזה יצא לו לרש"ש, לסדר בסידור בתיבת אל עליון יו"ד פעמים ה"א פעמים וא"ו, עיין תו"ח דף צ"ו ע"ב. **עלי נהר חדש דף נ' אות נ"א** וכן **זמרת הארץ דף א'**: ... שט"ס נפלה בשער הכוונות.

ממה נעשה הכתר דיעקו"ר

סידור הרש"ש דף ס"ג ע"ב: ... דף הסידור מחולק למעשה לגי חלקים, למעלה ההכאות והמשכת ההארות, אשר השפע הזה נכנס בגי כלי ת"ת. (לפי הבאתי לגני) היה ראוי אולי שנראה רק ב' כלי ת"ת התחתונים, יש נותן יו"ד בה"א ה"א בוא"ו. ומקבל, ב' שליש תחתונים דת"ת דז"א.

למטה מצד ימין הארת יסוד דאימא ליסוד דאבא **י"א"י** גימ' אל לתקן **כתר דיעקב**. משמע שכתר דיעקב מקבל **י"א"י** והארת יסוד דאבא.

למטה מצד שמאל כנגדו מאחור **כתר דרחל** להמשיך לה **אחוריים דס"ג** מיסוד דאימא גימ' **עליון ע"י א"א**.

צריך להבין בפשיטות הם גי כוונות שונות, יש הכאות והיא הסתיימה לת"ת, ויש שפע לכתר דיעקב, ושפע לכתר דרחל. **לכאורה** יש גי נותנים ויש גי מקבלים **שונים**. האם יש קשר ביניהם, או שאין קשר. **השאלה** האם ההכאות האם עושות תיקון לכתר דיעקב, ולכתר דרחל?

שעה"כ דף ל"א ע"ג: ... אח"כ תחלק אור זה לב', אל ליעקב שהוא זכר, ואחריו עליון לרחל **לפי שהז"א מקבל בתחילה כל האורות** ואח"כ מחלקם אל יעקב ורחל והענין הוא כי עתה בזה המקום נתגלה היסוד דאימא ויוצא אורו לחוץ בגילוי גדול... ע"ש. והנה ממשיך הרב ואומר שיעקב מקבל **י"א** שבהויה דס"ג. ורחל תקבל שפע שנקרא גימ' **עליון**, מכאן משמע שזה שפע אחר שהרי **ז"א לא קיבל ס"ג**, והוא קבל הכאות של מ"ה. איך **ממ"ה** יהיה **ס"ג**?

פריע"ח דף נ"ה ע"ב: ... ומתחילה תכוין כי ע"י גילוי יסוד דאימא ניתוסף אור אל ז"א עצמו בסוד הכאת האורות היוצאין ופוגעין זה בזה והוא באופן זה... כמנין **אל עליון** ולפי שהוא סוד ז"א עצמו וגם הוא בת"ת של הז"א ג"כ אשר הוא שם מ"ה דאלפין לכן ההכאה זו הוא בשם מילוי דאלפין... ע"ש באורך.

משמע בפירוש שת"ת דז"א מקבל את ההכאות ומתחלק **חציין** ליעקב ו**חציין** לרחל, ואח"כ כתוב דין נוסף שמקבל יעקב **י"א** מיסוד דאימא בפנים ורחל קס"ו באח". לפי סדר הסידור זה לא נראה כלל. אמנם צריך שיעקב ורחל יקבלו מההכאות, ועוד לפי שאלת התו"ח שצריך להכות גם וא"ו בה"א. מה שרואים בחלק מהסידורים זיווג ז"א עם לאה הוא להוציא יעקב ורחל, וזה לפי העושים בדף הסידור של הכוונה זיווג יעקב ולאה.

אם כן יש ג' הארות, **א** הכאות וחלוקתן ליעקב ורחל להוציא פרצופם, וזה **בשעה"כ דף ל"א ע"ג**... והעניין הוא כי עתה בזה המקום נתגלה היסוד דאימא ויוצא אורו לחוץ בגילוי גדול ולכן יש עתה **כח להוציא פרצוף יעקב ורחל**... **ב** להוציא מיסוד דאימא שהוא ס"ג י"א, **לכתר** דיעקב. **ג** אחוריים דס"ג מאימא **לכתר** דרחל.

מבו"ש דף נ"א ע"ב ד"ה והנה :... והעניין כי אין פרצוף הנוק' מתחיל להבנות אלא באחוריי החזה... לפי ששם נסתיים התלבשות יסוד דאימא תוך ז"א ומשם ולמטה מתגלים האורות בגילוי גמור בצאתם מפתח היסוד דאימא אל תוך ז"א ואז לא יש רק מסך א' בלבד שהם אחוריים של ז"א ויש יכולת באורות ההם **לנקוב** אותם ולעבור לחוץ מה שאין כן למעלה כי יש שתי מחיצות א' דאימא עצמה וא' דז"א... ע"ש. זה בחינת נקב שיש אפשרות לאורות לעבור החוצה לרחל. ועיין **סידור היר"א הדאיה** דף 332 עיין שם שמזכיר עניין הנקב דרכו יש אפשרות לעביר את השפע.

הנה צריך להבין שיעקב ורחל צריכים ב' דברים **א** **ריבוי הארה** כדי שיצא אור החוצה ליעקב ורחל. **ב** ממה נבנה בפועל כתרו של יעקב מיסוד דאבא ויסוד דאימא. ורחל מאחוריים של אימא זה התוכן מה יקבלו.

עוד צריך להבין מה שכתב בסידור שהעברה של קס"ו לכתר דרחל הוא **ע"י א"א**. יש הגהה עיין **שעה"כ פ"ג דרוש ג' דעמידה דף ל"ג סוע"ד - ל"ד ע"א** :... אל עליון... ובזה תבין סוד גדול למה המלכות היא בסוד הכתר בסוד אני ואין ובסוד אני ראשון ואני אחרון ובסוד שגם המל' נקראת ראשית וכיוצא באלו הכינויים. והעניין יובן עם מ"ש כי הנה הוצרך הכתר דאצילות עצמו **הנקרא א"א** להתגלות פעם אחרת כדי להאציל את המלכות נוק' דז"א וזהו אל עליון... ע"ש. וראינו דבר דומה בחנוכה שהנוק' מקבלת מרגלאן י"ג תיקוני דיקנא דא"א ואמרנו שם **ע"י אימא**. ועוד מה שכתב פעם אחרת, מכלל שהיה פעם ראשונה. ושאל הרב שד"י ה **שערי רחמים ב' שאלה קכ"ח**. איפה היה הגילוי הראשון. וכתב שם שזה היה להאציל את ז"א ו"ק שבו שילביש את נה"י דא"א. ע"ש.

תיקון כתר דיעקב

סידור דף ס"ג ע"ב :... להאיר מפנים דיסוד דאימא **י"א** דס"ג **ליסוד דאבא** ויוצאים הארת יסוד דאבא עם הארת יסוד אימא מהחזה דז"א לתקן **כתר דיעקב**. ע"כ.

כוונות החול

רסא

יש חידוש גדול כאן, להאיר מיסוד דאימא ליסוד דאבא. מה יסוד דאבא נותן לא כתוב. יש כאן תיווך ע"י יסוד דאבא. ובכוחו יש הארת יסוד דאימא לכתר דיעקב. **באתי לגני א' דף פ"ד ע"א**.... ומ"ש עוד בסידור להמשיך א"ל דס"ג מיסוד דאימא ליסוד דאבא וכו', כן משמע **קצת** משעה"כ שכתב שעיקר אחיזת יעקב ביסוד דאבא המתגלה עתה ונרמז בו דוהנורא וכו' ע"ש. ומשמע **שכל תיקונו** צריך להיות ע"י **יסוד דאבא**... ע"ש. ומה שכתב משמע **קצת** שכן לא כתוב בפירוש.

וכן במילואים לחלק א' המופיעות, **בבאתי לגני חלק ב' דף רע"א** ובמהדורא החדשה המילואים בחלק א'... עיין כל לשון רז"ל בשעה"כ, ויש להבין משם, שמקום החזה הוא גמר היסוד דאימא ושם הוא מקום ריבוי ויציאת האורות לחוץ ושם מכה הארת יסוד דאבא שנרמז בו דוהנורא... **ובסידור כ"י יר"א 613** יכוון לתקן כתר דיעקב לפני שני שלישיים התחתונים דת"ת דז"א, ולהמשיך שם ייא"י דפנים דס"ג דאימא... ע"ש. יש הבדל גדול עם הסידור שלנו (א) ההשפעה מאימא, אבא לא כתוב, (ב) וגם לא כתוב להשפיע מאימא לאבא. (ג) ועוד כאן כתוב **לפנים דס"ג** דאימא, אצלנו כתוב מיסוד. העניין של היסוד בכוונת תהילות. גם לא כתוב ביר"א כלל יסוד דאבא.

שעה"כ דף ל"א ע"ג.... ונודע כי אימא היא הויה דמילוי ס"ג והנה בחי' הפנים של הויה זו לוקח יעקב לפי שעומד במקום צד הפנים דז"א והוא בחי' שם ייא"י שבהויה דס"ג כנודע והוא בגימ' א"ל ואינו לוקח כל ההויה דס"ג לפי שעיקר אחיזת יעקב הוא ביסוד דאבא המתגלה עתה ואף על פי שעדיין לא נכנס עכ"ז כבר רמזנו בחי' הארתו באות ו' של והנורא כנ"ל. וע"י הארה זו יכול יעקב לצאת אע"פ שעדיין לא נכנסו המוחין דמצד אבא לגמרי, ולכן צריך יעקב לקחת יעקב לקחת **קצת** הארה מן אימא ולא כולה רק קצתה שהוא שם ייא"י מן הויה דס"ג... ע"ש. כנראה סמך היר"א על ההקדמה שכתב לפני כן שבניין יעקב הוא ע"י יסוד דאבא, שהוא החשוב בבנין יעקב. **צריך** עדיין להבין מה שהסידור שלנו כבת יסוד דאבא ולמה כתב מנין לו. **בסידור הר"י אדרעי**, שם כתוב עניין יסוד דאבא, סידורו של הרש"ש. א"כ יש מח' סידורים הרש"ש ובית אל היר"א וכו'. הנה גם השמן ששון מצדד את הלשון הזו בפתח עיניים. להבין זה הדרך ארוכה. נתחיל

אוצרות חיים דף מ"ו ע"ג פ"ג.... ונבאר עניין פרצוף יעקב... כל בחי' אורות הנמשכין אל יעקב היא בחי' האור היוצא מתוך ז"א ולחוץ אשר אינם מתגלים רק מהחזה ולמטה ששם **נגמר יסוד אימא** (עיין שעי' הפסוקים דף כ"ג ע"ב ע"ג). יסוד דאימא מסתיים והם מגולים ואז יסוד דאבא מכים באורות דאימא המגולים מתרבה האור ובוקעים את יסוד דאבא ויוצאים אורות דאבא, ומאיר ליעקב. ע"ש. (והרב באוצרות מ"ו ע"ג. ממשיך ללמד אותנו עניין תפילין של יעקב בחינה השישית שיוצאים מהכאת קוצא דשערי, ועוד במקום החזה מתגלה יסוד דאבא ומכריע בו הכרעות דעת דז"א מצד אבא שהדעת יש בו הכרעות דאו"א. ומזה מעשה התפילין. בעניין

כוונות החול

רסב

ההכרעות אלו ראה באוצרות חיים דף מ"ג סוע"א: ... מוחין דאבא בנה"י דאבא ומוחין דאימא בנה"י דאימא... ונה"י דאבא תוך נה"י דאימא. ודעת דאבא ביסוד ודעת דאימא ביסוד דאימא. ודעת דאבא מכריע בין חו"ב... ונמצא שיש בדעת זה ד' בחי' כלולות בו בחי' חו"ב שלוקח מצד חו"ב דאבא, ובחי' חו"ב שלוקח מצד חו"ב דאימא ואלו הד' נעשים בו בחי' ד' מוחין וכל הד' נקרא דעת... ע"ש באורך ובעיון. ובאוצרות מ"ו ע"ד, שאל ואל תתמה איך אפשר שמאור חו"ב יעשו כלים ומאור הדעת יעשו מוחין. אין זה תימה לפי שהנה אור החו"ב הנז' יוצאים... ע"ש בית לחם יהודה ב' דף ע' סוע"ד: בענין תפילין או מוחין דכתר. ע"י הכאת הקוצא דשערי יוצא לחוץ תפילין אך בפנים הם מוחין דכתר. הנה כל זה טוב ויפה ובסידור לא כתוב כלל ענין ההכרעות. אם כן תיקון כתר דיעקב בצורה שונה לגמרי.

אוצרות חיים דף מ"ו ע"ג פ"ג אש"ל אות ג': ... והנה אחר מה שכתב דממוח חו"ב דממצד אבא נעשה חו"ב דיעקב וכו' ומה שלא סידר הרש"ש ז"ל בסידור בתיבת אל עליון לכיון להמשיך ד' מוחין חו"ב וחוי"ג המלוכשים ביסוד דאבא להוציאם מחזה דז"א ונכנסים ונעשים ד' מוחין בתוך כלי דכתר דיעקב, **לפי שעתה עדיין לא נכנס יסוד דאבא בחזה דז"א כי אם בדעת דז"א** כי לא נכנסו עד עתה בתיבת אל עליון כי אם פרקין תחתונים דנה"י דאבא בחב"ד דז"א כמבואר בשער הכוונות ובכוונות המסודרים בסידור יעו"ש. עיין עלי נהר דף נ"א הביא את הסיפור הארוך שהכלים של הכתר מחו"ב מההכרעות ומקיים את מה שכתוב בעץ חיים. ובאמת צריך להבין למה אין עושים את מה שכתוב בעץ חיים. הכל עובר דרך יסוד דאבא והוא זה שיעביר לכתר דיעקב. **לתירוץ רבי שאול** שאומר אם נה"י דאימא במקומם, ונה"י דאבא במקומם, אבל כאן הנה"י דאבא עדיין נמצא למעלה שלא נכנס. לכן הרש"ש לא עשה סדר הע"ח בסידור.

באתי לגני ב' דף קצ"ג ע"א: ... מביא את קושיית האש"ל ומתרחץ, היות שעדיין מוקדם אם כן תעשה זאת בשלב הבא... ע"ש,

איזה נוק' נתקן הכתר שלה באל עליון? דעת השמן ששון

פת"ע דף ל"ג ע"ד ד"ה ובענין, וכן ראה בברכת למינים **שעה"כ דף ל"ו ע"ג.** ע"ח שער אנ"ך פ"ו דף צ"ב ע"ג: ... תיקון הנוק' על סדר אי"ט ב"ח היא מלכות מלך השביעי... המלכות הנתקנת באל עליון (כתר) והמשך בזוכר חסדי אבות היא מלכות ו"ק דמ"ה ווי"ק דב"ן והיא נוק' דבחינת עטרת היסוד (ע"כ דעת ש"ש פת"ע והיא דעת יחיד שכן לקמן נראה ששאר החכמים לא סוברים כך ע"ש באורך)

כוונות החול דעת שערי רחמים

רסג

תו"ח דף מ"ו ע"ב: שורה בת"י שמע: יש שני מיני יעקב ורחל, עליונים ותחתונים. והעליונים הם בחינת חג"ת, ונחשב **כתר**, לבחינת יעקו"ר של הנה"י, עיין גם, **תו"ח דף נ"א ע"ב ונ"ב ע"א**, בענין מקומה של המלכות זו.

שע"ר א' ש' ק"ח: ... באל עליון התחלת תיקון הכתר... באטב"ח נשלם הכתר. ע"ש

שע"ר א' ש' ק"כ: ... כשם שהכתר דנוק' שבחי" אח' נתקן פעמים כן הכתר דנוק' דבחינת פנים נתקן בשני מקומות, ב"למינים", וגם בשמע קולנו, פעמיים

אם כן משמע משערי רחמים שהנוק' העולה בכריעות וזקיפות היא של אטב"ח וגם היא עצמה של אל עליון, והכתר נתקן פעמים גם בבחינת אח' וגם בבחינת פנים.

דעת אמת ליעקב

אמת ליעקב דף מ"א ע"ג אות מ"ו: 1) ... אין הכתר נתקן אלא באחרונה נאמר גם על הנוק'. 2) קשה שעה"כ דף ל"א שהכתר דנוק' נעשה בה בראשונה, ומתרץ היות ורק חלק ד' חסר והוא עומד בסוד או"מ על ראש נוק' ואינו חסר רק ירידה, ומביא מח' בין סידור הרב מג"אר ובין סידור הרש"ש. **שסידור הרב מג"אר** סידר הא"ט **בהתחלה**, באל עליון, **וסידור הרש"ש** סידר הא"ט בסוף בלמען שמו, לפי הרב מג"אר הרד"ם צריך להיות א"ט קודם, ואחר כך ב"ח לפי הסדר א"ט ב"ח. לפי **הרש"ש** עשה עיקר תיקון הכתר בלמען שמו ושם שם כוונת הא"ט. והרב המגיה אינו מבין למה סידר כך הרש"ש שסדר הא"ט ב"ח בא בהיפוך. **חסדי דוד ע"א-ע"ד**. הוראת **שעה כ"ו ס' ע"ב**.

דעת מזכיר שלום

מזכיר שלום מערכות הכ"ף אות ט"ז דף קפ"ח: ... מביא דעת הרד"ם ודעת הרש"ש, ומביא את דעת היר"א **במחלוקת בין הרש"ש לרד"ם**, ואחר כך מביא דעתו לשוב המח' בין רש"ש לרד"ם, הכתר שנתקן באל עליון הוא בחינת הצלם לפי שהוא שורש, או פרוץ חג"ת יעקב ורחל עליונים (תו"ח) שהם כתר ליעקב ורחל התחתונים, נה"י, ע"ש. ועיין **קנין פירות דף קפ"ד**: השגת על אמל"י.

כוונת קונה הכל

איך עוברת הארת או"ח נו"ה דז"א לחח"ן בג"ה דנוק'

סידור דף ס"ט ע"א: להמשיך ג' שלישים דאור חוזר דחסד דנצח לחכמה דנוק' וגי שלישים דאור חוזר דחסד דהוד לבינה דנוק', ומשם להמשיך הארת הב' שלישים

רסד

כוונות החול

תחתונים שבהם לחי"ן וג"ה דנוק'. (וצריך לדעת איך הארה זו תעבר לנוק' אם דרך הנקב שבחזה או בהארה דרך דפנות?)

ספר הליקוטים דף ל"ט ע"ד : ... והענין הוא כי הלא אור של הנקבה אינו אור ישר אלא אור חוזר ממטה למעלה כי בעת עליתה ממטה למעלה אז יוצאה הארתם לחוץ **מאחורי החזה** ונתן לנוק' ואם לא היה באופן זה לא היה שום בנין אל הנוק' כלל... ע"כ. וע"ש.

וכן כתב **בטעמי המצוות ליקוטי תורה פר' תצוה דף ס"ו ע"ג** : ע"ח ב' דף מ"ח ע"ב : ע"ש שמדבר על השפעות לנוק' בדרך **צלם** דנקיב בוצינא דקרדינותא ... ע"ח ב' דף נ' ע"א למעלה שמבדיל בין הארת החסדים העוברים בצלם לבין הגבורות שעוברות דרך דופן יסוד ז"א לנוק' ע"ש. ועוד כך מופיע במקומות רבים.

שמן ששון הירוק על ספר הליקוטים דף ס"ד ע"ב : מקשה על ספר הליקוטים מכוונת הסידור ואומר שמה שכתב בליקוטים הוא קשה לפי שאין עושים כן בכוונה. **בית לחם יהודה דף נ"ה ע"ג ד"ה אבל** : ... ואע"פ שיש בחי' חסדים שמקבלת אותם מדרך דפנות נו"ה דז"א לחחי"ן בג"ה שבה המכוונים באחורי הנו"ה דז"א כמבואר בפרק ב' דשער ל"ד כלל ד'... ע"כ.

ע"ח ב' דף מ"ה ע"ב כלל ד' : למה בכתר של רחל מספיק חצי שלישי ובמוחין צריך שלישי וחצי? **והתשובה** הוא מפני **שבנצח הוא ע"י מסך** ובכתר הוא מגולה... ע"כ. מכאן משמע שהנו"ה אור חוזר עובר דרך דפנות נו"ה דז"א ולא דרך הנקב. ועוד מכאן מובנת הכוונה של או"ח דת"ת העובר לנוק' דרך הנקב כמו שכתב **בסידור דף ס"ז ע"ב** : ... ושליש או"ח דחסד הנז' דת"ת להעלות ע"ג כתר דנוק' דרך החזה.

בית לחם יהודה דף מ"ח ע"ד ד"ה : והתשובה הוא וכו'... הכא ס"ל לרז"ל דבחי' חסדים המגולים הנמשכים לחו"ב דנוק' הם יוצאים **מדרך הדפנות נו"ה דז"א** ונכנסים מדרך הדפנות לחו"ב דנוק' ודלא כדסבר בספ"ה דשל"ב...

אוצרות חיים דף מ"ה ע"א אש"ל אות ו' : בעניין כוונת קונה הכל **סידור דף ס"ט ע"א**... ע"ש.

סיכום : מכל הנ"ל ברור שהאור חוזר דחסדים נ"ה לחחי"ן בג"ה דנוק' עוברים דרך דפנות נו"ה של ז"א, והת"ת לכתר דנוק' עבר דרך הנקב וכן הה"ג לדעת דנוק' דרך הנקב.

הכתר הנעשה לז"א ולנוק'

סידור דף ס"ז ע"ב : ורואים הוי"ה בניקוד חולם... או"ח דב"ש עליונים דת"ת דחסד עולה לב"ש ת"ת דישסו"ת... ורואים הוי"ה בניקוד חולם... להמשיך הת"ת דישסו"ת עם שורשי המוחין שבו לכתר דפנימיות דפנימיות דז"א. ורואים נרנח"י דכתר שתי הויות ושני אהיה בניקוד קמץ. ועוד בימין עסמ"ב ובשמאל קס"א קס"א קמ"ג קנ"א. ולמטה כלי כתר דז"א.

סידורהיר"א א' עמ' 622 : סידר רק נרנח"י דכתר בלי מוחין.

רסה

כוונות החול

וצריך להבין מה הם בימין עסמ"ב ובשמאל קס"א קס"א קמ"ג קנ"א. האם הם מוחין ואם כן למה חסרים או לבוש ומוח. או דבר אחר?
שעה"כ דף ל"ח ע"א:
אמת מאר"ץ דף צ"ח ע"א: חו"ב דאבא וחסרים... ע"ש.
עץ חיים ב' דף נ"ב סע"א:
שעה"ק דף פ' ע"ד:
פתח עיניים של הרב דיבליצקי על הסידור:

בענין הכתר דז"א ודנוק'

צריך לבאר כמה דיוקים בענין הכתר והם

- 1) כנודע יש לז"א כתר מצד אימא, וכתר מצד אבא. ראה **אוצרות דף ל"ו ע"ב**: שהכתר נעשה אחר כניסת מוחין מצד אימא, ואחר כניסת מוחין דמצד אבא. והיות סיום כניסת המוחין דמצד אבא הם **בכוונת קונה הכל**, ושם אחר יציאת החסדים המגולים מיסוד דאימא ליסוד ז"א, למיתוק הגבורות, ואז עולים החסדים בסוד אור חוזר^{ה"ח} ונכפלים, ועולים כפילת החסדים לחב"ד דז"א. כדי שיהיו חסדים בכל גוף ז"א, וגם לבקוע מחיצות נה"י דאימא. ואז כפילת שני שלישים העליונים דאור חוזר של הת"ת עולים לת"ת דישסו"ת, וגורמים ששליש תחתון דת"ת דישסו"ת ירד על ראש ז"א. **וזהו כתר דז"א מישסו"ת**. וע"ש שהרב כותב שיש מצב שז"א יש לו **רק כתר דמצד אימא**, שהוא **שליש** תחתון של ת"ת דתבונה. אם כן נשאלת השאלה מתי יהיה מצב זה בכוונה? וראה רבי שאול שם אות ב' שמסביר: שהכוונה שאנו רואים **בסידור דף ס"ז ע"ב** היא עבור שניהם. וצריך לראות **שקודם** נכנסים מוחין דכתר דתבונה, **ואחר כך** כתר דיש"ס. ואז יש שני המצבים, קודם שלישי תחתון ת"ת תבונה, ואחר כך שלישי אמצעי. אך בפועל לא ציירו זאת בסידור. ועיין **שעה"ק דף ס' ע"ג**. ועיין **באתי לגני א' דף פ"ח ד"ה או"ח**. ע"ש.
- 2) כתר דז"א הבא בקונה הכל **סידור דף ס"ז ע"ב**: הוא כתר **דחיצוניות** והוא ממוחין דאח', כתר זה הוא כולו מצד אימא, גם הכלי גם האור, שלישי תחתון דת"ת דתבונה. וכמו שכתב **בשער המוחין אוצרות דף ל"ז ע"ב וע"ג פרק ב'**: ואין הכתר של ז"א רק שהוא **נקרא** על שמו. אך יש כתר נוסף לז"א והוא מצד **הפנימיות**, מוחין דפנים. כתר זה נעשה בכוונת **באהבה סידור דף ע"ד ע"ב** ועיין **אוצרות דף ל"ד ע"א אש"ל אות ג'**: וכדי לזהות כתר זה נבין ע"י התרוקנות המוחין מנה"י דישסו"ת לצורך כניסת מוחין דז"א. שאז עולה האור מנה"י דישסו"ת, לת"ת דישסו"ת. והנה כשהתרוקנות של המוחין

^{ה"ח} ראה ע"ח ב' דף ד' ע"ב אמנם אחר ירידתן במרוצה מכח הכנסתן באור יושר במרוצה חוזרין תכף לעלות בסוד אור חוזר... כתב **השמש אות [א]** נ"ב לבד אבל אור הישר שלהם נשאר ביסוד כנזכר לקמן בסוף דרוש ג'... ע"ש. משמע שמה שעולה מהיסוד הוא רק אור חוזר.

דישסו"ת היא רק מהנה"י דישסו"ת זה עבור מוחין דאח'. והכתר הוא כולו דישסו"ת, גם הכלי וגם האור. התרוקנות זו נעשית בכוונת פסוק ראשון של שמע ישראל וגו'... אך אם ההתרוקנות של המוחין דנה"י דישסו"ת לצורך כניסת המוחין דז"א היא משליש ת"ת תחתון דישסו"ת וגם מנה"י"ס, כמו שרואים בסידור דף ע"ד ע"ב בסוף כוונת באהבה, אזי המוחין הם דפנים ויהיה לז"א כתר משלו כלי ואור. (מכאן יצא לנו שמה שעושים במקוה הוא כתר דאח', ובתפילה בשבועות במילת באהבה יהיה כתר דפנים. אך בכתר דאח' אנו מפרטים לבחינות רבות, ובכתר דפנים הוא לבחינות כוללות. שחרית לחש, בינה. חזרה, חכמה. מוסף לו"ח, ו"ק וגו' דכתר. בקדושת כתר במילת אחד, זיווג. כך נלע"ד. אך עדיין מסתפקים בישיבתנו האם הזיווג הוא לכל הבחינות שעשינו במקווה כתר דכתר וגדלה נוק' בא"ט ב"ח, והם רבות וכך נראה למו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א, או שיש בחינת נוק' כוללת).

(3) כתר דז"א וכתר דנוק' נעשים ברגע אחד ראה שעה"כ דף פ"ט ע"ב ד"ה ונלע"ד: וזה נגרם ע"י כפילת החסדים שירדו ליסוד דז"א מיסוד דאימא, ומיתקו את הגבורות. ראה סידור כוונת קונה הכל דף ס"ז ע"ב: ואחר המיתוק, עולה אור חוזר (ראה ע"ח ב' דף ד' ע"ב הגהת השמש אות [א] שאור ישר נשאר ביסוד, ורק אור חוזר עולה, ע"ש.) שלהם וגורמים לכפילת חסדי חג"ת. חסד וגבורה עולים לחב"ד, והת"ת, שני שלישים עליונים, עולים לת"ת דישסו"ת לגרום להוריד כתר דז"א. והשליש התחתון, עובר דרך נקב החזה לכתר דנוק', ומתחלק לארבעה רבעים. והיות רבע ראשון נכנס בקונה הכל נקרא נעשה ברגע אחד. אך המשך כניסת הכתר יהיה בהגדלת הנוק' בא"ט ב"ח, עד כוונת למען שמו. ואז יש סיום כניסת הכתר בנוק', ע"י המשכת סיום הנה"י החדשים דישסו"ת לתוך כתר שלה. אך לפי האמור כאן, על פי סידור כוונות חול. שני שלישי ת"ת דאור חוזר עולים לכתר דז"א. ושליש התחתון של אור חוזר דת"ת, עושה כתר לנוק'. אך לפי האמור בסידור כוונות שבועות חלק ו' דף ז' ע"ב: כתב שם שלצורך כתר דז"א, עולים שלישי עליון ושליש תחתון של אור חוזר דת"ת דז"א. ואלו לכתר דנוק' נשלח השליש האמצעי. ראה מה שכתב על זה תו"ח דף קכ"ט... מה שכתוב בסידור שבועות אינו מהרש"ש. והעיקר כמו סידור של חול. וכן כתב פאת השדה דף ע"א ע"ב... ע"ש.

(4) בענין כתר דז"א וכתר דנוק' ממה נעשה כלי הכתר דז"א ודנוק', וממה נעשה האור דכתר דז"א ודנוק', עיין שער לידת המוחין פרק ב' ג' ד': וכן עץ חיים ב' דף נ"א ע"ג וכן נ"ב ע"א: והעולה מהדרושים הנ"ל בקיצור הוא: הנה יש בז"א ונוק' כלי דכתר, והאור אשר בתוכו. ונתחיל באור. שני שלישי חסד דת"ת וחסדים דנ"ה יצאו מיסוד דאימא שבחזה דז"א ונכפלו. ירדו ליסוד דז"א ומתקו באור ישר את חג"ת דגבורות שביסוד דז"א, וכן מתקו באור חוזר את שלישי עליון דת"ת דגבורות ונ"ה דגבורות. אור ישר של התנ"ה המגולים נשאר ביסוד, ועלה אור החוזר של תנ"ה המגולים לחזה דז"א. אור

כוונות החול

רסז

חוזר דת"ת הוכפל שנית וכן אור ישר של שלישי עליון דת"ת הוכפל גם כן. נמצא שיש ששה שלישים בת"ת. שלושה עבור הת"ת עצמו, ושני שלישים העליונים דאור חוזר עלו לכתר דז"א להמשיך את שלישי תחתון ת"ת דתבונה, **אור וכלי**. והשליש התחתון נשלח לעשות כתר לנוק'. וזה נעשה ברגע אחד, אך לא כל הכתר דנוק', אלא שלישי זה נחלק לארבעה רבעים ונכנסים תוך כדי גדילת נוק' בא"ט ב"ח. **והכלי של כתר** דנוק' נעשה משני שלישים **תחתונים** דת"ת דז"א שנחלקים ויהיו ארבעה חצאי שלישי, (ארבע ששיות) שלישי עליון נשאר לכלי ת"ת דז"א. ויהיו בז"א שלושה חצאי שלישי, חצי שלישי בכל פרק. ושלושה חצאי שלישי יעברו לנוק'. אחד לכתרה ואחד לדעתה ואחד לת"ת. והיסוד ומלכות דנוק' אין להם על מה שיסמכו בז"א. ועיין בדרוש **א"ט ב"ח**, שבת"ת שהוא ל"ע אין לת"ת נקודה שורשית שכן היא נותנת אותה ליסוד.

5) וז"ס גוף וברית חשבינן חד. אוצרות חיים דף ל"ה ע"ד: מה שלוקחת הנוק' מגופא דז"א לכתרה, שהיא מגיעה עד שני שלישי ת"ת דז"א, חצי שלישי נשאר לז"א לגופו, חצי שלישי לוקחת לכתרה, חצי שלישי לדעתה, חצי שלישי לת"ת שלה, והיות וקבלה מז"א לת"ת שלה לכן בא"ט ב"ח נותנת את נקודת הת"ת העצמית שלה ליסוד שלה. עיין ע"ח ב' דף נ"ד ע"א... ל"ע בזה צריך שתדע מה שאמרנו בדרוש שעבר (ע"ח ב' דף נ"ב ע"א שם בענין גוף וברית חשבינן חד) ושם נשאלת השאלה. למה הת"ת נותן הנקודה השורשית ולא החלק שקבל מז"א? התשובה שכן הנקודה השורשית היא מלכות דת"ת. והחלק מז"א הוא חצי שלישי ת"ת ז"א. ועל זה לא יוותר. **וכל נאמר כאן הוא על בחינת כתר דז"א דאח'.** ועיין דב"ש דף מ"ח ע"א: על שאין מונים הנקודה דת"ת שירדה ליסוד. וגם השאלה למה אין מונים את חלק הת"ת שקבלה מז"א וכן אותה שאלה למה אין מונים את חלק הת"ת שקבל הדעת וכן הכתר הרב לא עונה לשאלה זו. וכן הרב עצמו **במבו"ש דף נ"ג רע"ג:** נשאר בצ"ע. ועיין **יין הרקח פירוש על האדרא דף קכ"ז ע"ב אות י"א:**... בחיזו ת"ת ויסוד כי שניהם נקראים אספקלריא המאירה וגם גוף וברית חשבינן חד. וראה **באוצרות חיים דף מ"ד ע"ב:** היסוד אע"פ שנחלק לג' שלישים אינו רק שני פרקים לבד נמצא כי כאשר השליש העליון של היסוד נעשה ממנו ת"ת בעת ההגדלה כנז' אין השליש ההוא בבחינת פרק שלם בפני עצמו. ולסיבה זו אע"פ שנעשה ממנו הת"ת עדיין נקרא שמו יסוד כי לא נפרד, ויש לו התקשרות עם היסוד וז"ס מה שאמרנו **בזוהר פר' פנחס** דגוף וברית חשבינן חד. ראה גם **שעה"כ דף ל"ו ע"ג:**

6) מה גורם את הכפלת החסדים המכוסים? עץ חיים ב' דף ט' סע"ב:... והענין כי בעלות אלו החסדים שם יש בהם בחינת אור מקיף ואור פנימי ושומר כלל זה, ואז אור פנימי שלהם עולה ונכנס בפנימיות המוחין והדעת ומגדילים מאוד, והאור מקיף עולה ומקיפם מבחוץ למחיצת נה"י תבונה ובוה מתרבה אור המוחין מאד מאד מבית ומחוץ. ע"כ. הרי שההכפלה היא מעצם עליית החסדים המגולים למעלה... **וכן ע"ח א' דף י"ב אע"ג:** הנה בעלות אורות אלו החסדים המגולים עד שם הנה מוסיפין בהם כח ומגדילים אותן. ועל ידם

כוונות החול

רסח

מתגלה כפל האור שהיה בהם כפי טבע המים... ונמצא כי כל אלו בין הסתומים, בין המגולים, כולם ע"י אור החוזר נתגלה ונתראה בהם כחם ואורם, ונכפלו כפליים ממה שהיה בהם בתחילה... גם מכאן משמע שהכפל הוא ע"י עליית החסדים למעלה ולא ע"י בקיעת יסוד דאימא. וזה שלא כהגהת ההוראה בסידור חול דף ס"ז ע"ב ושם בהגהה ג': ... שמשמע ממנה, שהאור מתרבה ע"י בקיעת יסוד דאימא. אע"פ שגם זה קורה אחר כך, אך זה לא מה שגורם את הכפל וההגדלה. עיין שם בסידור שמקום הסוגריים צריך להיות אחר מילת ונכפלים. בענין בקיעת יסוד דאימא וכל הלבושי נה"י דאימא עיין עץ חיים א' דף ט' אע"ב עיין שער הפסוקים דף כ"ב סע"ג וכן עלי נהר דף ט"ז ע"א אות נ"א

(7) עוד צריך להבין מה הם נ' שערי בינה ומי הוא שער החמשים? שעה"כ דף פ"ט ע"ב ד"ה ונלע"ד... והנה בעלות חצי החסד הנז' עד מקום הכתר דז"א אז יורד הכתר דז"א מלמעלה... כנז' ויורד עד ראש ז"א ונעשה בו בחינת כתר על ראשו, ונמצא כי עליית חצי החסד הנזכר גורם ירידת הכתר בראשו של ז"א ולכן הכתר של ז"א נקרא שער החמשים של בינה כנז' בספר התיקונים... ונמצא כי ענין הכתר אינו אלא ע"י החסדים של אימא שהוא החסד שבת"ת דז"א כנז' ולכן נקרא שער החמשים... ע"כ. ע"ש. (משמע ברור שאומר הרב שהכתר נקרא שער החמשים על שם החסד שגורם להביא את הכתר וזה לשונו: "ונמצא כי עליית חצי החסד הנזכר גורם ירידת הכתר בראשו של ז"א ולכן הכתר של ז"א נקרא שער החמשים" ונשאר לנו לדייק האם שער החמשים הוא מערכת של חסדים או של מוחין?) ע"ח ב' דף ו' ע"ד אות ו': הנה נ' שערי בינה הם ה"ג שבה כל אחד כלול מ"י. גם יש נ' שערים מה"ח כל אחד כלול מ"י הם נ' ואלו הה"ח שהם נ' שערים נכללן בז"א ומתפשטים בו כנודע. והנה משליש החסד שבת"ת המתחלק, חצי לכתר שבה וחצי לכתר שבו, אז ע"י עליית החסד יורד ת"ת דאמא להעשות כתר לז"א כנודע. נמצא שאותו החסד גורם כניסת הכתר... הכתר נקרא שער החמשים יען אינו נגמר ליכנס עד עלות החסד ההוא והוא נקרא שער החמשים ההוא של הה"ח הנחלקים לני כנזכר לפי שאין חסד זה עולה אלא אחר שנגמרו כל הני שערי בינה שהם ה"ח להתפשט בז"א וזה בא באחרונה ונקרא שער חמשים לסבה זו. ע"כ. ע"ש. (משמע מכאן שהחסד הוא הנקרא שער החמשים והכתר נקרא כך על שמו, ויש לדייק שני שערי בינה והשער החמשים הם מערכת של חסדים, והכתר נקרא שער החמשים ע"ש החסדים.) בית לחם יהודה א' דף קכ"ד ע"ד: ... פי' כי באמת גם שער החמשים הוא מהחוי"ג עצמם ולא מהכתר כי כתר דז"א הכלי והאור שבו הכל הוא מבחינת אימא עצמה ולא מהחוי"ג... ולפי שחצי השליש עלה לכתר ועל ידו יורד הת"ת דאימא להעשות כתר לז"א משו"ה גם הכתר נכלל בכלל הנשי"ב... והוא נקרא שער החמשים, הכוונה על החסד ולא על הכתר וכדי שלא נסבור שכונתו על הכתר משום הכי חזר ופירש דבריו ואמר, ההוא של הה"ח. וזה בא באחרונה,

כוונות החול

רסט

קאי על הכתר. (יצא לנו מכל הנ"ל שנשי"ב ושער הנ"י הם מערכת של חסדים.)

עין תורת חכם דף נ"ט ע"א שורה שלו:

8) בענין בנין הנוק' בא"ט ב"ח ראה הקדמה כללית של מו"ר הרה"ג רבי מרדכי

עטיה שליט"א בטוב טעם ודעת. המובאת בספר עץ חיים למוצאיהם וכן

בחוברת כוונות לשבועות מתלמידי הרמ"ע.

בענין המקיפים

סידור דף ס"ח ע"א וע"ב: להמשיך ל"מ דישו"ת מקיפים ע"ג רישא דז"א.

סידור היר"א א' עמ' 623: ... ראה הכתובות שם נראה שונה... ע"ש.

שמן ששון ג' דף נ"ד ע"א אות ל"ב:

פתח עינים דף ל"ה ע"ג:

עלי נהר עמ' נ"ב סע"א:

באתי לגניא' עמ' פ"ח סע"א:

מעבר הארת הנ"ה לחו"ב דנוק'

סידור דף ס"ט ע"א: ... להמשיך ג' שלישים דאו"ח דחסד דנצח לחכמה דנוק'... ע"כ.

ע"ש. צריך להבין איך עוברים לנוק'

שע' הפסוקים דף כ"ב רע"ד: ... משמע שעובר דרך נקב החזה. ע"ש.

ספר הליקוטים דף ט"ל ע"ד: ... עיקר בניינה של הנוק' ע"י החסדים המגולים... ואז

יוצאת הארתם לחוץ אחורי החזה וניתן לנוק'... ע"ש.

שע' המצוות דף י"ח ע"א: ... אז יוצא הארה ההיא לחוץ באחורי הנ"ה וניתנים

בנוק'... ע"ש. וכן שם הגוב"י אות ה': שכתב בשם ש"ש שנראה כאן הוא טעות סופר.

שמן ששון הירוק דף ס"ד ע"ב: שהביא שבשער המצוות הוא טעות סופר והביא

מהסידור שכן משמע משם א) שאינו דרך החזה ב) אינו דרך אור חוזר... ע"ש.

ע"ח ב' דף מ"ה ע"ב: כלל ד'

בית לחם יהודה דף נ"ה סע"ג:

בית לחם יהודה דף נ' ע"ג:

בית לחם יהודה דף נ"ה ע"א:

בית לחם יהודה דף מ"ח סע"ד:

בית לחם יהודה דף נ"ד ע"ד: ... מחלק בין או"פ לאו"מ ובין חסדים וגבורות. הגבורות

לעולם עוברות דרך החזה. אך החסדים יש חילוק אור פנימי דרך נ"ה. או"מ דרך

החזה. ע"ש.

בענין איך הוא המעבר לנוק' דרך החזה. עין ע"ח דף ב' מ"ו ע"א: ביל"י דף נ"ד

ע"ד:

כוונות החול הקדמה לאטב"ח

סידור הרש"ש: מתיבת "טובים" עד "למען שמו" רחל שהיא יעקו"ר נתקנת בא"ט ב"ח ויעקב שהוא האחוריים דאבא נתקן ע"י יסוד דאבא בפנים דז"א.

ע"ח שע' אנ"כ פ"ו ע"ח א' דף צ"ב ע"ג: הרב מלמד אותנו גדילת ז"א ונוק'. **בזיווג**, מלכות דו"ק משם מ"ה וב"ן. **עיבור**, נה"י דו"ק ממ"ה וב"ן. **יניקה**, חג"ת דו"ק ממ"ה וב"ן. ומוחין **דגדלות**, חב"ד דו"ק ממ"ה וב"ן, ובאותם השלבים נתקנת נקודת **המלכות** דנוק', בי' ספירות מ"ה וב"ן. ואחר כך באו ג"ר בפעם אחת שכל אחד כלול מי' ספירות. ג"ר אלו הכוללים באים בתפילה החל ממילת אחד בק"ש ועד קונה הכל, כל זה עד גיל 13 שנה^{ר"ט}. ובקונה הכל אחר כניסת חב"ד דאבא, יוצאים ענפי החסדים דשני שליש ת"ת ונ"ה ליסוד דז"א. וכן הגבורות מיסוד דאימא, ליסוד ז"א שם מתמתקות הגבורות, ואור חוזר של ענפי חסדי ב"ש ת"ת ונ"ה עולים ליסוד דתבונה, מכפילים חסדי החג"ת ואלו עולים גם לחב"ד ז"א, שיהיה בו בחינת דעת בכל הגוף וגם שיהיו המוחין בגילוי, שהרי הם סתומים בלבוש נ"ה דאימא. וגם נעשה ע"י עליית הת"ת, הנקרא שער החמישים, הכתר דז"א ובו בזמן הכתר דנוק' ע"י השליש התחתון דת"ת דז"א, אך נחלק כתר דנוק' לד' רבעים, ועכשיו נתקן רביע ראשון יחד עם עשר ספירות כתר דז"א. וזה נעשה ביום אחד. ראה **ע"ח ב' דף ט' ע"ב-ע"ג**. **סידור הרש"ש כוונת קונה הכל דף ס"ז-ס"ט**.

ובמילת טובים... אז נחלקה מדת המלכות הנ"ל לי' נקודות וכל נקודה מהם נעשה ספירה אחת, ונעשה ב"ש גמורות כמו ז"א, כמבואר בדרוש א"ט ב"ח. והכוונה ש"ס דמלכות הופכים להיות מלכויות דעשר ספירות דנוק', והשלמתם ל"ס נעשה באטב"ח. ע"ש באורך.

בכל שלב בתיקון, המ"ה והב"ן נתקנים דכל פרט. (**אע"פ שבשער אנ"כ פ"ו** כתוב שהנוק' הנתקנת היא **מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן**, צריך לומר שהכוונה **לעטרות** שנתקנת באטב"ח, מפני שלפי הגדרת הרש"ש **נה"ש דף ז' ע"ד**: מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן זה המלך השביעי.)

נה"ש דף ז' ע"ד (באמצע ד"ה והנה): עיין שם הנה קיצור דבריו.

- (1) ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן נקראים, ז"א בכללות, וגם זו"ן הגדולים, והם ימין ושמאל של ז"א, מלכות שבגופו מקבלת את החשבון ומספר מהמוחין שקיבל ז"א, הימין שלו.
- (2) מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן, נקראים זו"ן הקטנים, וכן המלך השביעי. מקבלים החשבון והמספר של המוחין של ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן, שכולם הם אותיות בערך המלך השביעי.
- (3) עטרות היא המלכות העומדת כנגד עטרת היסוד של ו"ק דמ"ה (יעקב) ועטרת היסוד של ו"ק דב"ן (רחל) נוק' זו היא הנתקנת באטב"ח.

^{ר"ט} ראה **דרוש השנים ע"ח דף ח' ע"ג באמצע**. אמנם ראה כלל האומר הרב בעניין השנים שאינו אלא בעת האצילות הראשון משם ואילך נעשה הכל ברגע אחד. ע"ש.

רעא

כוונות החול

4) יש עוד בחינת יעקב ולאה שהם אחוריים של או"א (ישסו"ת. עיין אש"ל אוצרות דף מ"ה ע"ב שע' יעקב ולאה אות א') שנפלו במקום רחל דאצילות והם נתקנים אחר תיקון ז"א מהארת המוחין דאמא, לאה. ומהארת יסוד דאבא, יעקב. עיין אש"ל אוצרות דף מ"ה ע"ג שע' יעקב ולאה אות ג'... ונלע"ד דאלו ואלו דברי אלהים חיים דלעולם יעקב ולאה הם מאחוריים דאו"א אבל הם עדיין בלתי תיקון וכאשר נכנסים יסודות דאו"א תוך ז"א הם מתקנים אותם... ע"כ. ע"ש. יעקב זה הוא המזדווג בשים שלום עם רחל.

דרוש א"ט ב"ח

ע"ח ב' דף נ"ג ע"א: כאמור לעיל הנה עתה אחר ההגדלה צריכה שכל נקודה מהם יעשה מדה אחת בת י' נקודות... וז"ס א"ט הוא כתר, ב"ח חכמה, ג"ז בינה, ד"ו דעת, י"צ חסד, כ"פ גבורה, ל"ע"ס תפארת, מ"ס נצח, ק"ץ הוד, ר"ף יסוד, ש"ן מלכות. פירוש הענין: הכתר שלה הוא רק נקודה אחת מן המדה, ועתה נתוסף בה עוד ט' נקודות כמותה ונעשית מדה גמורה בת י"ס. נמצא כי תחילה היתה בחלקה נקודה א' ועתה בהגדלה נתוסף בה ט' נקודות וזהו א"ט... המגדיל אותה הוא החסד שבת"ת דז"א... וכן על דרך זה כולן נגדלות ל"י ספירות. והרב נותן כמה כללים, ויש גם יוצאים מן הכלל.

- 1) לעולם המגדיל הוא החסד שהוא המים המגדלים את האילן, בג"ר הגדילה ע"י החסדים דז"א, ת"ת נ"ה. אך מן הדעת ולמטה המים המגדילים הן הגבורות, שגם הם נקראות מים בסוד גבורות גשמים.
- 2) בקו ימין ושמאל יש נקודות נוספות המגדילות שכן יש כנגדם מוח דז"א, הנתון תוך בני"ה דאימא. אך בקו האמצעי לא יש מוח ולא נ"ה לבוש אימא, והגדילה בקו האמצעי רק ע"י החסדים או הגבורות.
- 3) בכל ספירה מ"ס יש נקודה שורשית שהיא מלכות, חוץ מהת"ת שנתן הנקודה השורשית שלו ליסוד. לעולם מונים את הנקודה השורשית.
- 4) כאמור המגדילים הם החסדים והגבורות בסוד מים המגדלים את האילן, החסדים וגבורות אינם נמנים. חוץ מהדעת והת"ת.
- 5) בקו ימין וקו שמאל נחשב המוח, בחכמה ובינה שלה, אך למטה מזה המוח אינו נחשב.

^ס הרב בע"ח ב' דף נ"ד ע"ב 8 שורות מלמעלה כתב וזה נלע"ד יותר אמיתי מן הטעם הראשון כי כלל הוא בידינו כי החסדים או הגבורות יורדים מדרגה אחר מדרגה מן החסד ועד הוד. וזה כתב על פי הספק שנסתפק בע"ח ב' דף נ' ע"ג למעלה ונלע"ד ששמעתי ממורי שניהם ומביא שם שמועה ראשונה שמהדעת יורד החסד בלבד לחסד ואחר כך מהדעת לגבורה ויורדות ג' לת"ת ואחר כך לנצח והוד. ועוד שמועה ששמע בודאי כי החסדים והגבורות יורדין מדרגה אחר מדרגה מן החסד עד ההוד שכולם נכנסים לחסד ונשאר שם החסד ואחר כך השאר לגבורה וכו' ועל זאת כתב שהיא אמיתית. וכן עיין במבוי"ש דף נ"ג ע"ג ד"ה ונמצא שורה מתחילה שם יגדלו... והנה אני מסופק בזה כי נלע"ד ששמעתי באופן אחר והוא כי האמת הוא וכלל זה מסור בידינו כי החסדים המתפשטים בז"א והגבורות בנוק' מתפשטות מדרגה אחר מדרגה מן החסד עד הוד... ע"ש.

רעב

כוונות החול

- 6) **לבושים דני"ה דז"א** אינם נמנים לעולם, עד למטה בני"ה דנוק', כי שם הם שוין בהארטן. **והם נמנים**.
- 7) הלבוש נ"ה דאימא **בימין**, נחשב רק **בנצח** דנוק' שהוא תחתון, ולא למעלה מזה. בצד **שמאל** נחשב בכל הקו **בג"ה** שלה מפני שאימא דינים מתערין מינה והוד הוא שמאל ונחשב בנוק' שהיא דינין בשמאל שלה.
- 8) בכל הספירות האות הראשונה היא מה שיש בה, והאות השניה היא מה שנגדל ע"י החסד, חוץ מהדעת וההוד שסימנם ד"ו ק"ץ, ונתנו סימן **צדקו**. שבהם הו' היא מה שיש, והד' היא ההגדלה, וכן ץ הוא מה שיש והק' היא ההגדלה.
- 9) ברוב הא"ט ב"ח רואים את החסד או הגבורה המגדילה ולא נכנס במספר. אך לא רואים את הנקודה השורשית וסופרים אותה תמיד. עד כאן הכללים וטעמים, וטעם היוצאים מן הכלל, עיין בדרוש.

בענין ישו"ת שניים שהם שלישיים והטיפות

נה"ש דף ט' ע"ב: שורה 4... המשל בזה הבירורים דז"א שנברר ועלו ע"י ישראל ישו"ת לתקנם, נמשכים לז"א בבחינת מוחין מלובשים בצלם הנמשך מהמוחין דישו"ת, והמוחין ההם **דישו"ת נעשו מהבירורים שלהם עצמם דישו"ת** שנבררו ועלו ע"י ז"א לאו"א.. ע"כ

הצלם^{רס"א} הזה המלביש את המוחין דזו"ן הוא צלם מתוקן שהיו בחינת לבוש למוחין דזו"ן שקבלו הלבשה לפי שעה (אוצרות דף ח' ע"א אות ח') הם נתקנים אצל או"א ששם מקורם וחוזרים לזו"ן מתוקנים, וילבישו את המוחין דזו"ן כמנהגם הקודם^{רס"ב}.

א.נ.ד, האורות, נשאר בעולם האצילות. **הניצוצות**, חלקם ירד לבי"ע רפ"ח, ואבד"ו נשאר בעולם האצילות, **הרפ"ח** כלול מבחינות או"א וא"א שהם הלבשה לפי שעה, ובתיקון עולים כל בחינה למקומה להתקן, וחוזרת מתוקנת להיות לבושים לזו"ן. והם בחינת **ע"ב ס"ג** של המלכים, עיין **אוצרות דף ל"א ע"ב אות ב'**. שלכל מלך היה הלבשה לפי שעה של לבושי או"א וא"א, וגם ע"ב בחינת מלך החסד, ס"ג בחינת מלך הגבורה, מ"ה וב"ן ת"ת ומלי, שתי בחינות ע"ב ס"ג עי"ש באורך.

אוצרות דף ל"א ע"ג, אות ב': יש 2 בחינות **בירורים** שמבררים מאו"א וישו"ת ע"י תפילתנו, (1) הלבשה לפי שעה. (2) אחוריים דאו"א שירדו באצילות ומהם נעשו צלמים, ומוחין לאו"א וישו"ת, וכשנותנים מוחין לז"א המוחין מתלבשים בצלמים הנמשך מאלו המוחין שהם בחינת ע"ב ס"ג.

^{רס"א} עיין סיכום בענין התפשטות בצלם

^{רס"ב} בענין ע"ב ס"ג שתי בחינות, חסד וגבורה דז' מלכים וגם הלבשת המוחין לפי שעה עיין אוצרות דף ל"א ע"א אות ב'.

רעג

כוונות החול

עיין שער הקדמות דף ל"ג ע"ג: נצוצות מילוי ס"ג ... שע"ב וס"ג עיקרם ושורשם מאו"א, וחוזרים ומתבררים מהם חלקים לצורך או"א, ואח"כ או"א נותנים מהם חלק לזו"ן (וזה בחינת הצלמים הטיפה) ע"כ.

וצריך לבאר מניין באים הצלמים, ומניין באים הלבושים, הצלמים באים מייחוד או"א והם הצל"ם הנולד מהיסוד דכללות של או"א וישסו"ת, ונכנס להיות ישסו"ת שניים שהם שלישיים (נה"ש דף ט' ע"ב) והלבושים הם מנה"י דיססו"ת שניים שהם שלישיים. הפרצוף שהיה להם ליססו"ת (נ"ר) מקודם וזה מבואר בנה"ש דף ט' ע"א: טיפה רוחנית מהחדש טיפה גופנית מהישן, ושניהם הם נקראים **בסידור ע"ד ע"ב** ישסו"ת שניים שהם שלישיים, זה טיפה גופנית וטיפה רוחנית.

בענין הנה"י החדשים ויחוד התדירי

אוצרות דף ל"ד ע"ד: ... בענין התלבשות מוחין דז"א בנהי הריקנים של אימא והיות שאי אפשר לאימא שתשאר בלי נה"י ואז נעשים נה"י חדשים כדי שתוכל להתייחד עם אבא שנודע שזיווגא דאו"א תדיר ולא פסיק לעלמין, ומוכרח שיתהוו לה נה"י חדשים, בשביל הזיווג, ע"ש.

אוצרות דף ל"ז ע"ד: שורה 19... הנהי החדשים מתפשטים ויורדים בצד האחורים דז"א... והטבור (הת"ת) דאימא על גבי ראש ז"א ונעשה כתר לז"א, והנה"י החדשים יורדים מאחור עד ראש דרחל, ונעשה חיוורת, הנה"י הישנים, בתוך ז"א. והנה"י החדשים, מאחור. והת"ת, כתר על ראש ז"א. **אור זרוע דף קכ"ד:** שואל מה תיקנת בזה שנה"י דאימא מאחורי ז"א מה מועיל לזיווג עם אבא, הרי ז"א מפסיק ועומד באמצע.

שפת אמת דף ק': כתב הרמ"ף וז"ל עדיין הקושיה במקומה, בהיות הנה"י החדשים תלויים אחורי ז"א הם באחורי ז"א בסוד כתר וחיוורתא איך תזדווג עם אבא (בית לחם יהודה דף ק"ה ע"ג כך גם מביא שאלת הרמ"פ), כאשר אמא רוצה להעטיר ולהכתיר את בנה ז"א... היא יורדת ומשפלת את עצמה גופה עד חצי ת"ת שלה ומעטרת ומכתירה את ראשו של ז"א ונעשית לו כתר ועטרה, כתר דבוק עם נה"י חדשים צריך זמן, שנת הי"ג והנה"י הישנים נכנסים בסוד מוחין. ויש פעמים שאינה רוצה להכתיר ואז הייחוד עם אבא עם נהי החדשים, וכשהיא על ראש ז"א ומתפשטים הנה"י החדשים בסוד החיוורתי והכתר, יהיה הזיווג ביניהם תוך ז"א בסוד המוחין ויתקיים זיווגיהו תדיר ולא פסיק, **תירוץ**, כאשר אמא רוצה להכתיר כתר ונה"י החדשים, מתי נעשים, ומתי יורדים על רישא דז"א, כשהנה"י החדשים אחורי ז"א זה הכתר, הנה"י החדשים זה דווקא לפני שנעשה הכתר והנה"י מאחורי ז"א, ואחרי עשיית הכתר והחיוורתי יהיה הזיווג בתוך המוחין דז"א, יתקיים זיווגיהו תדיר. ע"ש.

כוונות החול

רעד

בית לחם יהודה א' דף ק"ה ע"א. וכן שם **דף קי"א ע"ג**: ... לפי הבלי"י יש יחוד או"א גם כשהנה"י והת"ת מכתירים את ז"א... ע"ש, וקצת קשה ולא מובן, אך הרב כותב בעצמו **באוצרות דף ל"ד ע"ד** שורה "ותהיה עולה למעלה מז"א ותוכל להתייחד עם אבא", ע"ש וצ"ע. נלע"ד לפי הבית לחם יהודה הכוונה לאו דווקא שכל הנה"י אחורי ז"א, והת"ת בכתר שלו, אלא מדובר בזמן הירידה שהרי הנה"י הישנים עם המוחין נכנסים ויורדים ותוך כדי כך גם הנהי החדשים, וכל אותו זמן הירידה יש צידוד וזיווג עם אבא בהרכנה, אך בהגיע הת"ת על הראש ונעשה כתר אז מפסיק הזיווג והצידוד ואז הייחוד הוא בתוך המוחין דז"א כך נלע"ד ליישב.

שפת אמת דף ק' בהמשך הגהת ר' שאול: מסכים עם השפת אמת וממשיך על פי דרכו ומרחיב הדברים ע"פ דרכו של השפת אמת. אך לר' שאול דרך אחרת בהבנת הסוגיה שכן כאן יש ענין של טיפות ולא נה"י ממש, החסדים דאימא לא מתגלים (סידור דף ס"ז ע"א) עד שיכנסו, מוחין דאבא (ס"ו ע"ב) ואחר כך עולים סוד או"ח כדי להמשיך הכתר על ראש ז"א, הכתר והחיוורתא מתפשטים אחר שמתפשטים נה"י דאבא בתוך ז"א, אחרי שגם אבא וגם אמא בתוך ז"א, ואז אין צריכים להתייחד בבחינת הנה"י החדשים, מה שהוצרך נהי חדשים, הוא קודם שהתפשטו מוחין דאבא בז"א, ואז יש זיווג במוחין שמצד אבא עם מוחין שמצד אימא (בבחי הדעת).

והרנ"ש באות קצ"ח מתנגד לשפת אמת ולר' שאול. ועיין גם **אוצרות דף ל"ה ע"א** **אות ה' בר' שאול.**

בשפת אמת מתרץ ר' שאול את הרנ"ש, כשנכנסים צלם דאבא בז"א אין צריך לכפול המידות מפני שלפני שנכנסו הנה"י דאבא הוצרכנו את הנה"י החדשים לצורך הזיווג התדירי, אך אחר שנכנסו נה"י דאבא בז"א לא צריך להכפיל ולא צריך נה"י חדשים שכן הזיווג הוא במוחין דז"א.

סדר לידת המוחין לז"א

אוצרות דף ל"ד ע"א: בילדכן את העבריות וראיתם על האובנים שבזמן הלידה מצטננים ומתקשים הירכיים של האשה כמו אבנים, שהאורות נה"י דאימא עולים על הת"ת שלה, **ל-2 תועלות: (1)** לצורך הלידה. **(2)** לצורך המוחין דז"א,

אוצרות דף ל"ד ע"ג: ... "אדם כי ימות באוהל" שאין התורה מתקיימת אלא **במי שממית עצמו עליה, מי** שהיא אימא ממיתה עצמה לצורך המוחין דז"א שהוא תורה... ע"ש.

אוצרות דף ל"ד ע"ד: ... שנה"י דאימא הריקנים נכנסים בתוך ז"א עם המוחין דז"א, וצריך שאימא תלביש את המוחין של ז"א ע"י הנה"י שלה, ואי אפשר שאימא תשאר בלי נה"י, שהיא צריכה להתייחד עם אבא, דזיווגיהו תדיר ולכן נעשים לאימא נה"י חדשים.

כוונות החול

רעה

אוצרות דף ל"ד ע"ד אש"ל אות א': ... שואל האם מדובר באותה אמא, אמא שילדה את הצלם, ואמא שמכניסה את הנה"י?? **לא כן הדבר.** הלידה של הצלם מהיסוד דכללות.^{רסג} אך הנה"י דאמא שנכנס לתוך ז"א זה **ישסו"ת שניים** שהם שלישיים. מכאן **יוצא לנו שהיו 2 לידות** למוחין דז"א (1) בתבונה א' (2) בתבונה שניה שהיא שלישית. בלידה ראשונה יצאו הצלם מתבונה ראשונה. ובשניה, נכנס הצ' של הצלם הזה לז"א ע"י לידה, הצטננות והלבשה בנה"י.

סידור הרש"ש דף ע"ד ע"ב: ... ואז מסתלקים חיות ואורות דחצי התחתון דת"ת ונה"ים ועולים בחצי העליון דת"ת דיסו"ת, מה מקור הרש"ש.

שעה"ק דף ע"ה ע"ב: ... דע כי או"א ... מולידים פרצוף אחד מ"יס, פרצוף דק וזך ועומד בסוד עיבור תוך אימא עילאה ואחר כך נולד ויוצא לחוץ על ראש ז"א בבחינת או"מ ונקרא **צלם** ... ואחר שנולד ... ואז התבונה העלתה את האור הרוחני שלה מתוך הנה"י... ואז נכנסו המוחין של ז"א לתוך כלים דנה"י דאימא, ואחר כך נכנסו תוך ז"א... ע"כ. ע"ש. לכאורה מכאן ברור שהיו שתי לידות אך יש מקור נוסף ברור יותר בענין הלידה השניה והוא **בע"ח ב' דף ח' ע"ב** ושם לא הזכיר בפירוש ענין הלידה הראשונה, ע"ש וגם **בהגוב"י (י')** והנה אחר כמה בחינות נתלבש בנה"י, רצה לומר שהיה תחילה בסוד עיבור, ואחר כך נולד ועמד בסוד אור מקיף על ראש ז"א ואחר כך נתלבש תוך נה"י דאמא ע"י הצטננות הנה"י דאימא כנזכר במקום אחר. **שמן ששון גי דף ח' ע"א אות ט' (שעה"ק דף ע"ה ע"ב).**

כתר של ז"א הוא ת"ת דיסו"ת שניה שהיא שלישית, ע"פ כל הנ"ל אפשר להבין יותר את האש"ל הנ"ל אות א) **אוצרות דף ל"ד ע"ד.**

סיכום: ביארנו מניין שיש 2 לידות (1) לידת המל"צ (2) לידת הצ', פשוט ברש"ש **סידור דף ע"ד ע"ב** משמע מפורש, מ' – ל', ואחר כך הצטננות, והמקור לדבר בדברי הרב, **שעה"ק דף ע"ה ע"ב** משולב עם **ע"ח ב' דף ח' ע"ב** שמשני מקורות אלו ברור שיש 2 לידות, לידה ראשונה יותר מפורשת בשעה"ק, והלידה השניה מפורשת יותר בע"ח. **וזה להוציא** מהבנה פשוטה מלימוד באוצרות חיים שמשמע שהכל אחד, שאמא מולידה לידה אחת ושם הצטננות ומה שלומדים עה"פ וראיתם על האובניים, אין התורה מתקיימת אלא במי שממית... ונשאר לנו לברר, האם בלידה הראשונה היתה התרוקנות והצטננות, לצורך דחיית הוולד, והאם היה עשיית נה"י חדשים גם בלידה הראשונה??

^{רסג} יש לכאורה סתירה בדברי הרב בעץ חיים בענין לידת המוחין, **בע"ח ב' דף י' ע"א** 10 שורות מלמטה, וזוהי היסוד של הכללות, היה הזיווג ושם ניתנו המוחין של ז"א בסוד העיבור, **ובבא זמן הלידה יצאו מוחין אלו מיסוד הזה דכללות, ובפר' א' דף ב' ע"ב** שורה 4 **ובתבונה זו היא בית הרחם של כללות הפרצוף.**

כוונות החול בענין נה"י חדשים ולמי הם נעשים

סידור דף ע"ד ע"ב: ואז מסתלקים חיות ואורות דחצי התחתון דת"ת ונהי"ם ועולים בחצי העליון דת"ת דישסו"ת... ע"כ. כאן נכנסים הנה"י דישסו"ת שניה שהיא שלישית ולהם צריך לעשות נה"י חדשים לצורך הזיווג.

השאלה: האם לאימא שהיא בינה ראשונה שהיא הייתה בהריון של כל המל"צ כולו, האם צריך לעשות לה נה"י חדשים?? הרי יש כאן לידה, אך אין כניסה לז"א, לשם מה צריך לה נה"י חדשים??

ע"ח ב' דף י"א ע"א 8 שורות מלמטה: ... כשנחלקו בינה ותבונה נעשו נה"י חדשים לאימא... וכן לתבונה שניה שהיא שלישית, צריך לעשות גם כן נה"י חדשים... ע"ש.
שם אות ח' בהגוב"י: ... נמצא מזה ששני פעמים נעשה נה"י חדשים. א' לבינה עילאה, וא' לתבונה (שמך ששון).

ע"ח א' דף ק"ב ע"א פ"א: צורך לעשות נה"י חדשים, כדי שאמא, שנה"י שלה נתנו בז"א, וצריך לצורך הזיווג לעשות נה"י חדשים.

נה"י חדשים זה בחינת כלים, שהאורות נתעלו בה בעצמה לצורך הלידה, ואורות אלו הם המגדילים את הכלים, אך אם אין אורות שעולים למעלה, אין מה שיעשה נה"י בחינת כלים, עיין ע"ח ב' דף י' ע"ב שורה 10 – התאור המובא שם הוא תואם דווקא את התבונה השניה שהיא שלישית, אך לא תואם לבינה האמיתית, שם זה שאין לה נה"י אין לה אורות וכלים, ואי אפשר לעשות נה"י חדשים, ולכן בינה ותבונה צריך להתחלק מנה"י של בינה עליונה נעשה כל הפרצוף של תבונה 10 ספירות שלימות, וחלוקה זו להשתחרר מהנה"י כדי שתתייחד (חלוקת הבינה והתבונה, כל הנה"י התבונה נחלקה כלים ואורות כמו שהיו מקודם 2 פרצופים והתחברו כך נחלקים זה אינה לידה והתרוקנות נה"י) מכל מקום הרב בע"ח לוחץ מאוד שלבינה עילאה עושים נה"י חדשים, צריך להבין, ולעיין.

בית לחם יהודה א' דף ק"ל ע"א: ... ד"ה ולכן היא צריכה להתחלק לנה"י דתבונה צריך נה"י חדשים, ראשית מוכיח שלבינה לא חסר כלום, שכן תבונה הלבשה, ובחלוקתם לא חסרה כלום, ועוד מוכיח שבאמת הרב מדבר על תבונה שנכנסת בז"א, וקשה לבית לחם שגרסת הע"ח היא מהופכת מה שכתב הרב בעץ חיים לעשות נה"י לבינה הכוונה לפרצוף בינה שהוא פרצוף רביעי, עיין ר' שאול דף ל"ו ע"א אות א' (לתבונה שניה שהיא שלישית) ודבר זה קשה להכניס לדברי הרב האר"י שכן הוא מדבר על הנה"י שנכנסים לז"א.
שיטת הבית לחם: לפי ע"ח משמע שצריך לעשות נה"י לבינה וזה קשה. באמת הצורך לנה"י חדשים זה רק לתבונה שניה שהיא שלישית ומה שכתב הרב לעשות לבינה הכוונה לבינה שהיא פרצוף רביעי.

שמך ששון ב' דף י' ע"א אות ד': ... לא הלך בדרך הבית לחם לא מזכיר פרצוף רביעי (חיה) כשמתחלקים 2 פרצופים צריך לעשות נה"י חדשים, אם כן לפי השי"ש וודאי צריך גם לבינה לעשות נה"י חדשים, מפני שגם ביסוד דכללות שמשם נולד המל"צ

כוונות החול

רעז

הניח שורשו למעלה ולכן צריך לעשות נה"י חדשים ומביא **שער הקדמות דף ע"ג ע"א** שורה א', גם אם לא מבינים טעמו של השמן ששון אך זה דברי הרב בהדיה שצריך לעשות נהי חדשים לבינה.

שיטת השמן ששון: כמו שתבונה שניה נתנה הנה"י שלה להכנס בתוך ז"א, כך בלידה של המל"צ זה עושה גם סתימת יסוד דבינה שנשארים שם השורש, וצריך נה"י חדשים מפני שאין מקום פנוי לצורך הזיווג.

למי נעשים נהי חדשים ומי המתייחדים סיכום שיטות

שעה"ק דף ע"ב רע"ד: ... הזיווג בין אבא ואמא בהיותם פרצוף אחד היה ביסוד של כללות הפרצוף ושם היה העיבור של המוחין, וכאשר נולדו המוחין ויצאו דרך פי יסוד של הכללות לחוץ, היו עדיין הבינה והתבונה מחוברות יחד בפרצוף אחד, וכן אמר רז"ל **בע"ח ב' דף י' ע"ב**: ... שורה ואין לה זיווג, והנה כאשר היו שניהם פרצוף א' וילדה אלו המוחין דז"א ואז יוצא מיסוד דכללות, ולכן מה שאמר **בתחילת העמוד, ולכן היא צריכה להתחלק ל-2 פרצופים בינה ותבונה** זה היה אחר הלידה של המוחין, (אם הלידה ביסוד דכללות וודאי שהם היו בפרצוף א').

לפי ע"ח ב' דף י' ע"ב: ... ברור שעשיית נה"י חדשים הוא לבינה וגם הזיווג הוא עם הבינה, ולתבונה אין לה זיווג (פרי ד').

ע"ח ב' דף י"ג ע"ג: שורה תוך נה"י... המזדווג בינה עילאה, והנה"י החדשים לבינה, שכן התבונה לקחה את הנה"י שלה (פרי ח') והנותן לז"א היא התבונה.

שאלה: מדוע צריך לעשות נה"י חדשים לבינה עליונה? **לפי הבית לחם יהודה** הבינה הכוונה לפרצוף רביעי (עיין סיכום קודם). **לפי השמן ששון בדף י' ע"א** הניח שורשו תוך יסוד והיסוד נסתם וצריך נה"י חדשים, עיין **שעה"ק דף ע"ג ע"א וכן ע"ח דף י"א ע"ב** כל מקום שיש קדושה נשאר שורשו, רשימו, **שמן ששון א' דף ע"ג ע"א אות ב'** שצריך לעשות 2 מיני נה"י. 1) לבינה אשר הנה"י שלה נעשה בחי' תבונה 2) לתבונה שהנה"י שלה נכנסו לתוך ז"א, ודבריו למד **מע"ח ב' דף י"א ע"א** שורה 8 מלמטה, **והגוב"י ח' הביא השי"ש הנ"ל** שנעשים 2 נהי חדשים.

הזיווג הוא רק לבינה שני ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, נה"י חדשים נעשים גם לבינה וגם לתבונה וזה בהדיא דברי הרב כנ"ל.

שפת אמת דף ק"ב: ... תירוץ נוסף לקושיית הרמ"פ, נה"י חדשים נעשים לאימא עילאה לצורך זיווג עם אבא. אמנם גם לתבונה נעשים נה"י חדשים והם אחורי רישא ולא אכפת מפני שאין זיווג.

אוצרות דף ל"ו ע"ג: ... לפי ר' שאול משמע **משער כ"א אוצרות דף ל"ד ע"ד, וכן משע' כ"ג אוצרות דף ל"ו ע"ג** שעשיית נהי חדשים לתבונה שנכנסה תוך ז"א הוא לצורך הזיווג עם אבא.

רעח

כוונות החול

עיין **אוצרות דף ל"ו ע"ג אות ב**: ... נה"י חדשים וזיווג לתבונה שניה שהיא שלישית וכן לאימא עילאה נה"י חדשים וזיווג, ודלא **כשפת אמת** שעשיית נה"י חדשים לזיווג דווקא לאימא עילאה ולא לתבונה שניה שהיא ג'.

לסיכום שיטת הרבנים העוסקים בסוגיה.

- (1) **בית לחם**: לאימא יש זיווג, ואין נה"י חדשים, ומה שכתב הרב הכוונה לנה"י חדשים לתבונה שניה שהיא שלישית של פרצוף בינה שהוא פרי רביעי.
- (2) **שמן ששון**: יש נה"י חדשים גם לאמא וגם לתבונה, אך זיווג יש רק לאמא.
- (3) **שפת אמת**: נה"י חדשים יש גם לבניה וגם לתבונה, אך זיווג יש רק לאמא.
- (4) **ר' שאול**: יש עשיית נה"י גם לבניה וגם לתבונה ויש זיווג גם לבניה וגם לתבונה.

למען שמו הדלקת המנורה

ע"ח ב' דף מ"ח ע"ב: ... ראה שם עניין הדלקת המנורה...

שעה"מ פרי' בהעלותך דף כ"ח ע"ב: ... כנ"ל.

ליקוטי תורה טעמי המצוות פרי' בהעלותך דף פ"ב למטה: ... ע"ש.

מבו"ש דף נ"ב ע"א: ... כנ"ל.

בית לחם יהודה ב' דף נ"ד ע"ג: ...

סידור דף ע' ע"ב: ... עיין בכל המקורות והמורס משם בקיצור.

צריך להבין שהגבורות של נ"ה צריכות לעלות דרך קו האמצעי כדי להגדיל את הכתר, שכן החכמה ובינה דנוק' קבלו הארה מהמוחין של חכמה ובינה דז"א שמתפשטים עד הנצח הוד דז"א והאירו בחו"ב בב"ח ג"ז, ועוד כשחזרו הנ"ה למקומם אחר הגדלת ז"א והאירו עוד במוחין ובכל קוי ימין ושמאל, עיין **סידור דף ס"ט ע"א**. אך הכתר דנוק' לא קבל מהארת המוחין דז"א ולכן גבורות נ"ה יעלו דרך קו אמצעי להגדיל הכתר, וכדי שיעלו דרך קו אמצעי בתוך הארת לבוש יסוד דז"א הנמצא בתוך הנוק' ולא יתפזרו לימין ושמאל שכן שאיפתן להתפשט למקומם, לכן **יסוד דאבא שהוא בז"א מאיר הארתו וגורם לבי' גבורות אלו לעלות דרך הקו האמצעי**. זה סוד הדלקת המנורה והעלת נרותיה הכתובים באהרן.

בעניין מהיכן מגיעות הגבורות דנ"ה ליסוד לפי ע"ח דף מ"ח ע"ב משמע

מהת"ת ליסוד, ולפי **הסידור דף ע' ע"ב** משמע שהם בני"ה ומשם הם יורדות

ליסוד, והרי לפי דרוש אטב"ח במ"ס ק"ץ הגיעו לנ"ה. וראה **בע"ח דף נ' ע"ב**

וכן **מבו"ש דף נ"א רע"ד** משמע שהיו בני"ה ומשם ירדו ליסוד כמו בסידור

כוונות החול

רעט

ע"ש. **וכן באתי לגני א' דף פ"ט ע"ב**: משמע שיש ב' מערכות בחינת עצמות והארה.

בעניין ההבדל שיש בין החסדים בז"א לגבורות בנוק' שהם עולים עד הכתר לברר עניין זה צריך לעיין בע"ח ב' דף ו' ע"ב כלל ב' וג'. **באתי לגני ב' דף קפ"א ע"ב**, בעניין אור מקיף שעולה עד הכתר ואור פנימי שנכנס ליסוד דאימא. ועיין **שעה"ק דף ע"ה ע"ד** עד **ע"ו ע"א** שם כתוב בפירוש על ב' מערכות או"פ ואו"מ. מה שהבאתי לגני פירש לפי דעתו הוא מפורש **בשעה"ק** כנראה שלא ראה אותו בזמן שכתב. ראה גם **אוצרות חיים דף מ"ה אות ו'**... ע"ש בכל המקורות.

בעניין יסוד דאבא שמאיר מהיכן הוא מאיר? ראה סידור שכתוב **שהוא ביסוד ז"א עצמו** האמיתי מכוון כנגדו, ואינו הארת לבוש **יסוד דז"א שבתוך הנוק'**. ראה **שעה"מ דף ל"ט ע"ב** 5 שורות בסוף פרי' בהעלותך כתוב בפירוש יסוד דאבא שהוא בז"א. ראה גם **מבו"ש דף נ"ב ע"א** 4 שורות לפני הסוף כתוב **הארת יסוד דאבא שבתוך ז"א**... ע"ש. וכן **ע"ח ב' דף מ"ח ע"ד** 7 שורות בסוף העמוד בעניין אבא שהוא המקבץ הגבורות בנוק'. אבא יסד ברתא, ה' בחכמה יסד ארץ... ע"ש.

בעניין מה היה שבח אהרן ומה היה הציווי של הקב"ה ראה במקורות הנ"ל והעולה מהן הוא, שבתורה כתוב **בהעלותך** את הנרות שהיא ההדלקה. **יאירו** שבעת הנרות... ויעש כן **העלה** נרותיה... תפקיד וסגולת אהרן לקבץ הגבורות, **שעה"מ דף כ"ט ע"א** 6 **שורות מלמטה**. הקב"ה צוה עליו שהגבורות יהיו נוטות לאמצע בהדלקתה, וזה יאירו בירידתן אל היסוד ואז ממילא כשיעלו יעלו מקובצות, אך אהרן ראה שכבר ביסוד שהוא רחב **נפרדו** ואז יעלו דרך קוין ולא יגדילו הכתר. ולכן לא רק קבץ את הנרות בירידתן ליסוד אלא **הוסיף לקבצם** עד שהעלה אותם לנרתק לבוש יסוד דז"א אשר בת"ת דנוק', ואז עלו מקובצות עד הכתר, וזה שבחו שלא שינה, וגם לא הוסיף על הציווי רק עשה אותנו בשלמות. וזה עניין אהרן שהוא אבא שדואג לגדל הנוק' בסוד אבא יסד ברתא, ה' בחכמה יסד ארץ. עיין **בית לחם יהודה ב' דף נ"ד ע"ד** שורה מתחילה עד... ואע"פ שהכתוב אומר יאירו ז' הנרות ולא ב' הנרות שרומזים לני"ה לבד, **עיקר ההקפדה אינה כי אם על ב' הגבורות של נ"ה לבד**... ע"ש.

בעניין ההבדל בסידורים מתי לראות את יסוד דאבא בפועל **ע"ב קפ"ד** ראה **ע"ח ב' דף מ"ח ע"ד** 6 **שורות מלמטה** נצטווה כשיאירו אל מול פני המנורה... והוא הוסיף היות שבתוך היסוד נפרדו איש מעל אחיו חשש שכשיעלו לא יעלו בקו האמצעי לכן הוסיף כוונה והמתין עד שיעלו גם כן אל מול פני המנורה בקו אמצעי. ועיין **שער הפסוקים פרי' בהעלותך**, שפירש על פי הפשט העיקר הציווי והתוספת שזה הטפל... ע"ש.

בסידור היר"א וכן של **הרב הדאיה עמ' 354** בתחילה כתוב יכוון להמשיך ב' גבורות דני"ה דרחל ליסודה. להמשיך להם הארה מיסוד דאבא שביסוד דז"א ורואים בפועל את אהרן שהוא **קפ"ד ע"ב**. רק בציווי שהוא הירידה ולא בעליה. אך **בסידור** שלנו הכתובת הראשונה היא זהה... **סידור דף ע' ע"ב**

יכוון להמשיך ב' גבורות דנ"ה דרחל ליסודה. להמשיך להם הארה מיסוד דאבא שביסוד דז"א משמע מזה שכאן רואים את הציווי בשעת הירידה, וזה צריך לעשות וזה הציווי אך את אהרן ע"ב קפ"ד רואים בעליה מהיסוד לת"ת.

משמע שההבדל בין הסידורים הוא האם לראות **הארת אהרן על הציווי העיקרי** שהוא ההארת הנרות בזמן **הירידה ליסוד** שזה מה שעשו **בסידור היר"א והרב הדאי"ה** או בתוספת שהוסיף אהרן שהוא העליה מן היסוד עד הכתר שבה כמו **בסידור שלנו**.

וראה **ליקוטי תורה טעמי המצוות דף פ"ג ע"א שורה אחרונה** וכן **שעה"מ דף כ"ט ע"א 8 שורות מלמטה** שכתוב, כי הנה **ירידת אורות** הגבורות מלמעלה למטה עד היסוד בה זה **נקרא הדלקת הנרות והארתם... ועלייתם וחזרתם ממטה למעלה מהיסוד עד הכתר שבה** זה נקרא בחינה אחרת והיא **העלאת הנרות עיין בית לחם יהודה ב' דף נ"ד ע"ג ד"ה וכבר ע"ש**.

בעניין עד היכן מגיע יסוד דז"א בהארות הלבוש האם עד הדעת או עד סיום הת"ת. ראה **ע"ח ב' דף מ"ח ע"ב וכן ע"ח ב' דף ל"ט ע"ד** תחילת שעי' האונאה, וראה **יפה שעה** שם **והשמש אות [א]** שהביא ב' תירוצים: **א' ע"פ תו"ח דף קכ"ז ע"ב ד"ה כתב (השני) עד הדעת הוא מצד ו"ק דב"ן** שהוא קצר ומה שכתב עד הת"ת הוא **ו"ק דמ"ה** שהוא ארוך זכרי. ועוד הביא **תירוץ ב'** שהוא הת"ת שעלה לדעת בהגדלת ז"א והא בחי' יסוד עיין **מזכיר שלום מערכות מערכת הי' אות י"ט דף קע"ד** על מה שכתב על התו"ח. ע"ש בעיון ובאורך וראה גם **אוצרות חיים דף י"ד ע"ג אש"ל אות ג'**. ע"ש.. ראה עוד סיכום לעיל בביאור ופ"י בעניין ב' חסדים ושליש בז"א שנמתקו וב' גבורות בנוק' שנמתקו, שכתבנו שם שנתגלו זהו מיתוק שלא כפשוטו.

וכל זה אינו כולל מה שאנחנו אומרים בפורים שיסוד דז"א עם הארת עטרת יסוד דאבא שבולט מחוץ ליסוד דרחל והוא הארת מרדכי שם הנוק' היא גדלה כל אורך ז"א ומה שנכנס בה הוא כל המוחין דאימא עם הלבושים והוא **עניין אחר לגמרי**. עיין **כוונות החגים פורים**.

למען שמו - באהבה

ענין החותם הראשון והשני

סידור דף ע"א ע"ב: בענין החותם הנעשה כאן וכן בתיבת באהבה **סידור דף ע"ג ע"ב**:. הגהה **בדף ע"א ע"ב**: מקורות להבנת הסוגיא. **שעי' ל"ה פ"ג, שע' כ"ה דרוש ב' כלל ד', שעה"ק דף ס"ח ואילך** וכן **שם דף פ"ג ע"א עד פ"ד ע"ג ע"ש** באורך.

רפא

כוונות החול

שעה"כ דף ק"ב ע"ד: ובנעילת יוה"כ^{רסד} אז אנו מזכירים ענין החתימה... והוא כי עתה נעשה חותם דרחל אשר עיקר החותם הוא בה כנ"ל, וענין החותם הזה הוא בחי' היסוד שברחל שהוא הכלי של הרחם שבה העשוי לקבל בתוכו הה"ג הנקרא מ"ן שלה וגם לקבל בתוכו טיפת מ"ד בעת הזיווג... הרב מלמד אותנו בנין הנוק' בא"ט ב"ח ע"י נה"י דז"א חוץ מיסוד ומלכות שבה אין להם על מה לסמוך בז"א... ע"ש. ראה כל ענין בנין הנוק' בא"ט ב"ח בסיכומים בספר עץ חיים למוצאייהם.

והרב מברר בהמשך... ונמצא כי החותם הזה הנז' אינו בחינת היסוד שלה ממש אבל הענין הוא בסוד גן נעול אחותי כלה גל נעול מעין חתום והענין הוא כי מפחד החיצונים שלא יתאחזו שם לשני טעמים... ולכן הוצרך להנתן ביסוד ההוא שבה חותם אחד לשמור המקום מן החיצונים... משמע מכאן שהחותם לא עושה ממשות היסוד שהוא כבר קיים אלא כדרך כל האדם השומר איזו דבר ע"י החותם. הרב בהמשך מביא ששה טעמים למה נקרא חותם. ע"ש. לפתח חטאת דובץ. ר"ת רח"ל.

סיכום: ביארנו למה צריך חותם? תשובה לשמור מן החיצונים.

שעה"כ דף ק"ג ע"א:... והנה החותם הזה ניתן ביסוד שבה מן אימא עצמה מנה"י שבה... ולכן נקרא חותם לכמה טעמים.

- (1) אותיות תחום לרמוז כי הוא תחום הקץ וסיוס המלכות ועד שם יכולים החיצונים להתאחזו ומן התחום ההוא ולפנים אינם יכולים לכנס.
- (2) אותיות חמות ר"ל כי אימא עילאה היא אימא דז"א בעלה של רחל ונמצא שהיא חמותה... לרמוז שחותם זה נעשה בה מן נה"י דאימא הנקראת חמות שלה.
- (3) לסיבה הנ"ל כי זהו כעין החותם הנחתם באיזה מקום לשומר שלא יגעו בו זרים.
- (4) אותיות חומת כי הוא כעין חומת העיר העשויה לשמירה כדי שלא יכנסו בתוכו זרים.
- (5) הוא כי כמו שהחותם אינו העיקר רק הטבעת שבה חותמין על השעוה אבל החותם הנחתם והנרשם בשעוה אינו דבר ממש רק דמות ותמונת הטבעת, כך היסוד והמלכות של הנקבה אינם כמו שאר הספירות שבה... שהיסוד הוא כללות והמלכות היא כללות דכללות... והנה בטעם הה' יתבאר משז"ל ד' דברים צריכים חותם ע"ג חותם וסימנם חבי"ת והי' הוא יין שהוא ה"ג והחיצונים נאחזים בגבורות, והנה שני החותמות הם אלו א' ביסוד שלה אשר הוא נעשה מהארת כללות האורות שבה קצוות הגוף וזהו חותם הפנימי ועליו יש חותם יותר חיצוני והוא המלכות שבה הנעשה מהארת כללות כל האורות שביסוד ונמצא כי חותם הב' הארתו גרועה מהארת החותם הא' כי

^{רסד} בסידור דף נ"ט רע"א יום כיפור נעשה החותם מג' אהיה זה מיוחד ליום כיפור בכל יום ב"למען שמו" ו"באבה" עושים חותם מכ"ב אתוןן שהם ציר ודלת ונעשים שניהם ס' סתומה.

כוונות החול

רפב

ממנו נחתם... ודע כי חותם היסוד נקרא ציון, וחותם המלכות נקרא ירושלים... עייש היטב. ועוד הרב אומר שיתבאר טעם ששי.

6) חומת העיר, היא החומה השומרת על העיר גימ' פ"ר שהם ה"ג. החומה היא היסוד ובה יש צירים ודלתות ובתוכו יש ה"ג מנצפ"ך. הצירים והדלתות יש להם ב' תפקידים שלכאורה סותרים זה את זה, והם א' לשמור על הטיפה שלא תפול ולזה צריך שמיקומם יהיה בתחתית היסוד. ב' לצייר הוולד, ולזה צריך שמקומם יהיה בתוך פנימיות היסוד. אם כן איך שני תפקידים האלו יתקיימו. עיין בית לחם יהודה ב' דף נ"ח ע"ב. וכן שם נ"ח ע"ג... ועוד אפשר לומר והוא היותר נכון שבחי הצירים והדלתות הם מתפשטים מראש הרחם ועד סופו וחלק שבתוך הרחם הם מצירים את הוולד המונח שם וחלק שבסוף הרחם הוא מתכווץ וסוגר את פי הרחם ותעכב את הוולד שלא לצאת ועל חלק הסוגר הרחם קאמר שע' ל"ד כלל י"ז שהצירים והדלתות הם בחוץ וכו' כי סיומם וסופם הוא בחוץ לרחם... עייש.

סידור דף ע"א ע"ב: ולוקחת הנוק' כ"ב אתוון מז"א ובהם נעשין רמ"ח אבריה ומכללותם נעשה כלי יסודה^{רס"ה}. וג"כ לוקחת ה"ג מנצפ"ך והם המוחין שבה וכללותם שביסוד הם המ"ן שבה ועתה נעשה החותם הא' שבה הנקרא ירושלים... ציר ודלת... עייש.

סידור דף ע"ג ע"ב: ועתה לוקחת כ"ב אתוון אחרים ע"י אימא שהם דלת וציר שני ועייז נעשית ס' וגם לוקחת מ"ן שניים שהם ה"ג מנצפ"ך ונגמר חותם היסוד שבה הנקרא ציון, וחותם הראשון שהיה ביסוד מתפשט במלכות ועתה נקראת נערה כי ה' גבורות שקבלה ע"י ז"א שהם ה"פ די"ן מתמתקין ע"י ה"ג מנצפ"ך שקבלה ע"י אימא... עייש.

ע"ח ב' דף נ"ב ע"ג: שורה 10 מלמעלה... ועתה נבאר מציאות אלה החותמות כי הלא אמרו בגמרא שיש דלתות ברחם האשה כמ"ש "כי לא סגר דלתי בטני", ויש צירים לאשה כמ"ש "כי נהפכו עליה ציריה". והענין כי כמו שבחומת העיר יש דלתות וצירים כן בחומת המלכות הנקרא חותם יש שם צירים ודלתות... והענין כי האדם מזריע טיפת לובן בנוק' והנוק' מקבלת בבית רחם שלה ושם נעשית צורת הולד. ואמנם מנין יש כח באשה לקבל אותה טיפה ברחם שלה, ושתתעכב שם ולא תפול ותצא לחוץ, והאיך תוכל לצייר שם הוולד... ואמנם מן כ"ב אתוון נעשין דלתות שבאשה של בית הרחם והוא כי צורת ד' היא י' ובי' ווי"ן כזה ד' כי ה"י הוא באמצע הב' ווי"ן... שהוא הציר שעליו סובבין ב' ווי"ן... עייש באורך. (נערה = נסירה. נידת = חומת. ר' מנחם פרג'). ציר = ש = 300. ציר אותיות יצר. סופי תיבות יצר מלא אותיות שד"י, יו"ד צד"י רי"ש. שד"י שם ביסוד. והיה שד"י בצירך.

ע"ח ב' דף נ"ב ע"ד: שורה 8... ונחזור לענין כי ב' צירים ובי' דלתות יש באשה כמ"ש כי לא סגר דלתי בטני, וכן כי נהפכו עליה ציריה^{רס"ו}... והנה אלו אתוון

^{רס"ה} נעשה ציר ודלת שהם החותם
^{רס"ו} שדיבר הכתוב בלשון רבים, דלתי שניים, ציריה משמע שניים.

רפג

כוונות החול

הם כפולין, ולכן יש ב' צירים וב' דלתות וכשתחברם יחד יהיו צורתם ס' שתומה של לסרבה המשרה ואלו הם סוד מי ימים של יצירת הוולד... נפתחין ואז הוולד יוצא משם ובהיותה ס' שתומה אז נקרא גן נעול, מעין חתום... הרי בארנו סוד דלתות שברחם שהם סוד הכלי המקבל בתוכו את הולד ובתוך כלי זה נתונים המ"י כי המ"י אינו הכלי עצמו אבל הם סוד ה' אותיות מנצפ"ך הכפולות... ע"ש.

האם החותם הוא היסוד עצמו

שעה"כ דף ק"ב ע"ד: ובנעילת יוה"כ^{רס} אז אנו מזכירים ענין החתימה... והוא כי עתה נעשה חותם דרחל אשר עיקר החותם הוא בה כנ"ל, **וענין החותם הזה הוא בחי' היסוד שברחל שהוא הכלי של הרחם שבה העשוי לקבל בתוכו הה"ג הנקרא מ"ן שלה וגם לקבל בתוכו טיפת מ"ד בעת הזיווג... מבו"ש נ"ד ע"ד באמצע העמוד, והוולד בתוכה נעשה מן המ"ן והמ"ד.**

והרב מברר בהמשך... ונמצא כי **החותם הזה הנז' אינו בחינת היסוד שלה ממש אבל הענין הוא בסוד גן נעול אחותי כלה גל נעול מעין חתום והענין הוא כי מפחד החיצונים שלא יתאחזו שם לשני טעמים... (1) שהנוק' היא כולה דינים... (2) שהיא עשירית תחתונה... ע"ש.**

צריך להבין שהחותם ששומר המ"ן מאחיזת החיצונים שמדבר כאן הרב, אינו על המ"ן ומ"ד שמהם נעשה הוולד, אלא הכוונה לשמור את המ"ן שהם הארת הה"ג הראשונות שהוא המ"ן שלה. שהוא בא לה מאז בניית גופה בא"ט ב"ח, מכ"ב אתון, אשר מהארתם נעשה החותם. ומהארת הה"ג נעשה המ"ן שלה. ולא מדבר כאן בשמירת הטיפה של הזיווג להולדה. שכן כאן מדבר בנעילת יום כיפור והזיווג להולדה יהיה ביום שמיני עצרת. ביום שמיני עצרת יוחלף החותם נוסף^{רס} לשמירת הטיפה והוולד.

שעה"ק דף פ"ג ע"ב: 8 שורות מלמטה... ואמנם מה שהוצרכה... ואות י' הוא יין וביאור הענין הוא כי החסדים נקרא מים והגבורות יין... הדרוש מקביל לע"ח ולשעה"כ.

בהמשך **בע"ג בד"ה ונחזור** עתה לבאר ב' החותמות הנז' שהם כלי היסוד וכלי המלכות אשר בנקבה בדרך פרט מה ענינם ונבאר תחילה הכלי של היסוד שבה הנקרא חותם הפנימי הנה נתבאר כי חותם הם אותיות חומת של היסוד... והענין הוא כי הנה האיש מזריע טיפת לובן תוך רחם הנקבה ושם מצטייר ציור העובר וצריך לידע איך מתעכבת שם הטיפה ואינה נופלת דרך פי הרחם שהוא בתחתית הרחם. וגם איך יש כח ברחם האשה לצייר מן אותה הטיפה צורת ולד אחד גמור, אבל הענין הוא

^{רס} בסידור דף נ"ט רע"א יום כיפור נעשה החותם מג' אהיה זה מיוחד ליום כיפור בכל יום ב"למען שמו"י ו"באהבה" עושים חותם מכ"ב אתון שהם ציר ודלת ונעשים שניהם ס' שתומה.
^{רס} זה הנעשה בסוד זיווג אח' באח ההוא רוחא דשביק בה. בחיק או"א.

כוונות החול

רפד

במה שנתבאר בספר היצירה כי הכ"ב אותיות הם האבנים שמהם נבנה הבית והם השאור שבעיסה, פירוש כי מן הכ"ב אותיות נעשה ציור כל האיברים שבאדם... וז"ס וישכב במקום ההוא. וישכב עמה בלילה הוא כי וישכב הם אותיות וי"ש כ"ב וכאשר טיפת מ"ד שהם ה' חסדים שביסוד יוצאת היא כלולה מכל הכ"ב אותיות... **והנה יש כ"ז אותיות יש בא"ב ואמנם מן הכ"ב אותיות נעשה בחינת הדלתות והצירים שברחם הנקבה הנקרא יסוד שהוא הכלי הנקרא חותם הפנימי. והה' אותיות מנצפ"ך הם האורות שבתוך הכלי הזה והם ה' גבורות אשר שם כנודע והם הנקראים מ"ן שביסוד של הנקבה וזהו החלוק שיש בין ה' אותיות מנצפ"ך לשאר הכ"ב אותיות. ע"כ. ע"ש.**

הכ"ב אותיות הם עושים מכללותם בחינת היסוד^{רס"ט} שהוא החותם והוא שומר על המ"י הנעשה מהארת המנצפ"ך ה"ג. ויש תפקידים נוספים לחותם^{ר"ב} והוא לשמור על הטיפה אחרי הזיווג שלא תפול, וגם לצייר את הוולד.

ע"ח ב' דף מ"ז ע"ב: אות כ'... כבר ביארנו במקום אחר ענין הגדלת נקבה... כי אז מאחורי הת"ת האירו ה"ח וה"ג ויצאו וניתנו בה, וגם שם היה בבחי' צלם על ראשה... כאן הרב למעשה מלמד אותנו כאן ענין א"יט ב"ח^{רע"א} ושהחסדים וגבורות גורמים את ההגדלה והם בחינת המים המגדילים את האילן... הג"ר נגדלו ע"י החסדים ושאר גופה ע"י הגבורות... והנה כל האברים נעשו ונצטיירו בכ"ב אתוון כנודע כי גוף הוא מן האותיות... וירדו ה"ג הרושם שלהם והארתם שם ביסוד שלה דוגמת הארת ה"ח ביסוד דז"א... ונמצא כי מן הארת כ"ב אותיות דדכורא שהם האברים שלו ממש נעשה כלי דיסוד דכורא ומהארת ה"ח עצמן המגדלין את האברין נעשו מ"ד. וכן בנוקבא מהארת כ"ב אותיות שהם האברים עצמן שלה נעשו יסוד כלי שלה ומהארת ה"ג שלה נעשה מ"ן שבה. ע"כ. ע"ש באורך.

משמע גם מכאן מה שנעשה ע"י הארת הכ"ב אותיות נעשה החותם שבה שהוא ציר ודלת, ששומר מן החיצונים את הארת הגבורות שהם המ"ן שלה.

סידור דף ע"א ע"ב: רואים כאן עשיית החותם והוא ירושלים, ודלת וציר ראשון וזה מז"א.

וצריך להבין צירים ודלתות הם שניהם ביסוד, והחותמות אחד ביסוד ואחד במלכות. ראה בית לחם יהודה ב' דף נ"ח ע"ב: ... כי כמו שבחומת העיר יש צירים ודלתות, פי' ואותן הצירים והדלתות הם מלבד בחי' החומה עצמה כן בחומת המלכות שהוא היסוד שבה הנקרא חותם הפנימי יש צירים ודלתות מלבד החומה שהוא החותם. ודע כי כל בחי' צירים ודלתות הנז' אינם כי אם ביסוד לבד ולא במלכות שבה... ע"ש. וכן בשעה"ק דף פ"ד ע"א שורה נעשה צורת ׀ סתומה והיא הכלי עצמו של היסוד... ע"ש.

^{רס"ט} ולא היסוד עצמו שהיסוד נעשה באטב"ח באותיות ר"ף.

^{ר"ב} ויש חותמות נוספים שנעשים בבאה בחיק או"יא בנסירה וגם בזיווג להולדה, יבואר בהמשך בע"ה.
^{רע"א} כל בנין א"יט ב"ח הוא בהיותה קטנה בדרוש א"יט ב"ח בע"ח ב' דף נ"ד ע"ד סוף הדרוש, וכל אלו התיקונים נעשו בהיותה קטנה.

כוונות החול

רפה

סידור דף ע"ג ע"ב: ועתה לוקחת כ"ב אתוון אחרים ע"י אימא שהם דלת וציר שני ועי"ז נעשית ס' וגם לוקחת מ"ן שניים שהם ה"ג מנצפ"ך ונגמר חותם היסוד שבה הנקרא ציון, וחותם הראשון שהיה ביסוד מתפשט במלכות ועתה נקראת נערה כי ה' גבורות שקבלה ע"י ז"א שהם ה"פ די"ן מתמתקין ע"י ה"ג מנצפ"ך שקבלה ע"י אימא... ע"ש.

ע"ח ב' דף ו' ע"ב: כלל ד'. דע שיש חילוק בין ראש השנה שהוא דוגמת מעת בריאת העולם... וימות החול הם ענין אחר... ודע שאלו הבי' חותמות הנז' בכוונת נעילת יוה"כ אינן נשלמין... המשך בע"ג... מדבר שם בענין שני החותמות ראשון ע"י ז"א בבחי' אחי' והשני ע"י אימא בנסירה... ע"ש באורך. ועיין אות [א] השמש... והראשון לקחתו דרך האחור ע"י ז"א והשני לקחתו בנסירה ע"י אימא... ע"ש.

באתי לגני א' עמ' צ' ע"ב: ולוקחת הנוק' כ"ב אותיות וענין הכ"ב והמנצפ"ך האלו, אחר עיון... (מביא כמה מקורות לעיין ששם מדבר בענין זה.) רוצה אני הדל להבין לפי קוצר דעתי שצ"ל המוחין דנוק' והכ"ב והמנצפ"ך הנז' וא"ב דא"ט ב"ח, הכל דבר אחד הוא ואינם עניינים שונים. ולכן לאחר גמר תיקון הנוק' עד כאן, נמצא שלקחה דלת וציר והם הם תיקון עצמותה באחור שנתקנה בסדר א"ט ב"ח. ומ"ש כאן ולוקחת, אין פירושו לקיחה עכשו מחדש, אלא כמ"ש... וכמו כן בכ"ב ומנצפ"ך הבי' שבאהבה ובסידור כ"י המיוחס להיר"א וכן בספר קנין פירות להיר"א דף ח' סימן י"ג לא כתובות השורות המופיעות בסידור שלנו גם למען שמו וגם באהבה. ע"ש.

בסידור קריאת שמע על המיטה: במילת ועד בהתחלה כתוב והוא שעתה יכוין שהארת המוחין שקבלה הנוק'... והם ע"י ז"א. משמע שכבר קבלה. ובהמשך כתוב ועתה מקבלת הנוק'... מאימא שלא ע"י ז"א... ויש כ"ב ומנצפ"ך מאימא שלמים. משמע שמקבלת שתי מערכות א"ב ומנצפ"ך.

כוונת נע"ר נער"ה

ע"ח א' דף פ"ח ע"א: באמצע שורה ומצטיירים... ולהבין ענין השכ"ה וענין הרפ"ח צריך לבאר המאמרים הנ"ל וגם המאמר בפר' בא דף ל"ח ע"ב (עיין גם שע' מאמ"ר דף י"ז ע"ג ועיין שעה"כ דף ל"ה ע"א בכוונת ה' שפתי תפתח עיין לעיל סיכום בנושא) וז"ל כי יהיה נערה בתולה נער כתיב מ"ט שכל זמן דלא קבילת דכר אתקריאת נער וכו' כי הנה שם אדנ"י מורה על הדין וכן ג' אותיות האחרונות הם דין ונשאר אות ראשונה שהוא אל"ף והוא בחי' רחמים המשתתפים עם הדין שבה, ואות א' זה מורה ע"ש אהיה שהוא רחמים... שורש כל הדינים הם הגבורות... וה"פ דין יהיה גימ' ש"ך... ועם ה' אלפי"ן הרי שכ"ה... ע"ש. ראה שעה"ק דף פ"א ע"ב:

סידור דף נ"ב ע"ב: אדני. יכוין להמשיך ה' אלפי"ן... מה' אהיה שבאימא שהם ה"ג מנצפ"ך להמתיק ה"פ דין שבנוק' ולעשותם ה"פ אדני גימ' שכ"ה. ע"ש הציור.

סידור דף ע"ג ע"ב: ועתה לוקחת כ"ב אתוון אחרים... מה שקיבלה ע"י ז"א עשתה אותה נע"ר, ש"ך. ועכשיו זה ע"י אימא ואז מקבלת עוד מנצפ"ך והם ה' א' ותהיה שכ"ה נע"ר... אחר ציור האותיות יש שורה מתחילה "כ"ב אותיות ומנצפ"ך א'... ה' אלפי"ן דאדני. כל השורה זו אינה צריכה כאן ויש בה טעות שכן רק עוסקים במנצפ"ך ולא בכ"ב אתוון.

סידור קשע"ה עמ' 30: ב' גבורות מנצפ"ך אחד מז"א שהם סוד ה"פ דין דאדני. ואחד מה"ג מנצפ"ך דב"ן דמ"ה שקבלה ע"י אימא שהם ה' אלפי"ן דה' אדנ"י הממתקים לה"פ דין. ב' מנצפ"ך א' כנגד ה' די"ן ש"ך נע"ר, ואחד כנגד ה' אלפי"ן ונעשה שכ"ה נע"ר.

זמני נקב"ה

נקב"ה הם ד' בחינות שיש אל הנוק' אלא שסדרם הוא בפועל **הקנ"ב**, מה שאומר הרב זמן הה' והו', צריך לדעת שהרב מסדר עוד כמה בחינות ביניים. ה' של הו"י"ה כשהיא עולה מהבריאה, קטנה סדר גדילתה עד שהיא בת שנים עשרה, וזה מה שמקבלת בא"ט ב"ח, וכל אלו התיקונים זה **בהיותה קטנה**, ראה ע"ח ב' נ"ג עד נ"ה כל האטב"ח. **מבו"ש דף נ"ד ע"א** 4 שורות לפני דרוש ח: ... והנה נתבאר בכל מה שקדם הבחינה הדי שהוא המשך י"ב שנים ויום אחד שעדיין היתה נקראת קטנה. נערה כאן יש שתי בחי' נע"ר ונע"ר. ומגיל שנים עשרה וששה חודשים היא בוגרת.

שעה"ק דף פ"ג ע"ב: ...זמן הה' של הנקבה היא נ' של נקב"ה... כבר ידעת כי יש בתורה נער חסר ה' ונערה מלא בה' אחרונה כמבואר בס"ה פר' בא דף ל"ח ע"ב. (שם הרשב"י מדבר על ליל שימורים היא הלילה וההבדל ביניהם). גם נודע כי עד שיהיה אל הבת י"ב שנים ויום אחד נקראת קטנה, ואחר כך נקראת נערה, עד שתהיה בת שנים עשרה שנים וששה חודשים ויום אחד, ואחר כך נקראת בוגרת... ע"ש. לפי **שעה"ק** כאן לא ברור מתי זמן נע"ר, ומתי נע"ר. שכן כתב וכשנעשו בה ונתקנו היסוד ומלכות שבה לגמרי אז היא נקראת נע"ר חסר ה'. ובנסירה נקראת נערה... ע"ש גם בהמשך **שעה"ק** עד דף פ"ד ע"ב.

מבו"ש דף נ"ד ע"א: ... 4 שורות לפני **דרוש ח:** ... והנה נתבאר בכל מה שקדם הבחינה הדי שהוא המשך י"ב שנים ויום אחד שעדיין היתה נקראת **קטנה**, ועתה אחר שנשלמו י"ב שנים ויום אחד מתחילים ששה חדשי הנערות כנודע ואז היא בחי' הה' והו' והיא נקראת נער נערה.

דרוש ח' הבחינה **הה' והו'** והיא אחר י"ב שנים ויום אחד שנגמר פרצופה ויצאה מכלל קטנה ונכנסה בבחינת נער ונערה... כאן ברור שבחי' נער ונערה הם אחרי י"ב שנים ויום אחד... אנו צריכים לתקן בה, בתחילה טרם שתזדווג עם בעלה, בחינת כלי הרחם שיהא מתוקן וראוי לקבל טיפת הזרעה ולציירה בתוכה שיעשה ממנה וולד... **נמצא** שיש ב' דלתות וב' צירים וב' מיני מ"ן. **בהיות מתוקן בה חציים** שהוא דלת א' וציר

א'... נקראת נער. ובהנתן לה דלת הב' וציר הב' ומ"ן שניים אז נקראת נערה... ע"ש. לפי מבו"ש הגדרה מדוייקת.

הנה בלמען שמו היא עדיין קטנה, ורק בסיום למען שמו היא נער שיש בה חציים, ציר א' ודלת א' וחותר א', ובתיבת באהבה זה יהיה נערה שם אדני ומקבלת ב' צירים וב' דלתות ושני חותמות נגמרו היא נערה באה לפני המלך שראויה לזיווג. עיין סידור דף ע"א ע"ב, וכן ע"ג ע"ב. המנצפ"ך הראשונים בזמן נערה הם ה' פעמים דין. וע"י המנצפ"ך השניים היא ה' פעמים אדני. באתי לגני א' דף צ' ע"ב:.... למה אין רואים בלמען שמו ה' פעמים די"ן. וכן באדני שפתי תפתח... שם זה הכנה למה שנעשה בלמען שמו באהבה. ראה גם בסידור קריאת שמע שעל המיטה שיש שם ב' המנצפ"ך. שאחד ה' פעמים דין מז"א, ואחד ה' פעמים א' מאימא, ויחד הם ה' פעמים אדני. ע"ש. וראה בסידור בניהו ק"ש שעה"מ, שעושה שם כפול א' מז"א וא' מאימא. ע"ש.

ציון וירושלים

סידור דף ע"א ע"ב: ולקחת הנוק' כ"ב אתון מז"א ובהם נעשין רמ"ח אבריה ומכללותם נעשה כלי יסודה. וג"כ לוקחת ה"ג מנצפ"ך והם המוחין שבה וכללותם שביסוד הם המ"ן שבה. ועתה נעשה החותם הא' שבה הנקרא ירושלים^{רעב}... ציר ודלת... ע"ש.

הנה יש כאן ד' פרטים. 1) כ"ב אתון, כאן מהאותיות עצמם. 2) מכללותם כלי יסודה. ציר ודלת, כאן גימ' כ"ב 3) ה"ג מנצפ"ך המוחין שבה. 4) מכללותם המ"ן ביסודה.

סידור דף ע"ג ע"ב: ועתה לוקחת כ"ב אתון אחרים ע"י אימא שהם דלת וציר שני ועי"ז נעשית ס' וגם לוקחת מ"ן שניים שהם ה"ג מנצפ"ך ונגמר חותם היסוד שבה הנקרא ציון, וחותרם הראשון שהיה ביסוד מתפשט במלכות ועתה נקראת נערה כי ה' גבורות שקבלה ע"י ז"א שהם ה"פ די"ן מתמתקין ע"י ה"ג מנצפ"ך שקבלה ע"י אימא... ע"ש.

כאן הזכיר רק ב' פרטים דלת וציר שניים, ומ"ן שניים. ולא כתוב שנעשו רמ"ח איבריה ע"י הכ"ב אתון, וכן לא כתוב שהמנצפ"ך הם המוחין. ועוד לפי זה החותרם הראשון היה ביסוד ונעשה בלמען שמו ומתפשט עכשיו למלכות והחותם השני יכנס ליסוד והוא ציון.

בבניהו בקשע"ה דף ט"ו ע"ב כתוב:.... ועתה מקבלת הנוק'... מאימא שלא ע"י ז"א... מהכ"ב אתון נעשו רמ"ח איבריה ומכללותם נעשה כלי יסודה, וג"כ קבלה ה"ג מנצפ"ך לבחי' מוחין דילה וכללותם ביסודה והם המ"ן דילה ועתה נעשה החותרם הב' שבה הנקרא ציון. ע"כ.

^{רעב} בהמשך נבין על מה זה חוזר, האם על המנצפ"ך שביסודה. או על גם כן על כלי היסוד. דלתות וצירים ומנצפ"ך.

כוונות החול

רפח

הנה כאן בקריאת שמע על המטה הזכיר ד' **בחינות** ולכאורה גם במילת באהבה היה ראוי גם כן לכתוב מעין זה.

ע"ח ב' דף מ"ז אות כ': ... משמע **שמהכ"ב** קודם כל נעשים **כל אבריה**, ומהכללות נעשה כלי היסוד... וה' אותיות מנצפ"ך הנקבות היתרות הם מ"ן **שבתוך** היסוד שלה שנעשה **מכ"ב** אתון^{רע} דילה. והם ה"ג והרי יש עתה **דלת א' וציר א' מהכ"ב** אתון דילה ומ"ן פשוטים ממנצפ"ך ביסוד שלה וכל זה קודם הנסירה הנז' במ"א... ע"ש.

שעה"ק דף פ"ג ע"ג: ... שורה פירוש... והנה **כל הכ"ב אותיות שמהם נעשו**

כל האיברים דז"א ירדה ההארה הנחתמת מהם ונתנה תוך היסוד... ע"ש.

בענין דחיית החותם הא' ירושלים למלכות ראה **ע"ח א' שער המוחין דף ק' אע"ב:** וז"ל ואז נעשה בחי' יסוד שבה כי מתחילה ע"י הארה לבד הנמשכת לה ע"י ז"א לא נעשה רק בחי' המלכות שבה, ועתה נעשה היסוד שבה **והם ציון וירושלים**... ע"ש.

כאן כתוב רק שהראשון היה ע"י ז"א והשני ע"י אימא ולא כתוב בפירוש דחייה. אך בהמשך **בע"ח ב' שער דרושי הצלם דף ו' ע"ג:** שורה ב' בהיותן אב"א אז לוקחת זו החותם הב' הגרוע שהרי נודע שכשעוברים **הארת המוחין** דרך האחור הם נכנסים מלמעלה למטה עם הגבורות דשייכי לחלק המלכות ואלו ירדו ביסוד שלה. ואח"כ בנסירה שאז לקחה מוחותיה **ע"י אימא** עצמה שנכנסים בה נה"י עצמם דאימא, לכך **ירד החותם ההיא שהיה ביסוד שלה עד המלכות שבה** וירד אח"כ חותם הראשון דאימא העיקרי ביסוד שלה והראשון נקרא **דלת א' מנצפ"ך א'** שבמלכות, והשני נקרא **דלת ב' ומנצפ"ך ב'** שביסוד שלה... ע"ש.

כאן לא כתוב שהם ציון וירושלים, אך כאן מודגשת היטב ענין **הדחיית חותם ירושלים למלכות**. וגם רבי שאול שולח אותנו לשני מקורות אלו להבין בשלמות.

צריך להבין מי זה ציון, ומי זה וירושלים, האם החותם הזה הוא כ"ב אותיות, ציר ודלת והמ"ן, או המ"ן בלבד שהם המנצפ"ך?

אוצרות דף ל' ע"א אות ב': ... נעשה מהם חותם הראשון שעתיד להתן במלכות דנוק', שהוא ה' **פעמים דין**... ע"ש. משמע שהחותם הוא דווקא המ"ן שביסודה.

שעה"ק דף פ"ג ע"ג: שורה 4... ונודע כי הה' גבורות הם אורות ואינם כלים ולכן צריכות אלו האורות של הגבורות שיונחו תוך **ב' הכלים** זה לפני זה **ואלו הב' כלים הם הנקראים חותם בתוך חותם** והם כלי הנקרא **יסוד שבה** וכלי הנקרא **מלכות שבה** ועי"כ נשמרים מן הקלי... ע"ש.

משמע שהמ"ן הם **אורות**, והחותם הוא **כלי**... וראה בסוף העמוד שם... והנה יש כ"ז אותיות יש בא"ב ואמנם מן **הכ"ב אותיות נעשה בחינת הדלתות והצירים** שברחם הנקבה הנקרא יסוד שהוא **הכלי** הנקרא חותם הפנימי. **והה' אותיות מנצפ"ך הם האורות** שבתוך הכלי הזה והם ה' גבורות אשר שם

^{רע} יש יסוד שנעשה מכללות כ"ב אתון **ובתוכו** כללות המנצפ"ך שהוא המ"ן.

כוונות החול

רפט

כנודע והם הנקראים מ"ן שביסוד של הנקבה וזהו החלוק שיש בין ה' אותיות מנצפ"ך לשאר הכ"ב אותיות. ע"כ.
וזה לא כרבי שאול לעיל שמשמע ממנו **שהחותם הם המ"ן**, אם כן קשה. ראה **שעה"ק דף פ"ג ע"ג**:...ד"ה ונחזור שורה ד'... והנה כמו שבחומת העיר יש דלתות וצירים... ע"ש.

בית לחם יהודה ב' דף נ"ח רע"ב:... ואותם הצירים והדלתות הם מלבד החומה. כן בחומת המלכות שהוא הרחם יש צירים ודלתות, שהם דברים שונים... **ודע כי כל בחי' צירים ודלתות הנז' אינם כי אם ביסוד לבד ולא במלכות שבה** כמבואר בסוף דבריו...^{רע"ג} ע"ש.

שעה"ק דף פ"ג ע"ב:... שורה בעניין זה... אמנם נבאר עתה קצת מעניינם הנה **באדרת האזינו** מצינו כי ב' דרגין אינן **חד ציון וחד ירושלים** והנה **ציון** הוא היסוד של הנקבה, **וירושלים** היא המלכות שבה וזהו שאמר שם ציון בנוקביה איהו כבית הרחם לאתתא, ועניינם הוא כי החדר הפנימי שהוא בית הרחם שבו נכנס טיפת הזרע זהו **היסוד** שבה. והנה מחוץ היסוד הזה יש בחינה **בשר תפוח בולט לחוץ** בין ב' היריכים והוא עגול מקיף סביב כמין עטרה בפתח בית הרחם הנקרא יסוד הנז'. וזו העטרה של הבשר היא **המלכות** שבנקבה... ע"ש.

יש כאן לפי אדרת האזינו הגדרה מדויקת מה היסוד שהוא כלי הרחם. ומה המלכות, שהיא שפולי מעיה בלשון התלמוד. אמנם עיין **שמן ששון ב' דף מ' סע"ג אות י"ח**: השם ציון וירושלים נדרשים לכמה פנים... ע"ש. משמע משם שיש כמה בחינת שנקראים כך... ועוד ראה לקמן **באדרת זוטא דף רצ"ו ע"א וע"ב**. משמע שיש ציון וירושלים שהם רחם ושיפולי מעיים, **ועוד** כותב שם, שציון זה **רחמים**. וירושלים זה **דין**.

מבו"ש דף נ"ד אע"ד:... שורה דינן... ואותו **הדלת והציר והמנצפ"ך** אשר קבלה על ידו ביסוד שלה היו דינן והיו **נקראים בחינת ירושלים** שהיא דינן. ואחר כך ננסרה... וחוזרת ליקח פעם שניה הכ"ב אותיות ע"י אימא ונעשים ביסוד שלה דלת ב' וציר ב' ומקבלת מנצפ"ך שני שהם מ"ן שניים שכל זה הם בחינות נמתקות מאד ואלו השניים **שלוקחת ע"י אימא נקרא ציון** שהם רחמים... ע"ש. משמע מכאן **שהכל נקרא ירושלים או ציון**. שהם החותם.

מבו"ש דף נ"ד ע"ד:... שורה והצירים... ואמנם עניין שני מנצפ"ך שהם המ"ן הם בחינת י' דמים שיש ביסוד הנקבה ה' טהורים וה' טמאים... הראשון ע"י ז"א... השני ע"י אימא... והם בחינת **ציון וירושלים**... ע"ש וכן עיין **שעה"ק דף פ"ד ע"א**. וכן

^{רע"ד} ראה שמן ששון על **ע"ח א' דף ק' ע"ג ש"ש ב' דף ה' ע"א ד"ה גס**... שמעמיד בקס"א קמ"ג קנ"א. אף שהרב ממשיך בדלת וציר... ע"ש. ראה **בכרם שלמה חלק ו' על שער המוחין דף ק' ע"ב**. **דף רפ"ב פ"ג** והוא אומר בפירוש שמה שהיה ביסוד יורד למלכות ואותה המלכות היא שפולי מעיים... ע"ש. איך אומר כך הרי דלת וציר שניהם צריכים להיות ביסוד ואין להם מה לעשות במלכות, הוא מאוד קשה, וכן **רבי שאול אוצרות דף ל' ע"א אות ב'**. אומר שהחותם הראשון שעתידי לרדת למלכות. משמע שלמלכות ממש וזה מאד קשה.

בע"ח ב' דף נ"ב ע"ד משמע מכל המקומות הנ"ל שציון וירושלים הם המנצפ"ך. דלת וציר לחוד, והי גבורות המ"ן לחוד.

בבניהו קשע"ה דף ט"ו ע"ב: ... ואלו הם הב' דלתות דכל אחד מהכ"ב אתוון הוא ציור דלת שצורתה י' וב' ווינ ומחיבור שניהם נעשה ס סתומה שהוא גמ' גוא"ל שהוא הכלי היסוד דנוק'. **ובתוכו ב' מ"ן**, מה"ג מנצפ"ך **דב"ן דב"ן** שקבלה ע"י הז"א שהם סוד ה"פ **דין דאדנ"י**. ואחד מה"ג מנצפ"ך **דב"ן דמ"ה** שקבלה ע"י **אימא** שהם ה' אלפי"ן דהי אדני הממתקים לה"פ דין. ע"ש. מכאן מפורש. המ"ן הוא **בתוך** הצירים ודלתות **ולא הם** עצמם.

בית לחם יהודה על ע"ח הנ"ל דף נ"ט ע"ב: ... ואלו הב' בחינות הם ציון וירושלים. פ"י ואלו הב' בחינות **שהם יו"ד דמים** הם עצמם **נקראים** ציון וירושלים. **ולא קאי על ציון וירושלים** הנז' בריש פרקין (שם הם רחם ושיפולי מעיים). כי כל היו"ד דמים הם במקור^{רע"ה} שהוא היסוד **ואין מקצת המקור בעטרה שהיא ירושלים**. ועוד כי ציון וירושלים דלעיל הם בחי' החותמות הנעשים **מהארת הה"ג**, ולא מהה"ג עצמם שהם היו"ד דמים... ע"ש.

הנה כאן משמע שהדמים שייכים רק ליסוד אע"פ שנקראים ציון וירושלים, ולעיל למדנו **שהצירים והדלתות** גם כן שייכים רק ליסוד. וזה ברור גם לפי ע"ח.

ע"ח ב' דף ע"ו ע"ד פרק י"ב: שורה הנ"ל... גם ע"ש איך הכ"ב אתוון הם דלת א' וחצי כלי ומנצפ"ך א' חצי מ"ן... בעת נסירתן לוקחת המוחין שלא ע"י ז"א ואז לוקחת כ"ב אתוון אחרות **ונשלם הכלי**, וגם לוקחת מנצפ"ך אחרים... **ונשלם גם המ"ן**... ע"כ. ע"ש. משמע מפורש ששניהם הם בחינה אחת והם במקום אחד ביסוד. וכן ראה **מבו"ש דף נ"ד ע"א**: שורה ועל פסוק... ונמצא שיש ב' דלתות וב' צירים וב' מיני מ"ן **ובהיות מתוקן בה חציים** שהוא דלת א' וציר א' ומ"ן א' עדיין נקראת נער... ע"ש. משמע שזה חציים בלבד והחצי השני יהיה באותו מקום.

איך להבין הוראת הסידור דף ע"ג ע"ב

שאלה: לפי זה קשה מאוד מה שכתוב בסידור דף ע"ג ע"ב: ועתה לוקחת כ"ב אתוון אחרים ע"י אימא... **וחותם הראשון שהיה ביסוד מתפשט במלכות** ועתה נקראת נערה... ע"ש. הרי במלכות לא שייך שידחו שם המנצפ"ך שהם המ"ן בחינת הדמים **ואלו צריכים להיות ביסוד**. וכן לא שייך לומר^{רע"ה} **שהצירים והדלתות** ידחו במלכות עטרת היסוד, **שמקומם ביסוד ולא במלכות** כנ"ל.

^{רע"ה} שהרי ידועה שהדמים באשה הם במקור בלבד ואין דם טמא או טהור מהעטרה שהם שפולי המעיים והמלכות. כך ברור בהלכות נידה. שם הבא משפולי המעיים אינו טמא אלא דם המקור שהוא היסוד וזה ברור.

^{רע"ה} שהרי יש שני תפקידים לצירים ולדלתות. לשמור על טיפת המ"ן, ולצייר את הוולד, ושני דברים אלו פעולתם ביסוד.

כוונות החול

רצא

חייבים אנחנו להבין שיש ציון וירושלים ביסוד עצמו. נעזר על ידי שער ההקדמות.

שעה"ק דף פ"ג ע"ב:... שורה בעניין זה... אמנם נבאר עתה קצת מעניינם הנה באדרת האזינו מצינו כי ב' דרגין אינון חד ציון וחד ירושלים והנה ציון הוא היסוד של הנקבה, וירושלים היא המלכות שבה וזהו שאמר שם ציון בנוקביה איהו כבית הרחם לאתתא, ועניינם הוא כי החדר הפנימי שהוא בית הרחם שבו נכנס טיפת הזרע זהו היסוד שבה. והנה מחוץ היסוד הזה יש בחינה בשר תפוח בולט לחוץ בין ב' היריכים והוא עגול מקיף סביב כמין עטרה בפתח בית הרחם הנקרא יסוד הנז'. וזו העטרה של הבשר היא המלכות שבנקבה... ע"ש.

כאן הרב הוסיף על האדרא לפי הבנתו, את עניין ירושלים שכן באדרא כתוב רק על ציון בעניין רחם.

שעה"ק דף פ"ג ע"ג:... ד"ה ונחזור לבאר שני החותמות... ונבאר תחילה הכלי של היסוד שבה הנקרא חותם הפנימי הנה נתבאר כי החותם הם אותיות חומת והנה כמו שבחומת העיר יש דלתות וצירים כך ביסוד הנבקה שהוא חומת, העיר^{רע"ו} שהם הה"ג... והנה נתבאר כי ב' דלתות האלו הראשון והשני נעשו צורת ׀ סתומה והיא הכלי עצמו של היסוד הנקרא רחם שבו מונח הוולד... וממשיך הרב לבאר את עניין הדלתות והצירים שהמנצפ"ך שהם ביסוד עד דף פ"ד ע"א ד"ה ונבאר עתה החותם החיצון שהוא המלכות שבה. כאן מתחיל לבאר על המלכות שלה. משמע בפירוש שהכל נמצא ביסוד. ע"ש.

בית לחם יהודה ב' דף נ"ח רע"ב:... ואותם הצירים והדלתות הם מלבד החומה. כן בחומת המלכות שהוא הרחם יש צירים ודלתות, שהם דברים שונים... ודע כי כל בחי' צירים ודלתות הנז' אינם כי אם ביסוד לבד ולא במלכות שבה כמבואר בסוף דבריו... ע"ש.

שע מאמ"ר סוף פר' ואתחנן דף מ"ח ע"א: שורה היסוד... גם נודע כי ביסוד האשה יש שני צירים ודלתות... וציר בגימ' ש' ועם בדי' האי' הרי שד וכן בצד שני הרי שני שדיים בחזה דז"א... ראה אוצרות חיים דף מ"ח ע"ב, ליקוטים צ"ג סע"ב על פסוק והיה שדי בצריך... וכן ליקוטי תורה על איוב פרק כ"ב ע"ש. הנה יש צירים ודלתות גם ביסוד דאימא והוא מלובש בז"א עד החזה שלו ושם עושה שדיים. משמע מכאן ששני הצירים הם בימין ושמאל, ושניהם ביסוד.

שעה"ק דף פ"ד ע"א: שורה מן שאר... ונודע כי הולד נעשה מן המיין הנקרא טפת אודם... דע כי אלו הגבורות שלוקחת בראשונה נקרא ירושלים שהם דין והשניים הם ציון שהיא רחמים, כנוכר באדרת האזינו... ע"ש. הנה כתב כאן נקרא ירושלים אך אינו ירושלים שיפולי מעיים, ומה שקרא לו ירושלים הוא על הגדרה אחרת באדרת

^{רע"ו} הנה עיר הוא גימ' פ"ר שהם ה' גבורות מנצפ"ך.

כוונות החול

רצב

האזינו שהוא **ירושלים דין וציון רחמים**, ימין ושמאל. ועוד ראה שני מקורות באדרת האזינו ושניהם בדף רצ"ו אך אינו דומה.

בית לחם יהודה על ע"ח הנ"ל דף נ"ט ע"ב:... ואלו הב' בחינות הם ציון וירושלים. פי' ואלו הב' בחינות שהם יו"ד דמים הם עצמם נקראים ציון וירושלים. **ולא קאי על ציון וירושלים** הנז' בריש פרקין כי כל היו"ד דמים הם במקור^{רע} שהוא היסוד ואין מקצת המקור בעטרה שהיא ירושלים. ועוד כי ציון וירושלים דלעיל הם בחי' החותמות הנעשים מהארץ הה"ג, ולא מהה"ג עצמם שהם היו"ד דמים... ע"ש.

הנה כאן משמע שהדמים שייכים רק ליסוד, ולעיל למדנו שהצירים והדלתות גם כן שייכים רק ליסוד. וזה ברור גם לפי ע"ח.

אדרא זוטא דף רצ"ו ע"ב:... יסוד עייל לאתר דאקרי ציון דהתם הוא אתר כסותא דנוקבא כבית רחם לאיתתא... ע"ש. כאן הכוונה של הזוהר הוא על היסוד שנקרא ציון, שהוא הרחם. ולא כתב את המלכות שיפולי מעיים היא ירושלים, אך הרב הביא את שניהם בשם האדרא.

אדרא זוטא דף רצ"ו ע"ב:... אתר דאקרי ציון, ציון וירושלים תרין דרגין אינון חד רחמי וחד דינא, ציון דכתיב ציון במשפט תפדה, ירושלים דכתיב צדק ילין בה... ע"ש. מכאן יש הגדרה אחרת לציון וירושלים, לא יסוד ומלכות אלא דין ורחמים ושניהם ביסוד. וראה יין הרקח אות כ"ט... הוא מבואר ממה שכתב בדיבור הקודם כי היסוד הוא תרין דרגין ציון וירושלים... ע"ש. משמע שיש ביסוד דין ורחמים וקרא להם ציון וירושלים והכל ביסוד ימין ושמאל, כנ"ל במאמ"ר.

סיכום: לפי הסיודור קשה מה שכתב שדוחים את החותם הנקרא ירושלים למלכות, וראינו שהכל צריך להיות ביסוד ולא במלכות. והוכחנו שיש ב' ירושלים וציון. אך האמת שכן בארנו שיש ציון וירושלים שהם רחמים ודין ביסוד, ומכאן שהדחיה היא ביסוד עצמו.

מה מקבלת לחותם הראשון ומה לחותם השני

ע"ח ב' דף ו' ע"ג: כלל ד':... ודע שאלו הב' חותמות הנז' בכוונת נעילת יוה"כ אינן נשלמין יחד, אלא בהיותן... וא"כ תחילה נכנסה הארת החותם עם הגבורות דשייכי לחלק המלכות ואלו ירדו ביסוד שלה^{רעט}, ואח"כ בנסירה שאז לקחה מוחותיה ע"י אימא עצמה שנכנסים בה נה"י עצמן דאמא לכך ירד החותם ההוא שהיה ביסוד שלה

^{רע} שהרי ידועה שהדמים באשה הם במקור בלבד ואין דם טמא או טהור מהעטרה שהם שפולי המעיים והמלכות. כך ברור בהלכות נידה. שדם הבא משפולי המעיים אינו טמא אלא דם המקור שהוא היסוד וזה ברור.
^{רעט} זה לקחתו ע"י ז"א דרך האחור.

רצג

כוונות החול

עד המלכות שבה, וירד אח"כ חותם הראשון⁹⁷ דאימא העיקרי ביסוד שלה והראשון נקרא דלת א' מנצפ"ך א' שבמלכות שבה, והב' נקרא דלת ב' ומנצפ"ך ב' שביסוד שלה. והראשון הם בחי' גבורות שבגבורות [א] והב' ביסוד הם חסדים שבגבורות...
ע"ח ב' דף ו' ע"ד השמש [א]: ... ר"ל שהראשון הוא **ב"ן דב"ן**, והב' **ב"ן דמ"ה** (א"י) ולא כתב מ"ה דב"ן עיין שעי' כ' פ"ט, ועיין **דב"ש דף ח' ע"ג שאלה ס"ז** והראשון לקחתו דרך האחור ע"י ז"א והשני לקחתו בנסירה ע"י אימא... ע"ש.

בבניהו קשע"ה דף ט"ו ע"ב: ... ואלו הם הב' דלתות דכל אחד מהכ"ב אתוון הוא ציור דלת שצורתה **י' וב' ווין** ומחיבור שניהם נעשה **ס** סתומה שהוא גמ' **גוא"ל** שהוא הכלי היסוד דנוק'. **ובתוכו ב' מ"ן**, מה"ג מנצפ"ך **דב"ן דב"ן** שקבלה ע"י הז"א שהם סוד ה"פ **דין** דאדנ"י. ואחד מה"ג מנצפ"ך **דב"ן דמ"ה** שקבלה ע"י אימא שהם ה' אלפי"ן דה' אדני הממתקים לה"פ דין. ע"ש.

מכאן מפורש. וזה מתאים לדברי הרש"ש ולכאורה זה סותר את שעי' המוחין פ"ט.

ע"ח ב' דף ו' ע"ד השמש [א]: ... וצ"ע כי לעיל (פ"ט שער המוחין ועיין תו"ח דף קכ"ה רע"ב) כתב כי בהיותם אב"א לוקחת **הארת שניהם** ואח"כ בנסירה לוקחת **עצמות שניהם** והם הם השני חותמות.

ע"ח א' שעי' המוחין פ"ט דף ק' ע"ב: ... ואח"כ דרך האחור שלו היה מאיר לנוק' ונותן לה אז **הארת המוחין**... ונותן לה הארה משלה בלבד שהם הגבורות **דב"ן דב"ן**, וגם נותן לה הארת הגבורות **דב"ן דמ"ה**. ואח"כ **בעת הנסירה**... והשאר שהם הבינות וגבורות נכנסין בנוק' ונגדלת בכל האחור שוה אליו⁹⁸ כי אז נוטלת הם **עצמן ולא הארתן לבד** כבתחילה ואז נעשה בחי' יסוד שבה... ע"כ. ע"ש. ע"י ז"א נעשה בה ירושלים וע"י עצמות ע"י אימא נעשה היסוד שהוא ציון. מכאן יוצא שבהארה ע"י ז"א מקבלת הארת שניהם, **ב"ן דב"ן וב"ו דמ"ה**. ובנסירה ע"י אימא מקבלת עצמות **ב"ן דב"ן וב"ו דמ"ה**.

דב"ש דף ח' ע"ג שאלה ס"ז: ... כתב הרמ"ז ז"ל מביא את קושיית הרש"ש וצ"ע. ע"ש.

תשובה: לע"ד נראה שצ"ל במקום **ב"ן דמ"ה מ"ה דב"ן** ומדבר בזו"ן הגדולים כמ"ש בפירוש השני שתחילה לוקחת ב"ן דב"ן, ואח"כ מ"ה דב"ן, וכל זה באחור, והפ"י הב' שכתב הרב בפירקין שתחילה לוקחת הארת הב' חותמות ואח"כ עצמותם הוא כמ"ש בפירוש הא' שהוא בזו"ן הקטנים שבתחילה לוקחת הארת ב"ן דב"ן וב"ו דמ"ה, ואחר כך עצמותם. ע"ש.

⁹⁷ כוונתו על חותם דאימא העיקרי שנשאר ביסוד והראשון שהיה ביסוד נדחה למלכות, וראה לעיל שהכוונה לבחי' מלכות והכל ביסוד.

⁹⁸ בהארה היא עד החוזה בלבד אך בעצמות בזמן הנסירה היא גדולה כל קומתו שוה אליו.

כוונות החול

רצד

להבין תשובת הדב"ש צריכין לחזור לשע' המוחין פ"ט דף ק' ע"ג בסופה שם מביא הרב שמועה שניה שהיא בחינת זו"ן הגדולים וסדר קבלת המוחין של רחל הגדולה שונה מרחל הקטנה. שכן בזו"ן הגדולים הנוק' באטב"ח מקבלת רק הארת ב"ן דב"ן ורק בנסירה תקבל בעצמות ב"ן דב"ן ומ"ה דב"ן. והדבר תלוי גם בהבנה של החילוף הראשון, והשני שכן בזו"ן הגדולים בעצמות תקבל הנוק' אחרי חילוף שני. עניין החילוף ראה סיכומים בכוונות החגים בכוונות פורים.

ע"ח א' שע' המוחין פ"ט דף ק' ע"ג בסופה: ... עוד נ"ל בדרך שני ובי' פירושים הם אמת כי הנה אי אפשר להזדווג ז"א בנוק' אלא בהיותה שוה בשוה לגמרי כמוהו... והנה בהיותה בסוד אחור בשוה אליו אז האיר בה בחי' גבורות דב"ן דב"ן אך גבורות דמ"ה דב"ן כולם נעלמים תוך יסוד דאבא²⁹⁷... אח"כ בחזירתם פב"פ... ע"ש היטב.

שם הגוב"י (ו): הנה זמן זיווגים של כל אחד כתב רבינו בשע' הגילגולים הקדמה כ"ו וט"ל וז"ל וזה סדרם לפי מעלתם זיווג הא' הוא ז"א הנקרא ישראל עם רחל וזמן זיווגים הוא במוסף שבת כי אז נגדלת רחל בכל אורך ז"א ממש כמוהו ומזדווגים יחד ע"י היסוד האמיתי של ז"א. זיווג הב' הוא יעקב ורחל בשחרית ימי החול ומזדווג עמה ע"י יסוד שלו האמיתי... ע"ש הנה בשע' כ' פ"ט דף ק' ע"ב מדבר על זו"ן הקטנים, ובהמשך החל מדף ק' סע"ג מתחיל לדבר בזו"ן הגדולים. וכן בכללי החו"ג ע"ח ב' דף ו' ע"ג כלל ד': יש את שניהם ובחלק העליון שעליו יש הגהת הרש"ש מדבר בזו"ן הגדולים והחל משורה מנצפ"ך... ד"ה ואפשר לומר הרב מביא שמועה שניה ומדבר בזו"ן הקטנים שמקבלת שניהם בהארה, ואח"כ שניהם בעצמות. וכאמור שהם שתי מערכות שאינם שוות, בין הארה ועצמות, ויש גם בחילוף שינוי גדול.

פאת השד"ה דף ס"ט ע"א: ... בשמש אות א' ד"ה וצ"ע כי לעיל בפ"ט שע' המוחין וכו' נ"ב שכתב שצ"ל והב' מ"ה דב"ן, ומדבר בזו"ן הגדולים. ופירוש שני שכתב ואפשר לומר וכו', מדבר בזו"ן הקטנים, כמ"ש בפ"ט שע' המוחין פירוש ראשון. ופירוש ראשון של כאן כפירוש השני דהתם. אחר זמן בא לידי ספר דברי שלום וראיתי שכיוונתי לדעת קדוש יעוין שם.

ראה שהשד"ה כיוון לפירוש הדב"ש, והפירושים באלכסון, שע' המוחין פ"ט. קודם זו"ן הקטנים ואח"כ זו"ן הגדולים, ובכללי חו"ג אות ד' כתב קודם זו"ן הגדולים ואח"כ זו"ן הקטנים. עיין היטב היטב בכל המקורות, וגם תעמיק בעניין החילוף לקמן, בעניין שני החילופים ובע"ה תבין.

²⁹⁷ ולא האירו בה שהיו סתומים תוך יסוד דאבא בחילוף הראשון והיא בשמאל בלבד.

כוונות החול זו"ן הגדולים זו"ן הקטנים

רצה

הנה לעיל הבאינו את שאלת הדב"ש על השמש [א], ואחר שהגיה מ"ה דב"ן במקום ב"ן דמ"ה, ואמר שדברי הרב שם בכללי החו"ג ע"ח ב' דף ו' רע"ג מדבר בזו"ן הגדולים. צריך להבין מי הם זו"ן הגדולים ומי הם זו"ן הקטנים, ומה עניין מ"ה דב"ן או ב"ן דמ"ה. צריך להבין מה ההבדל בין זו"ן הקטנים לזו"ן הגדולים.

שע' המוחין פ"ט דף ק' ע"ג בסופה שם מביא הרב שמועה שניה שהיא בחינת זו"ן הגדולים וסדר קבלת המוחין של רחל הגדולה שונה מרחל הקטנה. שכן בזו"ן הגדולים הנוק' באטב"ח מקבלת רק הארת ב"ן דב"ן ורק בנסירה תקבל בעצמות ב"ן דב"ן ומ"ה דב"ן. והדבר תלוי גם בהבנה של החילוף הראשון, והשני. שכן בזו"ן הגדולים בעצמות תקבל הנוק' אחרי חילוף שני. עניין החילוף ראה בהמשך.

לעומת זאת בזו"ן הקטנים, לוקחת הנוק' הארת שניהם באטב"ח ואח"כ בנסירה לוקחת עצמות שניהם והם השני חותמות. ראה לעיל.

להבין ההבדל בין זו"ן הקטנים לבין זו"ן הגדולים צריך להבין מה המוחין שקבלו זו"ן מצד אבא ומצד אימא, ראה שעה"כ דף ד' ע"ג. וכן לראות המוחין בסידור בכוונת ציצית וכן בחלק ב' סידור דף מ"ב ע"ב. רואים את המוחין אחר החילוף. אבא בחכמה שלו עסמ"ב, בבניה שלו יה"ו דעסמ"ב, ואימא בחכמה שלה קס"א קס"א קמ"ג קנ"א, ובבניה שלה אה"י דקס"א קס"א קמ"ג קנ"א, וכן שמות אהו"ה בחו"ג עיין שם. וזה לפני חילוף, ובחילוף מתחלפים ראה לקמן.

ע"ח א' דף ק' ע"ד הגוב"י אות ו': ... הנה זמן זיווגם של כל אחד כתב רבינו בשער הגילגולים הקדמה כ"ו וט"ל וז"ל רבינו, וזה סדרם לפי מעלתם זיווג הא' הוא ז"א הנקרא ישראל עם רחל וזמן זיווגם הוא במוסף שבת^{רפג} כי אז נגדלת רחל בכל אורך ז"א ממש כמוהו ומזדווגים יחד ע"י היסוד האמיתי של ז"א. זיווג ב' הוא יעקב ורחל בשחרית ימי החול ומזדווג עמה ע"י יסוד שלו האמיתי... ע"ש.

נה"ש דף ז' ע"ד שורה חג"ת: ... וזו"ן נתקנו ונעשו מז"ת דמ"ה ומז"ת דב"ן... ונתחברו ו"ק שהם ז"א דמ"ה עם ו"ק שהם ז"א דב"ן, ונכללו אלו באלו ונתלבשו אלו באלו והלבישו לתנה"י דא"א מהטיבור ולמטה מכל צדדיו פנים ואחור ונקרא זו"ן הגדולים כי ו"ק דב"ן נקרא רחל הגדולה מלכות שבגופו, ולפעמים נק' בשם לאה ובכללותם נקרא ז"א... ע"ש.

^{רפג} כאן הכוונה לזו"ן הגדולים שמתייחדים במוסף שבת בקדושת כתר במילת אחד. ובהמשך הזיווג השני יעקב ורחל הם זו"ן הקטנים וזיווגם בשים שלום. יש שני שינויים בזו"ן הקטנים הזכר הוא יעקב והנוק' רחל ושניהם מלבישים לז"א ומקבלים הארתם מז"א פנים ואחור ומתייחדים בפנים, מחזה דז"א ולמטה. וזו"ן הגדולים הזכר הוא ז"א בכל קומתו עם רחל שגדלה בכל אורכו ושוה אליו והיא טרורת, והיא גם הייתה דבוקה בשמאל ז"א.

כוונות החול

רצו

הנה עניין הגדרת הרשייש, ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן בשם זו"ן הגדולים, יצר בלבול גדול, שכן גם בזיווג דמוסף שבת כתוב שהזיווג הוא בזו"ן הגדולים, ואין הכוונה על זיווג ו"ק דמ"ה עם ו"ק דב"ן, ובפירוש כתבו זאת, וצריך להתחזק ולהבין ולא להתבלבל.

אור הלבנה דף ק"ד אות ב': ד"ה נמצא... ב] כשהוא לצורך זיווג זו"ן הגדולים שזיווגם במוסף שבת... ע"ש.

וכאן ודאי אין הכוונה על ו"ק דמ"ה עם ו"ק דב"ן שכן דבר זה אינו נכון, שכן ראינו בשער הגילגולים שהביא הגוב"י, שז"א הנקרא ישראל מתייחד עם רחל הנגדלת, ו"ק דב"ן אינו נקרא נגדלת, זה ז"א.

קניין פירות דף ס"ב: ... מדבר על כוונת שים שלום בליל פסח... דע כי זיווג שים שלום בערבית ליל פסח הוא דכללות זו"ן הגדולים וזה דומיה דכתר מוסף שבת קודש... זו"ן הגדולים ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן עם מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן... ע"ש. וצריך להבין מי זאת הנוק' הנגדלת המתיחדת.

נה"ש דף ז' ע"ד: שורה בחינת... וכן נתחברו מלכות נוק' דזעיר אנפין דמ"ה עם מלכות נוק' דז"א דב"ן ונכללו אלו באלו ונתלבשו אלו באלו והלבישו לתנה"י דזו"ן הגדולים ואלו נקראים יעקב ורחל ובכללותם נק' נוקבא דז"א: **וכשנמשכים** צלמי המוחין מאו"א לזו"ן הנה הצלם דמוחין דאבא^{רפד} נמשך ומתפשט בו"ק דמ"ה הנקרא ז"א דכורא והם בחינת אותיות עצמם, וצלם דמוחין דאימא נמשך ומתפשט בו"ק דב"ן הנקרא נוק' דז"א והם בחינת מספר וחשבון דאותיות דז"א וזה בערך ו"ק דמ"ה, **אמנם** בערך מלכות דב"ן נקרא גם הם בחי' אותיות ממש. **ואח"כ יוצא הארת הבינות והגבורות** מהמוחין שנתפשטו בזו"ן ובונים ומתקנים את יעקב ורחל כמ"ש בכוונת ברכת אבות בע"ה, ואלו יעקב ורחל הם המלכיות הנקרא' עטרת היסוד דו"ק דמ"ה וב"ן דזו"ן הגדולים עצמם, לא המלכויות דמ"ה וב"ן הנז"ל שהם המלך השביעי... ע"ש. **משמע** בפירוש שהנוק' הנגדלת באטב"ח היא עטרת היסוד שו"ק דמ"ה ודו"ק דב"ן. ובנסירה זאת רחל העטרות שתנסר, והיא נפרדת ממנו והיא המזדווגת עם ז"א וזהו זיווג זו"ן הגדולים.

ע"ח א' דף ע"ג סע"ב: ... נמצינו למדים כשנכנסים מוחין דאו"א בז"א הנה אבא יש לו חו"ב חו"ג וכנגדן באמא, וכשנכנסין בז"א אז אבא חכמה וחסד שבו מצטרפין עם חכמה וחסד דאימא... ממשיד הרב להסביר ענין **החילוף** וכניסת המוחין בז"א וממשיך הרב **בע"ג**... **אז יצאו הארת** המלכות שבהם שבמוחין עצמם מצד הבי' בינות ובי' גבורות אל האחור ז"א להגדיל הנוק' דז"א שהיא נפרדת ממנו ונגדלת גם היא מעט מעט... וממשיך הרב לנסירה... ע"ש.

מכאן מפורש שהנוק' הנגדלת באטב"ח היא הננסרת והיא מאחור ז"א והיא העטרות, אמנם כאן מדבר בזו"ן הקטנים.

^{רפד} מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה אבא בימין ואימא בשמאל. אך היה חילוף ואבא נמצא במ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן, ולכן הגיה רבי שאול בצד הגיליון צלם דאבא דקודם החילוף, שכן כאן זה בזו"ן הגדולים.

כוונות החול

רצו

באתי לגני ב' דף קי"ג סע"ב: ... ואחר שאלו הו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן דז"א ינקו והגדילו, ואז יצאו הארת המלכויות, שהם המס' של המוחין מצד הב' בינות והב' גבורות של קודם החילוף... יוצאים לאחור דז"א להגדיל הנוק' דז"א, **שהיא נפרדת ממנו, דהיינו עטרת היסוד דו"ק דמ"ה דז"א ועטרת היסוד דו"ק דב"ן שלו.** ונגדלת גם מעט... או הכוונה^{רפ} שיוצאים הארת המ' מצד הבו"ג של אחר החילוף המלוכשים בשמאל דצלמי או"א שבאחור ופנים דשמאל דז"א, והם מ"ה וב"ן דב"ן, ומגדילים אחו"פ דעטרת היסוד דו"ק דב"ן דז"א, מ"ה דב"ן מגדיל הפנים, וב"ן דב"ן מגדיל האח'... ע"ש.

סידור ב' דף מ"ה ע"ב: ... ויכוון בקריאתו להפריד בין הדבקים שהם ס' אותיות שוות הסמוכים זה לזה שהם כנגד הו"ק דמ"ה וב"ן דזו"ן הדבקים יחד אח' באח' כל אחת כלולה מ' שהם ס'... ע"ש. משמע מכאן שעושים מעין נסירה, ולהבין מי הנסרים. גם כאן יש אפשרות לטעות מי הנסרים.

עלי נהר דף מ"ב ע"ב אות מ"ז: ... אומר הרב שדברים אלו סובלים ב' פירושים א' מה שכתב הרב ש"ש שהם כנגד הו"ק דמ"ה וב"ן דזו"ן הדבקים יחד אח' באח' רוצה לומר הו"ק דמ"ה וב"ן דז"א וגם הו"ק דמ"ה וב"ן דנוק', שנפרדת ו"ק דנוק' צד המ"ה וב"ן שבה מו"ק דז"א צד המ"ה והב"ן... ב' ויש פירוש אחר שמתחילים להנסר הו"ק דמ"ה מהו"ק דב"ן שבגופו הנקרא מספר... ע"ש והרב בהמשך דוחה פירוש זה ואומר, והפירוש הא' יותר נכון ומסכים עם דברי הרב... ע"ש.

שעה"כ דף כ"ו ע"ב דרוש ח': ... העניין הוא כי זו"ן דבוקים יחד אחור באחור ונודע שהנסירה שלהם הוא ע"י החסדים הנמשכים בז"א והנה החסדים יורדים בו עתה בעת קריאת שמע ואז מתחילין הזו"ן להפרד איש מעל אחיו קצת וניתן ריוח בין הדבקים, אח"כ בברכת אבות אז נגמרים להפרד לגמרי... ע"ש.

באתי לגני א' דף ס"ז: ... כנגד הו"ק דמ"ה וב"ן דזו"ן כלומר לנסור ו"ק דמ"ה וב"ן דז"א מו"ק דמ"ה וב"ן דנוק' כ"פ עלי נהר ז"ל וע"ש עוד... ע"כ.

סדר חלוקת השפע באו"א והחילוף

כדי להבין החילוף צריכין קודם להבין את ענין חלוקת השפע שבאבא ואימא **עץ חיים א' דף צ"ב ע"ד וכן שם דף ע"א:** אחר שעתיק וא"א לקחו חלקם או"א יקבלו מתוך המ"ה והב"ן. בינה דמ"ה ז' קצוות דחכמה דב"ן וו"ק דבינה דב"ן. **אוצרות חיים דף י"ח ע"ד:** והנה העתיק לוקח משם מ"ה בחינת הכתר שלו שהם הטעמים, ומשם ב"ן לוקח חמשה ראשונות דכתר שלו שהם ג"כ טעמים... ועוד לוקח ג' ראשונות דחכמה דב"ן וד' ראשונות דבינה דב"ן וז' הכתרים של הז"ת דב"ן. **ואריך** לוקח משם מ"ה בחינת חכמה שהם הנקודות ומשם ב"ן לוקח הה' תחתונות דכתר דב"ן... **ואבא** הוא חכמה של האצילות לוקח משם מ"ה חצי בינה של מ"ה שהם

^{רפ} כאן מדבר על זו"ן הגדולים יש כאן שינוי שהנוק' הנפרדת העטרות היסוד, מקבלת את השמאל.

רצח

כוונות החול

התגין, ומשם בין לוקח ז"ת דחכמה דב"ן... ואימא היא בינה שבאצילות לקחה משם מ"ה חצי בינה של מ"ה שהם תגין, ומשם בין לקחה ו' תחתונות דבינה דב"ן... ע"ש. **רבי שאול שם באש"ל אות ד'**: ואבא הוא חכמה של האצילות לוקח משם מ"ה חצי בינה של מ"ה וכו' עיין **שער המוחין פרק י' דף ק"א ע"א** שכתב: **אבא** לקח כתר וחכמה דבינה דמ"ה. **ואימא עי'** לקחה בינה דבינה דמ"ה. **ויש"ס** לקח ז"א דבינה דמ"ה. **ותבונה** לקחה מלכות דבינה דמ"ה...

חלוקת השפע והחילוף הכללי

אימא שמאל		אבא ימין		
ב"ן דב"ן ה"ק דבינה דב"ן	ב"ן דמ"ה בינה דבינה דמ"ה	מ"ה דב"ן ו"ק דחכמה דב"ן	מ"ה דמ"ה כתר וחכמה דבינה דמ"ה	או"א
ב"ן דב"ן מלכות דבינה דב"ן	ב"ן דמ"ה מלכות דבינה דמ"ה	מ"ה דב"ן מלכות דחכמה דב"ן	מ"ה דמ"ה ו"ק דבינה דמ"ה	יששו"ת
ב"ן דב"ן מלכות דבינה דב"ן	מ"ה דב"ן מלכות דחכמה דב"ן	ב"ן דמ"ה מלכות דבינה דמ"ה	מ"ה דמ"ה ו"ק דבינה דמ"ה	אחרי החילוף הכללי

בחילוף הכללי : אבא לפני החילוף מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן.

אימא לפני החילוף בין דמ"ה ובין דב"ן.

אחרי החילוף : אבא מ"ה ובין דמ"ה, אימא מ"ה ובין דב"ן, והחילוף ביששו"ת

חילוף הפרטי: זו"ן הקטנים

אימא				אבא			
אימא		אבא		אימא		אבא	
ב"ן דב"ן בינות וגבורות	מ"ה דב"ן חכמות וחסדים	ב"ן דמ"ה בינות וגבורות	מ"ה דמ"ה חכמות וחסדים	ב"ן דב"ן בינות וגבורות	מ"ה דב"ן חכמות וחסדים	ב"ן דמ"ה בינות וגבורות	מ"ה דמ"ה חכמות וחסדים
ב"ן דב"ן בינות וגבורות	ב"ן דמ"ה בינות וגבורות	מ"ה דב"ן חכמות וחסדים	מ"ה דמ"ה חכמות וחסדים	ב"ן דב"ן בינות וגבורות	ב"ן דמ"ה בינות וגבורות	מ"ה דב"ן חכמות וחסדים	מ"ה דמ"ה חכמות וחסדים

בטבלה דלעיל השורה הראשונה לפני החילוף והשורה השניה אחרי החילוף ויש חילוף פרטי גם באבא וגם באימא.

כוונות החול

רצט

לאבא יש חכמה ובינה חסדים וגבורות, ימין ושמאל. ולאיימא יש חכמה ובינה חסדים וגבורות, ימין ושמאל, חכמות וחסדים (ימין) בינות וגבורות (שמאל) לכל אחד מהם. בחילוף (הכוונה בזמן היחוד כשהם באים לתת מוחין לז"א), שמאל של אבא ניתן לימין של אימא, וימין של אימא ניתן לשמאל של אבא, אם כן חכמות וחסדים דאבא ודאימא נמצאים בנה"י דאבא (אם כן יוצא שאבא שהיה בימין עובר כולו קדימה בנצח שלו מ"ה דמ"ה בהוד שבו מ"ה דב"ן), וכן בינות וגבורות דאבא ודאימא נמצאים בנה"י דאימא (אם כן יוצא שאימא שהיתה בשמאל עברה כולה אחורה בנצח שלה ב"ן דמ"ה בהוד שבה ב"ן דב"ן), וכך נכנסים בתוך ז"א^{רפ}, ואז ז"א יהיה בימין שלו מ"ה וב"ן דמ"ה, ובשמאל שלו מ"ה וב"ן דב"ן, בנסירה בזמן הדורמיטא כל המוחין יוצאים מתוך ז"א חכמות וחסדים עומדים על גבי רישא דז"א ובינות וגבורות נכנסים בתוך הנוק'.

לסיכום נצייר די מצבים בחילוף הפרטי : (1) בהלבשת או"א על א"א. (2) בחילוף לצורך זיווג. (3) בכניסה לז"א. (4) ונתנית הארות לנוק'.

(1) הלבשה או"א על א"א : אבא בימין, מ"ה וב"ן דמ"ה. אימא בשמאל, מ"ה וב"ן דב"ן. וזה המצב לפני החילוף.

צד אחור	
אימא בשמאל	אבא בימין
ב"ן דב"ן	ב"ן דמ"ה
מ"ה דב"ן	מ"ה דמ"ה
צד פנים	

(2) חילוף הפרטי : המוחין אינם מתחלפים רק הצלמים. אבא, שהיה בימין נצח צד פנים מ"ה דמ"ה, הוד באחור ב"ן דמ"ה. עובר לצד פנים מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן. אימא, שהיתה בשמאל צד פנים שלה מ"ה דב"ן, ובאחור ב"ן דב"ן. עוברת לאחור ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן. וזה כדי שיהיה לאבא צד נוק', ולאיימא צד זכר כדי שיוכלו להתייחד מיניה וביה, לפני היחוד ביניהם.

^{רפ} אופן כניסתם בז"א ע"ח א' דף ק' ע"ד אות א' בשמש, עיין שם שמשמע מהרש"ש שלעולם מה שמתחלף באו"א הם הצלמים ולא המוחין. ע"ש היטב.

ש

כוונות החול

צד אחר	אימא באחור
↑	ב"ן דב"ן
↓	מ"ה דמ"ה
צד פנים	אבא בפנים

3) בכניסת נה"י דאבא ונה"י דאימא לז"א: יכנסו מ"ה וב"ן דמ"ה לימין דז"א לוי"ק דמ"ה שבנצחים דאז"א, מ"ה וב"ן דב"ן לשמאל דז"א שבהודות דאז"א, שהוא צד נוקי שבו לוי"ק דב"ן שלו.

צד אחר אימא באחור

נצחים דאז"א בימין ז"א

↑	ב"ן דמ"ה
↓	מ"ה דמ"ה

הודות דאז"א בשמאל ז"א

צד פנים אבא בפנים

4) בנתינת הארות לנוק': ז"א יעביר לנוק' הארות ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, מצד אח' שבו, ששם מוחין שבנה"י דאימא. ובנסירה תקבל עצמות ב"ן דב"ן וב"ן דמ"ה.

צד אחר נוק' באח' תקבל הארות מנה"י דאימא

↑	ב"ן דמ"ה
↓	מ"ה דמ"ה

צד פנים

ממה נעשה החילוף ולמי נעשה החילוף

ע"ח א' דף פ"ד ע"ג: בתחילה הרב אומר, מה ז"א בירר לעצמו מהשפע הנמשך מע"ס דא"ק מחדש, והם ו"ק דמ"ה זולת הכתרים לימין שלו מ"ה וב"ן דמ"ה. ווי"ק דב"ן לשמאלו זולתי הכתרים מ"ה וב"ן דב"ן. ועוד מה נמשך לנוק' מלך השביעי. ע"ש. אך בהמשך כותב הרב שהמוחין הם ב' בחינות נה"י דאז"א, ומשמע שהם בחינות מאז"א

שא

כוונות החול

וכתוב **שבהם נעשה החילוף**. א"כ מהן בחינות ז"א עצמו ומהן המוחין שמנה"י דאו"א? ע"ש.

כרם שלמה ו' עמ' כ"ב: ראשית מבאר שהם חלקים מישסו"ת ועוד שמוחין אלו הם מהשפע הכללי ו"ק דבינה דמ"ה ותבונה מלכות דבינה דמ"ה, והחילוף נעשה במוחין אלו שהם הצלמים דאו"א הנתנים לז"א. והם היו בז"א בזמן השבירה בבחינת הלבושים דנה"י דאו"א שירדו אתם לבי"ע ונעשו עצם מעצמו ובשר מבשרו, ועתה נתקנים בשפע החדש. עיין **שער המצוות דף י"ד ע"ב**: במצוות כבוד אב ואם. וכן

כרם שלמה ו' עמ' קס"ז: שכתב החילוף אינו באו"א עצמו ולא בז"א, אלא **בצלמים הנמשכים מאו"א כדי ליתן אותם לזו"ן**. ע"ש. משמע שזה נעשה בטיפות של ישסו"ת שניתנו בזיווג. ועיין **ע"ה א' דף ק' ע"ד השמש אות [א]** מה שכתב טעם החילוף הוא שיזדווג פרטי מ"ה ובי"ן. ע"ש.

וצריך להבין שמה שאמרנו שמוחין דאו"א הם הבונים את הלב, הכוונה **לצלמים דאו"א**, שהם מבחינת הטיפה ממה שנתנו או"א לז"א, וזה בחינת המוחין שאנו רואים בכוונה הציצית, **שבהם החילוף**, ולא מעצם הנשמה של ז"א שהיא מקומה באוירא כמבואר **במבו"ש דף כ"ג ע"א**, ועוד שהנשמה והאורות של ז"א אינם ניתנים ע"י או"א, והיא באה מלמעלה כמבואר במצוות כיבוד או"א **בשער המצוות פרשת יתרו**, ועיין **בכרם שלמה ו' על ע"ח שע' י"ז פרק ג' ד"ה ונחזור**. ועיין **בשעה"כ בדרוש הציצית דף ה' ע"ב דרוש ג'** כתב הרב הנה נתבאר אצלנו כי בז"א יש מוחין **מצד אבא** ויש מוחין **מצד אימא**... ובהמשך בע"ג כותב את המוחין מי הם, והרי הם מה שאנו רואים בסידור. ובהמשך בסוף ע"ג כותב וז"ל: אבל דע כי אשר אלו המוחין נכנסים להתלבש תוך נה"י דאבא או דאימא אינם נכנסים כסדר הזה. אמנם הם מתערבין באופן אחר... ע"כ. כתב וביאר לנו **שהחילוף ושמות המוחין שאנו רואים בכוונת ציצית וכן במילת אחד הם הצלמים של או"א**, ו"ק דבינה דמ"ה, ומלכות דחכמה דבי"ן **ליש"ס**, ומלכות דבינה דמ"ה ומלכות דבינה דבי"ן **לתבונה, והם המתחלפין**.

סידור רש"ש דף ל"ז ע"ב: ויכוון לזווג ישסו"ת הראשונים דהיינו אימא מעלה מ"ן שהם חכמות וחסדים שהם מ"ה דבי"ן ונותנתם לאבא. ואבא נותן בינות וגבורות שהם ב"ן דמ"ה ונותנם לאימא **זהו החילוף וזהו הזיווג**. עיין בהמשך כל ההוראה מהסידור.

שים לב: מצב זו"ן בחילוף פרטי אחרי החילוף, הוא כמו זו"ן לפני החילוף הכללי.

מ"ה דמ"ה ומ"ה דבי"ן -- ב"ן דמ"ה ובי"ן דבי"ן.

החילוף הפרטי הוא בין בזו"ן הגדולים בין בזו"ן הקטנים, **והחילוף הכללי** הוא רק במצוות פרו ורבו. עיין **אור הלבנה דף צ"ח ע"א**.

שב

כוונות החול

מקורות נוספים בענין חלוקת השפע והחילוף

ע"ח דף צ"ב ע"ד וכן דף ע"א : בענין חלוקת השפע לאו"א.
אור הלבנה דף ק"ג ע"א : בענין החילוף הכללי מצוות פרו ורבו...
שער הכוונות דף ק"ט ע"ב ושם בסוף הספר הגהת היפה שעה אות [א].
שערי רחמים ב' שאלה שנ"ד בסופה.
אוצרות חיים דף כ"ה ע"א ר' שאול שם אות ט' בענין אבא טמיר וגניז יתיר.
ע"ח א' דף ק' ע"ד השמש שם אות א' : בענין החילוף וכניסת המוחין שבנה"י דאו"א בז"א.
ע"ח א' דף פ"ד ע"ג : ע"ח א' דף ע"ג ע"ג :
דב"ש שאלה נ"ה : תו"ח דף קי"ג : אש"ל דף ל"ד ע"ב. וכן ל"א ע"ג סוף אות ב' :

בענין זו"ן הגדולים

נה"ש דף ז' ע"ד 8 שורות מעל ד"ה כשנמשכים : מגדיר שמות הפרצופים ומי הם זו"ן הגדולים, והם ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן. וצריך להבין מי הם זו"ן הגדולים הנסירה והזיווג אשר וודאי אינו בין ו"ק דמ"ה לבין ו"ק דב"ן. אם כן מי הם??
ע"ח ב' דף פ"ב ע"א : שורה עצמו... כי הנשמה שלה ניתנה למלכות של ז"א עצמו כנ"ל. ואח"כ יצאו המוחין וניתנו אליה עצמה ואז נגדלת היא כל האחור כי כבר יש בה נשמה כמוהו ודע והבן מאוד כי אז כל בחי' מלכות דז"א עצמו שהוא ב"ן שלו כנזכר במ"א הוא דוגמת בינה עליונה והיא דוגמת תבונה וכל אחוריים שלו ננסרים וניתנים אליה ועי"ז נשלמה כי היא דוגמת התבונה הנעשית פרצוף גמור בהתחברה עם הבינה. והנה הכלים הם ננסרין ונדבקין בה כיון שהנשמה נכנסת בה שהיא נשמת הכלים הננסרים שהוא ב"ן דז"א אורות וכלים והבן זה מאוד... ע"ש.
ע"ח א' דף ק' ע"ג : הרב בתחילת הפרק מדבר בזו"ן הקטנים ובע"ג בסופו כתב עוד נ"ל בדרך שני ובי' פירושים הם אמת... ע"ש וממשיך ומדבר בזו"ן הגדולים. ע"ש.
ע"ח א' דף ק' ע"ג השמ"ש אות [א] בסופה : ע"ש.
חסדי דוד אות ק"כ : סיכום מסודר וטוב בסופו ענין זו"ן הגדולים... אח"כ נמשך לז"א המוחין דפנים ומזדווגים שנית ונותן לה מ"ה דמ"ה וזה נקרא זווג דפב"פ טיפת ההזרעה מ"ד, והראשון הוא לעשותה כלי. וכל זה הוא בזווג יעקב ורחל או עם לאה או ז"א ולא שאלו ונוק' אינם שוין בקומתם אמנם בזיווג ישראל ורחל שהוא כשזו"ן בקומתם עומדים שוה בשוה כגון במוספי שבת וי"ט אז הוא באופן אחר כי תחילה נבנית פרצוף הנוק' ע"י הארת ב"ן דב"ן כי הארת מ"ה דב"ן שהוא חלקה מהב"ן הכולל לא יכלה לקבלו כי חתום הוא תוך נה"י דאבא. ובנסירה חצי צלם דאו"א מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה נשאר מקיף ע"ג ז"א ובינה וגבורה דאו"א שהם ב"ן דב"ן ומ"ה

שג

כוונות החול

דב"ן חצי השמאל דבי הצלמים נכנסו בנוקי שלא עיי ז"א ונסרת וחזרה לפנים. ובזיווג נותן לה הז"א ב"ן דמ"ה ומ"ה דמ"ה... ע"ש.

תו"ח דף קל"א ע"א :

אור הלבנה דף ק"ב : סיכום בענין זו"ן הגדולים ע"ש.

שעה"כ דף נ"ה ע"ג : בענין הזיווגים ועיין בלשם הקדו"ש בסופו...

זו"ן הגדולים הארות ונסירה

1) **הלבשה או"א על א"א** : אבא בימין, מ"ה וב"ן דמ"ה. אימא בשמאל, מ"ה וב"ן דב"ן. וזה המצב לפני החילוף.

אימא בשמאל	אבא בימין
צד אחור	
ב"ן דב"ן	ב"ן דמ"ה
מ"ה דב"ן	מ"ה דמ"ה
צד פנים	

2) **חילוף הפרטי** : המוחין אינם מתחלפים רק הצלמים. אבא, שהיה בימין נצח צד פנים מ"ה דמ"ה, הוד באחור ב"ן דמ"ה. **עובר לצד פנים** מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן. אימא, שהיתה בשמאל צד פנים שלה מ"ה דב"ן, ובאחור ב"ן דב"ן. **עוברת לאחור** ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן. וזה כדי שיהיה לאבא צד נוקי, ולאימא צד זכר כדי שיוכלו להתייחד מיניה וביה, לפני היחוד ביניהם.

אימא באחור	צד אחור
ב"ן דב"ן	ב"ן דמ"ה
מ"ה דב"ן	מ"ה דמ"ה
אבא בפנים	צד פנים

3) **בכניסת נה"י דאבא ונה"י דאימא לז"א** : יכנסו מ"ה וב"ן דמ"ה לימין דז"א לוי"ק דמ"ה שבנצחים דאוי"א, מ"ה וב"ן דב"ן לשמאל דז"א שבהודות דאוי"א, שהוא צד נוקי שבו לוי"ק דב"ן שלו. הנוקי הנפרדת נמצאת בשמאל והיא תקבל באטבי"ח רק את הארת הב"ן דב"ן, מפני שמ"ה דב"ן סתומים תוך לבוש אבא.

שד

כוונות החול

צד אחור אימא באחור

הנוק' בשמאל	נצחים דאו"א בימין ז"א
ב"ן דב"ן	ב"ן דמ"ה
מ"ה דב"ן	מ"ה דמ"ה

הודות דאו"א בשמאל ז"א

צד פנים אבא בפנים

4) בנסירה יהיה חילוף שני, שאז אימא תחזור להיות בשמאל, ואבא בימין. ובנסירה הנוק' הנפרדת שהיא עטרות דו"ק דמ"ה ועטרות דו"ק דב"ן, תקבל עצמות מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן, והיא בצד שמאל. עיין באתי לגני ב' דף ק"ג ע"ב ודף ק"ד ע"א.

הנוק' בשמאל	אבא בימין
הנוק' בשמאל	צד אחור
ב"ן דב"ן	ב"ן דמ"ה
מ"ה דב"ן	מ"ה דמ"ה

צד פנים

זו"ן הגדולים חילוף שני והנסירה

המוחין הנכנסים בתפילה עד מילת באהבה הם מוחין דז"א שבנה"י דאבא, ומוחין דז"א שבנה"י דאימא, ובמילת באהבה, נעשית הנסירה וזה זמן הדורמיטא (גימ' מרדכי) ואז המוחין מסתלקים מתוך ז"א, חכמות וחסדים נשארים על גבי רישא דז"א ובינות וגבורות נכנסות לתוך הנוק'. ונבאר לפי המקורות.

באהבה

האם יש תרדמה בנסירת באהבה

שעה"כ דף ל"ב ע"ג: כאן הרב מוכיח שאין תרדמה במילת באהבה אך לא כן בר"ה שיש שם תרדמה... ע"ש. והסיבה שבר"ה עבדנו על עיקר הגי' של ז"א של כל השנה ועכשיו לא צריך תרדמה שיש מוחין גדולים. עיין פאת השד"ה על ראש השנה. שעה"כ דף ל"ב ע"ד: בכוונת מגן אברהם מציין הרב שחייבת להיות לכאורה תרדמה גם בבאהבה ביום חול... ע"ש.

שה

כוונות החול

שמן ששון ג' דף מ"ג ע"ב אות ג' : על מ"ש הרב במגן אברהם שצריך להיות תרדמה, דן שם הרב ש"ש ומגיע למסכנה שאין צריך וכמו שכתב במילת באהבה, ועוד שאין אנו רואים זאת בסידור... ע"ש.

הריבועים או שמות אלהים בנסירה

ע"ח ב' דף פ"ן ע"ג: ... שם שער החשמל מבאר הרב עניין היות שלשה כלים לנר"ן. מדור הנפש הכבד. מדור הרוח הלב. מדור הנשמה המוח. ויש התפשטות בבשר גידים ועצמות. ומחוץ לכל יש עור, ויש נר"ן בבחינת עיבור ויניקה, והם מוחין דאלהים. ויש מוחין דגדלות שהם הויות. ובבוא מוחין דגדלות, כל מה שהיה בבחינת עיבור ויניקה, עובר לעור. והחיבור בין ז"א לנוק' בכותל אחד הוא בחינת העור הנחלק בנסירה ונעשה קלף לז"א ודוכסוסטוס לנוק'. ויש גם בעור התנוצצות של המוחין דגדלות שהם ההויות אך בריבוע שהוא באח'... ע"ש.

נה"ש דף י"ז ע"ד ד"ה בעמידה : מה מעביר ז"א לנוק' בנסירה, ענין פרצוף העיבור והיניקה שמות אלהים. בסידור שלנו וכן בשאר הסידורים לא סידרו שמות אלהים, אך ביר"א א' עמ' 631 כתוב שם בהוראת ענין היניקה והעיבור. וכן כתוב שם " להמשיך לנוק' פר' דיניקה דבינה דז"א... " אך לא ציירו שמות אלהים.

ע"ח ב' דף מ"ה ע"ג כלל ח' מ.ב : ענין תרדמה תרגום ט' פעמים ע"ב... וכולם ניתנים למלכות בעת הנסירה והבן זה מאוד... ע"ש.

פתח עיניים דף ל"ז ע"ד אות ד' : שואל שם בענין מה שכתוב בהוראה י' ריבועים וצריך להיות ט' ריבועים שזה גימ' תרדמה, ועוד שבסידור עשו בפועל י"א ריבועים, ומתוך יסוד ומלכות נחשב אחד. ע"ש... ועוד כתב הנה הרש"ש לא כתב סדר השמות אלהים הניתן לנוק' עתה בעמידה וסמך על המעיין... נמצא דבעת הנסירה נמשך לה כל בחינת הדינים אלו של אלהים אשר באחורי ז"א, אל הנוק' ונשאר ז"א בבחינת חסד ונוקבא בבחינת דינים... ע"ש. וכן פתח עיניים דף נ"ח ע"ב אות ה'. ותורת חכם דף, קמ"א סע"א.

שמן ששון ב' דף ל"ו ע"ג כלל ח' אות א' : בענין למה רואים ריבועים ולא שמות אלהים, ומתוך היות ואנו בחכמה דכתר ושם אין בחינות שמות אלהים... ע"ש. וממשיך שם בע"ד: ... נמצינו למדים דבעת הנסירה בעמידה נתן לנוק' פרצוף דיניקה והוא בחינת אלוהים הנז"ל עם מס' ההויות הנז"ל והרב שר שלום ז"ל לא ציין השמות של אלהים בעמידה וסמך על המעיין וזה פשוט... ע"ש.

שעה"כ דף צ"א ע"ד דרוש ג' : ... הנה נתבאר בדרוש שקדם כי ענין הנסירה היא להסיר כל בחינת הדינים אשר באחורי ז"א אל הנקבה, וישאר ז"א בבחינת חסד ונוק' בבחינת דינין... ע"ש.

כוונות החול בענין אח' באח' ופנים בפנים

אוצרות חיים דף ח' ע"ד: ונבאר עתה ענין ב' אחוריים של או"א שגם הם נפלו ונשברו כנ"ל. ותחלה צריך שנבאר **הקדמת ענין פב"פ ואב"א**. והענין הוא במה שנתבאר לקמן, כי מקום הקליפות והחיצונים הם אחורי נוקבא דז"א ושם הם נדבקים, ואמנם גם באחורי הדכורא ז"א יש קצת אחיזה. והנה טרם ברא אלקים אדם על הארץ, היה כח בחיצונים לינק שפע מהקדושה בסוד **ואדם אין לעבוד את האדמה**^{רפ} ואחד מעבודת האדמה הוא כיסוח וקיצוץ הקוצים מן הכרם אשר לזה צריך מצוות מעשיות. אבל כאשר נאצלו זו"ן אשר עדיין לא היה נברא בעולם אדה"ר התחתון לכן **יצאו זו"ן אב"א** מפני פחד החיצונים שלא ינקו^{רפ} שאם היו עומדים פב"פ היה לקליפות מקום להתאחו במקום אחיזתם שהם האחוריים ולינק משם כי מן הפנים אינם יכולים לינק, ולכן **הוצרכו להיות מתדבקים אב"א** כדי שלא יוכלו החיצונים ליכנס שם ולינק. וכאשר **נברא אדה"ר ועשה מצוות מעשיות החזירם פב"פ** ואז לא היה פחד מן הקליפות כי כבר חפר ועזק וסקל וכרת קוצים מן הכרם. והנה בהיותם אב"א אין לזו"ן רק אחור א' בלבד לשניהם וכותל א' לבד מפסיק בין שניהם ושניהם משתמשים בכותל אחד חציו לז"א וחציו לנוק'. וכאשר האדם החזירם פב"פ ע"י מצוות ומעשים טובים אז נגמר ונשלם אחור א' שלם לזה ואחור א' שלם לזה ויכולים לחזור פב"פ... ע"כ. ע"ש.

הרב ממשיך ומלמדינו איך ע"י מעשים טובים, **אדם גורם יחוד עליון ויורדים טיפין עילאין**^{רפ} **למטה והם בחינת חו"ג**. וזה לשון הרב: והנה בבוא חו"ג אלו ברישא דז"א כדין איהו נקיט החסדים ואשתלים אחור דידיה ואיהי נקטה גבוראן ואשתלים אחור דידיה **וכדין אתהדרו אנפין באנפין**. ע"כ. **ומהם מן החסדים נעשה השלמת חצי כותל לז"א ומן הגבורות נעשה השלמת חצי כותל לנוק'**, ובהמשך עושה הרב ערכין בענין השלמה זו שבבחינה אחת היא נקראת פב"פ ומבחינה אחרת היא בחינת אב"א.

ע"ח ב' דף פ"ז ע"ג: נבאר ענין אב"א הנה נתבאר כי החיצונים יונקים מן העור הנקרא קלי' נוגה והנה בהיות ז"א בסוד יניקה אז החיצונים נאחזין שם מאד יותר מן הצורך מאותן הניצוצין המאירין ועוברין דרך נקבי העור, ואחר כך בהיותן בגדלות

^{רפ} כאן פירוש "אדם אין לעבוד את האדמה" שונה ממה שאמר הרש"י **בנה"ש דף ה' ע"ג** שם הכוונה היתה, שאין מי שיעלה מ"ן לברר את הברורים ואז היה שם סליק ברעותא. אך כאן הוא להחזיר את זו"ן פב"פ וזה ע"י עבודת כיסוח הקוצים מן הכרם.

^{רפ} טעם נוסף להיותם נבראים אב"א ראה **אוצרות דף נ"א ע"ב** והוא לפי שרחל היא נוק' דז"א עיקרית והנה היא אספקלריא דלא נהרא מגרמא כנודע ואינה נתקנת רק על ידי ז"א בעלה ולולא שמתחילה היתה עצם מעצמיו ובשר מבשרו בתכלית הדיבוק והקישור הנז' לא היה חושש אחר כך לתקנה ולהאיר לה כל הצורך לה... ע"ש.

^{רפ} טיפין אלו הם המוחין דז"א והחוי"ג הם עיקר הטיפה ומן חו"ב דז"א אין יוצא רק הארה בעלמא שמכים החסדים המגולים בהם ומוציאים הארתם לחוץ. עיין **אש"ל דף ח' ע"ד אות ג'** וכן **אש"ל דף י"ב ע"א אות י"ג**. שהחוי"ב הם מכוסים בנה"י דאימא והחסדים המגולים אחר שממתקים את הגבורות וגורמים לחסדים של החגיגת להתפשט עד לחב"ד ושם לבקוע את הנה"י דאימא הסותמים הארתם הם יורדים למקומם ובוקעים את הנה"י דאימא בנה"י ומשם הם שולחים הארת או"ח לחו"ב דנוק'. ע"ש וכן **בע"ח ב' דף ט' אע"ב**.

כוונות החול

שז

נמשכו בהם בחי' מוחין דגדלות... ואח"כ מסתלקין ממנו וניתנים אליה כי משלה הם שהם הגבורות ונשארים בה ונגדלת כל האחור כולו, ואחר כך באים **מוחין חדשים** יותר גדולים אל ז"א **והם חסדים בסוד אתי חסד ופריש לון**, והרי הגבורות לחלקה ומוחי החסדים הם לחלקו **ואז חוזרים פב"פ**... ע"ש באורך ובעיון.

ע"ח ב' דף מ"ה ע"ד: והנה ידעת כי בכל ספירה וספירה יש בה פנים ואחור בסוד אותיות ולא בסוד מספר וכנגדה אחור ופנים בבחינת מספר ונמצא א"כ כי כל בחינת אחוריים של המספר הם של הנקבה הדבוקה בזכר שהם אחוריים של האותיות והם אב"א והפנים של מספר שמצד א' ופנים של האותיות שמצד אחר עדיין אין להם כלל רק שני האחוריים לבד ובעת הנסירה נסרין האחוריים של המספר מהאחוריים של בחינת אותיות. ואחר כך באים המוחין דבחינת פנים שלו ושלה ואז הפנים שלה ניתנים לה ע"י ופנים שלו נשארים בו... ע"ש. משמע מכאן שלעולם המספר אצלה וצריך להבין באיזה מקום, לפי הטבלה של רפ"ח ניצוצין, היתה הנסירה. האם בין מדרגה 2. למדרגה 4. או בין 3-1. לבין 4-2. או בין 2-1. לבין 3-4.

ע"ח ב' דף כ' אע"ד: ... ואחר כך נעשית הנסירה כנ"ל, והנה אחר שנתגדלה אב"א מן החזה שלו ולמטה והיתה אז מקבלת הארותיה ע"י מחיצותיו וטפילה אליו וגרועה ממנו, וכדי שתתקן יותר לגמרי שלא על ידו צריך שיסתלקו המוחין ממנו וסילוק זה נקרא שינה והבן זה, כי קודם לכן היו אחוריים של שניהן כולם דינים ולהיותן דינים היו דבוקים יחד כי כולם כותל אחד להם, ולכן הפיל עליו דורמיטא ונסתלקו ממנו המוחין כנ"ל הנקרא שינה... וז"ס באתרהא שקיע רחמי וחסד... ודע כי אותן הב' מוחין בינה וגבורה דז"א שנסתלקו בנה"י דבינה הם נכנסו ברישא דנוקבא ממש כי החכמה והחסדים נשארו בסוד מקיף לז"א ואלו הם הגבורות אשר לקחה הנוקבא בעת הנסירה ע"י אמא לחודה כנז' במקום אחר... ע"ש היטב. ועיין עוד **שער הפסוקים דף כ"ג אע"א**. וכן **אוצרות חיים דף נ"א ע"ב**.

שעה"כ דף צ"א ע"ב: ונחזור לבאר ענין הנסירה הנה אחר שנברא אדה"ר והתפלל... אז בא ענין הנסירה... ופירוש הענין הוא כי נודע הוא שבהיות האדם ישן בלילה נשמתו עולה ושואבת לו חיים מלמעלה... וכן הענין בז"א כי בהיותו ישן נשאר בו ההוא קיסטא דחיותא כנז' אצלנו בברכת המפיל חבלי ונשמתו שנסתלקה למעלה היתה מושכת לו חיים מבחי' אותו החסד של אימא והיה מתפשט בו בכולו ואז הדינין אשר באחוריו היו נפרדים ונסררים מאליהן ונמשכין ונדבקין באחורי הנקבה וז"ס מ"ש **באדרת נשא דף קמ"ב ע"ב** ע"פ ויסגור בשר תחתינה **ובאתראה שקיע רחמי וחסד** כו' פירוש כי בהיות הדינין נסרין מאחוריו אל אחורי הנקבה היה לסיבת התפשטות בחינת החסד בתוכו וכל מה שהיה מתפשט ויורד החסד היו הדינין מסתלקים מאחוריו ונשאר החסד והרחמים שקועים במקום שהיו שם הדינין בתחילה... ע"כ. נראה מכאן שיש חסד מאימא שיורד לז"א ועל ידו ז"א מעביר לנוק' את הגבורות.

שח

כוונות החול בענין השלמת חצי הכותל שיטת שלום ירושלים

שלום ירושלים דף מ' ע"ב: מביא את לשון אוצרות חיים: ... והנה בבוא חו"ג אלו ברישא דז"א כדן איהו נקיט החסדים ואשתלים אחור דידיה ואיהי נקטה גבוראן ואשתלים אחור דידה **וכדן אתהדרו אנפין באנפין**... ע"כ. ואומר איכה למידק בסידור כוונות כתב יד אין רואים בכוונת באהבה אלא שהחוי"ח עולים מעל רישא דז"א ובז"ג נכנסות לתוך הנוק' עם הריבועים ואין רואים המשכת החסדים והגבורות להשלמת הכותל. ומביא שאולי הכוונה במה שכתב הרב **בשעה"כ דף צ"א ע"ג** בענין ר"ה: ... וכן הענין בז"א כי בהיותו ישן נשאר בו ההוא קיסטא דחיותא כנז' אצלנו בברכת המפיל חבלי ונשמתו שנסתלקה למעלה היתה מושכת לו חיים מבחי' אותו החסד של אימא והיה מתפשט בו בכולו ואז הדינין אשר באחוריו היו נפרדים וננסרים מאליהן ונמשכין ונדבקין באחורי הנקבה... וז"ס מ"ש **באדרת נשא דף קמ"ב ע"ב** ע"פ^ר ויסגור בשר תחתונה **ובאתראה שקיע רחמי וחסד** כו' פירוש כי בהיות הדינין ננסרין מאחוריו אל אחורי הנקבה היה לסיבת התפשטות בחינת החסד בתוכו וכל מה שהיה מתפשט ויורד החסד היו הדינין מסתלקים מאחוריו ונשאר החסד והרחמים שקועים במקום שהיו שם הדינין בתחילה... ע"כ.

ומתריך השלום ירושלים: נמצא שבעת הדורמיטא ממש באים לו חו"ג חדשים ממש שאין לך שום טיפה שאינה כלולה מחו"ג ועל ידי אלו החו"ג הם גורמים לזו"ן שיחזרו פב"פ כנ"ל ואלו החו"ג הם חוץ מאותם המוחין דפנים וכו' **ונראה שאלו החו"ג הנ"ל הם הם אותם מספר הריבוע ההיות שנותן ז"א לנוק' במילת באהבה בעת הנסירה** והדורמיטא האותיות לוקח אותם ז"א לעצמו ומספרם נותנם לנוק' ואעידה לי כי מתחילה העמידה עד עתה לא מצינו שנמשכו לז"א ריבועי היות אלא ודאי שאלו הריבועים הם הם אלו החו"ג שנמשכו לו עתה ממש מחדש בעת הדורמיטא כנ"ל. ע"כ. ע"ש.

השלום ירושלים קצת קשה התחיל מאוצרות חיים והביא ראיה משעה"כ לכאורה אין קשר ביניהם, בשעה"כ אינו מדבר בענין חצי כותל אלא מדבר על החסד שעל ידו מעביר ז"א את הגבורות, ובאוצרות חיים יש השלמת כותל ועוד הוא אומר שהריבועים הם הם החו"ג. ועל כן קשה תירוצו, שהריבועים אינם חצי הכותל.

שיטת הבאתי לגני

באתי לגני ב' עמ' רמ"ז: כדי להבין את דברי קודשו חייבים לעיין בכל המקורות שמשתמש בדבריו.

סידור הרש"ש ב' דף ע"ב ע"א – ע"ג ע"א: כאן אנו רואים בסידור את הנסירה והנוק' מקבלת עצמותה בינות וגבורות ונגדלת בכל קומתו, ובהמשך

^ר על פסוק יש דרשות שונות בדברי הרב וצריך לעיין בכל מקום שכן יש שינויים ביניהם. ע"ש.

כוונות החול

שט

אנו רואים בסידור שלנו את העליה של ז'ו"ן לחיק או"א,^{רצא} ואחר כך מקבלים מוחין דפנים. משמע שהנסירה היא לפני עליה לחיק או"א, וזה קשה שכן אדם הראשון היה צריך להחזיר אותם פנים בפנים והרי הוא נברא מזווג דאב"א וזיווג זה היה אחרי שנסרו.

ע"ח ב' דף ל"ה ע"א: שורה ראשונה ... ובפרט על מ"ש במ"א כי בעת היותם דבוקים אב"א מן הגבורות דאימא לבדם נעשה להם כותל אחד לשניהם חציו לז"א בעוביו של כותל וחציו עובי הכותל לנוקב"כ הם כולם בחי' גבורות לבדם... ויסגור בשר תחתונה. **אדרא רבא דף קמ"ב ע"ב:** אתי חסד ופריש לון, וז"ס ובאתרהא שקיע רחמי וחסד... משמע נעשה הכתל שלו מן החסדים כותל שלם וגם לה כותל שלם מהגבורות...

בהמשך הרב מביא את הסדר של הסידור ואומר שמכל הנז' מבואר שלא המוחין דפנים גורמין לנסירה, כי הנסירה כבר נעשית לפני עליית המ"ן להמשיך המוחין דפנים. ומביא הגוב"י ב' **משעה"כ דף צ"ח ע"ב** שאומר שם שהחסדים שהיו על ראש ז"א לאור מקיף ואחר העליה למ"ן עם הרפ"ח דפנים הם חוזרים ודוחין את הגבורות. ומתפלא על הש"ש שכתב כמו ההגוב"י ולא העיר כלום, וכן מביא את השמן ששון מדרוש א' דר"ה אות כ"ז ופירש שם שהחסד דאימא דקאמר רז"ל התם הם מוחין דפנים וכו' ע"ש... מדברי הרב באתי לגני משמע שלא מסכים עם דעת ההגוב"י שהיא דברי הרב **בעולת תמיד.** אך הרב באתי לגני בעצמו אומר את זה בפרוש.

באתי לגני ב' דף קמ"ט ע"ב: מן חסד דבינה. וז"ל רז"ל **שעה"ק דף ע"ח ע"א**, והענין כי גם החסדים שהיו באור מקיף והיו בסוד מ"ן גם הם נתחדשו יותר כנודע כי כל מוחין חדשים אינם הראשונים עצמם והנה אלו החסדים יותר ממותקים וכו' לכן דוחין את הגבורות אל הנקבה ונשאר הוא חסדים לבד וזה סוד אתי חסד ופריש גיזעין כי נשמתו משכה לו בעת השינה חיים וחסד ונמשך בז"א... ע"כ. ע"ש.

הנה פשוט כאן לרב באתי לגני שהחסדים שעולים מעל גבי רישא למ"ן בסוד לא יראו פני ריקם הם מתחדשים והם ישלימו את הכותל לז"א והגבורות יעברו לנוק' וישלימו לה ג"כ את הכותל ויחזרו פב"פ. וזה כאמור אחר ירידת המוחין דפנים ולפני כניסתם לנוק'. בתיבות מלך עוזר... ע"כ.

ממה ואיך נעשה השלמת חצי כותל

צריך להבין את ענין הנסירה, יש בסידור הרש"ש במילת באהבה נסירה, אשר לפני זה היה מצב אב"א, ואחר הנסירה יש מצב פב"פ, אך מה שהרב מזכיר בכמה מקומות ענין השלמת חצי כותל לז"א ולנוק' אין אנו רואים זאת בכוונה, וגם להבין היכן היינו רוצים לראות זאת.

^{רצא} אע"פ שהרב באתי לגני לא מזכיר את העליה לחיק או"א מפני שבסידור שלו לא היה זה שכן זו תוספת שהכניס אותה הסבא קדישא רבי **מרדכי עטיה זצוק"ל** לפי הוראתו של הרב **מרדכי שרעבי** זצוק"ל על פי מה שכתוב בהגהת הרש"ש **בע"ח דף ק' ע"א** שצריך לראות בכוונה באהבה כמו שעושים בקריאת שמע על המיטה שצריך לעלות לחיק או"א.

כוונות החול

שי

אוצרות חיים דף ח' ע"ד וכן הוא בע"ח א' דף ל"ט סע"א: ... וכאשר נברא אדה"ר ועשה מצוות מעשיות החזירים פב"פ ואז לא היה פחד מן הקליפות כי כבר חפר ועזק וסקל וקרת קוצים מן הכרם. והנה בהיותם אב"א אין לזו"ן רק אחור א' בלבד לשניהם וכותל א' לבד מפסיק בין שניהם ושניהם משתמשים בכותל אחד חציו לז"א וחציו לנוק'. וכאשר האדם החזירם פב"פ^{רצב} ע"י מצוות ומעשים טובים אז נגמר ונשלם אחור א' שלם לזה ואחור א' שלם לזה ויכולים לחזור פב"פ... ע"כ. ע"ש. הרב ממשיך ומלמדינו איך ע"י מעשים טובים, **אדם גורם יחוד עליון ויורדים טיפין עילאין למטה והם בחינת חו"ג**. וזה לשון הרב: והנה בבוא חו"ג אלו ברישא דז"א כדין איהו נקיט החסדים ואשתלים אחור דידיה ואיהי נקטה גבוראן ואשתלים אחור דידיה **וכדין אתהדרו אנפין באנפין**. ע"כ. **ומהם מן החסדים נעשה השלמת חצי כותל לז"א ומן הגבורות נעשה השלמת חצי כותל לנוק'**, ובהמשך עושה הרב ערכין בענין השלמה זו שבבחינה אחת היא נקראת פב"פ ומבחינה אחרת היא בחינת אב"א.

משמע מכאן שכאשר נברא אדה"ר היה צריך לגרום זיווג עליון ע"י עבודתו. וע"י זה יורדין חו"ג, ומשתלמים אחור דזו"ן השלמת הכותלים, כדי להחזיר את זו"ן פב"פ. אך כאן צריך להוסיף שאדם הראשון נברא מיחוד אב"א בחיק או"א כמו שמבואר **בע"ח ב' דף ס"ו ע"ב – ע"ג**. שאו"א נסרו את זו"ן והעלו אותם לחיקם ושם נזדווגו יחוד פב"פ ומזיווג זה נברא אדה"ר אך זיווג זה נקרא אב"א, הובא לעיל. ע"ש. וצריך להבין שענין הנסירה הראשונה ועליה לחיק או"א קדמו להשלמת הכותל.

שעה"כ דף צ"א סע"ב: ונחזור לבאר ענין הנסירה הנה **אחר שנברא אדה"ר** והתפלל ועשה מצוות והיה כורת הקלי' ולא היה יכולת להם להתאחו באותם האחוריים אז בא ענין הנסירה. **וענינה הוא כי כל אותם האחוריים והדינים שהיו בזכר כולם ננסרו ונתפרדו מן הזכר וניתנו כולם באחוריים שלה** וע"כ נתפרדה ונתרחקה ממנו, ואז הז"א נשאר כולו בבחינת חסד, והיא בבחינת דינים וגבורות שלה ושל... ע"כ.

לכאורה כתב כאן שהנסירה אינה יכולה להתבצע מפני פחד הקלי', אלא אחרי בריאת אדה"ר. אך כשנדייק בדברי הרב נראה שאמר **וענינה הוא כי כל אותם האחוריים והדינים שהיו בזכר כולם ננסרו ונתפרדו מן הזכר וניתנו כולם באחוריים שלה** משמע שמדובר כאן בהשלמת הכותל אשר זה היה תפקידו של אדה"ר. ולא על הנסירה הראשונה שהיתה ע"י או"א לפני שנברא אדה"ר. מכאן נדייק שיש ד' שלבים בענין הנסירה. (1) נסירה ראשונה ע"י או"א^{רצג}. (ע"ח ב' דף ס"ו ע"ב) (2) עליה לחיק או"א

^{רצב} צריך להבין מפני מה הקדים כאן שהחזיר אותם פב"פ הרי לפני כן היה ענין השלמת הכותל כמו שכתב אחר כך וזה עשה כדי ללמדינו שהשלמת הכותל באה בזכות שעלו למי"ן להביא מוחין דפב"פ אשר בהמשך חלק מהם, החו"ח שעלו למי"ן בסוד לא יראו פני ריקם ונתחדשו, יהיו להשלמת חצי הכותל, ולכן המשיך בסדר הנכון ואמר ונשלם הכותל ויכולים לחזור פב"פ.

^{רצג} היר"א א' עמ' 631 בכוונת באהבה מחלק בין כניסת המוחין לנוק' ע"י נה"י דאימא ונתינת הריבועים בנוק'. וכתב ועתה יכוין לנסור את הפרצופים אלו דאחי' ופנים דאחי' דזו"ן באופן זה להמשיך לנוק' פרצוף דיניקה... שהם **מספר עשרה ריבועים** דעשרה ריבועים דעשר היות פשוטות... ע"ש

כוונות החול

שיא

והזיווג שם. (ע"ח ב' דף ס"ו ע"ב) (3) השלמת הכותלים ע"י עבודתו של אדה"ר^{רצ"ד}. (4) הבאתם פב"פ.

שעה"כ דף צ"א ע"ג: ... ופירוש הענין הוא כי נודע הוא שבהיות האדם ישן בלילה נשמתו עולה ושואבת לו חיים מלמעלה... וכן הענין בז"א כי בהיותו ישן נשאר בו ההוא קיסטא דחיותא כנז' אצלנו בברכת המפיל חבלי ונשמתו שנסתלקה למעלה היתה מושכת לו חיים מבחי' אותו החסד של אימא והיה מתפשט בו בכולו ואז הדינן אשר באחוריו היו נפרדים וננסרים מאליהן ונמשכין ונדבקין באחורי הנקבה וז"ס מ"ש **באדרת נשא דף קמ"ב ע"ב** ע"פ ויסגור בשר תחתינה **ובאתראה שקיע רחמי וחסד** כו' פירוש כי בהיות הדינן ננסרין מאחוריו אל אחורי הנקבה היה לסיבת התפשטות בחינת החסד בתוכו וכל מה שהיה מתפשט ויורד החסד היו הדינן מסתלקים מאחוריו ונשאר החסד והרחמים שקועים במקום שהיו שם הדינן בתחילה... ע"כ.

נראה מכאן, שנשמתו עולה למעלה ומושכת לו חיים חסד מאימא, שיורד לז"א, ועל ידו ז"א מעביר לנוק' את הגבורות. וכמו שנבאר לקמן שהם החו"ח שהיו בסוד או"מ ע"ג רישא דז"א ועלו בסוד לא יראו פני ריקם לע"ס דא"ק להביא מוחין דפנים ושם נתחדשו.

סידור הרש"ש ב' דף ע"ב ע"א – ע"ג ע"א: כאן אנו רואים בסידור את הנסירה והנוק' מקבלת עצמותה, בינות וגבורות ע"י אימא ונגדלת בכל קומתו, ובהמשך אנו רואים בסידור שלנו את העליה של זו"ן לחיק או"א, ואז יש עליה של הרפ"ח עם החו"ח לע"ס דא"ק להביא מוחין דפב"פ, ואחר כך מקבלים מוחין דפנים. משמע שהנסירה היא לפני עליה לחיק או"א, וזה קשה שכן אדם הראשון היה צריך להחזיר אותם פנים בפנים והרי הוא נברא מזווג דאב"א וזיווג זה היה אחרי שננסרו.

שעה"כ דף צ"ח ע"ב: שורה לבאר... הנה נתבאר למעלה כי כוונתנו ביום זה הוא כי ז"א הוא בסוד השינה והתרדמה וכוונתנו הוא לנסור את זו"ן להחזירם פב"פ. והענין הוא כי הנה נדע טעם דבוקם אב"א הוא ... ובעלות רצון המאציל להחזירם פב"פ הוצרך להפיל על ז"א תרדמה וע"י תרדמה זו ננסרים כל הדינן אשר באחורי ז"א וניתנים אל הנקבה **ובמקום הדינן שבאחורי הזכר באים במקומו חסדים בסוד ויסגור בשר**^{רצ"ה} **תחתינה** (כאן מקום הגוב"י ב') **ואז יהיה ז"א כולו חסדים ונוק' כולה דינן**...

שם הגוב"י ב': כי הם החסדים שהיו בסוד מקיף שעלו לסוד מ"ן שנתחדשו ונמתקו ואלו יורדים בז"א ודוחין הגבורות לנוק' כך מ"כ בס"א. (הכוונה לעו"ת דף נ"ה ע"ב). ... וכתב ע"ז השמן ששון... דבתחילה נמשכים בז"א כל המוחין חלקו וְחלקה שהם בינות וגבורות וחכמות וחסדים והם מוחין דאו"א

^{רצ"ד} בכל יום נעשה בחיק או"א ההוא רוחא ונעשה בנוק' כלי ורוחא. אך בבריאת העולם נברא אדם הראשון מזיווג זה.
^{רצ"ה} **בשר** ר"ת באתראה שקיע רחמי. (קהלות יעקב).

כוונות החול

שיב

ובעת הדורמיטא מסתלקים כל המוחין הנזכר מז"א ונשאר ישן, ואז הבינות וגבורות נמשכים מלובשים בנה"י דאימא תוך לאה ורחל שבאחורי ז"א. וחכמות וחסדים נשארים בסוד או"מ ע"ג רישא דז"א ואז ננסרים ז"ן. ואחר הנסירה^{רצו} עולים החסדים שעל גבי רישא דז"א שהם החכמות וחסדים הנזכר בסוד מ"ן ומתחדשים ונמתקין ונמשכים עוד מוחין חדשים דפנים כנזכר לקמן בדרושינו לעיל דרוש ד' מהלילה... ע"ש.

עולת תמיד דף נ"ה ע"ב: שורה האחר... והענין כי גם החסדים שהיו באור מקיף ועלו בסוד מ"ן גם הם נתחדשו יותר כנודע כי כל מוחין חדשין אינן הראשונים עצמן, והנה אלו הם החסדים יותר ממותקים דוגמת הנז' בגבורות שירדו עתה שהם יותר ממותקות ולכן כיון שהם יותר חסדים מתוקים לכן דוחין את הגבורות אל הנקבה ונשאר הוא חסדים לבד, וזהו סוד אתא חסד ופריש גזעין הנז' במקום אחר והבן היטב מה שביארנו שם... ע"ש.

הנסירה היא תהליך מתמשך

- (1) במילת באהבה, יש נסירה ראשונה הנעשית בכניסת בינות וגבורות בנוק' על ידי נה"י דאימא, וגם ניתנים בה המספר של הריבועים, וזה גורם לנסירה, אך עדיין אינם יכולים לחזור פב"פ.
- (2) ואז או"א מעלים את ז"ן לחיקם ושם מזדווגים פב"פ אע"פ שבמקומם הם אב"א, מזיווג זה נעשה לנוק' כלי ורוחא וניתן בה ההוא רוחא, (אך בבריאת העולם מזיווג זה נברא אדה"ר).
- (3) ואחר כך עולים למ"ן להביא מוחין דפב"פ. ואז מעלים את הרפ"ח דפב"פ, וגם החו"ח, שהיו לאור מקיף על גבי ראש הז"א, עולים בסוד לא יראו פני ריקם.
- (4) ואחר שגרמו זיווג ע"ס דא"ק, יורדים המוחין החדשים או"פ דפנים, וגם יורדים חזרה גם חו"ח שהיו על ראש ז"א. והכל אמור להכנס לנוק' במלך עוזר, אך לפני כן נבנה השלמת כותל לז"א מהחסדים אלו החוזרים, שע"י עלייתם התמתקו יותר, ונדחים הגבורות לנוק'. על כן נראה, שהשלמת הכותל נעשה ממש לפני כניסת המוחין החדשים דפנים לנוק'.

בענין אור החדש

אוצרות חיים דף ו' ע"ב: ... והנה ע"י עליית האור הזה שבחציו התחתון למעלה מהטבור כנז' אז נתרבה אור גדול ורב בחצי העליון של הגוף ואז נעשה זה האור בבחינת מ"ן אל הטעמים של ס"ג שהם אח"פ כנז"ל ר"ל אל השורשים הפנימיים שלהם שהם בתוך הגוף, ולא אל האורות היוצאים לחוץ דרך הנקבים ואז ע"י מ"ן

^{רצו} כאן הכוונה אחר הנסירה הראשונה, שלב ראשון של הנסירה.

שיג

כוונות החול

אלה העולים נזדווגו שם ע"ב שבגולגלתא של זה הא"ק עם בחי' הסי"ג שבו שהם השרשים של אחי"פ שהם טעמים, ואז נמשך אור חדש מלמעלה מן הזיווג הזה ובקע וירד דרך הפרסא מן הטיבור ולמטה... ע"ש.

הגהות הרמ"ז והרנ"ש אות ס"ה: הקשה כמוהר"ר בנימין הכהן ז"ל (תלמידו של הרמ"ז, נולד שנת ש"פ, רבו של ר' יוסף אירגס ושל ר' ישעיה בסן שהיה רבו של הרמח"ל) כי בספר אדם יש דף כ"ט ע"ב אמר ואמנם בחי' מ"ה וב"ן הפנימיים דא"ק חזרו לירד ולהתפשט בתוכו למטה מהטיבור. ומכאן נראה שהוא אחר וקראו לו שם חדש. ותירץ שכיון שאלו המ"ה וב"ן עלו למ"ן נתוספו להם הארה חדשה ביותר ולכן קראם אור חדש. אבל הכל הולך אל מקום א', כי לא ירדו למטה אלא בחי' מ"ה וב"ן דפנימיות כנז"ל... ע"ש. ועיין גם באוצרות חיים דף ה' ע"א אש"ל אות א' בסופה כמה טעמים למה נקרא אור חדש. ע"ש.

נוכל להבין לפי הנאמר כאן מה שאמרנו לעיל בענין השלמת הכותלים שהם נעשים אחר שחכמות וחסדים עלו בסוד מ"ן עם הרפ"ח דמוחין דפנים לגרום זיווג עליון דע"ס דא"ק, ונתחדשו שם, והיה בהם כח להשלים הכותלים.

בענין לאה ולאה דרחל

ע"ח ב' דף כ' ע"ד: שורה 12... כי כבר לאה נתקנה אבי"א טרם רחל... ע"ש.
שמן ששון ב' דף כ"א ע"ב אות ט"ו:
ע"ח א' דף צ"ג ע"ב-ע"ג:
שמן ששון א' דף ס"ב ע"ב אות א':

כוונת מגן פנימיות דחיצוניות

סידור החול כוונת פנימיות דחיצוניות במילת אבותינו יחוד מקיפי או"א, ובהמשך כוונת אלוהי אברהם, אלוהי יצחק, ואלוהי יעקב. ושם מה "אל" שבחג"ת נבנה את פרצוף חיצון דז"א, ונעשה המשכה הארות לנוק'.

ג' יודין לחח"ן דז"א פרצוף חיצון באלוהי אברהם וא' לחב"ד דנוק' תרין תפוחין וחוטמא.

ג' יודין לבג"ה דז"א פרצוף חיצון באלוהי יצחק וא' לחג"ת דנוק'.

ג' יודין לדת"י דז"א פרצוף חיצון באלוהי יעקב וא' לנה"י דנוק'.

ובהמשך במילת ומגן מעבירים ט' יודין שבחח"ן בג"ה דת"י דז"א לג' א' שבחב"ד חג"ת נה"י דנוק' ויהיו ג' אל בנוק' בחב"ד חג"ת נה"י שבה.

ג' יודין שבחח"ן דז"א מאירים באלף שבחב"ד דנוק' המחולקת ל"ו ו' י'.

ג' יודין שבבג"ה דז"א מאירים באלף שבחג"ת דנוק' המחולקת ל"ו ו' י'.

ג' יודין שבדת"י דז"א מאירים באלף שבנה"י דנוק' המחולקת ל"ו ו' י'.

ואז הג' אל עולים לחב"ד

הא"ל שנכנס באלוהי אברהם מאיר בפן ימין.

והא"ל שנכנס באלוהי יצחק מאיר בפן שמאל.

והא"ל שנכנס באלוהי יעקב מאיר בחוטמא.

ואז מאיר ש"ע ריבוא נהורין שבא"א בתרין תפוחין ונעשים אל מלא כזה אלף למד.

והם מאירים לא"ל השלישי שבחוטמא ונעשים שניים ומאירים גם בהם הארת ש"ע

נהורין מא"א ונעשים ב' א"ל מלאים כזה אלף למד. עד הכוונה בקיצור.

מקורות: שעה"כ דף צ"ו ע"א : והנה נתקנה ונבנית הנוק' בסוד פרוץ בהיותה אחי

באחי ע"י ג' אלפי"ן אלו... (זה השלב הקודם הנעשה באלהי אברהם אלהי יצחק

ואלהי יעקב וזוהי בחינת א"ט ב"ח של פנימיות דחיצוניות שכן א"ט ב"ח שנבנית

הנוק' הוא רק לבחינת פנימיות דפנימיות וכאן זה מעין א"ט ב"ח ונבנית כך בפנימיות

דחיצוניות. וגם בבחינת חיצוניות דפנימיות יש בחינה כזו של בנין הנוק'. באל עליון,

כתר. בטובים, חו"ב. וזוכר חסדי אבות, חג"ת. ומביא גואל, נה"י. אך הנסירה

בבאהבה היא לשלושת הבחינות יחד. ועיין פתח עינים דף ל"ד ע"ג סד"ה עוד: בנין

א"ט ב"ח הוא בפנימיות דפנימיות דווקא... ועיין פתח עינים דף ל"ז ע"ג ד"ה גם

דע...: תיקון הנוק' הנסירה בתיבת באהבה הוא לכל ג' הבחינות... ע"ש.)

שעה"כ דף ל"ג ע"א:

פרי ע"ח דף קל"ז ע"ב: מכוח מה מתמלאים ה-א"ל מכוח הפנים דא"א.

פתח עינים דף מ' ע"א אות ג':

איזה יודין מאירים באלפי"ן? עיין שעה"כ דף צ"ו ע"א שורה לקחת הארה... והנה

א"ל השלישי אשר בחוטם שבה הנה הוא סוד ב' אותיות דאלוהי יעקב שהוא בחינת

הדעת המכריע...

וכן כתב האש"ל אוצרות דף ל"ג ע"א אות ב': עיין שם שמביא בשם דרוש הדעת ..

בעניין ברכות אמצעיות

נה"י החדשים^{רצו}

שעה"כ דף ל"ו ע"א: ... דרוש ו'רצ"ח כולל ג' ברכות ראשונות וג' אחרונות וי"ג

אמצעיות... דע כי ג' ברכות ראשונות הם סוד חג"ת הראשונים דז"א בהיותו בן ו"ק

בלבד ואח"כ כשנגדל נעשו לו בחי' חב"ד שבו... והנה אלו הוי"ק אינם צריכים לבא ע"י

תפילתינו ומעשינו כי מעצמם הם בו אבל התוספת הניתוסף אח"כ בז"א הוא ע"י

מעשינו ותפילתינו ואמנם בחי' התוס' הנוסף אח"כ הנה הם ג' ספירות בז"א שהם

נה"י המיוחדים בו כמבואר אצלינו בסוד כונן שמים בתבונה... ע"כ. ע"ש.

^{רצו} כאן עשיית נה"י חדשים לז"א אחרי שחג"ת נעשו חב"ד ונה"י נעשו חג"ת צריך לעשות להם נה"י חדשים. ויש נה"י חדשים אחרים שעושים לתבונה שנה"י שלה נכנסים לתת מוחין לז"א, עיין לעיל ביאור על נה"י חדשים אלו.

^{רצ"ח} נ"ב תחילת זה הדרוש הוא בפנימיות דחיצוניות, וסופו בפנימיות דפנימיות נה"י ל"ב סע"א

כוונות החול

שטו

בעניין ברכות אמצעיות עשיית נה"י חדשים צריך לדעת ששם נה"י חדשים משמש בשתי משמעויות יש נה"י חדשים הנעשים לתבונה אחר כניסת הנה"י והמוחין בז"א, וצריך לעשות נה"י חדשים באימא, וזה נעשה בעשיית הכתר לז"א ונגמר בסוף עשיית הכתר לנוק' במילת למען שמו. אך הנה"י חדשים כאן הכוונה שז"א היה בן ו"ק חג"ת נה"י החג"ת עלו להיות חב"ד והנה"י עלו להיות חג"ת וצריך לעשות נה"י חדשים וזה נעשה בגי' ברכות ראשונות של י"ג' אמצעיות.

נה"ש דף ל"ב סע"א:...תחילת דרוש הששי מדרושי העמידה הוא בפנימיות דחיצוניות ושארית הדרוש הוא בפנימיות דפנימיות... ע"ש. והמעבר ביניהם הוא בדף ל"ו סע"א שורה אחרונה מתחיל ופ"א שמעתי... ע"ש.

סידור דף צ' ע"א עשיית נצח חדש. סידור צ"א ע"א עשיית הוד חדש. סידור צ"א ע"ב עשיית יסוד חדש. הנה כאן הכתובות משולבות ביחד בתוספת מילים להבנה.

להמשיך הארה ממוח החכמה (או בינה או דעת) לכלי החסד שעלה להיות חכמה (או גבורה שעלה להיות בינה, או ת"ת שעלה להיות דעת) ומשם מאיר ללבוש הנקרא פרק ראשון דנצח דאימא (או הוד דאימא, או יסוד דאימא). להמשיך הארת שלושתם לנצח דז"א שעלה להיות חסד (או להוד דז"א שעלה להיות גבורה, או ליסוד דז"א שעלה להיות ת"ת) ומשם למטה להוציא נצח חדש לז"א. (או הוד חדש לז"א, או יסוד חדש לז"א).

ע"ח ב' שע' כ"ט פ"א מ"ק, דף כ"א ע"א:... הלשון שם היא דומה למה שנפסק בסידור.

עלי נהר דף נ"ד ע"א:... הרש"ש הסיק שעשיית נה"י החדשים שייכת למערכת פנימיות דחיצוניות כיוון שבשאר המערכות כבר נתקן העניין בברכת אבות (בקונה הכל סידור ס"ו ע"א) אך פנימיות דחיצוניות טרם תוקנו. מקשה, הרי כניסת המוחין פנימיים ומקיפין הסתיים כבר בברכת אבות? ומבאר שאין בכך קושי שהרי בפנימיות דפנימיות הסתיימה כניסת המוחין דאימא באלוהי' אק רק בקונה הכל עושים נה"י חדשים... ע"ש.

תו"ח דף מ"א סוע"א וע"ב:... מקשה איך יתכן שכלי החכמה קיבל לפני הלבוש שהוא סמוך אליו יותר? ומבאר שפרק א' דחכמה נקרא מוח, פרק ב' נקרא כלי, פ"ג נקרא נצח (לבוש) לכן באמת הארה הינה מלמעלה למטה... ע"ש.

פת"ע דף מ"ד ע"א:... לא הבין דברי התו"ח... ע"ש.

שפת אמת דף ל"ח ע"א דפוס ישן, בחדש הוצאת אהבת שלום הושמט דיבור זה:... מקשה את קושיית התו"ח. ומשיב, אכן נצח דאימא קיבל הארה אך הכוונה להאיר בו מבית ומחוץ כלומר גם מכיוון הכלי המכוון לחיצוניות הלבוש.

כוונות החול

שטז

בית לחם יהודה ח"ב דף י"ח רע"ב: ... מביא קושיית השפת אמת לעיל, אך מבאר שהכוונה היא שהלבוש שמקבל את השפע הוא פ"ב (אמצעי) שהוא נמצא בכלי החסד שהפך להיות חכמה ואחרי קבלתו את השפע ירד לחסד ומשם לעשות נצח חדש. פרק ב' אינו לבוש לחכמה ולכן אינו מקבל ממוח החכמה ישירות אלא מכלי חכמה, שהרי הוא פרק ב' דנצח בלבד... ע"ש. ומשמע שהבין אחרת ואינו כמו הסידור ויכול להיות שהוא מבאר את הע"ח כמו שהוא.

פת"ע החדש של הרב שריה דבלצקי שליט"א מבאר ומסכם את הסוגיה שם על אתר.

שמן ששון ח"ב דף כ"א ע"ד אות ו' ז': ... מביא מס' שמועות לגבי עשיית נה"י חדשים. מקשה את קושיית התו"ח ומביא את תירוצו. קושיה זו הקשה גם בעל "שדה הארץ".

שמן ששון ח"א דף ע"ה ע"ד אות ו': ... מביא את השמועות השונות בדבר הגדלת ז"א אך לא מוצא את הדרך לבאר מתי ובאיזה מערכת מתקיימת כל אחת מהשמועות, בסוף דבריו מחלק בין תפילת שחרית שם ההגדלה היא בעירוב פרקי נה"י דאימא אך אחר התפילה שמסתלקת אימא, חב"ד חוזרים להיות חגיית וחגיית נה"י אז שייכת עשיית נה"י חדשים. (עיי'ן **שעה"מ פר' עק"ב** בעניין הגבהת הידיים בנטילת ידיים).

שמן ששון ח"ג דף מ"ז ע"א אות ג': ... ע"פ שעה"כ בתחילת דרוש ו', שלושת הברכות בסוף התפילה הם בחינת הנה"י הישנים שעלו לחגיית. אך בהמשך הדרוש דף ל"ז סוע"א אומר הרב שברכות אלו הם סוד נה"י החדשים. סתירה זו תבואר ע"פ דברי הרב בשער מיעוט הירח פ"ב, שאחר חורבן בית ראשון לא נתפשטו נה"י דאימא כי אם עד החגיית דז"א שהם הנה"י הראשונים שעלו לחגיית. לכן מבואר שיש להמשיך הארה מנה"י דאימא אלו שבחגיית דז"א לנה"י החדשים ומשם לחב"ד דנוק'. כלומר ברכות אלו בנה"י שעלו לחגיית אך משם נמשכת הארה לנה"י החדשים. באות ו' תמה הש"ש על שינוי הסדר כיוון שברכות אמצעיות הם כנגד נה"י החדשים שהם למטה, אך הברכות האחרונות הם כנגד נה"י שעלו לחגיית, והיו צריכים לקדום לנה"י החדשים... ע"ש.

שמן ששון שם אות ה': ... מקשה תמיד מצינו שז"א הוא ו"ק ומוסיפים לו ג"ר, ואילו כאן מוסיפים לו נה"י? ומתרץ שאכן כדי להוסיף לו ג"ר מתחלק לחלוקת תרין תרין פרקין, ולכל אחד מפרצופי הנה"י חגיית וחב"ד יש להוסיף את פרקי נה"י דאימא שהיא תעשה לכל אחד מהם נה"י חדשים פרטיים, ובזה יבואר שאף שהפעולה היא עשיית נה"י חדשים, המטרה היא תוספת ג"ר... ע"ש.

תו"ח דף קמ"ה סוע"א ע"ב: ... מביא את הסתירה בין הגדלה ע"י חלוקת הפרקין לבין סוגיית נה"י חדשים ומתרץ עמוקות... ע"ש. כל הסוגיה נלמדה עם **הרב יואל בלומנפלד** שליט"א וזה הסיכום שלו בשינוי קל.

כוונות החול הארת נה"י דאימא בג' ברכות אחרונות

שעה"כ דף ל"ו ע"א: ... הנה"י בג' אחרונות הם הנה"י שעלו ונעשו חג"ת הנה"י הישנים... ע"ש.

שעה"כ דף ל"ז ע"א: ... משמע שהנה"י בג' אחרונות הם נה"י ישנים או נה"י חדשים... ע"ש. הנה צריך להבין האם בג' אחרונות הם נה"י ישנים או נה"י חדשים. ועוד באיזה בחינה מדבר בדרוש פנימיות דחיצוניות או פנימיות דפנימיות.

סידור דף צ"ט ע"ב: נסדר את סדר הכוונה בסידור ונמספר אותם.

(1) להמשיך הארה מחח"ן דנצח דאו"פ דפנים **דתבונה**.

(2) המלוכש בפ"א דנצח דז"א

(3) שעלה לחסד דז"א ומהמוחין והנרנח"י **שבנצח** הנז'.

(4) לתרין פרקין תתאין **דנצח** דז"א.

(5) ולהמשיך הארה הנז' **לחח"ן** דאו"פ דפנים דניקוד הנז' דנוק'. ע"כ ע"ש.

משמע המסלול מנה"י דאימא שבתוך **הפרק הראשון דנצח** דז"א הראשון שעלה לחסד והארת המוחין והנרנח"י דאימא, להאיר לשני פרקים תתאין דנצח זה ומשם לחח"ן דנוק'. ראה בהמשך שהמסלול עובר דרך נצח החדש דז"א ומשם מאיר בנוק'.

נה"ש הגהות על ספר הכוונות דף מ"ו ע"ב ד"ה עמ"ש: ... ושים שלום הם נה"י שלו נ"ב ולקמן בכוונת רצה כתבשהם נה"י שלו אחרונים... **נמצא שצריך לכונן בשלשה ברכות אלו** (1) להמשיך הארה מנה"י דאימא שבנה"י הראשונים דז"א שעלו לחג"ת (2) להמשיך הארה הנזכר (3) לנה"י שלו האחרונים (4) ומשם לחב"ד דנוק'. ע"כ. ע"ש. **משמע** לפי הרש"ש שצריך מהנה"י הישנים שעלו לחג"ת להאיר לנה"י החדשים ומשם לחב"ד דנוק'. יש כאן ברש"ש שני שינויים (1) הארה לנה"י החדשים. (2) ומשם לחב"ד בלבד, (משמע בקו ימין לחכמה) ולא לחח"ן.

שמן ששון ג' דף מ"ו ע"ד: דרוש ו' באיזה מערכת היא כוונה זו... ע"ש.

שמן ששון ג' דף מ"ז ע"א: אות ב' בענין איזה נה"י בג' אחרונות, והסתירה בשעה"כ... ע"ש.

באתי לגני א' דף צ"ח צ"ט:

שערי רחמים ב' ש' קמ"ט וכן ש' ק"מ:

תו"ח דף מ"א: להבין דבריו עיין ע"ח א' דף ק"ח ע"ג:

שיח

כוונות החול שים שלום

מקור הטיפה

שעה"כ דף ל"ז ע"ג: ... והנה נודע כי בהתעורר היסוד התחתון אל הזיווג תיכף ברגע מתעורר המוחין להוריד הטיפה זרעית עד היסוד, והנה בברכת שים שלום מתחלת הטיפה לרדת מן המוחין אל היסוד שבו **ונודע כי טפת הזרע יורדת מן המוח האמצעי הנקר' דעת מן החמשה חסדים אשר שם יסוד דאימא המתלבשת תוך דעת דז"א** כנודע וגם היסוד ההוא דאימא נקרא שלום כי כל יסוד ויסוד נקר' שלום ולכן באומרך בא"י^{רצט} המברך את עמו ישראל בשלום אמן. תכוין להמשיך טפת זרע הה' חסדים להוציאם מתוך היסוד דאימא הנתון תוך דעת דז"א, ולהוציא גם מתוך הדעת ולהוציאם משם ולהורידם עד היסוד דז"א הנקרא גם כן שלום ולכן תכוין בזו ההויה של חתימת ברכה זו בניקוד שורק כנודע... כי היסוד מחבר ומקשר כל העולמות ומחבר יחד זו"ן והיו לבשר אחד ותכוין לקשר ע"י היסוד כל הי"ס דז"א בי"ס דנוק' שע"י כוונה זו יועיל לך מאד לענין הזכירה...

שמן ששון ג' דף מ"ט ע"ב אות ב': והנה בברכת שים שלום מתחלת הטיפה לרדת מן המוחין אל היסוד שבו... עיין עוד לקמן דרוש א' דויעבור דשם כתב **דהטיפה נמשכת מאור מקיף דחכמה דז"א** וכאן כתב שהוא מן **הדעת עצמו דז"א** אך דע דיש כאן ב' **טיפות** טיפה א' הנמשך ממוח הדעת והוא לצורך זיווג יעקו"ר להוליד נשמות והוא דזו"ן הפרטים דאותה תפילה בברכה שים שלום כנז"ל. ויש עוד **טיפה** אחרת הנמשך מאו"מ דחכמה דז"א ו**שורשה** היא מחסדים דדעת **ואותה טיפה נחלקת לג' טיפות א'** לזיווג ז"א ולאה. וא' להשלים לז"א בבחינת י"ג תיקוני דיקנא וזה במילת ויעבור, ו**טיפה אחרת** בנפילת אפיים בזיווג יעקו"ר... ע"ש באורך.

שעה"כ דף מ"ב ע"ג: בענין י"ג מדות ויעבור הנאמרים אחר הוידוי כנ"ל כבר נת"ל בענין נשיאות כפים דברכת כהנים כי בענין י"ג מדות דויעבור נעשים שני תועליות הא' לצורך זיווג ז"א עם לאה מן החזה ולמעלה בעת ויעבור ממש. והב' הוא לצורך תיקון דיקנא דז"א שאין בה אלא ט' תיקונים להשלימם ליי"ג תיקונים... ואחר כך בברכת שים שלום מתעורר היסוד ואז מתעוררת טיפת ההזרעה הנמשכת מן המוח להמשיך למטה ו**טיפה זו היא מעולה מאד לפי שנמשך מן האור המקיף אשר על ראש ז"א מבחינת המקיף דמוח חכמה** וכבר הודעתך כי טיפת ההזרעה היא מעולה מאד ומאירה בתכלית ההארה וכאשר היא נמשכת דרך הדעת דז"א המלובש תוך יסוד דאימא כנודע... ולכן אנו רוצים שזו הטיפה של הזרעה תתחלק לג' חלקים א' נמשך למטה לצורך זיווג רחל נוק' דז"א. והשני הוא להמשיכה בחסד דז"א לעשות ממנו

^{רצט} ניקוד ההויה הוא שורק שורוק=ברית. שרק-קשר-שקר. זרעית-עזרת=תרפ"ז. רעיתו-עריות.

כוונות החול

שיט

בחי' ע"ב באופן אחר לצורך חיבוקיותר מעולה מן האי'כמ"ש. והג' הוא להעלותו למעלה להמשיכו אל דיקנא דז"א כדי שתהיה שלמה ביי'ג תיקוני דיקנא שלמים כי בתחילה לא היה בו רק ט' תיקונים בלבד. **ודע כי טיפה זו נמשכה מחסד דעתיק המלוּבש תוך הכתר דאריך ומשם נמשך למטה כנז'.** ע"ש. ראה פריע"ח דף ס"ה ע"ב.

פתח עיניים דף מ"ו ע"ג אות ד': שם יכוין להמשיך טיפת הזרע שהיא ע"ב... ובתחילה צריך שתדע שיש בברכת שים שלום **שתי** טיפות **א'** היא זאת הנמשכת מחסדים דדעת דעתיק והיא נחלקת לגי' חלקים ואין כאן מקום התחלקותה אלא בויעבר כמו שנבאר בע"ה ואין כאן אלא להמשיכה עד היסוד דאימא ולהניחה שם עד ויעבר... עוד יש **טיפה אחרת** של ה"ח שהם ה' היות היורדות מיסוד דאימא שבדעת דז"א לדעת דז"א ומשם ליסודו עד יסוד דיעקב... ע"ש באורך.

וממשיך שם **בע"ד**... עוד בדרוש א' איך הטיפה זאת^ש היא מבחינת או"מ דחכמה דז"א הנחלקת לג' חלקים: **א'** לצורך הזיווג ז"א עם לאה. **ב'** לצורך תשלום י"ג ת"ד דז"א. **ג'** לצורך זיווג יעקו"ר בנפילת אפיים, ובסופו כתב ודע כי טיפה זאת חסד דעתיק המלוּבש תוך כתר דא"א ומשם נמשך למטה... ע"ש. **כאן** לא הזכיר עניין החיבוק המעולה יותר הנעשה מטיפה זו כנז' בשעה"כ. אם כן מטיפה זו יש ד' תועליות.

סידור דף קי"ט ע"ב: במילת ויעבור יכוין לעכב הארת היות דמוחין דגדלות המתפשטים למטה ועוברים דרך האלהים דקטנות מעבר יב"ק, **ולעכב טיפת ההזרעה שנמשכה בשים שלום מעיטרא דחסדים דדעת דעתיק** העומדת עתה ביסוד דאימא שבחזה דז"א, ועי"כ נבקע יסוד דאימא ומתגלים הד' מוחין דז"א... ויכוין לחלק טיפת ההזרעה הנ"ל לגי' חלקים ולהמשיך חלק אחד... ע"ש.

שמן ששון ג' דף נ"ו ע"א:... ואז מתעורר טיפת ההזרעה וכו' וטיפה זו היא מעולה מאוד לפי שנמשך מאור המקיף אשר על ראש ז"א... עיין מה שכתבתי לעיל סוף דרוש ה' דחזרת העמידה בדיבור המתחיל סוד אל מלך... **דב'** טיפות הם הנמשכים בברכת שים שלום **א'** לצורך זיווג דזו"ן הפרטים דאותה התפילה וטיפה זו נמשכת מגי' מוחין דז"א **דרך הדעת**... ועוד נמשכת **טיפה יותר עליונה** מאור מקיף דחכמה דז"א **ושורשה** מחסדים דדעת דעתיק וזה לצורך זיווג זו"ן ישראל ולאה בויעבור, ויעקו"ר בנפילת אפיים והם דבחינת הכ"ד שעות... ע"ש. עיין גם **ש"ש ג' דף נ"ה סע"ג**.

שיטת השמן ששון: משמע שיש טיפה של שים שלום שמתחילה ומסתיימת שם **וטיפה שניה** שהיא מאו"מ דחכמה ומתחילה גם כן בשים שלום ואנו מניחים אותה ביסוד דאימא שבדעת דז"א ונשאר שם עד ויעבר, ואז נחלק

^ש הראשונה שכתב לעיל שהיא מאו"מ דחכמה.

שכ

כוונות החול

אותה לשלוש טיפות, ומה שכתב שהיא מחסדים דדעת עתיק זהו **שורשה** של אותה הטיפה. והיא גם כן **שיטת הבאתי לגני דף ק'** הובא לקמן ע"ש.

להבין מה שכתב בסידור

סידור דף ק"ט ע"א: לפי לשון הסידור לא ברור איך השתלשלות הטיפה וכמה טיפות הן, שכן כתוב: **להמשיך טיפת ההזרעה שם ע"ב מעיטרא וחמשה חסדים** דדעת דעתיק (צריך להיות חמישה חסדים מעיטרא דדעת...) ואז משתלשלת עד יסוד דאימא שבדעת דז"א. **וגם להמשיך הטיפה דכללות ודפרטות משם ע"ב דמקיף דחכמה דז"א** ליסוד דאימא שבדעת דז"א. ולהמשיך משם ה"ח לדעת דז"א ומשם ליסודו...

קשה מאוד מה שכתב **וגם להמשיך הטיפה**... דמקיף דחכמה... נראה שהם ב' טיפות **א'** מדעת דעתיק וא' ממקיף דחכמה. לפי ההבנה הפשוטה בהתחלה מדבר על הטיפה של **ויעבור** ומגיע עד יסוד דאימא שבדעת דז"א וממשיך, וגם **להמשיך ממקיף דחכמה**, ואחר כך יש את המשך הטיפה **מדעת דז"א** עד הזיווג, הלשון קשה ולא ברורה, הרי יש טיפה מחסד דעתיק ויש טיפה מדעת דז"א, אך זה לא מה שכתוב בפשט ההבנה.

באתי לגני א' עמ' ק': **להמשיך טיפת ההזרעה שם ע"ב מעיטרא חמשה חסדים דדעת דעתיק** (צריך להיות חמישה חסדים מעיטרא דדעת...) ואז משתלשלת עד יסוד דאימא שבדעת דז"א. **וגם להמשיך הטיפה דכללות ודפרטות משם ע"ב דמקיף דחכמה דז"א** ליסוד דאימא שבדעת דז"א... מה שכתב להמשיך הטיפה משם ע"ב, כלומר **הטיפה היא** ואינה טיפה **אחרת** אלא טיפה א' להמשיכה מעתיק למקיף דחכמה ולהמשיכה משם עד הדעת דז"א. **הגם שנראה זה דוחק**, שבתחילה כ' להמשיכה... **מכל מקום מוכרחים הדברים** שכך נראה מפורש בריש דרוש א' דויעבור שהם טיפה א' ולא ב'... ע"ש. משמע שאע"פ שבסידור לא ברור אך לא נלך נגד דרוש מפורש מהרב. עיין גם **בסידור היר"א א' עמ' 713** שנראה ג"כ כמו ב' טיפות ואינו כן הגרפיקה לא תסתור דרוש מהרב.

סידור דף קי"ט ע"ב:... ולעכב טיפת ההזרעה **שנמשכה בשים שלום מעיטרא דחסדים דדעת דעתיק** העומדת עתה ביסוד דאימא שבחזה דז"א... לפי זה צריך להבין שהטיפה שבאה מעיטרא דחסדים דדעת דעתיק היא הטיפה שעוברת במקיף דחכמה **והיא אותה טיפה** לפי שלא הזכיר כאן כלל ענין מקיף דחכמה.

כוונות החול שיטת הטוב שם

שכא

טוב שם עמ' נ"ח ע"ב: א"כ נשאר לי להבין אם הם ב' טיפות או טיפה אחת. ואם נאמר שהוא טיפה אחת, אם הוא טיפת ההזרעה מחסד דעתיק או דמקיף דחכמה דז"א. **סידור היר"א א' עמ' 710** בהקדמתו הגדולה כתב הרב שר שלום שהטיפה ממקיף דחכמה, ובויעבר כתב שהיא מעיטרא דחסד דעתיק, ומביא **משעה"כ דרוש א' דויעבר** שכתב שהטיפה היא מאו"מ דחכמה ובסוף הקטע כתב, ודע שטיפה זו נמשכת מחסד דעתיק המלוּבש תוך כתר דא"א ומשם נמשך למטה. ואומר **הרב טוב שם** ור"ל **על זו הטיפה דמקיף דחכמה שנתלבשה בחסד דעתיק, ואינה טיפה אחרת**. הרב כותב מעין זה כמה פעמים וגם שהטיפה עיקרה מאו"מ דחכמה שהוא עיקר הטיפה וז"ל: ור"ל הטיפה דמקיף דחכמה, ומפני שנתלבשה בחסד דעתיק קרא אותה מחסד דעתיק ולא טיפת ע"ב... ומפני זה לא כתב הרב בהקדמתו הגדולה כי אם דווקא הטיפה דמקיף דחכמה שהוא העיקר.

בעניין ההתלבשות הביא הרב **משעה"כ דף מ"ו ע"ב** בתיבת **ונקה** הוא החסד שבכתר המתגלה בפי האמה כי המזל הזה הוא המייחד או"א ולעולם **החסד הוא יומא דכולהו** כי כדי להמשיך הטיפה באורה ממש מלמעלה ע"י חסד שאינו משתנה בהתפשטותו... עכ"ל. ועוד מה שכתב בזה הדרוש בע"ד. ולכן עתה בויעבר אנו צריכים להמשיך הטיפה מצד אור מקיף דחכמה שבו שהוא חסד עילאה דהוי יומא דכולהו כדי שאחר זה ההמשכה **תשאר הטיפה בכל אורה**... נמצא כשבא הטיפה מלמעלה צריך להמשיכו תחילה בחסד כדי שתשאר בכל אורה כמו החסד... ע"ש באורך. ולפי זה, ומה שלמדנו בספירת העומר שהחסד יומם דכולהו מקדים להתפשט בשבוע הראשון, גם מתורץ הכתוב בסידור, שקודם מתפשט הטיפה של החסד יומם דכולהו ומגיע עד יסוד דאימא שבדעת דז"א, ואחר כך כתוב וגם להמשיך הטיפה ממקיף דחכמה, שהיא עיקר הטיפה והלבוש יומא דכולהו מלביש אותה לשמור אותה בכל אורה. ע"כ נראה **למו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א**.

סיכום שיטת הטוב שם: (1) לעולם היא **טיפה אחת** אלא שחסד דעתיק מלביש אותה. (2) עיקר הטיפה היא מאו"מ דחכמה. (3) חסד דעתיק הוא הלבשת הטיפה בסוד יומם דכולהו. ועוד כתב הרב מה שהביאני עד הלום הוא להוציא מכת הסוברים שהם שתי טיפות, ובפרט שראיתי לה"ר עזריאל אביגדור בספרו הנקרא זמרת הארץ דף ו' ע"א שסובר שהם שתי טיפות וכתב ושתייהן כאחד טובים קורא אני עליהן יעמדו יחדיו... ע"ש. בשיטת השפת אמת שנכתוב.

שיטת הזמרת הארץ

זמרת הארץ דף ה' ע"ב אות כ': גם יכווין לעורר טיפת ע"ב מחסד דעתיק שבכתר דא"א ועוברת הטיפה הזאת עד מקיף דחכמה דז"א ובהגיעה שם תכוין לעורר טיפת

שכב

כוונות החול

החכמה שהיא ג"כ ע"ב ושתייהן כאחד טובים קורא אני עליהן יעמדו יחדיו במקומם עד כי יבא י"ג מדות... משמע שהוא סובר שהם ב' טיפות משני מקורות העושות את ג' הפעולות בויעבר... ע"ש באורך.

מכאן משמע שהם שתי טיפות. ועוד שהטיפות עומדות באו"מ דחכמה, עד ויעבר ולא מתקדמות ליסוד דאימא שבדעת דז"א כמו שכתב בסידור. ע"ש. ועיין הגהה בסידור דף ק"ט ע"ב

בענין הכוונה בימים שאין אומרים תחנון

שיטת השמן ששון

שמן ששון פתח עינים דף מ"ו ע"ד : ד"ה אך לע"ד...

שמן ששון ג' דף נ"ז ע"ב אות ח' :

פתח עינים דף מ"ז ע"ג : 3 שורות לפני אות ח' : איך היא הטיפה. שהיא ע"ב עם ה' חסדים.

סיכום שיטת השמן ששון : לפי השי"ש צריך להמשיך את הטיפה בשים שלום כרגיל ואע"פ שלא ידוע מתי ואיך נעשה הזיווג, אך הוא וודאי נעשה.

שיטת הטוב שם

טוב שם דף ס"ב ע"ב : ד"ה עדיין... ע"ש השאלה ומסקנתו בדף ס"ג סוע"א טיפת אור מקיף דחכמה לא שייכא אלא בתפילת שחרית דחול... ע"ש באורך עד דף ס"ג ע"ב.

שיטת זימרת הארץ

שיטת זימרת הארץ דף ו' אות כ"ב : בענין זיווג לאה ורחל בראש חודש... כתב מוהרח"ו בשעה"כ שזיווג לאה נעשה בר"ח בקריאת ההלל והרב מביא שם את אופן הכוונה בר"ח ומשמע מדבריו שהכל נעשה בהלל ולא נעשה שום כוונה בשים שלום... ע"ש באורך.

שעה"כ דף מ"ג אע"ג : 4 שורות לפני ד"ה ונחזור...

שיטת אמת ליעקב

אמת ליעקב דף ק"ב ע"ד בשפת אמת שאלה י' :... בימים שאסורים בהספד ובתענית ואין אומרים ויעבר ונפילת אפים אם מטעם מנהג או בימים שהם מוזכרים בש"ס...

שכג

כוונות החול

ע"ש. **תשובה**: נלע"ד דצריך לכוין בכוונת הלב לעשות כל הזיווגים ואחר כוונת הלב הן הן הדברים אלא דקשה לזה דאם איתא שהיה צריך לתפילה לכוין לעשותם היו מתקנים רז"ל איזה דבר של תפילה כמו שתקנו הלל והדבר ספק אצלי טובא... ע"ש.

שיטת הבן איש חי

בן איש חי שנה ראשונה פרשת כי תשא אות ז': עיין שם שמביא השיטות ומנהג בית אל ומסקנתו.

עיין בספר עטרת מרדכי למו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א עמוד שנ"ד סיכום השיטות.

איך יורדת הטיפה ליעקו"ר בשים שלום

טוב שם דף י"ב סוע"ב: ... ולא נראה כן בדרושים אחרים כנז' בדרוש שים שלום שאלו החסדים כבר נמשכו ביסוד דז"א ונותנם לנוקי בעת הזיווג, **ואם גרם החוטא איך נמשכים ליסוד דז"א קודם הידוי**. סף דבר לא יכולתי לקשר הדרושים של הרב בזה, ואינו אלא מחוסר ידיעת הקדמה והי' יאיר עינינו בתורתו אמן. **ונראה דאפשר לומר שמטעם זה הצריך הרב ז"ל להתודות בשומע תפילה** וכו' כדי שירדו טיפת החסדים ליסוד דז"א, כדי שיוכל להזדווג עם נוקי כמו זיווג דלאה בויעבר ובנפילת אפיים עם רחל. ע"ש.

טוב שם דף ס"ב ע"ב: שואל **ואם גרם החוטא איך נמשכים ליסוד דז"א קודם הידוי**. וכאן לא מתרץ את התירוץ שלו בדף י"ב, אלא אומר שכל מה שעושים בידוי להוריד הטיפה הוא החסדים דעתיק הבא עם טיפת ע"ב שהחסדים הללו הם שאינם יורדים ע"י גרם החוטא עד שיתודה, **אבל החסדים היורדים ביסוד דז"א הם חסדים אחרים אשר בדעתו**... ע"כ. ע"ש. משמע מדבריו שחזר בו מתירוץ בדף י"ב או שזה תירוץ אחר. אך יוצא שהחסדים והטיפה של הזיווג יעקב ורחל דשש שעות בשים שלום אינו צריך וידוי והטיפה יורדת בלי עיכוב.

שמן ששון ג' דף נ"ה ע"ד סוף אות ה': ... וא"ת ולצורך הטיפה החסדים שירד בברכת שים שלום ליעק"ר דפרטות אותה תפילה צריך וידוי ולא מצינו שם סדר וידוי? וי"ל דוידוי של **שמע קולנו** הוא לצורך ברכת שים שלום וזה בזכורני מבואר בספר **פריע"ח** ועתה אין הפנאי מסכים לחפש איה מקומו... ע"כ.

פריע"ח דף לא מצאתי עדיין ה' יאיר עיננו.

שעה"כ דף ע"ד סע"ג:

שער ההקדמות דף ע"ד סע"ג: שורה דקטנות...

שעה"מ דף ס' סע"ב: ...

אמת ליעקב בסופו שפת אמת דף קי"ח ע"ב: כוונת תיקון המלקות...

סידור א' דך קי"ח ע"ב : א"ב זו דאבא...
מעיל אליהו עמ' קנ"ה :

סדר הכוונה בסידור

שעה"כ דף ל"ז ע"ד : ענין ארבע זקיפות שיש בעמידה כבר נתבאר עניינם אצלנו והוא שתכוין בכל זקיפה להיות אחד מדי הויות עסמ"ב, והנה בהגיעך אל שים שלום תכוין לכלול כל ארבע שמות הנז' ולהמשיכם תוך הנוק' דז"א ע"כ מצאתי משם מורי ז"ל. ודע כי יש כאן כוונה אחרת גדולה והיא זאת כי הנה בארבעה כריעות שבתפילה כמו שנתבאר לעיל הנה בהם נתחברו שמות אהיה בהויה ועתה אנו רוצים לייחד ולחבר חיבור הויה באלהים והויה באדנות וביאור ענין זה... ע"כ ע"ש.

להבין מה שעושים בתפילת שמונה עשרה. בברכת אבות אנו מתקנים חכמה שבכתר ע"ב קס"א, כדברי הרש"ש, וכל הטורח היה בבניין זה של חכמה שבכתר. ובבמגן אברהם, בינה שבכתר ס"ג קס"א. במודים, חסדים דדעת שבכתר מ"ה קמ"ג. בהודאה, גבורות דדעת שבכתר ב"ן קנ"א. כל זה הם ארבע מוחין שבכתר, את החכמה עבדנו בתיקונה בברכת אבות, הבאנו מוחין דאוי"א וכן בנינו הנוק' בא"ט ב"ח עשינו חיבוקים ונשיקין. בשאר המוחין דכתר עבדנו בכללות יותר רק בכריעות וזקיפות וצריך להבין שאה"נ הכל נעשה אך אין אנו צריכים לעבוד על זה רק בכללות, בארבע כריעות וזקיפות. אחר בנין ז"א ונוק' של הכתר בארבע כריעות וזקיפות, שזה למעשה כל שמונה עשרה עד שים שלום. בשים שלום נייחד אותם, בזיווג הראשון הויה אהיה.

סידור דף ק"ט ע"א : לזווג חו"ב וחוי"ג דכתר שנתבררו ונשלם תיקונם בד' כריעות ובד' זקיפות.^{שא}

להמשיך טיפת ההזרעה שם ע"ב חמישה חסדים מעיטרא דדעת... וגם להמשיך הטפה דכללות ודפרטות משם ע"ב דמקיף דחכמה דז"א ליסוד דאימא שבדעת דז"א... כל הקטע שהוא מוכנס מעט בדף, היא הטיפה עבור הזיווג בויעבור ונפילת אפיים כמו שכתוב בסידור דף קי"ט ע"ב: ... ולעכב טיפת ההזרעה שנמשכה בשים שלום מעיטרא דחסדים דדעת דעתיק העומדת עתה ביסוד דאימא שבחזה דז"א...

בהמשך בסידור ק"ט ע"א יש שלושה קטעים : א' מתחיל... ולהמשיך משם^{שב}... ב' ולהשאיר בעתיק... ג' ולהשאיר באוי"א... ואחר כך צייר ג' זיווגים : כתר וצייר אהיה הויה והויה אהיה. ולידו חב"ד צייר אלהים הויה והויה אלהים. ולידו ו"ק וצייר הויה אדנות ואדנות הויה.

^{שא} כאן צריך לעשות את הזיווג הראשון שהוא אהיה הויה שנשלם תיקונם בכריעות וזקיפות.

^{שב} זו הכוונה שרואים בדף קי"ט ע"ב שהיא הטיפה של שים שלום שממשיכה בדף קי"י ע"א וצריך להתחיל בשמאל אח"כ ימין ואח"כ אמצע וממשיכים עד קי"י ע"ב דחיית המוחין דקטנות עד הבריאה.

כוונות החול

שכה

צריך להבין שיש ג' זיווגים בכתר בחב"ד בו"ק. ובכל זיווג צריך להמשיך עד הבריאה בעובי, לזווג קודם כתר ולהמשיך כל הכוונה בדף ק"ט ע"ב עד ק"י ע"א עד הבריאה. **לחזור לעמוד ק"ט ע"א לד"ה ולהשאיר בעתיק וא"א...** ולזווג חב"ד ולהמשיך עד הבריאה. **לחזור לדף ק"ט ע"א לד"ה ולהשאיר באו"א וישסו"ת** ולהמשיך עד הבריאה.

להבין כל זה צריך לסדר כוונה זו מחדש שכן כתובה בסידור, בקיצור ולמי שבקי מאוד בכוונות. ועוד להבין כל הקושיות והסדר הנכון חייבים לעיין **בספר הקדוש טוב שם החל מעמוד נ"ח ועד עמ' ע'** כל כוונת שים שלום. כל השאלות והבנת הכוונה. וכן בספר **פתח עינים לרב שריה דבלצקי שליט"א** בכוונת שים שלום.

יחוד העולמות הוא התעוררות המוחין

סידור דף ק"ט ע"א: מה שכתוב בסוף העמוד " יחוד העולמות וי"ס דזכורא בי"ס דנוק'. ויש הויה מנוקדת בשורוק. זה נראה סוף היחוד לכאורה זה לא המקום והיה צריך להיות בסוף, או בויעבור ובנפילת אפיים.

שעה"כ דף ל"ז ע"ג: שורה תוך... והנה נודע כי **בהתעוררות** היסוד התחתון אל הזיווג תיכף ברגע מתעורר המוחין להוריד הטיפה הזרעית עד היסוד... ולכן באומרך בא"י המברך את עמו ישראל בשלום אמן תכוין להמשיך טפת זרע הה' חסדים להוציאם מתוך היסוד דאימא הנתון תוך דעת דז"א... **ולכן** תכוין בזו ההויה של חתימת ברכה זו בניקוד שורוק... כי היסוד **מחבר ומקשר כל העולמות ומחבר יחד זו"ן** והיו לבשר אחד **ותכוין לקשר ע"י היסוד כל הי"ס דז"א בי"ס דנוק'.** ודע שע"י הכוונה זו יועיל לך מאד לענין הזכירה... ע"ש.

שעה"כ דף מ"ב ע"ג: ... ואחר כך בברכת שים שלום **מתעורר** היסוד ואז **מתעוררת** טיפת ההזרעה הנמשכת מן המוח להמשיך למטה וטיפה זו היא מעולה מאד לפי שנמשך מן האור המקיף אשר על ראש ז"א מבחינת המקיף דמוח חכמה... ע"כ.

פתח עינים דף מ"ז ע"ב אות ו': ... מביא הקדמה **מסידור היר"א א' עמ' 710** ומסביר... על פי **שעה"כ דף ל"ז ע"ג:** ... וכבר ידעת כי **בהתעוררות** היסוד התחתון להזדווג עם נוקבא אז **ברגע מתעוררים המוחין להוריד ביסוד אותה טיפה זרעית יע"ש** ולזה סידר הרש"ש כאן כוונה זאת **תיכף אחר זווג זהויה ואהיה הנז"ל דכאן** שייך והבין איך הם טיפה זרעית ממוחין דז"א עצמו מלבד הה' חסדים ועוד טיפה אחרת הנמשכת מחסדים דדעת דעתיק שם ע"ב... והיא לצורך ויעבור... ע"ש.

פתח עיניים להרב דבליצקי שליט"א על הסידור דף ק"ט ע"א בסוף ביאורו: יחוד העולמות. הויה בשורוק זוהי כוונה מיוחדת, עיין **פתח עינים מהשמן ששון דף מ"ז סע"ב** שהביאור הוא, דר"ל, שזה **רק התעוררות** היסוד, ועי"ז גורם שתרד הטיפה מלמעלה, וע"כ סידר כאן יחוד זה דעולמות לפני התחלת המשכת הטיפה בשורה שלאחר זה. (ממקיף דחכמה... שזה התחלת המשכת הטיפה.)

השינויים בכוונת זיווג הכתר, חב"ד, ו"ק

סידור דף ק"ט ע"א: לזווג חו"ב וחוי"ג דכתר שנתבררו ונשלם תיקונם בד' כריעות ובד' זקיפות... ובהמשך מה שסידר ג' היחודים דכתר חב"ד ו"ק...
לכאורה צריך להבין מה עושים כאן וביארנו שזיווג הויה אהיה הוא למעשה המשך כל התפילה שבנינו את הז"א והנוק' כל צרכם ועכשיו אנו מזווגים אותם אך איך הוא כוונת ההמשך? זיווג חב"ד, וזיווג ו"ק. מי זה עתיק שרואים כאן וחב"ד וו"ק האם הם של ז"א או של האצילות.

נה"ש דף ט' סי"ג: ... באופן כי עיקר כל הטורח הוא לתקן מוח חכמה לאט לאט בפרטות ואחר שנתקנו הדכר והנוק' שבו אז אח"כ ממנו מתפשטים הארת כל המוחין בכללות לדכר ונוק' דמוח בינה ודחוי"ג ונתקנים גם הם כפי שיעור מה שנתקן בדכר ונוק' דחכמה והוא כמו סדר תיקון ד' עולמות אבי"ע... ואחר כך נשאר בהם חלקי המוחין הראויים להם ושארית המוחין מתפשטים בחב"ד עצמם של הפרצוף ההוא... ואחר כך נשאר בהם חלקי בחינות המוחין הראוי להם ושארית המוחין מתפשטים בז"ת הנקרא ז'ו"ן ונתקנים גם הם... הסדר הוא בין בעיבור בין ביניקה בין בגדלות בכל פרט... ע"ש.

שערי רחמים ב' ש' קנ"ג: שאלה זו בנויה על שאלה קמ"ב בחלק ראשון... דע שפרצוף ז"א הכולל יש בו ג' פרצופים מלבישים זה על זה ויש בכל אחד מהם י"ב פרצופים באורך כל אלה של ז"א... ובחול כל עסקנו בחוי"ב דנה"י דבינה דז"א... ונמשכים המוחין מחוי"ב דנה"י דישסו"ת... וכולל כל המוחין הנמשכים ודחיית מוחין דקטנות עד ראש הבריאה. ומה שעשינו בד' מוחין דכתר ובשים שלום אנחנו מזווגים אותם, בתחילה מזווגים פרצוף הפנימי שהוא כתר וממשיכין הטיפה מחסדים דדעת דעתיק שבו עד יסוד דיעקב שבו ומזווגים יעו"ר שבו ונדחים המוחין דקטנות השייכים לו עד ראש הבריאה, ואח"כ מזווגים פרצוף האמצעי דעובי עד"ז כי המוחין שהיו בפרצוף הפנימי חלקו השייך לו נתפשט בכל קומתו ושארית המוחין נמשכים ממנו לפרצוף אמצעי דעובי... ע"ש באורך את כל התשובה היא יקרה מפנינים. וראה גם שע"ר א' שאלה קמ"ב.

וצריך להבין ההבדל בין מה שעושים בכתר לבין מה שעושים בחב"ד ובו"ק כאמור שהם בעובי. **במוחין שבכתר** עבדנו כל מבנה הז"א והנוק' בכל התפילה, ובשים שלום אנחנו עושים כאן רק את הזיווג. אך בחב"ד שהם בעובי צריך להבין שעדיין לא עשינו כלום ביי"ב פרצופים דאורך דחב"ד ועל כן צריך להבין שצריך לבנות עם שארית המוחין קודם את כל הפרצוף דז"א ונוק' ורק אחר כך לזווגם. וכן צריך לעשות בפרצוף הו"ק שהוא בעובי, שצריך גם לבנות את הכל וגם לזווג והבנין ממה שקיבל בהתחלה בכתר את הכל והכתר נבנה ממה שצריך והשאר השייך לחב"ד ולו"ק נשאר לפיקדון ובשים

כוונות החול

שכז

שלום מעבירים המוחין האלה בחב"ד ובוי"ק. כל זה עיין היטב **בשערי רחמים**

ב' שאלה קנ"ה וקנ"ו. ע"ש באורך היטב.

באתי לגני א' דף ק"א: בז"א יש בו ג' פרצופים בעובי שבכל אחד מהם יש י"ב פרצופים באורך... י"ב הפרצופים הנזכרים בבירורי רפ"ח בקריאת שמע כל הי"ב פרצופים הם בז"א... ע"ש. גם כאן כל העבודה בעתיק וא"א הכל הוא **בז"א**.

ועוד צריך להבין שהו"ק דגדלות דאימא הנמשכים בקריאת שמע באחד, הוא עבור שלושת הפרצופים בעובי כתר, חב"ד וז"ת, וכן כל ההמשכות הם לכל השלושה רק שזה בפיקדון עד שהם נבנים ומעבירים השארית לחב"ד ולז"ת. כמ"ש הרש"ש **בנה"ש דף ט' סע"ג** וכן **בשע"ר ב' ש' קנ"ג**.

מוחין דקטנות

ע"ח א' דף ק"ה ע"א: שורה אחר... ועתה נבאר הסדר כשנכנסין ג"ר דמוחין דאימא אז מורידין את המוחין דקטנות למטה בגרון דז"א נמצא שירדו ג"ר דקטנות בגרון דז"א אח"כ בכניסת ג' תחתונות דמוחין דאבא יורדין מן הגרון אל חג"ת דז"א עד שליש עליון דת"ת דז"א המכוסה ששם הוא סיוס יסוד אימא בת"ת דז"א כנודע ושם הוא תחילת בנין הנוקבא משם ולמטה וכשנכנסין ג' אמצעים (דאבא) אז יורדים בב"ש ת"ת דז"א המגולים וכשנכנסין ג"ר דאבא אז יורדין מב"ש ת"ת אל נה"י דז"א **ומתקבצים שם כולם ביסוד דז"א ועומדים שם ואחר כך ע"י זיווג הם יורדין אל הנוק' כסדר הנ"ל...** ע"ש. ודע כי מי שבידו **כח במעשיו** להוריד האלהים דקטנות מרישא דז"א עד הגרון... ומי שיכול להורידן **ע"י מעשיו** למטה ע"י שימשיך מוחין דגדלות וידחה אלהים דקטנות ויסלקם **מז"א** לגמרי אז יהיה לו **זכירה נפלאה בתורה ויבין כל רזי התורה** כי כל זכור הוא בדכורא רק אלהים דקטנות מונע ההארה דדכורא בסוד זכור. ואמנם **מי שיורידם גם מנוקבא עד הבריאה** זהו ודאי לא יהיה שום שכחה לו ויתגלו לו **רזי התורה כתקונן**...

סידור דף ק"י ע"ב: מסודר החל ממילת האל דחיית המוחין לגרון **הגדול הגיבור והנורא** לחג"ת עד שליש ת"ת **גומל** לשני שלישים תחתונים **קונה הכל** לנה"י ונכללים **ביסוד**. כל זה בז"א והמשך הדחיה היא בנוק' בברכת שים שלום בא"י בזיווג הנר בכתר בחב"ד ובוי"ק, יש ג' זיווגים בעובי, ובכל אחד יש לדחות הקטנות עד הבריאה והם **עברו מיסוד דז"א בזיווג**. וצריך להבין שהזיווג הוא יעקב^ש ורחל.

שע' הפסוקים דף י"ח ע"א:... מובא שם כל הדחיה עד היסוד ומודגש שם שהמעבר לנוק הוא דרך היסוד בזיווג. ע"ש.

שעה"כ דף ל"ז ע"ג:... כי היסוד מחבר ומקשר כל העולמות ומחבר יחד ז'ין והיו לבשר אחד ותכוין לקשר ע"י היסוד כל הי"ס דז"א **בי"ס דנוק' שע"י כוונה זו יועיל**

^ש יעקב כאן הוא ז"א בקטנותו שנקרא יעקב ע"ש שהוא בגודל יעקב. כנלע"ד. עיין שע' הפסוקים דף י"ז ע"א. שכן הזיווג עם ז"א הוא בשבת.

כוונות החול

שכח

לך מאד לענין הזכירה... ולפי הנאמר למעלה, במעלת הדוחה מוחין דקטנות נראה ששתי הכוונות כאחד טובים והכל ביחוד. ועיין בספר **וספרתם לכם לרב פריש** שמשמע משם שבימי ספירת העומר הם ימי מוחין דקטנות ואז אם זוכים לדחותם, הוראת כל השנה תלויה בספירת העומר. ועיין **נה"ש דף ל"ב ע"ג** האמצע. ה' יזכנו למוחין דגדלות ולדחות המוחין דקטנות.

שער הפסוקים דף י"ב ע"א: משמע משם שהמוחין דקטנות נשארים ביסוד עד שים שלום ובשים שלום ע"י הזיווג הם עוברים לנוק' וזה מה שעושים המשך הדחיות בנוק' מרישא דילה לגרון וכו' ועד הבריאה... ע"ש. וכן כתוב **בע"ח א' דף ק"ה ע"א** בפירוש.

יחוד הנר

שעה"כ דף ל"ז ע"ד ד"ה ענין: ודע כי יש כאן כוונה אחרת גדולה והיא זאת כי הנה בארבעה כריעות שבתפילה... כי הנה הודעתך כי שלש יחודים הם **האחד יחוד אהיה והויה. הב' הוא יחוד יהוה ואלהים. הג' יחוד הויה ואדני...** ולפעמים מתייחדים שלשתם ואז הוא יחוד גדול שבכולם ואז הנוק' נקרא **נר ה'** בסוד ג' יחודים הללו העולים בגימ' נר ואז הנקבה נקראת **נר מצוה** ומאירה אור גדול. והנה ביאור שלושה יחודים אלו הוא **באחד משני פנים האחד הוא** כי שם הויה הוא בז"א אבל יש לז"א שלשה מיני יחודים **האחד הוא** בהתייחדו עם **אימא** עילאה אשר היא נקראת אהיה כנודע והוא בעת שהיא נכנסת ומתפשטת בתוכו כנודע ואז מתחבר ז"א עם אימא וזה סוד יחוד הויה עם אהיה^ט. **החיבור השני** בהתחברו והתייחדו עם לאה הנקרא **אלהים** להיותה במקום הכיסוי... **והחיבור השלישי** הוא בהתחברו והתייחדו עם רחל הנקרא **אדני**... ובהיות כל שלשה חיבורים יחד אז הוא היחוד השלם והגמור...

אופן השני... דע כי ז"א מתחלק לג' **מדרגות** מדרגה עליונה היא **כתר שבו. והב' היא** בחינת ג' מוחין **חב"ד. והג' היא** גופא דיליה שהם **ו"ק...** ונמצא כי בהשתלם לתקן **הכתר שבו הוא הויה ואהיה** ואחר אשר נעשה תיקון הכתר שבו ע"י **ד' כריעות וזקיפות** הנגמרות בסוף ברכת מודים, אז אנו אומרים ברכת שים שלום, וחותרמים: ברוך אתה ה' המברך את עמו ישראל בשלום אמון, ואז אנו מחברים **חיבור השני של הויה ואלהים** הנרמזים בחתימה זו... ואחר שנגמרה מדרגת המוחין במקומה אנו ממשיכים אותם ההארות עד שאר גופא דז"א **בו"ק** ואז נעשה חיבור **הויה באדני**...

שעה"כ דף ק"ח ע"ג: וענין כוונת ברכות הדלקת הנר הם סובבים על יחוד אי עליון ושלם... וענינו בקיצור הוא כי שלשה בחי' של יחוד יש לזו"ן האי הוא בבחי' הויה אהיה...

^ט וזה בכל תפילת שמנה עשרה בכריעות וזקיפות שנכנסים בו חו"ב חו"ג דכתר שיש בס' למעשה כל המוחין לצורך בנין הכתר ושאר המוחין של חב"ד וז"ת ניתנו בפיקדון גם כן עיין שע"ר ב' שאלה קנ"ג.

שכט

כוונות החול

סידור הרש"ש כוונת שים שלום דף ק"ט ע"א וכן דף ק"י ע"ב: שם כתוב כתר חב"ד ו"ק...

נה"ש דף י"ג ע"ב ד.ה. וכבר נתבאר: ביאור י"ב פרצופים הפרטיים שיש בכל פרצוף שהם כדמיון הי"ב פרצופים שיש בכללות האצילות ואיך מלבישין על א"א דאצילות. ע"ש.

י"ב פרצופים של הפרצוף	בערך הפרצוף ההוא בערך כללות האצילות	מוחין בהלבשה בהם	בערך הלבשה על א"א
עתיק ונוק' א"א ונוק'	כתר	שורשי המוחין	חב"ד
אבא ואימא ישסו"ת	חב"ד	מוחין	חג"ת
ז"א ונוק' יעקב ורחל	ו"ק	מוחין דו"ק	נה"י

שמן ששון ג' דף מ"ט ע"ג אותיות י"ד עד כ':
יפה שעה סוף שעה"כ דף ט' ע"ג אות כ"ט:

באתי לגני א' דף ק"א ע"ב על הסידור דף ק"י ע"ב ד"ה אחר בירור הקטנות: ... לפי קו"ד אין מקום לכוון בזה... ואיני יודע אם הוא טעות סופר ובסידור כתב יד לא נמצא (ביר"א לא נמצא אך בסידור הרד"ם נמצא וכן בסידורינו)

שערי רחמים ב' שאלה קנ"ז: אולי לא שייך לענינו.

פרי עץ חיים דף נ"ט ע"ד: הלשון דומה לשער הכוונות ויש דברים שם ברורים יותר. ע"ש.

אוצרות חיים דף ל"ז ע"א אש"ל אות ו': על מה שכתוב בשעה"כ דף ל"ח ע"א: ... ולכן הם בבחינת כריעות וזקיפות כדי להוריד משרשי הארבע מוחין אשר בכתר ממש וכו'... רוצה לומר משרשי המוחין דכתר דיססו"ת לשורשי המוחין דז"א ודנוק'...
בית לחם יהודה א' דף קי"א ע"ב: שורשי המוחין שבכתר הם האוירא... ע"ש.

שער הקדמות דף ל"ה ע"א שורה ד. ל': יש גולגלתא שהיא עוטפת את המוחין מלמעלה רוחנית ויש עוד גולגולת נוספת שהיא הגולגולת שאנו רואים והיא חיצונית כתר והיא חופפת על המוחין עיין שם באורך וזה לא כמו מבוא שערים.

של

כוונות החול

מבו"ש דף כ"ג ע"ב: ד.ה. והענין... משמע ממה שכתב הוא שהגולגולת שאנו רואים היא שחופפת על שורשי המוחין של הכתר שהם האוירא והיא נמצאת תחת הגולגולת הזאת....

אוצרות חיים דף ל"ז ע"ב: מביא בתחילה את מה שמשמע משעה"ק שהמוחין הם למעלה ובסוף הפרק מביא שמועה מעין מבו"ש... ועיין מ"ש בדרוש ג' ראשין אתגלפאן דא לגו מן דא ודא לעילא מן דא הנז' **באדרא זוטא דף רפ"ח ע"א** ושם תבין ענין מוח זה שבכתר שהוא מלבד המוח עצמו מה ענינו .

שע' מאמ"ר דף מ"ט ע"א שורא לעילא מן דא: פירוש על האדרא הנ"ל... ע"ש.
ע"ח א' דף ע"ה ע"ג מ.ב.: בעינין הי"ב פרצופים... ע"ש.
נה"ש דף ז' ע"ג ד.ה. זה הכלל:
ע"ח א' דף ק"ח ע"ג פרק ז':
מזכיר שלום מערכות מע' הנון אות ט"ו ט"ז:

מקורות נוספים בענין יחוד הנר

שעה"כ דף ק"ח ע"ד: וכן דף צ"ז סע"ב: וכן דף ל"ח ע"א:
פריע"ח דף ק"ט סע"ב: 7 שורות מלמטה
נה"ש דף מ"ה ע"ד אות מ"ו: וכן דף י"ג ע"ד: וכן דף ז' ע"ד:
עולת תמיד דף מ"א ע"ב:
שעה"ק דף צ"ה ע"ד:
ע"ח א' דף ע"ה ע"ג מ.ב.: וכן ע"ח דף ק"ח ע"ג פרי' ז' מ"ק:
אוצרות חיים דף ל"ז ע"א – ע"ב אש"ל אות ו': בענין שורשי המוחין
עלי נהר החדש דף מ"ח הגהת השדה אות פ"ה:

כוונת המברך את עמו ישראל בשלום אמן מלבוש חשמל

שעה"ק דף נ"ג ע"ג שורה 18 מלמעלה: ודע כי בכל עולם מן ד' העולמות אצילות בריאה יצירה עשיה יש מלבוש ואור מקיף א' הנקרא חשמל של העולם ההוא, אמנם אינם שוים, רק כל א' הוא כפי מדרגתו כי חשמל דאצילות זך מכלם, ושל עשיה עב וגס יותר מכולם... ולכן אחר סיום תפילת י"ח אנו חותמין בא"י המברך את עמו ישראל בשלום אותיות **מלבוש**... ולכן אנו אז ממשיכים אותו חשמל הנקרא מלבוש הנרמז באותיות בשלום כדי שלא יתאחזו בהם הקלי'...
סידור היר"א א' עמ' 719: בשלום אותיות מלבוש להלביש כל האורות... שלא יתאחזו הקלי'... ע"כ משמע שזה חשמל של האצילות. ע"ש.

פרי עץ חיים דף ס' ע"א: ד"ה בברכת המברך את עמו ישראל בשלום. נמצא בליקוטים בשלום גימ' חשמל והם כמנין **שע"ח** נהורין גימ' **מלבוש** כי זה

שלא

כוונות החול

הוא מלבוש ומקיף אל הקדושה שלא ישלטו החיצונים, והוא כיסוי לכל ד' עולמות אבי"ע כל אחד לפי מדרגתו, כך הוא יותר עב מחברו. ועשיה הוא יותר עב מכולם כי שם עיקר אחיזת החיצונים לכן אחר תפילת י"ח שהמשכנו האורות של הקדושה ואז כדי שלא ישלטו החיצונים אנו מסיימין במלה בשלום שהוא אותיות מלבוש גימ' חשמל. כנ"ל. ע"כ.

סידור הרש"ש ח"ב דף ק"י ע"ב: המברך את עמו ישראל בשלום. יש מתחת לזה ב' היות דע"ב וכתוב ח' חיוורתי מתחת לזה אלף למד אלף למד ש"ע וביניהם גימ' מלבוש. ותחת זה יש הויה אדנות, זו"ן, וכתוב: "להלביש בהם זו"ן ועולמות בי"ע ונר"ן שלו", ותחת זה כתוב בריאה דבי"ע אל שדי, יצירה דבי"ע אל הויה, עשיה דבי"ע אל אדנות. ע"כ בסידור שלנו.

צריך להבין מה הם השמות הויה אדנות וג' אל ?

סידור א' דף כ"א ע"ב: בברכת מלביש ערומים יש הויה אדנות וכתוב שם "שם החשמל"

סידור הרב וידאל קוינקא: בכוונת בשלום כתוב: "חשמל שילוב הויה אדנות" ליד הצירוף.

ע"ח ב' דף קי"א ע"ב: שורה והוא... לכן הוא שם יאהדונה"י כי זהו שם החשמל כנז"ל...

ע"ח ב' דף קי"א ע"ג: שורה הויה... כי הרי חשמל יאהדונה"י...

תיקונים תיקון י' דף כ"ה ע"ב: ... וכד אתכלילן תרין אנפין דיליה ותרין דילה, וארבע דרועין דתרויהו, אתמר בהון וארבע פנים לאחת, וארבע כנפים לאחת מהם, ואינון ארבע אנפין יהו"ה, ארבע גדפין אדנ"י, בחבורא חדא יאהדונה"י. כד מתחברן אתוון אקרי חשמל"ל...

מי עושה את החשמל של זו"ן ומי מאיר בו ?

נה"ש דף כ"ב ע"ד שורה ביניקה: ... מלבד הצלם ההוא הנמשך לזו"ן נמשך עוד דוגמתן מלבוש לזו"ן מחיצוניות הכלים ההם דאו"א... והוא מלביש ומקיף לפרצוף ההוא דזו"ן מכל צדדיהם וסביבותיהם ומתחת רגליהם ע"ג עור שלהם והוא בערך זו"ן נקרא מלבוש דצפרנים והוא כתנות אור והוא נקרא חשמל ושמו הויה אדנות... ע"ש. (מכאן משמע שהחשמל הויה אדנות בא לזו"ן מאימא...)

נה"ש דף כ"ג ע"ב ד"ה והנה: והנה ב' בחינות המלבושים האלו נתקנים בכל לילה ע"י נוקי קדישא דז"א דאצילות... כשנמשכים המוחין חדשים לזו"ן בחצות... וגם נמשך עמהם מחיצוניות נה"י דאו"א, החשמל שהוא מספר מלבוש ושמו הויה אדנות, להלביש לזו"ן... הנה עתה בברכת מלביש ערומים והנותן ליעף כח, יכוין להמשיך לפנים של המלבוש הנז' דזו"ן שע"ח ריבוא

שלב

כוונות החול

נהורין... מאנפין עילאין דא"א לפנים דזוין. ע"כ. ע"ש. (כאן יש המשכה לפנים דזוין מפנים דא"א, בסידור בכוונת מלביש ערומים, כתוב לפנים דמלבוש. ובסידור בכוונת בשלום כתוב להלביש זוין, והשאלה האם הארת חשמל דא"א הוא לכל הגוף או רק לפנים כמו במלביש ערומים?)

מה הם השמות המופיעים בבי"ע אל שדי אל הויה אל אדנות?

שעה"כ דף ל' ע"ד ד"ה האל: תכוין כי אחר שנכנסו בז"א ג' מוחין עילאין דמצד אימא והשלשה מוחין תתאין דמצד אבא כבר נגדל ז"א ונקרא גדול ומתחיל לצמוח שער זקנו... זה התיקון העליון הנקרא א"ל הוא מתפשט בג' עולמות בי"ע והוא מנהיג כל העולמות בי"ע כמבואר אצלינו והוא סוד אל שדי בבריאה אל הויה ביצירה אל אדנות בעשיה... ע"ש.

שער הפסוקים דף ו' ע"ד: ד"ה ונחזור... דע כי אברהם הוא בחינת החסד הנקרא אל בסוד "חסד אל כל היום..." אברהם גימ' ח' אל... התיקון הא' נקרא אל... ונדע כי בכל פאה מהם נכללו ג' שמות א"ל שהם תלת עלמין היוצאים מן התיקון ההוא כמבואר אצלנו באדרת נשא והם **אל שדי דבריאה ואל הויה דיצירה ואל אדנות דעשיה** והרי הם ששה שמות א"ל בשתי הפאות, ועוד יש שתי שמות אל בתיקון השביעי שהוא תרין תפוחין תרין אנפין קדישין כמ"ש אצלינו כי לכן הם ש"ע נהורין באנפין דאריך כנגד ב' שמות א"ל במילוייהם אשר שם, **והרי נשלמו ח' שמות א"ל שהם בגימ' אברהם** (כל בחינת שמות אל להכפיא לחיצונים)

אדרא רבא דף קל"ב ע"א אות ז' ביין הרקח: ... ושרותא דתקונא קדמאה תלתין וחד קוצי שקילן אתמשכן עד רישא דפומא... תלתין וחד קוצי שקילין דהוו בתקונא קדמאה תקיפין לאכפיא לתתא כחושבן א"ל מהו א"ל תקיף, יכול... (ע"ש באורך עם פירוש הרב פתא"ה על התפשטות א"ל זה לג' עולמות בי"ע.)

שעה"כ דף מ"ה ע"ג וע"ד: א"ל הכופה אותם שם בסוד "ואל זועם בכל יום ולא נזעם, זועם אל הדינין וכופה אותם... ונקה

בירור המ"ן ושליט נחית וסליק (שני"ס)

ע"ח ב' דף ס"ה ע"א: עניו מ"ן מה ענינם והנה נודע כי כמו שהאיש נותן מ"ד לאשתו ונמשכין מן המוח שלו כן ג"כ מן האשה מן מוח שלה יורדין מ"ן ברחם שלה ומאלו מ"ן ומ"ד הנמשכים מן המוח של הנקבה והזכר מהם ממש נוצר הולד שהם הנשמות... ע"ש באורך. עיין גם פירוש הרב בית לחם יהודה על הדרוש.

מבו"ש ל"ו ע"א ד"ה ונחזור: מקביל לעי"ח הנ"ל ע"ש באורך

ע"ח ב' דף ס"ה ע"ג: ... ולכן כאשר המחשבה עליונה שהיא חכמה סתימאה דברישא דע"ק רצה לתקנם אחר שנתקן א"א בתקונים שלו (ע"כ שלב א'

כוונות החול

שלג

תיקון פרצוף ע"י בירור מז' מלכים (ואז יצא האור) זה שלב ב' בחינת דומיא (דשליט) שלו ע"י המעטת האור שלו בסבת אותם התקונים כנודע ועי"כ היה כח באלו המלכים להחיות ולקבל אור העליון ואז המחשבה עלאה (כאן זה דומיא דנחית שלב ב') מוחא סתימאה דברישא דבעתיקא האיר בהם, ועי"ז נבררו אלו המלכים ואז היותר מובחר (כאן זה דומיא דסליק שלב ב') שבהם שהוא בחינה שיש בהם מא"א עלו בסוד מ"ן והובררו והשאר נשאר למטה.

ודע כי אותה הבחינה שעלתה בא"א הם בחינת השערות שבדיקנא דיליה כנודע כנזכר באדרא בתקונא קדמאה הנקרא א"ל אשר בו ג' עלמין שהם ג' מלכים אלו מהז' מלכים והם בלע יובב וחשם ואלו השערות הם נמשכים ממוחא סתימאה עצמה כנודע... עיין יפה שעה (א) (ועיין שער המצוות דף ס' ע"ב במצות לא יבוא ממזר).
שע' מאמ"ר דף ל"ג ע"ג ד"ה ונבאר : ע"ש באורך.

אדרא רבא יין הרקח דף מ"ח ע"ב אות י"ז :

שע' מאמ"ר דף מ"ג ע"א :... ועתה נתבאר איך התחילה הדיקנא להתפשט מן מו"ס דא"א. והנה ההוא מוחא כלול מעשר ספירות (מו"ס נתקן מהבירור הראשון והוא יורד ע"י המלכות תחילה לברר את הבירור הב' לעשות הדיקנא. וברדתו להתפשט (לעשות) בדיקנא דיליה הנה הראשונה המתגלית היא בחינת ספירת המלכות (והוא מקיף א"ל זועם) והיא המוציאה תחילה את התיקון הראשון אשר בדיקנא הנקרא א"ל (והוא א"ל רחום וחנון בחינת השערות) שהוא ראשון שבי"ג תיקוני דיקנא כמ"ש אל רחום וחנון... וכבר ידעת כי המלכות נקראת א"ל בסוד ואל זועם בכל יום כנז' בפי' ויקרא ולכן גם התקון הזה הראשון נקרא א"ל ולכן יש בו תלתין וחד קוצין בהאי תיקונא קדמאה כמנין א"ל. ואמר כי בזה התיקון הראשון הנקרא א"ל (אל רחום וחנון) שיצא מן המלכות (שהיא מקיף א"ל בסוד אל זועם) בזה התיקון יצאו שלשה עולמות הנ"ל, שהם השרשים של שלשה המלכים בלע יובב חשם, אשר עתה נתקנו אלו השלשה עלמין ויצאו עם זו המלכות, ע"י הבירור השני אך אחר התיקון ירדו בסוד שני"ס לבירור שלישי לתקן בי"ע. ולהיות כי זה התקון נקרא א"ל נמצא שכל עולם מהם נקרא א"ל.

המלכות היא היוצאת ראשונה עושה את התיקון הראשון עם הג' עלמין שבו, אחרי שעושה דומיא דשני"ס והם מתקנים ומאירים אחר כך את עולמות בי"ע. עיין מקום **בינה דף פ"ט ע"א :** ודע כי אותה הבחינה שעלתה וכו' פירוש ששרשם בבחינה תחתונה של דיקנא כי שם א"ל הוא מלכות דחכמה דכתר וכל בחינת שערות וכלים שהם בחינת מדות ושיעורים הם לצורך בי"ע כי לבחינת אצילות אין צריך כלי. עיין **שער הגילגולים עמ' ש"ב :** שהתיקון הראשון נקרא א"ל ע"ש. וכן **ליקוטים דף ה' ע"א למטה :** ועוד **מבו"ש דף כ"ז אע"ב** וכן **דב"ש דף ע' אע"ג :** עיין שם באורך.

מבו"ש דף כ"ט ע"ד שורה נוצר : מה שאמר שליט ונחית וסליק... עיין ביאורו שם. ועוד בהמשך בפרק י"ו שם מבאר את השלב הג' ירידת ג' עלמין

שלד

כוונות החול

שבתיקון א"ל להאיר למטה בבריאה ושם כתב: ומה שלא היה יכול להיות למעלה באו"א בבחינת שלשה מלכים אלו ירדו למטה בג' היכלי זכות דבי"ע ושם הליבו ונעשו מלבוש לג' עלמין דבחינת אריך כנ"ל... ע"ש.

יש ג' מוקדים שונים, וג' מיני בירורים שונים, וג' תוצאות.

א- המוקד ע"ס דא"ק, בירור מז' מלכים, לעשות פרצוף.

ב- המוקד מוחא סתימאה, בירור מז' מלכים, לעשות דיקנא, או נשמות. זה דומיא דשני"ס.

ג- המוקד מתיקון א"ל, בירור מג' מלכים בלע יובב חשם, לתקן בי"ע ע"י שני"ס.

מבו"ש דף כ"ט ע"ב: יש שורשים שהם ג' עלמין ג' א"ל בתיקון הראשון ויש ג' עלמין למטה הנתקנים ע"י ענפים ג' עולמות בי"ע שורשם בא"ל... ע"ש.

יעקב ורחל המתיחדים מי הם

בעניין יחוד בשים שלום שכתוב יעקב ורחל, צריך להבין מי הם יעקב ורחל אלו, שכן יש ג' אפשרויות.

(1) יעקב שבפנים^ש עם רחל עטרת דב"ן, צד שמאל של האחי.

(2) יעקב שבפנים עם רחל שהיא יעקו"ר עטרות של מ"ה וב"ן^ש.

(3) יעקב עם רחל, שהם עטרת דמ"ה עם עטרת דב"ן.

שעה"כ דף ל"ג סע"א – ע"ב: ... מלך עוזר ומושיע... וכו' משמע שעם יעקב שבפנים, וכן בשעה"כ דף ל"א ע"ג: ... משמע שיעקב שבפנים, עיין סיכום אל עליון לעיל.

חזרת הש"ץ

שעה"כ דף ל"ח ע"ב: ... בחזרת העמידה של ש"ץ דע כי כונת חזרת העמידה הוא ממש כדרך אשר נתבאר בעמידה של לחש ואין הפרש ביניהם כלל זולתי שאז היתה שיעור קומת יעקב ורחל מן החזה ולמטה דז"א... ועתה הם עולים כנגד חג"ת דז"א כמו שנבאר ונמצא כי בתח"ל הכל היתה רחל אחור באחור עם ז"א... ואמנם עתה צריכה לעלות עוד שלשה מדרגות אחרות שהם חג"ת דז"א ולכן צריך עתה פ"א לחזור ולעשות כל אותם התיקונים הנז' ממש פעם אחרת... ולכן חוזרין העמידה עצמה ממש אבל יש הפרש ביניהם שהראשוני היתה בלחש לפי שהיתה עדיין למטה במקום נה"י דז"א אשר יש שם פחד ואחיזה לחיצונים והקליפות כמו שמצינו להרשב"י ע"ה בזוהר מגזם מאד בענין המשמיע קולו בתפלתו שהקליפו' אוחזו' בתפלתו יען הוא במקום תחתון אבל עתה בעלות' אל חג"ת דז"א אין שם פחד מן הקליפ' ולכן

^ש יעקב זה שבפנים הוא אחוריים של אבא (יש"ס) ומקבל הארותיו מיסוד דאבא שבתוך ז"א המאיר לו לפנים. וראה שע"ר ב' ש' קכ"ג. וכן בסידור כתוב והגדילה של יעקב הוא לפני הכוונה בפנים.
^ש זו השיטה הפשוטה ורווחת, והיא סברת רבי אברהם עדס.

כוונות החול

שלה

אומרים אותה בקול רם ... ואמנם יש בזה **מקום שאלה** והוא כי מבשרנו נחזה אלוה שהיסוד של הנקבה אינו ארוך והוא מסתיים למעלה בין תרין פרקי קדמאין דנצח והוד שלה. והנה ב' פרקי קדמאין דנ"ה דאימא מתלבשין בחו"ב דז"א וא"כ היסוד דאימא היה ראוי להתלבש בדעת שלו בלבד המכוון בין חו"ב שלו וא"כ איך ירד יותר למטה ונשתלשל עד החזה דז"א שהוא באמצע תרין פרקין תניינין דנ"ה דאימא. אבל הענין הזה יובן **בסוד והאם רובצת על האפרוחים** ... אמנם נשאר זקופה ועי"כ נמצאו כל חגי"ת דז"א באורות מגולים כי היסוד דאימא איננו רק בדעת דז"א. וכיון שחגי"ת דז"א הם אורות מגולים **לכן יעקב ורחל גם הם מסתלקים ועולים עד שם בחגי"ת דז"א** וכפי גודל שיעור מקום אורות המגולים בז"א כן הוא גודל גובה קומת יעקב ורחל ולכן **עתה הם נגדלים יותר ועולים עד כנגד חגי"ת דז"א**. והרי נתבאר ענין טעם חזרת העמיד' דש"ץ וטעם היותה בקול רם :

בעניין בינה חכמה לחש וחזרה או נה"י חגי"ת.

יפה שעה בסוף שעה"כ דף י' ע"ג אות א'

שמן ששון ג' דף נ' ע"ב : ...

ע"ח שע' ל' פ"ה : ...

שמן ששון ג' דף נ' ע"ב אות ז' : ...

שערי רחמים ב' ש' קס"ט, ק"ע, קע"א ... ע"ש.

בעניין אם צריך להשמיע לאוזנו עולת תמיד דף מ"ג ע"א

כוונת אמן

שעה"כ דף מ"ב ע"א : ... כוונת אמן שעונין הקהל אחר חתימת כל ברכה מפי הש"ץ ודע כי יש מדרגות בעניית אמן אם אמן של ברכת המצות והנהנין ואם אמן של ברכות העמידה והתפלה ואם אמן של הקדישין ובתחילה נבאר ענין כולל לכולם ואח"כ נבאר החילוקים שביניהם **וזו היא הכוונה הכוללת לכולם**. הנה נודע מה שצריך לכוין בתיבת אמן שהוא ענין חיבור ב' שמות **ידוד ואדני** ביחד לזה **יאהדונה"י** שהם בגימ' **אמן**. אמנם במלת אמן יש ג' אותיות וצריך לכוין הכוונה הנז' **ג"פ בג' אותיות אמן** ולכן צריך להודיע בתחילה היכן רומזים אלו הג' אותיות אמן ובוה יתבאר לך מאמר א' של הזו' **פ' וילך דרפ"ה ע"ב** ר"ש אמר : **אלף** עמיקא דבירא דכל ברכאן מתמן נפקי ונבעין ומשתכחין. **מם פתוחה** נהרא דנגיד ונפיק ואקרי מם והוא רזא דתנין מם פתוחה. **מם סתומה** כמה דאוקימנא **לסרבה המשרה**. **נון פשוטה** כללא דתרין נונין **נון כפופה** כללא דאות ו' כללא דנון כפופה בגי"כ כללא אקרי **נון ואו נון** כו'. ובתחילה צריך לבאר מציאותם ואח"כ נבאר לשון המאמר הזה.

דע כי אות **אלף** של אמן רומזת **בת"ת דז"א** והוא גופא דיליה ואות **מם**

רומזת **ביסוד דז"א** ואות **נון** פשוטה רומזת במקום **החלל שבין תרין ירכין**

נ"ה דז"א ממקום שנסתיים היסוד משם ולמטה כנודע כי נ"ה מתפשטין

לאורכן יותר משעור אורך היסוד ושם באותו חלל שבין נ"ה הוא כעין צורת

שלו

כוונות החול

נון פשוטה ונמצא כי ג' אותיות אמן כולם הם בקו האמצעי דז"א והתחלתם מת"ת שבו ולמטה. והענין הוא כי ענין אמן הוא חיבור ז"א בנוק' הויה באדני שעולים בגי' אמן כנ"ל והחיבור הזה אינו מתחיל אלא מן הת"ת דז"א ולמטה כי התחלת פרצוף רחל הוא מן החזה ולמטה מחוברים אחר באחור שניהם יחד :

שעה"כ דף מ"ב ע"א:..... וכבר ידעת מ"ש בתיקונים על וכנפיהם פרודות כו' בדף ל' תיקון י"ח כי זו"ן הם מתפרדים זה מזה בבחי' הזרועות שהם החו"ג ובבחי' הרגלים שהם נו"ה כי כולם נק' בחי' כנפים והטעם הוא כי להיות ז"א גדול וגבוה בקומתו יותר ממנה אין זרועותיהם מכוונים ביחד ולא שוקיהם כי שיעור כל קומתו הוא מן החזה שלו ולמטה ולכן כנפיהם פרודות ואינן מחוברות יחד אלא בקו האמצעי לבד ושם מתחברים יחד בסוד שם יאהדונה"י שהוא בגי' אמן שהוא בגי' מקומות קו האמצעי כנז' ולא במקום אחר

ונבאר עתה ענין התחברם יחד בגי' אותיות אלו של אמן כי הנה אות אלף הוא בת"ת דז"א ששם מתחברים זו"ן יחוד ראשון כי מצד פנים הוא בחי' ת"ת אל ז"א ומצד אחר הוא בחי' כתר אל נוק' ואות מס' הוא ביסוד יחוד שני כי מצד פנים הוא בחי' יסוד אל ז"א. ומצד אחר הוא בחי' דעת אל נוקביה דז"א, ואות נון פשוטה היא באותו החלל שבין תרין ירכין כנ"ל... ומה שבולט ממנו לחוץ הוא מתנוצץ לצד האחר דז"א ושם נעשה ממנו גופא דאמצעיתא דרחל נוקבא דז"א... וזהו הטעם שאמרנו לעיל שצריך לכוין חיבור יאהדונה"י באות א' של אמן ובאות מס' וכן באות נון פשוטה...

למדנו שיש גי' מקומות ששם יש ייחוד ואלו הם :

- 1) אות אלף הוא בת"ת דז"א ששם מתחברים זו"ן יחוד ראשון כי מצד פנים הוא בחי' ת"ת אל ז"א ומצד אחר הוא בחי' כתר אל נוק'.
- 2) אות מס' הוא ביסוד יחוד שני כי מצד פנים הוא בחי' יסוד אל ז"א. ומצד אחר הוא בחי' דעת אל נוקביה דז"א.
- 3) אות נון פשוטה היא באותו החלל שבין תרין ירכין כנ"ל... ומה שבולט ממנו לחוץ הוא מתנוצץ לצד האחר דז"א ושם נעשה ממנו גופא דאמצעיתא דרחל נוקבא דז"א

שעה"כ דף מ"ב ע"א:..... אשר כבר הודעתך בענין גי' גלגלים של שת והבל ומשה בפי שופטים בשער המצות במצות לא ירבה לו נשים איך מפי היסוד דז"א נמשך ויוצא משם התפשטות הבל א' ואור גדול היוצא משם ונמשך ומתפשט בין הרגלים ועיקר אור זה יוצא מפי היסוד דאבא הגנוז ומלובש תוך היסוד דז"א כנודע ואין גילוי גמור אל פי היסוד דאבא אלא שם בלבד ואעפ"י שגי"כ יוצא דרך שם הארה גדולה מן ז"א עצמו עכ"ז עיקר הארה אשר שם הוא מצד יסוד אבא אשר אין לו גלוי אחר אלא זה בלבד. וענין הארה זו נחלקת לב' חלקים שהם ד'. הראשונה הוא הבל היוצא מיסוד דאבא ונחלק לב' חלקים והא' הוא לצורך יעקב כי הנה כתר דיעקב הוא בת"ת דז"א ודעת דיעקב הוא ביסוד דז"א ושאר התפשטות גופא דיעקב והת"ת שלו אין לו אחיזה

כוונות החול

שלז

וסמיכה כנגדו בז"א וא"כ מהיכן נאחו ונעשה. אבל הענין הוא כי הנה זה ההבל והאור היוצא מיסוד דאבא דרך פי היסוד דז"א ומתפשט ביושר באמצע בין תרין ירכין דיליה משם בולטת ונוצצת ההארה ההיא לצד פנים דז"א ושם נעשה גוף יעקב. אמנם ההארה וההבל בעצמו אשר שם באמצע בין תרין ירכין דז"א הוא בחי' הבל בן אדה"ר שהוא גלגול ראשון של משה. ועוד יש הבל אחד היוצא מיסוד דאימא ג"כ מבחי' החו"ג אשר בה דרך פי היסוד דז"א ויוצא גם הוא לחוץ בסוד הבל בין תרין ירכין וגם זה נחלק לבי חלקים ההבל בעצמו שבין בי ירכין הוא בחי' קין בן אדה"ר בסוד ג' גלגולים שהם קין יתרו מצרי כמבואר אצלנו. ומה שבולט ממנו לחוץ הוא מתנוצץ לצד האחור דז"א ושם נעשה ממנו גופא דאמצעיתא דרחל נוקבא דז"א אשר גם זו אין לה סמך ואחיזה כנגדה בז"א אלא בהבל הזה....

משמע מכאן שיש שני הבלים שיוצאים מיסוד דז"א והם בי שהם ד'.

1) הבל היוצא מיסוד דז"א מיסוד דאבא א) הוא עיקרו לבנות פרצוף יעקב מצד פנים. ב) הוא בחינת הבל בן אדה"ר.

2) הבל היוצא מיסוד דז"א מיסוד דאימא שהם בחינת חסדים וגבורות א) בחינת קין בן אדה"ר. ב) מתנוצץ בצד האחור לבנות גופא דרחל נוק' דז"א.

שעה"כ דף מ"ב ע"א: ... ונחזור לענין ראשון כי הרי ביארנו ענין נון של אמן איך היא רומזת בזה ההבל היוצא מיסוד דז"א עצמו ונקרא הויה מצד פנים וכנגדו מאחור נעשה גוף הנקבה הנקרא אדני והרי זה יחוד שלישי וזהו הטעם שאמרנו לעיל שצריך לכוין חיבור יאהדונה"י באות א' של אמן ובאות מס' וכן באות נון פשוטה. ובזה ית' לך מאמר דפי' וילך הנ"ל רש"א אלף עמיקא דבירא וכו' פי' כי הנה הודעתך כי עמיקא דבירא הוא פי היסוד דאימא עלאה שנפתח במקום החזה דז"א ולכן אות אלף היא שם כנגד אלף דאהיה שהוא אור היוצא מן בינה הנק' אהיה מפי היסוד שלה תוך החזה דז"א כנודע כי ז"ס אלף שבתוך מילוי הואו של שם ההויה דאלפין כי אות האלף היא כנגד השליש האמצעי דת"ת דז"א שהוא מקום החזה אשר שם פתיחת פי היסוד דאימא הנז' הנקרא שם אהיה.

מס' פתוחה נק' נהרא דנגיד ונפיק זהו יסוד דז"א אשר הוא פתוח וכנגדה מאחוריו הוא הדעת דנוק' רחל הנקרא מס' סתומה בסוד הדעת הסתום ונק' מס' סתומה נון פשוטה וכפופה הם באותו חלל דבין בי ירכין כנ"ל והנון פשוטה היא כנגדו שהוא פשוט וישר מתפשט באמצע. וכנגדו מאחוריו הת"ת דנוק' הנאצל ממנו כנ"ל והוא נק' נון כפופה שהוא ת"ת דנוקבא:

מכאן מבואר שהשלשה מקומות הם כנגד אותיות א. מ. נ. א' בת"ת דז"א. א' בכתר דנוק'. מ' פתוחה יסוד דז"א. ס' סתומה דעת דנוק'. נ' כפופה ת"ת דנוק'. נ' פשוטה ההבל שבין בי ירכין.

שעה"כ דף מ"ב ע"ב: ... ונחזור לענין כוונת אמן כי הנה נתבאר כוונתו איך היא להוריד אור עליון מן אימא עלאה אל זו"ן באותם הג' מקומות שמתחברין יחד. וכל זה הוא בכוונת אמן דשאר ברכות אבל בכוונת אמן דחזרת עמידה דש"ץ אינו כך לפי שאז כבר חזרו פב"פ ואין שם החיבורים הנ"ל דבחי' אחור באחור ולכן צריך לחברם

כוונות החול

שלח

בג' מקומות הנ"ל בבחי' היותם פנים בפנים ועכ"ז עיקר הכוונה היא ע"ד הנ"ל והוא במה שהודעתיד כי כל דבר שבקדוש' בכל מקום שהולך אף שמסתלק מאותו מקום מנחת שם במקומ' רושם א' ואינו זז משם לעולם ונמצא שאעפ"י שהוא עתה פב"פ אנו אומרים אמן להאיר אותם הג' רשומים הראשונים שנתרשמו בהיותם אחור באחור ושם היא כוונת האמן והנה מורי ז"ל היה רוצה לפרש לנו איך אות אלף מורה על שני שמות הויה ואדני כנז' וכן אות מס וכן אות נון אבל לא ביאר רק אות האלף. ואף גם אותה אלף שכחתיה אלא מתוך קצת סימנים נלע"ד שזהו מה ששמעתי אעפ"י שאיני זוכר ולכן לא אמנע מלכותבו. הנה שם ההויה דמילוי אלפין דמ"ה מקומ' הוא בקו אמצעי דז"א כי בדעת שבו יש שם מ"ה א' הקושר ומחבר עמו את החכמ' ואת הבינה ובת"ת יש ג"כ הויה אחרת דמ"ה וקושרת ומחברת עמו חו"ג. וביסוד יש הויה דמ"ה וקושר ומחבר עמו את הנ"ה. ונודע כי ידוד בנצח לימין ואדני בהוד לשמאלא ולכן דכורא עומד בנצח והנוק' בהוד והנה בחי' הויה דמ"ה אשר בת"ת חצי של זו ההויה היא ידוד וחצי בחי' אדני כי בחצי הת"ת בצד ימין הקרוב אל החסד הוא שם ההויה. ובחצי הת"ת השמאלי הקרוב אל הגבורה הוא שם אדני. והענין הוא כי חצי ההויה היא יוד הא ועומדת בצד ימין הת"ת והנה יו"ד ה"א גי' ידוד והרי איך יש שם ההויה בימין הת"ת. ואם תצייר אות אלף שבמילוי הא ראשוני הנז' בציור יוד כזה א' הוא כי ועם כ"ה הנז' הרי הם מ"ה דאלפין. גם אם תצרף עמו הכללות יהיה מ"ו שהוא מילוי ההויה דע"ב דיודין כנודע שהוא מצד הימין אמנם החצי הויה שבצד שמאל הת"ת היא ב' אותיות אחרונות ואו הא והם בגימטרי' י"ט כמנין חוה שהיא הנקב' אח"כ תצייר שני אלפין שיש במילוי ואו הא. האלף הראשוני בציור יוי א' ואלף השני בציור יוד כזה א' והיא בגי' מ"ו. ועם חשבון הי"ט הראשון הם בגי' ס"ה והרי איך חצי ההויה השמאלי היא בחי' אדני ונמצא כי ציור אות אלף בציוריה שהם בהויה דמ"ה דאלפין שבת"ת זו היא הגורמת לענין זה להיות שתי שמות אלו ידוד ואדני בת"ת והרי איך שם זה של יאהדונה הוא באות אלף של אמן עוד יש חילוק א' בין האמנים הנז' :

ועתה נבאר ענין החילוקים שיש בין עניית אמן של התפלי' והעמידה ואמן של ברכות המצות והנהנין ואמן של הקדי' והרי הם ג' בחי' והנה אמן של הקדיש נקי בחי' חיבוק ולכן צריך

כוונות החול

שלט

בכוונת עניינתו להקדים הנוק' לדכורא שבתחילה תעורר שם אדני ואח"כ שם הויה וזה סדר כוונתו אידהנויה כי הנוק' מקדמת להתעורר בתחלה ואז הוא מחבקה באהבה ולכן אותיות אדני קודמות לאותיות הויה והטעם לפי שהחיבוק קודם אל הנישוק ולכן בקדיש שה"ס החיבוק אז אותיות הנקב' קודמות. אבל ב' חלוקות אחרות של אמן דהמצות והנהנין ואמן דתפלה והעמידה שניהם נקר' נישוק והכונה בהם היא כסדר יאהדונהי ההויה של הזכר קודמת אל האדני שבנקב' והטעם הוא כי כיון שהנישוק הוא אחר החיבוק ולכן אז הזכר מתעורר קודם הנקבה לפי שבפעם הראשונה בלבד שהוא החיבוק קדמה הנקבה להתעורר ומשם ואילך הזכר מתעורר תחילה אמנם בשתי החלוקות האלו אע"פ שהם שוים בענין הנז' שהם בחיני' נישוק עכ"ז יש נישוק שהזכר מקדים לנשק לנקב' ויש נישוק ששניהם נושקים זל"ז ביחד וזה החילוק יש בין אמן דתפלה ועמידה ובין אמן דשאר ברכות של המצות ושל ברכת הנהנין כי החלוקה הראשונה מהן היא שהוא מתחיל לנשק אותה ונשיקה שלו יורדת אצלה. ואח"כ נשיקה שלה עולה אצלו ונמצא שבתחילה ירד יוד של ההויה ואח"כ עלתה אלף של אדני. והחלוקה הב' היא ששניה' נעשי' כאחד וכשמתחיל היוד של הויה לירד מתחלת אלף של אדני לעלות עד ששניהם פוגעים זב"ז בשיקול א' ובענין זה יש חילוק ביניהם. אבל הצד השווה שביניהן הוא שלעולם ההויה גוברת על אדני משא"כ באמן של קדיש כנז' אבל שכחתי איזה חלוקה מאלו השתיים היא של ברכת המצות והנהנין ואיזה היא של העמידה:

והנלע"ד אצלי שבאמן של העמידה הם שוין הנשיקין שלהם ביחד לפי שאלו הם סוד הנשיקין השניים הנעשים בעת הורדת הטפה מן הזכר אל הנקב' והוא בעת העמיד' ואז נושקים זל"ז כחדא ברעותא חדא. אבל האמן דברכת המצות והנהנין הם הנשיקין הראשונים ואז הזכר הוא מתחיל להתעורר ולנשק'. ובזה יתבאר לך מאמר א' בזו' פ' תרומה דקס"ו ע"א בענין בריה דרב ספרא שדילג מאיגרא כדי לשמוע קדיש מפי הצבור והטעם הוא דע לך שאותו החכם בריה דרב ספרא בגלגול הראשון שקדם אליו טעה בענין סוד החיבוק ונתגלגל עתה לתקן מה שטעה אז ונודע כי כל מי שמתגלגל על איזה דבר שקלקל צריך לתקנו עתה בטורח גדול ובמסירת עצמו עליו ולכן כל זמן שלא תיקן החכם הזה את המעוות ההוא לא רצה להתחבר עם אשתו

כוונות החול

שמ

כיון שענין החיבוק הקודם אל הזווג טעה בו בתחילה וכן נראה מלשון הזו' שם כי לטעם זה לא רצה לישא אשתו עד אז ואמנם כאשר בא אל ידו המעשה הזה דעניית הקדיש שהוא בחי' החיבוק העליון כנז' ומסר עצמו על עניית הקדיש שהפיל עצמו מן הגג כנז' על עניית אמן שה"ס החיבוק אז נתקן טעותו הראשון. ואחר שתיקן ענין החיבוק עדיין היה צריך לעשות בחי' הנישוק הבא אחר החיבוק ועשאו ע"י אותם סודות התורה שדרש בפניהם מה שלא היה יכול לעשות קודם שתיקן החיבוק ולכן לא דרש אותם הדרשות של סודות התורה עד שתיקן החיבוק כדי שיבואו הדבריאה כסדרן בתחלה החיבוק ואח"כ הנישוק ואח"כ הזווג עם אשתו :

כוונת אמן בכ"מ שהוא כבר נתבאר עניינו אצלנו באורך אלא ששם ביארתי ששכחתי משא"ל רבי ז"ל בזה ושם כתבתיו בטעות ועתה זכרתיו היטב והרי הוא זה מה ששמעתי אני בעצמי מפי מורי ז"ל בעצמו ולא ע"י זולתו. דע כי שם ההויה הוא בחסד דז"א ושם אדני בגבור' ושתי השמות הם בת"ת עמודא דאמצעיתא כנז' בתיקונים ואלו הב' שבת"ת אינם השנים שבחוי"ג אמנם הם שמות אחרים מלבד אותם שבחוי"ג ועד"ז הם הויה בנצח ואדני בהוד ושניהם ביסוד וכן במלכות יש שנים ידוד ואדני ועיי"ש במ"ש שם מה ענין ידוד ואדני שיש במלכות ואיך נרמז בסוד ך' פשוטה של אמן והנה זה שאמרנו שיש בת"ת יהו"ה ואדני הוא בחיבור החוי"ג בהתחברותם בת"ת כי יש ידוד ואדני ג"כ בעצמות ת"ת ולכן תמצא שבהויה דאלפין דמ"ה שהיא בספירת הת"ת לבדה כנודע הנה אות אלף שבתוך מילוי אות ואו אם נמנה משם ולמטה הם ג' אותיות וה"א והם בגי' י"ב וה"ס י"ב אותיות אדני במילואו והרי איך שם אדני נרמז משמאלא של הויה דמ"ה דאלפין ר"ל בסופה וכן שם הויה נרמז מימין ההויה דמ"ה ר"ל בתחילתה כי לעולם ההתחלה היא בימין וזה עניינו כי הנה מתחילת ההויה דמ"ה עד אות אלף הנז' שבתוך מילוי אות הואו הם ו' אותיות יוד האו שהם בגי' ל"ב וה"ס ארבע אותיות פשוטות של שם ההויה וכ"ח אותיות מילוי המילוי שלהם והרי נתבאר איך שם ההויה מימינא ושם אדני משמאלא ואות אלף באמצעיתא דילהון גם יש בו הויה ואדני באופן אחר והוא כשתחלק שם מ"ה לחצאין יהיו כ"ב מכאן וכ"ב מכאן וא' הכולל הרי מ"ה והנה הכ"ב שמכאן הם כ"ב אותיות שיש בשני שמות ידוד ואדני במלויים וכן כ"ב מכאן והם

כוונות החול

שמא

ג"כ ע"ד הנז' וא"כ הרי שבהויה דמ"ה נרמזו בו ב"פ כ"ב שהם ב"פ ידוד ואדני שיש בו והוא בחי' חו"ג הנכללי בו ונעשים בו ידוד ואדני פעם אחת ועוד יש בו בעצמו הויה ואדני פעם אחרת בעצמותו. גם דע כי מלוי הויה דיודין דע"ב שבאבא היא מ"ו וזו היא בחי' הטפ' דאבא שירש הבן משל אביו. וזה המ"ו של מלוי הנז' מצויר בצורת א' שנק' א' אחת שצורה ב' יודין וואו שהם בגי' מ"ו ג"כ בהיות היודין מליאים הם כ' כ' ואות הואו בלתי מלוי ולכן אמרו בתיקונים שאות אלף שבחכמה היא צורת יו וצורת אלף שבבינה היא צורת יוד והנה מכת זה המילוי שהוא מ"ו נעשה ז"א בחי' ההויה דמ"ה דאלפין עם הכולל ג"כ מ"ו ואח"כ כאשר ז"א מגדיל את נוקבא נותן לה המלוי ג"כ שלקח מאבא שהוא מ"ו והמלוי דהויה דמ"ה שלו עצמו שעולה בגימטריא י"ט:

והנה כנגד המלוי שנתן לה מהויה שלו דמ"ה שהיא י"ט לכן נק' היא חוה אשת אדה"ר כי חוה בגי' י"ט ואדם בגי' מ"ה כי מן המלוי שלו נעשית נוק' חוה וכשנותן לה ג"כ המלוי של מ"ו שלקח מאבא אז נק' נוק' אדני כמנין מ"ו י"ט שהם בגי' ס"ה וז"ס ה' בחכמה יסד ארץ כי ה' שהוא ז"א נשתתף עם חכמה הנק' אבא וע"י שני המלויים שלו ושל חכמה שהם י"ט ומ"ו יסד ארץ דהיינו נוק' הנקרא ארץ שהיא שם אדני ובנה את בניינה והגדילה. ע"כ מה ששמעתי אני ממורי ז"ל בענין סוד עניית אמן וזה ששמעתי מזולתו ששמע ממורי ז"ל. וז"ל עוד סוד עניית אמן הנה אמן בגי' יאהדונהי והנה אלו הנקודות הם מלוי שני הויות שהם יוד האו האו יוד האו האו וכללם שביחוד זו"ן גם היא נק' מ"ה ובניקודם זולת אותיות האחרונות הוא ג' ס"ג שעולים לאימא לקבל מוחין ועם ניקוד שני אותיות אחרונות וב' שמות עולים לא"א. אותיות שלאחר אותיות אמן הם בני"ס הוא י' אלהים ובאתב"ש הוא י"פ מ"ב מן מ"ה ומן ס"ג. אמר הכותב ע"כ מצאתי כתוב ונלע"ד שזהו פי' כי הנה שני שמות הנז' בלתי נקודות הם בגי' צ"א כמנין שתי הויות דמ"ה עם הכולל והם כנגד זו"ן כי בהיות נוק' מתייחדת עמו אז ג"כ היא נק' הויה דמ"ה והנקו' שבהם כפי מה שכתובים בתורה ידוד אדני וב' אותיותיו האחרונות אין בהם ניקוד ויש בהם ח' יודין וגי' ווין והם בגימ' צ"ח וכשתחבר האותיות עם הנקו' שהם צ"א וצ"ח יעלו בגי' קפ"ט שהם ג' הויות דס"ג. והכוונה היא שעתה עולין זו"ן הנרמזים באותיות לבדם כנז' אל אימא עילאה הנק' ס"ג

שׁמב כוונות החול

לקבל משם ג' מוחין שהם ג' הויו' דס"ג הנרמזים במספר האותיות והנקודות כנז'. אמר עוד שאם תוסיף ותנקד גם שני אותיות האחרונות כפי מבטא האותיות שהם ה"י יתוספו ג' יודין שהם ל' על הקפ"ט הנז' ויהי רי"ט ועם שני כוללים של שני השמות יעלו בגי' אר"ך לרמוז שאחר שיקבלו זו"ן הג' מוחין מאימא חוזרים ועולים עוד עד א"א הנק' ארך אפים כנודע אמר עוד אותיות שלאחריו הוא בגי' י"פ אלהים ולא הבנתי ענין זה היאך אמר עוד ובאתב"ש כו' ר"ל כי כשתחליף שני שמות הנז' באתב"ש יהיו מתצק פטצם והוא בגי' תתמ"ט כמנין י"פ מ"ב אותיות שיש בה' הויות דס"ג. וה' הויות דמ"ה בפשוטן ובמלויים ובמלוי מלויים שהם תתי"כ והכ"ט איני יודע עניינם ע"כ:

סוגי הקדושות ומה נעשה בכל אחת מהן

יש חמשה סוגי קדושות, שלושה בימי חול ושתיים בשבת. הכוונות בהם דומות, יש שינויים קלים ביניהם. ובכל אחת מהקדושות יש מטרה בפני עצמה.

1) קדושת יוצר שעה"כ דף ל"ט ע"ג... ואמנם ענין קדושת יוצר עניינה הוא

כדי להעלות את המלכות אל עולם הבריאה העומדת בהיכל קה"ק דיצירה כנודע^{שז} ואנו מעלים אותה אל ההוד שבבריאה שהוא נקרא היכל עצם השמים ולכן קדושה זו היא נאמרת ב"אל ברוך גדול דעה" וכו' ונודע כי תיקון ברכה זו הוא בהיכל הזה כנז' בזוהר פ' פקודי ואנו ממשיכים לה הארה ושפע רב וקדושי מג' עליונות דבריאה שהם חב"ד ששם הוא סוד הקדושי כנ"ל בדרוש שקדם.

2) קדושה בתפילת שמ"ע. שעה"כ דף ל"ט ע"ד... אמנם קדושת תפלת העמידה

היא במלכות דעולם האצילות שאנו מעלים אותה עם הת"ת בהוד דאצילות ולכן אחר אשר קבל' המל' הארה מן חו"ג בשני ברכות^{שח} של אבות וגבורות בחזרת התפלה דש"ץ כנ"ל בדרוש שקדם, אז אנו אומרים הקדושה נקדישך כו' כי אז תתחבר אותה ההארה עם הת"ת ואז אנו אומרים קק"ק כו' וברוך כו' וימלוך כו' ע"ד מ"ש בקדושת יוצר ואין הפרש בין שני קדושות אלו אלא

^{שז} צריך להבין איזה מלכות אנחנו מעלים כאן עיין ש"ש בפתח עיניים דף ט"ו ע"ב. ועוד עיין שערי רחמים ח"ב שאלה ס"א. ועיין בהקדמת הקדושה בסידור לפני יוצר. לסיכום קטע זה נעזרתי בספר נקודות הכסף חלק ב' להרב יחזקאל בינג שליט"א.

^{שח} עיין לקמן שכאן הוא לפי דרוש הדעת שהמשכה בקדושה היא מהפרק התחתון דחג"ת שנקרא חג"ת דנשמה או או"א וישסו"ת או תרין עטרין ודעת. וההמשכה בשתי ברכות ראשונות בחזרת הש"ץ היא מב' פרקין ראשונים דחג"ת הנקראים חב"ד דנשמה או עתיק ונוק' א"א ונוק'. אך בקדושת יוצר שאין בה שני מקומות לקבלת השפע, לכן כל השפע יבוא ביחד מחב"ד ומחג"ת. ועיין לקמן בשיטת הרב משען בצדק ושלושם והרב הדא"ה בדעה והכשל. וכן בהקדמת הקדושת יוצר בסידור הרש"ש.

כוונות החול

שמג

שקדושת יוצר היא להקדיש את המלי דבריאה וקדושי דמעומד היא במלי דאצילות...

(3) **קדושה ובה לציון. שעה"כ דף ל"ט ע"ד: ... אבל בקדושת דובא לציון היא סוד ירידת המלכות דאצילות בהיכל קה"ק דבריאה כנודע כי שם מקומה תמיד ולכן אנו צריכין להמשיך לה שפע וקדושה וברכה ולכן אנו חוזרין לומר קדושת קק"ק כו' וברוך כו' ותשאני רוח כו' וימלוך כו' ע"ד הנ"ל בקדושת יוצר ממש. ולכן תבין למה קדושת ובה לציון היא בלשון הקדש ובלשון תרגום כי להיות ענין זה למטה בבריאה לכן אחר שאמרנו קדושה בלשון הקודש אנו חוזרים לאומרה בלשון תרגום להעלים ולהסתיר ולכסות קדושת לשון הקדש תוך לשון תרגום ונעשה מכסה עליו והוא נעלם ומסתתר בתוכו ולפי שקדושת ובה לציון היא דרך ירידה כי יורדת המלכות דאצילות אל הבריאה כנז' ולכן אנו אומרים ומקבלין דין מן דין כו' כי מקבלין השפע זמ"ז דרך קבלה וירידי ממש.**

(4) **קדושת ובה לציון במנחת שבת. שעה"כ דף ע"ד ע"ד: ... ענין מנחת שבת ענין קדושת ובה לציון שנהגו לאומרה אחר אשרי קודם הוצאת ס"ת הענין הוא זה כי הנה נת"ל כי בחזרת המוסף בקו"ר עלו זו"ן בב' הכתרים דאו"א ונמצא כי עתה עולם הבריאה במקום שהיה בו בתחלה ז"א עצמו בימי החול וכונתנו היא להמשיך הארת ס"ת דמנחת שבת שהיא בחי' ג"ר דז"א אשר עד שם עלתה עתה עולם הבריאה וא"כ הארת ס"ת היא לתועלת עולם הבריאה כי שם עומדת והיא המקבלת הארה זו ולכן אנו מקדימין קודם הוצאת ס"ת לומר קדושת ובה לציון אשר ענינה הוא המשכת אור אל עולם הבריאה בתחלה טרם שתקבל אור הס"ת כנז' כדי שע"י המשכת האור הזה תוכל אחר כך לקבל הארה העליונה של הס"ת וכבר נתבאר בתפלת שחרית דחול כי כל קדושת ובה לציון היא בעולם הבריאה שמקבלת הארה מעולם האצילות ואחר שקבלה קדושת ובה לציון תוכל לקבל אור הס"ת כמו שיתבאר: ...**

שעה"כ דף ע"ה ע"א: ... ונבאר ענין הס"ת. הנה אחר שהמשכנו אור קדושת האצילות בעולם הבריאה שעלה עתה עד מקום ג"ר דז"א וזה היה ע"י קדושת ובה לציון גם המשכנו מצח הרצון דעתיקי' במצחא דז"א ע"י ואני תפלתי לכן עתה אנו מוציאים ס"ת וקורין בו והענין שלו הוא כי בימי החול אינם מוציאים ס"ת עד אחר תפלי' שחרית לפי שבתחלה עולים אותם העליות ע"י תפלת העמידה בלחש ובקו"ר ואחר שעלו אז מתגלים אותם האורות שהיו עד עתה סתומים אבל עתה הס"ת אנו מוציאים קודם תפלת מנחה והוא כי אותם האורות שכבר עלו בהם זו"ן בתפלת מוסף דשבת הם הם המתגלים עתה במנחה ע"י הוצאת ס"ת, ובזה יתבאר ג"כ טעם היות מספר העולים בס"ת במנחה ג' בלבד והוא כי הנה הז"ת דאבא נתגלו בשחרית בס"ת דשחרית אבל ג"ר דאבא אשר שם עלה ז"א בתפלת מוסף עדיין הם סתומים

כוונות החול

שמד

ולא נתגלו והם המתגלים עתה בס"ת במנחה. והענין הוא יותר מבואר כי אותם ג"ר דז"א כשהיה שם מקומו בימי החול אשר עתה בתפילת מוסף בשבת עלה שם עולם הבריאה במקום ההוא כנ"ל. ואותם ג"ר מתגלים עתה בבחי' האורות דאבא המכוסים וסתומים בתוכם ויוצאים לחוץ כי הז"ת נתגלו בשחרית. ונמצא כי ענין הס"ת דמנחת שבת הוא ג"ר דז"א אשר הוא עתה שם עולם הבריאה במקום ההוא ואותם האורות של אבא הסתומים שם מתגלים ויוצאים לחוץ ולכן הם ג' העולים עתה בס"ת א' כנגד החכמה וא' כנגד הבינה וא' כנגד הדעת:

(5) קדושת ואתה קדוש במוצאי שבת קודש. שעה"כ דף ס' ע"ב: ... ענין קדושת ובא לציון שנהגו לומר בליל מ"ש הכונה היא להמשיך הארת עולם האצילות אשר בסוד תוס' שבת אל עולם הבריאה כי שם בחי' קדושת ובא לציון גואל כמבואר אצלנו בסדר תפלת שחרית בימי החול בענין ביאור קדושת ובא לציון וכוונתינו היא להמשיך תוס' הקדושה ההיא בבריאה כדי שתתקיים כל ששת ימי החול עד שבת האחרת ולכן אין קדושת זו נאמרת בלילה אחרת זולת זו כי אין בידינו כח להמשיך הארת האצילות בבריאה אלא בלילה הזו ולא בשאר ימי החול:

כוונת הקדושה בסידור

סידור דף קי"א ע"ב: ... ומלבד זה יכוון בכללות ברכה א' (מגן אברהם) להמשיך הארה ממוחין דחח"ן ודת"י דחסדים דמ"ה וב"ן דמ"ה דכחב"ד הכולל דחוי"ב דישסו"ת דלחש וחזרה, דרך חגת ודת"י דחסדים דחג"ת הכולל. לחח"ן ודת"י דחסדים דכחב"ד דיעקו"ר דחוי"ב דבינה דז"א (לחש וחזרה דישסו"ת). ובברכת מחיה המתים יכוין להמשיך הארה ממוחין דבג"ה ודת"י דגבורות דמ"ה וב"ן דב"ן דכחב"ד הכולל דחוי"ב דישסו"ת דרך בג"ה ודת"י דגבורות דחג"ת הכולל לבג"ה ודת"י דגבורות דכחב"ד דיעקו"ר דחוי"ב דבינה דז"א. ע"כ לשון הסידור. זאת הכוונה היא למעשה הכנה לקדושה והיא המשכה מאוד גבוהה מב' פרקין עילאין דחג"ת דז"א שהם לפי דרוש הדעת כלים לעתיק ונוק' וא"א ונוק'. וההמשכה בקדושה היא מפרק אחרון דחג"ת דז"א שהם כלים לתרין עטרין ודעת תחתון, שהם או"א וישסו"ת.

**כוונות החול
לפי דרוש הדעת**

שמה

2	המשכה בשתי ברכות ראשונות	עתיק ונוק' א"א ונוק'	גבורה גבורה	תפארת תפארת	חסד חסד
1	המשכה בקדושה	או"א וישסו"ת תרין עטרין ודעת	גבורה	תפארת	חסד
1			הוד	יסוד	נצח
2			הוד הוד	יסוד יסוד	נצח נצח

שעה"כ דף ל"ח ע"ג: ... נבאר בו סוד הקדושה של חזרת הש"ץ הלא ידעת כי האצילות הקדוש נתקן בג' תיקונין. הא' הוא עתיקא קדישא דאשתכח בג' רישין. הב' הוא או"א. הג' הם זו"ן. והנה ג' קדושות לג' רישין דעתיקא קדישא הא' להיא דלא אתיידע כלל הב' לכתרא עלאה השלישי למוחא סתימאה חכמה קדומה. אי נמי קדוש א' לעתיק' קדישא ב' לאו"א קדוש ג' לזו"ן וזהו ה' צבאות מלא כל הארץ כבודו דהיינו נוקבי דז"א. ברוך כבוד ה' ממקומו לאו"א. ברוך אבא. כבוד ה' אימא. ה' ימלוך לעולם ועד זו"ן. ה' ז"א, ימלוך נוק'... ע"כ ע"ש כל הדרוש. נה"ש דף כ"ט ע"ב: ... מטרת הקדושה המשכת המוחין דחב"ד לנוק'

צדק ושלוש לרב משען דף ט"ו: ... חלוקה לפי דרוש הדעת... ע"ש.
פתח עיניים דף מ"א ע"ג אות ב': ...
שמן ששון ג' דף נ"א ע"א אות ב': ... ע"ש.
איך ליישב סתירה ב' הכוונות:

כוונות הקדושה

שעה"כ דף ל"ט ע"א: ... בסוד הקדושה וכוונתה וקודם שנבאר כוונתה נבאר קצת דברים הצריכים והוא כי תחלה תכוין לקיים מ"ע א' שנצטוינו בפ' ונקדשתי בתוך בני ישראל... ויתקדש האדם מקדושתו ית' וזהו ונקדשתי בתוך בני ישראל שהם יתקדשו והוא יתקדש עמהם בתוכם וז"ש"ה והתקדשתם והייתם קדושים כנז' בר"מ שנקבל הקדוש' מקדושתו ית' שנמשיכנה עלינו וכבר נתי' כי מקום קבלתו אל הקדוש' הזאת היא באומרו מלא כל הארץ כבודו כנודע... גם צריך שתאמר עם הש"ץ כל סדר הקדוש' מלה במלה מן נקדישך ונעריצך עד סיום כל הקדוש' כולה... ואחר כך כשתענה קק"ק וכו' יהיו בקול רם ובעינים סגורות ובדילוג כלפי מעלה...
אמנם נבאר עתה בקצרה כונה א' רבת התועלת הזהירני מורי ז"ל מאד לכוין בה וא"ל שבזה תתעלה נפשי ותקבל קדוש' גדולה. והענין הוא כי הנה לקמן יתבאר שענין הדילוג הוא להעלות למעלה את יעקב ורחל. והנה נודע כי כל

כוונות החול

שמו

דילוג ועליה ממקום למקום איננה אלא בסוד שם בן מ"ב כמבואר לעיל בדרושי הקדישים וע"ש וא"כ צריך לדלג ולכוין להעלות את נפשו ג"כ עמהם למעלה ע"י שם מ"ב בשם **אבגית"ץ** ובקדושה של תפלת שחרית דחול יכוין בשני אותיות ג"י ובקדושת המנחה של חול יכוין לדלג ולעלות ע"י ב' אותיות א"ב ובקדושת (ובא לציון) תפלת מנחה דשבת יכוין בשני אותיות ת"ץ ונבאר עתה כונת הקדושה ועניינה באורך הנה לעיל כתבנו כי **ענין חזרת ש"ץ העמידה היא להעלות ליעקב ורחל עד חג"ת דז"א...**

וזה **סדר כונת הקדושה** נקדישך כנגד החסד העולה עד חכמ' דז"א הנק' קדש, וזהו **נקדישך** ר"ל נעלה אותך אל מקום החכמה הנקרא קדש. ונעריצך הוא להעלות הגבוי עד בינה דז"א... **כנועם** הוא הת"ת להעלותו בדעת אשר בו מתלבש היסוד דאימא הנקר' נועם עליון... ואחר שקבלו **הארה לצורך עצמם** אנו חוזרין להורידן למטה במקומם כדי שיאירו שם. וזהו **שיח סוד שרפי קדש**, שיח כנגד החסד שירד למקומו מלא שפע והארה, וסוד, כנגד גבוי היורד למקומו. כי סוד בג"י יין שהיא בחי' גבורה, ושרפי קדש, כנגד ירידת ת"ת... ואחר שירדו אז הם משפיעים חג"ת הנז' הארה וקדושה עליונה שקבלו מהג' מוחי הנק' קדש ומאירים אל ג' תחתונות נה"י דז"א עצמו וזה נרמז במ"ש **המשלשים לך קדושה... וקרא זה אל זה ואמר** כי זה הם י"ב פרקין דיעקב דדכורא כמנין ז"ה ואל זה הם י"ב פרקין דנוק' רחל כנז"ל ואז מאירים אלו באלו ואז עולי יחד כולם למעלי' באופן זה חג"ת עולים בחב"ד ונה"י עולים בחג"ת ואז גם יעקב ורחל שהיו במקום נה"י עולים עמהם עד מקום חג"ת... ע"כ. ע"ש כל הדרוש.

סדר הכוונות

הנה ראשית צריך לדעת שיש **שתי** סוגי עליות בקדושה. **עליה ראשונה** עליית חג"ת דז"א לחב"ד לקבל שפע משם וזה בתיבות **נקדישך ונעריצך כנועם**. ואחר שקבלו שפע יורדים החג"ת למקומם וזה בתיבות **שיח סוד שרפי קדש**. ואז חג"ת אלו שקבלו שפע מאירים בנה"י וזה בתיבות **המשלשים לך קדושה**. ואז נצח והוד דז"א מאירים בי"ב פרקין דיעקו"ר. וזה בתיבות **וקרא זה אל זה ואמר**. **עליה שניה**, בעליה זו עולים ולא יורדים, **חג"ת עולים לחב"ד** וזה בג' תיבות קדוש. עליה זו להמשכת השפע לחח"ן בג"ה דת"י דז"א ודיעקו"ר, שהוא ג' ע"ב מת"י נימין, ת"י עלמין ות"י עיבר דאוורא דא"א. בתיבת ה' עולה היסוד לת"ת, ובתיבת **צבאות** עולים נ"ה לחסד וגבורה, עם יעקו"ר המלבישים אותם, ונפשו כלולה בהם. וזה גם ע"י שם מ"ב **אבגית"ץ**. בשחרית ג"י, במנחה א"ב. ובמנחת שבת ת"ץ.

שמו

כוונות החול המשכת מוחין בקדושה

נפש	רוח	נשמה
זו"ן ויעקו"ר	או"א וישסו"ת	עתיק ונוק' א"א ונוק'
נשמה קדוש ג' עתיק ונוק' א"א ונוק'	נשמה קדוש ב' עתיק ונוק' א"א ונוק'	נשמה קדוש א' עתיק ונוק' א"א ונוק'
רוח ברוך או"א וישסו"ת	רוח כבוד או"א וישסו"ת	רוח ה' או"א וישסו"ת
נפש זו"ן ה' ויעקו"ר ימלוד	נפש זו"ן ה' ויעקו"ר ימלוד	נפש זו"ן ה' ויעקו"ר ימלוד

- (1) **בקדוש א'** המשכת שפע וקדושה לעתיק ונוק' וא"א ונוק' דעתיק ונוק' וא"א ונוק'.
- (2) **בקדוש ב'** המשכת שפע וקדושה לעתיק ונוק' וא"א ונוק' דאו"א וישסו"ת.
- (3) **בקדוש ג'** המשכת שפע וקדושה לעתיק ונוק' וא"א ונוק' דזו"ן ויעקו"ר
- (4) **ברוך** המשכת שפע וקדושה לאו"א וישסו"ת דזו"ן ויעקו"ר.
- (5) **כבוד** המשכת שפע וקדושה לאו"א וישסו"ת דאו"א וישסו"ת.
- (6) ה' המשכת שפע וקדושה לאו"א וישסו"ת דעתיק ונוק' וא"א ונוק'.
- (7) **ימלוד** המשכת שפע וקדושה ליעקו"ר דזו"ן ויעקו"ר, ודאו"א וישסו"ת, ודעתיק ונוק' וא"א ונוק'.
- (8) ה' המשכת שפע וקדושה לזו"ן דזו"ן ויעקו"ר, ודאו"א וישסו"ת, ודעתיק ונוק' וא"א ונוק'.

המשכת מוחין מהדעת שהם תרין עטרין ודעת אשר בהם חב"ד וכל אחד כלול מחב"ד. בג' **קדוש** מחב"ד דחכמה דדעת דז"א לחב"ד דחכמה דדעת דנוק'. **ומלכויות** דחכמות במילות **מלא כל הארץ כבודו**. **ברוך כבוד ה'** מחב"ד דבינה דדעת דז"א לאותה כתובת בנוק', **ומלכויות** דבינות בתיבת **ממקומו**. **ימלוד ה'** מחב"ד דדעת דדעת דז"א, לאותה כתובת בנוק', **ומלכויות** דדעת בתיבת **לעולם**. וזה פירוט הכוונה.

- (1) **קדוש א'** להמשיך חח"ן דחכמה **דדעת** דח"יב דבינה דז"א לאותה כתובת דיעקו"ר.
- (2) **קדוש ב'** להמשיך בג"ה דבינה **דדעת** דח"יב דבינה דז"א לאותה כתובת ביעקו"ר.

שמה כוונות החול

- (3) **קדוש ג'** להמשיך דת"י דדעת **דחכמה דדעת** דחוי"ב דבינה דז"א לאותה כתובת ביעקו"ר.
- (4) **מלא כל הארץ כבודו** להמשיך **מלכויות** דחח"ן בג"ה דת"י דחכמות דדעת דז"א ודיעקו"ר לחח"ן בג"ה דת"י דחכמות דמלכויות דז"א ויעקו"ר ולשורשי נר"ן שלו **ולכלול עצמו תוך המלכות לקבל הקדושה שנמשכה אליה**.
- (5) **ברוך** להמשיך שפע וקדושה דת"י דדעת **דבינה דדעת** דחוי"ב דבינה דז"א לאותה כתובת ביעקו"ר.
- (6) **כבוד** להמשיך שפע וקדושה בג"ה דבינה **דבינה דדעת** דחוי"ב דבינה דז"א לאותה כתובת ביעקו"ר.
- (7) **ה'** להמשיך שפע וקדושה חח"ן דחכמה **דבינה דדעת** דחוי"ב דבינה דז"א לאותה כתובת ביעקו"ר.
- (8) **ממקומו** להמשיך מלכויות דחח"ן בג"ה דת"י דבינות דדעת דז"א ודיעקו"ר לחח"ן בג"ה דת"י דבינות דמלכויות דז"א ודיעקו"ר **ולשורשי נר"ן שלו**.
- (9) **ימלוד** להמשיך בג"ה ודת"י דגבורות **דדעת דדעת** דחוי"ב דבינה דז"א לאותה כתובת בנוק'.
- (10) **ה'** להמשיך חח"ן דחכמה ודת"י דחסדים **דדעת דדעת** דחוי"ב דבינה דז"א לאותה כתובת ביעקו"ר.
- (11) **לעולם** להמשיך מלכויות דחח"ן בג"ה דת"י דדעות דדעת דז"א ודיעקו"ר לחח"ן בג"ה דת"י דדעות דדעת דז"א ודיעקו"ר **ולשורשי נר"ן שלו**.

כוונה אחרונה היא

- (1) **קדוש א'** להעלות הת"ת אות ו' לחכמה הנקרא **קדש** ונעשה **קדוש**.
- (2) **קדוש ב'** להמשיך שפע **מחכמה** הנקרא קדש לת"ת הנקרא ו' והיה **קדוש**.
- (3) **קדוש ג'** להמשיך שפע **דחכמה** של הברורים **לחכמה** דיעקו"ר ונקרא **קדוש** גם עד היסוד הנקרא ו' והיה **קדוש**.

שיטת ה"צדק ושלו"ם" הרב משען

צדק ושלו"ם דף י"ד ע"ב: ... ענין הקדושות דחול ושב"ק

(י) **כבר ידוע** מ"ש הרש"ש ז"ל בספר **נהר שלום דף מ'** בהקדמת **הקרבת והזמירות והיוצר**, שע"י אמירתם הוא לכון לברר מחלקי הכלים ואורות דרפ"ח דאור פנימי דפנים ודאור פנימי דאחור **דחיה ונשמה דנשמה** המתייחסים לפרצופי פנימיות וחיצוניות דפנימיות דפרצוף חוי"ב^ט דבינה הכולל דבי"ע עכ"ל בקיצור. הנה כי כן

^ט הכוונה לחש וחזרה כנ"ל גם מה שכתב חיה ונשמה דנשמה וכאן מלמד אותנו הרב שהברורים הם של כל מה שנתקן בסופו של דבר בתפילת באצילות וכן בקדושה.

כוונות החול

שמט

נמצא כי מה שתקננו בחול בבי"ע הוא **דוגמת** מה שנתקן באצילות, דהיינו בפרצופי חו"ב דבינה שהוא פרצוף השלישי שבהם נמשכים ומתלבשים המוחין בהתלבשותם בחו"ב דיסו"ת דלחש וחזרה, וכן **עד"ז בבי"ע**:

גם כבר ידעת שהבינה והחכמה דפרצוף השלישי שהוא בינה, כל אחד יש בו ג' פרצופים מלבישים זה לזה בשוה, דהיינו **עי"מ** ג' צלמים וכנזכר כל זה בשער פרקי הצלם ובשער פרטי עי"מ ובכ"מ. דהיינו ט' ספירות **דחב"ד** מתלבשים תוך ט' ספירות **חג"ת**, וט' ספירות דחג"ת תוך ט' ספירות **דנה"י**. וכבר ידעת גם כן שכל מין ט' ספירות שיש בכל מקום **הן בפרטות והן בכללות מתחלקות לי"ב פרצופים** הנודעים. נמצא שבכל פרצוף מאלו הפרצופים דחו"ב דבינה מוכרח שיהיו בו **י"ב פרצופים פנימיים וי"ב פרצופים אמצעיים וי"ב פרצופים חיצוניים**, וזה בין בפרצוף הבינה לבד בין בפרצוף החכמה לבד:

גם כבר ידעת מה שיישב הרש"ש ז"ל בהקדמת הקדושה **בספר נהר שלום דף כ"ט ע"ב** לשונות הרב האר"י זלה"ה, וז"ל, שכל המשכות בכללות הקדושה הוא **מחב"ד דדעת התחתון דז"א** שהם ב' עטרין ודעת, והם ג' פרקין תתאין דחג"ת ונקראים חג"ת בערך חו"ב ודעת העליון שהם ג' פרקין עלילאין דחג"ת והנקראים חב"ד, ומאלו החב"ד כבר נמשך בב' הברכות הראשונות, ואמנם עתה בקדושה כוונתינו היא להמשיך לנוק' **ג' מוחין חב"ד מדעת תחתון דז"א הנקרא חג"ת** וכו' עי"ש:

... **גם כבר ידעת** מ"ש הרש"ש ז"ל **בסדר תפלת החול** בהקדמת החזרה וז"ל, יכוין בכללות **ברכה ראשונה** להמשיך הארה ממוחין דחח"ן ודתי"י דחסדים דמ"ה ובין דמ"ה **דכחב"ד הכולל** דחו"ב דיסו"ת דלחש וחזרה דרך חח"ן ודתי"י דחסדים דחג"ת הכולל לחח"ן ודתי"י דחסדים דכחב"ד דיעקו"ר דחו"ב דבינה דז"א. **ובברכת מחיה** ממשיכים הארה ממוחין דבג"ה ודתי"י דגבורות דמ"ה ובין דבין **דכחב"ד הכולל** דחו"ב דיסו"ת דלחש וחזרה וכו' על דרך הנ"ל עי"ש^{שי"א}.

ועפ"י כל אלה הדברים הבא נבא להבין ענין הג' קדושות שאנו אומרים בתפלת שחרית דחול. תחלה קדושת היוצר, **והוא מ"ש בהקדמה** יכוין^{שי"ב} להמשיך שפע וקדושה לחח"ן בג"ה דתי"י דרישא עלאה והם עתיק ונוק' וא"א ונוק' דעתיק ונוק' וא"א ונוק' וכו' **דכללות הבריאה**. **נלע"ד היינו** חב"ד דחב"ד, דהיינו לחב"ד דפרצוף הפנימי אשר הוא כולל חב"ד חג"ת נה"י באורך, **והחב"ד** של זה הפרצוף הפנימי נקראים **עתיק ונוק' וא"א ונוק'**, וכל כללותו נקרא עתיק ונוק' וא"א [ונוק'] בערך החג"ת והנה"י הכוללים אשר כל אחד מהם לבדו בפרטותו יש בו י"ב פרצופים כנ"ל.

^{שי} ראה לעיל הטבלה וההבנה לפי דרוש הדעת שחג"ת נה"י דז"א מתחלקים ליי"ב פרצופים בגדלות שני פרקים ראשונים של החג"ת הם נקראים חב"ד דנשמה ומבישים לעתיק ונוק' א"א ונוק'. ופרק תחתון דחג"ת הוא נקרא חג"ת דנשמה ומלביש לאו"א וישסו"ת. וממנו ממשיכים המוחין בקדושה. אך בשתי הברכות הראשונות של החזרה ממשיכים מחב"ד דנשמה, שהם שני פרקים ראשונים של החג"ת דז"א הראשונים. עיין שם הרב ממשיך ומסביר ענין דרוש הדעת.

^{שי"א} מה שכתוב כאן כחב"ד הכולל ואלו המשכות בשתי ברכות הראשונות הם מחב"ד דנשמה.

^{שי"ב} כאן זו הכוונה הראשונה שכתובה בהקדמת הקדושה דיוצר בסידור, וגם כאן סובר הרב משען שהמשכה לז"א דבריאה.

כוונות החול

שנ

וזה בין בפרצוף הבינה בין בפרצוף החכמה דפרצוף השלישי בינה דז"א דבריאה ש"י, וזהו מה שנתקן בחול **בני"ע על דרך** מה שנתקן באצילות בתפלת העמידה דחול. ונלע"ד שאם הוא **ראש חודש** הכוונה צ"ל גם בכתר דפרצוף השלישי בינה דז"א דבריאה, ו**ביוצר דיום שבת** קודש בקדושה ההיא תהיה הכוונה בפרצוף הרביעי חכמה דז"א דבריאה, שבו מתפשטין המוחין מצד או"א עילאין דוגמת מה שנתקן באצילות בתפלת יום שבת קודש :

אמנם הלשון שכתב דכללות הבריאה, קצת קשה. ואולי כללות זה הוא לכלול חו"ב דבינה דפרצוף השלישי דז"א דבריאה ש"י, ולא כל כללות הבריאה ממש. ומ"ש גם יכוין להמשיך שט"ו שפע והארה גדולה מת"י נימין וכו' לחח"ן דחב"ד ודחג"ת ודנה"י (דז"א) ודיעקו"ר דבריאה ע"כ. גם זה צ"ל שהוא מאוירא דא"א דעולם הבריאה המגעת עד רישא דז"א דבריאה לחח"ן דחב"ד ודחג"ת ודנה"י דז"א דבריאה ויעקו"ר דבריאה. והראיה לזה מסדר כלי הספירות שנזכרו בשער השמות בז"א דבריאה ובנוק' דבריאה, כי שמות עתיק וא"א ואו"א וישסו"ת לא נודע לנו שמות כליהם :

וגם המשכה זו צ"ל לחח"ן דחב"ד ודחג"ת ודנה"י דב' פרצופי חו"ב דבינה דז"א דבריאה ולנקבותיהם, וכן על דרך זה בברוך כבוד ה'. גם ממ"ש להעלות שט"ו חח"ן דחג"ת הכולל דבריאה לחח"ן דחב"ד הכולל דבריאה, וסדר ג' כלי חסד דז"א דבריאה שנזכרו בשער השמות בפרק ה', להעלותם לג' כלי חכמה דז"א דבריאה, היא ראה ברורה שאין להשיב עליה דהאי חח"ן דחג"ת הכוללים דבריאה לאו חג"ת דכללות עולם הבריאה ממש, רק פירוש חג"ת דז"א דבריאה. ומ"ש הכולל, לפי שאלו החח"ן כוללים בתוכם ג' פרקין דחח"ן, דהיינו חח"ן פנימי ואמצעי וחיצון, וזה בין מצד מ"ה בין מצד ב"ן, ובין בפרצוף חכמה ובין בפרצוף דבינה דז"א דבריאה :

גם מ"ש להמשיך מוחין ש"י דחח"ן מחח"ן דחכמות דחב"ד ודחג"ת הכוללים דמ"ה ודב"ן דבריאה לחח"ן דחכמות דנה"י ודיעקו"ר העומדים בהיכל קודש

ש"י שהם כנגד לחש וחזרה לכן כבר ביוצר אני עושה דוגמת מה שנעשה בקדושת החזרה. וכן בהמשך מה שכתב אם הוא ראש חדש שעושה גם כתר הנתקן בראש חדש במוסף כבר אני מתקן ביוצר של אותו יום. וגם ביוצר של יום שבת קדש צריך לתקן כל מה שיהיה באותו יום היינופרצוף הרביעי.

ש"י עיין סידור דף כ"ח ע"ב משמע בהקדמת הקדושה של יוצר הכל שם משמע שהמשכה היא לכללות הבריאה ולא לז"א דבריאה, ומשמע בפירוש לאפוקי ז"א דבריאה. והרב משען סברתו היא שכל ההשכות הן לז"א דבריאה וכן באצילות אינו לכללות האצילות אלא לז"א דאצילות ומוכיח משמות הכלים ובהמשך מעליית החג"ת לחב"ד לא שייך לומר שזה דבריאה או דאצילות וגם שם שמות המוחין יוכיחו. ועיין תורת חכם דף מ"ב ע"א: משמע שהוא סובר דכללות האצילות ומשמע ג"כ דבריאה דכל הפרצופים. וכאן לא מדבר רק על ז"א. ואולי שדיבר רק על המשכה הראשונה, ובשאר המשכות הם לז"א. בדרך אפשר בהבנת התו"ח. ועוד צריך עיון גדול להבנת שיטתו.

שט"ו כאן כוונה שניה שהיא מת"י נימין... גם זה לחח"ן בג"ה ודתי"י דחב"ד ח"ת נה"י דז"א ודיעקו"ר גם כאן לז"א וליעקו"ר דבריאה לפי הכלים, ועוד מוסיף שלהשלמת הכתובת שצריך לכוון בקדושת יוצר לשני פרצופי חו"ב דבינה כמו בקדושה דחזרה.

שט"ו כאן הכוונה השלישית להעלות החג"ת לחב"ד כאן היא ראה ברורה שאין להשיב עליה שחג"ת דז"א הם העולים לחב"ד דז"א

ש"י כאן כוונה רביעית היא המשכת המוחין וכאן הרב משען מגלה לנו חידוש נפלא ממה שכתב חכמות דחב"ד ודחג"ת הכוללים. הכוונה שיש ביוצר המשכה גם מחב"ד דנשמה מה שממשיכים בחזרה בשתי הברכות הראשונות. וגם המשכה הרגילה של הקדושה שהיא מתרין עטרין ודעת שהוא חג"ת דנשמה.

כוונות החול

שנא

קודשים דיצירה ע"כ. צ"ל שהוא דוגמת מה שנעשה באצילות, דהיינו כמו שבאצילות באבות וגבורות דחזרה נמשכו הארות החב"ד הכוללים דהיינו חו"ב ודעת עליון המלובשים בג' פרקין עילאין ואמצעיים דחג"ת אשר בעת הגדלות נתעלו ונעשו ראש ומוחין של הנשמה כנזכר לעיל מדרוש הדעת, ואח"כ בקדושה עצמה נמשך מחג"ת, דהיינו תרין עטרין ודעת תחתון המלובשים בג' פרקין תתאין דחג"ת אשר אלו נקראים חג"ת של הנשמה, וכללות שלשתם נקראים דעת, גם עתה בקדושה דיוצר כן צ"ל, דהיינו בג' קדושות מחח"ן בג"ה דת"י דחכמה דנשמה המולבש בב' פרקין עילאין דחסד שעלה לחכמה ומחח"ן בג"ה דת"י דעיטרא דחסד המלובשת בפרק תחתון דחסד לחח"ן בג"ה דת"י דנצח של הנשמה המלובשים בג' פרקי הנצח דז"א, ומשם לחח"ן בג"ה דת"י דחכמה דיעקו"ר. ובברוך שם כבוד להמשיך חח"ן בג"ה דת"י דבינות ומעיטרא דגבורות להוד, ומשם לבינה דיעקו"ר: ... וקדושת העמידה פשוט אלא שמ"ש שפע והארה גדולה לעתיק וא"א דעתיק וא"א, כל זה אני מכוי"ן^{שי} לעתיק ונוקי וא"א וכו' דחו"ב דבינה דז"א דאצילות... ע"ש. פש גבן להבין קדושת ובא לציון, והנה כתב בהקדמת ובא לציון^{שט}, אחר הזיווג שבמזמור יענך יורדת הנוקי וכו' והיא קדושה הנמשכת מלמעלה מהאצילות לבריאה, והיא כדוגמת קדושה דאצילות עכ"ל ע"ש. הנה מזה הלשון אני מבין שהמשכה היא מחב"ד ומחג"ת דחו"ב דלחש וחזרה דז"א דאצילות לחב"ד וחג"ת דחו"ב דבינה דז"א דבריאה, וכל השפע הזה יורד מן הנוקי ממה שקבלה באבות ובגבורות ובקדושת העמידה^{שכ}, ומאותו השפע שקבלה היא משפעת הקדושה ההיא... גם השפעתם הוא כך... ע"ש. שגם באצילות כל המשכות הם לז"א.

שיטת הרב עובדיה הדאי"ה ושערי רחמים

דע"ה והשכל דף מ"ז ע"ד סימן ח'... נשאל שם לגבי המשכה בקדושת יוצר. מה שכתוב חב"ד וחג"ת... ע"ש ומתפלפל ומגיע לאותה מסקנה של הצדק ושלוש הרב משען... וכותב, ואחר כותבי כל זה מצאתי בספר שערי רחמים ב' סימן ס"ב. שם הביא תשובת כתב יד ממהר"א משען ז"ל שכתב וז"ל גם מ"ש להמשיך מוחין דחח"ן וכו' דחב"ד וחג"ת וכו' צ"ל שהוא דוגמת מה שנעשה באצילות דהיינו דכמו שבאצילות באבות וגבורות דחזרה נמשכו וכו' חו"ב ודעת עליון וכו' ואח"כ בקדושה נמשך מחג"ת דהיינו תרין עטרין ודעת תחתון וכו' ע"ש והוא ממש כדברינו ושתי

^{שי} שיטתו עקבית מאוד שהכל בין ביוצר בין בקדושת העמידה הכל הוא לז"א, בין דבריאה בין דאצילות. שיטה מסודרת וברורה.

^{שט} סידור הקדמת ובא לציון דף קל"ח ע"א אחר הזיווג שבמזמוריענך יורדת הנוקי דאצילות לבריאה בהיותה באצילות... ע"ש.

^{שכ} הכוונה גם מחב"ד דנשמה וחג"ת דנשמה לחש וחזרה ושתי ברכות ראשונות שם המשכה מחב"ד דנשמה וגם קדושת העמידה שם המשכה מחג"ת דנשמה

שנב

כוונות החול

ושמחתי שזכיתי לדעתו דעת עליון... ע"ש. מכאן יצא לנו שגם השערי רחמים וגם הרב הדאיה שיטתם כמו הרב משען לעניין ההמשכה ביוצר כמו באצילות בחזרה וקדושה.

ב' זיווגים וב' מערכות מוחין המשך הרב צדק ושלו

יב) שאלה: זווג דנפילת אפים שכתוב בסדור שבידינו שהוא זיווג דיעקו"ר, צ"ל שהרי זווגם בשים שלום. ואף שבאמת שהרב ז"ל פעמים הוא אומר שזווגם בשים שלום ופעמים הוא אומר בנפילת אפים, מכל מקום צריכין אנו להבין דאיך יכונן שניהם. ואם תאמר שהזווג הוא בב' מקומות, למאי אצטריך:

תשובה: אפשר שיובן עפ"י מ"ש הרש"ש ז"ל בהקדמתו (נה"ש דף ז' ע"ד) המפוארה שיש יעקב ורחל קטנים, דהיינו עטרות דיסודות דו"ק דמ"ה ודב"ן, ויש יעקו"ר הגדולים, דהיינו המלכות דמ"ה ודב"ן. ואם כן אפשר שזווג הנעשה בשים שלום הוא יעקו"ר הקטנים, והזווג הנעשה בנפילת אפים הם יעקו"ר הגדולים... ע"ש... ולבי אומר לי שהמשכת המוחין ליעקו"ר הגדולים היא נעשית באבות וגבורות [דחזרה] והקדושה... שכל המשכת המוחין הנמשך לנוק' בתפלת שמונה עשרה עצמה היו ליעקו"ר הקטנים, ועתה ע"י אבות וגבורות דחזרה וקדושת העמידה נמשך מוחין ליעקו"ר הגדולים וזיווגם נעשה בנפילת אפים כנלע"ד... ע"ש. הרב הבין שיש כאו שתי מערכות שלמות ומלאות כל ההמשכה בתפילה ליעקו"ר הקטנים ומזדווגים בשים שלום. וההמשכה המיוחדת בחזרה ובקדושה היא ליעקו"ר הגדולים וזיווגם הוא בנפילת אפים.

ולפי מ"ש הרש"ש ז"ל שיש יעקו"ר קטנים ויש יעקו"ר גדולים, אפשר לתרץ קושיא חזקה, שבמקום אחד אומר הרב זלה"ה דהנוק' דז"א עם ז"א היא או אחור באחור דבוקה בו או פנים בפנים, ובמקום אחר הוא אומר שהיא מלבישתו מתנה"י שלו ולמטה מכל צדדיו פנים ואח' וימין ושמאל על דרך הלבשת ז"א לא"א, ולפי האמור אתי שפיר, שיעקו"ר הקטנים שנקראים נוק' בכללות לפעמים דבוקה אב"א ולפעמים חוזרת לפנים, אך יעקו"ר הגדולים שגם הם נקראו נוק' סתם, היא מלבישתו מכל צדדיו על דרך הלבשת ז"א לא"א.

שנג

כוונות החול שיטת הקניין פירות

שיטת הטוב שם

בענין הוידוי

מה נעשה ע"י ההכאות של הוידוי

שעה"כ דף מ"ב סוע"ב: 2 שורות מלמטה... סוד ענין הוידוי שנהגו לומר אחר חזרת השי"ץ התפילה קודם נפילת אפים. דע כי אע"פ שהתודה על חטאיו **בשומע תפילה** כנ"ל (דף ל"ז ע"א^{שכ"א}) עכ"ז צריך שיחזור עתה ויתודה על חטאיו ויפרשם בכלל הוידוי שמתודים כל הקהל... **וע"י הכאות** האלו אתה גורם להכות שם ולהוריד החסדים אשר למעלה במקום המכוסה, למטה במקום הלב שהוא מקום המגולה... **ויכוין לנענע החסדים אשר למעלה ולהורידם למטה במקום הגילוי**... ע"כ הרב מדבר על הורדת החסדים שהיו למעלה בגלל החטא ומכאן מתחיל לדבר על הורדת הטיפה לצורך הזיווג. וז"ל:

... **והנה נת"ל** שבברכת שים שלום יורדת טיפת החסדים מן המוח עד החזה אבל עדיין לא נתגלו בחזה וע"י אלו ההכאות שמכה בחזה יורדים החסדים עוד למטה במקום החזה, ואחר שירדו שם החסדים במקום החזה אז אומרים ויעבר לעשות זיווג לאה עם ישראל וכוונתינו הוא שיתפשטו למטה **לשני תועליות. האחד** הוא לצורך זיווג לאה עם ז"א מן החזה ולמעלה בויעבר וי"ג מידות. **והשני** הוא לצורך זיווג רחל עם יעקב בנפילת אפיים... ע"ש.

משמע שיש כאן שתי מערכות ע"י ההכאה מורידים החסדים שהיו סתומים, וע"י זה גם כן יש התחלת ירידת הטיפה לחזה למקום הגילוי, ואז מעכבים את הטיפה. אך מכאן קשה על מה שאמר הרב **בדף מ"ב ע"ד**... ליקח את אור המוחין דגדלות העוברים מעבר יב"ק **וזהו טרם שירדה למטה**, לפי שאז כבר יצאה מן תוך המחיצות דיסוד דאימא... משמע אם כבר יצאה מתוך מחיצות דאימא אי אפשר לעכבה יותר... ע"ש.

באתי לגני א' דף ק"ו: ... מובן מזה שאנחנו מעכבים הטיפה **קודם** שתצא מיסוד דאימא שבחזה דז"א, ומחלקים אותה שם. **כי אם תצא משם לא נוכל לעכבה** כדי לחלקה, כיוון שהיא מגולה תרוץ תיכף למטה ליסוד דז"א... ע"כ. ע"ש.

^{שכ"א} וזה לשונו שם... וראוי מאד אל האדם שבאומרו תפילת הלחש יאמר וידוי בשומע תפילה כנז' בזוה"ק בלק דף קצ"ה ע"ב וז"ל לבתר לשואה גרמיה גו חסידים בשומע תפילה ע"ש.

שנד

כוונות החול

משמע שהטיפה לא עוברת כלל מקום החזה, ורק שם אפשר לעכבה.
שמן ששון ג' דף נ' ע"א או' כ"ט: על שעה"כ דף ל"ח סע"א...
שמן ששון ג' דף נ"ה ע"ד או' ו': על שעה"כ דף מ"ב ע"ג...
שמן ששון ג' דף נ"ו ע"א או' י': על שעה"כ דף מ"ב ע"ד...
משמע מדברי השמן ששון שיש ירידה של הטיפה במקום החזה הגילוי, וזה קשה מאוד. ולכן צריך להבין שהכוונה שמקום גילוי החזה הוא סוף פי היסוד, והטיפה היא בפי היסוד ושם מעכבים את הטיפה, ולא אחרי שיצאה מהיסוד, והעיכוב הוא בפי היסוד, בסיומו ממש.

מה נעשה בוידוי

סידור א' דף קי"ח ע"ב: א"ב זו דאבא. לפי שכשאדם חוטא גורם שהחסדים העליונים המתפשטים בז"א חוזרים למעלה... והנה יד ימין של כל האצילות הוא היד של א"א ושם מלביש אבא עילאה וצריך לכון בא"ב שבוידוי על פרצוף של אבא שהוא מלביש יד ימינו של א"א כולו וגם הגוף של א"א עד החזה כדי שימשיך החסדים העליונים משורשם שהוא מזלא עילאה דדיקנא דא"א... ע"כ ע"ש.
שאלה: צריך להבין מה מקור הרש"ש שכתב כאן שנמשכים חסדים עליונים מא"א?

שעה"כ דף מ"ב ע"ג: ... וע"י הכאות האלו אתה גורם להכות שם ולהוריד החסדים אשר למעלה במקום המכוסה, למטה במקום הלב שהוא מקום המגולה... ויכוין לנענע החסדים אשר למעלה ולהורידם למטה במקום הגילוי... ולפי שהיד ימנית היא סוד החמש חסדים בשורשם העליון... ע"כ.
שער המצוות כי תצא דף ס' סע"ב: מצות המלקות... הנה האדם החוטא גורם שהחסדים העליונים המתפשטים בז"א... ע"ש.

תשובה: הנה יצא לנו שהרש"ש צירף שני המקורות שעה"כ ושעה"מ. הנה בשער הכוונות כתוב "ולפי שהיד ימנית היא סוד החמש חסדים בשורשם העליון..." ובשער המצוות כתוב "האדם החוטא גורם שהחסדים העליונים..." בצירוף שני המקורות יצא לרש"ש חסדים העליונים משורשם העליון.

צריך להבין שהחסדים העליונים הם מערכת חסדים שעושים לב, ואינה מערכת החסדים הידוע לנו מכוונת קנה הכל. כך נראה למו"ר שצריך להבין. אע"פ שכתוב בסידור... שהחסדים העליונים המתפשטים בז"א חוזרים למעלה... וכן בספר הליקוטים דף ע"ג ע"ב, וכן בע"ח שע' ל"א פר' ד': ... ושם בחזה מתגלים ואמנם ההפגעה וההארה הראשונה שיוצאים אלו האורות בכח במרוצה מתוך היסוד דאימא... וזו ההארה נק' לב האדם... ע"ש. בכל זאת נראה שהם חסדים מיוחדים. עיין בית לחם יהודה ב' על ע"ח שע' ל"א פר' ד'. וכן מזכיר שלום מערכות מערכת ל' אות ח'. וכן אמת ליעקב מערכת הלמד אות כ"א. בענין הלב.

כוונות החול בענין הלב

שנה

ספר הליקוטים דף ע"ג ע"ב: ... לב חכם לימינו וכו' ענין הלב של האדם מה עניינו. דע כי הלא הלב מבין, ונודע שהוא סוד **הבינה**, ובמקום אחר מצינו שהוא **הת"ת**. ובמ"א מצינו שהוא **המלכות** והכל אמת^{שכ"ב} ונבאר תחילה עניינו כי הלא נודע הוא שכל האיברים ראשיים וחשובים הם בסוד הי"ס כנודע אך הלב לא מצינו לו כינוי בשום ספירה מ"ס כנודע... והענין הוא כי הנה נה"י דאבא הם מתלבשים תוך נה"י דאימא וכולם מתלבשים תוך ז"א. אמנם עד מקום החזה דז"א עד שם כל ההארות הנז' הם סתומים ושם בחזה מתגלים, **ואמנם ההפגעה וההארה הראשונה** שיוצאים אלו הארות בכח במרוצה מתוך היסוד דאימא אשר תחילה היו שם צרים ודחוקים ועתה כשיוצאים בהפגעתם הראשונה מאירים אור נמרץ וגדול שם תכף בצאתם ועושים שם רושם גדול מאד ובו נרשמים **האורות דאו"א כולם כאחד** אור נפלא וחזק מאוד קרוב אל מעלת האור שהניח במוחין... **וזו ההארה נקראת לב האדם**, ולכן המוח הוא עיקר האדם **והלב שני לו** כנודע... ע"ש. דרוש זה בשינויים קלים מופיע **בע"ח שע' ל"א פרק ד' בע"ח ב' דף ל"ד ע"ב**: וכן **בשער ההקדמות דף ע"ד ע"ג** וכתב השמן ששון שלשון שער ההקדמות מיופה וטוב יותר.

שער ההקדמות דף ע"ד ע"ג: ... אבל הלב שאדרבא כל חיות האדם בו תלוי לא ידענו מקומו. אבל הענין הוא זה כבר ידעת ענין המוחין דז"א מצד אבא ומצד אימא איך אחר שנתלבשו תוך הנה"י דאו"א הם מתפשטים תוך ז"א והנה היסוד דאימא מתפשט עד החזה דז"א בלבד ולכן עד החזה עומדים כל האורות עליונים מלובשים תוך הכלים שלהם ומן החזה ולמטה מתגלים האורות בלי מסך כלי היסוד דאימא והנה לפי שבתחילה היו למעלה מלובשים ומצומצמים ודחוקים, לכן בצאתם מפי היסוד דאימא למרחב בגילוי הם יורדים במרוצה בכח חזק ותכף בצאתם למרחב מאירים שם אור חזק וגדול מאד ושם **נרשמים האורות של מוחין דאו"א ביחד** והוא אור חזק ועצום קרוב מעט אל מדריגות **האור שלהם העליון** אשר במוחין וקיבוץ האורות אלו הם אבר הלב, **ולכן עיקר חיות האדם הוא המוח והשני לו במעלה הוא הלב** כנודע... ע"ש.

מזה משמע שהלב נעשה מהארת המוחין דאו"א שבנה"י דז"א, וכאן ברור התירוץ לשאלה ששאל הרב למה אין ספירה לאבר הלב, **והתשובה** שיש מוחין בראש והם סתומים, והלב הוא גילוי של האורות של המוחין והוא **שני אל המוח** ולכן אין לו בחינת ספירה לעצמו מפני שהוא גילוי המוחין הסתומים ואינו חידוש. אלא שלב שני בהופעת המוחין. וכאן הרב מתחיל מהמוחין ולא מנה"י דאו"א. ועוד מה שאמר הרב בספר הליקוטים ובעץ חיים שהלב הוא ההפגעה הראשונה וכביכול שיש המשך למערכת זו. כאן לא מזכיר הרב שזו ההפגעה ראשונה.

^{שכ"ב} בע"ח דף כתוב והכל א' הכוונה הכל אחד, והביא סימן "בתם לבבי", בת"ס ר"ת בינה תפארת מלכות.

שנו

כוונות החול מה מתגלה בלב חב"ד או רק דעת

בענין זה יש מחלוקת גדולה בין הרבנים. יש האומרים חב"ד ויש האומרים נה"י. שפת אמת ומאורי אור סוברים שמדובר רק בקו אמצעי. דגלי אהבה דף קנ"ו: ... יש כינוי גי' מוחין בלב. כי תבוא חכמה בלבך (משלי ב' י') בבית הלב (אבות ו' ו') לב יודע (משלי י"ד י') הרי חכמה בינה ודעת. ועוד אם נדייק בפרקים הנ"ל דבר על מוחין בכללות. (בסוף פ' כי תבוא כתוב ולא נתן ה' לכם לב לדעת.)

ע"ח ב' דף ל"ד ע"ב: ... אמנם קריאתו בשם זה הוא כפי חשבון האורות המתקבצין שם והם האורות דאוי"א שהם ל"ב אורות. נלע"ד לומר שהם ח' מוחין של או"א ח' היות שהם ל"ב אותיות, אך מה שקבלתי בזה הוא כי הלא עיקר האורות הם מן ה' יסודות לבד כי נ"ה הם בב' הצדדין ואינם במקום הלב וגם כי הם לעולם סתומים אך ה' יסודות הם המתגלים והמאירין... ע"ש. לכאורה יש מה שקיבל ומה שנלע"ד מוהר"ח.

שעה"ק דף ע"ד ע"ג: ... ועתה צריך שנבאר טעם קריאת שם ל"ב אל קיבוץ האורות האלו וסוד הענין הוא כי כפי מספר האורות הנתקבצים שם שנמשכו ממוחין דאוי"א שהם ל"ב אורות לכן נקרא ל"ב. והענין הוא כי הנה מוח חו"ב דאבא או דאימא מכוסים הם תמיד תוך הנצח וההוד דאוי"א המתפשטים בקו ימין ושמאל דז"א ואינם באמצע כמו הלב, ועוד כי הם אורות סתומים כנז' ואין אור אור יוצא מהם בגילוי ממש, ונמצא כי קיבוץ האורות שמהם נעשה הלב הוא מן היסוד דאוי"א המתפשטים בקו אמצעי ששם הוא מקום הלב, ועוד כי שם הם מאירים בגילוי גמור... ע"ש. כאן הרב אומר אותם הדברים אך לא אומר נלע"ד, אך בין בשעה"ק בין בע"ח האורות הם מאוי"א מהיסודות.

שמן ששון ב' דף ל' סוע"א: אות א' כי לב מבין ונדע שהוא סוד בינה ובמ"א מצינו שהוא ת"ת ובמ"א שהוא במל' והכל א', פירוש דהלב נעשה מכח קיבוץ האורות היוצאים מאוי"א הנק' שניהם אימא בינה דכללות, וגם עטרת היסוד דאימא הנק' מלכות דאימא הוא בת"ת דז"א... ע"ש.

ע"ח ב' דף כ"ד ע"ד: 5 שורות מלמעלה... וצריך שתדע כי נצח דאימא לא נתפשטה בז"א רק עד הטבור של לבא דז"א והוא מקום החזה והטעם כי מוח חכמה שבנצח הוא לצורך ז"א אצמו לכן נתפשט עד שיעור הזה שהוא עד החזה כי משם ולמטה הוא מציאת נוקבא...

השמש שם אות [א]: עיין שעי' מיעוט הירח ע"ח ב' דף נ"ו ע"ד כי בזמן בית המקדש הראשון היו נ"ה דאימא מתפשטים עד נ"ה דז"א החדשים התחתונים כי חג"ת נעשו חב"ד ונה"י חג"ת, ולהוציא נה"י חדשים... ע"ש.

ע"ח דף כ"ה ע"ד 6 שורות מלמטה: ... וז"ס ב' רצועות ימנית עד החזה קצרה קרן גבוה, ורצועה שמאל עד הטבור ארוכה קרן הבי... ע"ש.

שנז

כוונות החול

דב"ש דף כ"ב סוע"ג: שורש המלי' היא סוד הלב, וכמ"ש בשעה"כ דרוש א' דק"ש דנוק' נקרא לב שהיא עומדת במקום טיבורא דליבא ולא למעלה מזה. **שם** כי הוא מהארת מלי' דאימא אשר שם נסתיים יסוד שלה בחזה, ענין הלב על מתכונתו, **אך קשה** דשם כתב שהלב נעשה מהארת יסודות דאו"א, וכאן כתב שהוא מאימא. ^{שכ} **וכמו כן קשה** גם התם שבתחילת הפרק כתב שהלב הוא בינה ואח"כ כתב שנעשה מאו"א.

ואפשר לומר יען דיסוד **דאימא תדיר** הוא בחזה יען הוא יסוד קצר אך יסוד דאבא הוא ארוך אעפ"י שהלב נעשה ג"כ מיסוד דאבא זה היה **כפי שעה** בעת צאתו מיסוד דאימא... ע"ש.

ועוד בהמשך בע"ד ד"ה שם מהארת מלי' דאימא, אפשר שהארת המלי' זו היא בחי' הארת הלבוש דיסוד דאימא דאע"פ דיסוד דאימא מסתיים בחזה מ"מ האורות היוצאים מגולים מיסוד דאימא אינם יוצאים מגולים לגמרי אלא הם **מתלבשין בהארת הלבוש של יסוד דאימא** ויוצאים לחוץ **ואף יסוד דאבא יוצא מלובש בהארת לבוש** זה כמ"ש כלזה **בשע' ל"ב פרק ח' ע"ח ב' דף ל"ט ע"ב** יע"ש. ומעתה הלב שנעשה מאימא ר"ל שנעשה מהארה זו היוצאת ממלכות דאימא שקבל אורות היוצאים מיסוד דאימא ע"י הארה זו. ואפשר דלכך נק' הלב בשם בינה, יען דאפילו אורות דיסוד דאבא אינו מקבל אותו כי אם ע"י הארה זו של אימא... ע"ש

התירוץ ע"פ **ע"ח ב' דף ל"ט ע"ב** שם המסך ביסוד בינה שכל חסד היוצא לוקח לבוש מזה המסך וגם יסוד דאבא העובר שם לוקח לבוש והוא ענין הכפורת. יוצא אם כן שאה"נ יש אורות מאבא אלא שהלבוש גורם שיקראו ע"ש אימא... ע"ש. וע"ע בענין ארון כפורת וזר. **אוצרות חיים דף נ"ה ע"א אות ב'.** בענין הזר. **מזכיר שלום על ע"ח דף רנ"ז.** **שעה"מ דף י"ז ע"ב:** ד"ה ואמנם.

וצריך להבין שמה שאמרנו שמוחין דאו"א הם הבונים את הלב, הכוונה **לצלמים** דאו"א, שהם מבחינת הטיפה ממה שנתנו או"א לז"א, וזה בחינת המוחין שאנו רואים בכוונה הציצית, **שבהם החילוף**, ולא מעצם הנשמה של ז"א שהיא מקומה באוירא כמבואר **במב"ש דף כ"ג ע"א**, ועוד שהנשמה והאורות של ז"א אינם ניתנים ע"י או"א, והיא באה מלמעלה כמבואר במצוות כיבוד או"א **בשער המצוות פרשת יתרו**, ועיין **בכרם שלמה ו' על ע"ח שע' י"ז פרק ג' ד"ה ונחזור.** ועיין **בשעה"כ בדרוש הציצית דף ה' ע"ב דרוש ג'** כתב הרב הנה נתבאר אצלנו כי בז"א יש מוחין מצד אבא ויש מוחין מצד אימא... ובהמשך בע"ג כותב את המוחין מי הם, והרי הם מה שאנו רואים בסידור. ובהמשך בסוף ע"ג כותב וז"ל: אבל דע כי אשר אלו המוחין נכנסים להתלבש תוך נה"י דאבא או דאימא אינם נכנסים כסדר הזה. אמנם הם מתערבין באופן אחר... ע"כ. כתב וביאר לנו שהחילוף ושמות המוחין שאנו רואים בכוונת ציצית וכן במילת אחד הם הצלמים של או"א, ו"ק דבינה דמ"ה, ומלכות דחכמה דב"ן **ליש"ס**, ומלכות דבינה דמ"ה ומלכות דבינה דב"ן **לתבונה**, והם המתחלפין, ועיין

^{שכ} צריך לדעת היכן הוא שכתוב שהוא מאימא? בשע' א' פרי' ד'.

שנח כוונות החול

בסיכום על החילוף בכוונת פורים שסיכמתי משעורי מו"ר הרב מרדכי עטיה שליט"א.

סיכום מו"ר: בדברי הרב בשעה"ק דף ע"ד ע"ג. ובע"ח ב' דף ל"ד ע"ב יש שני נושאים (1) ממה נעשה הלב? (2) למה נקרא לב. יש מוחין ויש לבוש, והיסוד מגיע עד החזה, הלב נעשה מהאורות שהיו מלובשים ביסוד. למה אורות אלו נקראים לב, כפי מספר האורות הנקבצים שם שהם ל"ב אורות, והענין, (כאן מצמצם ההבנה) אלא מדבר על הצינור, היסוד, יסוד דאו"א המאיר בגוף זה הצד האחוריים, ולכן השם לב הוא על עצם כלי היסוד דאו"א המלובש תוך ז"א. כל זה לפי **שער ההקדמות**.

אך בע"ח מוהרר"ו הביא נלע"ד והוא ממשיך את הקו הקודם ואומר האורות שמהם נעשה הלב, מהם עצמם שמו לב. בנלע"ד לא רצה לערב את הכלי דיסודות או"א שהביאו את האור לשם, ובנלע"ד ממשיך ואומר מה שעושה את הלב, זה עצמו, ע"ש המוחין האלה גם נקרא לב.

מה צריך לכוון בפועל

סידור דף קי"ח ע"ב: א"ב זו דאבא. לפי שכשאדם חוטא גורם שהחסדים העליונים המתפשטים בז"א חוזרים למעלה... והנה יד ימין של כל האצילות הוא היד של א"א ושם מלביש אבא עילאה וצריך לכוין בא"ב שבידוי על פרצוף של אבא שהוא מלביש יד ימינו של א"א כולו וגם הגוף של א"א עד החזה כדי שימשיך החסדים העליונים **משורשם** שהוא מזלא עילאה דדיקנא דא"א... ע"כ ע"ש.

כוונה ראשונה: לפי דברי הרש"ש בכוונה בתחילה מביא לכאורה את שעה"כ, אך בהמשך מעלה את המערכת לא"א. ובפועל רוצה לומר שיש באדם המתוודה רמז לשתי מרכבות, והוא שהיד המכה רומזת לאבא המלביש את יד א"א, ומקום ההכאה רומז לחזה דז"א, ע"י ההכאה אני רומז ומעורר את אבא להוריד חסדים ממזלא דא"א, להורידם לחזה דז"א. ע"כ כוונה ראשונה^{שכד}.

כוונה שניה שם: עוד יכוון... כאן צריך לפנות לסידור היר"א^{שכה} ששם יש תוספת של כמה מילים... וע"י זה נבין סדר הכוונה השניה. כאן היד של המכה היא יד א"א, והוא מכה על החזה של א"א אשר שם ראש ז"א, וז"א רומז על הלב של כללות האצילות, ובזה שמגיעים החסדים דא"א מיסוד דעתיק לראש ז"א, שהוא לב האצילות הרי כוונה נוספת, של המשכת חסדים, מא"א לז"א ללב.

^{שכד} עיין פירוט והסבר הכוונה בהמשך

^{שכה} לכאורה לפי מה שנלמד שיש שתי כוונות וכוונה השניה, ז"א הוא לב דכללות. אין צורך בהמשך הלשון שהביא היר"א.

שנט

כוונות החול מה בין כוונה ראשונה לכוונה שניה לב דפרטות לב דכללות

סידור דף קיח ע"ב: ... עוד יכוין שהיד ימין של א"א יכה על החזה שלו כדי שיתעוררו החסדים של יסוד דעתיק המכוסים בחזה דאריך ויכנס **בגולגלתא דז"א**^{שכו} כי ז"א מלביש הא"א בכל נה"י וחצי ת"ת שלו עד החזה... ע"כ. ע"ש.
כאן אין אבא המלביש ליד דא"א ולא מעוררים את אבא לעלות להביא חסדים עליונים מנוצר חסד לחזה דז"א, כאן מדברים ממש על יד א"א המכה בחזה של א"א עצמו אשר שם יסוד דעתיק ולהוריד חסדים מיסוד דעתיק לגולגלתא דז"א שהוא לב דכללות האצילות.

נה"ש דף ל"ט ע"א: בתוך המוסר של הרש"ש לפני התקיעות... ואז דברים היוצאים מן הלב נכנסים באוזן והוא כי נודע כי בצלם ה' עשה את האדם בצלם דמות כללות כל העולמות והאוזן כנגד אמא דכללות **והלב מנגד ז"א דכללות שבו תלוי השינה**...

ע"ח א' דף ס"ד ע"ד: ... ומשם ולמטה מלבישו ז"א וזה סוד הת"ת שנקרא לב והבן זה, ומטבורא דלבא שהוא חצי ת"ת שלו מתחיל משם סוד רישא דז"א ובתוך הז"א מתלבש א"א מטבורו עד סיום יסוד שבו... ע"כ. ע"ש.

קנין פירות דף קפ"ה: השגות על **האמת ליעקב** מערכת הלי' אות כ"א הביא מספר **מאורי אור** להרמ"ז^{שכו} ... אמנם מצינו הרב עצמו קרא לז"א הנקרא ת"ת בחינת לב, על שם שמלביש לא"א מטיבורא דליבא ולתתא... ע"ש.
משמע מהכוונה, שיש כאן שתי עבודות יש הסתלקות ע"י החוטא **מלב דפרטות ומלב של כללות**, ולפי זה עלינו להמשיך חסדים **ללב דכללות** מיסוד דעתיק, **וללב דפרטות** ע"י המשכת חסדים עליונים מנוצר ע"י אבא ליסוד דאימא ללב דז"א.

מה קשר בין גולגלתא דז"א לבין יסוד דעתיק

ע"ח ב' דף כ"ג ע"א: סוף פרק ד'... וזכור ג"כ **התלבשות עתיק כי מיסוד שלו נעשה כתר ז"א** וכן שאר בחינות שיש שם. [א]
השמש שם אות [א]: נ"ב צ"ע כי **יסוד דעתיק לא הגיע רק עד החזה דא"א ותחתיו** בא הפרסא עד הטיבור ומן הטיבור מתחיל ז"א להלביש לא"א. ע"כ. ע"י שם הגהת השד"ה בכתב יד.
ע"ח ב' דף כ"ה ע"ד: שורה 4... וסוד הענין כי הנה נת"ל כי חצי יסוד עתיק מתלבש תוך חצי ת"ת תחתון דא"א [א] והוא מתלבש ממש תוך רישא דז"א... ע"ש.

^{שכו} בסידור היר"א ובעוד כמה סידורים יש כאן תוספת וז"ל: ומשם יתפשט עד החזה... ע"כ.
^{שכו} במקום מה שכתב מאורות נתן להרב נתן שפירא. אלא צריך להיות מאורי אור סיי כ"א.

שס

כוונות החול

השמש שם אות [א]: נ"ב צ"ע כי בכל המקומות ובפרט בשער א"א ואו"א שם כתוב כי לא הגיע התפשטות יסוד דעתיק כי אם עד החזה דא"א. ע"כ.
ע"ח א' דף פ"ג ע"ד- פ"ד ע"א. מקביל לאוצרות חיים דף כ"ו ע"ד: וזה סדר העיבור הנה תחילה אסף א"א את רגליו ר"ל כי נה"י שלו שעדיין היו מגולים... וחצי ת"ת התחתון הלביש את חצי העליון... ע"כ. ע"ש.

אוצרות דף כ"ג ע"ד אש"ל אות ד': ותירץ הוא ז"ל תו"ח וז"ל אמנם לפי הפשט פרק ראשון דיסוד דא"א שעלה לת"ת שלו ובתוכו יסוד דעתיק משם נעשה כתר דז"א עכ"ל. ור"ל שלצורך עיבור ז"א כשעלו נה"י דא"א והלבישו לחג"ת דא"א וחצי הת"ת התחתון עלה לחצי העליון והיסוד עלה והלביש לחצי התחתון ונמצאו חצי הת"ת התחתון והיסוד מקבלין הארה מיסוד דעתיק שבחצי הת"ת העליון דא"א, וכשחזרו הנה"י דא"א להתפשט אח"כ במקומם נשארה אותה ההארה ביסוד דא"א, ועל אותה הארה כתב הרב שכתר דז"א מתלבש ביסוד דעתיק... ע"ש.

וצריך להבין שאע"פ שזה היה בזמן העיבור הראשון מכל מקום ההארה נשארת שם עד שגדל ז"א ומלביש שם שהוא כבר בגדלות כבן כ'.

וזו מעין מה שכתוב בע"ח ב' דף כ"ג ע"א על הגהת השמ"ש [א]:... ואפשר שזה מדבר בעיבור ראשון... כיון שבעיבור הראשון עלה שלישי תחתון דת"ת דא"א אשר בתוכם יסוד דעתיק, ההארה שקבל שלישי תחתון דת"ת דא"א מיסוד דעתיק נשארה בו אפילו אחר שחזר ונתפשט במקומו, וזאת ההארה של יסוד דעתיק שנשארה בשליש תחתון דת"ת דא"א נעשה ממנה כתר דז"א. עיין מבו"ש שע' ה' ח"א פר' ט"ז, שקרא לזו ההארה חצי ואו. מו"ר השד"ה.

מה נלמד מהמלקות

שער המצוות דף ס' ע"ב: למטה... מצוות המלקות כתיב ארבעים יכנו לא יוסיף הנה האדם החוטא גורם שהחסדים העליונים המתפשטים בגופא דז"א יסתלקו ויעלו למקומם בדעת שבתוך היסוד דאימא ולא יאירו למטה ולכן צריך ללקות את החוטא למעלה בין שתי כתפיו שהוא מקום שהחסדים סתומים ומכוסים שהוא מן החזה ולמעלה מדה כנגד מדה. כי הוא העלה את החסדים המגולים למקום המכוסה שלא יתגלו ויאירו. הנה ע"י הכאה זו שם גורם שירדו אותם החסדים שנתעלו למעלה ויתפשטו למטה במקום הגילוי... ע"כ. ע"ש. ולכן סדר המלקות כך הוא להכות, הכאה א' בכתף הימיני והכאה שנית בכתף שמאל כנגד שני החסדים המכוסים שם הנקרא חו"ג והכאה שלישית על החזה בשליש עליון דת"ת המכוסה.
משמע שהחוטא גורם שאותם החסדים שהיו למטה בגופא דז"א בשני שלישי ת"ת ונ"ה, יתעלו לחו"ג ולשליש ת"ת, המלקות יגרמו שיחזרו לירד למקומם. כאן שונה ההכאה שהיא למעלה שהוא המקום שעלו החסדים. ולא על הלב כמו בוידוי.

כוונות החול

שסא

שפת אמת שבסוף ספר אמת ליעקב דף קי"ח ע"ג: הריני מוכן ומזומן לקבל עלי דו^{שכ} מלקיות כל אחת מ' חסר אחת, לכפר על מה שחטאתי ועויתי ופשעתי וגרמתי לסלק החסדים העליונים המתפשטים בנ"ה ושליש התחתון דת"ת דז"א וגרמתי להעלותם למעלה לחו"ג ובי שלישי העליונים דת"ת המכוסים ביסוד דאימא וגרמתי לגלות הה"ג ולהגביר כחם...

שפת אמת שבסוף ספר אמת ליעקב דף קי"ט ע"א: ... המלכה אומר רבושיע בניך שמוני שליח לייסר את החוטא... אם ח"ו חטא וגרם בעונו לסלק את חסדי נצח והוד ושליש חסד דפרק התחתון דת"ת דז"א, וגרם להעלות אל חסד וגבורה ואל שני שלישי העליונים דת"ת דז"א המכוסים ביסוד דז"א... והיו למאורות יוד ה' דההין בכתף שמאל לגלות את חסד דהוד דז"א אשר היה מכוסה בגבורתו ולהמשיכו אל הוד דיליה. וי"ה דאלפי"ן בחזה לגלות את שלישי החסד דפרק תחתון דת"ת דז"א אשר היה מכוסה בב"ש העליונים בתפארתו, ולהמשיכו אל פרק תחתון דתפארתו. וי"ה דיודי"ן בכתף ימין לגלות החסד דנצח דז"א אשר היה מכוסה בחסדו להמשיכו אל נצח דז"א כמשפט הראשון ויהי נועם ה'...

משמע וכן רואים בכוונה שהחסדים דתנ"ה שעלו על חג"ה העליונים הם יורדים ע"י המלקות. ורואים בגי' קוים גי' פעמים י"ה במילוי יא"ה בראש כל קו.

שאלת מוהר"ו בשעה"מ דף ס"א ע"א: ... והנה כפי זה היה מספיק ללקות גי' הכאות אלו לבד אבל היו ט"ל הכאות לפי שנודע כי בנה"י דאימא יש גי' שמות אהיה דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן, נמצא כי אהיה דיודי"ן [דההי"ן] הוא ביסוד דאימא אשר בתוכו נתונים כל החסדים כנודע... ע"כ. ע"ש. מה הכוונה איך נעשה המלקיות?

והשאלה למעשה היא האם מה שרואים בספר **אמת ליעקב** בכוונת המלקות גי' פעמים י"ה, אחד בכל קו, האם צריך לכוון את הי"ה פעם אחת למעלה בלבד עבור כל הקו, או צריך בכל מכה לראות את הי"ה של אותו קו. ומזה נלמד לענין הוידוי. האם בכל מכה נראה הורדת החסדים, או בסוף כל הוידוי נראה ירידת חסדים אחת.

תורת חכם דף ק"כ ע"א: והנה בשעה"מ כתב בפרי' כי תצא והביאו מו"ה ז"ל בכוונת המלקות הוא כי מה שגרם בעונו לסלק ולהסתיר את החסדים המגולים דנו"ה (א"ה עיין **שפת אמת להרב יעקב ניניו דף קי"ח ע"ג**... חיסור לשון כאן ע"ש). העליונים המכוסים ביסוד דאימא... ועתה ע"י המלקות ירדו אל הנו"ה ושליש תחתון דת"ת דז"א למקום המגולה... הכוונה היא שמלבד המשכת המוחין^{שכט} שצריך להמשיך בכל מלקות לכל פרצוף מהפרצופים הנז' גם צריך לגלות החסדים שבכל פרצוף מהפרצופים הנז'... וצריך לכוון זיווג מ"ה וב"ן... וכן כשממשיך... כבר נודע מ"ש בשע' כ"ד בסופו שהחכמה והחסד והנצח דחכמה כל אי' יש בה י"ס ואע"פ ששם מדבר בחכמה היותר כוללת מחכמה זו הנז' שאנו עסוקים בה במלקות כבר שכלם אפי' הפרטים כלולים עשר מעשר עד אין קץ וכמ"ש מורי הרב ז"ל בכוונת העומר

^{שכ} כנגד ד' מיתות בית דין
^{שכט} הכוונה לחח"ן בגי' דת"י

שסב

כוונות החול

שהחכמה דליל א' של העומר יש בה י' פרצופים גמורים. נפקא מינה שיש בזו החכמה דחכמה דהכאה א' דכתף ימין מוחין שלמים, והחסדים שבה נתעלמו ע"י הפגם ועתה חוזרים ומתגלים... ע"ש.

משמע לפי התו"ח חד משמעית בכל הכאה והכאה יש מוחין וי"ס ושצריך להוריד תנ"ה שלם.

ספר הליקוטים דף ס"ו ע"ג: סדר המלקות... מתחיל בכתף שמאל תחילה ומכוין בו בכל פעם לשם י"ה במלוי ההין אחר כך בכתף ימין ומכוין י"ה במלוי יודי"ן... ע"ש.

משמע מכאן שיש בכל פעם לכווין בשם י"ה במלוי. ומזה נלמד גם לענין הוידוי כמו שנבאר לקמן.

איך תהיה הכוונה אחר מה שנלמד מהמלקות

סידור דף קי"ח ע"ב: א"ב זו דאבא, לפי שכשאדם חוטא גורם שהחסדים העליונים המתפשטים בז"א חוזרים למעלה תוך היסוד דבינה ואינם מאירים למטה בחזה דז"א.

והנה כנגד מה שהעלה החסדים למעלה במקום המכוסה. לכן צריך החוטא להכות באגרוף ימינו על הלב^ש.

לפי שסוד היד הימנית סוד החסדים העליונים ושורשם העליון^{שלא}. ולכן יכה ביד ימין שם ויכוין לנענע החסדים ממקומם, ולהורידם במקום החזה שהוא מקום הגילוי^{שלב}.

והנה^{שלב} יד ימין של כל האצילות הוא יד ימין של כל האצילות הוא היד של א"א ושם מלביש אבא עילאה וצריך לכוין בא"ב שבוידי על פרצוף של אבא שהוא מלביש יד ימינו של א"א כולו וגם הגוף של א"א עד החזה כדי שימשיך החסדים העליונים משורשם שהוא מזלא עילאה דדיקנא דא"א, וימשיך וישפיע החסדים^{שלב} למטה עד החזה^{שלה} דז"א וע"י יתגלו החסדים^{שלו} של מ"ה שהיו סתומים. ע"כ הכוונה בסידור.

^{של} צריך להבין שנוכל לדמות כוונת הוידוי לכוונות הלולב, וגם שם בשעה"כ הרב דבר רק על מערכת של עליה לדעת דז"א והורדה מהדעת ולא עוד, אך במבוי"ש דף ס"ב ע"ג ראינו שהמערכת היא ממשיכה למעלה עד פלגותא דשערי. ונוכל לומר שגם כאן יש את המערכת של שעה"כ מוהרח"ו אמר שהחסדים עולים בגלל החוטא למקום הסיתום וע"י הכאה נוריד חזרה למקום הגילוי, אך מוהרח"ו כתב שאלו חסדים עליונים, ועל כן הרש"ש העלה את המערכת למעלה שאבא יתעורר ויוריד חסדים עליונים משורשם העליון, הוא מזלא עילאה נוצר חסד.

^{שלא} כאן הרש"ש מביא קודם את שעה"כ. והבין משעה"כ שכתב שצריך להוריד החסדים העליונים בשורשם העליון, לכן הרש"ש הוסיף את העליה למזל נוצר ע"י אבא שמלביש על יד דא"א.

^{שלב} זה יהיה בסוף שהחסדים ירדו בחוץ למקום הלב. ע"י ההכאה, אחרי שהחסדים העליונים דחו אותם עד החזה וכאן זה עד ולא עד בכלל, ורק ההכאה תוריד למקום הגילוי.

^{שלב} כאן מתחילה המערכת העליונה שהוסיף הרש"ש

^{שלב} כאן מדבר על החסדים החדשים אע"פ שלא כתב, מפני הסמיכות.

^{שלה} כאן זה עד ולא עד בכלל וע"י ההכאה ירד למקום הגילוי.

^{שלו} צריך להבין שאנו עוסקים בכל הכוונה כאן בחסדים עליונים. ומה שפעמים הרב כותב חסדים ולא מוסיף עליונים, הוא קוד להבין על מה הוא מדבר יש חסדים עליונים ישנים ויש חסדים עליונים

כוונות החול

שסג

לפי הפשט, אם עלו החסדים ליסוד דאימא צריך החוטא להכות על החזה להוריד את החסדים מיסוד דאימא למטה לחזה זה הכל. אך **בשעה"כ** כתב הרב שהחסדים שעלו צריך החוטא לגרום להוריד אותם למטה ואמר, לפי **שהיד הימנית היא סוד החמש החסדים (העליונים) בשורשם העליון**. מזה הבין הרש"ש שהדבר הוא לא פשוט, ולכן הרש"ש היה צריך להעלות את המערכת, ואמר **שהיד ימנית רומזת לאבא המלביש ליד ימנית של א"א**, כדי שאבא יעלה להוריד חסדים עליונים משורשם העליון. שהוא המזל העליון, כשהחסדים העליונים מגיעים ליסוד דאימא משחררים את החסדים ומורידים אותם עד החזה. **כתוב כאן עד החזה, וזה משמע ולא עד בכלל**. ובזה יתגלו החסדים שהיו סתומים, ואז יש פעולה נוספת והיא ההכאה, ואז יורדים החסדים במקום החזה. וכאן כתוב **במקום החזה שהוא מקום הגילוי**, משמע ללב.

סיכום: ראשית **משחררים** את החסדים שהיו בסיתום, על ידי שבאו החסדים העליונים ממזל עילאה. ואז באה **ההכאה** והיא תוריד את החסדים ללב. יש שני נושאים (1) צריך לעלות למזל עילאה והוא ישחרר את החסדים. (2) ויש הכאה וע"י הכאה אנו מורידים אותם ללב.

ומהמלקות עוד למדנו שבכל הכאה והכאה צריך לעשות את הכוונה הזאת בשלמותה. ראשית יש לשחרר את החסדים שעלו ליסוד דאימא של אותו פרט, ואז אבא שהוא מלביש על יד דא"א מתעורר ועולה למזל עילאה, ומביא חסדים עליונים, ומשחרר את החסדים שהיו סתומים בחזה, ומוריד אותם עד החזה, ואז תבוא ההכאה והיא תוריד את החסדים אל הלב של אותו פרט. וזה נעשה באשמנו, הכל. ואחר כך בבגדנו, הכל. וכו' **כ"ז פעמים**.

כוונת ויעבר

צריך להבין שויעבר הוא המשך התפילה, וצריך לזכור ולחזור על כל מה שלמדנו בכוונת **שים שלום**, עיין לעיל בסיכום, עניין שתי הטיפות, וענין מקור הטיפה, שהיא ממקיף דחכמה דז"א, שהתחילה מחסדים דדעת דעתיק עד דעת דז"א, וכאן בויעבר היא נמצאת ביסוד דאימא שבדעת דז"א. ע"ש היטב.

שעה"כ דף מ"ב ע"ג: בענין י"ג מדות **ויעבור** הנאמרים אחר הוידוי כנ"ל כבר נת"ל בענין נשיאות כפים דברכת כהנים כי בענין י"ג מדות דויעבור נעשים שני תועליות **הא'** לצורך זיווג ז"א עם לאה מן החזה ולמעלה בעת ויעבור ממש. **והב'** הוא לצורך תיקון דיקנא דז"א שאין בה אלא ט' תיקונים להשלימם לייג תיקונים... וע"י אלו הגי"פ ע"ב מחבק ז"א לנוק' **וגי"פ ע"ב אלו נמשכין בסוד טיפה**^{ש"ל} **הנמשכת** ממוח הז"א הנקרא חכמה ומתפשט בג' מקומות הנז' גי"פ ע"ב הנז'. ואחר כך בברכת שים שלום מתעורר היסוד ואז

חדשים. כשאומר עליונים הכוונה לחדשים וכשאומר חסדים הכוונה לישנים חוץ ממקומות שברור. כמו בהתחלה שאומר שהחסדים העליונים עלו והכוונה לישנים וודאי.
^{ש"ל} עיין **פריע"ח דף ס"ה ע"ב** משמע החיבוקים נמשכים מטיפת חכמה דז"א... ע"ש. ועוד שם כתב ויעבר ה' גימ' **ע"ב רי"ו כ"ו = שד"י**.

כוונות החול

שסד

מתעוררת טיפת ההזרעה הנמשכת מן המוח להמשיך למטה וטיפה זו היא מעולה מאד לפי שנמשך מן האור המקיף אשר על ראש ז"א מבחינת המקיף דמוח חכמה וכבר הודעתך כי טיפת ההזרעה היא מעולה מאד ומאירה בתכלית ההארה וכאשר היא נמשכת דרך הדעת דז"א המלוּבש תוך יסוד דאימא כנודע... ולכן אנו רוצים שזו הטיפה של הזרעה תתחלק לג' חלקים א' נמשך למטה לצורך זיווג רחל נוק' דז"א. והשני הוא להמשיכה בחסד דז"א לעשות ממנו בחי' ע"ב באופן אחר לצורך חיבוק יותר מעולה מן האי' כמ"ש. והג' הוא להעלותו למעלה להמשיכו אל דיקנא דז"א כדי שתהיה שלמה בייג תיקוני דיקנא שלמים כי בתחילה לא היה בו רק ט' תיקונים בלבד. ודע כי טיפה זו נמשכה מחסד דעתיק המלוּבש תוך הכתר דאריך ומשם נמשך למטה כנז'. ע"ש.

סידור דף קי"ט ע"ב: במילת ויעבור יכוין לעכב הארת הויות דמוחין דגדלות המתפשטים למטה ועוברים דרך האלהים דקטנות מעבר יב"ק, ולעכב טיפת ההזרעה שנמשכה בשים שלום מעיטרא דחסדים דדעת דעתיק העומדת עתה ביסוד דאימא שבחזה דז"א, ועי"כ נבקע יסוד דאימא ומתגלים הד' מוחין דז"א... ויכוין לחלק טיפת ההזרעה הנ"ל לג' חלקים ולהמשיך חלק אחד... ע"ש.

שעה"כ דף מ"ב סע"ד: דע כי ברישא חיוורא דא"א יש שם בחינת י"ג חיוורתי... שהם ג' הויות ובהם י"ב אותיות והם סוד י"ג חיוורתא, כי הי"ג כולל את כולם. ד' חיוורתא נמשכים דרך אחור, וח' חיוורתי נמשכים דרך הפנים... גם נתבאר שיש י"ג תיקוני דיקנא בא"א... והנה י"ג תיקוני דיקנא דא"א, ד' מהם שהם העליונים, אינם צריכים להארה של החיוורתא, אך הח' תתאין שהם מתיקון החמשי שהוא "רב חסד" ונקראים דיקנא דכהנא רבא, היות והם משפיעים תמיד לט' תיקוני דיקנא דז"א, צריכים הארה מהח' חיוורתי דא"א שהם של הפנים...

אמנם עתה כאשר כוונתינו להשלים לז"א כל הי"ג תיקונים הנעשית מכוח בירורי המלכים של ז"א... אותה טיפה בקעה יסוד דאימא העומדת בחזה דז"א וקלקלה את מחיצותיה... הנה עומדת שם ואין בה כוח להוציא ד' תיקוני דיקנא דז"א העליונים... לכן צריך שאותה הויה השלישית, שהיא ד' חיוורתי רישא הנמשכים מאחורי רישא דידיה דרך העורף ומגעת עד עורף ז"א, והיא מכה שם ונכנסת דרך המוחין. כי מאחר שאור הטיפה כבר בקעה יסוד דאימא, לכן יש כוח בהויה לכנס תוך המוחין. ואז ב' אורות אלו פנימי וחיצון, מתחברים יחד ומכים ומאירים במוחין דז"א, ויוצאת הארתם לחוץ (דרך המצח) ויורדת הויה זו, של ד' חיוורתי דאחורי רישא דא"א, להיות ד' תיקונים עילאין בדיקנא דז"א. אבל עדיין אין דיקנא דיליה שלמה לפי שהתיקונים התתאין מאירים יותר מהתיקונים העילאין. לפי שבתיקונים התתאין יש הארת דיקנא דא"א. ובעליונים האור הגיע ע"י העברה והתלבשות והארתם גרועה. והיה צריך להיות להיפך שהעליונים יאירו יותר, ולכך צריך שתמשך הארה מד' תיקוני דיקנא עילאין דא"א. וזה באופן זה: הויה דחיוורתא דאחורי רישא דא"א,

שסה

כוונות החול

שהיא מאירה בד' תיקונים עילאין דז"א, תקרא להויה שבד' תיקוני דיקנא עילאין דא"א שתאיר בה.

סידור הרש"ש כוונות החול דף קי"ט ע"ב: השלבים המסודרים בסידור הם:

- 1) לעכב אור הטיפה
- 2) להמשיך ע"ב לחסד ורי"ו לגבורה.
- 3) לזווג ישראל עם לאה להמשיך ע"ב מחסד ז"א ללאה.
- 4) להמשיך טיפת הי"ח מדעת ז"א ללאה.
- 5) ע"ב יכוין להעלות חלק אי מהטיפה לעשות ד' תיקונים עילאין דדיקנא דז"א
- 6) להמשיך הארה מע"ב רי"ו לרשימו דניקי שבאחורי ז"א ועמה נשלם ז"א הויה שלמה.
- 7) להמשיך ע"ב דד' חיוורתי דא"א, שבאחורי רישא דז"א על פניו לעשות ד' תיקונים עילאין דדיקנא דז"א.
- 8) להמשיך ע"ב דחיוורתי למצחא דז"א לעשות הארת ד' תיקונים
- 9) להמשיך ע"ב מד' תיקונים אמצעיים דא"א לאמצעיים דז"א
- 10) להמשיך ע"ב מד' תיקונים תתאין דא"א לתתאין דז"א

שכר המשלים בז"א י"ג ת"ד

אדרא רבא דף קל"ט ע"ב אות ל"ב בין הרקח: בגין דמאן דאחיד דיקנא דמלכא ואוקיר ליה ביקירו עלאה כל מה דבעי מן מלכא מלכא עביד בגיניה... יין הרקח: ... ר"ל מי שמחזיק בכבוד הדיקנא דז"א ואוקיר ליה ביקירו עלאה שמכוין ע"י תפילותיו ויחודיו להמשיך לה הארה מדיקנא דא"א וזהו ביקירו עלאה. כל מה דבעי מן מלכא כלומר אע"פ שהדבר ההוא הוא היפך רצון ז"א עכ"ז מלכא עביד בגיניה כי מבטל רצונו מפני רצון אותו צדיק... ע"ש. למעשה זה מה שעושים בכוונת ויעבור.

עלינו לשבח

להבין מה שאנו מכוונים בעלינו לשבח, ראוי להקדים בקצרה מה הייתה העבודה עד כאן. בקרבנות, זמירות, יוצר, העלינו את הבירורים ישנים עם חדשים של בי"ע תחתונים וכן של בי"ע דאצילות. בירורי בי"ע דאצילות [2,3,4] של אתמול התבררו ונכנסים לאצילות דאצילות [1] (בטבלת עלי נהר) להתקו בבחינת אחי. ושם נעשית כל העבודה והכוונות בתפילת שמונה עשרה, והבי"ע דאצילות שנבררו היום [2,3,4] עומדים במקומם. אחר היחוד בשים שלום וסיום שמונה עשרה אנו עושים ג' צעדים אחורה שאין דרך ארץ.

שעה"כ דף ל"ז ע"ד סיבת חזרתנו 3 צעדים וענין אגן הסהר... ע"ש. שעה"כ דף ט"ו ע"ב: ד"ה קדיש ג' וכן שעה"כ דף ל"ח ע"ב ד"ה אחר כך, וכן בסידור דף קי"א ע"א, ואז ג' עולמות בי"ע דאצילות 2,3,4 מתרחקים באצילות,

כוונות החול

שסו

ואחר התפילה ע"י הקדישים חוזרים לעלות באצילות עצמה, וע"י הנאמר בין הקדישים מקבלים עם השפע המגיע להם, אור פנימי. והנה בעלינו לשבח הם [2,3,4] מקבלים אור מקיף שעל ידו נכנעים הקלי ומתבטלין, ואחר עלינו לשבח יורדים הם 2,3,4 לתת טרף לביתם וחק לנערותם בלי הפרעות ויניקות הקלי, עיין **שעה"כ ט"ו ע"ב-ע"ג**.

שעה"כ דף נ' ע"א: ... בשבח הזה אנו מכניעים הקלי ע"י שבח האצילות והבריאה וגנות הקלי שביצירה ועשיה ותחת העשיה, וע"י המשכת אור המקיף (כלים דאור מקיף) אנו מכוונים לבטל הקלי מכל העולמות, עיין **סידור קנ"ה ע"א**.

בענין אור המקיף הניתן בעלינו לשבח (הכלים) ומה ענין המלבוש גימ' חשמל, שאינו אותנו אור עיין **שעה"כ דף ב' ע"ג**: ... ד"ה ונחזור וכן **שעה"כ דף נ' ע"א**, וכן מהיכן יניקת הקלי, שהם עומדים פניהם לאור הפנימי שאין להם כוח להסתכל לאוה"מ, וענין החשמל המקיף לאו"פ הוא להגן מפני הקלי היונק משם.

בענין היחוד של פסוק והיה ה' למלך: ... ה' אחד ושמו אחד, עיין **שעה"כ דף נ' ע"ג**: ... אך שם לא כתוב בענין הה"ח והה"ג מאו"א וזה מופיע **בספר הליקוטים דף ע"ה ע"ג**.

בענין הייחוד אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם, עיין **שע' רוח הקודש דף י"ד ע"ג**: ... סוף ייחוד י"ט, באותו ייחוד ענין, אר"ך נהורין מש"ע דא"א, וענין ק"ן נהורין שיש לז"א עיין **יין הרקח דף י"ג ע"ב אות נ"א**, וכן **בשע' א"א פר' י"ד** עיין בין הרקח מקורות נוספים בנושא.

בענין המשך הכוונה מימי קדם עיין **שע' רוח"ק דף י"ד ע"ג** ושם כתוב רי"ו וכ"ח (אחר תיקון של מהר"י), להמתיק רי"ו בכ"ח, הרי"ו = ע"ב קד"ם, ע"י הכ"ח שהם מלא דב"ן עם 3 אלפין והכולל הרי כ"ד עם הויה הרי כ"ח, עיין **בניהו דף כ"ז**, ודלא כמו שסידרו היר"א ועוד סידורים חדשים על פי תיקון בסוגריים [קד"ם] שכתב בלשון של שע' רוח"ק כ"ד של מילוי השם [קד"ם] והד' של השם

בענין היחוד בתחילת עלינו לשבח 3 פעמים **ס"ג גמ' סבא** רב המנונא סבא. רב נהוראי סבא. ורב ייבא סבא. שלוש פעמים **ס"ג**, וכן ענין היחוד. זכר דבר לעבדך על אשר יחלתני, שם **בשע' רוח"ק דף נ"ד ע"ד**: ... ע"ש. וכן בסידור בענין השם הקדוש **יג"ל היוצא** בחילוף אתון **גל"ב** ר"ת גדולה **ליוצר בראשית יג"ל** שם הששי משם של **מ"ב** אנא בכוח, ומורי ז"ל **הזהרני מאוד מאוד** כאן שאכין בזה השם של **יג"ל** תמיד בכל פעם שאומר עלינו לשבח.

בענין הכלים של אור מקיף מפני מה כולם אחוריים עיין **שעה"מ דף ל"ו ע"ב** שם, כי הקלי נאחזות באחוריים אלו וכדי שלא יתאחזו בהם הוצרכו להתחבר האותיות זו עם זו ואף האות האחרונה שבכולם עם האות הראשונה, ע"ש ועל פי זה טעם נפלא למה בעלינו לשבח שבי"ע יורדים לתת טרף לביתם צריך איחוד שלא יתפרצו ולכן תרגם אחד תרגום ושניים מקרא.

שסז

כוונות החול

בענין הס"ג = סבא. רב המנונא סבא ורב נהוראי סבא ורב ייבא סבא עיין אגרות הרמ"ז דף ק"ב.

כוונות שבת

מנחה ערב שבת קודש

במנחה ערב שבת קודש יש ג' מיני עבודות נוספות לכוון בנוסף לכוונות הרגילות וכוונות כתר דנה"י דיסו"ת של השבוע, ואלו הכוונות הם: (1) לפני אמירת אדני שפתי תפתח... (2) בכריעות וזקיפות... (3) בהיות ברכת שים שלום...

(1) לפני שיתחיל אדני שפתי תפתח... יכוין להעלות העולמות זה עם זה ולכלול הנרני"ח שלו ע"י ד' הויות עסמ"ב. כאן העליה עד אבי"ע ונרנח"י דא"ק. (עיין שעה"כ דף ס"ב ע"ב שם העליה עד מלכות דמלכות דאצילות, עיין תורת חכם דף ק"ל ע"ב וכן הגהה בסידור דף נ"ג ע"א שהעליות כאן הם של פנימיות דחיצוניות אך לפי הסידור כאן זה עליות ובשים שלום בברכה זה התכללות העולמות האלו שעלו.)

(2) בכריעות וזקיפות מעלים את העולמות מלמעלה למטה מתחילים מאצילות לא"ק וכ"י יש 4 פרטים בכוונה, ושינויים בכמה מהם: ע"י הכריעות משפיעים שפע ע"י שמות קס"א קס"א קמ"ג קנ"א מלאים. בכריעה ראשונה לזו"ן דכל עולם ובכריעה השניה לכחב"ד, דכל עולם. השפע לזו"ן ע"י 2 אותיות אחרונות של השם, והשפע לכחב"ד ע"י 2 אותיות ראשונות של השם בכל עולם ועולם. בזקיפות מעלים את העולם התחתון לעולם שמעליו, ע"י שמות עסמ"ב מלאים כל עולם לפי דינו, את זו"ן ע"י 2 אותיות אחרונות, ואת כחב"ד ע"י 2 אותיות ראשונות של שם בכל עולם ועולם.

יש 3 כוונות נוספות 2 משם הרב משה נג"ר והם: (1) להמשיך שפע והארה משמות עסמ"ב שהם חיות של העולמות (ע"ח ב' דף ק"ה ע"ב) שבא להם מעולם האצילות או"א וזו"ן דאצילות. (2) ועוד כדי להכין מקום לעולם העולה תחתיו. ועוד כוונה מאדם אחר (שעה"כ דף ס"ב ע"ג) (3) להאיר העולם העליון לתחתון.

בכוונות האלו יש שינויים בין העולמות והם:

(א) לאצילות מביאים שפע אחד לכלול את הבריאה, אך אין שפע לאצילות עצמה, כוח לעלות.

(ב) בשאר העולמות יש שני מיני שפע אחד לכלול ואחד לעלות. לכלול, הכוונה את העולם שמתחת העולה. ועוד שפע בזקיפה לעולם העולה.

(ג) בעולם העשיה זקיפה ד' יש רק את הכוונה של הארה לחיות עולם העשיה ע"י שם ב"ן מלכות דעשיה (צריך להיות) מלכות דאצילות כמו בכל העולמות ואין בעשיה כוונה של הכנת מקום לעולם שמתחת. (מהר"מ נג'ארה) וגם כוונה להאיר מעולם לעולם שמתחת לא עושים בעשיה (אדם אחד).

שסח

כוונות החול

ד) בעשיה בכריעות יש שפע אחד בלבד כדי לעלות, ואין שפע לכלול עולם שתחתיו.

כל הכוונות הנוספות הם בזקיפה השניה דכל עולם ועולם.

סיכום כוונות כריעות וזקיפות מעש"ק

א' ברכה ראשונה

בכריעות: להמשיך ע"י שם קס"א שפע כדי לכלול עולם הבריאה. (אין כאן שפע נוסף כדי לעלות.)

בזקיפות: (1) לעלות כל האצילות להלביש נה"י דא"ק. (2) שפע והארה (אין כאן חיות) לאצילות ע"י שם ע"ב. (3) כדי להכין מקום לעולם הבריאה. (4) להאיר ע"י שם ע"ב מעולם האצילות לעולם הבריאה.

ב' ברכה שניה מגן אברהם

בכריעות: להמשיך ע"י שם קס"א שני מיני שפע: (1) לעלות הוא לעולם האצילות. (2) לכלול את עולם היצירה.

בזקיפות: (1) לעלות כל הבריאה לאצילות. (2) שפע הארה וחיות לבריאה ע"י שם ס"ג. (3) כדי להכין מקום לעולם היצירה. (4) להאיר ע"י שם ס"ג מעולם הבריאה לעולם היצירה.

ג' ברכת מודים תחילה

בכריעות: להמשיך ע"י שם קמ"ג שני מיני שפע ליצירה (1) לעלות הוא לעולם הבריאה. (2) לכלול את עולם העשיה.

בזקיפות: (1) לעלות כל היצירה לבריאה. (2) שפע והארה וחיות ליצירה ע"י שם מ"ה. (3) כדי להכין מקום לעולם העשיה. (4) להאיר ע"י שם מ"ה מעולם היצירה לעולם העשיה.

ד' סוף ברכת מודים

בכריעות: להמשיך ע"י שם קנ"א שפע אחד לעלות הוא לעולם היצירה. (אין כאן שפע שני לכלול עולם שתחתיו.)

בזקיפות: (1) לעלות כל עולם העשיה ליצירה. (2) שפע והארה וחיות לעשיה ע"י שם ב"ן. (אין כאן להכין מקום לעולם שתחתיו. ואין כאן להאיר עולם עליון בעולם שתחתיו.)

סיכום: בכללות כוונות מעש"ק, לפני אדני שפתי, כריעות וזקיפות. ושים שלום. יש 5 סוגי עבודות והן: (1) עליית העולמות. (2) התכללות העולמות. (3) תוספת קדושה לעולמות. (4) להוריד תוספת קדושה עלינו. (5) לעלות למלכויות בסוד מ"ן.

א) העולמות עולים ונכללים עד א"ק.

שסט

כוונות החול

- (ב) בעליית העולמות עשה הרש"ש תחנה לנפש דמלכות דאצילות. וזה הוציא מלשון הרב **בשעה"כ דף ס"ב ע"ב** שהעליה היא רק עד נפש דמלכות דאצילות. (שמועה ראשונה).
- (ג) ע"י התכללות העולמות נמשכת תוספת נרנח"י מהמאציל לעולמות, לא"ק ואבי"ע דא"ק, וא"ק ואבי"ע דאצילות, וא"ק ואבי"ע דבי"ע.
- (ד) הורדת תוספת הנרנח"י עלינו היא מא"ק ואבי"ע דבי"ע וממלכות דאצילות שמשם הוא הדרגה הגבוהה ביותר שיכולה לשכון על האדם.
- (ה) תוספת הקדושה והנרנח"י יכוון להוריד עליו ע"י עסמ"ב, כוונה זו כתב אותה האר"י בפרטות **בשעה"כ דף ס"ב ע"ב** בשמועה ראשונה דכריעות וזקיפות.
- (ו) כוונה להעלות הנרנח"י למ"ן למלכויות גם כוונה זו היא מהזקיפות משמועה ראשונה. וכלל הרש"ש בסידור את כוח תוספת הנרנח"י על האדם בכוונה אחת ע"י עסמ"ב, והכוונה להעלות הנרנח"י למ"ן למלכויות דאבי"ע בכוונה אחת ע"י עסמ"ב. כל זה למד הרש"ש מהשמועה השניה, ומההזרה **שהזהיר הרב בסופה שלא לכוון בעליית נשמות בכריעות וזקיפות אלא בשים שלום**. ולכן העביר את כל הכוונות המופיעות בשמועה ראשונה לפני אדני שפתי תפתח וכן הכוונות של הכריעות וזקיפות לכוונם בשים שלום. ולכן כתב ועשה תחנה באצילות למלכות דאצילות ומה שכתב האר"י להורידם עליך בשמועה השניה למד מהשמועה הראשונה שזה ע"י עסמ"ב. וכן מה שכתב להעלותם בשמועה שניה למד מהראשונה שזה למ"ן למלכויות דאבי"ע.
- (ז) ענין תוספת קדושה לעולמות שהיא תוצאה מההתכללות למד מהשמועה השניה, ולכן בעליית העולמות לפני אדני שפתי עשה עליה בלבד ללא התכללות, וגם לא עשה שם תחנה למלכות דאצילות מפני ששם לא תהיה שום משמעות לתחנה שכן לא עוסקים שם בתוספת קדושה על האדם, ששיאה במלכות דאצילות.
- כל כוונות הרש"ש בסידור בשים שלום הם משתי השמועות בשער הכוונות, (בשינויים קלים) שעה"כ דף ס"ב ע"ב – ע"ג**. וכל הפרטים הנמצאים בשמועה ראשונה לפני אדני שפתי וגם כוונות כריעות וזקיפות הראשונות, כל הפרטים הם להלכה אך המיקום לא להלכה. (לא בכריעות וזקיפות אלא בשים שלום).

קבלת שבת

שעה"כ דף ס"ו ע"ד :

סידור שבת דף א' ע"ב- ב' ע"א :

שעה"כ דף ס"ה ע"ד : שורה למעלה

בענין המרגלאן בתפילה

שעה"כ דף ס"ט ע"ד: ראשית הרב מלמד אותנו כלל לכל תפילות השבת. שנכוון בכל תפילה בז' ברכות שבהן, כי שבעה ברכות הם סוד שבעה אותיות **אהיה יהו** שהוא שם בן **מ"ב דבריאה** כנודע. גם תכוין בז' השמות היוצאים מהם שהם כסדר השבע ברכות באופן זה שבכל ברכה תכוין לאות א' מן השבע האותיות ולשם אחד מן השבעה שמות, וזה סדרן:

ברוך אתה ה' ^{שלח} א' הוי"ה מגן אברהם

ברוך אתה ה' ה' הוי"ה בניקוד **אלהים** מחיה המתים

ברוך אתה ה' י' מצפ"ץ האל הקדוש

ברוך אתה ה' ה' י"ה אדנ"י מקדש השבת

ברוך אתה ה' י' אל המחזיר שכינתו לציון

ברוך אתה ה' ה' אלהים הטוב שמך ולך נאה להודות

ברוך אתה ה' ו' מצפ"ץ המברך את עמו ישראל בשלום אמן.

הרב מלמד כלל נוסף, דע כי כל בחי' ג' ברכות הראשונות שהם אבות וגבורות וקדושת השם הם תמיד בג' ספירות אחרונות שהם בנה"י דאימא הנעשין ג' מוחין בז"א ואחר שנעשו בו בחי' מוחין בבחינת ג' ראשונות אבות וגבורות וקדושת השם בסוד ג' אותיות אה"י דאה"י עם ג' שמות היוצאים מהם כנז'. **ואחר כך אנו ממשיכים אותם לבחינת כתר של הנקבה** בסוד ה' אחרונה של אה"י שעליה אמרו בהקדמת ס' התיקונים שהיא אמצעית ג' מכאן וג' מכאן ואיהי באמצעיתא כי היא בחי' כתר דנוק' והיא סוד ברכת מקדש השבת והוא שם י"ה אדנ"י כמבואר... ואח"כ נעשין לה ג' מוחין שבה הנקראים חב"ד מבחי' נה"י דז"א שהם ג' ברכות אחרונות והם רצה ומודים ושים שלום והם סוד ג' אותיות יה"ו בשלשה שמות היוצאים מהם כנ"ל. **ונמצא כי שלשה ראשונות הם נצח הוד יסוד דאימא הנעשים מוחין בז"א.** וג' אחרונות הם בנה"י דז"א הנעשים ג' מוחין בנוק'. **וזכור כלל זה בכל התפילות ואפילו בתפילת ימי החול ואמנם צריך שתדע כי כפי מציאות התפילה כך יהיה הסדר הנז' ולא כל התפילות שוות בסדר אחד.**

שעה"כ כתב שאחר שנה"י דאימא נעשו מוחין בז"א עושים כתר לנוק' ולא כתוב איך. והנה בסידור שבת דף צ"ו ע"א כתב יכוין להמשיך הארה לכתר דיעקב ורחל משלשה מוחין חב"ד דגדלות ב' מלובשים בנה"י דאו"י ע"י שבחב"ד דז"א דרך החג"ת דז"א לכתר דיעקב ורחל העומדים בנה"י דז"א. ע"כ. מכאן למדנו שהוא דרך חג"ת. ואז בציור הכוונה רואים ג' אותיות אה"י

שעא

כוונות החול

עם השמות היוצאים מהם עם נרנח"י דחב"ד, מאירים בכתר דנוק' וכאמור

דרך החג"ת.

מה שכתב בשעה"כ " ואמנם צריך שתדע כי כפי מציאות התפילה כך יהיה הסדר הנז' ולא כל התפילות שוות בסדר אחד. " וזה ע"פ הידוע שכל תפילה היא במקום אחר.

סידור דף כ"ז ע"א: תפילת ערבית. בפרצופי בינה. ע"ש

סידור דף צ"ו ע"א: תפילת שחרית. לחש נה"י דאו"א ע"י. חזרה בחג"ת דאו"א ע"י.

סידור דף ק"ט ע"א: תפילת מוסף. לחש בחב"ד דאו"א ע"י. חזרה בחב"ד דכתר דאו"א ע"י.

סידור דף קי"ב ע"ב: תפילת מנחה. לחש בנה"י דדקנא דא"א. חזרה בחג"ת דדיקנא דא"א.

לאיזה צורך מביאים את המרגלאן

שעה"כ דף כ"ז ע"ב: ובמלת תכלת תכוין שהמלכות מקבלת מן ז' שמות הרמוזים בשם מ"ב שהוא אה"ה יה"ו העולים מ"ב ובו רמוזים ז' שמות שהם הוי"ה, הוי"ה בניקוד אלהים, מצפ"ץ, י"ה אדנ"י, אל, אלהים, מצפ"ץ. וז' שמות אלו הם בגימ' תכלת וענין ז' שמות אלו נתבאר עניינם בזוה"ק בר"מ פר' יתרו דף צ"ב ע"ב, גם יתבאר לקמן בדרוש קבלת שבת שעה"כ דף ס"ט ע"ד... ע"ש. א"כ משמע מכאן שהמרגלאן הם לצורך בנין הנוק'.

שע' הפסוקים דף כ"ו ע"ד: והנה סוד לב"ת זו הם סוד ד' שמות שהם הוי"ה, הוי"ה בניקוד אלהים, מצפ"ץ, י"ה אדנ"י. היוצאים מן ד' אותיות אהיה שהם המתגלים ביום שבת קדש כנז' בזוה"ק בר"מ פר' יתרו דף צ"ב ע"ב והם בגימ' לב"ת. והנה ג' שמות אחרים הנז' שם שהם אל, אלהים, מצפ"ץ היוצאים מג' אותיות יה"ו הם בגימ' זית ואם תסיר מהם ההויה ישאר מזית שמן ע"ה וז"ס שמן זית זך... ע"ש. כאן לא כתוב בפירוש שהם לוק'.

נה"ש דף מ' ע"ג: אחרי שהרב מלמד אותנו איך נעשים מעסמ"ב לב"ת וכן שכנגדם באהיה מלא... ע"ש ונראה שזה השפעה לנוק'.

באיזה מערכת המרגלאן

פת"ע דף ס"ח ע"א: והנה בעיקר הכוונה זאת צריך שתדע דהארת זאת היא בבחינת או"פ דפנים דמוח חכמה (דכתר) ... ע"ש. וזאת הבחינה שהבאנו במלך עוזר ומושיע וכו' ולהבין למה נעשה בזאת הבחינה של חכמה דמוחין דכתר כתב בנה"ש...

נה"ש דף ט' ע"ג: למטה... באופן כי עיקר כל הטורח הוא לתקן מוח החכמה לאט לאט בפרטות, ואחר שנתקנו הדכר ונוק' שבו אז אח"כ ממנו מתפשטים הארת כל המוחין בכללות לדכר ונוק' דמוח בינה ודחו"ג... ע"ש. עיקר

כוונות החול

שעב

עבודתינו היא במוח החכמה, וכן נלע"ד אפשר לראות זאת בכוונת ברכת כוהנים שבפסוק הראשון מביאים ימין דמקיפים ובפסוק שני שמאל וחוזרים גם לימין וכן בפסוק שלישי קו אמצעי וחוזרים לימין ולשמאל, ע"כ נלע"ד. **אוצרות דף ל"ז ע"א אש"ל אות ו'...** וכל המשכת המוחין דאחי' ותיקון לאה ויעקב ורחל ונסירה והמשכת המוחין דפנים עד באהבה הכל הוא בחכמה דכתר שהוא דכורא דעתיק דאותה תפילה... ע"כ. ע"ש. משמע שכל הפירוט בעבודתנו הוא בחכמה דכתר שהוא עיקר. ומה שאמר שהוא דכורא דעתיק, נלע"ד ע"פ מ"ש באדרא שקודם צריך לתקן רישא דעמא וכיון דאתקן רישא דעמא אתקן כל עמא. ע"כ נלע"ד.

בענין פטור התפילין בשבת

שעה"מ דף י' ע"ב למטה :

שעה"ק דף מ"ו ע"ב- ע"ג :

שער הכללים סוף פרק י"ב :

שעה"כ דף ס"ח ע"ב : בענין השבת הרגליים עצמות וכלים.

ע"ח ב' דף פ"א ע"ב : השמש שם אות [א]

כוונות האכילה

כוונות מנוח

שער המצוות דף מ"ד ע"א : כוונות מנוח. ע"ש.

ליקוטי תורה דף צ"ז ע"ד : כוונות מנוח. ע"ש.

כוונות פרטיות ספר בניהו בן יהוידע דף ט"ו ע"ב : עיין שם הכוונות, ועוד משמע שצריך לעשות כוונות מנוח לפני כוונות אברהם אבינו.

כוונות אברהם אבינו

אוצרות חיים דף ב' ע"א וכן ע"ג וכן ע"ד וכן דף ג' ע"א כולל תחילת פרק ב' : כאן מתחילים את כוונות אברהם אבינו ע"ה.

אש"ל דף ב' ע"ד אות ו' : מביא לשון הרש"ש בכוונת האכילה דווקא כמו

שכתב הדב"ש דף כ"ח ע"ב לאפוקי מלשון הרש"ש שהביא הרב **שמן ששון**

בפתח עינים דף ע"ג סע"ב וע"ג : דב"ש כ"ח ע"ב : ע"ש.

כוונות פרטיות ספר בניהו בן יהוידע דף י"ז ע"א : ועיין בסוף כוונות פרטיות תקוני טעויות. ע"ש. אחר שמביא הרב את מה שכתוב באוצרות ענין האלפי"ן בפה דא"ק... ונעשים ד' הבליים וד' דיבורים והנה ד"פ **הבל גימי קמ"ח** כי ע"י ל"ב שיניים נטחנים אותם הד' הבליים **ונגמרת פעולתם.** (כאן סיום המסלול המופיע **בשער העקודים.** מכאן מתחיל מסלול המתחיל מחסד דעתיק לגולגלתא דא"א המופיע **בע"ח א' דף**

שעג

כוונות החול

פ"ב ע"ב (ומשם ימשיך השפע ממדרגה למדרגה עד חסד דעתיק ומשם לגולגלתא דא"א... צריך להבין שהרש"ש הוא המחבר שתי הסוגיות בין פה דא"ק, שההמשך הוא לחסד דעתיק שבגולגלתא דא"א, חיבור וקישור זה לא כתוב בדברי הרב.

פתח עינים דף ע"ג ע"ג: ד"ה שם ומשם ימשיך השפע ממדרגה למדרגה עד חסד דעתיק... וענין סדר המשכת השפע ממדרגה למדרגה עד חסד דעתיק וכו' לא נתבאר בע"ח בשע"י העקודים פ"ב. דברי עצמו הם ודברים של טעם הם שהרי כל מיני שפע הבא לאו"א... ע"ש.

שעה"כ דף ק"א ע"ד: אחר שהאלפין נכנסים לפה הם בלחי העליון בחכמה ואחר שנחלקים יש 4 הבלים ו 4 דיבורים 2 בלחי העליון 2 בלחי התחתון.
שער המצוות דף מ"ד ע"א: מה עושה הטחינה?

ממה נעשה החיבורתא והנימין

ע"ח א' דף ס"ב סע"ד:... איך עתיק דף ס"ג ע"א... מתלבשין ז"ת דיליה ברישא דא"א ונ"ה שלו מתלבשין בבי' בחי' של א"א והם ב' אזניים וב' עינים שבו, ובבי' בחי' אלו אין שער גדל בהם, אמנם כאשר **אורם חוזר** מתתא לעילא דרך האי **קרומא דאורא דא"א** אשר שם מתלבש **ת"ת דעתיק** שהוא בחינת ו' כנודע אז ההארות ההם יוצאין על הגולגולתא דא"א ונעשין נימין ושערות כדמיון **צורת ווין** כי השערות יוצאין מבחינת נ"ה הנקרא ווי העמודים והבן זה... ע"ש.

מבו"ש דף כ"ה ע"א שורה 6 מלמטה: וכבר ידעת כי הנ"ה הם לבר מגופא אשר לכן מתגלים בהם הדינים... לכן מהם יוצאים **השערות** שהם חוזק הדינן מלשון אשר בשערה ישופני... ונמצא כי כל בחי' הדינן הם שערות וכולם הם מנ"ה ששם תגבורת היכר הדינן כנ"ל, ובעלותם בסוד **אור חוזר** שהם סוד הגבורות פוגעים בשלושה מקומות והם ג' **רישין דא"א גלגלתא ואורא ומוחא** ומתערבי בכולהו ונפקי מכולהו **י"ג חיבורתא וי"ג נימין וי"ג תיקוני דיקנא** וכולהו מבחינת הנ"ה הנזכר... ע"ש.

מבו"ש דף כ"ו ע"א 5 שורות מלמטה:... כי נ"ה דעתיק אתלבשו בבי' תיקוני רישא דא"א יען יש להם ב' בחינות והם אודנן ועינן... ועולה או"ח מתתא לעילא ואז בעלותו הוא פוגע בקרומא דאורא... אם כן נמצא שיש ב' בחינות אל האורות האלו. א' בהיותם למטה יוצאים ממקומה עד הגיעם אל קרומא דאורא ועדיין לא היו צורת ווין שהם השערות רק אורות לבנים וחיורין. ב' ואחרי עלותם דרך הקרומא נעשו ווין שהם השערות, ולכן כנגד ב' בחינות אלו נמשכו אלו הבי' בחינות שהם י"ג חיבורתא וי"ג נימין דשערי החיבורתי מן המקום החלק והשערות יצאו מן הקרום והכל מבחינת אור חוזר דנ"ה דעתיק...

אידרא רבא דף קכ"ח ע"ב **ביין הרקח דף י"א ע"ב** **אות מ'**
שער מאמרי רשב"י דף מ"א ע"ג שורה ראוי להעלימם
כרם שלמה ד' דף פ"ב:

שעד

כוונות החול בענין המזלות מזלא ח' ומזלא י"ג

ע"ח א' דף פ"ב סע"א: ... והנה בזוהר אמרו כי ב' ת"ד הח' והי"ג שניהן נקראו מזלא והענין כי שניהם מסוג אחד כי הם יורדים תרוייהו בשיקולא עד טבורא כנז'... ואלו הב' מזלות מהם יונקים או"א השפע הנ"ל, מכתרא ומוחא סתימאה, כי או"א אתכלילו במזלא... וראוי^{ש"ט} שתדע כי מזל הח' הוא סוד **א'** שצירו **יו"י** ומזל הי"ג צורתו **א' יו"ד** כנז' בתיקונים שיש ב' מיני א'. והנה להיות שמאלו הב' מזלות הם יונקים או"א לכן א' שצורתו **יו"י** הוא **באבא** וא' שצורתו **יו"ד** **באמא** כי הד' היא נקבה. והנה טעם היות מזל הח' צורת **יו"י** כי הרי הוא נחית בשיקולא עד טבורא לכן **בו** נכללין כל הי"ג ת"ד שהם **י"ב ועמו י"ג**, והי"ב שהם מתגלין בו הם צורת **ו'** שבאמצע אות **א'** וכבר ביארנו כי כל **ו'** **כפולה** ו"ו הרי י"ב. גם הודעתין בענין ווי העמודים^{ש"מ} שהוא סוד **ו'** שבאמצע אות **א'** שבשם צבאות שנחלקת לב' בזה האופן. **א'** (יו"י) וכן הוא עד"ז ממש והנה זה המזל כולל את אלו הי"ב בב' מציאות: **א)** בערך היותו עליון מהם וזהו בהיותו בסוד **י' עלאה** דאות **א'** והם נשפעים ממנו. **ב)** בערך היותם כלולין בו והוא מקבל מהם וזהו סוד **י' תתאה** דאות **א'**, אך ב' בחינות אלו הם אחת לפי האמת, והנה הם עתה י"ג, והנה י"ב אלו נחלקים לג' שמות הויה הם י"ב אותיות ומילוי שמות אלו הם ביודיין ומספרם רי"ו. ומזל הי"ג הוא א' שצורתו יו"ד והוא ג"כ על סוד הנ"ל... ע"ש.

אור זרוע דף קי"ד: ... גם הודעתין בענין ווי העמודים שהוא סוד **ו'** שבאמצע אות **א'** שבשם צבאות... סוד גדול רמוז כאן... כי ווי העמודים הם תרין שוקין סוד תיקון עמר נקי נ"ה דרדלי"א (עתיק).

ע"ח א' דף ס"ג רע"א: ... איך עתיק מתלבשין ז"ת דיליה ברישא דא"א ונ"ה שלו מתלבשין בב' בחי' של א"א והם ב' אזניים ובי עינים שבו. והנה בב' בחינות אלו אין שער גדל בהם, אמנם כאשר **אורם חוזר** מתתא לעילא דרך האי קרומא דאוורא דא"א אשר שם מתלבש ת"ת דעת' שהוא בחי' **ו'** כנודע אז ההארות ההם יוצאין על הגלגלתא דא"א ונעשים נימין ושערות... ע"ש.

כרם שלמה ה' דף רכ"ו ע"א: בענין 2 ווים של האי

שם משמעון דף קט"ז:

שער מאמרי רשב"י דף נ' ע"ג:

באתי לגני ב' עמ' קיח: ... דהיינו שהי"ב ת"ד העיקרים נותנים כללותם, והם ענפים שלהם, להמזל, וכיון שהם הנותנים והוא המקבל יהיו בערך משפיע ונשפע. ואלו הענפים מכיון שנכללו בו, הוא עיקרי והם טפלים אליו, וכל שפעם נמשך על ידו, ויהיה הוא משפיע והם נשפעים...

^{ש"ט} פרק זה עוסק בב' סוגיות **א)** מתחילת הפרק ממה מקבלים או"א את השפע שלהם, שהוא מגולגלתא ומו"ס. **ב)** ענין הפיכת המזלין ח' וי"ג שהיו תיקון אחד ויהיו י"ג תיקונים. וזה מתחיל מהמילים וראוי שתדע...

^{ש"מ} עיין **שער מאמרי דף נ' אע"ג** מדובר בכלים דז"א א' דצבאות כלים דנצח הוד. וכאמור האור זרוע מעלה אותנו לנ"ה דעתיק.

כוונות החול

שעה

בכוונת האכילה אנחנו לא בונים את המזל השמיני ואת המזל הי"ג רק אני משפיע בהם מהאי שבא"ק. **בע"ח א' דף פ"ב ע"ב** יש מזלות כל אחד חלק מהי"ג. החל מהמילים **ראוי שתדע**, הפכנו את המזל הח' להיות בו י"ג בעצמו. וצריך להבין שזו מערכת קיימת לפני כוונות האכילה. בכוונת האכילה אני מעביר דרך המדרגות האי שבפה דא"ק ומביא אותה לאי שבמזל הח', שכן כתב בכוונת האכילה **"ומשם למזל העליון שבו אלף** בצירוי יו"י אי והוא"ו חלוקה לבי" כתב **שבו אלף** משמע שקיים מקודם. מעין מה שעושים בחנוכה שמעבירים מז"א מנח"ל שבו לנוקי בנח"ל שבה.

דגלי אהבה ב' דף תל"ז: מצייר האי חתוכה לרוחב ולא כמו שמקובל לאורך.

ע"ח ב דף ק' ע"ד: שורה 14... גם דע כי סוד אותן הב' ויין המתחברות יחד באות א' של צבאות שבאחורי נ"ה דדכורא הם נקרא ווי העמודים **וזכור סוד זה**, גם זה רמז מ"ש פר' **וארא דף ז"ך ע"ב** ענין דרוש אותן היאורים כי תצ"ט ופלגא מסטרא דא ותצ"ט ופלגא מסטרא דא שאותן התרין פלגין הם ב' ויין אלו המתחברים ונעשים אלף, ותצ"ט הוא שם **צבאות** גימטריא... ע"ש.

מעבר השפע דרך חיוורתי ונימין

כוונות פרטיות ספר בניהו בן יהוידע דף י"ז ע"א:... ונעשים ד' הבלים וד' דיבורים והנה ד"פ הבל גימי קמח כי ע"י ל"ב שיניים נטחנים אותם הד' הבלים **ונגמרת פעולתם. ומשם ימשיך השפע** ממדרגה למדרגה עד חסד דעתיק **ומשם** ^{שמא} לגולגלתא דא"א **שמשם נמשכים י"ג חוורתי שהם ג' היות כמספר לחם אלא שהם במילוי יודי"ן ומשם לי"ג נימין ומשם למזל העליון שבו אלף** בצירוי יו"י אי והוא"ו חלוקה לבי" שהם כמספר י"ב תיקוני דיקנא שבמזלזל הם כלולים והוא משפיע בהם בסוד י' עליונה והם משפיעים בו בסוד י' תתאה...

סידור א' דף ל"ה ע"א: יכווין להמשיך הטיפה שהוא שם ע"ב עם ה"ח מחסדים דדעת דע"י לחסד דע"י שבגולגלתא דא"א **ומשם למזל הח' נוצר חסד**... ע"ש. וכן בכוונת שים שלום בהמשכת הטיפה נוסח דומה... ע"ש.

שאלה: **צריך להבין** למה בכוונת האכילה הוסיף הרש"ש את מעבר הטיפה דרך החיוורתי ונימין, מה שלא עשה כן בהמשכת הטיפה. וכן **בע"ח א' דף פ"ב ע"ב** לא הזכיר את החיוורתי והנימין. **ובע"ח א' דף ס"ג ע"א**: שם מזכיר חיוורתי ונימין.

תשובה: כשהמסלול הוא קבלת שפע לאו"א או הורדת הטיפה למטה. המזלין קיימים ואני מעביר דרכם, ועוד אין אני רואה אי בשפע. אך **בכוונת האכילה** אנו מעבירים שפע הנקרא אי וזה אני צריך לעבור דרך נ"ה דעתיק וחיוורתי ונימין, מפני שצריך לראות איך עוברת האלף בכל המדרגות, מאור חוזר דני"ה דעתיק, איך יש י"ג תיקונים במזל הח' ובמזל הי"ג ולעשות אי ולהעביר לאי

^{שמא} כאן היא המערכת שהביא הרב **בע"ח א' דף פ"ב ע"ב** ולא משמע שזה המשך שעי' **העקודים ע"ח דף כ"ד ע"ד**: והחיוור הזה עשה אותו הרש"ש.

שעו

כוונות החול

שבמזליו, וזה אי אפשר אם לא נזכיר את כל המסלול, כולל חיזורתא ונימין, אז אנחנו צריכים את כל המדרגות. עיין ביל"י על ע"ח א' דף פ"ב, וכן כרם שלמה ה' דף רכ"ו ע"א:

יחוד הש"ע

שער רוח הקודש דף מ"ג ע"ג:

ספר בניהו בן יהוידע זיכוד הנפש דף כ"ה

כוונת חודש אלול

בניהו זיכוד הנפש דף ל"ז ע"א: ביחוד לחודש אלול כותב הרב... ובי' אותיות ו"ל מאלול הם שם אל היוצא מקס"א כי ג' יודין שבו הם ל' ובמקום אות א' הושם במקומה אות ו' כי האלף נעלמת בואו זה... ע"כ. ע"ש. להבין ענין האלף הנעלמת נעיין בשעה"כ.

שעה"כ דף ק"ד ע"א ד"ה ודע: ודע כי ז' ימי חג הסוכות אז הוא זיווג בסוד ו"ק בלבד אבל זיווג שמיני חג עצרת הוא בבחי' היסוד אחר שנכללו בו כל הו"ק ולכן היסוד נקרא ו' וזה סוד מה שאמר בזוה"ק בפר' תצוה דף קפ"א ע"א באות א' (צ"ל אות ה'), כי בעת הזווג נעשה בחינת ו' כי הו"ק הם גדפוי דאות א' כזה הם סוד תרין יודין שבה ומתטמרין ונכללין תוך ו' שבאלף ואין ניכרת אז רק אות ו' לבדה ולכן שמיני עצרת הוא יום אחד בלבד... ע"כ. ע"ש.

זוה"ק פר' תצוה דף קפ"א ע"א... ה' בתראה היא ה' אחרונה של שם הויה... והיא סוד עטרת היסוד בחי' מלכות שלה, וזה שאמר אתעביד חד גופא, בהאי נקודה דאמצעיתא, היא נעשית גוף אחד שלם, על ידי תיקון נקודה זו האמצעית שהיא עטרת היסוד שבה, ואעיל בה ו' ושם נכנס בה הו' דז"א, ואשתכח ו' בין ב' נקודין, חד לעילא וחד לתתא, נמצא שו' דז"א היא בין ב' נקודות אחת למעלה ביסוד דבינה ואחת למטה ביסוד דמלכות וכדין אתאחיד עלמא עלאה בעלמא תתאה, ואיהו חד ואוקימנא, ואז נתאחד עולם עליון שהוא בינה בעולם תחתון שהוא מלכות ונעשו בחינה אחת... ע"כ.

שעה"מ דף ל"ח ע"ב: ... אמנם בא"א לא נגלו בו רק ג' רישין הנז' אבל בחי' תרין דרועין ותרין יריכין לא נתפשטו בו ולא נגלו ונשארו נעלמים וגנוזים בו בבחינת אות ו' שהיא התפשטות הת"ת שבו הנק' גופא דאמצעיתא והוא לבדו נגלה ושתי הזרועות היו בו גנוזים בבחינת תרין יודין ענפין בשתי צדדי הו' הנז' בציור אות א' שהוא אות ו' ותרין יודין לסטרוי שהם ב' זרועות ובהם כלולין גם תרין ירכי, אבל כשהם נעלמין אינם כי אם מבחי' אות ו' פשוטה לבדה בלי תרין יודין... ע"כ ע"ש.

שעז

כוונות החול

אלול מלא כך : אלף למד ואו למד = 272 = 48 ועוד 224 = דרך ועוד מ"ח. בענין כוונת חודש אלול ומ"ח שעות של שני הימים הראשונים. (ר' מנחם פרג')

כוונת השלג

נה"ש דף מ"ז ע"א : עיין שם

בענין שנת השמיטה

שער המצוות דף כ"ה ע"א : ...

ספר הליקוטים דף נ' ע"ב : ...

נה"ש דף י"ג ע"ג : ד"ה והנה כל הבירורים...

נה"ש דף ל"ג ע"ג : ד"ה ובמילות...

מעיל אליהו בסופו עמ' ת"ה : פסק מוהריט"א

דב"ש בין הדרושים לפירוש הדב"ש : מנהגי בית אל אות ד'

אמת ליעקב לרב ניניו דף ק"א ע"ב :

בגדי קודש אשר לאהרן עמ' רל"ט – ר"מ – רמ"א :

מעיל אליהו בסופו עמ' ת"ח : פסק הרב זמרת הארץ להרב אביגדור עזריאל

מעיל אליהו בסופו עמ' ת"י : פסק הרב וידאל קוינקא

מעיל אליהו בסופו עמ' תי"ג : פסק הרב שמן ששון מופיע גם בשמן ששון ב' דף ה'

ע"א

טוב שם עמ' כ"ב ע"ב :

מעיל אליהו בסופו עמ' : פסק הרב אליהו מני.

באתי לגני א' בסופו קונטרס שבת הארץ להרב יעקב הלל שליט"א עמ' קס"ב :

שערי רחמים ב' שאלה עז"ר :

שערי רחמים ב' שאלה ר"ס :

תפילת הרש"ש לאומרה בחצות לילה

הנה הרש"ש זיע"א כתב כמה תפילות לאומרם בחצות לילה, הם הודפסו בספר **אמת ליעקב דף קכ"ב ע"א**. אך כשהעתיקו אותם בסידורים מסוימים, ואף בסידורי כוונות למיניהם, דלגו על חלק חשוב ועיקרי של התפילה, וטעמם עמם. הנה נביא כאן מה שחסר בסידורים, וננסה לפרש מה שנלע"ד אם אפשר ובעיני ה' יכשר, בהבנת התפילה הזו. ממה שחנני ה' יתברך בחסדו עלי. וזה החלי ביום הילולא של הצדיק י' **בשבת תשס"ח**, זכותו תעמוד לנו ולכלל ישראל, לגאולה שלימה ולהקים שכינתא מעפרא, שיתגלה אורו של משיח במהרה בימינו, אמן.

יהי רצון מלפניך ה' אלוהינו ואלוהי אבותינו, שימשך מן הא"ס ב"ה^{שמב} אור גדול ושפע גדול לשורש יחידה^{שמג} העליונה המלוּבש בעתיק וא"א דא"ק^{שמד}, ומשם ימשך

^{שמב} כאן צריך להבין שהמשכה מן הא"ס היא, מהא"ס שבתוך הקו הנכנס לתוך החלל, שכן אין שום המשכה מלמעלה מזה. ולהבין זה צריך להאריך הרבה מאוד, ואם תרצה להבין קצת, עיין היטב ב**לשם שבו ואחלמה חלק הקדו"ש שער א' ב' ג' ז'**. ותבין קצת השתלשלות השפע דרך המדרגות וגילוי יתב' מאמיתתו הנעלמה... ע"ש. ודי בזה. **אוצרות חיים דף א' ע"א**: ודרך הקו הזה נמשך ויורד אור הא"ס המאציל, אל תוך החלל העגול הזה שהוא הנאצל, ועל ידי כן מתדבקים המאציל בנאצל יחד ולא עוד... ע"כ. ע"ש. **שער ההקדמות דף ז' ע"א**: ודרך הקו הזה נמשך השפע והאור הצריך לכל עיגול ועיגול... ע"כ. ע"ש.

^{שמג} להבין עניין זה שורש היחידה המלוּבש בעתיק ואריך דא"ק: הרש"ש **נה"ש דף י"א ע"א למטה**: כתב כי מן האין סוף נמשך ונתפשט **ניצוץ א'** שהוא בחינת אלהות, וזה הניצוץ נתלבש בכוח ניצוץ אחד נברא מכח עוצם הארתו והוא נשמה דקה **מאד מאד** והיא **נקרא יחידה**, וזו יחידה יש בה שורשי כל הי"ס בהעלם ודקות גדול שאי אפשר להיות לנאצלים יותר דקות ממנו, ועל הניצוץ הנזכר נאמר בנים אתם לה' אלוהיכם, ואני אמרתי אלהים אתם... ע"כ. ע"ש.

ועוד **בשומר אמונים הקדמון וכוח א' אות ס"ז**: והנה דע כי האין סוף ממציא הכל מהאפס המוחלט, ומוציא הנמצאות מהאין, אבל ממנו ולמטה אין כח בהויות להוציא יש מאין, אלא יתמצאו יש מיש, ועיין בפירוש **ספר היצירה להראב"ד ז"ל דף מ"ג**. ותחילת הכל האציל האין סוף ממנו עלול אחד, הוא **כתר עליון**, וכמו שכתב הראב"ד בתחילת הקדמתו לפירוש ספר היצירה " כי עלת העילות יתחייב ממנו כתר עליון, שכל פשוט בתכלית הפשיטות, עד שאין בינו ובין עלתו דבר, **אלא שזה עלה, וזה עלול** " עכ"ל. וזה הכתר עליון הוא **כתר אדם קדמון** אשר האין סוף מתלבש בו מבלי אמצעי, **בסוד חוט האין סוף**, כמפורש בכתבי האר"י זלה"ה. ואין הבדל בין זה הכתר למאצילו, אלא ההבדל שבין עלה לעלול, דהיינו כי כשם שהעלול

כוונות החול

שעט

השפע ההוא לפרצוף חכמה דא"ק^{שמ"ה}, ושיתפשט פרצוף החכמה דא"ק עם אור הא"ס מלובש בו^{שמ"ו}, להתלבש בפרצוף מלכות דמ"ה ובי"ן דא"ק, ושיתגלה אור הא"ס ואור החכמה במלכות^{שמ"ז} דמ"ה ובי"ן דא"ק, להאיר ולהשפיע בה שפע גדול.

מציאותו וקיומו תלוי בעלתו, כך זה הכתר עליון תלוי בעלתו שהוא האין סוף, מה שאין כן האין סוף שהוא אינו תלוי בזולתו כלל, כי הוא מחוייב המציאות עומד בעצמו. וזה הכתר של אדם קדמון כולל כל הנמצאים בעצמו באחדות גמור... כי הוא פשוט בתכלית הפשיטות כנזכר, ולפיכך כתב האר"י זלה"ה שאין אנו יכולים לדבר כלל מזה הכתר של אדם קדמון. ע"כ. ע"ש באורך.

^{שמ"ד} כאן הלבשת פנימיות הכתר עליון הנ"ל בעתיק וא"א, כתר דא"ק.

^{שמ"ה} שומר אמונים הקדמון ויכוח א' אות ס"ז:.... הרי אתה הראת לדעת כי האין סוף העליון הוא פשוט בתכלית הפשיטות, וכולל כל הנמצאים בידיעתו הפשוטה, והאציל ממנו את כתר אדם קדמון הכולל בו כל הנמצאים בכח ובאחדות בלי הסתעפות כלל, כי כמו שהאין סוף הוא פשוט, כך פעולתו היא פשוטה, וכל הנמצאים הם שם בכתר אדם קדמון אין, ומאין יתפשט ליש, שהוא חכמה שלו. ושם התחיל השרשת הנמצאות בקצת הסתעפות, ובבינה שלו נתגלו יותר הנמצאות, בסוד כולם בחכמה עשית, בבינה, כנזכר בזהר. (ראה בסידור הכוונות בכוונת ברכת יוצר כולם בחכמה עשית... כל העולמות נמשכות מאבא שבו מלובש אור הא"ס, ונעשים על ידי אימא המלביש לאבא, אבא אומר ואימא עושה, ראה זהר בראשית דף כ"ב ע"א) כי החכמה אב לנמצאות, ובינה אס... שהרי שם ע"ב הוא חכמת אדם קדמון, נזדווג עם טעמים דס"ג שהוא בינת אדם קדמון, להוליד שם מ"ה החדש כידוע... ע"ש באורך ובעיון.

^{שמ"ו} ע"ח ב' דף ק"ה ע"ב:.... גם דע כי הלא כדי שהאור א"ס יוכל להאיר בכל האצילות צריך שיתלבש עצמותו תוך החכמה, ואחר התלבשותו בחכמה אז מתפשט בכל האצילות. ועל ידי מלבוש זה לבדו יכול כל האצילות לקבל מן הא"ס וזה סוד כולם בחכמה עשית... שם בע"ג:.... ואמנם כדי שתבין יותר דע כי הלא הכתוב אומר כולם בחכמה עשית, פירוש כי הלא באצילות אור הא"ס מתלבש בחכמה ועל ידה מאיר בכל האצילות וסוד החכמה זו יתבאר לך ממה שהודעתך כי גבוה מעל גבוה שומר וכו' וכמה עולמות יש למעלה מאצילות ובאותו החכמה שיש למעלה מאצילות שם בתוכו מתלבש הא"ס ומאיר באצילות... ואמנם דע כי כשרצה המאציל להאיר באצילות נתלבש בחכמה שלמעלה מהאצילות ועל ידי החכמה המתלבש הוא בתוכה אז נכנס ומאיר בכתר וחכמה דאצילות... ע"ש באורך ובעיון. משמע מכאן שאור א"ס כדי להאיר באצילות מתלבש בחכמה דא"ק.

^{שמ"ז} כידוע שההשפעה מעולם לעולם ומפרצוף לפרצוף ע"י המלכות שלמעלה, והיא בחינת מלכות אני יורדת לעתיק להיעשות אין ראש לשועלים. יש ב' בחינות של ירידה א) שהחכמה מאירה בכל האצילות. ואור א"ס מאיר בבריאה כולה ע"י התלבשותו גם בבינה, וכן ז"א

כוונות החול

שפ

ושיתפשט פרצוף המלכות דמ"ה וב"ן דא"ק, עם פרצוף החכמה דא"ק, ואור הא"ס המלוּבש בה, להתלבש בפרצוף מ"ה וב"ן דעתיק יומין^{שמח} דאצילות, ושיתגלה אור הא"ס להאיר ולהשפיע שפע גדול מן הא"ס ומאור החכמה דא"ק, **לשורשי** חג"ת ונהי"ם דמ"ה וב"ן דעתיק, המושרשים ומאירים בז' **תיקוני גולגלתא** דא"א, ומשם יתפשט השפע **לעצמות** חג"ת נהי"ם דמ"ה וב"ן דעתיק המלוּבשים בפרצוף א"א^{שמט}.

ביצירה ונוק' בעשיה. **ב**) אך יש ירידה נוספת שהיא בחינת מיעוט הירח שאז המלכות לבד היא היורדת בעתיק.

^{שמח} **ע"ח א' דף ט"ז רע"ג**: ... שהחכמה דא"ק שהלבישה אור א"ס התלבשה גם **במלכות** ואז המלכות ירדה ונתלבשה בסוד ז"ס שלה ביי"ס דעולם האצילות... ולא כמו שמשמע לכאורה **בשעה"ק דף צ' רע"ב** וכן **בע"ח ב' דף ק"ח ע"ב**: ... שכתוב שם שהחכמה בקעה.

נה"ש דף י"ב ע"ב: ... אור א"ס הגנוז בכתר דא"ק, נתלבש בחכמה דא"ק, וירדה החכמה הנזכר **ועברה** דרך בינה וז"א דא"ק, וירדה ונתלבשה **במלכות** דא"ק, וירדה המלכות הנזכר עם החכמה ואור הא"ס מלוּבש בה, **ושברה** המסך שעל גבי האצילות בכוח אור החכמה וירדה ונתלבשה בכסא דאצילות שהם הכתב"ד והאיר בכל פרצופי האצילות... ע"ש.

זה גם ענין שם עתיק מלשון נעתק שכן המלכות נעתקה וירדה למטה. עיין עוד **פירוש יין הרקח על פתיחת אליהו על כתר עליון איהו כתר מלכות**... ע"ש. **ע"ח ב' דף פ"ט ע"ג**: ... בין כל ספירה וספירה. **אמנם** המלכות הבוקעת את המסך ונעשית שם בבריאה, **עתיק** של הבריאה. וזהו **אני** שהיא **המלכות**, נעשית **אין** שהוא **כתר** עתיק בעולם למטה ממנו. ועיין **בית לחם יהודה קנ"ז ע"א ב'**: ... ע"ש.

^{שמט} **מבו"ש דף כ"ב ע"ד**: ... ודע כי אע"פ שנתבאר בפ"ב סדר התלבשות ז"ת דעתיק ביי"ס דא"א והאמת כי זהו **עיקר התלבשותו העיקרי**... ונחזור לענין כי הלא כאשר נכנסו רגלי העתיק תוך רישא דא"א וודאי שבתחילה האירו שם בראשו כל הז"ת כולם הארה בלבד, אמנם עיקר התלבשותו בגוף... אמנם **עיקר התלבשותו ברישא דא"א אינו אלא בתרין תיקונין קדמאין כי הם ספירות גמורות דא"א והם כתר וחכמה דיליה** אך שאר החמישה תיקונין אינו רק הארה בלבד כנ"ל **והבן זה**. ודע כי הארה זו היא כנודע כי החסד נקרא יומם יומא דכולהו שיש בו כללות כל הז"ת ולכן זה **החסד דעתיק הנעלם** **גו גולגלתא נתפשטו ממנו ז' אורות אל הז' תיקוני גולגלתא הנזכר**... ע"כ. ע"ש.

הנה יש שתי מערכות של ז"ת בחינת שורש ובחינת עצמות, השורש הוא בראש והעצמות בגופא, חסד וגבורה בגולגלתא ומוחא וכן הת"ת. אך הנהי"י בגוף. ומה שיש ז' תיקוני גולגלתא, הם הארה של החסד, ז"ת דחסד הנקרא יומא דכולהו, וכך כתב **שער מאמ"ר דף מ"ט סע"ד** וזהו הביאור מה שכתבנו לעיל כי שבעה תחתונות דעתיק מתלבשות בשבעה גולגלתא דא"א הכוונה היא **על שבעה אורות של החסד דעתיק יומין הכולל שבעה ימים שנתפשטו בהם וזכור אל תשכח זה ואל תטעה במה שכתבנו לעיל**... עכ"ל.

כוונות החול

שפא

להאיר ולהשפיע מן חסד דמ"ה וב"ן דעתיק לגולגלתא כתר דא"א, ומגבורה דמ"ה וב"ן דעתיק למוחא סתימאה חכמה דא"א, ומת"ת דמ"ה וב"ן דעתיק לבינה גרון דא"א.

ומתלת פרקין עילאין^ש דנה"י דמ"ה וב"ן דעתיק, לחג"ת דמ"ה וב"ן דא"א, ומתלת פרקין אמצעיים דנה"י דמ"ה וב"ן דעתיק לנה"י (דמ"ה) וב"ן דא"א, וממלכות דמ"ה וב"ן דעתיק, למלכות דמ"ה וב"ן דא"א.

ושימשך עוד שפע גדול מהא"ס, ומאור החכמה דא"ק, לשורשי נו"ה דעתיק להאיר בתרין אודנין ובתריין עיינין דא"א, וליסוד דעתיק להאיר במצחא דא"א, ולמלכות דעתיק להאיר בחוטמא דא"א^{שנא}.

ומשם ימשך השפע ההוא דרך חוטמא דא"א, ומנוקבא ימינא דחוטמא ההוא ימשך השפע ההוא הנקרא רוחא דחיי למ"ה וב"ן דז"א, ויתמתקו כל הגבורות דז"א^{שנב}.

ע"ח שער א"א פרק ו' דף ס"ג ע"ד - ס"ד אע"א: ... והרי ביארתי לך איך ז"ת דרדל"א הם גנוזים בא"א, בסוד ז' תיקוני דגולגלתא הנזכר בריש ספרא דצניעותא, שהם ג"ט קע"ר פ"ח. א' גולגלתא ושם חסד. ב' טלא דבדולחא והוא מוחא ושם הגבורה. ג' קרומא דאוורא ושם הת"ת. ד' עמר נקא ושם נ"ה. ה' רעוא דרעוין והוא המצח ושם הוא היסוד. ו' אשגחא פקיחא והם ב' בחינות ירכים נ"ה כי עמר נקא סוד אודנין. (ר"ל אלו ב' ביעי שהם נ"ה) ואלו ב' ירכין סוד עינין. ז' ב' נוקבא דפרדשקי, חוטמא ושם המלכות...

^ש כאן זו ההלבשה העיקרית חסד וגבורה ות"ת בראש בכתר חכמה בינה, ונה"י, פרק עליון בחג"ת דא"א. ופרק אמצעי דנה"י דעתיק, בנה"י דא"א. הנה הפרקין התחתונים שנקראים דדי בהמה הם בחינת מלכות דעתיק. מבוי"ש דף כ"ב ע"א: ... ומלכות דעתיק במלכות דא"א כי צריך להעשות ממנה פרצוף שלם של הנוק"י. לכן לקחה מידה א' שלימה ונמצא שנשאר שני פרקים תתאין בנ"ה דעתיק למטה מכל הנ"ה דא"א ונשאר מגולים. ונדע כי רגלי א"א מסתיימין בסוף עולם האצילות ונמצאו אותם תרין פרקין תתאין דנ"ה דעתיק בעולם הבריאה מגולים בלי לבוש ואלו נתחברו יחד ונתלבשו במלכות דא"א ונעשו שם אליה ב' דדים בשני צדדיה... ע"ש.

^{שנא} כאן ממשיך שפע נוסף או המשך השפע הנ"ל, להאיר בנ"ה ויסוד ומלכות להאיר בשאר תיקוני דגולגלתא, וכאמור לעיל שהם הארת יומא דכולהו של החסד דעתיק.

^{שנב} אדרא רבה דף ק"ל ע"ב: ... חוטמא תאנא בחוטמא אשתמודע פרצופא, ותא חזי מה בין עתיקא לזעיר אנפין דא מארי דחוטמא מחד נוקבא חין ומחד נוקבא חין דחין האי חוטמא הוא פרדשקא דביה נשיב רוחא דחיי לזעיר אנפין, וקרינן ליה סליחה, והוא נחת רוח אתבסמותא דרוחא, דרוחא דנפיק מאינון נוקבי, חד רוחא נפיק לזעיר אנפין לאתערא ליה בגינתא דעדן. וחד רוחא דחיי דביה זמין לאתערא לזמנא לבריה דדוד למנדע חכמתא. ומהווא נוקבא אתער ונפיק רוחא ממוחא סתימאה וזמין לאשראה על מלכא משיחא, דכתיב, " ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'... ע"ש.

כוונות החול

שפב

וגם מנוקבא **שמאלא** דחוטמא ההוא דא"א ימשך שפע גדול הנקרא **רוחא דחיי** דרך **זרוע שמאלי** דז"א^{שנ} ויתמתקו **דיני הזרועות**, ומשם יצא השפע ההוא **בגילוי** גמור **למלכות** דמ"ה וב"ן נוק' קדישא דז"א ויתבסמו ויתמתקו כל הגבורות והדינים דנוק' דז"א.

ומפרק האמצעי דנצח דא"א הנקרא **רוחא קדמאה**, ימשך שפע גדול לחסד ונצח דז"א, ומפרק תחתון דנצח דא"א הנקרא **רוחא תניינא**, ימשך שפע גדול לת"ת ויסוד דז"א, ומפרק אמצעי דהוד דא"א שהוא **הרוח השלישי** ימשך שפע גדול לגבורה והוד דז"א, ומהשלושה רוחות האמורים ימשך שפע **לרוח הרביעי**, שהוא הפרק התחתון דהוד דא"א, לעורר אותו ולהאיר ולהשפיע שפע גדול למלכות נוק' דז"א^{שנד}.

ולחבין עניין חוטם זה דא"א שהוא סוד ציור שם ס"ג כמבואר **בע"ח א' דף ס"ח ע"א**: ... ואמנם פנימיות החוטם הוא ס"ג כי ה' ראשונה בנוקבא דפרדשקא בצד ימין כנז' באדר"ז והוא ה' על י' כסדר כל מ"ן ובצד שמאל היא ה' שניה, והוא"ו הוא כותל המפסקת. ואמנם יו"ד דס"ג נחלק כי י' פשוטה רוחא דגניז בנקב ימין לז"א, וי"ד דמילוי היו"ד רוחא דגניז בנקב שמאלי לנוקבא... ע"ש.

^{שנ} הנה לעיל באדרא ראינו שהרוחא היוצא מהנקב השמאלי יוצא לנוק'. וכאן הוסיף פרט במסלול של הרוחא לנוק' שעובר דרך **הזרוע** השמאלי ששם התפילין של יד דז"א שהם תפילין של ראש דנוק' **ומתבסמין דיני הזרוע** דז"א ראה **עולת תמיד דף י"ד אע"ב**: ... ואמנם הטעם שאין אנו רוחצים הזרועות הוא במה שנתבאר באדרא נשא על חוטמא דז"א דאית ביה תרין נוקבין ושם נתבאר כי בחוטם דז"א שם מתקבצות כל הגבורות שבו ושני נקבי החוטם הם שתי אותיות ראשונות דמנצפ"ך סתומות כזה **ס**] שהיא **מ"ם** סתומה מימין ו**נו"ן** הפוכה משמאל בנקב שני, ומן חוטם א"א נמשך רוחא דחיי אל ז"א, והנה אותו הנקב השני דחוטם דז"א הנרמז באות נ' הפוכה הוא מתפשט **בזרוע ז"א השמאלי** ששם בחינת המלכות בסוד תפילה של יד, ועל כן זרוע דז"א הוא סתום ואין בו פתח פתוח כמו בקו האמצעי שהוא הגוף, ועל כן הזרוע הוא צורת **ן'** פשוטה דמנצפ"ך, ולעתיד לבא ימשך גם כן רוחא דחיי מחוטמא דעתיקא קדישא **דרך הזרוע** של ז"א ואז יתבסמו דיני הזרועות וגבורותיו, ואז ימשך דרך שם ההוא רוחא דחיי אל המלכות שהיא תפילה דיד הניתנת בזרוע והיא הנקראת **מלכא משיחא** הנז' באדרא רבא. **והנה עתה בגלות** נמשך ההוא רוחא דחיי בזרוע דז"א ומשם נמשך אל המלכות שהיא תפילה של יד אמנם אינו אלא **בסיתום** כנ"ל כי אין בזרוע פתח פתוח כלל, **אבל לעתיד לבא במהרה בימינו ימשך בגילוי גמור**, ועל כן אין לנו עתה נטילת ידים רק עד פרק הזרוע כי הזרוע עצמו אין בנו כח לבסמו ולמתקו עד לעתיד לבא. ע"כ. ע"ש. הנה כאן כתב אין לנו כח לבסמו והרשי"ש זלה"ה סדר בתפילה מסלול למתק דיני הזרועות.

^{שנד} **ע"ח ב' דף כ"ג ע"א**: ... ונבאר ענין א"א הנעשה נשמה פנימית אל כל הבחינות הנ"ל ואיך מכחו נגדל הז"א לט"ס... והענין כי הנה נת"ל כי **ב"פ עלאין דנ"ה דא"א** נשאר לעילא בחזה דאוי"א בסוד דדים של חלב ושם נשאר תמיד לעולם, כי אין הדדים נעקרים ומתחדשים

כוונות החול

שפג

וגם ימשך שפע גדול ממלכות דעתיק **המלובשת** במלכות דא"א^{שנה}, להאיר ולהשפיע שפע גדול למלכות נוק' קדישא דז"א להשלים בנינה ותיקוניה. והיה **אור הלבנה כאור החמה** וממנה ימשך שפע גדול ורב כח **למלא משיחא** ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. וחנונו מאתך חכמה ובינה ודעת, וקיים בנו מקרא שכתוב ונחה עליו רוח ה' וגו' ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים. ע"כ הקטע החסר בכל הסידורים.

ותמיד קבועין הם. ואמנם מפרק אמצעי דנצח דא"א נעשה בז"א ב' בחינות והם **חסד ונצח** דז"א, ומפרק אמצעי דהוד נעשה לז"א **גבורה והוד**, ומפרק תחתון דנצח א"א נעשה **ת"ת ויסוד** דז"א ומפרק תחתון דהוד דא"א נעשה **כל בנין המלכות** פרצוף שלם הנקראת נוקבא דז"א, נמצא כי גופא דז"א שהם ת"ת ויסוד שבו, הם **בנצח** דא"א, ונוק', **בהוד** דא"א וזהו טעם שזכר **בזוהר** על זו"ן בתפילה של חול **איהו בנצח ואיהי בהוד**. וזה שכתב **באזרא רבא דף ק"ל ע"ב** ג' רוחין דכלילן בג', שהם ג' פרקין דנ"ה דא"א תרין מנצח, וחד מהוד. שמשם נתהוו ו"ק דז"א, ומפרק הד' תחתון דהוד דא"א שהוא הרוח הד' הכלול מכולם כמ"ש מארבע רוחות בואי הרוח, משם נתהווה למלכות. ולכן **בימי המשיח** שהוא המלכות, שמשם **מלך המשיח** יתעורר הרוח רביעאה. וממנו **ישיגו ויבינו החכמה** כי אז **תתעלה אור הלבנה** כנודע. לכן ג"כ כשיתעורר רוח הד' הזה **יבוא מלך המשיח**... ע"כ ע"ש.

הנה הרש"ש בתפילה, עשה המשכה זו ומסיים **וחנונו מאתך חכמה ובינה ודעת**, משמע שסובר שיש אפשרות בשעת רצון, בחצות לילה שאנחנו מעלים לשכינא שהיא בעפר, ע"י המשכה מחוטמא השמאלי דרך הזרוע נוכל לזכות להבין החכמה, ולקרב עי"ז ביאת המשיח, בב"א.

^{שנה} כאן ההלבשה בעובי. ויש בחינת מלכות דא"א המלבישה מלכות דעתיק, ושני פרקין תתאין דנ"ה דעתיק נעשין בחינת דדי בהמה לנוק' דא"א. ונוק' דז"א היא גם מלבישה עליה. **כמ"ש במבו"ש דף כ"ב ע"א**: ... **ומלכות דעתיק במלכות דא"א** כי צריך להעשות ממנה פרצוף שלם של הנוק' לכן לקחה מידה א' שלימה ונמצא שנשארו שני פרקים תתאין בני"ה דעתיק למטה מכל הנ"ה דא"א ונשארו מגולים. ונודע כי רגלי א"א מסתיימין בסוף עולם האצילות **ונמצאו אותם תרין פרקין תתאין דנ"ה דעתיק בעולם הבריאה מגולים בלי לבוש ואלו נתחברו יחד ונתלבשו במלכות דא"א** ונעשו שם אליה ב' דדים בשני צדדיה... ע"ש.

והנה הרש"ש לימד אותנו שיש ג' המשכות לנוק' דז"א: א' מהחוטם וזו ההמשכה היא דרך זרועה שמאלי דז"א ויש שלב קודם. ב' למתק דיני הזרועות ושיתגלה השפע הזה בגילוי. ג' המשכה בעובי ממלכות דעתיק דרך מלכות דא"א למלכות דז"א, שממנה מלך המשיח וכל גילוי החכמה למשיח ולכולם. ולא ילמדו עוד איש את רעהו לדעת אותי כי כולם ידעו אותי למגדולם ועד קטנם, ועל ידי המשכה זו נקרב את ביאת המשיח בב"א.

שפד

כוונות החול

תפילת הרש"ש לאומרה בחצות לילה

יהי רצון מלפניך ה' אלוהינו ואלוהי אבותינו

שימשך מן הא"ס ב"ה אור גדול ושפע גדול לשורש יחידה העליונה המלוּבש בעתיק וא"א דא"ק, ומשם ימשך השפע ההוא לפרצוף חכמה דא"ק, ושיתפשט פרצוף החכמה דא"ק עם אור הא"ס מלוּבש בו, להתלבש בפרצוף מלכות דמ"ה וב"ן דא"ק, ושיתגלה אור הא"ס ואור החכמה במלכות, דמ"ה וב"ן דא"ק, להאיר ולהשפיע בה שפע גדול. ושיתפשט פרצוף המלכות דמ"ה וב"ן דא"ק, עם פרצוף החכמה דא"ק, ואור הא"ס המלוּבש בה, להתלבש בפרצוף מ"ה וב"ן דעתיק יומין דאצילות, ושיתגלה אור הא"ס להאיר ולהשפיע שפע גדול מן הא"ס ומאור החכמה דא"ק, לשורשי חג"ת ונהי"ס דמ"ה וב"ן דעתיק, המושרשים ומאירים בז' תיקוני גולגלתא דא"א, ומשם יתפשט השפע לעצמות חג"ת נהי"ס דמ"ה וב"ן דעתיק המלוּבשים בפרצוף א"א. להאיר ולהשפיע מן חסד דמ"ה וב"ן דעתיק לגולגלתא כתר דא"א, ומגבורה דמ"ה וב"ן דעתיק למוחא סתימאה חכמה דא"א, ומת"ת דמ"ה וב"ן דעתיק לבינה גרון דא"א.

ומתלת פרקין עילאין דנה"י דמ"ה וב"ן דעתיק, לחג"ת דמ"ה וב"ן דא"א, ומתלת פרקין אמצעיים דנה"י דמ"ה וב"ן דעתיק לנה"י (דמ"ה) וב"ן דא"א, וממלכות דמ"ה וב"ן דעתיק, למלכות דמ"ה וב"ן דא"א.

ושימשך עוד שפע גדול מהא"ס, ומאור החכמה דא"ק, לשורשי נו"ה דעתיק להאיר בתרין אודנין ובתרין עינין דא"א, וליסוד דעתיק להאיר במצחא דא"א, ולמלכות דעתיק להאיר בחוטמא דא"א.

ומשם ימשך השפע ההוא דרך חוטמא דא"א, ומנוקבא ימינא דחוטמא ההוא ימשך השפע ההוא הנקרא רוחא דחיי למ"ה וב"ן דז"א, ויתמתקו כל הגבורות דז"א. וגם מנוקבא שמאלא דחוטמא ההוא דא"א ימשך שפע גדול הנקרא רוחא דחיי דרך זרוע שמאלי דז"א ויתמתקו דיני הזרועות, ומשם יצא השפע ההוא בגילוי גמור למלכות דמ"ה וב"ן נוק' קדישא דז"א ויתבסמו ויתמתקו כל הגבורות והדינים דנוק' דז"א.

ומפרק האמצעי דנצח דא"א הנקרא רוחא קדמאה, ימשך שפע גדול לחסד ונצח דז"א, ומפרק תחתון דנצח דא"א הנקרא רוחא תניינא, ימשך שפע גדול לת"ת ויסוד דז"א, ומפרק אמצעי דהוד דא"א שהוא הרוח השלישי ימשך שפע גדול לגבורה והוד דז"א, ומהשלושה רוחות האמורים ימשך שפע לרוח הרביעי, שהוא הפרק התחתון דהוד דא"א, לעורר אותו להאיר ולהשפיע שפע גדול למלכות נוק' דז"א.

וגם ימשך שפע גדול ממלכות דעתיק המלוּבשת במלכות דא"א, להאיר ולהשפיע שפע גדול למלכות נוק' קדישא דז"א להשלים בנינה ותיקוניה.

והיה אור הלבנה כאור החמה וממנה ימשך שפע גדול ורב כח למלכא משיחא ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'.

וחננו מאתך חכמה ובינה ודעת, וקיים בנו מקרא שכתוב ונחה עליו רוח ה' וגוי ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים. ע"כ הקטע החסר בכל הסידורים.

שפה

כוונות החול

כוונות החול מהדורא קמא

מהדורא קמא סיכומים מתוך המחברות שסוכמו כעשר שנים לפני שהתחלתי לסכם במחשב יש בהם דברים שנלמדו יותר לעומק בהמשך ויש דברים שלא חזרנו עליהם עדיין ואיני יודע לאיזה נושא לשייך אותם שכן הם בכמה סוגיות וזה סיכום עומד בפני עצמו.

מהדורא קמא 2

הרב מרדכי עטיה שליט"א

שי"ע נהורין

עץ חיים דף ס"ח ע"א

- דף סט ע"ד סוף הפרק ע"ד

עיין שער הכוונות תפילת כ"ה בברכת אבות

- ענין שי"ע נהורין שיש באנפין דנוק' ודז"א חיוורתא = לבן חסד דע"ח שמלובש בגולגלתא דא"א

נהר שלום ל"ז ע"א

9 ספירות כל אחד כלולה 41 = שס"ט והכולל = שי"ע השער המ"ב, הוא השער החמישים ויש בו שי"ע נהורים וזה בכל פן – פן ימין ופן שמאל.

שער המצוות דף נו' פרשת כי תצא

שם משמעון דף לט' ע"א למטה

בית לחם יהודה א' דף נג' ע"ד

י"ג חיוורתא יש 3 הויות סע"ב, א' ימין א' שמאל וא' אחור, הויה כנגד העורף יש בה 4 יודין בכל יוד כלול מ-10 = הרי 400 עלמן ממנה ירחין צדיקיא 400 עלמין דכסופין 2 ההויות שבפנים בפן ימין ובפן שמאל ונבאר פן ימין – הויה, פשוט ומלא, ומלא דמלא הרי 4, וכמו שבשם מ"ב יש עוד 7 שמות הרי 49, והשער המ"ב הוא השער החמישים, כולל מ"ט, שער המ"ב בכתר ושאר מ"א, בט ספירה כל אחת כלולה מ"א, 9 פעמים מ"א הרי שסט, עם הכולל שי"ע והשער המ"ב כולל כולם והרי שער נוסף שער בט ספירות ושי"ע בכתר בפן ימין וכן בפן שמאל הרי 4 פעמים שי"ע.

שאלה: הרי באדרא מוזכר רק שער אחד בלבד איך כאן מוזכרים 4 שי"ע

(2 א"א כולה ימינה (מ4 הפכו ל2) ועוד אבא גנוז וטמיר יותר מאימא, ואבא לקח כתר דאימא, נשאר רק ט"ס דאימא בפן שמאל והם שי"ע אחד בלבד תירוץ: 1) אבא טמיר וגנוז יתיר, כל 2 הבנות נחשבים – 1) (אם כן נשאר שהם 2 שי"ע)

יז' תמוז
הרב מרדכי עטיה שליט"א

דיקנא דכהנא רבא

עץ חיים דף סח' עד שורה אנפוי

- כשמן היורד על הזקן זקן אהרון
 - זקן אהרן מתחיל מהתיקון ורב חסד
- דיקנא דכהנא רבא מ8 תיקונים מתתקנים
יפה שעה – א': שואל הרי 4 תיקונים ראשונים הם מתחילים מלכות יסוד נצח הוד הם המוחין ולא מתחיל מחו"ב חוג,
נהר שלום לדי ע"ב ד"ה גם עמ"ש – 4 תיקונים ראשונים רמוזים ב', דמצפצ
עץ חיים דף סז' ע"א שער סו"א פ' יא' הספירה האחרונה היא מלכות היא האת הראש
ויש 2 מצפצ, כולל יג' ת"ד 4 תיקונים עילאים שהם סוד המוחין הם אור צח אור
מצוחצח אור קדמון וחכמה, והבינה, הרי 5 תיקונים,
מ 4 מוחין, צ' 9 תיקונים הנשארים
פ 8 תיקונים מחסד ומטה, וסצ' הם 9 תיקונים
שער רוח הקודש דף מ"ב, פעם אחד נתכעסתי בבית והרימותי ידי על אשתי והוסר
ממני כוח הדיבור, ושם תיקון נתן לו האר"י ליחד שם מצפצ שיוחזר לו כוח הדיבור.
הם יורדים דרך גולגולתא אל הפאות ראה = אלוקים = דיודין = 300 = מצפצ
שער מאמרי רשבי דף מבי ע"ב
8 תיקוני דיקנא דכהנא רבא הם כנגד 8 בגדי כהונה.
הי"ג תיקונים כולם בכתר והחמישה הראשונים הם אור צח אור מצוחצח אור קדמון
חכמה בינה, ומשם אילן מתחילה דיקנא דכהנא רבא.
קושית יפה שעה עץ חיים סח' ע"ג – אוח"א:
סידור הרש"ש א' דף קכ"א: הקדמה קצרה בענין יג' ח"ד צריך לחפש מערכת אע"פ
שהם 13 לעשותם 10
מזכיר שלום ב', דף קי"ג הם יג' הם י'
עץ חיים ס"ד עב' כל הפרצופים יש בהם יג' מקבלים ג' ר'
שער רוח הקודש מ"ב ע"ג – 13 – 10 לתת מקום ל-3 ראשונות להאיר אור צח אור
מצוחצח אור קדמון, הם בחינת כתר חכמה ובינה הרי חמישה, במקום 3, במערכת של
מצפצ זה מוחין של הדיקנא במערכת התיקונים זה מלכות ומעלה, זה מצין 10
ספירות פרשיות שיש בדיקנא.
עץ חיים דף ס"ח שורה תבין או"א וזון השפעות מ-2 תפוחין ומהמצח. היסוד דע"ת
גנוז במצח א"א והיסוד נקרא שלום וזה שע"ו
שער המצוות דף נ"י, מאריך בענין יסוד דע"ת והשפעתו.

כ' תמוז תשנ"ו
הר מרדכי עטיה שליט"א

בענין ש"ע נהורין

עץ חיים דף סט' ע"א, מ"ק
ש"י נוסף ריבוע קפ"ד עם הכולל קפה בכל צד של הפנים ביחד ש"ע נהורין, והם שורש
לש"ע נהורין אחרים שהם 2 א"ל במילויים שהם קפה-קפה יחד ש"ע, ועוד אל שלישי
בחוטם שהוא בין 2 עיניים (שער המצוות בין 2 תפוחין) וא"ל זה יוצא מן "א" דס"ג
שהוא גמ' אל
ובשער הכוונות דף צו', האל הזה מכריע כמו דעת והוא כפול והוא מתמלא ו-2 פעמים
קפה = ש"ע, נוסף באורתא דחוטמא.
עיין בית לחם יהודה א' נד' ע"ג –
מ"ק: תיקון השביעי נקרא אל שהוא חסד אל כל היום, שם אל תיקון ראשון מלכות
וממנו, שביעי הוא חסד, ב-2פנים מלאים הרי ש"ע (וכן הרב בדף ס"ט ע"ב למעלה) ויש
אל שלישי בחוטם, ושם "א" יוצאים הכל ממילוי בס"ג ולא מהפשוט, וזה מכריע ויש
בו 2 אל והם מתמלאים וביחד עם ש"ע.
עץ חיים דף ס"ט ע"א פרק י"ד, כמה בחינות ש"ע נהורין
שם משמעון דף לט', מקשה ונשאר בצ"ע, שבפרק יג' כתב ששניהם פשוט ומלא ומלא
דמלא, דע"ב וצ"ע.
עיין בית לחם יהודה א' דף נד' ע"ג
שם נג' ע"ג יש עושה שם של "א" הכל מילוי הס"ג גם היוד הראשונה.
בית לחם יהודה א' דף נד' ע"ד: יש ש"ע נהורין מצד החכמה וש"ע נהורין מצד הבינה,
ח"ב מכתר דא"א.
2 היות דע"ב בחיורתא, מב – דאבא מב דאימא גם מ"א דאימא הם עב ולא אהיה.
ולפי שיעקר אימא אהיה שיש מ"א אותיות בפשוט ומלא ומלא דמלא, משום הכי לקח
אבא ממנה שער המ"ב דהויה כדי שישאר לאימא מא שערים, גם צפור מצא בית, גם
אבא אמא אם.
ר' מאיר כץ
אור זרוע דף צ"ד, על ע"ח במקום תחילת פרי' יד' בפנימיות החוטם הוא ס"ג ויש בו 2
א"ל "א"
ובסידור דף ה' ע"ב במרכבה שם ס"ג בחוטם (-) – 2 אל מלאים הרי ש"ע.
וההבדל בין בית לחם ובין האור זרוע –
אור זרוע לא מצד מכריע בין הפנים אלא בזכות עצמו החוטם יש 2 א"ל בזכות הס"ג
שבו "א", גמ' אל
עץ חיים דף סט' ע"ד – מאמ"ר בסופו פרקי אבות דף י"ד ע"ד
ק"ן דז"א 5 ספירות כלאחד 10=50 ועוד כתר 100 = 150 ק"ן
ק"ן של אימא ע"י הרכנת הראש, 3 ספירות נה"י = 3Xמ"א = 123+27 = 150 הת",
קרי= ק"ן.
זהו אל תסתכל בקנ-קן אלא במה שיש בו
וזהו כי יקרא קן ציפור לפניך
הכוונה אל תחשוב שהק"ן של א"א והק"ן של אימא הם היינו הך, אלא כל אחד
חשבון אחר וצורה אחרת, ומה שמשותף הוא רק השם, שזה ק"ן וזה ק"ן.

- עץ חיים דף ס"ט ע"א, שער א"א פרי י"ג י"ד
בענין ש"ע נהורין התפשטות פני א"א לש"ע ריבוא עלמין יש כמה בחינות ש"ע-
- (1) ש"ע ראשון מחוורתא דצד פנים דא"א 2 היות דע"ב פשוט ומלא ומלא דמלא, הרי מ,ב, מ"א בט' ספירות הרי ש"ט והכולל הרי ש"ע ויש בכתר כנגדה הרי ש"ע בט' ספירות וש"ע בכתר בפן ימין וכן בפן שמאל הרי 4 ש"ע. באריך כולה ימינא הרי 2 ואבא טמיר וגנוז יתיר הרי ש"ע שאבא לקח כתר אמא, ג"ס והיא א"ס הרי ש"ע אחד.
 - (2) בכל צד של הפנים יש ריבוע ע"ב = קפ"ד וקפ"ד 21 הכוללים הרי ש"ע, ואלו שורש לש"ע נהורין אחרים שיש בפנים גם כן והם.
 - (3) ב' אל במלואם ב2 צדדי הפנים ימין ושמאל וא"ל במלואו קפ"ה קפ"ה הרי ש"ע.
 - (4) ויש אל שלישי בחוטם ש הוא בין 2 העיניים (שער המצוות בין 2 תפחים) ואל זה יוצא מן "א" דס"ג שהוא גמ' אל. בית לחם יהודה – הוא נכפל בהיותו מכריע ומתמלא בא"ל מלא בחוטם הרי ש"ע.
 - אור זרוע דף צ"ד : יש בחוטם בפנימיותו בא"ל היוצאים מס"ג שבחוטם בא"ל מתמלאים ו2 פעמים קפ"ה הרי ש"ע בחוטם (בזכות עצמו ולא כמכריע כדעת הבית לחם).
 - (5) הש"ע נהורין הנ"ל (הכוונה מס' 1) המופיע בפרי י"ג יש ש"ע מצד החכמה וש"ע מצד הבינה והש"ע דאבא טמירין ומתגלים הש"ע מצד הבינה שהיא אהיה אשר יש בפשוט ומלא ומלא דמלא מ"א אותיות ט' ספירות פעמים מ"א הרי ש"ט עם הכולל ש"ע.
 - (6) גם יש ש"ע והוא מ"יפ מילוי ס"ג שהוא גמ' לז' י' פעמים ל"ז הרי ש"ע
 - (7) גם יש ש"ע, בחי' הפנים העליונים הוא תיקון ז' שהוא ואמת, תיקון אל ראשון הוא מלכות והתיקון השביעי הוא ואמת והוא חסד אל כל היום כשיהיו 2 אל במילוי הרי ש"ע.
 - (8) גם באופן אחר כי תיקון הז' נקרא ואמת והנה כללות הפנים עם החוטם יהיה ואמת, 3 ס"ג באוזן ימין ו-3 ס"ג באוזן שמאל 6 פ' ס"ג שע"ח ועוד ס"ג בחוטם גמ' אמת, (שער אח"פ סוף פ"ח) יש עוד שע"ח נוסף והוא הש"ע הנעשה מהחיוורתא ועוד שמונה אותיות פשוט 2 הויה הרי שע"ח (בית לחם יהודה) על דרך שיש בא"ק מהאוזן עוברים לפנים, כך בא"א.

ז' במנח"א, יום שלישי

שאלה: האם כשעושים את המזלין, מה קורא עם המובחר
סידור הרשי"ש דף לוי ע"ב
- הנוגעים לבירורים הנזכרים

באתי לגני א' דף נטי ע"ב – ר"ל לכל הבירורים ... כל אחד קבל מפרצוף שעליו בסוד
מוחין, את הראוי לו.
והחזרה לעתיק זה להעברת הטיפה לזו"ן, ולא שייך לשפע של עתיק א"א או"א זו"ן,
השפע הרגיל של מטבע ברכה.

שער הכוונות דף כ"א ע"ד
- דף כ"ג ע"א ד"ה צע 4 שורות

שער מאמרי רשב"י דף נגי ע"ג
נגי ע"ד 10 שורות מערכת המזלות כדי שזו"ן יהיה להם כוח ההולדה, במטבע ברכה
שאינן סדר זה בגלל שאין שם צורך הולדה.

עץ חיים א' דף קח' ע"ב – שורה מתחילה "של הויות והב' הוא סוד הפנימיות והוא
לתת מוחין לז"א כדי שהם יולידו נשמות בעולם.

נהר שלום דף כ' ע"ב – אם אין הולדה במטבע ברכה אם כן לא היה צריך לעלות מן,
עם כל זאת צריך להעלות מן.

שם דף כ"ב ע"א: מלך העולם, להעלות מן.

פתח עיניים דף ב' ע"ד – מלך העולם שורה מתחילה כאן שער הכוונות לא נזכר בירור
ועלי רפ"ח.

פתח עיניים דף ג' ע"ב – למטה, אך צריך להבין, למה אין יחוד להולדה י"ל שכל ברכת
הנהנים והמצוות היא בחינת החיצוניות אין צריך עלית מן, ע"ג ד"ה ועוד י"ל, מטבע
ברכה שייך לחיצוניות.

תורת חכם צד' ע"ב –

ענין המשכת המוחין (מלך העולם) דברכת הנהנים והמצוות אינו צריך לקבל 4 מב"צ,
אלא שכוונת הרב ז"ל שבערך הזיווג של העמידה זה הזיווג של הברכות נקרא דחיות
העולמות.

שצא

כוונות החול

ר"ח שבט תשנ"ד
הרב מרדכי עטיה שליט"א

סיכום ענין השמיטה
שעה"כ דף ק"ט עמודה ג'. ד"ה צע .. ויבן ה' אלוקים את הצלע דא' אבא ואמא
עץ חיים א' דף ק' ע"א – (כל כוונות שמונה עשרה כאן).
מה שכתוב כאן בעץ חיים סותר מה שכתוב בשער הכוונות בענין פורים.
וזו קושיית הרש"ש בעץ חיים.
בדרושי הפורים כתוב שמוחין דאו"א נכנסים בנוק' בעת הנסירה, ובעץ החיים כתוב
שרק מוחין דאמה ודאבא נשארים מעל ראש ז"א.
ומתרץ הרש"ש לעולם זה נהי דאימא, בינות וגבורות דשניהם קודם החילוף, ושם
ברש"ש עץ חיים דף ק' ע"א אות ד' בשמש עוד תירוץ

שעה"כ דף ק' בכל יום יש הראה לנוק' מנה"י דאו"א וכן הארה מיסוד דאבא שבולט
בה, מסתלקים כשעוברת לפנים ואז חוזרים לז"א, כך בכל יום עד מלך עוזר ו... ברוך
אז נעלמים בנוק' אבל בפורים אע"פ שנה"י דאו"א עוברים לפנים עדיין נשארת הארה
זו בנוק' כל יום הפורים, כדי לקיים הארה זו עושים 3 מצוות.

בסידור אור הלבנה דף מ' של פורים
להעמיד ולקיים ... בקריאת המגילה
להעמיד ולקיים ... מתנות לאביונים
להעמיד ולקיים ... אכילה ושתייה
להעמיד ולקיים הארת אורות וכלים (בקריאת המגילה) אמר הרב – כן יתבאר בספר
הכוונות ... והמצוות להעמיד בנוק' הארת המוחין ... וצריך להבין באיזה פרט הוא זה
נמשכים מחדש, ובאיזה פרט הוא נמשכין המוחין מחדש.

תורת חכם דף ס"ח
מביא שאלת הרש"ש בשלמות. שהרי הם מצוות גמורות דרבנן, איזה מוחין להעמיד
ולקיים ואיזה מוחין נמשכים, ואם הם מצוות גמורות דרבנן וודאי שיש מוחין
חדשים?

שמן ששון דף ק"מ – בענין פורים אות יז'
בכל יום בתפילה זה אותו דין, אך בזה משתנה יום הפורים שאז נשארת ההארה
הזאת שיסוד דאבא ואנו מקיימים אותה ע"י המצוות דקריאת המגילה וכו', לא כן
בכל יום עיי"ש.
אות כא' כל התפילות נמצאים בא"ק ואביע דאותה ספירה הכוללות עיי"ש.

מעיל אליהו דף ת' – בשליש אחרון דברי הרש"ש בענין הלולב, יום א' דאורייתא יום
ב' דרבנן דרבנן יעשה בפועל ובדאורייתא נתקן ממילא.

תורת חכם דף חד' סוף ע"א – ועל ענין הקדוש, תפילה דאורייתא והמשך התיקונים
של הקידוש ממשך ביין, אם כן קשה איך עושים כך? ומתרץ – כמו בענין הלולב
שכתב הרש"ש כשאנו מתקנים ע"י מ"ע מן התורה בזו"ן מאליו נעשה אותו ענין
ביעקב ורחל וכן כשאנו מתקנים ע"י מ"ע דרבנן מאליו נעשה בזו"ן.

דברי שלום, דף ט' ע"ב שאלה ע"ה – במסגרת הבירור של דברים שנעשים ממילא,
והעיקר לענייננו בדף י' עמודא א' למעלה.

שצב

כוונות החול

שער מאמרי רשב"י בסוף דף טז' ע"ג מאמרי רז"ל: בקשר לתורה שלנו שהיא בריאה, כמו שהאדם היה יותר רוחני כך גם התורה היתה יותר רוחנית, הבדל בין לוחות ראשונות ללוחות אחרונות (וכן עיין יין הרקח 1000 מדרגות) וכן עיין הקדמת הרמב"ן על התורה.

שער הכוונות דף מא' ע"ד – והנה הזווג ... אבל יסוד דאבא לא נבקע, ויוצאת הארה מהחוי"ג כדי לתקן ולבנות פרצוף יעקב (אין עצמות אבא) ... (כותב שם) ... נסתפקתי איך שמעתי ... עיין דבר דומה במבוא שערים על פ"א של שער המלכים שבעץ חיים שכתב שלא הבין במה מדובר וכן בדברי שלום דף ס"ב ע"ג.

שמן ששון על שעה"כ דף ס"א ע"ג אות י'
בענין הבקיעה א', יש 2 בקיעות, סוד יעקב יעקב, ואך יצא יצא יעקב, 2 יציאות.

אוצרות דף נ"ב עמודה א', שורה מתחילה דיובלא, 2 יציאות בפסוק.

מעיל אליהו דף תט"ו – צריך לכוון אבל לא בפרצוף השמיטה דאורייתא, הכל, אי אפשר לכוון בפרצוף השמיטה, אם תוקן דרבנן לא צריך זון הגדולים שהרי יש תיקון ממילא של הלולב.

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר בתבנית שצוינה.

ענין השמיטה
פסק מוהריט"א

בנה"ש די"א ע"ג ביאר הש"ש, שבשש שנים נעשה הבירור והתיקון בבחי' אחי' ופנים דאחי', ובשמיטה אחי' ופנים דפנים, ועפ"ז נהג הרש"ש בכל השמיטות הקודמות וכיוון בכל התפילות מתחילה ועד סוף בבחי' אחי' ופנים דפנים.

והנה בשעה"מ [דר"ז סע"א] הקשה רבנו האר"י למה אנו מחויבים להתפלל ולעשות מצוות בשמיטה וכו' וכו'.

ותירץ שאף שהאחי' מתוקן מאילו בשמיטה מכ"מ ע"י תפילתנו מתקנים השנים, וא"כ לכאורה דברי רבנו הרש"ש לכוון אחי' ופנים דפנים הם נגד דברי רבנו האר"י שס"ל שהאחי' מתוקן מאילו וביאר מוהריט"א דהיה קשה לרש"ש על תיקוץ רבנו האר"י, שהינה תיקון הפנים הוא מבאהבה, אבל האחי' היא מתחילת התפילה ועד באהבה, וא"כ כשתירץ האר"י שהתיקון בשמיטה הוא עבור הפנים הרי בזה יש רק חצי תירוץ, למה מתפללים מבאהבה, אבל עדין לא מתורץ למה מתפללים מתחילת התפילה ועד באהבה שהוא תיקון האחי', והרי האחי' מתוקן מאילו, ובודאי שכוונת רבנו האר"י הייתה לתרץ למה מתפללים מתחילת התפילה ועד סופה אחי' ופנים, ולזאת ביאר הרש"ש שחידוש רבנו האר"י שבשמיטה מתקנים פנים, הכוונה לאחי' ופנים דפנים, ואחי' ופנים דאחי' נתקנו בשש שנים, ולעולם אחי' דפנים יש לתקן בשמיטה ולכן יש לכוון מתחילה ועד סוף, ועדיין לא נתבאר כאן איזו בחינת אחי' נתקנה מאליה בשמיטה [וראה לקמן, ובדברי הראי' מאני].

והנה בשמיטה אחרונה שינה הרש"ש את שיטתו לכוון רק מבאהבה [פנים דפנים], וביאר שליבו נוקפו לעשות היפך פשוט רבנו האר"י בשעה"מ"צ שבשמיטה האחי' מתחילת התפילה ועד באהבה מתוקן מאילו, ובשמיטה זו שכיוון רבנו הרש"ש רק מבאהבה ואילך נתבקש לישיבה של מעלה, ונכנס יראה ופחד וחשש בלב מוהריט"א וחביריו שחסרון הכוונת שמתחילת התפילה ועד באהבה אחי', הוא שגרם לפטירת הרש"ש, ולכן הסכימו כולם לחזור ולכוון בשמיטה כמנהג הרש"ש בשמיטות הקודמות, לכוון מתחילה ועד סוף אחי' ופנים דפנים, ועוד הוסיפו טעם נוסף שיש לכוון אחי' ופנים, והוא להיות ושמיטה בזמן הזה דרבנן, ואכ"י משכ' רבנו האר"י בשעה"מ"צ שבשמיטה האחי' מתוקן מאילו הוא דוקא במצוות דרבנן שהם יעו"ר, אבל תפילת שחרית שהיא דאורייתא יש לכוון פנים ואחי' מתחילת התפילה ועד סופה וכן בקש' דערבית וכל מצוות דאורייתא, אבל במנחה וערבית שהם מדרבנן (אף שהיא צריך לכוון בהם מבאהבה ואילך ככל מצוות דרבנן – מכ"מ מטעם של שב ואל תעשה עדיף לא כיוונו בכלל [וראה לקמן קושית הרב וידאל ע"מ ת"א והש"ש עמ' תכ"א].

וראה במנהגי בית אל אות ד' [מובא בתחילת הספר דב"ש] כיצד נהגו בכל תפילת השנה עפ"י פסק מוהריט"א.

פסק זמרת הארץ

בתחילה הביא את שיטת הרש"ש בשמיטות הקודמות ובשמיטה האחרונה וכפי שהרחיב מוהריט"א, והוסיף והביא ששמיטה דרבנן וכו' אמנם את דין זה ששמיטה דרבנן הבין זמרת הארץ אחרת ממוהריט"א ונרחיב הדברים.

והנה מוהריט"א הבין ששמיטה דרבנן ולכן רק במצוות דרבנן האחי' מתוקן מאילו וכו', משא"כ בדאורייתא יש לכוון אחי' ופנים וכו'. אבל זמרת הארץ הבין שלהיות

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר

בתבנית שצוינה.

ושמיטה דרבנן לכן אין עילוי למטרות בשביעות בזה"ז, ויכ לכוון בזה"ז גם באח', והיינו בזמן ששמיטה דאוריתא הרי האח' מתוקן, אבל בזמן ששמיטה דרבנן, יש לתקן גם את האח' וזה אפילו בדרבנן שלו מתוקן דבר וא"כ לשיטתו יש לכוון בכל התפילות מתחילה ועד סוף ולא נגרע דבר, וראה בהרחבה מע"ש ת"ט ד"ה וגדולה, שהסביר כן בשיטת זמרת הארץ יעו"ש. עוד הוסיף זמרת הארץ והקשה מה ענין שמיטה בעבודת הקרקע שהיא חיצונית הגמור אצל התפלה שהיא פנימית הגמור והיינו מה שהשמיטה אין צורך במלאכת הבירור והתיקון בעבודת הקרקע, שבשמיטה זה נתקן מאילו וכו', וכמ"ש בשעהמ"צ, מכ"מ אין זה קשור לתפלה וכוונתו להקשות על מהרח"ו שכתר שבתפלות השמיטה האח' מתוקן והוא בענין עבודת האדמה שנתקנתמאילו בשמיטה, וע"ז הקשה שהרי אין קשר ביניהם וממילא בתפלה יש לתקן הכל אח' ופנים וכו' וכו'.

פסק הרב וידאל

בתחילת דבריו הקשה על הרב זמרת הארץ שסובר שאין קשר בין עבודת הקרקע שנעשית מאליה בשמיטה לתפילת וכו' אבל הרב וידאל חולק וסובר שהתפילות הולכות כפי עצם היום והשנה שנמצאים בה יעו"ש באורך. ולכן בשש שנים שיש עבודת הקרקע יש כח בתפילות לברר רק ובשמיטה שעבודת הקרקע אסורה יש כח לתקן הפנים וכו', והנה בענין שמיטה דרבנן יש הבנה מיוחדת לרב וידאל, שהינה מוהריט"א ביאר ששמיטה דרבנן ולכן רק בדרבנן האח' מתוקן משא"כ בדאורייתא שיש לתקן אח' ופנים דפנים וכו' אמנם הרב וידאל מבין שלהיות ושמיטה דרבנן, לכן תיקון הפנים המיוחד לשמיטה הוא רק ביעו"ר ששם יש לנו כח לתקן הפנים, אבל בדאורייתא אין לנו כח לתקן את אח' ופנים דאח' ככל יתר השש שנים, וא"כ במצוות דאורייתא יש לכוון מתחילה ועד סוף והכוונה באח' ופנים באח' ככל יתר השש שנים שבדאורייתא אין האח' מתורן מאילו וכו', וע"ז הקשה הרב וידאל מדין הלולב שכתב הרש"ש נענוע לולב יום א' דאורייתא והם לגופא דז"א, ומיום שני ואילך דרבן וכו', ולזו, נמשכים ממילא שלא ע"י וא"כ כשפסק מהריט"א ששמיטה דרבנן ולכן רק בדרבנן יש לכוון מבאהבה וכו' [וכפשת רבנו האר"י וכפי מנהג הרש"ש בשמיטה אחרונה] שבאח' מתוקן כבר בשש שנים [וכאן יש להעיר שלכאורה בשש שנים נתקן אח' ופנים דאח', והאח' שמתוקן מאילו הוא אח' דפנים דשמיטה וכו'] ה"ה בזו"ן הגדולים בדאורייתא שבשש שנים נתקן אח' ופנים דאח' שלו, ובשמיטה להיות ואנו מכוונים בפנים דיעו"ר ממילא נתקנים הפנים בזו"ן ובדין הלולב. וא"כ אם מדין שמיטה דרבנן והרצון לעשות כפשת רבנו האר"י וכמנהג רבנו הרש"ש ובשנה האחרונה, שהאח' בשמיטה מתוקן, ויש לתקן רק פנים, וזה רק בדרבנן אבל בדאורייתא יש לתקן הכל. ומקשה הרב וידאל שהרי גם בדאורייתא אח' ופנים דאח' מתוקן בשש שנים, ואח' ופנים דפנים מתוקן ממילא ככל יעו"ר וכדין הלולב, וכל כוונתו להוכיח בזה נגד שיטתם בענין בשמיטה דרבנן, ולחזור לשיטת הרש"ש כמו בשמיטות הקודמות וכמ"ש ... תי"ב, ויש לקרוא גם בשורות המודגשות וכמו שעשה הרש"ש כמה שנים וכו'.

פסק הרב ש"ש

לאחר שהביא עיקר פסק מהריט"א שיש לכוון בשחרית כולה ובי"ש דערבית שהם מדאורייתא אבל לא בעמידה דמנחה וערבית שהם מדרבנן הרבה הש"ש להקשות, שהרי פסק זה אינו כשיטתה הרש"ש בשמיטות הקודמות שכיוון בכל התפילות מתחילה ועד סוף, ולא כשיטת הרש"ש בשמיטה אחרונה שכיוון בכל התפילות מבאהבה ואילך, וא"כ מה המקור לשיטתם שלא לכוון כלל במנחה וערבית גם לא מבאהבה ואילך [וראה גם להרב אליהו מאני ע"מ תט"ז ד"ה ומ"ש אין שסל שהיו

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר

בתבנית שצוינה.

מכוונים מנחה וערבית מבאהבה ואילך אלא שאין זה כפסק הראב"ד יעוי"ש] והוסיף להוכיח מהרב זמרת הארץ שהם שס"ל ששמיטה דרבנן וכו', הרי הסכים שיש לכוון בכל התפילות מתחילה ועד סוף וכו' והוא דבחי' הפנים אחי' ופנים דפנים והוסיף והרבה להקשות ולבסוף כתב למסקנה שאכן שיש לכוון בכל התפילות מתחילה ועד סוף, ורק משום לא תתגודדו וכו' הרי בבית אל שנתפשט פסק מהריט"א יש לנהוג כמהריט"א אבל שלא בבית אל יש לכוון בכל וכו'.

מסירת נפשו על קיה"ש

ע"י אות ד' הגוב"י

שער הכוונות דף ה' נ"ה ע"א באמצע: צריך להוודא מעומד, בוודוי אתה בעולם העשיה, ע"י הוידוי מתפרצים הקלי מנפשך וע"י קבלת 4 מבי"ד הוא נעשה צדיק גמור ומתכפרים עוונותיו.

שער הכוונות דף מ"ז ע"ב 8 שורות מלמעלה: 1) צדיק גמור 2) כוון בתפילה 3) בלא זה. 1)יש יכול לרדת ולהעלות ניצוצות. 2) יש עולה לבד. 3) ויש יורד ונשאר שם, וזה 3 מהלכים הרב מדמה אותם 1) שינה 2) נפילת אפים 3) מיתה.

שער המצוות דף מ"ב ע"ב מג' ע"א: על ר' יוחנן כה"ג מה היה חטאו שם בענין האכילה הנפשות המגולגלות באוכל גרמו.

שער הכוונות, דף כד' ע"ב וכן דף כא' ע"ד: שם הויה ואדנות, או הויה בלבד עיין מעיל אליהו דף פ"ח ולייחדם ע"י שם אהיה.

פתח עיניים דף יח' ע"א אות ה':

אור הלבנה יהוידע בסוף ק"ש על המיטה:

פרי עץ חיים פ"ט דף ע"ח דרושי ק"ש:

שמן ששון על שעה"כ: כט ע"ג אות ע"ח

בן איש חי: סדר היום, וכן בעוד יוסף חי, בק"ש על המטה.

מעיל אליהו דף פ"ח ע"ב ד"ה: יכוון למסור וליחדם ע"י שם אהיה, הכוונה עם, הכוונה יחוד 3 שמות, יחודש יט' שער רוח קודש, לעשות כמו ק"ש על המטה לייחד 3 שמות.

שער רוח הקודש יחוד יט' עם פירוש יראת ה'.

דעה והשכל דף נט' ע"ד סימן יא' נראה שכוונתו היפך דברי המע"א ואומר שצריך להיות ע"י, ז"א בשמות ע"י אהיה, אמא המלובשת בתוכם.

אמת ליעקב שפת אמת דף קכ"א ע"ג

מעיל אליהו דף ע"ב סוף ע"ב למסור נפשו לא כללא גרמיה.

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר
בתבנית שצוינה.

סידור הרשי"ש א' ס"א ע"ב, מצוות שמקיים ע"י ק"ש וכו'.

עץ חיים דף ע"ו ע"א אות טז'

שער רוח הקודש דף מ' ע"ג.

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר בתבנית שצוינה.

טז' במר חשון תשנ"ג
הרב מ. עטיה, שליטי"א, שער הכוונות

סיכום כוונת ה' א' ה'

כוונת הא"ה מופיע בשער הכוונות ב-4 מקומות :

(1) דף כ"א ע"ד ד"ה כוונת יחוד ק"ש

(2) דף כ"ב ע"ב ד"ה כוונה אחרת

(3) דף כ"ב ע"א ד"ה כוונות אחרות

(4) דף כ"ד ע"א ד"ה ונחזור

שאלה: האם זה יחוד או הכנה ליחוד??
תשובה: שעה"כ דף כ"א ע"ד כתוב, הוא ייחוד או"א ודעת ובהמשך סותר עצמו ואומר באחד ... אז מזדווגים או"א ודעת.

שמן ששון דף כ"ד ע"ד אות ל': זה הכנה והזמנה לאו"א שיזדווגו זיווג פנימי.

שעה"כ דף כ"ב ע"ב ד"ה כוונה אחרת: הא"ה זה הכנה ליחוד נפילת אפיים.

שעה"כ דף כ"ד ע"א שורה 4: מכינים ומזמינים את או"א שיזדווגו זיווג פנימי.

פרי עץ חיים שער ק"ש פרי י"א: אחר שקבלו זו"ן ... מכינים ומזמינים את או"א כדי שיזדווגו.

שאלה: איזה מוחין אלו ... בהכנה.

תשובה: סידור הרש"ש א' דף ל"ד ע"ב ח"ב: בהקדמה להא"ה יכוון להכין ולהזמין את או"א ... מוחין דיניקה.

מעיל אליהו דף פ"ד ד"ה מוחין דיניקה: שטעם הכנה זו היא כדי שיהיה להם כח לעלות מ"ן כמו שבז"א הם ע"י מוחין דיניקה.. כן באו"א.

שאלה: למי ממשיכים את השפע?

תשובה: סידור הרש"ש דף לדי ע"ב: ועד"ז יכוון להמשיך מעתיק לא"א מוחין דיניקה ... וכ"ו כדי שיזדווגו כל הפרצופים.

נהר שלום דף כ"ז: לא כתוב שא"א צריך לקבל ועתיק.

שער הכוונות דף כ"ד ע"א: באמצע עמוד שורה מתחילה יש כח ... וכן על דרך זה סדר המדרגות זה למעלה מזה.

שאלה: ממי מקבלים את השפע?

תשובה: שעה"כ דף כ"ב ע"ב מקבלים מא"א.

נהר שלום דף כ"ז ע"ב ד"ה אח"כ, שהשפע שמקבלים היא ממוחא סתימאה.

מעיל אליהו דף של"ט: ממה שכתוב בשעה"כ דף כ"ד ע"א שורה מתחילה העליון הוא הזיווג העליון הנעלם והסתום של א"א, מזה משמע הוא מוח"ס.

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר בתבנית שצוינה.

מעיל אליהו דף פ"ד: שמזווג מו"ס נמך לאו"א והוכחה מעץ חיים שער הולת או"א שע"ר טז' פ"א שמזווג מו"ס נמשך לאו"א.

אמת מארץ דף פ"ה: מוכיח ממילוי ההויה שידוע, פשוט בכתר ומלא בחכמה מלא דמלא בבניה היות והויה מלאה מכאן שזה חכמה.

שאלה: מהו השפע?

תשובה: שער הכוונות דף כב' ע"ב ד"ה: כוונה אחרת.. שמקבל אבא מן י' של הויה א"א.

נהר שלום דף כז' ע"א: מן יהו דע"ב להמשיך יוד' דע"ב דמו"ס מוחין דע"ב.

שאלה: מאיפה הרש"ש יודע:

תשובה: משנת חסידים של ר' עמנואל חיריקי פ' בריאה דערבית פרי' י' משנה ט' (דף מ"ט): ה' הוא אבא המקבל שם ע"ב מי דע"ב דא"א (לא מזכיר שזה ממוחא סתימאה) אלוקינו היא אמא המקבלת שם קס"א מה' דע"ב דא"א (אולי הרש"ש למד ממ"ח או שהיה לו אותו מקור) יוצא אבא מקבל ע"ב, אמא מקבלת קפ"א.

דעה והשכל דף נח' ע"ב אות ב': כלל ידוע בכל מיני המשכות המוחין מפרי' עליונים שכל פרי' נמשיך לו מוחין ע"י פרי' עליונים מפרי' שכנגדו הדומה לו המלוּבש בתוכו.

שאלה: מהו השפע לדעת?

תשובה: שער הכוונות כתוב ס"ג ב נהר שלום כתוב ע"ב בסידור סודר ע"ב וס"ג שעה"כ דף כ"ב ע"ב הגוב"י טו', ולקמן דרוש"י דף כ"ד ע"א כתב הויה דע"ב וכאן כתב ס"ג וצריך לכוון בשניהם.

נהר שלום דף ל"א אות נ"ד משאלות חכמי המערב, בענין 3 שמות ע"ב קס"א ס"ג, ופעם אחרת ע"ב קס"א ע"ב.

שמן ששון דף כ"ה אות מ"ד ואות ס': אות מ"ד כתוב שבסידור מסודר ע"ב וס"ג באות ס' אין המשכת השמות אלו דע"ב קס"א וס"ג הוא מהויה דע"ב דמוחא סתימאה.

הוראת שעה להרב יפה שעה: נוצר ונקה מזל עליון ותחתון ע"ב לעליון וס"ג לתחתון.

שעה"כ דף כד' ע"א: מזלא קדישא הוא המזווג לאו"א הגוב"י ג' אמר מאיר.. פ' שהכוונה שה-2 מזלות מזדווגים יחד ומורידים מוחין.. ומושכים הטיפה מדעת דהיינו מיסוד דמזל ה-8 והוא הנעשה דעת המכריע ביניהם.

משנת חסידים: הבריאה דערבית פ"י משנה ט': צריך גם ע"ב כנגד אבא מזל 8 נוצר וגם ס"ג כנגד אמא מזל 13 ונקה.

מעיל אליהו דף של"ט: קאי על זיווג מו, ס ולא כללות א"א ושם הוכיח זה.

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר

בתבנית שצוינה.

מעיל אליהו דף פ"ד: ולכן צריך להמשיך ע"ב וס"ג לחסד וס"ג לגבורה שם ד"ה מן ויודע"ב דא"א מדת"י דחסדים.. היה צריך להמשיך מדמ"י דחוי"ג דמו"ס שהרי ממשכים לדת"י דחוי"ג דאוי"א? ... שהאמת הוא חסדים מ"מ הוא כלול מחוי"ג כידוע.

שער הכוונות דף פ"ג ע"ד ד"ה והנה נבאר: שורה מתחילה שהוא ע"ד – דרושי פס"ח לכלול 2 הכוונות, זכר ונקבה, בכוס השלישי ובכוס הרביעי ולכן אין להפסיק ביניהם בשתייה אחרת.

כוונת אחד

שעה"כ דף כ"ב ע"ב ואחר כך במלת אחד תכוון להוריד הארה מן אות ה' אחרונה ... אל זוי"ן שהם הויה אדנות הנרמזים באח-ד

נהר שלום דף כ"ז ע"א: יכוון להמשיך מן ה' אחרונה דע"ס דזוי"ן דמו"ס (שהם זון דמו"ס) מוחין דהויה ואדנות ... לחברם וליחדם הויה ואדנות.

סידור הירא עמוד 417: הכל מסודר.

סידור הרשי"ש דף ל"ה ע"ב: מוחין דהויה ואדנות לא כתוב לחברם וליחדם ויש ציור שילוב.

משנת חסידים, פרי' י' משנה י': בריאה דערבית זוי"ן מקבלים הויה ואדנות מה' אחרונה דהויה דא"א (לא כתוב מו"ס?) ונעשים הויה ואדנות משולב כאחד (באחד).

דעה והשכל דף נ"ח ע"ג אות ה': בסידור שלנו לא סודר וגם בשעה"כ רק כתוב להוריד הארה סתם וגם חיבה דזוי"ן נשמט מהסידור ... ושמות המוחין צריך להיות השמות מ"ה ובי"ן שהם בחינת זוי"ן, אפשר שזהו כוונת אומר מוחין דהויה ואדנות ... הויה מ"ה אדנות בי"ן הויה ואדנות אינם שמות המוחין רק המ"ה ובי"ן הם מוחין.

מעיל אליהו דף..

שער מאמרי רשב"י דף נ"ג ע"ג.

עץ חיים דף ע"א ע"ג, 5 שורות בענין המוחין דאוי"א יש שם 2 אפשרויות א) שורה 5 ע"י חגת דא"א שבתוכם נהי דע"ת. ובשורה 9 כתוב שהמוחין נעשים ע"י זיווג המזלות.

ש"ש בהגוב"י (ב) וכן על עץ חיים ש"ש דף מ' ע"ד, זה טיפה אחת, והלבשה.

בית לחם יהודה דף נ"ז ע"ג-ע"ד.

לפי חכמים אלה הסדר הוא: היסוד דא"א מעורר את הנ"ה דע"ת המלוכשים בחג"ת דא"א, ומורידים טיפה ראשונה, ואז היסוד והנ"ה דע"ת מעוררים את המו"ס להתייחס ומורידים טיפה לאוי"א:

וערך הכהן דף צ"ז

בית לחם יהודה דף נ"ס ע"ג

שם משמעון דף צ"ו ע"ב

אמת ליעקב דף ס"ד ע"ג

שער מאמרי רשב"י דף נ"ג ע"ג

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר בתבנית שצוינה.

עץ חיים ח"ב דף כ"ד ע"א ביפה שעה אות א', שורה 3, דף כ"ד ע"א ונלעד שכן נמי מעלה עמהם בחינת יסוד דעתיק.

שבט תשנ"ג

סיכום שעורי הרב מרדכי עטיה שליט"א – שער הכוונות

כוונת שמע

שער הכוונות דף כ"א ע"ד: ד"ה כוונת יחוד ק"ש
שמן ששון דף כ"ה אות ל"ד: על שער הכוונות
שמ גמ' = רפ"ח + ב"ן = שדי + הויה = שמ
מה ענין שדי והויה, שדי = יחוד דאימא, הויה = מלכות.
מעיל אליהו דף של"ז
שער הקדמות דף מ"ג ע"ג מצוות המזוזה
טעמי המצוות פרשת ואתחנן
שער הכוונות דף כ"ג עמ' ב' ד"ה ונתחיל, המלכות נקראת שם, רפ"ח + ב"ן = שמ
שמן ששון דף כ"ז ע"ג אות ל"ז ואות ל"ח
יפה שעה בסוף ספר שער הכוונות אות טו', דרושי ק"ש
מעיל אליהו דף של"ח

מי היא הנוקי בעי של שמע?

סידור דף ל"ג ע"א (חב') הקדמה לק"ש, א"ה
שמן ששון דף ס"ג ע"ד על עץ חיים (שער מ')
לשם מה בירורי רפ"ח במילת שמע? לא ברורים עבור מוחין דיניקה אלא הם לצורך מוחין דגדלות שיהיו במלת אחד.
וכן בשמן ששון דף ה' ע"ב, וכן פתח עיניים דף ט'.
מעיל אליהו, דף רמ"ו, האם צריך לצורך חיצוניות עלית מ"ן – סותר את עצמו, שם דף ס"ז ע"א.
תורת חכם דף צ"ד ע"ב

כמה בירורים והעלאת רפ"ח יש עבור הפנימיות והחיצוניות?

האם קיימים 2 זיגורים (1 תדירי חיצון 2) ופנימי, או שיש זיווג שלישי ביניים שצריך גם בשבילו העלאת מן ורפ"ח?
רש"ש בנהר שלום דף כ' עמודה ב': הקדמת מטבע ברכה שורה 10 מהדיבור ולפני כן צריך להמשיך לזו"ן, תשלום מוחין דיניקה.

תורת חכם דף צ"ד ע"ב: הגרסא ברש"ש היא **ואחר כך** לדעתו צריך גם עבור החיצוניות העולמות להעלות מ"ן ורפ"ח, 41 מב"ד אף לזיווג דקטנות לפני שנאמר שמע ישראל צריך להעלות מן ורפ"ח 41 מב"ד וזה אינו עעבור הזיווג התדירי.
לפי שכתוב, אחר כך (בגרסתו) ב' אם לא נברך אז יתרבו העולמות שכן כתוב בעץ חיים דף ק"ח ח"א שער כ"ג פ"ו: זיווג התדירי הוא ללא התערבות מצידו (ג) כאן אומרים משהו, ברוך או שמע.

דעה והשכל דף טז' ע"ג סוף אות ה' וכן עמודה ב' אות ד': נמצנו למדים שיש שלוש שיטות לגבי העלאת מן רפ"ח 41 מב"ד:

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר

בתבנית שצויינה.

(1 תורת חכם 2) מעיל אליהו (3) שמן ששון

- 1) לפי התורה חכם צריך רפ"ח ומ"ן 41 מב"ד גם לחיצוניות שהוא בשלים התדירי וגם לפנימיות, והתדירי הוא חוץ לעניין (דף צ"ד ע"ב).
- 2) מעיל אליהו (דף רמ"ו, וכן דף קע"ח): הבירורים והעלאת מן בשמע הם עד לזו"ן בלבד, והם גם עבור החיצוניות לעורר ההוא רוחא וגם לצורך הפנימיות יותר מאוחר במילת אחד (עיין באתי לגני דף מט').
- 3) שמן ששון ב' דף ס"ג ע"ג על עץ חיים שער מ': יש העלאת מ"ן רק עבור הפנימיות והחיצוניות (תדירי) נעשה ממלא ללא התערבות שלנו. עיין דעה והשכל שמסביר את התורה חכם דף טז' ע"ב אות ד' דעות נוספות בענין הכוונה של חיצוניות העולמות (תשלום מוחין דיניקה).
- 4) דעת ר' שאול בשערי רחמים ח"ב שאלה ע"ה וני לא צריך העלאת מ"ן 41 מב"ד לצורך חיצוניות העולמות צריך לכוון בזיווג דחיצוניות כדי להמשיך תשלום מוחין דיניקה, וכן כתב באוצרות חיים דף כ"ד ע"ג אות ג' שורה 5.
- 5) א"ה אמר המגיה שבספר שערי רחמים הוא הרב קצין, סובר כמו הרב שאול דוויק, שערי רחמים ח"ב שאלה ע"ה.
- בזווג ישסות מכוונים בו להשפיע בריבוי מוחין דיניקה להרבות כוח לזו"ן שיעלו מן לזיווג הפנימי. וזה בין ביניקה דק"ש בין ביניקה דברכה.
- 6) שמחת כהן שאלה ס"ח דף נ' ע"ג: לתשלום מוחין דיניקה שנקרא זיווג תדירי, הוא רק לענין שלא צריך לקבל 4 מב"ד והעלאת מן אבל צריך לכוון בזיווג, להמשיך השפע לתת כוח לזו"ן.
- 7) שמן ששון פתח עיניים דף טז' ע"ג אות ב': אין ענין לכוון בתדירי ולא רק בחיות המוכרח אלא גם בזיווג עבור תשלום מוחין דיניקה לא צריך לכוון בזיווג, עבודתינו היא רק להמשיך ולהוריד השפע מן הזווג התדירי וזה במילת שמע.
- 7) שלום וצדק להרב שלום הדיה מודפס בסוף ספר דעה והשכל דף כ"ה ע"א סימן ל"ג: כוונתינו להוריד הארה ושפע כדי שיהיה כח לזו"ן שיעלו למ"ן לזווג דפנימיות.

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר בתבנית שצוינה.

בענין כוונת שמע וכוונת הברכה

1) נהר שלום דף כ' עמודה ב':
מה אנו מבררים? מחלקי הכלים דמלכות ומאורות דרפ"ח להעלות לזו"ן ... ולעלות את זו"ן לאו"א לזיווג דפנימיות העולמות.

הבירורים שלנו עולים לזו"ן אע"פ שהם ממשיכים לאו"א ע"י זו"ן ושם מתתקנים הגרסא המתקנת אצלנו היא "ומעלים אותם למ"ן ולפני כן צריך להמשיך לזו"ן מזיווג דחיצוניות" הגרסה בתו"ח ובספרים ישנים "מעלים אותם לזו"ן ואחר כך להמשיך לזו"ן מזווג דחיצוניות"

2) תורת חכם דף צ"ד ע"ב שם הגירסא "ומעלים אותם לזו"ן ואחר כך להמשיך לזו"ן מזווג דחיצוניות" כוונתו שאף לזווג דקט' דק"ש צריך לקבל 4 מב"ד שאותו הזיווג אינו דחיית העולמות, אלא שהם תשלום מוחין דיניקה (3 הוכחות לרב תו"ח א) לפי שכתוב עאחר כך (כגירסא ראשונה) ב) אם לא נברך יחרבו העולמות שכן כתוב בעץ חיים דף ק"ח ח"א שער כ"ג פ"ו שזיווג תדירי הוא ללא התערבות מצדינו ושם יפסק יחרבו העולמות ג) הרי אומרים משהו ברוך או שמע).

3) מעיל אליהו דף רמ"ו ד"ה אבל זיווג. גם הוא גורס ואחר כך מביא את ספר ארבע מאות שקל כסף וכן הרב באתי לגני דף מט' ע"ב עיי"ש.

סדר זיווג דפנימיות הוא שצריך להעלות מ"ן (דפנימיות) שלנו לזו"ן, וע"י זה נמשיך כח מזיווג דחיצוניות דאו"א לזו"ן כדי להעלות את הכח הנזכר שהוא תשלום מוחין דיניקה, משמע מדבריו שמכוונים במ"ן ורפ"ח 41 מב"ד דפנימיות עד לזו"ן וזה גורם המשכת שפע מזיווג דחיצוניות וזה נותן כוח לזו"ן לעלות למ"ן ומ"ד לאו"א לצורך זיווג דפנימיות.

4) שערי רחמים ח"ב שאלה ע"ה וני' שם דעת ר' שאול וכן עיין אוצרות חיים דף כ"ד ע"ג אות ג' שורה 5: לא צריך להעלות מ"ן 41 מב"ד לצורך חיצוניות העולמות וחיות העולמות, רק צריך לכוון בזווג ישו"ת דחיצוניות כדי להמשיך תשלום מוחין דיניקה.

5) אמר המגיה, הוא הרב יעקב קצין, חתנו של הרב שלום הדיה: הנראה שזווג התדירי הוא שיעור חיות המוכרח ועתה מכוונים בזווג ישו"ת להשפיע בריבוי מוחין דיניקה להרבות הכח לזו"ן שיעלו למ"ן לזווג פנימי.

6) הרב שמחת כהן ר' מסעוד כהן אלחדאד: שאלה ס"ח דף נ' ע"ג: לתשלום מוחין דיניקה שנקרא זיווג תדירי הוא רק לענין שלא צריך לקבל 4 מב"ד ולהעלות מ"ן אבל צריך לכוון בזווג להמשיך השפע לתת כח לזו"ן.

7) שמן ששון פתח עיניים דף טז' ע"ג אות ב': אבל עיקר כוונתנו הוא להוריד הארה ושפע מן זווג ההוא אל זו"ן לתת בהם כח להעלות בסוד מ"ן עם הבירורים דרפ"ח.

8) שלום וצדק להרב שלום הדיה זצ"ל מודפס בסוף ספר דעה והשכל דף כ"ה ע"א סימן ל"ג: למד דעתו משער הכוונות דף כ"ג שכוב שם להוריד כוונתנו. כוונתנו להוריד הארה ושפע מן הזווג ההוא אל זו"ן לשיהיה בהם כח לעלות בסוד מ"ן אל צורך זווג האחר של פנימיות במלת אחד, וא"כ מה שכתוב בסידור ויכוון לזווג, ר"ל להוריד הארה ושפע מן הזווג ההוא ולא זווג חדש, ודייק לזווג=לזיווג.

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר בתבנית שצוינה.

9) הרב עובדיה הדיה בנו של הרב שלום הדיה צ"ל כתב בדעת התו"ח, נראה שהוא כרק גורס כמו התו"ח, ולא סובר כדעתו, הרב דעה והשכל סובר כמו אביו שאין צריך לעלות מ"ן, בספי דעה והשכר דף טז' ע"א אות ד'-ה': מבחין בהבדל בין תו"ח לבין הרב מעיל אליהו וכתב כדעת התו"ח ומה שהרש"ש לא הזכיר זה שסמך על המעיין, עכ"ל כל זה כתב לפני שראה דעת אביו בשלום וצדק וזה כתב בח"ד דף נד' ע"ב סימן ג', חלק רביעי עיי"ש.

10) שלום ירושלים לרב שלום מזרחי עדני, דף קס"ו: אין צריך לכוון לזווג כלל אפילו ברמז שכן כב יצאו אלא צריך לכוון להמשיך משמע שכל הצלם יצא ועומד ע"ג רישא דז"א ולא נשאר במלת ישראל אלא להמשיכו.

דיוקים נוספים בדעת השמן ששון – עיין היטב:
שמן ששון דף כ"ז אות ל"ד (ח"ג על שער הכוונות).
שמן ששון פתח עיניים דף ט"ז ע"ג אות ג'.
שמן ששון על עץ חיים חלק ב', דף ס"ג ע"ב למטה ד"ה ישראל
שמן ששון דף ל"ב ע"ג או ט' (ח"ג על שער הכוונות)

מהדורא קמא 3

בס"ד

סיכום שיעורי הרב מרדכי עטיה שליט"א

כוונת מטבע ברכה וכן כוונת שמע

1) נהר שלום דף כ' עמ' ב': ידוע הוא כי כל מה שאנו מבררים מחלקי הכלים דמלכים ומאורות דרפ"ח להעלותם לזו"ן ולהעלות את הזו"ן למ"ד ומ"ן, לאו"א להזדווג ע"כ, להעלותם לזו"ן, להעלות את הזו"ן, 2 פעולות מעלים אליהם ומעלים מהם.

שאלה:

א) האם צריך לכוון זווג ישסו"ת (דחיצוניות)
ב) מה צריך לכוון? עם מ"ן או בלי להעלות מ"ן.

2) עץ חיים ח"א דף ק"ח עמודה ב': והנה קודם שיעלו למ"ן צריכים לקבל הארה מלמעלה ... יש 2 מיני זיווגים 1 מחיצוניותם והוא תמיד להחיות העולמות חיות מוכרח ... ואם זה הזיווג יתבטל אפילו רגע אחד יתבטלו כל העולמות ח"ו ... והנה הזיווג הראשון התדיר אין צריך שיעלו זו"ן בסוד מ"ן אמנם ההוא רוחא דשביק אבא בביאה ראשונה, אשר ההוא רוחא הוא שורש זו"ן, ע"כ. מכאן משמע שיש 3 מיני זיווגים 1) זווג תדירי מוכרח שבלעדיו יתבטלו ח"ו העולמות 2) זווג תדירי בכח מ"ן דההוא רוחא מקבלים זו"ן מיססו"ת תשלום מוחין דיניקא 3) ואז מעלים זו"ן מ"ן לקבל מפנימיות דאו"א, נשמת זו"ן המוכרח תשלום מוחין דיניקה.

3) נהר שלום דף לה' ע"ג: והגדת לבנך ... להעלותם עם נשמת הזו"ן הם הצלם המוחין היותר גדולים ומובחרים הנמצאים בהם בעת ההיא ולהעלותם ליססו"ת.

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר בתבנית שצוינה.

4) מעיל אליהו דף רמ"ו: יש סווג דחיות ... וזה הזווג שאנו ממשיכים תשלום מוחין דיניקה אינו זווג דחיות, ומה שנקרא זווג דחיות לערך הזווג הפנימי. ואינו צריך להעלות זו"ן ... מ"מ צריך להעלות מן הזו"ן. וע"י שאנו מעלים מ"ן לזו"ן מעוררים שורשם שהוא רוחא דשביק בה ... באמא וע"י זה מזדווגים ישסו"ת וממשיכים תשלום מוחין דיניקה ... ועיין תו"ח דף צ"ד ע"בשכן פירש דברי הרש"ש.

ענין מה שאנו מוסרים נפשנו על קידוש ה' ומה גורמת פעולה זו. שער הכוונות דף כ"ד עמ"ב: ... עתה אנחנו בזווג עליון דא"א וכוונתנו להעלות מ"ן אליהם מן בניהם שהם זו"ן ... והנה המלכות נקראת סוכת דוד הנופלת כי בעוונותינו נפלה ע"י מעשינו הרעים .. כשרוצים לעלות צריך שיהיה ע"י זכויות ומעשים טובים ... אך עתה בזמנינו אין יכולת לעשות זווג כתיקונו למעלה ולסיבה זו הקץ מתארך וכמעט רוב הרעות והצרות באות על האדם לסיבה זו, אמנם עכ"ז יש קצת תיקון במה שנמסור נפשנו על קידוש ה' בכל לב כי ע"י כן אפילו אין בנו מע"ט והרשענו עד להפליא ... ויש בנו (כוח) ויכולת לעלות עד אימא עילאה כמ"ש חז"ל גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד שנא' שובה ישראל עד ה' אלוקיד.

בק"ש מסודר לפי תו"ח ומעיל אליהו אך בברכה אין אנו עושים כך אלא ממילא האם צריך לכוון זווג ישסו"ת.

סידור הרש"ש א' דף ל"ג ע"ב בק"ש דיוצר.

מבררים בירורי רפ"ח גם לשפע חיצון עיין הקדמה לק"ש דף ל"ב ע"ב כאן המערכת לפי מעיל אליהו שע"י העלאת מ"ן זו מעורר הרוחא להוריד שפע חיצוניות משורש נשמת זו"ן (ההוא רוחא) תשלום מוחין דיניקה ובמילת אחד מעלים מ"ן לקבלת שפע פנימי, מכאן יוצא שבק"ש בסידור, מסודר לפי דעת המעיל אליהו, רמ"ו הנ"ל, אך בברכה אין אנו עושים כך.

שער הרחמים חב' שאלה ע"ב: לפי מה שמסור במטבע ברכה הרי זווג דחיות העולמות נעשה ממילא שלא על ידינו?

תשובה: צריך לזווג לצורך מוחין דיניקה, תשלום מוחין, ומה שכתב הרב שאין צריך לכוון זו"ן ישסו"ת הכוונה שלא צריך להעלות למ"ן, אבל לצורך תשלום מוחין דיניקה צריך לזווג ישסו"ת.

א.ה. הזווג התדירי הוא שיעור חיות המוכרח ומה שמכוונים בזווג ישסו"ת הוא להשפיע בריבוי מוחין דיניקה.

נה"ש דף ג' ע"ג שורה 15: ד"ה נחזור לענין. כל פרצוף תחתון נקרא בן (לעליון) לפרצוף שעליו והוא מברר בירורי הפרצוף העליון והוא ומעלה אותם לפרצוף שעל גבי פרצוף שעליו לתקנם.

עיין הקדמת המעביר דף כ"ג עמ"ג.

וכן הקדמת הברכה דף כ' עמ"ב.

מעיל אליהו דף קע"ז: ומעלה אותם לפרצוף שע"ג פרצוף שעליו ... גליון א"ק, לאו דווקא שכל פרצוף מעלה לפרצוף שעליו דווקא, ואותו שעליו מעלה בירורים שלו עם הבירורים של עליון ממנו ומעלה אותם לפרצוף שעליו אומר המע"א נ"ל לא יש שום קושיה אלא קמ"ל סדר תיקון הבירורים שכל פרצוף מתקן פרצוף שלמטה ממנו ...

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר בתבנית שצוינה.

תיקון ברורי ז'וין שמעלים אנו הוא עיי ישו"ת שהוא פרצוף שלמעלה מז'וין ולא מיירי בסדר העלאה.

נה"ש דף כ"ג ע"ג, הקדמת המעביר, גם נודע ראשון, גם נודע כי הבירורים המתבררים ועולם למ"ן לז'וין.

נה"ש דף כ' עמו' ב: הקדמת מטבע ברכה: ידוע הוא כי כל מה שאנו מבררים מחלקי הכלים ומרפ"ח להעלותם לז'וין.

שמחת כהן דף נ' ע"ב סי' ס"ח: מה שלא נעשה על ידינו הכוונה לא צריך להעלות מ"ן עיי 4 מבי"ד.

עייע שלום וצדק (בספר דעה והשכל) דף כ"ה ס' ל"ג: כוונתנו להוריד הארה ושפע מן הזווג ההוא אל הז'וין שיהיה בהם כוח לעלות בסוד מ"ן אל צורך זווג האחר של פנימיות במלת אחד ומה שכתוב בסידור ויכוון לזווג ר"ל להוריד הארה ושפע מן הזווג ההוא ולא זווג חדש, ודייק לזווג=לזווג. לזווג שהיה כבר, המשך בנושא זה ראה מקורות נוספים במהדורה קמא.

תורת חכם דף צ"ד ע"ב: ומעלים אותם לז'וין ואחר כך להמשיך לז'וין מזווג. גרסת התו"ח היא ואחר כך כמו הגרסה המקורית.

שערי רחמים ב' שאלה ע"ח: נשמת ז'וין, המוחין המעולים שהיה להם עד עכשיו והם תשלום מוחין דיניקה, יניקה = פ"ה שער השמות = ביי"ע.

שערי רחמים חב' דף ו' שאלה כ': מאיפה מעלים את הרפ"ח מהיכל אהבה דבריא או מבי"ע?

תשובה: עיי כוונת עשיית, לפני ברוך, הברה והמצווה מעלה אותם להיכל אהבה דק"ק דבריא, ובמלת ברוך אתה ה' אלוקינו ממשיך מוחין דיניקה מזווג דחיצוניות או"א, ובמלך העולם מעלה מוחין דיניקה והבירורים שבהיכל אהבה עד ע"ב ס"ג דא"ק ומזדווגים ונתקנים וממשיך אותם עיי זווג פנימיות או"א לז'וין – הר"ה שד"ה.

פתח עיניים דף י' ע"א ד"ה והנה: ... אמתי עלו עד עולם הבריאה? וגם המלכות מתי עלתה .. כדי להעלותם משם?

או אפשר לומר ... תיכף ממילא באמרך ברוך אתה ה' וכן בק"ש באומרך שמע ישראל, וזהו עיי הכוח הנמשך תחילה מלמעלה מזווג חיצון דא"א שהוא דחיות העולמות.

שם משמעון דף קע"ב עד קע"ד אמצע עמוד ראשון: לכן נלע"ד דלעולם אין צריך להעלות תחי' הבירורים דז'וין אלא לז'וין ולא לישו"ת אלא שבעלות הבירורים ההם לז'וין אז ניתן כוח בזוון, לברר גם הם מבירורי ישו"ת ולהעלותם לישו"ת ואז אגב עליית בירורי ישו"ת לישו"ת עולים גם בירורי ז'וין לישו"ת להתקן.

מעיל אליהו דף צ' ע"ב ד"ה: גם יכוון להעלות ז'וין ... וגם מבואר שיש 2 עליות, מתחילה לז"א ואחר כך לאו"א ... ועיי מסירת הנפש תוכל המלכות לעלות עמנו (ע"פ שעה"כ דף כ"ד עמ' ב') ותכלית עליה ראשונה לעני"ד הוא כדי שיבררו בכורי או"א

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר בתבנית שצוינה.

שנפלו למקום ז'ו"ן ... כמו שכתב הרש"ש וזה ע"י שיכוין שגם ז'ו"ן מבררים בירורי או"א.

ענין 2 מיני בירורים דאו"א :

אוצרות חיים דף ח"א ע"ב באש"ל אות ב' יצא לנו מזה שהמלכים היה להם מוחין מאו"א קודם התיקון.

אוצרות חיים דף י"א ע"ב או ט' ואלו 2 בחינו אחר שעולם מבי"ע למעלה עד מקום הזו"ן עם שארית הבירורים של הזו"ן שמבררים אנחנו ע"י התפילות ומע"ט אז הזו"ן עצמם מבררים אלו האחוריים ... וגם מבררים מאחוריים דאו"א ויששו"ת העומדים בגבול האצילות.

נהר שלום דף כ"ג ע"ג גם נודע השני : אז ניתן כח לזו"ן ומבררים גם הם מבחי' האחוריים דאו"א ויששו"ת ומעלים אותם ועולים עם הבירורים דזו"ן לאו"א והבירורים דזו"ן נשארים באו"א להתקן ובירורים דאו"א עולים לאו"א.

סיכום ביניים : עם ישראל מבררים בירורי זו"ן והם עולים לזו"ן, ואז זו"ן מבררים בירורי יששו"ת ומעלים אותם ליששו"ת עם הבירורים שלהם להתקן שם.

נה"ש דף כ"ז ע"ג שורה 12 : וכפי גודל .. ניתן כוח בזו"ן .. לברר מחלקי בירורי או"א ויששו"ת... ומחלקי האחוריים ההם דאו"א ויששו"ת, ע"ע נה"ש דף יח' ע"א.

מזכיר שלום מערכת המ"ם אות ג'ל : מ"ן סיכום של כל סדר עליית המ"ן עיי"ש באורך.

מעיל אליהו דף רנ"ז ע"ב חיות 2 בחינות א) מה שנשארו באצילות ולא נפלו לבי"ע ב) שנפלו עם הזו"ן, ואלו השניים נבררים ע"י ישראל לפי שהם נקראים בחינת זו"ן עצמם (2 בחינות או"א).

אור הלבנה ברכת ספירת העומר במלת מלך העולם : דף ח' ע"ב ענין 2 הבחינות או"א נזכרו בפירוש עיי' ר' שאול דוויק באוצרות אש"ל דף לא ע"ב וכן דף י"א ע"ב, והכניס להלכה ולמעשה ענין זה בכוונת הברכה ספירת העומר. דף ח' ע"ב ואז ניתן כח ביששו"ת ומבלחינת אחוריים ... דבר זה מופיע בסידור הרש"ש בענין שמע דף ל"ה ע"ב צד שמאל למטה, גם יכוין להעלות נשמת זו"ן והם אותם ... למ"ן לאו"א. ובדף ל"ו ע"ב, וזה ע"י שיכוון שגם זו"ן מבררים מבירורי או"א שנפלו במקום זו"ן.

נהר שלום דף כ"ב ע"א, במלת מלך העולם כאן רמוזות 2 הבחינות והוא שהזו"ן מבררים מחלקי כלים דאחוריים, עם חלקי בירורי הכלים וחלקי אורות דרפ"ח.

שאלה : מה קשר בין המ"ן להוא רוחה לגרום זווג ולהוריד שפע חיצון?

מעיל אליהו דף רמ"ו עמודה ב' : שעל ידי שאנחנו מעלים מ"ן לזו"ן מעוררים שורשם שהוא ההוא רוחא ... וע"י זה מזדווגים יששו"ת וממשיכים תשלום מוחין דיניקה.

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר בתבנית שצוינה.

שאלה: איך העלו מ"ן ומתי?

ואוצרות חיים דף ט' ע"ב באש"ל אות א' שורה 3: אלא הענין הוא כי הנה עיקר המ"ן הוא בחינת הגבורות שביסוד אמא שהם אש שלהבות המעוררים חשק האהבה להזדווג זע"ז ואלו הה"ג הם שרשי הבנים ראה שם מצב לפני השבירה ואחר השבירה שאז צריך להעלות ע"י הבנים שעושים מצוות ומע"ט ותפילה.

שאלה: האם או"א יכולים להופיע שפע חיצון לבצע או צריכים לעלות לע"ב ס"ג דא"ק, ומשך למשוך?

שער הכוונות דף כ"ד אמצע עמודה א' שם כלל גדול וסוד הענין כי הנה זווג דחיצוניות של העולמות הנה הוא נמשך ממוחין דאו"א עצמם בלתי שיקבלו אור עליון כי כיוון שכל המדרגות אשר תחתם נמשך מהם פשוט הוא שיש בהם כדי לחיות את כולם.

וכן עיין עץ חיים א' דף ק"ח ע"ב שפע החיצון נמשך מאו"א בלי שיצטרכו לעלות למעלה.

דעה והשכל דף טז' ע"ב, מבחין 3 מיני זווגים 1 חיות המוכרח 2 חיצוניות 3 פנימיות הרב דעה והשכל סובר כמו אביו הרב שלום הדיה זצוק"ל בספרו שלום וצדק בסוף הספר דע"ה והשכל דף כ"ה ס' ל"ג וראה עוד דף נד' ע"ב בדעה והשכל.

מעיל אליהו דף רמ"ו: בכל מקום שהרב מביא סוגיה זו בין בק"ש בין במטבע ברכה מביא לראיה את תו"ח דף צ"ד.

באתי לגני א' דף מט' ע"א למטה. לפי המע"א של שמע הוא של הפנימיות שעולה בשמע עד זו"ן ומעורר ההוא רוחא שגורם זווג ישו"ת ומורידים שפע דחיצוניות ואחר כך ע"י מ"ן 41 מב"ד במלת אחד עולם עד ע"ס דא"ק לקבל שפע פנימי.

עץ חיים א' ק"ח עמ' ב': זווג ה ראשון התדירי אין צריך שיעלו זו"ן למ"ן ובזווג הפנימי כתב שהם פנימיות העולמות אזו"ן ממש עולים במ"ן.

מעיל אליהו דף קע"ח לפי דעתו שם יש רפ"ח אחד והוא של הפנימיות אלא שבשמע הוא עולה עד זו"ן, ומעורר שורשם בישו"ת ומורידים שפע חיצון.

עיין עוד באתי לגני א' דף מט' ע"ב ד"ה ואחר כך ראיתי וכן באתי לגני א' דף נ"א ע"א למעלה, ד"ה שמע

באתי לגני ב' דף רל"ב ד"ה ותחילה מקבלים, מדייק מעץ חיים שער טל פרי' יב' דף ע"ז עמו' ב' בשליש עליון ודע שכיון שיש לו מקיפין דיניקה יכול להעלות מן לצורך הגדלות כתב להעלות ולא לברר, ואין צריך לברר בירורי רפ"ח דפנימיות באחד שכן הובררו במלת שמע, ובאחד רק עולים.

נהר שלום דף כ' ע"ב

שאלה: האם לגרו גרסה מקורית ואחר כך, או לפני כן?

באתי לגני ב' דף רל"ג עמ' א' באמצע, מתנגד להגהה מסתדר בגירסה הקודמת וסובר כמו המע"א.

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר בתבנית שצוינה.

דעייה והשכל, שלום וצדק דף כ"ה סי' ל"ג: והנה מ"ש ואחר כך להמשיך, תיבת אחר כך אינה מדוייקת עם המשך הלשון... ואולי הוא טעות סופר וצ"ל תחילה להמשיך ...

שער הכוונות דף כ' ע"ג
כי סוד בק"ש היא להעלות מ"ן מן ז"ן אל או"א

שער הכוונות דף כג' ע"ב ד"ה ועתה: אמנם לפי שהוא נעשה (זווג דחיצוניות) מעצמו שלא ע"י העלאת מן של ז"ן.

כוונת א"ט ב"ח

עץ חיים א' דף צ"ג ע"א שורה אחרונה: ... והטעם כי הנה ז"א יצא 6 נקודות והיא המלכות נקודה 1 אם כן כשנגדלו כלה"ק וז"א במוחין דו"ק בגדלות נגדלה היא קצה אחד ... וכשנגמר ג"ר דז"א אז כל המלכות מאלו 10 מלכויות נגדלות ונעשו ספירה 1 ... במלכות הכתר בא"ט נקודות אחרות של חב"ד חגי"ת נה"י שבכתר וכן על דרך זה בכולם כמבואר אצלנו אלף בית דא"ט ב"ח.

סידור הי"א דף 615 "הקדמה טובים"
מלכות שהיתה בת 10 ספירות הופכת להיות 10 מלכויות של 10 ספירות.

חסדי דוד אות ע"א אות ע"ב-ע"ג
כשמקבל ז"א הג"ר האמיתי 10 ספירות דמלכות הופכות ל-10 מלכויות שיגדלו בא"ט ב"ח

דרוש א"ט ב"ח ע"ח דף נג' ע"א:
החסדים המגדילים וכן הגבורות המגדילות הם כמו מים המגדילים את האילן ואינם מגוף האילן ולכן אין סופרים אותם, שם עמ' ד', ב"ח ג"ז אור חוזר של החסד, מן הדעת ולמטה כל ההגדלות הם ע"י הגבורות המתפשטות.

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר בתבנית שצויינה.

שיעור כללי בעניין כוונות שמו"ע בסידור בכללות

לפני שניגש לכוונות תפילת שמ"ע, עלינו להבין מה אנחנו עושים בכל יום ע"י תפילתנו. ולכן כדי להבין זאת צריך להקדים הקדמה, ולבאר איך מגיעים לתיקון של העמידה שהוא **תיקון האצילות**.

צריך להרחיב את הדיבור בכמה נושאים, הקדמות, ומערכות שקדמו למה שאנחנו מתקנים בתפילת שמ"ע. עכשיו נאמר בקיצור נמרץ, מעין ראשי פרקים, ומושגים כלליים שנצטרך להאריך עליהם הרבה מאוד את הדיבור.

וצריך להבין מהשיעור הראשון, שאין הדבר פשוט כלל, וצריך הרבה ללמוד ולרשום, או להקליט ולרשום בסידור, מקורות וכן לסדר ולעשות סימנים בסידור.

ראשית על חשיבות הכוונות, **שומר אמונים דף פ"ז**. ועוד הענוה והמידות שצריך לראות תמיד לנגד עינינו דברי הרמב"ן, וכל אדם יהיה גדול ממך בעניןך... חשוב כי אתה חייב ממנו. בקיצור, אם אדם רוצה לכוון כדי להכניס בליבו שביב קטן של חשיבות וגאווה עדיף שלא יתפלל כלל.

חשבתי בזמן אחרון, שדווקא ע"י הכוונות כשלומד ורואה את עומק הדברים, ואינו מבין הכל, מבין את פחיתותו ונכנסת בו ענוה. ויראת שמים שהיא החכמה הן יראת ה' היא חכמה ואז יזכה אולי להבין יותר.

1) **הבירורים ועבודתנו בהם**: ראשית צריך לדעת שאנחנו בכל מעשינו מתקנים

את המלכים שנפלו בשבירת הכלים, זה קרא לפני בריאת אדם הראשון, וצריך לתקן את הכלים והניצוצות שנפלו לבריאה. למעשה אדם הראשון היה צריך לגמור את כל התיקונים האלו לפני כניסת השבת הראשונה, אך חטא, וזה נעשה במשך ששת אלפים שנה על ידינו. להבין איך מתחילים להתברר לאט והעבודה היא בתפילה, בכל יום לכל אדם יש בחינות של ניצוצות שנתקנים, ורק אותו אדם יכול לתקן ולכן חשוב לדעת, **ע"י לימוד זה אנחנו מבינים חשיבות כל יהודי**. שיש לו עבדה שרק הוא יכול לעשות אותה. הבירורים הנתקנים בשמונה עשרה למעשה התחילו לפני שני ימים והם נתקנים מעט ורק ביום השלישי מתחילים להתקן באצילות, בתפילת שמ"ע.

2) **אין תפילה דומה לחברתה**, בכל תפילה נתקנים בחינות אחרות. **וצריך לדעת**

בכל תפילה מה נתקן. עוד להבין עבודתנו בלחש, ובחזרה, בנה"י דישסו"ת, ומה במנחה ומה בערבית, באיזה כלים, וכן עליות שבת ותפילות החגים, וכו. **צריך להבין** שאנחנו מתקנים בכל תפילה במקביל את פרצוף הימים ואת פרצוף הזמנים, ואיך בכל יום ובכל תפילה, העבודה והתיקון במקום אחר וצריך לדעת מה התיקון של כל תפילה. **עוד צריך להבין** שיש בתיקון בשמ"ע, ג' בחינות. **פנימיות דפנימיות, חיצוניות דפנימיות, ופנימיות דחיצוניות**. והעבודה שונה בכל בחינה ונעשית במקביל.

כוונות החול

שגיאה! אין אפשרות לייצג את המספר

בתבנית שצוינה.

(3) **מערכות התפילה.** צריך להבין שאנחנו עובדים בתפילת שמ"ע בכמה מערכות, מערכת השש שעות ומערכת הכ"ד שעות, אשר בה הבירורים מתחילים כאמור אחרי שני ימים שנתקנו קצת, עולים לאצילות וביום הראשון נתקן האחי' וביום השני הפנים וביום השלישי זיווג.

(4) **דרוש הדעת,** רוב רובה של העבודה בשמ"ע היא בשורשי המוחין שבכתר, חו"ב חו"ג דכתר, ורק בשים שלום עושים יחודים ומורידים את המוחין למטה. להבין את זה יש צורך ללמוד את **דרוש הדעת.** להבין שיש חלוקה של שנים עשרה פרצופים. מחולקים **לחב"ד דנשמה** עתיק ונוק' חו"ב, א"א ונוק' דעת. **חב"ד דרוח** או"א חו"ב ישו"ת דעת. **חב"ד דנפש** ז"א ונוק' חו"ב, יעקו"ר, דעת. ועיקר העבודה היא רק בחכמה דכתר.

(5) **צריך להתחיל** בלימוד כריעות וזקיפות ולהתחיל מהקל אל הכבד. והכוונה מחסדים דדעת דמוחין דכתר שהוא כוונת מודים אנחנו לך. ראה סיכום בספר בעניין כריעות וזקיפות

אחר שהקדמנו הקדמה זו ויודעים מה לפנינו, ומה עלינו להשלים. נעבור על הסידור בכללות על הסדר של שמו"ע אשר גם כאן נראה שעלינו ללמוד ולהשלים הרבה בידיעותנו. ונתחיל ללמוד ולהשלים את חסרונותינו. וצריך להבין שכל מכוון הוא מכוון לפי הידיעות שיש לו, ולפי רוב הידיעות שלו ולפי העומק שהעמיק בהם, יהיה מכוון יותר טוב. והדבר גם תלוי בזמן, ובאדם עצמו ובשורש נשמתו, וכוונתו, ה' יעזרנו על דבר כבוד שמו, יאיר עינינו בתורתו, ויחיש גאולתינו אמן. כדי להבין את המערכות נעבור על המערכות במקביל.

(1) פנימיות דפנימיות. כניסת המוחין דאימא ואבא, בנין לאה, בנין יעקב

ורחל אטב"ח, דחיית מוחין דקטנות, חיבוקים ונישוק.

(2) חיצוניות דפנימיות. המשך כניסת המוחין מקריאת שמע.

(3) פנימיות דחיצוניות. המשכת המקיפים ותפילין, מגן אברהם.